

Giới thiệu Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài

Thể loại HE, Sủng, Ngọt, HE

Cô là một đứa con có hiếu sống với mẹ khi cha mẹ cô ly dị nhau. Đáng tiếc mẹ cô mắc bệnh nặng cần số tiền lớn để lo chi phí nằm viện.

Roi vào đường cùng cô đành đáp ứng yêu cầu ích kỷ của ba, đó là cô phải làm thể thân cho người chị để lấy người khác.

Phía trước mắt cô là một bóng tối bao trùm, một đêm hoang đường....

Trong một đêm cô gái mất hết tất cả.

Cô ra đi một cách thảm hại. Năm năm sau cô dẫn một đôi con cưng quay về!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Nửa đêm về sáng, tại bệnh viện.

Trên hành lang, một cô gái trẻ nắm lấy cánh tay của một người đàn ông trung niên đang định rời đi, khóc lóc van xin, “Ba, cầu xin ba, cứu mẹ con, ba hãy cứu mẹ, mẹ sắp không được rồi.”

“Mẹ con vốn đã cứu không được nữa rồi.” Người đàn ông lạnh nhạt kéo tay cô ra.

“Có, bác sĩ nói có một triệu thì có thể làm phẫu thuật, ba, xin ba cho con một triệu được không?” Hai hàng lệ chảy nhoe cả khuôn mặt non nớt của cô gái.

Bất ngờ người đàn ông trung niên nghiêng răng kéo cô gái lại gần, nhìn vào khuôn mặt xinh xắn nhoe lệ nhưng lại có sức lay động lòng người của cô, ông cúi đầu xuống, “Lạc lạc, muốn cứu mẹ con tất nhiên là được, nhưng con phải đáp ứng cho ta một điều kiện.”

“Ba nói đi, con đồng ý, con đồng ý”. Cô gái gật đầu lia lịa, chỉ cần cứu được mẹ dù là lấy mạng của mình thì cũng chỉ là một câu nói mà thôi.

“Ta biết con là một đứa con ngoan, con cũng nghe việc chị con liên hôn với thiếu gia tập đoàn Long thị rồi chứ!”

Cô gái chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh, không biết cha nói chuyện này với mình là có ý gì, cô thút thít gật đầu, “con biết ạ!”

“Thiếu gia đó không thích những thứ đã bị xài qua, anh ta thích con gái sạch sẽ, chị con đã không còn cái lần đầu tiên đó nữa, ta muốn con thay thế chị con đêm đầu tiên.”

Thân hình mảnh mai của cô gái bần rần, run rẩy nhìn ba, “Ba, con không muốn!”

Người đàn ông trung niên lạnh lùng nắm chặt tay cô, hạ thấp giọng nói, “Đây là cách duy nhất cứu mẹ con lúc này, chỉ cần con đồng ý, ta lập tức cho con tiền, mẹ con có thể tìm được hi vọng sống, còn nếu để lỡ thời gian ba ngày, thời điểm tốt nhất để phẫu thuật thì lúc đó chỉ có thể vô vọng nhìn mẹ con về trời thôi.”

Đôi mắt cô gái ánh lên nỗi lo lắng, cô hít nhẹ một hơi, cúi gằm khuôn mặt xinh đẹp, “Được, con đồng ý.”

“Con ngoan lắm, trang điểm chút đi, tối mai là ngày con hiến thân rồi, đối phương là thiếu gia tập đoàn Long thị, con sẽ không bị thiệt thòi đâu.” Người đàn ông vui mừng vỗ vai cô.

Nên biết, tất cả cô gái trong thành phố này đều muốn ngủ với anh ta.

Cô gái bần rần ngồi xuống ghế, đôi mắt thần thờ vô hồn, chỉ có một điều khiến cô vui, mẹ cô được cứu rồi.

Ngày thứ hai, buổi tối, tại khách sạn sa hoa tráng lệ.

Phòng tổng thống.

Trong căn phòng tối tăm, cô gái hoảng loạn ngồi trên giường, hai tay ôm chặt cánh tay, run rẩy.

Bỗng chốc, cửa phòng mở ra, một thân hình cao to từ ngoài cửa sải bước vào, anh ta bấm nút tắt mở đèn và nhận ra đèn đường như đã bị hỏng.

Mà tất cả những thứ này đều đã được sắp đặt cả.

Cô gái trên giường thở hắt bước xuống đất, cô căng thẳng dùng đôi tay run rẩy ôm lấy cổ anh, nhón chân lên hôn vào mặt người đàn ông một cách không tự nhiên.

Hôn xong, trong lúc cô không biết nên làm gì tiếp thì đột nhiên có bàn tay bá đạo khóa chặt phía sau đầu cô.

Trong lúc cô chưa thể thoát ra được, đôi môi nồng nặc mùi rượu của anh đặt chính xác vào chiếc miệng nhỏ của cô gái trong đêm tối.

“Ừm...” môi cô bị đôi môi nồng cháy khóa chặt.

Đầu óc Tô Lạc Lạc hoàn toàn trống rỗng.

Cô có chút kháng cự với cái khí lạnh toát từ người đàn ông xa lạ đang xâm chiếm lấy khoang miệng cô.

Nụ hôn mạnh mẽ của người đàn ông khiến cô quên thở và đầu óc trở nên mụ mị, cô choáng váng, cả người bị đè hẳn trên giường, anh hôn càng dữ dội và điên cuồng hơn.

Chuyện diễn ra tiếp theo đã không thể dùng ngôn từ để hình dung nữa rồi.

Trong đêm tối, nước mắt cô không ngừng tuôn rơi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ba giờ sáng, cô rệu rã bước ra khỏi khách sạn, một bóng người gọi cảm trong bộ cánh màu đỏ vang bước ra từ căn phòng kế bên, cô gái có dáng người cao ráo đẹp sắc sảo là đại tiểu thư nhà họ Tô, Tô Ngữ Phù, nhưng ánh mắt của cô ta bây giờ lộ rõ sự oán hận và tức giận cực độ.

“Tại sao lại lâu đến thế?” Cô ta nghiến răng chất vấn.

Mất vẫn còn ngần lẹ, còn bộ tóc dài đen tuyền vẫn không thể che hết những dấu hôn lấm chấm trên chiếc cổ trắng nõn nà, cô cắn môi, “Đưa tiền cho tôi.”

“Tìm ba tôi mà lấy!” cô gái không buồn quan tâm đến cô, cô ta đẩy cửa bước vào phòng, thông qua ánh sáng trắng đêm nhìn thấy người đàn ông đang nằm nghiêng người ngủ say nhưng vẫn toát lên sự quyến rũ, cô ta lập tức hồ hởi nằm xuống cạnh anh ta, chủ động vòng tay qua chiếc eo săn chắc và cảm nhận hơi ấm sau cuộc mây mưa còn vương lại trên cơ thể anh.

Tô Lạc Lạc điên cuồng chạy ra khỏi khách sạn, cô vừa khóc vừa gọi cho ba, cô đã hoàn thành nhiệm vụ, kêu ông chuyển tiền qua.

Đầu dây bên kia, Tô Vỹ Khâm vẫn tỉnh táo, ông ta nói chắc như đinh đóng cột, “Đầu giờ sáng mai ta sẽ chuyển tiền qua ngay.”

“Con muốn ngay bây giờ.” Tô Lạc Lạc nghẹn ngào nói.

“Được thôi! Một lát tiền sẽ được chuyển vào tài khoản của con.”

Tô Lạc Lạc đón taxi ở trước cổng khách sạn để về bệnh viện, ánh mắt vô hồn nhìn ra cảnh vật ngoài cửa sổ, đột nhiên điện thoại reo lên, cô cầm lên xem, là số của bác sĩ trị liệu chính, cô vội nhấn nghe, “Alô! Chào bác sĩ Lý ạ.”

“Cô Tô à, tôi có một tin xấu phải báo cho cô biết.”

“Mẹ tôi có vấn đề gì sao?”

“Mẹ cô vừa qua đời rồi.” Giọng của bác sĩ Lý rất bình thản.

Nhưng mà, tim của cô gái lúc này đã rơi xuống vực sâu, tay cô run rẩy nắm chặt điện thoại, nhắc cô nhớ rằng tài khoản của cô vừa nhận được một triệu tiền mặt.

“Mẹ ơi...” Cô ngồi ở phía sau xe taxi gào khóc tuyệt vọng xé lòng, còn tài xế taxi âm thầm tăng tốc để đưa cô đến bệnh viện.

Tất cả đều đã quá muộn, cho dù cô dùng thân thể bản thân để đổi lại một triệu thì cũng không thể cứu sống được mẹ. Trên đường đến bệnh viện, cô đưa tay lên cổ tìm mặt dây chuyền có chứa ảnh của cô và mẹ mới phát hiện là nó đã không còn ở đó nữa.

Ngay tức thì, nước mắt cô rơi không ngừng như những hạt châu bị đứt mất dây, chẳng lẽ đây là ý trời?

Ý trời muốn mẹ cô rời khỏi cô?

Năm năm sau.

Tại sân bay quốc tế thành phố A, một cô gái mảnh mai mặc áo gió màu kaki đang đẩy một chiếc xe đẩy hành lý của sân bay, phía trên cái vali trên chiếc xe đẩy là một bé gái mũm mĩm đang cười tươi, mặc chiếc đầm công chúa màu hồng, mái tóc đen dài đến eo thắt thành hai bím tóc ở phía sau đầu được cột lại bằng một cái nơ, trông đáng yêu vô cùng.

Bên cạnh cô gái là một cậu nhóc mặc áo phông đen, quần jeans ngắn và đôi giày thể thao trắng trông rất ngầu, lưng đeo một cái balo nhỏ, gương mặt điềm tĩnh bước theo.

“Mami, một lát chúng ta có thể bắt mẹ nuôi khao một bữa thịnh soạn không?”

“Mẹ nuôi đồng ý thì được.” Cô gái mỉm môi cười, nhìn con gái với ánh mắt trìu mến.

Bé gái lập tức chớp chớp đôi mắt to đáng yêu, “Chỉ cần con năn nỉ thì mẹ nuôi sẽ đồng ý ngay.”

“Yên tâm, mẹ nuôi có tiền.” Bé trai bồi thêm một câu.

Hai đứa bé nhìn quanh với ánh mắt hiếu kỳ, mặc dù là người trong nước, nhưng đây lại là lần đầu tiên chúng được về nước kể từ khi sinh ra, làm sao mà không tò mò hiếu kỳ cho được?

Vừa bước ra khỏi sảnh đón thì nghe thấy tiếng gọi hân hoan, “Tiểu Hinh, Tiểu Sâm”

“Mẹ nuôi.” Bé gái tức thì vui mừng reo lên, đưa tay ra muốn được bế.

Chỉ thấy một cô gái có mái tóc ngắn gọn gàng nhanh nhẹn bước nhanh đến đưa tay bế lấy bé gái xinh đẹp, hôn liền tiếp hai cái lên đôi má ửng hồng đáng yêu của bé con, rồi mới nhìn sang hai mẹ con đứng kế bên, nhovn miệng cười, “Cuối cùng cũng về đến nơi rồi, trên máy bay có mệt không?”

“Mẹ nuôi à, tụi con đều ngoan lắm.” Bé trai nhướn mày đáp một câu.

Bé gái gật đầu ngay, nói hùa theo, “Đúng vậy, tụi con không có phá cũng không làm ồn, không có làm rộn mami đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

“Vậy sao? Vậy ai nói tự mình đi vệ sinh, còn đóng cửa, suýt chút nữa bị nhốt trong đó ra không được? May là có chìa khóa, nếu không thì con đã phải ngồi ở trong nhà vệ sinh để bay về đây rồi.” Mami trêu con gái.

Bé gái cười hi hi ngay, có chút mắc cỡ, sau đó vội chuyển đề tài, “Mẹ nuôi à, con và anh hai muốn ăn một bữa thịnh soạn, mami cũng đồng ý rồi, mẹ mời tụi con ăn nhé!”

“Các người đúng là tiểu tặc mà, vừa về là đòi ta mời ăn món ngon, may là ta có đem đủ tiền, nào đi nhanh thôi!” Cô gái tóc ngắn cười lạnh lẽ, hướng ánh nhìn về cô gái xinh đẹp, “Lạc Lạc, sắp năm năm rồi nhì! Lần này cuối cùng cũng chịu về rồi phải không?”

“Tớ nhất thiết phải về cúng bái mẹ tớ.” Tô Lạc Lạc thở một hơi dài, xưa giờ mẹ luôn chiếm vị trí quan trọng trong lòng cô, không hề truyền giảm, đã năm năm không về thăm mẹ, như vậy là quá bất hiếu rồi.

“Tính khi nào đi?”

“Bọn nhóc nói muốn về nước xem nhiều chỗ, chắc có thể là một tuần sau”

“Chỉ có một tuần thôi à! Ít quá đi! Ít nhất cũng ở lại một tháng chứ, tớ sẽ lo việc ăn ở của mấy mẹ con.” Hạ Thẩm nói chắc nịch.

Tô Lạc Lạc hoàn toàn không muốn ở lại cái thành phố này, cô đã chán ghét nơi đây từ lâu rồi, mặc dù ở đây cô còn một người cha có quan hệ huyết thống nhưng cô không muốn nhìn mặt ông ta thêm lần nào nữa.

Ăn xong no nê, hai nhóc tí thăm mẹ nên trực tiếp đi về căn hộ của Hạ Thắm nghỉ ngơi, khi bọn trẻ đã ngủ say, hai người bạn thân mới có thể nói chuyện thoải mái với nhau.

“Đến giờ ba cậu vẫn chưa biết cậu có hai đứa con?” Hạ Thắm tò mò hỏi.

“Dĩ nhiên là tớ không thể cho họ biết được, và cũng sẽ không cho họ biết, cả kiếp này tớ cũng không muốn có quan hệ gì với gia đình này nữa.” Giọng của Tô Lạc Lạc dứt khoát và kiên định.

“Cũng phải, cậu bây giờ cũng đã có công việc ổn định, lại có thể chăm sóc bọn trẻ, tự cung tự cấp, cũng không cần nhờ cậy đến họ.” Nói xong, Hạ Thắm nói nhỏ vào tai Lạc Lạc, “Hai nhóc tí chắc vẫn chưa biết ba của chúng là ai chứ hả”

Khuôn mặt Tô Lạc Lạc lập tức căng cứng, lắc đầu “Cả đời này cũng sẽ không cho chúng biết.”

Hạ Thắm nhủ thầm nói, “Kể cũng lạ, theo lý thì chị của cậu và thiếu gia nhà họ Long đã có ý định liên hôn vào năm năm trước, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy đính hôn cơ?”

Tô Lạc Lạc lắc đầu, “Không biết, cũng không muốn biết.”

Đối với cô, gia đình đó là những người mà cả đời cô không muốn tiếp xúc, mẹ cô ngày ấy bị ba cô dụ dỗ mang thai, vốn muốn có một đứa con trai, nhưng không ngờ mẹ cô lại sinh ra cô, ba cô từ đó không hỏi han quan tâm, xem mẹ con cô như không tồn tại, còn mẹ cô vì ngày ngày kìm nén cảm xúc mà sinh bệnh, kết cục là ra đi trong uất nghẹn.

Sáng sớm.

Tô Lạc Lạc dẫn bọn nhóc đến trước mộ của mẹ để thắp nhang, hai nhóc tí cũng thể hiện nét mặt nghiêm nghị, giúp cô dọn dẹp cỏ trước mộ bà ngoại, Tô Lạc Lạc lén lau nước mắt nhiều lần, không muốn để bọn trẻ thấy.

“Mami à, bà ngoại ngủ ở trong đó à?” Bé gái nhìn cô với đôi mắt long lanh, nhóc vẫn chưa hiểu bài học sinh lão bệnh tử này.

Cô mỉm cười, “Đúng rồi, bà ngủ ở trong đó.”

“Bà khi nào tỉnh lại?”

“Tiểu Hinh, bà sẽ không tỉnh lại nữa, bà sẽ ngủ ở trong ấy rất lâu rất lâu.” Tô Lạc Lạc gắng kìm nỗi đau lại để giải thích.

Bé gái nghiêng đầu nghĩ một lúc lại hỏi, “Mami, bà ngoại của tụi con ở đây, vậy ba của tụi con ở đâu?”

Bé trai cũng dừng động tác nhổ cỏ, ngược lên nhìn mami, ánh mắt đầy sự hiếu kỳ.

Tô Lạc Lạc ngẩng người, cắn răng nói dối, “Ba của tụi con ở bên kia.” Chỉ tay về những bia mộ ở đầu bên kia, nơi không thấy được đường ranh, của nghĩa trang.

Muốn xóa bỏ lòng hiếu kỳ của nhóc tí thì buộc phải nói một cái dối thật to, và lúc này là thời điểm tốt nhất để xóa tan cái ý định tìm ba của tụi nhỏ. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Thần thờ trước lăng mộ của mẹ được một tiếng, Tô Lạc Lạc nắm tay hai nhóc đi quanh mộ phần, đến lúc kiểm thấy tấm hình của một người thanh niên trẻ, cô một bên quý xuống nhận lỗi với người đàn ông đã mất một bên nói dối với con, đó là mộ phần của ba chúng nó.

“Nhưng ông ta không giống con, cũng không giống anh con.” Cô bé chớp chớp con mắt to tròn, có vẻ thất vọng nói.

Cậu bé hướng đôi mắt ánh lên sự tinh anh lạnh lẽo về phía mami, rồi lại nhìn về cái bia mộ căn bản không phải là ba mình, phồng má bất mãn.

Lời nói dối này của mẹ chỉ có thể lừa Tiểu Hinh ngốc thôi, căn bản không thể lừa được nó.

Người đàn ông này không phải ba.

Nhưng cậu không vạch trần mami.

Về đến căn hộ của Hạ Thắm, Tô Lạc Lạc cùng ngồi trong phòng làm việc với Hạ Thắm để xem bản thảo thiết kế mới của cô, bên ngoài phòng khách lớn, hai đứa bé tranh nhau để xem phim hoạt hình.

Tô Tiểu Hình thích xem phim hoạt hình, mà Tô Tiểu Sâm lại thích xem thể giới động vật, trong cùng một thời điểm, hai bên giành qua giành lại.

“Anh hai, để em xem phim hoạt hình đi! Em muốn xem.”

“Mấy thứ phim hoạt hình đó thì có gì hay ho đâu, trẻ con quá, thể giới động vật mới hay.” Tô Tiểu Sâm cầm bảng điều khiển đổi đài, động tác chuyển đổi kênh của cậu nhóc có chút chậm.

Đột nhiên chuyển đến một kênh kinh tế tài chính, nghe thấy giọng của cô phát thanh viên đang thông báo một tin, “Mới nhận được thông tin mới nhất, thiếu gia Long Dạ Tước đương nhiệm chức vụ Tổng tài tập đoàn Long thị ở độ tuổi hai mươi tám đã vinh danh trong top đầu của giới tài phiệt trên thế giới, khiến người khác bất ngờ nhưng lại thấy xứng đáng, ngoài ra, theo tin nhận được, ngày lễ đính hôn của ngài Long Dạ Tước và tiểu thư Tô Ngữ Phù sẽ diễn ra vào thứ bảy này tại khách sạn Hoàng Gia, một lần nữa xin gửi lời chúc phúc đến hai người.”

Giọng của nữ phát thanh viên rõ ràng dễ nghe, nhưng hình ảnh người đàn ông chiếm hết cả màn hình cũng thu hút không kém.

Ảnh nền là một người đàn ông toát ra sự tự tin vững chãi ngồi trên ghế sofa, vẻ đẹp tuấn tú của anh khiến người khác phải ngệt thở, đôi lông mày đen nháy sắc như guim, tiềm ẩn bá khí, đường cong khuôn mặt hoàn mỹ, đường nét trên khuôn mặt mê hoặc người, nhất là đôi mắt sâu thẳm truyền hồn, cách nhau bởi một cái màn hình nhưng cũng có thể hút linh hồn của người đối diện.

Mặc dù đang ngồi nhưng vẫn có thể thấy được thân hình cao ráo rắn chắc của anh, còn bộ đồ tây màu đen càng giúp anh toát lên khí chất vương giả cao quý mẽ người.

“Trời ạ! Người mà em tưởng tượng là ba chính là ông ấy!” Cô bé nhìn màn hình, kinh ngạc kêu lên, quay đầu lại nhìn anh hai, “Ông ấy rất giống anh hai, anh nói có phải ông ta là ba của mình không?”

Cậu bé nhú mắt, “Anh cũng không biết”

Cô bé nói xong, lập tức phồng má nói, “Ồ! Không đúng, nami nói ba đã ngủ dưới đất rồi, ông ta không thể là ba của mình được, phải không?”

“Nói không chừng.” Một câu trả lời cao thâm khó hiểu của cậu bé, đồng thời cậu cũng đã ghi nhớ cái tên này, Long Dạ Tước.

“Anh à, em muốn ba.” Cô bé chu đôi môi nhỏ nhắn, kêu lên một cách đáng thương.

Tô Tiểu Sâm nhìn em gái mình rồi đưa bảng điều khiển cho em, “Nè, em coi phim hoạt hình đi!”

“Cám ơn anh hai!” Nhóc con liền cầm lấy bảng điều khiển, bấm đến kênh phim hoạt hình, coi một cách vui vẻ.

Tô Tiểu Sâm cầm lấy cái IPAD kế bên, bàn tay nhỏ nhắn mồm mím lướt trên màn hình tìm kiếm, lát sau, cậu đánh chữ trên mặt màn hình, chữ Long, Dạ, Tước cậu chưa viết ra được, nhưng trang mạng có chức năng tìm kiếm giới thiệu, nên lập tức chạy ra những dữ liệu về Long Dạ Tước.

Đôi tay linh hoạt của Tô Tiểu Sâm lướt nhanh, nhấn vào dữ liệu cá nhân của Long Dạ Tước, rất ít, chỉ có vồn vẹn vài dòng chữ giới thiệu, anh ta là thiếu gia được cưng chiều nhất của tập đoàn Long thị, mà trên hình còn có bức hình của công ty, hai tòa nhà cao to liền nhau, cảm tưởng như hai cây cột trụ liên kết giữa trời và đất vậy, đứng hùng vĩ giữa trung tâm thành phố A, trên mặt đất còn có địa chỉ công ty của anh ta. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Tô Tiểu Sâm neho neho đôi mắt, vượt lên phía trên, nhìn thấy tin tức nóng hổi mới nhất, tin tức và thời gian đính hôn của Long Dạ Tước và Tô gia là ngày thứ bảy này, nghi lễ được cử hành tại khách sạn Hoàng Gia.

Tô Tiểu Sâm nghiêng nghiêng đôi môi mỏng, nếu như người đàn ông này thực sự là ba thì ông không thể kết hôn với người đàn bà khác được.

Nhưng mà làm sao để làm rõ người đàn ông này có phải là ba mình không? Chỉ đơn phương nhìn theo hình dáng thì đàn ông đó có nét giống nó lắm, mà nó còn có một dự cảm rất mãnh liệt, khi nhìn hình dáng của người đàn ông đó, nó có cảm giác bản thân có mối quan hệ gì đó với ông ta.

“Tiểu Hình ngốc, em thật sự muốn kiếm ba không?”

“Ừ! Em muốn chứ!”

Tô Tiểu Sâm dùng tay tính toán, còn ba ngày nữa là đến thứ bảy rồi, cậu ngoắc ngón tay về phía em gái, “VẬY ĐI MẠO HIỂM MỘT LẦN VỚI ANH ĐI!”

Đôi mắt Tô Tiểu Hình long lanh phát sáng, “Cái đó có vui hông?”

“Chắc chắn sẽ vui.” Tô Tiểu Sâm cong môi cười mỉm, nó cúi đầu xuống, phát hiện trong hình, bức hình Long Dạ Tước đang cười mỉm, một lớn một nhỏ, thực chất giống một mô hình khắc ra vậy.

Trong phòng,

Công ty của Hạ Thắm gần đây đề xuất một số loại áo phong cách mới, chỉ là cô ấy hiện giờ chưa có linh cảm, đang rất phiền muộn, Tô Lạc Lạc giúp được thì giúp, dù rằng cô không phải là người làm trong ngành này, nhưng cô vẫn phần nhất định nào đó am hiểu về thời trang.

Vì cô ấy hiện giờ là một bậc thầy trong lĩnh vực hóa trang, nên cũng dính dáng đến thời trang.

“Ài! Không nghĩ nữa, tối nay chúng ta đi ăn đồ ăn ngon đi.” Chỉ có đồ ăn ngon mới giúp được Hạ Thắm lúc phiền muộn này.

“Được, bữa cơm tối nay mình mời.” Tô Lạc lạc cười nói.

Thời gian kế tiếp, Hạ Thắm lái xe chờ hai nhóc tì đi tham quan vui chơi cảnh đẹp quanh thành phố, chăm sóc cho hai đứa nhóc này, chạy qua chạy lại cùng tụi nhỏ, mỗi ngày chơi đến mệt lả mới về, vì vậy lần này Tô Lạc Lạc và Hạ Thắm đều không có tâm trạng lên mạng đọc tin tức.

Càng không hề biết tin tức lớn này đã được truyền đi trong thành phố A, tin tức đính hôn của thiếu gia tập đoàn Long thị và đệ nhất thiên kim tập đoàn Tô thị

Chớp mắt là ngày thứ ba rồi, sáng tinh mơ, cuối cùng cũng đi chơi hết những cảnh đẹp xung quanh rồi, sáng hôm nay bọn họ quyết định ngủ một giấc ngon lành

Tuy nhiên, trong lúc Tô Lạc Lạc và Hạ Thắm đang say ngủ, khoảng tám giờ sáng, hai đứa nhóc ăn mặc chỉnh tề đã dậy rồi, Tô Tiểu Hình phấn khởi theo anh ra cửa, hai đứa mỗi người tự đeo theo cái cặp nhỏ, bước chân nhẹ nhàng vút đến thang máy.

“Anh à, chúng ta mạo hiểm ở đâu?”

“Đi đến một khách sạn, Tiểu Hình, em phải đi sát anh, không được đi lạc mất đâu đó!”

“Chúng ta đến khách sạn làm gì vậy?”

“Kiếm ba”

“Nhưng mami nói rằng ba đã ngủ yên dưới đất rồi mà.”

“Ngốc ạ, mami chỉ là lừa em thôi, người nằm ngủ đó không phải là ba đâu! Hiện tại, người mà chúng ta đi tìm có thể là ba của mình đó.” Tô Tiểu Sâm giải thích.

Tô Tiểu Hình mở to cặp mắt long lanh, “Thật không? Ba của chúng ta ở trong khách sạn đó?”

“Đi rồi mới biết được.” Tô Tiểu Sâm nói xong kéo tay của em đến tầng trệt, lúc này chỉ thấy có một chiếc taxi dừng tại đó, cậu nhóc ngay lập tức kéo em gái qua đó, nhìn qua đó là một nữ tài xế, cậu vui vẻ nói, “Dì à, cho hỏi có thể chờ tụi con đến một nơi này được không?”

“Anh bạn nhỏ, người lớn của tụi con đâu?”

“Mami của tụi con còn đang...” Tô Tiểu Hình sắp nói đến đang ngủ, mà Tô Tiểu Sâm đã chen ngang câu nói của em gái, “Mami và ba cãi nhau rồi, chúng con đi tìm ba.”

“Ái chà! Đôi trẻ này thật đáng thương, mau lên xe, muốn đi đâu?” Nữ tài xế trông cũng dễ nhìn, con người cũng rất nhiệt tình.

Tô Tiểu Hình lập tức khép miệng lại, từ nhỏ đến lớn cô bé đều theo anh mình, anh nói gì nó nghe đó, vì vậy có nhiều lúc anh nó kêu nó là cô em ngốc, mà anh lại là người nó coi là thông minh nhất trong những đứa trẻ mà nó biết. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Các con đi đâu vậy?” Vị tài xế nữ quay lại hỏi.

“Tụi con đến khách sạn Hoàng Gia.” Tô Tiểu Sâm nói.

“Ồ! Có hơi xa đấy nhé, nhưng không sao, cô sẽ dẫn tụi con tới đó.” Vị tài xế nữ rất nhiệt tình, sợ bọn nhóc bị bắt cóc nên vội đưa chúng đi tìm ba.

Mất hơn nửa giờ đồng hồ xe chạy thì cũng đến được trước cửa khách sạn Hoàng Gia, Tiểu Sâm nhìn con số hiển thị trên đồng hồ tính tiền, lấy ra tờ một trăm đồng đưa cho tài xế.

“Cám ơn cô, gửi cô tiền ạ.”

“Cô cũng cám ơn các bạn nhỏ.” Tài xế nhận tiền rồi chỉ bọn trẻ nói, “Này nhé, từ bồn hoa ở đây đi thẳng về phía bên kia, nhìn thấy cái đài phun nước lớn kia chứ? Đó chính là cổng vào của khách sạn đó.”

“Cám ơn cô.” Tô Tiểu Hình cũng lễ phép trả lời một câu, mới bị Tô Tiểu Sâm kéo bước xuống xe.

Bọn trẻ ngược đầu nhìn tòa khách sạn lớn này, rồi Tô Tiểu Hình ồ lên một tiếng, “Ba của chúng ta thực sự đang ở đây sao?”

“Đi theo anh.”

Hai đứa trẻ tay nắm tay bước đến cổng chính khách sạn, Tô Tiểu Sâm cho em gái ngồi ở chiếc ghế bên cạnh đài phun nước, còn cậu thì lấy đồng hồ ra xem, kim chỉ chín giờ hai mươi phút rồi, cậu có tìm hiểu qua, thông thường các buổi lễ đính hôn đều bắt đầu vào lúc mười giờ rưỡi, cho nên, đợi đến khi mami và mẹ nuôi tìm đến nơi thì sẽ vừa đúng thời gian này.

Tô Tiểu Sâm thực ra không phải muốn đến tìm Long Dạ Tước, mà cậu chỉ muốn dụ mami đến đây mà thôi, nếu như người đàn ông đó đúng thực là ba của cậu thì không biết chừng ông sẽ biết mami, và mami cũng sẽ biết ông, hai người họ nếu đã sinh ra được bọn chúng thì chắc chắn trước kia có tình cảm với nhau.

Thế nên, nhất định phải khiến mami đến nơi đúng giờ để ngăn chặn buổi lễ đính hôn của Long Dạ Tước.

Tầm khoảng chín giờ rưỡi, điện thoại đồng hồ của Tô Tiểu Sâm reo lên, là mami gọi đến, cậu mỉm cười và nhấn nút nghe, “A lô, mami ạ!”

“Tiểu tử thôi, tụi con đang ở đâu? Đi đâu rồi?” Giọng thất thanh của Tô Lạc Lạc ở đầu dây bên kia cho biết cô bị một phen hú vía.

“Mami không cần phải lo, con và em gái đang ở với nhau, tụi con rất an toàn.” Tô Tiểu Sâm vội an ủi mami, trong lòng nghĩ không nên khiến mami sợ đến nỗi phát bệnh tim mạch.

Nhưng mà lạc mất bé con nhỏ như vậy, cho dù có điện thoại với chúng nhưng Tô Lạc Lạc cũng phát hoảng và nổi giận, tức giận hỏi “Tụi con đang ở đâu?”

“Mami à, con và em gái hiện đang ở trước cổng lớn khách sạn Hoàng Gia đợi mami đó nhé!”

“Gi cơ? Khách sạn gì?” Giọng Tô Lạc Lạc ở đầu dây bên kia vì giật mình mà thay đổi vài tông.

“Khách sạn Hoàng Gia, một khách sạn bảy sao.” Cậu nhóc tìm hiểu qua khách sạn này mới phát hiện đây là một trong những khách sạn hào hoa tráng lệ nhất thế giới.

“Chết tiệt, sáng sớm tinh mơ tụi con chạy đến đây làm gì?” Tô Lạc Lạc hoàn toàn mất bình tĩnh.

“Tụi con chỉ là đi xuống lầu để chơi thôi, sau đó thì cũng không biết tại sao lại đến được đây, mami ơi, mami mau đến đây đón tụi con đi, tụi con hình như đi lạc mất rồi!”

“Con. ... Các con đứng yên ở trước cổng, không được đi đâu hết, mami sẽ đến ngay.” Tô Lạc Lạc nói xong không kịp ngắt điện thoại mà vội báo cho Hạ Thâm biết phải đi tìm bọn trẻ, đầu dây bên kia vang lên âm thanh hỗn loạn.

“Mami ơi, mami và mẹ nuôi không cần vội quá, từ từ đến cũng được, ở đây có chú cảnh sát chăm sóc tụi con rồi.” Tô Tiểu Sâm không muốn mami rồi cả lên nên cố ý nói dối mami.

“Thật sao? Vậy thì tốt rồi, các con phải ở cạnh chú cảnh sát, không được phép đi đâu cả nhé, mami bây giờ sẽ đến đón các con.” Tô Lạc Lạc ra lệnh

Tô Tiểu Sâm nhấn nút điện thoại đồng hồ kết thúc cuộc gọi, Tô Tiểu Hình ở kế bên cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

“Anh hai, tại sao anh phải nói dối mami là chúng ta đi lạc vậy?” Tô Tiểu Hình thắc mắc.

“Vì chỉ có như vậy mami mới vội qua đây đón chúng ta, một lát chúng ta phải sắp xếp cho mami và ba gặp mặt.”

“Ba chúng ta là ai?”

“Chính là người đàn ông em thấy trên tivi lần trước.”

“Cái người trông rất giống anh đó hả?” Tô Tiểu Hình hỏi với giọng ngây ngô. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

“Đúng vậy, chính là ông ấy, hôm nay ông ấy sẽ đính hôn tại đây, chúng ta phải ngăn cản ông ấy lấy người phụ nữ khác làm vợ.”

Tô Tiểu Hình nghe xong lập tức ừ một tiếng, “Ba là của mami thôi.”

“Đúng vậy, thế nên một lát chúng ta sẽ theo những vị khách này lên lầu, để mami lên lầu tìm chúng ta.”

“Ừm! Em đều nghe theo anh hai cả.” Tô Tiểu Hình dùng gương mặt non choẹt nhỏ xíu nghiêm nghị nhìn anh hai.

Còn Tô Tiểu Sâm ở kế bên rõ ràng cũng chỉ là cậu bé con bốn tuổi rưỡi, nhưng ngay lúc này đây trông cậu thực ra đáng ông anh hai cao to.

Tô Tiểu Sâm nhìn đồng hồ, chín giờ năm mươi phút, cậu đoán rằng mami và mẹ nuôi vẫn còn đang trên đường đến đây, vậy hai đứa sẽ tranh thủ cơ hội này lên lên lầu.

Tô Tiểu Sâm nhìn thấy một đôi trai gái ăn diện lộng lẫy, cậu lập tức đứng dậy kéo em gái đi theo bọn họ, khi bước vào sảnh lớn, bảo vệ tưởng hai đứa trẻ là con của đôi trai gái này nên không hề ngăn chúng lại.

Đến cửa thang máy, Tô Tiểu Sâm ngược đầu nhìn sang cô gái trẻ hỏi, “Dì ơi, cho con hỏi có phải dì và chú đi tham dự lễ đính hôn của chú Long không ạ?”

“Đúng vậy! Ba mẹ tụi con đâu rồi?”

“Bọn họ lên trên đó rồi, tụi con đi tìm họ.”

“Vào thang máy đi nào!” Cô gái trẻ nhiệt tình giúp đỡ bọn trẻ.

Một đôi trẻ con dễ thương xinh đẹp đến thế thì có người lớn nào nỡ từ chối không giúp đỡ chúng cho được cơ chứ? Chỉ là cô gái trẻ khá bất ngờ khi nhìn thấy gương mặt của cậu bé con, âm thầm quan sát và ngạc nhiên, tại sao ngũ quan của cậu bé con này giống Long Dạ Tước đến thế?

Nhưng mà cô ta cũng chỉ ngạc nhiên chút thôi, hoàn toàn không nghĩ rằng hai người có quan hệ gì với nhau, dù sao thì hôm nay Long Dạ Tước mới đính hôn, sao có thể sinh ra một cậu con trai lớn đến thế được?

Đến tầng mười, vừa ngay mười giờ đúng, phía trong sảnh đón khách đang căng thẳng chuẩn bị một buổi lễ đính hôn trọng đại. Hai đứa trẻ đi theo đôi trai gái bước vào một sảnh đón khách cực lớn, nhìn quanh thấy bố trí cực hào nhoáng, lại tràn đầy không khí vui tươi, chắc chắn không sai vào đâu đây là hội trường lễ đính hôn rồi.

Ở phía trong hội trường lấp lánh ánh vàng có khoảng gần hai trăm vị khách, mà mỗi người đều ăn mặc rất trang trọng, khiến không khí trở nên rất nghiêm trang.

Ở ngay cửa ra vào, hai nhóc tí không ngừng cảm thán ồ à, không ngờ lại có nhiều người đến vậy.

“Đi theo anh.” Tô Tiểu Sâm dắt em gái đi vòng đến một vị trí không bắt mắt lắm.

“Anh hai, mami sẽ đến chứ?”

“Mami vẫn chưa xuất hiện bây giờ được, chúng ta phải cho mami đợi một chút.” Tô Tiểu Sâm nhìn thời gian, mười giờ rưỡi rồi, ủa, sao vẫn chưa bắt đầu nhỉ? Chẳng lẽ là mười một giờ sao?

Cậu thực sự hi vọng mami đừng đến quá sớm, tốt nhất là đến đúng giờ.

Lúc này, xe của Hạ Thắm vẫn còn bị kẹt ở một góc ngã tư đường cơ! Hai cô gái trong xe muốn nổi điên mắng người.

“Trời ạ! Sắp mười một giờ rồi, hai đứa nhỏ chắc không xảy ra việc gì đâu ha!” Tô Lạc Lạc lo lắng đến độ tim sắp nhảy ra ngoài luôn.

“Yên tâm đi! Đã có cảnh sát ở bên cạnh chúng nó, chắc là sẽ an toàn mà.” Hạ Thắm an ủi cô.

“Hai nhóc tí này, về nhà rồi tớ nhất định phải đánh đòn mới được, dám cả gan chạy lung tung.” Lúc này Tô Lạc Lạc thực sự muốn dạy dỗ bọn trẻ một trận.

“Được rồi, đừng giận nữa, khoảng trước mười một giờ có thể đến nơi được đó.”

Xe vẫn xếp hàng dài, nhích từng chút một tiến về trước.

Còn tại sảnh đãi tiệc của khách sạn, cuối cùng thì cũng có người dẫn chương trình bước lên khán đài, anh ta long trọng giới thiệu hai bên gia đình, còn mời một vị trưởng bối lên bục nói chuyện.

Tô Tiểu Sâm và em gái đứng trong đám đông xem náo nhiệt, có một số vị khách tốt bụng còn nhét vào tay chúng một ít kẹo nữa cơ. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Vị trưởng bối nói xong thì nghe tiếng nói của người dẫn chương trình, “Rất nhanh thôi là đến giờ lành mười một giờ rồi, sau đây tôi xin tuyên bố buổi lễ đính hôn ngày hôm nay chính thức bắt đầu, xin mời chuẩn tân lang Long Dạ Tước và chuẩn tân nương Tô Ngữ Phù long trọng xuất hiện.”

Trên đài hoa là bức tranh nền kết từ chín ngàn chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng, kế bên còn đặt một trụ hoa được chạm khắc từ ngà voi trắng trang nhã cao cấp, cả lễ đài được bố trí vừa lãng mạn vừa phù hợp không khí.

Từ hai phía của dãy bàn ghế phân biệt bước ra một thân hình rắn chắc cao to, một thân hình kiều nữ trong sắc áo trắng, đó chính là nam và nữ nhân vật chính của lễ đính hôn hôm nay, Long Dạ Tước và Tô Ngữ Phù.

Người đàn ông đứng trên khán đài chín chắn thu hút, tao nhã tôn quý, toát lên đủ loại khí chất, hoàn mỹ đến nỗi không có gì để bàn cãi được, đôi mắt đen như màn đêm kia khiến người khác không thể nhìn ra được cảm xúc ẩn chứa sâu thẳm bên trong anh.

Còn cô gái mặc chiếc đầm ren màu trắng thon cao kiều diễm, sang trọng, khí phách như công chúa thì đang nở nụ cười đầy trêu mến, nhìn về phía người đàn ông đó.

“Wow! Ba thiệt là đẹp trai! Anh hai, ba đẹp trai thiệt đó.” Tô Tiểu Hình hào hứng, che miệng nói nhỏ.

Trong góc phòng, đồng hồ điện thoại của Tô Tiểu Sâm reo lên, thấy đó là mami gọi nên cậu nhanh tay bắt máy, “Alo, mami à.”

“Mấy đứa hư hỏng này, tụi con đang ở đâu vậy!” Tô Lạc Lạc vừa tức giận vừa lo lắng gặng hỏi.

“Mami à, con với Tiểu Hình đến tầng mười của khách sạn rồi, mẹ đến tìm bọn con đi!”

“Tụi con thèm ăn đòn lắm rồi phải không hả?” Tô Lạc Lạc giận muốn điên rồi.

Trước cửa lớn của khách sạn, hai cô gái lo lắng lao vào khách sạn, các cô muốn nhanh chóng lên lầu để tìm kiếm bọn trẻ mà hoàn toàn không phát hiện hôm nay tại đại sảnh của khách sạn có bố trí một áp phích báo hỷ.

Thang máy đến nơi, tầng mười.

Đing một tiếng, cửa thang máy mở ra, điện thoại của Tô Lạc Lạc chưa tắt, cầm điện thoại tiếp tục hỏi, “Ở đâu thế?”

“Tụi con ở trong phòng dạ tiệc á! Mami nhanh vào đây.” Tô Tiểu Sâm nôn nóng muốn mami xuất hiện.

Nếu mami vẫn không xuất hiện thì ba sẽ bị người đàn bà đó cướp mất.

Tô Lạc Lạc và Hạ Thâm lúc này như người mất hết lý trí, còn biết gì trong phòng dạ tiệc đang làm cái gì, các cô chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy bọn trẻ.

Tô Lạc Lạc hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý gì, cô đưa tay dùng sức đẩy cánh cửa lớn, và hình ảnh đang diễn ra bên trong bỗng chốc làm đồng tử mắt cô giãn to hết cỡ.

Ở đây đang cử hành hôn lễ? Tô Lạc Lạc xấu hổ đỏ cả mặt, cô nhìn lên khán đài chuẩn bị xin lỗi cặp đôi đang làm lễ.

Lúc cô nhìn thấy cặp đôi nam nữ, mặt cô lần nữa mở to, hơi thở khó khăn.

Sao lại có thể? Người đàn ông trên khán đài là Long Dạ Tước, người phụ nữ là người chị cùng cha khác mẹ Tô Ngữ Phù? Hôm nay là ngày đính hôn của họ?

Trong lúc Tô Lạc Lạc đang bị sốc trong thế giới của mình, tất cả ánh mắt của quan khách đều quay lại xem xét cô ấy, trong thời khắc thần thánh như vậy, là ai gan to vô lễ phá hoại không khí.

Còn trên khán đài, cơ thể Tô Ngữ Phù run lên, đáng chết, cô gái đi vào sao giống đứa con riêng Tô Lạc Lạc đến thế.

Người đàn ông đứng kế bên cũng nhíu chặt đôi mắt, nhìn chằm chằm cô gái mặt chiếc đầm màu vàng, khuôn mặt đầy vẻ kinh hoàng và không biết phải làm gì đang đứng trước cửa, khóe miệng nhếch một nụ cười hững hờ.

Và chính lúc này, khi cả hội trường đều trong không khí tĩnh mịch đến đáng sợ thì có hai thân hình nhỏ bé xông ra.

“Mami, mami à, chúng con ở đây này.”

Nét mặt Tô Lạc Lạc bất ngờ cứng đờ, cô vội vàng mỗi tay nắm lấy một đứa, quay người chuẩn bị bước đi.

Hai đứa trẻ bị cô dắt đi lập tức cùng lúc quay đầu nhìn về hướng người đàn ông trên khán đài, tràn đầy kỳ vọng, khuôn mặt bọn trẻ như khắc từ bột ngọc vậy, bé gái thì xinh đẹp như cô công chúa nhỏ, còn cậu bé lại có khuôn mặt giống hệt như Long Dạ Tước, đôi mắt ngang dài, đường viền khuôn mặt không khuyết điểm, mặc dù còn khí chất trẻ con, nhưng sự tương đồng đáng ngạc nhiên này khiến người khác phải cảm thán. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Trên khán đài.

Thân hình cao thẳng của người đàn ông cứng đờ vì sốc, anh nhìn theo bóng dáng Tô Lạc Lạc dẫn theo hai đứa trẻ rồi khỏi, ánh mắt đầy sự bất ngờ của anh dán chặt vào họ mãi rất lâu sau vẫn chưa dời ra được.

Cô gái đó từ lúc nào mà đã sinh ra hai đứa con?

Tô Ngữ Phù lập tức nâng cao giọng nói với bảo vệ, “Còn không mau đóng cửa lại, không cho phép bất cứ ai vào đây làm phiền.”

Bảo vệ lập tức đứng giữ ngay trước cổng, không cho người lạ bước vào.

Còn tại bàn của nhà họ Tô, Tô Vỹ Khâm vừa rồi cũng nhìn thấy con gái bước vào, đó là đứa con ngoài giá thú mà ông đã không quan tâm trong suốt nhiều năm, không ngờ là đứa con này lại xuất hiện trong lễ đính hôn của con gái ông.

Bên cạnh ông, người vợ Ưông Nguyệt Dung lạnh giọng đằng hắng một tiếng, “Chết tiết mà, một đứa tiện nhân không thể lộ diện sao lại có thể xuất hiện ở đây được?”

“Đừng giận, hoàn thành xong lễ đính hôn của Ngữ Phù rồi hãy bàn tiếp.” Tô Vỹ Khâm an ủi vợ.

Ưông Nguyệt Dung trừng mắt nhìn ông ta ngay, rõ ràng có sự phản uất trong đó.

“Dạ Tước, chúng ta không cần quan tâm những người không liên quan, chúng ta bắt đầu trao đổi nhẫn đính hôn nào!” Tô Ngữ Phù mỉm cười, đưa hộp nhẫn kim cương mà người phục vụ vừa mang lên cho anh ta, cô không muốn tiến độ lễ đính hôn của mình bị ảnh hưởng.

Chỉ thấy ánh mắt sắc bén của Long Dạ Tước nhìn lên nhưng không hề đón lấy hộp nhẫn kim cương từ tay cô ta, mà chuyển hướng nhìn về phía khách mời, sau đó giọng nói trầm ấm của anh vang lên, “Xin lỗi đã làm lãng phí thời gian của quý vị, bây giờ tôi tuyên bố hủy bỏ hôn lễ này, xin lỗi.”

Nói xong, anh quay về khu vực gia quyến ngồi, “Bà, ba, mẹ, con còn việc, con đi trước.”

Nói dứt lời, anh ta bước nhanh về phía cửa sảnh.

“Dạ tước, anh ở lại đây.... Dạ Tước.... anh quay về đây.” Tô Ngữ Phù đuổi theo từ trên bục khán đài, gương mặt xinh xắn đã biến sắc từ lâu.

Anh ấy bị sao thế?

Tuy nhiên, bóng người của Long Dạ Tước vẫn lạnh lùng mất hút đằng sau cánh cửa sảnh lớn.

Trong lúc Tô Lạc Lạc và Hạ Thấm mỗi người bế một nhóc tí vội vàng ngồi vào xe thì Hạ Thấm cũng ngỡ ngàng không ít, cô ta nhìn sang Tô Lạc Lạc hỏi. “Vừa rồi tớ không nhìn lầm chứ! Là lễ đính hôn của bọn họ sao?”

Tô Lạc Lạc không muốn nhắc đến người nhà trước mặt bọn trẻ, cô trả lời một tiếng. “Đúng vậy! Bây giờ chúng ta về nhà cậu, tớ sẽ đặt vé chiều nay đưa bọn trẻ xuất cảnh.”

“Gi cơ? Tại sao chứ!” Hạ Thấm thắc mắc.

“Nói chung là tớ không muốn để bọn trẻ ở lại trong nước.” Tô Lạc Lạc đang trong trạng thái hoảng loạn vô cùng, vừa rồi, cô nhìn thấy người đàn ông đính hôn cùng Tô Ngữ Phù, sau đêm hôm đó, trừ lúc cô thỉnh thoảng nhìn thấy anh ta trên báo ra thì hoàn toàn chưa từng gặp qua người thật ngoài đời.

Mà vừa rồi, ánh mắt của người đàn ông đó khiến cô cảm thấy sợ hãi, khủng hoảng, rõ ràng đêm hôm đó anh ta không biết gì cả mà.

Nhưng tại sao cô lại có cảm giác tội lỗi vậy?

Thôi bỏ đi, không quan tâm gì nữa, tẩu vi thượng sách.

Nói xong, Tô Lạc Lạc cầm điện thoại lên, bắt chấp việc mua vé bay ngay rất mắc, cô vội vàng đặt ba vé bay vào buổi chiều ba giờ về nước F.

“Mami ơi, tại sao chúng ta phải đi vội như vậy?” Tô Tiểu Sâm thắc mắc.

“Tụi con còn dám lên tiếng nữa à, về nhà rồi mami sẽ cho tụi con biết tay.” Tô Lạc Lạc gằn giọng.

“Mami ơi, tụi con xin lỗi mà! Tụi con không có cố ý đâu, tụi con chỉ là đi thám hiểm thôi.”

Sự hoảng loạn trong nội tâm Tô Lạc Lạc vào lúc này rõ ràng bọn trẻ không thể nào hiểu được, vừa nãy cô đã xuất hiện trước mặt người đàn ông đó và Tô Ngữ Phù, còn có cả người nhà cô, đồng thời, bọn trẻ lại gọi cô là mami trước mặt mọi người.

Lần này việc cô muốn giấu chuyện có hai đứa con có lẽ không giữ được nữa rồi.

Mặc dù nhà họ Tô vẫn chưa biết ba của bọn trẻ là ai, nhưng cái cô sợ chính là họ sẽ điều tra! Tra ra rồi thì mọi việc sẽ không thể cứu vãn nữa. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

2110.

Ba tấm vé máy bay đã xuất phiếu rồi, Tô Lạc Lạc nhìn cảnh đường phố phía ngoài cửa sổ với tâm trí rối như tơ vò. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh nhục nhã của một đêm cách đây năm năm, đêm hôm đó, cô vốn không phải là thạch nữ không có cảm giác nên khi bị người đàn ông đó xâm phạm, cái cảm giác đau đớn như bị xé toạt ra khiến cả đời này cô cũng không thể quên được.

Người đàn ông đó chính là đại diện của ác quỷ.

Sau lần đó, mấy ngày liên tục cô gặp ác mộng mơ thấy hình ảnh bị cả người hấn ta đè xuống, hoàn toàn không hề nhẹ nhàng lưu tình, cho đến giờ, mỗi khi cô nhắm mắt cũng có thể cảm nhận rõ ràng cái cảm giác đau đớn đó.

Dưới khách sạn trong một chiếc xe hơi sang trọng màu đen, ngón tay thon dài của người đàn ông giữ lấy điện thoại áp sát tai, đang chờ đợi một tin tức.

“Long tổng, chúng tôi điều tra được ba mẹ con Tô Lạc Lạc năm ngày trước đã nhập cảnh, thông tin của những đứa trẻ phân biệt như sau, bốn tuổi là ba tháng, là một cặp sinh đôi long phụng.” Giọng nữ rõ ràng mạch lạc ở đầu dây bên kia truyền đến, nói xong, cô lại tra ra ngay, “Tô Lạc Lạc cũng chỉ vừa mới đặt vé chiều nay ba giờ rưỡi bay đến nước F.”

“Được, ta biết rồi.” Với nét mặt phức tạp, người đàn ông nhấn nút cúp máy điện thoại, sâu trong đôi mắt anh ta lấp lánh tỏa ra sự tinh anh và khôn ngoan.

Bốn tuổi là ba tháng, nếu như đích thực năm đó là lần đầu tiên của cô ấy, thời gian sinh ra đứa trẻ rất trùng khớp, cộng thêm đứa bé trai chỉ nhìn là thấy rất giống anh, càng khẳng định rõ thêm một việc.

Đứa con bên cạnh cô ấy là con của anh.

“Ông chủ, giờ chúng ta đi đâu?” Người vệ sĩ lái xe dò hỏi.

“Ra phi trường.” Người đàn ông với làn môi mỏng gọi cảm cất tiếng, ánh mắt ánh lên một nụ cười hân hoan.

Tại nhà của Hạ Thấm, Tô Lạc Lạc nhanh chóng nhét quần áo của mình và bọn trẻ vào trong vali, Hạ Thấm an ủi nói, “Đừng lo lắng quá, từ giờ đến ba giờ rưỡi không phải vẫn còn mấy tiếng sao?”

Lúc này hai đứa bé đang coi tivi ở bên ngoài, Tô Lạc Lạc ngẩng đầu lên nhìn Hạ Thấm, nói nhỏ, “Mình không gặp được sao? Người nhà họ Tô đều đã biết mình có hai đứa con rồi, chỉ cần bọn họ biết được tuổi của chúng, nhăm tính thời gian là biết ngay là con của người đàn ông đó thôi.”

“Cậu nói không phải là được rồi, cậu cứ nói ở nước ngoài quen được bạn trai không được sao?”

Tô Lạc Lạc thở một hơi dài, “Tiểu Sâm với người đó giống nhau như đúc vậy, cậu thấy bọn họ có tin không?”

Hạ Thấm gật gù đầu, “Cũng đúng, vậy sao cậu không lo Long Dạ Tước cũng có thể nhận ra?”

Tô Lạc Lạc bác bỏ giả thuyết đó một cách chắc nịch, “Anh ta không thể nào nhận ra được, đêm hôm đó sau khi tớ đi ra là Tô Ngữ Phù đã đi vào rồi, anh ta lúc đó còn đang ngủ mê!”

“Cậu chắc chắn vậy sao?” Hạ Thấm buồn cười hỏi.

“Tớ dĩ nhiên là chắc rồi, kể cả sáng ngày thứ hai khi anh ta tỉnh dậy thì người đầu tiên nhìn thấy cũng là Tô Ngữ Phù thôi, cộng thêm đêm hôm đó anh ta uống rất nhiều rượu.” Tô Lạc Lạc cho rằng yếu tố duy nhất có thể làm phiền cô ấy chỉ có nhà họ Tô, vì nhà họ Long căn bản là không hề hay biết gì.

"Ái chà, Long Dạ Tước thật đáng thương, người đẹp trai như vậy, lại có tiền, nhưng lại lấy một ả thân tâm không trong sạch còn lừa dối tình cảm, đúng là anh mình một đời nhưng lại nhất thời hồ đồ mà." Hạ Thấm chép miệng cảm thán, thật lãng phí mà.

Tô Lạc Lạc gói gém xong một cái hành lý lớn, một cái hành lý nhỏ, nói với cô bạn, “Chúng ta đi ra sân bay ăn cơm trưa thôi.”

Hai đứa trẻ khi về đến nhà đã bị Tô Lạc Lạc mắng một trận, bây giờ ngoan rồi, chỉ là Tô Tiểu Hình rất thất vọng, tại sao ba không đến tìm chúng nó?

So với sự thất vọng của Tô Tiểu Hình, Tô Tiểu Sâm càng bức bối hơn, thì ra người đàn ông đó không nhận ra mami, chẳng lẽ người đó không phải là ba?

Ngồi vào trong xe, Tô Lạc Lạc nói với hai đứa trẻ, "Mấy đứa phải ngoan ngoãn nghe chưa, ai không ngoan, mẹ sẽ đánh đòn thiệt đó."

Tô Tiểu Hình chu môi tỏ vẻ không hài lòng.

Tô Lạc Lạc trừng mắt "Không được chu miệng."

Tô Tiểu Hình lập tức chề môi lại

"Không được chề môi."

"Vậy con phải làm sao đây!" Tô Tiểu Hình ầm ức lắm. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

2111.

Hạ Thấm liền bật cười, vỗ vai Tô Lạc Lạc, “Được rồi được rồi! Bọn trẻ không phải giờ rất an toàn bên cạnh cậu rồi sao? Không cần dạy bảo nữa đâu.”

Tô Lạc Lạc giận thực sự á! Bọn trẻ sao có thể dẫn dụ cô đến trước mặt người nhà họ Tô? Trong thâm tâm cô chỉ có thể cho đó là sự trùng hợp thôi.

Trùng hợp đến mức vô lý.

Sân bay

Luôn là nơi kẻ đến người đi, tại đây cũng có rất nhiều nhà hàng, quán cà phê lớn, Tô Lạc Lạc và Hạ Thấm mỗi người dắt theo một đứa trẻ đi vào một tiệm ăn trung hoa.

Là bữa ăn cuối ở trong nước nên Hạ Thắm mời khách, còn gọi ra một bàn đầy đồ ăn ngon, dự định vỗ béo ba mẹ con trước khi xuất ngoại.

Món ăn rất ngon, hai đứa trẻ đều ngoan ngoãn ăn cơm, Tô Lạc Lạc và Hạ Thắm không tiện nói một số chuyện trước mặt tụi nhỏ nên chỉ nói về chuyện công việc.

Trong phòng riêng của một nhà hàng món Tây sang trọng tại sân bay, thân hình tao nhã của người đàn ông thoải mái ngồi dựa trên sofa, điện thoại của anh ta đồ chuông đúng lúc.

“Alo! Tìm thấy bọn họ chưa?”

“Tìm thấy rồi, bọn họ đang ở một quán ăn trên tầng hai dùng bữa, ngài có cần qua đây bây giờ không?”

“Không cần, tôi chút nữa mới qua, các người trông chừng cẩn thận.”

“Dạ vâng!” Vệ sĩ trả lời.

Hai giờ bốn mươi, Tô Lạc Lạc và Hạ Thắm dắt bọn trẻ chuẩn bị qua cửa thông quan.

Mãi đến khi nhìn thấy khu vực kiểm tra thông quan ngay trước mặt Tô Lạc Lạc mới có thể cảm thấy nhẹ nhõm, chỉ cần rời khỏi quốc gia này cô sẽ yên tâm hơn khi sinh sống ở nước ngoài.

Còn cách khu vực kiểm tra thông quan cỡ hai mươi mét nữa.

Đột nhiên, hai người đàn ông to con mặc áo vest da xuất hiện, đưa tay chặn lại đường đi của các cô.

“Tô tiểu thư xin dừng bước.” Tiếng nói khách khí của vệ sĩ vang lên.

Tô Lạc Lạc đã bị giật mình lúc bị chặn, mà trong lời nói của bọn họ nhắc đến họ của cô, cô càng thấy kinh hoàng, nét mặt chùng xuống, tức giận nói “Tránh ra.”

Chẳng lẽ là người nhà họ Tô, nhanh vậy đã tìm thấy bọn họ rồi sao? Hạ Thắm cũng lo lắng ôm lấy Tiểu Hinh ở kế bên, ánh mắt cảnh giác nhìn hai tên vệ sĩ lạnh lùng đứng trước mặt, sợ bọn họ sẽ đột nhiên cướp mất bọn trẻ.

“Xin lỗi, thiếu gia nhà chúng tôi muốn gặp cô, mời cô theo chúng tôi đi một chuyến.”

Tô Lạc Lạc nhìn khu kiểm tra thông quan ngay trước mắt rồi, cô không quan tâm ai muốn gặp mình, cô liền tức giận, “Tôi nói tránh ra, còn không tránh ra tôi báo cảnh sát nói các người quấy rối tôi.”

Vệ sĩ thờ người một lúc, tiếp theo đó, họ đưa mắt nhìn lên, từ đỉnh đầu cô nhìn ra hướng phía sau lưng cô.

Tô Lạc Lạc nhìn thấy người vệ sĩ nhìn về phía sau mình, cô và Hạ Thắm liền vội quay đầu lại.

Chỉ thấy cách bọn họ khoảng mười mét, một thân hình cao thẳng đẹp bất phàm bước đi tao nhã giữa bốn người vệ sĩ.

Người đàn ông này mặc một bộ vest đen, dáng người cao to chắc nịch và một đôi mắt ngang dài sâu hút, cho dù đi trong đám đông du khách thì khắp người anh ta cũng tỏa ra một cảm giác lạnh lùng và xa cách khiến người thường phải e dè.

Đồng tử Tô Lạc Lạc mở to, không dám tin người đàn ông này đang có mặt tại sân bay, tim đập loạn lên, sao có thể? Đây không phải vệ sĩ của nhà họ Tô? Mà là của anh ta?

Vì sao người đàn ông này đến tìm cô? Chỉ mới chạm mắt với người đàn ông này Tô Lạc Lạc liền có một cảm giác như rơi vào động bang, toàn thân lạnh toát sợ hãi.

Anh ta đến làm gì?

Trái lại, hai đứa trẻ lúc này mừng rỡ mở to mắt, chúng nó có một dự cảm rằng người đến tìm chính là ba của chúng nó.

Long Dạ Tước với thân hình vừng vàng cao lớn trực tiếp bước tới nơi cách cô chưa đến một mét mới dừng lại, anh nhìn từ phía trên xuống quan sát cô gái nhỏ nhắn đang kinh hãi không biết phải làm gì, tiếp đó lại nhìn qua diện mạo của hai đứa trẻ, cuối cùng, anh nheo đôi mắt lại nhìn chăm chăm cô gái, mở miệng nói với tông giọng thấp trầm, “Chúng ta nói chuyện chút đi!” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

2112.

Tô Lạc Lạc đối mặt với người đàn ông có ánh mắt sâu thẳm, khó kiềm chế cảm giác chột dạ bất an nhưng giọng vẫn lạnh tanh, “Tôi với anh không có gì để nói.”

Người đàn ông nhú mày, giọng nói được ép xuống thấp vài tông hơn, “Cô chắc chắn không có gì để nói à?”

“Xin lỗi, chúng tôi đang vội lên máy bay.” Tô Lạc Lạc nói xong quay sang Hạ Thấm nói, “Cậu về đi! Tớ dẫn tụi nhỏ vào được rồi.”

Hạ Thấm mau chóng đặt Tiểu Hình xuống đất, cô mỗi tay dắt một đứa trẻ định đi.

“Thực sự không muốn nói chuyện với tôi về bọn trẻ của chúng ta sao?” phía sau, giọng trầm như rượu lâu năm, lại có sức xuyên thấu của người đàn ông vang lên.

Thân hình Tô Lạc Lạc đang kéo hai con nhỏ bỗng nhiên run lên, cô đứng yên đó, không hề cử động, nhưng trên khuôn mặt nhỏ bé của cô đã hiện lên sắc mặt sợ hãi, trắng bệch, kinh hoàng, bất lực.

“Mami, mami sao vậy?” Tô Tiểu Hình lo lắng lắc tay cô.

Tô Tiểu Sâm ngược đầu lên nhìn mami, quay đầu thì thấy người đàn ông ngầu như mình đang đến gần, cậu bé liền vùng thoát khỏi bàn tay của mami, thân hình nhỏ nhắn tiến lên trước mặt ông ta vài bước, mở rộng hai cánh tay, nhú mày lại nhìn về người đàn ông đang đi đến quá lớn, “Tôi không cho ông lại gần mami của tôi.”

Thân hình nhỏ bé nhưng lại có khí chất nam nhi, ngoài ra với ngoại hình giống hệt với người đàn ông đó rõ ràng như đang bộc lộ hết sự thật vậy.

Đôi mắt Long Dạ Tước sượt qua nỗi kinh ngạc và sự vui mừng, cậu bé này vừa nhìn thôi là biết đó là con của anh, chỉ bàn đến khí chất toát ra từ thân hình nhỏ bé này thôi cũng đủ để biết đây là con cháu nhà họ Long rồi.

Anh cúi người xuống đối mặt với Tô Tiểu Sâm, nhếch miệng cười, “Ta không làm hại cô ấy đâu, ta chỉ muốn kiểm cô ấy nói về chuyện của con và em gái con, và cả chuyện của chúng ta trước đây.”

Tô Lạc Lạc nghiêng môi, người đàn ông này là âm hồn đeo bám há trời? Cái gì mà chuyện ngày trước? Lúc trước bọn họ còn chưa thấy qua mặt nhau nữa mà? Trừ đêm đó ra.

Đêm hôm đó anh ta hoàn toàn không biết gì.

Cô quay người nói với Hạ Thấm, “Thấm Thấm, cậu giúp mình giữ chừng tụi nhỏ, mình với quý ngài đây nói chuyện.”

Hạ Thấm lập tức đi đến, mỗi tay dắt một đứa đi về phía ghế ngồi chờ cách trăm mét.

Hai đứa trẻ không ngừng quay đầu nhìn lại, mong rằng ba và mami có một kết cục tốt sau cuộc nói chuyện.

Long Dạ Tước quay người, mắt nhìn đưa tiễn cặp đôi bảo bối dễ thương xinh xắn rời đi, không kiềm được nỗi vui mừng trong tim, không ngờ rằng trên thế gian này anh đã có hai đứa con rồi.

Nhìn bọn trẻ đi xa rồi Tô Lạc Lạc mới có thể khoác lên bộ mặt lạnh nhìn người đàn ông toát lên khí chất ngút trời đứng trước mặt, “Anh muốn nói chuyện gì với tôi, nhanh lên, tôi không có thời gian.”

Long Dạ Tước cũng là lần đầu đứng gần đến vậy để ngắm cô, khuôn mặt xinh đẹp tinh tế thanh tú nhỏ bằng bàn tay, cùng một đôi mắt trong như suối nguồn mang phần nộ nhưng vẫn thoát tục thu hút.

“Con là của anh phải không?” người đàn ông hỏi thẳng, âm thanh đôn hậu gợi cảm, ánh mắt khóa chặt lấy cô.

Tô Lạc Lạc lập tức cảm thấy buồn cười nhìn anh ta, phản biện một cách đồng dạng, “Quý ngài này chắc nhầm lẫn rồi, tôi với anh vốn dĩ không hề quen biết, anh không thể cứ thấy đứa trẻ nào nhìn giống anh thì đều nhận là con của anh vậy chứ!”

Chết tiệt, con trai tương tá giống anh ta quá, điểm này làm cho cô lo lắng.

“Cô khẳng định là chúng ta chưa từng gặp mặt qua?” Long Dạ Tước nhếch mép nở nụ cười người khác nhìn không thấu.

“Tôi xác định, khẳng định một trăm phần trăm.” Tô Lạc Lạc vì con có thể nói dối không chớp mắt.

“Cô gái à, năm năm trước cô lên giường với tôi, bây giờ lên để con của tôi, gan của cô cũng không nhỏ nhì.” Giọng nói của người đàn ông trầm lắng dễ nghe nhưng cũng toát lên nộ khí.

Tô Lạc Lạc thất kinh thần sắc, có chút hoảng loạn phản bác lại, “Cái gì mà năm năm trước, tôi với anh căn bản không hề quen biết, anh là ai tôi còn không biết.”

Ánh mắt ngang dài của Long Dạ Tước khóa chặt khuôn mặt kinh hoàng của cô, lạnh lùng hẳn một tiếng, “Chúng ta biết nhau hay không, cô là người rõ nhất, quen ở đâu, tại sao lại quen, cô cũng rõ nhất, và lại vào đêm đó chúng ta quen biết rất sâu và cũng rất khuya.”

Tô Lạc Lạc đầu óc như nổ tung, trống rỗng không suy nghĩ được gì, sao có thể được? Anh ta sao biết được đêm hôm đó năm năm về trước là với cô? Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

2113.

Không thể nào, đêm hôm đó khách sạn rất tối, cô còn không nhìn rõ mặt anh ta, anh ta lại say nữa, sao có thể nhìn rõ cô được?

Người đàn ông thấy cô vẫn cái nét mặt chết cũng không thừa nhận, ánh mắt sâu như vực thăm thẳm nhìn cô rất đáng sợ, “Còn muốn chối à? Hay là muốn tôi đưa mặt dây chuyền có hình cô và mẹ cô chụp chung trả lại cho cô, cô mới chịu nhận?”

Sự kinh hoàng trong mắt Tô Lạc Lạc lại tăng thêm một bậc, thì ra mặt dây chuyền có hình mẹ và cô rớt trên giường đêm đó vào năm năm trước? Lại còn bị anh ta nhặt được?

“Không, nhất định là anh đã làm rồi, người ngủ với anh đêm hôm đó là chị tôi, có thể là ngày nào đó tôi sợ ý đánh rơi trong khách sạn mà thôi.” Tô Lạc Lạc vẫn cố biện lý do để lời nói dối của mình thuyết phục hơn, mặc dù mặt cô đã đỏ tới nỗi cả máu cũng sắp chảy ra rồi.

Đôi môi mỏng của Long Dạ Tước mím lại thành một đường thẳng, nhìn chăm chăm vào mắt cô, sắc lạnh, kèm thêm một ít chế nhạo, “Cho rằng tôi là đồ ngốc à?”

Tô Lạc Lạc lắc đầu, lúc này thật không muốn làm anh ta giận, “Không, ngài Long, bọn trẻ là con của tôi với một người đàn ông khác, xin ngài đừng hiểu lầm, và ngài có biết chúng tôi đang vội lắm không? Phiền ngài cho chúng tôi đi.”

Ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông tối sầm lại, khuôn mặt lạnh lùng như sương lạnh, nhìn sát mặt cô, “Đơn giản lắm, hai đứa trẻ có phải là của tôi hay không, thử DNA là biết rõ nhất.”

Tô Lạc Lạc bị dọa đến nỗi khóe mắt lập tức đổ hoe, khuôn mặt nhò trắng bệch, cô bất giác thốt ra một tiếng, “Không được!”

“Không được?” Người đàn ông thấy rất thú vị quan sát sự kinh hãi của cô gái.

“Bọn trẻ là của tôi! Chúng là của mình tôi thôi.” Tô Lạc Lạc muốn điên lên, người nhà họ Tô không tìm đến, ngược lại người đàn ông này lại tìm đến trước, ông trời sắp xếp kiểu gì vậy nè?

Cánh tay của cô đột ngột bị người đàn ông dùng sức khóa chặt, kéo cô áp sát vào trong lòng, anh hạ giọng gặng hỏi, “Con có phải của tôi không?”

Môi Tô Lạc Lạc run rẩy, muốn khép lại mà không khép được.

Còn khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ của người đàn ông bắt ngờ áp sát cô, đầu mũi gần như chạm vào nhau.

Mùi hương đậm đặc hooc-mon nam tính trên người người đàn ông khiến Tô Lạc Lạc toàn thân bất an và có chút bài xích.

Người đàn ông nghiêng chặt răng lần nữa cảnh cáo, “Tốt nhất là thừa nhận đi, đừng ép tôi phải dùng thủ đoạn khác để cướp lại bọn trẻ.”

Tô Lạc Lạc cảm thấy ngại ngùng, nói chuyện thì nói chuyện thôi, anh ta đứng sát đến vậy làm gì? Dù sao thì cũng bị anh ta bức cung đến mức này rồi, cô nếu cứ phủ nhận thì cũng chả có sức thuyết phục, hít một hơi dài cô nói “Đúng, là của anh, nhưng bọn trẻ sống chung với tôi từ xưa giờ, bọn nhóc chỉ nhìn nhận tôi thôi, vì vậy, để tốt cho bọn trẻ, tốt nhất là anh để chúng tôi rời đi.”

“Cô nghĩ rằng trong ngày đính hôn đó chỉ có tôi nhìn thấy bọn trẻ thôi à? Người nhà họ Tô cũng thấy rồi, bọn họ nếu biết cô sinh con cho tôi, cô nghĩ bọn họ dễ dàng bỏ qua cho cô và các con sao?”

Tô Lạc Lạc lại mở to mắt, toàn thân giật nảy một cái, anh ta nói không sai, đây cũng là điều cô lo lắng nhất, người nhà họ Tô biết được sự tồn tại của bọn trẻ, sao có thể bỏ qua cho cô?

“Lễ đính hôn hôm nay của tôi với Tô Ngữ Phù đã hủy rồi, trong mắt bọn họ, món nợ này sẽ tính lên người cô đó, nói không chừng đang lòng đầy oán hận mà tìm kiếm cô và các con nữa đó!”

Tô Lạc Lạc có chút kinh ngạc ngược mắt, “Tại sao anh lại hủy hôn ước với cô ấy?”

“Đây là chuyện cá nhân của tôi, không cần nói với cô, cô và bọn trẻ ở bên cạnh tôi mới là an toàn nhất.”, hơi nóng từ cơ thể Long Dạ Tước phả vào mặt cô.

Tô Lạc Lạc lạc một nhịp thở, nhanh chóng thoát khỏi bàn tay của anh ta, bước ra sau một bước, ngẩng đầu nhìn chăm chăm anh ta hỏi, ngữ khí có phần sợ hãi, “Anh sẽ lấy mất bọn trẻ khỏi tôi hay sao?”

Long Dạ Tước nheo mắt, hiện giờ anh cũng còn nhiều chuyện chưa kịp nghĩ kỹ, từ lúc anh biết có bọn trẻ đến giờ mới chỉ có vài tiếng đồng hồ, bọn trẻ xuất hiện quá đột ngột, nhưng có một điều anh có thể đảm bảo, anh nhìn vào mặt cô, “Ít ra cho đến hiện tại, tôi cho phép cô và bọn trẻ tiếp tục sống chung với nhau mà còn không để bất kì ai làm tổn thương đến các người.” Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

2114.

Tô Lạc Lạc dùng hàm răng nhỏ đều trắng ngần cắn chặt môi, nét mặt khó xử, nếu cô thực sự dẫn theo bọn trẻ đi cùng anh ta thì điều này đồng nghĩa với việc người nhà họ Tô chắc chắn sẽ không buông tha cho cô.

Người đàn ông này là vị hôn phu của Tô Ngữ Phù, nhưng đồng thời cũng là ba của các con cô, sự việc xảy ra năm ấy có vẻ cũng không che giấu được nữa.

“Mami, mami ơi...” Hai đứa trẻ thấy mami lâu quá vẫn chưa đến liền chạy một mạch từ góc xa đến tìm mami, Hạ Thấm cũng không thể nào kéo chúng lại được.

Tô Lạc Lạc trong lúc hoảng loạn ngược đầu lên nhìn, khi nhìn thấy hai đứa trẻ đang chạy về phía mình, cô ngồi xổm xuống mỗi bên tay ôm lấy một đứa, Tô Tiểu Hình ôm chặt mami, gương mặt cô bé vui trong cổ mami làm nũng, còn Tô Tiểu Sâm thì ngược mặt lạnh tanh nhìn người đàn ông đó, như là trong lúc cậu bé không chú ý thì ông đã tranh thủ ức hiếp mami của cậu vậy.

Long Dạ Tước cũng ngồi xổm xuống nhìn gương mặt bất mãn của cậu bé con nói, “Chào con, ta tên là Long Dạ Tước, ta là baba của các con.”

Tô Tiểu Hình lập tức ngược mặt ra từ trong lòng của mami, kinh ngạc hỏi, “Chú thực sự là baba của tụi con sao?”

“Bất luận chú là ai, nếu chú dám ức hiếp và làm tổn thương mami của tôi thì tôi cũng sẽ không thích chú đâu.” Tô Tiểu Sâm hừ một tiếng, cậu cảm giác mami dường như tâm trạng không tốt.

Tô Lạc Lạc thấy con trai bảo vệ mình đến thế, lòng cô cảm thấy ấm áp vô cùng, nhưng vẫn phải khuyên cậu bé, “Tiểu Sâm, chú ấy không có ức hiếp mami, từ bây giờ chúng ta sống cùng chú ấy nhé?”

“Vậy chúng ta còn phải đi nước ngoài nữa không?” Tô Tiểu Hình chớp chớp đôi mắt to hỏi.

“Không đi nước ngoài nữa, chúng ta sẽ sinh sống ở thành phố này.” Tô Lạc Lạc nói xong, đứng dậy, hướng ánh nhìn về phía người đàn ông cao to tuấn tú, “Anh đừng quên lời đảm bảo của mình đấy.”

Long Dạ Tước thấp giọng cười một tiếng, “Xưa giờ anh đều nhất ngôn cửu đỉnh, nói lời giữ lời.”

Tô Lạc Lạc không dám nhìn trực diện vào mắt anh ta quá lâu, ánh mắt né tránh, “Bây giờ anh muốn dẫn chúng tôi đi đâu?”

“Về biệt thự riêng của anh.”

“Mami, chú ấy có đúng là baba của tụi con không? Nhưng rõ ràng mami từng nói qua baba của tụi con đã ngủ ở dưới đất rồi mà.” Trong lúc bị Tô Lạc Lạc dắt đi, Tô Tiểu Hình ngưỡng cổ thắc mắc.

Gương mặt người đàn ông cao to đi ngang hàng ở kế bên ngay tức khắc trở nên khó coi, anh lườm cô một cái, cái tư tưởng mà người đàn bà này trước đây đã uxor vào đầu các con là ba của chúng nó đã mất sao?

Chết tiệt mà, người đàn bà này rốt cuộc đã dạy dỗ con anh kiểu gì vậy.

Khi cả hàng người bọn họ bước ra khỏi sân bay thì tiệc đính hôn ở khách sạn Hoàng Gia đã kết thúc từ lâu.

Người nhà họ Long gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho Long Dạ Tước nhưng anh một lần cũng không bắt máy, còn Tô Ngữ Phù cũng gọi mấy chục cuộc, anh tiếp tục làm lơ.

Nhà họ Long cũng không quan tâm nữa, nhưng tại biệt thự nhà họ Tô thì bây giờ oán khí ngất trời.

Lớp phấn trên gương mặt quý phụ của Uông Nguyệt Dung vì nổi giận mà rớt mất mấy lớp, phần nộ nhìn về phía Tô Vỹ Khâm đang ngồi trên ghế sofa ở phía đối diện, “Ông nhìn ông mà xem, hôn lễ tốt lành của con gái bị đưa con riêng ti tiện của ông hủy mất rồi.

“Tôi cũng không ngờ nó sẽ xuất hiện.” Tô Vỹ Khâm từ lâu đã không xem mình có đứa con này.

“Còn hai đứa trẻ ở kế bên cô ta là như thế nào vậy? Cô ta sinh con khi nào thế? Còn chạy vào sánh hôn lễ phá rồi nữa? Tôi thấy cô ta rõ ràng là cố ý mà, cố ý phá hoại lễ đính hôn của con gái chúng ta.” Uông Nguyệt Dung giận đến nghiến răng.

Khi này, Tô Ngữ Phù từ cầu thang khám ngà voi trắng ở lầu hai chậm rãi bước xuống, khỏe mắt vẫn còn đỏ, khi cô bước xuống lầu nghe thấy lời mẹ nói, lòng cô cũng phần nộ vô cùng.

Năm năm trước Tô Lạc Lạc biến mất trước mặt bọn họ, tại sao lại cứ phải xuất hiện vào ngày đính hôn của cô chứ? Cô ta không phải cố ý thì còn là gì nữa? Chắc chắn là trả thù việc năm ấy ba không chi tiền cứu mẹ cô ta đây mà.

“Ba, mẹ, chúng ta phải thảo luận kỹ lưỡng vấn đề này, lễ đính hôn của con và Dạ Tước chỉ có dời về sau chứ không có việc hủy bỏ.” Ngồi vào ghế sofa, nét mặt cô đã bình tĩnh hơn. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

2115. “Đương nhiên không thể hủy bỏ, con đợi nó đợi mất năm năm rồi, đã nói xong hết là sẽ đính hôn trước, sau đó kết hôn, thế là con sẽ kết hôn nhanh thôi, hưởng hồ năm nay con cũng đã hai mươi lăm tuổi rồi, không thể chờ đợi thêm nữa.” Uông Nguyệt Dung đến kế bên con gái ngồi xuống, đưa tay nắm lấy tay cô, ánh mắt tràn đầy nỗi xót xa.

“Tôi sẽ thương lượng chuyện này với nhà họ Long, đôi thời gian rồi thì không cần đính hôn nữa, trực tiếp bàn chuyện kết hôn luôn!” Tô Vỹ Khâm thở dài, sự tình xảy ra như vậy ông cũng tức tối lắm, việc con gái gả vào nhà họ Long, hai nhà liên hôn như vậy đối với tiềm năng phát triển tương lai của công ty ông là lợi ích vô tận.

“Ba, mẹ, hai người có chú ý đến mấy đứa con của Tô Lạc Lạc hay không? Hai nhóc tí đó khoảng tầm bốn năm tuổi, ba mẹ nói cô ta làm thế nào có được hai đứa con? Tô Ngữ Phù hỏi ba mẹ.

“Đúng thế! Cô ta đi đâu nhặt về hai đứa nhóc vậy trời?” Uông Nguyệt Dung cũng cảm thấy kỳ lạ.

Gương mặt bình tĩnh của Tô Ngữ Phù đột nhiên trở nên bất an, cô cắn răng nói, “Cái đêm Tô Lạc Lạc và Long Dạ Tước ngủ cùng nhau, họ không hề dùng biện pháp tránh thai, ba mẹ nói xem hai đứa trẻ đó có khi nào là con của Long Dạ Tước không?”

“Gi cơ?” Uông Nguyệt Dung bàng hoàng mở to mắt, một đứa nghiệp chủng do một kẻ tiện nhân sinh ra lại sinh ra giống nòi của nhà họ Long?

Tô Vỹ Khâm không dám lơ là nữa, ông cẩn thận suy nghĩ ngoại hình và tuổi tác của hai đứa trẻ rồi gật gù nói, “Khả năng là con cháu nhà họ Long là cực kỳ cao.”

“Kính khủng quá! Đứa tiện nhân này không chỉ đến phá rối lễ đính hôn của các con mà còn muốn tu hú chiếm tổ mà! Quá quái thiệt, tuổi còn nhỏ mà đã mưu mô đến vậy. Hóa ra cô ta biến mất vào năm năm trước là có nguyên nhân cả, cô ta rõ ràng rắp tâm sinh ra con cháu nhà họ Long, rồi đợi thời gian chín muồi thì quay về trả thù chúng ta mà! Lại còn ảo tưởng cướp đi hạnh phúc của con gái ta, cướp mất đại thiếu gia nhà họ Long.” Uông Nguyệt Dung càng nói càng tức, hận là không giết người được.

Tô Ngữ Phù cũng hoảng, cô đứng ngồi không yên, “Ba, mẹ, vậy con phải làm gì bây giờ? Cô ta con cũng sinh hai đứa mất rồi, Dạ Tước vẫn lấy con chứ?”

“Không cần phải hoảng, cho là đã sinh con rồi đi, thì đã sao chứ? Một đứa tạp chủng ti tiện cũng tham vọng gả vào đại hào môn như gia đình nhà họ Long sao? Cô ta có mà nằm mơ.”

“Nguyệt Dung, được rồi, đừng nói Lạc Lạc thành người tệ hại đến thế.” Tô Vỹ Khâm có chút bất mãn nói.

“Ông còn dám lên tiếng nữa à, nếu năm xưa ông không thêm con trai thêm đến phát điên thì sao có thể sinh ra loại nghiệp chướng tâm địa xảo quyệt này?”
Uông Nguyệt Dung đỏ hết lỗ lên đầu chồng.

“Đúng đúng đúng, năm xưa là lỗi của tôi, lỗi của tôi, còn bây giờ chúng ta hãy bàn vấn đề của Ngừ Phù đi.”

“Có gì để bàn nữa đâu? Ngừ Phù, con trực tiếp nói với nhà họ Long, năm năm trước là do con tiện nhân đó thay con lên giường với Long Dạ Tước, lại còn tham vọng mượn có sinh con để ngồi vào vị trí thiếu phu nhân nhà họ Long, loại phụ nữ như thế, nhà họ Long chịu nhìn nhận mới lạ.”

“Đúng vậy, chuyện của năm năm trước tuyệt đối không thể cho nhà họ Long biết, chúng ta chỉ có thể nói là Tô Lạc Lạc trộm thẻ từ vào phòng của con, tự mình lên vào phòng của Long Dạ Tước, lại còn chủ động quyến rũ anh ấy.”

Tô Vỹ Khâm nhất thời rơi vào im lặng, hiện tại, đối với ông thì Tô Ngừ Phù mới là đứa con gái ông yêu thương từ nhỏ tới lớn, còn Tô Lạc Lạc chẳng qua chỉ là một ngọn cỏ dại mà ông không hề muốn hỏi han đến mà thôi.

“Ngừ Phù, một lát con hãy mau chóng đến nhà họ Long nói rõ ràng chuyện này, cứ nói là Tô Lạc Lạc vốn đã có mục đích xấu từ năm năm về trước rồi, lên leo lên giường của Long Dạ Tước, tạm thời khoan nói chuyện con cái, con cứ việc nói ra âm ức của mình.”

“Dạ! Mẹ à, con biết rồi, con sẽ đi ngay bây giờ.”

“Nhất định phải ra về âm ức một chút, tuyệt đối phải khiến cho người nhà họ Long hoàn toàn chán ghét Tô Lạc Lạc.” Uông Nguyệt Dung dặn dò.

Tô Ngừ Phù nhớ đến biểu cảm khuôn mặt của Long Dạ Tước khi nói việc từ hôn trong tiệc đính hôn, cô giận đến mức muốn giết chết Tô Lạc Lạc, sao có chuyện thủ hạ lưu tình với cô ta được? Cô nhất định phải khiến cho người nhà họ Long từ chối chấp nhận Tô Lạc Lạc, cho dù đã sinh con thì vẫn không nhìn nhận cô ta.

Nói không chừng sau này hai đứa trẻ đó sẽ giao cho cô - Tô Ngừ Phù- chăm sóc. Hừm! Con của cô ta cô dĩ nhiên sẽ không chăm sóc hết mình! Cô phải nhanh chóng sinh ra đứa con của cô và Long Dạ Tước. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

2116. Long gia biệt viện.

Long lão thái thái ngồi trên ghế sofa nhìn về phía quần gia lại hỏi, “Gọi lại cho cậu chủ Dạ Tước, coi xem nó đang ở đâu! Kêu nó nhanh chóng về đây gặp ta, chuyện này là như thế nào! Lễ đính hôn đang tốt đẹp vậy lại bị nó hủy bỏ rồi.”

“Mẹ à, mẹ cũng đừng tức giận thế, Dạ Tước làm như vậy chắc chắn là có lý do của nó.” Long phu nhân Tường Ân an ủi nói.

“Đạo lý gì ta không quan tâm, nhưng làm vậy với nhà họ Tô là không đúng, chúng ta đã thất lễ trước, nếu truyền ra ngoài nhà họ Long chúng ta còn mặt mũi nào nữa?”

“Mẹ à, con sẽ kiểm Dạ Tước nói chuyện, xem coi nó vì sao mà hủy bỏ hôn lễ.” Long Sở Hùng an ủi thêm.

“Ta đã tính hết rồi, cho tụi nó năm nay kết hôn, năm sau thì sinh cho ta một cháu chất, bây giờ ta kiểm ai đòi cháu chất đây?” Lão thái thái xưa giờ tính khí nóng nảy.

Trong lúc đó, người hầu ngoài cửa vội vã chạy vào thông báo, “Lão phu nhân, lão gia, phu nhân, Tô gia đại tiểu thư đến rồi.”

“Nhanh mời con bé tội nghiệp vào đây!” Long lão thái thái lập tức hạ lệnh.

Không bao lâu thì thấy Tô Ngừ Phù đã thay một bộ y phục đoan trang với đôi mắt đỏ đi vào, đôi mắt long lanh vẫn còn vương những giọt nước mắt, bộ dạng rất đáng thương.

“Ái da, đến đây nào cháu ngoan, đến chỗ của bà nè.” Long lão thái thái đã xem cô ấy như là cháu gái vậy, muốn ôm vào lòng để vỗ về an ủi.

Tô Ngừ Phù lập tức ngồi cạnh Long lão thái thái, vươn tay vòng qua cánh tay của bà, “Bà ơi, con xin lỗi...”

Tường Ân đưa cho cô một tờ khăn giấy, “Lau nước mắt đi!”

Tô Ngừ Phù lau khô nước mắt bên nghe thấy Long lão thái thái vỗ vai cô nói, “Xin lỗi cái gì, cần phải xin lỗi phải là Long gia chúng ta, con có gì sai

chứ?”

“Đúng, là Dạ Tước nhà chúng ta sai rồi, con yên tâm, chúng ta sẽ tìm nó để nói chuyện.”

“Uhm! Cảm ơn bác gái, con cũng không hiểu tại sao Dạ Tước lại đột ngột hủy bỏ hôn lễ, nhưng có chuyện này, con nhất định phải nói với mọi người, nếu không... con...” Nói xong, Tô Ngữ Phù lại rơi nước mắt.

Long lão thái thái tò mò nhìn cô, vỗ về một tiếng, “Đừng khóc nữa, trước tiên nói rõ đã, có chuyện gì?”

“Có thể... có thể mọi người vẫn chưa biết một cô gái xuất hiện tại bữa tiệc hôm nay là ai.”

“Cô ta là ai?” Tường Ân ngạc nhiên hỏi, bọn họ thực sự không biết là ai, chỉ tưởng là một người đi lạc thôi.

“Cô ta ... cô ta là con gái riêng của ba con, là đứa con của người phụ nữ dụ dỗ ba, cô ta tên Tô Lạc Lạc.”

“Cái gì?” Mẹ chồng con dâu Long gia đều bất ngờ khi nghe tin này.

“Ba con nói, năm đó trong bữa tiệc công ty ông đã uống say, có một trợ lý dìu ba vô phòng nghỉ, người trợ lý tâm địa thâm hiểm, quyến rũ ba con xong sinh hạ một cô con gái, sau đó, bà ta dẫn cô con gái đến ép mẹ con nhường vị, mẹ con không chịu, bà ta cứ thế bám lấy ba con.” Tô Ngữ Phù đương nhiên không thể nói ra chuyện năm đó ba cô muốn có con trai, chỉ có thể bịa ra câu chuyện trong đó ba cũng là một nhân vật bị hại.

“Còn có chuyện như vậy? Vậy cô gái đó vì sao lại đột nhiên xuất hiện tại hôn lễ của tụi con vậy?”

“Chuyện con muốn nói bây giờ đó là một sự việc phát sinh năm năm trước ... là chuyện xảy ra với con và Dạ Tước.”

“Oh? Con nói đi!” Tường Ân cổ vũ, lúc này Tô Ngữ Phù bày ra một bộ mặt ảm ức, khiến họ thương cảm.

Nên biết rằng năm năm qua cô gái này luôn bên cạnh bầu bạn không rời con trai họ, hơn nữa năm năm trời không quản trời nắng hay mưa cũng qua chơi với họ, hiếu kính họ, được bọn họ yêu thích, vì con trai cứ một mực đùn đẩy chuyện hôn nhân, không sớm chút rước cô về nhà là đã bắt cô chịu thiệt thòi rồi, giờ đây, trong buổi lễ đính hôn lại bị hủy hôn trước mặt mọi người, đối với cô đó là một sự sỉ nhục.

"Năm năm trước trong một lần yến tiệc, con thấy Dạ Tước cứ phải mời rượu các vị khách bèn đặt một phòng ngủ trong khách sạn cho Dạ Tước nghỉ ngơi, có hai thê tử chính phụ mở cửa, con lúc đó cũng mệt nên đến một phòng giải trí nghỉ ngơi chút, đến lúc con tỉnh dậy chuẩn bị về phòng ngủ mới phát hiện tấm thẻ của con không còn nữa."

Ba người của Long gia đang có mặt trong phòng khách rất chú ý lắng nghe cô nói, Tường Ân nhanh chóng hỏi, "Sau đó thì sao? Thẻ của con đi đâu rồi?" Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

2117.

“Con cũng không biết, đêm đó con cũng vì mệt quá, ngủ một giấc là khoảng ba tiếng đồng hồ, sau đó con tính sẽ đi gõ cửa phòng Dạ Tước để anh mở cửa cho con vào nghỉ ngơi, nhưng mà... khi con đến trước cửa phòng thì nhìn thấy một cô gái vội vàng hấp tấp từ trong phòng đi ra.”

“Gì cơ? Ý của con là người phụ nữ đó chính là đứa con gái ngoài giá thú của ba con!” Long lão thái thái quá am hiểu những chuyện giống như vậy.

Tô Ngữ Phù hít một hơi bèn che miệng khóc thành tiếng, vừa khóc vừa gật đầu, “Đúng vậy, chính là cô ta... Cô ta trộm thẻ từ của con để vào phòng của Dạ Tước, con không biết cô ta làm gì trong phòng, nhưng mà Dạ Tước vào phòng từ lúc mười giờ tối rồi, lại còn say bí tỉ nữa!”

“Trời đất! Không ngờ có loại con gái dám làm chuyện đáng xấu hổ đến vậy.” Tường Ân đưa tay đỡ lấy trán, oái ăm là đối phương lại là con trai của bà, bà cảm thấy một luồng nộ khí tuôn trào, “Rốt cuộc đứa con gái đó có làm gì Dạ Tước nhà ta không?”

Tô Ngữ Phù càng khóc thảm thiết hơn, nước mắt cô như hạt châu đứt dây vậy không ngừng tuôn rơi, “Cô ta hấp tấp chạy ra, quần áo sộc sệt, nhìn thấy con thì tỏ vẻ đắc ý mới rời khỏi, con vội chạy vào phòng thì thấy Dạ Tước ngủ say mất rồi, còn mọi thứ trong phòng đều rối tung, trên người Dạ Tước chỉ còn mỗi chiếc quần lót.”

“Gì cơ? Cháu ta lại bị...” Long lão thái thái quả thực khó mà mở miệng nói ra hai chữ đó, nhưng mà sự phẫn nộ trong mắt bà sắp nổ tung rồi, cháu trai nhà họ Long lại bị đứa con gái khác leo lên giường, chuyện này đúng là khiến bà tức chết mà.

Long Sở Hùng cũng cảm thấy sự tình không đơn giản, ông trầm giọng nói, “Đứa con gái đó tại sao phải làm vậy?”

“Bác trai à, cô ta vì ba con không nhìn nhận mối quan hệ với mẹ con cô ta nên ôm hận trong lòng, oán hận cả nhà con, lúc đó có tin đồn hai nhà chúng ta liên hôn, con và Dạ Tước đang quen nhau, con đoán... cô ta muốn trả thù con.”

“Còn có thể vì lý do gì nữa, cái loại con gái có người mẹ như thế thì lẽ đương nhiên cũng sẽ thừa hưởng lối tư tưởng của loại tiện nhân đó, thực đáng giận mà.” Long lão thái thái giận đến nỗi đập tay lên mặt bàn.

Tường Ân cũng giận đến mặt đỏ bừng, trên thế gian này không ngờ vẫn có loại con gái không biết liêm sỉ đến thế.

“Sau đó, con nằm ngủ bên cạnh Dạ Tước, con không muốn Dạ Tước biết chuyện này, con sợ anh ấy biết rồi sẽ không thể chấp nhận được, thế nên bấy lâu nay con vẫn không nói anh ấy nghe là đêm ấy người ở cùng với anh không phải là con, mà là đứa em cùng cha khác mẹ của con.” Tô Ngừ Phù nói xong, đôi mắt long lanh của cô lại chảy ra một hàng lệ.

“Con trai của tôi oan ức quá mà.” Tường Ân nổi giận siết chặt nắm tay, Tô Lạc Lạc trong mắt bọn họ đã trở thành một cô gái xấu xa đầy mưu mô và không biết liêm sỉ rồi.

Tô Ngừ Phù vẫn tiếp tục thút thít, “Hôm nay, cô em gái đó của con lại xuất hiện, con không biết cô ta có phải cố ý đến phá hoại lễ đính hôn của con hay không.”

“Đúng là đáng ghét mà.” Hai mắt của Long lão thái thái tỏa ra nộ khí.

“Vậy tại sao Dạ Tước lại đột ngột hủy bỏ hôn lễ như vậy? Chẳng lẽ cũng có liên quan đến cô ta?”

“Con không biết, con không biết gì cả, nhưng con đoán là cô ta có thể đã tìm gặp Dạ Tước qua rồi, hoặc đã làm việc xấu gì rồi, con không biết.” Tô Ngừ Phù lắc đầu, có vẻ rất yếu đuối.

“Được rồi, ngoan nào, đừng khóc nữa, bà sẽ làm chủ chuyện này cho con.”

“Ý của ba con là muốn con và Dạ Tước trực tiếp kết hôn, không cần đính hôn nữa, con thật không biết cô ta còn quậy chuyện gì ra nữa.”

“Được thôi, vậy thì chọn một ngày lành để làm đám cưới luôn đi! Ý nghĩa của đính hôn cũng không lớn lắm, chi bằng kết hôn luôn cho rồi.” Tường Ân cũng đồng ý.

Long Sở Hùng thở dài, “Phải tìm ra được Dạ Tước rồi mới tính tiếp, tôi đoán là bây giờ nó đã về biệt thự riêng của nó nghỉ ngơi rồi, hay là chúng ta đi tìm nó thử xem sao?” Ông nhìn sang vợ.

“Được thôi! Tôi đi với ông, tìm ra nó rồi tôi phải hỏi cho ra nhẽ, rốt cuộc hôm nay nó phát điên là vì sao.”

Tô Ngừ Phù đương nhiên không muốn đi xem náo nhiệt vào lúc này, cô tỏ vẻ vô cùng hiểu chuyện ngoan ngoãn, “Bác trai, bác gái, hai người đi tìm anh ấy nhé! Con ở đây bầu bạn với bà.”

Cái quyết định này ngay lập tức lại giành được thiện cảm từ vợ chồng Long Sở Hùng, Tường Ân khen một câu, “Cũng được, con ngoan quá, đúng là có tâm mà.” Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

2118.

“Con đã coi nơi này như là ngôi nhà thứ hai của con từ lâu rồi, bà cũng là bà ruột của con, chăm sóc bà là điều đương nhiên thôi.” Tô Ngừ Phù nói xong, mím môi vui đầu vào vai của lão thái thái.

Tô Lão thái thái lập tức cười lên, “Ta cũng xem Ngừ Phù như là cháu gái từ lâu rồi.”

Bóng một chiếc Rolls Royce màu đen từ từ chạy vào cửa sân của một căn biệt thự hào hoa, chạy trong sân vườn khoảng năm trăm mét thì đến được cửa chính hùng vĩ của biệt thự, màu nâu cùng màu trắng ngà của bức tường ngoài phối thêm màu lam nhạt của bức tường bằng thủy tinh khiến căn biệt thự hiện ra với hình ảnh vừa hùng vĩ vừa tao nhã.

Trong vườn hoa, những con đường giống như đường mòn uốn lượn của vườn cây thời cổ đại, kéo dài ra phía xa, cảnh quan đài phun nước rất lớn, những bãi cỏ xanh mơn mơn kéo dài gần cả cây số, cái hồ bơi to lớn phối thêm những loại cây cối hoa lá quý hiếm, thực sự hào nhoáng đến mức khó mà

tưởng tượng được.

Tô Lạc Lạc ngồi tại ghế sau, trong lòng đang ôm Tiểu Sâm, còn Tiểu Hinh chiếm cứ chỗ ngồi trong lòng ba trên suốt đoạn đường, lúc này, ánh mắt của ba mẹ con đều mở to.

Trời ạ! Đây là nhà của Long Dạ Tước sao?

Thảo nào Tô Ngữ Phù nghĩ đến nát óc để được gả vào nhà anh ta, địa vị của nhà họ Long như vậy, dù cho mười cái nhà họ Tô cũng khó mà so được, chẳng trách được ba đối với việc Tô Ngữ Phù có gả vào được nhà họ Long hay không lại cần trọng đến vậy.

“Oa! Nhà của baba lớn quá à! Thật là đẹp!” Tô Tiểu Hinh chồm ra cửa sổ, đôi mắt to như quả nho đen tỏ ra kinh ngạc và vui mừng.

Ngược lại Tô Tiểu Sâm rất bình tĩnh, lần trước coi tin tức thấy qua, chẳng phải là giá trị tài sản của baba rất đáng giá sao? Địa vị được lọt vào top đại phú thế giới, thì không phải giàu có một cách bình thường đâu!

Long Dạ Tước miệng nở nụ cười dịu dàng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu của con gái, ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng đẹp tinh tế của cô bé, trong khi đang kinh ngạc anh bất giác nghiêng đầu, vừa hay nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của Tô Lạc Lạc, tinh tế thanh thoát, đúng là sự kỳ diệu của gen, con trai thì giống anh, con gái thì giống cô ấy.

Tô Lạc Lạc trong lòng cứ không yên được, cô không muốn dính líu tới người của nhà họ Tô, nhưng trước mắt có vẻ là né tránh không được, chạy cũng không thoát rồi.

Xe dừng lại ở cửa lớn nơi có hai cây cột la mã to rộng, màu trắng ngà, khắc những chi tiết nổi tinh tế, rất trang nghiêm. Hai đứa trẻ vừa bước xuống xe là như thể đi vào một tòa thành bí ẩn vậy, Tô Tiểu Hinh vừa chạy vừa quay ra sau kêu, “Anh à, chúng ta đi coi đài phun nước đi được không? Nhanh lên.”

Tô Tiểu Sâm cũng không thể kiềm được sự ngây thơ trong sáng của trẻ con, cậu bé chạy tung tăng cùng em gái trong cái hoa viên to lớn tìm kiếm điều mới mẻ, toàn bộ hành lý của Tô Lạc Lạc được các vệ sĩ dời xuống, tâm tư của Long Dạ Tước giờ đang đặt hết vào bọn trẻ, anh nói với cô, “Tôi sẽ cho vệ sĩ dọn đồ lên lầu cho cô, nếu cô mệt rồi có thể kiếm cái phòng mà nghỉ, tôi sẽ trông chừng tụi nhỏ.”

Tô Lạc Lạc không mệt, nhưng mà, trong cái biệt thự xa lạ này, cô cũng không dám đi lung tung, hai người vệ sĩ xách ba cái rương hành lý vào trong sảnh lớn, cách bày biện bên trong giống với phong cách lạnh lùng cứng rắn của người đàn ông, cách điệu phong phú, nhưng nó vẫn rất lộng lẫy.

Đến lầu hai, vệ sĩ đặt hành lý ở cầu thang, nói với cô, “Tô tiểu thư, hành lý của cô cần đem vào trong phòng không vậy?”

“Để tôi làm được rồi, cảm ơn.” Tô Lạc Lạc còn chưa chọn phòng, không, cô căn bản chưa nghĩ qua là ở lại nơi này.

Bây giờ cô vẫn chưa thể phản ứng kịp, cô sao lại ở chung nhà với người đàn ông này? Mà còn nữa, thân phận bên ngoài của anh ta còn là con rể tương lai của nhà họ Tô nữa, thật không ra thể thống mà.

Tô Lạc Lạc trong lòng rất mệt, cô nghe thấy tiếng cười của bọn trẻ như tiếng chuông ngân bên ngoài cửa sổ vọng vào, cô vô thức đi ra ban công, chỉ thấy bọn trẻ đang vọc nước trong đài phun nước rất vui vẻ, nhìn xa hơn toàn cảnh cái hoa viên này thì có vẻ như nơi đây đã trở thành công viên vui chơi mà chúng có thể chạy nhảy tùy thích vậy.

Là một người làm mẹ, con cái được hưởng thụ sự đối đãi này, cô thật sự rất vui, vì cô không có năng lực để có thể tạo ra những điều kiện như vậy cho chúng được. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

2119.

Tô Lạc Lạc không kim được bản thân dõi mắt theo bóng dáng anh ta, anh cởi bỏ lớp áo vest bên ngoài, bên trong là áo sơ mi lụa màu trắng cùng chiếc quần tây thon dài ôm người, lúc này đang trong tư thế ngồi xổm nhìn ngắm hai đứa con của anh.

Mặc dù không nhìn thấy biểu cảm khuôn mặt anh ta nhưng vẫn cảm thấy được tình cảm yêu mến của anh dành cho các con, Tô Lạc Lạc thở một hơi nhẹ nhõm.

“Mami. ....mami. ... nhìn con nè. . .” Tô Tiểu Hinh ở bên cạnh đài phun nước nhìn thấy mami ở ban công lầu hai, lập tức đắc ý dùng bàn tay bé xinh vọc nước, muốn được khen ngợi, muốn được chú ý.

Người đàn ông đang ngồi xổm dưới đất từ từ đứng dậy, hướng ánh mắt sâu thẳm tựa đêm đen về phía ban công lầu hai, Tô Lạc Lạc đang ngắm con gái,

bắt gác chạm ánh nhìn với anh ta, cô vội lia mắt đi nơi khác, rồi khỏi ban công.

Tô Lạc Lạc càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, cô ở lại nhà anh ta thì có nghĩa là gì chứ?

Đúng lúc này, điện thoại cô reo lên, cô cầm lên xem thì thấy đó là Hạ Thắm, vội nhấn nghe, “Alo, Thắm Thắm à.”

“Lạc Lạc, bây giờ cậu đã đến nhà của Long Dạ Tước rồi phải không? Như thế nào? To không?”

“Rất to, rất rộng rãi hào hoa, cậu nói...tớ thực sự có nên sống cùng anh ta không? Tớ cảm thấy ngại quá.” Tô Lạc Lạc nắm lấy một lọn tóc trên trán.

“Cậu về nhà tớ ở thì tớ cũng hoan nghênh nhé!”

“Tớ không thể rời khỏi bọn trẻ, nhưng nếu như người nhà họ Tô biết tớ sống ở nhà Long Dạ Tước thì không biết lại nảy sinh hiểu lầm gì nữa.”

“Cậu còn quan tâm cảm nhận của bọn họ làm gì nữa? Cậu sở dĩ sinh ra con của Long Dạ Tước là bởi vì ai? Không phải bọn họ sao?”

Tô Lạc Lạc cắn răng, nói đến việc sinh bọn trẻ, năm ấy cô cũng đấu tranh nội tâm dữ dội lắm, cũng có mâu thuẫn, nhưng mà cô mang bầu đôi, lại chưa nói khi phát hiện thì cũng hơn ba tháng rồi, hai sinh linh bé nhỏ đã ở trong bụng cô hấp thụ dinh dưỡng, phát triển khỏe mạnh.

Lúc đó cô có lên mạng tìm kiếm hình ảnh thai nhi ba tháng tuổi nhưng lại thấy hình ảnh phẫu thuật máu me, và cả hình ảnh thai nhi chỉ là cục thịt bị kẹp nát, cả người cô đều cảm thấy khó chịu.

Cô hoàn toàn không thể làm việc tàn nhẫn như vậy, thế nên sau một thời gian đấu tranh bản khoăn, cô quyết định sinh ra bọn trẻ, mấy năm nay, cô dùng số tiền mà mẹ không kịp dùng để chữa bệnh cho việc nuôi dạy bọn trẻ.

Khi tròn ba tuổi, bọn trẻ đã bị đưa đi học rồi, còn cô thì làm việc tại một tiệm trang điểm, bắt đầu từ người học việc đến làm thế nào để trở thành một chuyên gia hóa trang.

Tô Lạc Lạc vẫn còn thờ người suy nghĩ thì nghe thấy âm thanh dịu dàng của Hạ Thắm truyền đến, “Lạc Lạc nè, xin lỗi nhé, tớ không nên nhắc đến quá khứ của cậu.”

“Không sao, Thắm Thắm à, bỏ qua đi, tất cả là vì bọn trẻ, tớ sẽ không quan tâm quan điểm của nhà họ Tô nữa.” Tô Lạc Lạc thở một hơi dài, nghĩ nhiều như vậy thì cũng chỉ là tự tìm phiền não thôi.

Huống gì người đàn ông này đã biết sự tồn tại của bọn trẻ rồi, cô cũng không mang bọn trẻ đi được.

“Vui lên đi, không có việc gì to tát cả đâu, nếu quả thực không thể sống ở nhà Long Dạ Tước thì hoan nghênh cậu bất cứ lúc nào cũng có thể dọn đến nhà tớ ở.”

“Ừ! OK nè!”

Cúp máy điện thoại, Tô Lạc Lạc suy nghĩ một lúc, vẫn cứ nên đi chọn một căn phòng nào!

Cô mở cửa một căn phòng dành cho khách, gọn gàng sạch sẽ, hướng hồ còn được trang trí theo phong cách sắc tím dịu dàng, cũng giống là dành cho con gái ở, nên cô dọn hành lý vào trong luôn.

Bên cạnh đài phun nước, hai đứa trẻ vẫn ham chơi chưa muốn rời khỏi, phía dưới đài nước có nuôi mấy con cá màu vàng kim, Tô Tiểu Hinh đưa tay vào, bọn chúng chẳng những không sợ động bơi đi mà còn bơi lại hôn vào tay cô bé, khiến hai đứa trẻ vui thích cười phá lên.

Long Dạ Tước không muốn làm phiền thời gian vui chơi của bọn trẻ, anh chỉ đứng yên lặng ở cạnh bên, ngắm nhìn từng chút từng chút một tất cả biểu cảm của bọn trẻ, bản thân anh cũng không phát hiện rằng khỏe miệng mình đang cong lên, còn đôi mắt ánh lên nụ cười dịu dàng triu mến.

Mười mấy phút sau, anh nghe thấy tiếng xe chạy vào, quay đầu nhìn về hướng xe chạy vào, là chiếc xe quen thuộc mà ba anh hay ngồi, giật thót mình, anh không ngờ ba mẹ anh lại thân chinh đến tìm anh như vậy.

“Các con à, không chơi nữa, ba dẫn tụi con đi gặp ông bà nội nhé, chịu không?” Long Dạ Tước dịu dàng đề nghị.

Hai nhóc tí cũng đã thấy chiếc xe vừa chạy đến, lập tức rửa tay, đứng dậy, Tô Tiểu Hinh hơi nhát, khi gặp người lạ sẽ có chút rụt rè. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Tô Tiểu Sâm nắm lấy tay em, vỗ về một tiếng, “Không sợ.”

Long Dạ Tước cúi người, kéo con gái vào lòng, “Baba bế con đi nhé.”

Hai cánh tay ngắn của Tô Tiểu Hinh ngay tức khắc choàng qua cổ ba mình, để ông ôm mình đi về hướng chiếc xe sang trọng đã dừng lại.

Ở trong xe, Long Sở Hùng và Tường Ân nhìn qua cửa xe thấy được con trai đang bế một bé gái trong lòng, còn tay thì dắt theo một bé trai đang đi về hướng này, cả hai đều bị bất ngờ đến đứng hình.

“Chuyện này là sao đây? Trẻ con ở đâu ra thế?”

“Đây... Đây hình như là bọn trẻ xuất hiện ở lễ đính hôn.” Tường Ân nhớ là đã nhìn thấy hai đứa bé này tại lễ đính hôn.

Long Sở Hùng và Tường Ân lập tức đẩy cửa bước xuống xe, đi về phía con trai, trên mặt đều lộ rõ vẻ kinh ngạc và không tin vào mắt mình.

Chuyện này làm bọn họ nhất thời quên mất trách nhiệm chất vấn con trai, chỉ tập trung nhìn chòng chọc vào bé gái trong lòng và bé trai trong tay cậu con trai mình.

Khi cẩn thận nhìn rõ gương mặt của hai đứa trẻ thì Tường Ân ngay tức khắc bất ngờ bùm miệng lại, “Đây là...” Tường Ân có phán đoán nhưng không dám khẳng định, ngược nhìn con trai, “Hai đứa trẻ này...”

Long Dạ Tước cong môi cười, tự hào trả lời, “Ba, mẹ, đây là con của con.”

“Đúng là con của con chứ?” Tường Ân vui mừng đến nỗi khóe mắt thoáng chốc đã nhòe nước, “Ôi trời ơi...”

Long Sở Hùng kinh qua bão táp phong ba nhưng lúc này đây tim ông rộn ràng đến nỗi không thể bình tĩnh lại được, ông không cảm động đến khóe mắt ướt ướt giống vợ nhưng sự bất ngờ vui mừng hiện ra trong mắt ông đã không thể che giấu được rồi.

Tô Tiểu Hinh vừa ôm cổ ba vừa chớp chớp đôi mắt to, khả năng quan sát nét mặt của trẻ em không phải tệ nên hai anh em chúng vừa nhìn thấy biểu cảm của hai ông bà là biết rằng họ thích chúng.

“Hai ông bà là ông nội và bà nội của tụi con sao?” Tô Tiểu Hinh hỏi với giọng nói non choẹt ngọt ngào.

Tường Ân lập tức nghẹn ngào, bà gật gật đầu, vừa cười vừa lau nước mắt, “Đúng vậy, ta là bà nội các con, còn đây là ông nội các con.”

Trong lúc Tường Ân còn đang vui mừng, đột nhiên bà có vẻ như nhớ ra việc gì, ngược nhìn con trai, dò hỏi, “Mẹ của bọn trẻ là cô gái xuất hiện trong lễ đính hôn?”

“Đúng vậy, cô ấy là Tô Lạc Lạc.” Long Dạ Tước trả lời trực tiếp.

Tức thì, Tường Ân và chồng nhìn nhau với ánh mắt đầy phức tạp, quả nhiên, cô gái năm năm trước lên leo lên giường con trai chính là Tô Lạc Lạc này, nếu không thì làm sao có thể sinh được bọn trẻ lớn đến thế?

Họ vừa vui mừng có được hai đứa cháu dễ thương, vừa lo lắng về mẹ của chúng, một người có thân thể phức tạp lại có tâm địa thâm sâu đến thế, không biết con trai họ bị loại con gái như vậy đeo bám thì phải làm thế nào đây!

Tô Lạc Lạc đứng ở cửa sổ lầu hai, cô nhẹ tay vén rèm cửa sổ, lúc này nơi mà Long Dạ Tước đang đứng nói chuyện vừa hay ở vị trí mà cô có thể nhìn thấy được, tim cô thất lại, cô vẫn chưa hề chuẩn bị tâm lý đối diện với người nhà họ Long.

“Các con đáng yêu quá, tên gọi là gì nè?” Mặc dù cực kỳ không hài lòng và phiền não Tô Lạc Lạc nhưng khi nhìn thấy hai đứa cháu xinh đẹp như thế, Tường Ân vẫn kìm hết mọi cảm xúc.

“Cháu là Tô Tiểu Sâm, em cháu là Tô Tiểu Hinh.” Tô Tiểu Sâm ngoan ngoãn trả lời.

Tường Ân nhìn Tô Tiểu Sâm, vui mừng đến không thể kìm chế được, “Đứa bé này có gương mặt giống Dạ Tước khi bé như đúc này...”

“Còn phải hỏi sao?” Long Sở Hùng đương nhiên nhớ rất rõ con trai trông như thế nào khi còn nhỏ.

“Chuyện vui lớn như vậy, phải cho bà nội con biết, nếu bà biết có hai đứa cháu chất lớn đến thế thì không biết vui đến dường nào!” Tường Ân tưởng tượng lần này mẹ chồng chắc sẽ vui lắm.

Nói xong, Tường Ân có chút ngạc nhiên hỏi, “Mẹ bọn trẻ đâu?”

“Mami của con đang nghỉ trên lầu.” Tô Tiểu Hinh nhanh nhẩu trả lời. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

2121.

Tường Ân vẫn cười ním nhưng trong lòng lại có tiếng nói, xem ra cô gái này đã bắt đầu bám vào con trai bà rồi, lại còn tính ở trong nhà của con trai bà nữa, nhưng con trai bà và Tô Ngữ Phù vẫn còn hôn ước, sao có thể như vậy được?

Hơn nữa, cái cô Tô Lạc Lạc này còn là quan hệ chị em với Tô Ngữ Phù, theo lẽ mà nói, Tô Lạc Lạc còn phải gọi con trai bà là anh rể. Trời đất! Bà cũng thấy loạn rồi.

Long Dạ Tước đưa tay xoa đầu con gái, nhẹ giọng nói, “Các con đi tìm mami trước nhé? Ba nói chuyện với ông bà nội chút.”

“Dạ!” Tô Tiểu Hình gật đầu, Long Dạ Tước bế con xuống đất, hai tiểu bảo bối quay lưng chạy về phòng khách.

Nhìn hai đứa con đi vào rồi, Long Dạ Tước lướt nhẹ ánh mắt về phía cửa sổ, và ngay lúc này, Tô Lạc Lạc đang lén nhìn bọn họ, thấy anh ta nhìn về phía này, cô hoảng loạn vội vàng buông rèm cửa xuống.

Long Dạ Tước nhíu mắt, nhìn về phía ba mẹ anh nói, “Ba, mẹ, hai người bây giờ hiểu tại sao con hủy bỏ lễ đính hôn rồi nhỉ!”

“Con làm sao vừa nhìn là biết bọn trẻ là con của con? Kiểm tra DNA chưa?” Tường Ân thắc mắc hỏi, việc con trai gặp được bọn trẻ cũng chỉ cách đây vài giờ, có lẽ chưa kịp đi xác nhận rồi!

“Chưa làm, nhưng con chắc chắn chúng là con của con.”

“Con lấy đâu ra sự tự tin này?” Long Sở Hùng trầm giọng đặt câu hỏi.

Long Dạ Tước hơi ngây người, chuyện của năm năm trước, anh cũng khó mở miệng với ba mẹ.

“Có phải do con biết năm năm trước có một cô gái lén vào phòng con, và cô gái này chính là Tô Lạc Lạc?” Tường Ân nén giọng lại, sợ bị người khác nghe thấy chuyện mất mặt của con trai.

Bị một cô gái cưỡng ép không phải là chuyện đáng tự hào gì.

Long Dạ Tước bị lời đoán quá chính xác của mẹ làm cho ngây người mất vài giây, “Mẹ, sao mẹ biết?”

“Mẹ đương nhiên là biết rồi, Ngữ Phù đã nói hết cho ba mẹ nghe rồi.” Đáy mắt Tường Ân lóe qua tia phẫn nộ.

Đôi mày sắc của Long Dạ Tiểu nhíu lại, neho mắt hỏi, “Cô ta nói gì rồi?”

“Con bé nói năm năm trước tại con ở tại một bữa tiệc rượu, con bé thuê phòng cho con nghỉ ngơi, cái thẻ phụ trong tay con bé bị người ta trộm mất, và người trộm cái thẻ này chính là Tô Lạc Lạc, cô ta cố ý vào phòng của con, cái cô Tô Lạc Lạc này là đứa con riêng mà Tô Vũ Khâm có ở ngoài, cô ta làm vậy để báo thù Ngữ Phù và người nhà con bé!” Tường Ân càng nói, càng cảm thấy phẫn nộ, con trai bị bày mưu hãm hại đến thế, bà làm mẹ sao có thể thoải mái được?

Hơn nữa, lỡ như cái cô Tô Lạc Lạc này có bệnh gì thì sao? Có bệnh gì bây bạ hay bệnh truyền nhiễm cho con trai bà thì sao? Một đứa con gái có thể làm ra việc này, đúng là quá vô liêm sỉ mà.

Đôi mày Long Dạ Tước xoắn chặt, anh không ngờ Tô Ngữ Phù lại đi trước một bước, đến nhà họ Long bôi xấu Tô Lạc Lạc, còn với việc xảy ra đêm đó là như thế nào, anh lúc đó cũng không điều tra, bây giờ, có lẽ bí mật này chỉ có Tô Lạc Lạc và người nhà họ Tô biết mà thôi.

Nhưng Long Dạ Tước có một chuyện có thể chắc chắn được, đêm hôm đó là lần đầu tiên của Tô Lạc Lạc, anh một quá ngu quên mất, nếu không vì khi anh tỉnh dậy phát hiện trong tay đang nắm một mặt dây chuyền, có thể anh cũng sẽ nghĩ người đêm hôm trước là Tô Ngữ Phù.

Nhưng khi Tô Ngữ Phù đến gần muốn hôn anh, cái mùi vị không thuộc về người phụ nữ của đêm hôm trước, khiến anh nhận ra đêm hôm trước anh tuyệt đối không phải ngủ với Tô Ngữ Phù, mà là cô gái có nụ cười tươi sáng gây thơ trong mặt dây chuyền.

Tô Ngữ Phù giả là thân dưới của cô ta bị đau, lại cố ý vén tấm chăn ra cho anh xác nhận vết máu đó, trong ngôn từ của cô ta đều biểu lộ đây là lần đầu của cô ta, nhưng cô ta vẫn đeo một sợi dây chuyền kim cương hoàn chỉnh, nếu không phải trong tay vẫn nắm một cái mặt dây chuyền, có thể Long Dạ Tước thật sự bị màn kịch của cô ta lừa mất rồi. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

2122.

Sau cùng, anh chỉ điều tra cô gái trong bức hình, đây là con gái riêng nhà họ Tô, một cô gái tên Tô Lạc Lạc.

Anh cũng biết đêm hôm ấy là vỡ kịch do nhà họ Tô sắp xếp, ít ra thì tại sao Tô Lạc Lạc lại đến phòng anh, cho anh lần đầu tiên của cô, sau khi sự việc phát sinh anh cũng không muốn biết, nói chung, năm năm nay, Tô Ngữ Phù tìm đủ cách để thân cận hơn với anh đều bị anh cự tuyệt.

Cho đến hôm nay tại bữa tiệc nhìn thấy sự xuất hiện của Tô Lạc Lạc, và cả hai đứa trẻ xinh đẹp, anh mới biết, đêm ấy năm năm trước, ngoài việc để lại cho anh nỗi nhớ mong về một đêm mỹ miều ra, anh còn lưu lại trong cơ thể người phụ nữ nhỏ bé này nòi giống của mình.

Một bất ngờ đáng mừng ngoài ý muốn.

“Mẹ, những điều mẹ vừa nói đều là Tô Ngữ Phù kể mẹ nghe sao?” Long Dạ Tước nheo mắt hỏi.

“Đúng vậy! Tô Ngữ Phù sắp khóc đến hết nước mắt rồi, tại buổi lễ đính hôn, con hủy hôn ngay tại chỗ, có cô gái nào không thương tâm? Con phải an ủi con bé đang hoảng hốt.”

“Dạ Tước, con dự định sắp xếp bọn trẻ như thế nào?” Long Sở Hùng hiểu kỳ.

“Dĩ nhiên là sẽ để bọn trẻ sống cùng con.”

Vậy Tô Lạc Lạc thì sao? Con cũng để cô ta sống cùng con?” Trương Ân lập tức lo lắng hỏi, bọn trẻ thì bà chắc chắn sẽ nhận, nhưng cô gái này, bà hoàn toàn không muốn thừa nhận.

Long Dạ Tước lãnh đạm nói, “Bọn trẻ không rời khỏi cô ấy được, nên cô ấy chắc chắn sẽ cùng bọn trẻ, cùng con sinh sống.”

Trương Ân lập tức gằn giọng, “Đó cũng chỉ là bây giờ, sau này chúng ta có thể từ từ đưa bọn trẻ đến bên cạnh chúng ta nuôi dưỡng, hơn nữa, hôn ước của con và Ngữ Phù vẫn còn! Cô ta là em gái cùng cha khác mẹ với Ngữ Phù, sống ở nhà con, thành ra thế thống gì?”

Long Sở Hùng đồng tình, “Mẹ con nói đúng, thân phận của cô ấy không thể sống chung nhà với con, nhất định phải dọn đi.”

“Nếu cô ấy dọn đi, bọn trẻ nhất định sẽ đi theo cô ấy, ba, mẹ, hai người suy nghĩ cho bọn trẻ với, chúng chỉ vừa mới biết đến sự tồn tại của người cha là con đây không bao lâu thôi.” Long Dạ Tước nhíu mày, tiếp tục nói, “Chẳng lẽ vừa gặp mặt là muốn con và bọn trẻ chia lỵ nữa!”

Lần này, vợ chồng Long Sở Hùng cũng khó xử rồi, hai đứa cháu này nhà họ Long nhất định sẽ nhận, hơn nữa, giống của nhà họ Long sao có thể cho người phụ nữ khác nuôi lớn được? Nếu bọn trẻ đủ thông minh, sau này còn phải kế nghiệp công ty nữa.

Tô Lạc Lạc vốn tâm địa nhiều mưu mô, lẽ như sau này tài sản kếch xù nhà họ Long đều đổi chủ thì sao? Thế nên, chia cách cô ta và bọn trẻ là việc nhất định phải làm.

“Ba, mẹ, hai người mau đi về đi, đợi qua hai ngày nữa con sẽ dẫn bọn trẻ đi gặp bà nội, hai người thay con khuyên bà nội, kêu bà đừng nổi giận.”

Trương Ân đột nhiên gằn nhẹ giọng, “Sao cơ? Mẹ vẫn chưa được gặp mẹ của bọn trẻ sao? Ta và ba con hôm nay sẽ ở lại ăn cơm rồi mới đi.”

“Mẹ, hai người bây giờ đừng làm khó cô ấy.” Long Dạ Tước còn không biết ý định của mẹ anh sao?

Tô Ngữ Phù đã tẩy não bọn họ, bồi nhọ Tô Lạc Lạc tệ hại đến mức nào, bây giờ ba mẹ nhất định không thích cô ấy, còn mẹ thì chắc chắn muốn gây áp lực cho cô ấy.

“Sao thế? Cái cô Tô Lạc Lạc này có ma lực gì mà khiến con phải bảo vệ đến vậy? Năm năm trước, cô ta làm ra chuyện như vậy rồi mà con còn không hận cô ta?” Trương Ân có chút giận hành động bảo vệ Tô Lạc Lạc đến thế của con trai.

Long Dạ Tước bất ngờ bật cười, giọng cười trầm vang, anh nhìn về phía mẹ, “Mẹ, cho là năm năm trước cô ấy sắp xếp ngủ cùng con nhưng con trai mẹ cũng không có bị thiệt mà!”

Sắc mặt Long Sở Hùng sa sầm lại, nói với giọng hờn, “Nói chuyện kiểu gì thế.”

“Được rồi, ba, mẹ, đi về đi ạ! Bọn trẻ chỉ vừa mới nhận lại con, hai người đừng tạo thêm phiền phức cho con nữa.” Long Dạ Tước nói xong, quàng vai ba mẹ, đẩy họ đi về phía xe, mở cửa ghế lái để ba anh ngồi vào.

Khi Tường Ân ngồi vào trong vẫn không quên nhắc nhở con trai, “Dạ Tước, lời nói khó nghe mẹ sẽ nói trước, con phải nhớ kỹ không được để cô Tô Lạc Lạc này mê hoặc, con phải thực sự phòng bị cô ta đó.”

“Mẹ, cô ấy chỉ là một cô gái bình thường mà thôi, không cần phải căng thẳng như vậy.” Long Dạ Tước trấn an một tiếng, vẫy tay với họ, để bọn họ rời đi trước.

Xe của Long Sở Hùng và Tường Ân từ từ rời khỏi. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

2123.

Trên xe, Tường Ân và Long Sở Hùng tâm trạng vẫn còn kích động, hai đứa cháu khỏe mạnh sò sò ngay trước mặt rồi, đây quả là một bất ngờ đáng mừng, thật ngoài mong đợi mà.

Đôi chân dài của Long Dạ Tước bước vào phòng khách, thẳng lên lầu.

Trong phòng của Tô Lạc Lạc, hai đứa trẻ đang trên giường tung tăng nô đùa, Tô Tiểu Hinh nhìn thấy Long Dạ Tước đi vào, lập tức nhảy trên giường một cái lên không.

"Tiểu Hinh..." Tô Lạc Lạc không chú ý một chút là đã nhìn thấy con gái nhảy ra bên ngoài giường rồi.

Và Long Dạ Tước chuẩn xác ôm đứa nhóc vào trong lòng, bộ mặt cũng tự động nghiêm nghị nói, "Tiểu Hinh, không được như vậy nữa, lỡ như ba không chụp kịp, con sẽ bị té ngã đó."

"Con tin tưởng ba." Nhóc con cười híp mí nói.

Trong lòng Long Dạ Tước cảm thấy ấm áp, gõ nhẹ vào cái mũi nhỏ bé của con gái xinh đẹp, "Ngoan, sau này không được như vậy nữa."

"Uhm! Ba à, ông bà nội đi rồi hả?" Tô Tiểu Hinh hỏi.

"Bọn họ có việc đi trước rồi, lần sau lại đến thăm các con."

"Được ạ." Tô Tiểu Hinh nói xong, buông tay ra khỏi cổ của anh, hướng đến Tô Tiểu Sâm đang cầm máy bay đồ chơi nói, "Anh à, chúng ta ra ngoài thăm cô chơi được không?"

"Đi đi! Rất nhanh đồ chơi của các con sẽ được đem tới rồi."

"Đồ chơi? Ba mua cho tụi con đồ chơi sao?"

"Đúng vậy, toàn bộ đồ chơi trong tiệm đồ chơi ba đều dọn sạch về đây rồi." Long Dạ Tước cung chiêu nói.

"Wow! Con muốn búp bê, cây viết màu nước, còn có xe đạp..."

Tô Lạc Lạc đối với người đàn ông xa lạ này, vẫn luôn làm ngơ, nhưng lúc này, nghe thấy mức độ cưng chiều của anh ta với tụi nhỏ, trong lòng cô cảm thấy lo lắng, bọn trẻ ở bên cô được dạy dỗ tốt như vậy, đến chỗ người đàn ông này, có khi nào bị chiều hư?

"Ba à, mami à, hai người nói chuyện đi, con dẫn em gái xuống dưới chơi đây." Tô Tiểu Sâm nói xong, trừng mắt nhìn ba một cái, "Không được ăn hiếp mami á!"

Long Dạ Tước có một cảm giác bị uy hiếp đến bất lực, anh nhoen miệng cười một cái, "Yên tâm, ta sẽ chăm sóc đàng hoàng mami của các con mà."

Câu nói này, làm cho cô gái đang ngồi trên ghế sofa trước giường lập tức giật bắn mình, câu nói này nghe đến tai cô sao có vẻ bị biến vị nhỉ?

Hai đứa nhóc lập tức kiểm không được đi đến thăm cô chơi rồi.

Trong phòng, bỗng chốc, chỉ còn một nam một nữ.

Không khí vui vẻ trong phòng vừa rồi nhanh chóng trở thành sự im lặng kì lạ, Tô Lạc Lạc nhìn xuống, cảm giác có tia nhìn mãnh liệt đè từ trên đầu cô.

"Có hứng thú cùng tôi nói về chuyện vào một đêm của năm năm về trước không?" Long Dạ Tước muốn làm rõ, nguyên nhân kết quả phát sinh của đêm hôm đó.

Nhưng toàn bộ câu chuyện Tô Ngữ Phù kể, anh căn bản không tin.

Người phụ nữ này vì muốn báo thù nhà họ Tô, cả đêm đầu tiên cũng có thể cho anh ta? Có người phụ nữ nào ngu ngốc đến vậy không?

Tô Lạc Lạc nghĩ một hồi, không do dự đưa tay về hướng anh nói, "Trả mặt đây chuyện lại cho tôi."

"Trừ khi cô nói cho tôi trước, đêm hôm đó cô tại sao lại ở trong phòng đợi tôi, còn chủ động quyến rũ tôi." Long Dạ Tước đối với kí ức đêm hôm đó vẫn còn rõ ràng, dù gì đó cũng là lần đầu tiên của anh.

Tô Lạc Lạc nghe anh ta nói đến quyến rũ, khuôn mặt mịn hồng không tự chủ được đỏ lên, cũng ảnh hưởng đến cảm xúc của cô, "Không có gì để nói hết, trả đồ của tôi lại đây."

Đêm đó, cô căn bản không muốn nói đến nữa, đó là chuyện mất mặt nhất, cũng là bi đát nhất.

Long Dạ Tước nheo mắt, "Không lẽ đúng như lời Tô Ngữ Phù nói vậy, cô vì muốn báo thù nhà họ Tô, cố ý chạy đến giường của tôi, ngủ với tôi?"

Tô Lạc Lạc mặt đang đỏ, bị sốc ngẩng lên nhìn anh, Tô Ngữ Phù đã nói qua với anh ta chuyện này rồi sao? Nói cô cố ý vào cái phòng đó? Cô ta cũng thật sự biết đảo ngược trắng đen mà.

Tô Lạc Lạc căn bản không muốn đề cập lại chuyện này, cô quay mặt đi, "Anh nghĩ sao thì tùy anh." Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

2124.

"Hay là cô còn có nỗi khổ khác? Sáng hôm đó tỉnh dậy bên cạnh tôi là Tô Ngữ Phù, các cô có giao dịch gì hả?" Long Dạ Tiêu muốn làm rõ, nói đến cùng, anh rõ ràng giống người bị hại hơn.

Khóe mắt của Tô Lạc Lạc đỏ lên, nghĩ đến người mẹ không kịp cứu, nghĩ đến đêm đó bị người đàn ông lang sói xé toạc, đêm đó, trở thành ác mộng của đời cô, dù không trách anh ta, nhưng mà, anh ta đêm hôm đó thật sự làm cô đau, mà còn đem cho cô một ác mộng mù mịt.

Long Dạ Tiêu híp mắt, nhìn cô ngoan cường ngậm cái miệng nhỏ, là biểu cảm muốn không nói, anh tiếp tục nói tiếp, "Cô có biết không, Tô Ngữ Phù đã ở trước mặt người nhà tôi, đem sự việc năm năm trước nói thành cô không từ mục đích quyến rũ tôi, hơn nữa là để trả thù Tô Vỹ Khâm đã phụ bạc cô và mẹ cô."

Tô Lạc Lạc nghe xong câu này, mặt lướt qua một sự nhạo báng, một cái miệng của cô làm sao mà nói lại ba cái miệng của nhà họ Tô, cô đột nhiên cảm thấy cách nói của nhà họ Tô, nói tóm lại là cô không biết liêm sỉ chạy đi hiến thân để nghe hơn chút thôi.

Ngủ với thiếu gia nhà họ Long danh tiếng lẫy lừng đó! Nói ra cũng thấy rất có thể diện.

Tô Lạc Lạc đột nhiên đắc ý thừa nhận, "Đúng, tôi chủ động ngủ với anh, anh có ý kiến gì không?"

Khuôn mặt Long Dạ Tiêu có hơi sốc, cái người phụ nữ này nói thật à? Cô ấy thực sự vì báo thù nhà họ Tô ngủ với anh?

"Dùng lần đầu tiên của cô ngủ với tôi, cô thấy đáng không?" Long Dạ Tiêu trong mắt chớp qua một ánh sáng thâm sâu, làm người khác nhìn không hiểu.

Tô Lạc Lạc xoay mặt qua, "Anh không cần quan tâm là lần thứ mấy, anh chỉ cần nhớ là, tôi ngủ với anh, đủ rồi."

Ánh mắt người đàn ông tối sầm lại, ngữ khí khàn khàn hấp dẫn, "Ngủ với tôi cô rất tự hào?"

Đáng chết mà, người phụ nữ này muốn khiêu khích anh sao? Cô ta xác thực cái gọi là ngủ, chỉ là đơn thuần là ngủ thôi sao? Đêm đó anh say đến mức nào thì cũng nhớ là đã xoi cô đến xương cũng không chừa như thế nào, mà anh còn có thể nhớ thân hình của cô chuyển động dưới người anh ngại ngần vụng về thế nào.

"Chỉ ít, Tô Ngữ Phù trong lòng chắc chắn rất đau, tôi ngủ chung với vị hôn phu của cô ta mà!" Tô Lạc Lạc có chút bất chấp tất cả bỏ hết.

Dù sao cô cũng chưa từng mong mỗi người đàn ông này tha thứ cho cô, chỉ bằng tự tin thừa nhận thành tích lịch sử của cô.

Long Dạ Tiêu khuôn mặt hiện lên sự bức bối, người phụ nữ này không định nói ra nỗi khổ năm đó? Anh biết, cho dù cô rộng lượng thừa nhận ngu chung với anh, là vì trả thù nhà họ Tô, nhưng anh không tin đó là sự thật.

Bỏ đi, cô ta với mục đích gì ngủ chung với anh không quan trọng, quan trọng là, hiện tại bên cạnh cô có một đôi trai gái, là của anh.

"Từ bây giờ, tôi cho phép cô ở nhà tôi, sống cùng các con, nhưng chuyện năm năm trước, tôi không hi vọng phát sinh lần nữa."

Tô Lạc Lạc lập tức nhận ra, cô cười nhạt nói, "Anh cảm thấy tôi còn muốn lên giường của anh à?"

"Vậy cô muốn không?" Ánh mắt của Long Dạ Tiêu có chút hứng thú, cười đầy ẩn ý.

Tô Lạc Lạc hừ một tiếng, "Anh nghĩ nhiều rồi, tôi mới không ngủ cùng người đàn ông Tô Ngữ Phù ngủ qua đâu, tôi sợ bẩn."

Mặt người đàn ông sa sầm xuống trong một giây, "Cô nói cái gì..."

Đáng chết thật, dám chê anh bẩn? Vậy mấy năm nay, cô có qua bao nhiêu đàn ông?

"Tôi đồng ý với anh cùng tụi trẻ sinh sống ở đây, nhưng mà, tôi có điều kiện, anh nhất định không cho Tô Ngữ Phù đến nơi này, nếu như anh để cô ta đến, như vậy, tôi lập tức dẫn các con rời khỏi." Tô Lạc Lạc cũng không muốn nhìn thấy người nhà họ Tô, bởi vậy, cô muốn người đàn ông này bảo đảm cô sẽ không nhìn thấy bọn họ.

Long Dạ Tiêu nghiêng môi, "Tôi có thể đáp ứng cô, nhưng cô cũng nhất định phải đồng ý với tôi, để tôi và các con bồi dưỡng tình cha con." Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

2125.

Tô Lạc Lạc nghe xong, lập tức dâng lên thái độ cảnh giác, "Anh muốn xây dựng tình cảm với bọn trẻ, sau đó, tách bọn trẻ khỏi tôi?"

Mục đích của Long Dạ Tước bị cô phát hiện, mặt anh ta cũng không lộ vẻ hoảng hốt gì, anh nheo mắt nói, "Đã là con tôi rồi, không phải nên bồi dưỡng tình cảm với tôi sao?"

Tô Lạc Lạc nhất thời không biết phải nói gì, nhưng thâm tâm cô vẫn như có một sợi dây đàn căng.

"Được thôi, chỉ ít tôi sẽ không can thiệp vào việc giao lưu tình cảm của cha con anh, bọn trẻ có thích anh hay không, phải xem anh đối xử với chúng như thế nào, nhưng có một điểm anh không nên quên, chúng là cục thịt rơi ra từ người tôi, anh dám giành chúng khỏi tôi thử xem, tôi sẽ sống chết với anh, sau đó để chúng lớn lên rồi trả thù cho tôi." Tô Lạc Lạc nghiêm túc uy hiếp.

Khuôn mặt u ám lại khó coi của Long Dạ Tước bất ngờ không kìm lại được, anh trực tiếp bật cười ha hả.

"Anh không được cười, tôi nói chuyện nghiêm túc đó, anh tốt nhất là nhớ kỹ đi." Tô Lạc Lạc tức giận hét nhỏ, tên này là ý gì đây?

Long Dạ Tước đứng là chưa nghe qua chuyện nào nực cười như chuyện cười này, quả nhiên là tuổi còn nhỏ, nên cũng có sự ngây thơ của trẻ con, anh nhin cười, nghiêm nghị vài phần, "Thứ nhất, tôi sẽ không tranh giành con, thứ hai, bọn trẻ từ từ sẽ trưởng thành, có quyền lựa chọn của chúng, thứ ba, tôi tuyệt đối sẽ cưng chiều bọn chúng, làm một người cha tốt."

Tô Lạc Lạc đơ vài giây, cảm thấy không uy hiếp được anh ta, có chút thất vọng, tuy nhiên, sự đảm bảo của anh ta cũng khiến cô an tâm.

Bọn trẻ còn nhỏ như thế, chúng cần có một người cha, thế nên, sự việc cũng đã như vậy rồi, hình như cô đúng là không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tạm thời sống cùng anh ta.

"Vậy cũng được! Chúc chúng ta có quan hệ vui vẻ! Long thiếu gia." Tô Lạc Lạc nhìn anh ta xa cách.

Đích thực, bọn họ ngoài có quen biết về mặt cơ thể vào một đêm của năm năm trước ra, hôm nay mới chính thức là lần gặp đầu tiên!

Long Dạ Tước hơi nhếch mày, "Sẽ như hi vọng của cô, Tô tiểu thư à."

Nói xong, anh quay người bước ra cửa.

Thần kinh căng như dây đàn của Tô Lạc Lạc lập tức giãn ra, nói chuyện với người đàn ông này như thể đi lên chiến trường vậy, cô phải dùng hết dũng khí và sức lực mới có thể giao lưu được.

Ai dà! Những ngày tiếp sau đây phải sống như thế nào đây?

Cô có chút hoang mang.

Bữa tối âm thầm đến, khi cô đang ngồi ngây người trong phòng, bên ngoài cửa sổ đã là đêm tối, đèn đường cũng sáng lên, hai đứa trẻ thân hình mỡ hoi nhễ nhại chạy vào, Tô Tiểu Hình là đứa trẻ thích sạch sẽ, nhóc nói với, “Mami, chúng con muốn tắm.”

Tô Lạc Lạc nhìn bọn trẻ mỡ hoi nhễ nhại, thờ hờn hờn, cô biết nơi đây có không gian rộng đủ để bọn trẻ chơi đùa thoải mái, thấy đáng về vui vẻ của bọn trẻ, cô cũng cảm thấy an lòng.

“Được thôi, mami tắm cho tụi con.”

“Không, mami, mami tắm cho Tiểu Hình đi! Con bây giờ không muốn tắm chung với Tiểu Hình nữa, con đi tìm ba, để ba tắm cho con.” Tô Tiểu Sâm nói xong, quay đầu bỏ chạy.

Tô Lạc Lạc vẫn chưa phản ứng kịp, Tiểu Hình cười mỉm chỉ nói, “Con cũng muốn ba tắm cho.”

Tô Lạc Lạc lập tức kéo tay con gái lại, ngồi xổm xuống nhẩn nại giải thích, “Tiểu Hình, con là con gái, không được để con trai tắm cho con.”

“Nhưng đây là ba con mà.” Tô Tiểu Hình chớp chớp đôi mắt to.

Tô Lạc Lạc vẫn chưa thể nói với nhóc con quá nhiều chuyện của người lớn, cô ngồi xổm nói, “Mami tắm cho con, còn buổi tối con có thể sang ngủ cùng ba, chịu không?”

Chiếc miệng nhỏ hồng của Tô Tiểu Hình nhoẻn ra, “Được ạ!”

Tô Lạc Lạc mỉm cười dẫn con gái vào phòng tắm.

Từ nhỏ đến lớn, cô chăm sóc hai đứa nhỏ, tắm rửa, đút com đều cùng một lúc, bây giờ, cô mới ý thức được rằng bọn trẻ đã bốn tuổi hai tháng rồi, biết phân biệt nam nữ khác nhau rồi.

Quả nhiên là trưởng thành rồi. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

2126.

Bữa cơm tối, Tô Tiểu Hình trên người mặc bộ váy đỏ và Tô Lạc Lạc ngồi vào ghế trước, bữa tối phong phú và ngon miệng, đầu bếp ngự dụng của nhà Long Dạ Tước, đều là đầu bếp có giấy phép đầu bếp năm sao, bình thường phụ trách một ngày ba bữa cho anh.

Còn từ bây giờ, bọn họ phải phụ trách ngày ba bữa cho cả nhà này rồi.

Lúc Tô Tiểu Sâm xuống, mặc một bộ đồ vận động màu xám, phía sau, Long Dạ Tước áo sơ mi đen, phối với quần dài thoải mái, hai cha con bước xuống cầu thang màu trắng ngà, đẹp trai thời trang, mỗi bước chân dường như chụp ảnh bìa tạp chí.

“Ba..” Tô Tiểu Hình chạy qua, Long Dạ Tước lập tức ôm cô bé lên, hôn một cái lên khuôn mặt mũm mĩm, đến chỗ ngồi, kéo ra một cái ghế, dịu dàng đặt cô bé xuống ghế, còn anh thuận tay kéo cái ghế kế bên ngồi xuống.

Anh ngẩng đầu, vừa hay cùng Tô Lạc Lạc đối diện nhìn nhau, hai đứa trẻ cũng đang nhìn nhau cười.

Tô Lạc Lạc hướng về hai đứa nhóc nói, “Nhanh ăn cơm đi!”

“Ba à, con muốn ăn tôm, ba giúp con lột vỏ được không?” Tô Tiểu Hình dùng đôi mắt to cầu khẩn.

Long Dạ Tước cười dịu dàng, “Được, ba lột cho con.”

Tô Lạc Lạc thấy con gái có Long Dạ Tước chăm sóc, cô gấp cho con trai món ăn cậu nhóc thích, hai đứa nhóc vừa ăn vừa cười, rất đặc ý.

Chắc là từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên, chúng nó cùng ba mẹ ăn cơm, tâm trạng vô cùng tốt, thế nên, đến cơm cũng ăn nhiều hơn chút.

“Gần đây có trường học không? Tôi cảm thấy nên đưa bọn trẻ đi học.”

“Mami, con không muốn đi học.” Tô Tiểu Hình lập tức kháng nghị.

“Con không học, vậy con muốn làm gì?”

“Con muốn chơi.”

“Không được, con và anh con nhất thiết phải đi học.” Tô Lạc Lạc cảm thấy hai đứa nhóc này quá phụ thuộc người ta rồi, nên để chúng nó đi học tôi luyện một chút.

Tô Tiểu Hình lập tức buông muỗng, xoay đầu, cái tay ngắn nín lấy áo của Long Dạ Tước, tội nghiệp mà nói, “Ba à, con không muốn đi học, con muốn ở cùng với ba, được không ạ? Xin xin ba đó.”

“Cầu xin ai cũng vô dụng, ngày mai mami kiểm tra học cho các con.” Tô Lạc Lạc nói xong, nhìn thấy Long Dạ Tước ánh mắt mềm mòng nhìn con gái, lòng cô thất chặt, đừng nói là bị con gái cầu xin một chút là mềm lòng rồi chứ!

“Tiểu Hình, ba có thể hoãn cho con vài ngày mới đi học, nhưng mà, các con đã đến tuổi nhập học rồi, nên đến trường học tiếp thu thêm nhiều giáo dục.” Trái lại, Long Dạ Tước không hề mềm lòng.

“Choi thêm một tuần nữa được không?” Tô Tiểu Hình nghiêng đầu qua ngọt ngào nói.

Long Dạ Tước nhìn qua con trai, “Tiểu Sâm, con ý kiến gì không?”

“Con không có ý kiến.” Tô Tiểu Sâm lắc đầu, biểu hiện điềm tĩnh hiểu chuyện không hợp với tuổi tác.

“Ba à, mami nói con hôm nay có thể ngủ cùng ba, anh hai, anh có muốn ngủ chung không?” Tô Tiểu Hình chỉ lo nói, không ăn cơm, vì đây là thói quen yêu thích từ nhỏ của cô bé, khi ăn cơm nhiều chuyện, liên tục khua tay múa chân.

Tô Tiểu Sâm nghĩ một hồi nói, “Anh ngủ cùng mami thôi!”

“Tại sao?”

“Anh sợ em tôi tè dầm, làm ướt áo ngủ của anh.” Tô Tiểu Sâm châm chọc.

Tô Tiểu Hình lập tức mở to mắt, hứ một tiếng, “Em mới không tè dầm đó! Anh hai mới tè dầm.”

“Anh không tè dầm qua, em bây giờ vẫn phải mặc tã lót đó!” Tô Tiểu Sâm một bên nói, một bên đặc ý nheo mắt.

Tô Tiểu Hình giận đến chu môi, vừa trừng mắt, giận nói, “Anh hai xấu xa.”

Long Dạ Tước ở một bên nhin cười, nhin rất là cực khô, đây là một cặp bảo vật sống như thế nào vậy? Quá dễ thương đi.

Mà Tô Lạc Lạc cũng thường bị tiếng tranh cãi của hai đứa con chọc đến cười không ngớt, lúc này đây cô cũng xuyết chút nhin không được, che lại miệng, trong mắt lại toàn có ý cười.

Cô ngẩng mặt, ánh mắt chạm nhau với người đàn ông ngồi đối diện.

Hai đôi mắt đều có nét cười, một đôi mắt thanh khiết như nước, một đôi mắt sâu thẳm như đêm tối.

Tô Lạc Lạc nhanh gục đầu xuống trước, tránh khỏi ánh nhìn của anh ta. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Long Dạ Tước híp mắt, trong mắt vút qua một tia treu đùa, đến dừng khí nhìn anh còn không có, mà còn dám nói ngủ qua với anh?

Và lúc đó, Tô Tiểu Hình xoay cái đầu nhỏ qua, nhìn qua cha, rất nghiêm túc mà bảo đảm, "Ba à, con không có tè dầm đâu, ba ngủ với con được không!"

Long Dạ Tước lập tức kèm lại ý cười, dịu dàng xoa xoa đầu cô bé, "Được, ba tin con."

Lúc này, Tô Lạc Lạc nhìn khuôn mặt của con gái, có chút ý nghĩ xấu xa, con gái tè dầm cả giường anh ta càng tốt, nhưng mà, cô nghĩ, chuyện này nhất định sẽ xảy ra, vì con gái ngủ ở giường lạ, chắc chắn có thói quen tè dầm.

Ăn xong cơm tối, Long Dạ Tước định dẫn hai đứa trẻ ra đài phun nước xem cá, nghỉ ngơi một chút rồi mới đi ngủ, Tô Lạc Lạc lui về phòng, cô sắp xếp lại quần áo trong tủ đồ, cầm lấy một bộ áo ngủ kín đáo đi vào phòng tắm.

Cô biết đây chỉ là bình yên tạm thời, người nhà họ Tô sớm muộn cũng tìm đến cô.

Chín giờ rưỡi, âm thanh của hai đứa trẻ từ cửa cầu thang truyền đến, Tô Tiểu Hình âm thanh non trẻ mảnh mai vang lên, "Đó là cá mẹ."

"Đó không phải là cá mẹ, mấy con cá nhỏ cũng không phải là cá con." Tô Tiểu Sâm tranh cãi.

"Đúng mà."

Tô Lạc Lạc đẩy cửa ra, nhìn bọn trẻ, lập tức nhăn mặt hỏi, "Sao vậy?"

"Mami, trong đài phun nước có một con cá mẹ, nó đẻ ra rất nhiều cá con!" Tô Tiểu Hình ôm lấy đùi cô, ngẩng đầu lên báo cáo.

Tô Tiểu Sâm ở một bên có chút bất lực phản bác nói, "Mấy con cá nhỏ không phải là nó đẻ ra đâu! Bọn nó vốn dĩ không cùng một giống loài."

Tô Lạc Lạc không biết nói gì, nhưng cô biết, con gái nói không đúng, vì con gái thấy lớn là nhận là mẹ, nhìn thấy nhỏ thì nhận là con.

Lúc đó, một thân hình to cao ầm ập bước đến, Tô Lạc Lạc đang mặc một bộ đồ ngủ, mà cô buổi tối ngủ thường có thói quen không mặc áo trong, thấy người đàn ông tiến đến, cô lập tức hoảng lên một chút, lấy tay che lại ngực.

Thực ra nếu cô không che lại thì người đàn ông cũng không chú ý đến điểm này, nhưng giờ động tác vô ý của cô ngược lại làm cho anh ta chú ý đến ngực cô.

Chỉ thấy một bộ đồ ngủ màu xanh phấn rộng rãi bằng bông trên người cô, hình dáng tóc dài xõa ra phớt với khuôn mặt thanh tú trắng nõn, trông cứ như là học sinh đại học mới ra trường, đâu có giống hình dáng người đã sinh qua hai đứa con đâu?

Cùng với việc anh đi đến bên bọn trẻ, cự ly khoảng một mét, sộc vào mũi anh một mùi hương thanh khiết, hít vào giống như hương hoa dành dành vào ngày xuân.

Giống y như năm năm trước vậy, người một cái là bị hấp dẫn ngay.

Long Dạ Tước từ nhỏ đã không thích mùi hương, anh có yêu cầu rất cao với cái sạch, phải gọi là rất nghiêm trọng, từ đêm ngủ thấy mùi vị của cô, Tô Ngừ Phù đến gần anh là anh cảm thấy có một chút bài xích.

Mặc dù Tô Ngừ Phù không có mùi vị gì khó ngửi, ngược lại mỗi lần gặp anh, cô đều tinh tế phun lên nước hoa sang trọng, nhưng anh trong lòng không thích.

Như lần đính hôn này của anh, là vì người nhà gây áp lực, thêm Tô Ngừ Phù theo đuổi năm năm không buông, năm năm lại đây, Tô Ngừ Phù đối với cha mẹ, bà nội rất mực hiếu thuận, người nhà cũng thích cô, vì vậy, anh nghĩ dù gì mình cả đời này cũng không có yêu cầu gì với phụ nữ, lấy cô ta cũng không sao.

Nhưng cô ấy lại xuất hiện.

Còn dắt theo con của bọn họ.

Kì thực, sự xuất hiện của cô, trực tiếp cứu anh thoát khỏi vực sâu biển lửa.

Nhưng mà, chuyện như vậy, anh tuyệt đối không nói cho người phụ nữ này biết, nội tâm của anh lâu nay đều cao ngạo mà, xuất thân cao quý, làm anh rất khó cúi đầu trước người khác, chứ đừng nói, nói ra tâm sự. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

2128.

Tô Lạc Lạc vội kéo tay Tô Tiểu Sâm, “Tiểu Sâm, về phòng ngủ thôi.” Nói xong, lại kéo con gái đẩy cho anh ta, mặt ửng hồng nói, “Đ dẫn theo con ngủ sớm chút.”

“Ba ơi, mình vào phòng ngủ thôi!” Tô Tiểu Hình kéo theo anh đi về phía phòng ngủ lớn của anh.

“Được thôi!” Long Dạ Tước nhìn thêm lần nữa bóng người dẫn con trai đi vào phòng, ánh mắt sa sầm đi một ít.

Tô Tiểu Hình vừa bước vào phòng ba, nôn nóng leo lên chiếc giường gỗ màu xám, đôi chân nhỏ tung tăng nhảy lung tung trên giường, Long Dạ Tước lo lắng dặn dò, “Cẩn thận chút nhé, coi chừng té xuống đất.”

Tô Tiểu Hình ngoan ngoãn ngồi xuống, đôi tay nhỏ vén tấm chăn ra có hơi tổn sức, chọn vị trí ở giữa nằm xuống, khuôn mặt nhỏ ép sát vào gối nằm, dưới ánh đèn vàng, nhóc chớp chớp đôi mắt to tỏa sáng như bầu trời sao, cực đẹp.

Bình thường Long Dạ Tước thích ngủ lỏa thể, nhưng có con gái, anh mặc một chiếc áo thun và quần dài, anh nằm nghiêng, nhóc con lập tức bò đến gần, khuôn mặt mũm mĩm dựa sát vào chiếc cảm hấp dẫn của anh, đôi tay ngắn ôm chầm cổ anh ngủ.

Mỗi cảm xúc sâu xa trong tim Long Dạ Tước đều trở nên rất dịu dàng, trước giờ anh hoàn toàn chưa được cảm nhận qua loại cảm giác này, trong lòng anh là một đứa trẻ dựa dẫm, cần anh nhiều đến thế, thân hình bé nhỏ của nhóc con mềm mại, thơm tho.

Tô Tiểu Hình hôm nay cực kỳ mệt, vừa chạm mặt ba là ngủ khò ngay, sau đó, nhóc có một thói quen nhỏ, đó là khi ngủ say, nhất định phải ôm cổ người khác, hoặc là sờ mặt, không thích ngủ một mình.

Long Dạ Tước cũng thử qua đặt nhóc con sang một bên, sợ nhóc ngủ cong người lại không thoải mái, nhưng mà khi anh vừa gỡ bàn tay nhỏ ra thì ngay lập tức đôi tay nhỏ của nhóc con đang ngủ say lại mò đến mặt anh, cả khuôn mặt nhỏ dán chặt vào mặt anh, dúm mặt vào ngực anh vài cái mới yên tâm ngủ tiếp.

Nhóc con thì ngủ rồi đó, nhưng Long Dạ Tước lại không ngủ được, khoan nói đến thói quen ngủ như thế của nhóc con, chỉ bản tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay cũng khiến anh cảm giác như đang trong mơ.

Và trong biệt thự xa hoa này, không chỉ có một mình anh không ngủ được, mà còn hai đứa con của anh cùng một người con gái khiến anh cảm thấy xa lạ.

Anh bắt đầu hồi tưởng chi tiết chuyện của năm năm trước, anh đã có đáp án rồi, người nhà họ Tô muốn cô cho anh lần đầu tiên của cô, sau đó, đợi sang ngày thứ hai anh tỉnh dậy, nhìn thấy vết máu đỏ trên giường, tưởng là anh đã cướp mất lần đầu tiên của Tô Ngữ Phù.

Cho là không nắm chặt dây chuyền của Tô Lạc Lạc trong tay thì Long Dạ Tước cũng không dễ bị xô mũi như vậy, mức độ nhạy cảm với mùi hương của anh khác người thường, mùi hương cơ thể của Tô Ngữ Phù với của cô gái tối hôm trước quần quít với anh hoàn toàn là của hai người khác nhau.

Sự sắp xếp kỳ công của nhà họ Tô đúng là cao minh, dùng con gái riêng để thay thế đêm đầu tiên của đại tiểu thư nhà họ Tô, giữa họ chắc chắn có giao dịch gì đó, có thể nhà họ Tô cho Tô Lạc Lạc một số tiền, hoặc là lợi ích gì khác.

Anh lại nghĩ đến những lời nói hôm nay của mẹ, nhà họ Tô đã đẩy hết trách nhiệm của đêm đó vào năm năm trước cho Tô Lạc Lạc, diễn một vở kịch hay ở trước mặt ba mẹ và bà nội anh.

Còn Tô Lạc Lạc đóng vai vô liêm sỉ.

Lúc này, một bàn tay mềm mại ôm mặt anh, Long Dạ Tước lập tức nghiêng đầu hôn lên trán con gái, dưới đáy mắt toát ra tia lạnh lẽo.

Bất kể Tô Lạc Lạc là ai, bây giờ vai trò của cô là mẹ của bọn trẻ, vậy thì, anh không cho phép bất cứ ai bôi xấu cô, nhục mạ cô.

Ba giờ sáng.

Long Dạ Tước cũng dần dần quen với việc cứ có một bàn tay sờ đến sờ lui, con buồn ngủ của anh bắt đầu ập đến, tối hôm qua anh xem hồ sơ hết cả đêm, sáng nay vừa sáng sớm là bị người nhà gọi đến chuẩn bị lễ đính hôn, anh thực sự rất mệt rồi.

Khi Long Dạ Tước đang ôm con gái đi dần vào giấc ngủ thì bất giác, nơi eo anh .....

Truyền đến cảm giác ướt ướt. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

2129.

Đôi mắt đang nhắm của Long Dạ Tước vội mở ra, bàn tay anh lập tức mò vào, cảm thấy buồn cười, con gái anh quả nhiên tè dầm rồi.

Long Dạ Tước ngồi dậy, bế nhóc con khỏi vũng nước ướt, sau đó anh phát hiện trong phòng không có quần áo trẻ con, anh chỉ có thể cởi bỏ chiếc quần bị ướt của con ra, sau đó thấy chiếc áo cũng bị ướt một mảng, anh phải cởi nhóc con trần truồng, sau đó lấy một cái khăn tắm quần đừa con gái đang ngủ ngon lành lại, chuẩn bị sang gõ cửa phòng Tô Lạc Lạc.

Tô Lạc Lạc cũng không ngủ được, cô nghĩ rất nhiều đến chuyện trước kia, và cả chuyện tương lai, hơn hai giờ sáng, cô ngủ không được rồi, khi này cô đang nằm nghiêng người.

Bất giác, cửa phòng có tiếng gõ cửa nhẹ.

Cô tưởng là ảo giác.

Nhưng không sai.

Có người đang gõ cửa phòng cô.

Cô nghĩ, chẳng lẽ là con gái muốn quay về ngủ cùng cô?

Cô vội bước xuống giường, đi đến cửa, nhẹ nhàng kéo cửa về phía trong để mở ra, sau đó, nhìn thấy một thân hình cao to trước cửa, dưới ánh đèn vàng mờ, khuôn mặt anh tuấn của Long Dạ Tước có chút hoảng loạn, “Con gái tè dầm rồi, quần áo ướt hết rồi.”

Tô Lạc Lạc bật cười ra tiếng, “Bé vào đây nào!”

Long Dạ Tước ôm nhóc con ngồi vào ghế sofa, Tô Lạc Lạc đang tìm đồ ngủ của con gái trong tủ đồ, một lúc sau, cô cầm áo và quần ngủ có chất liệu mềm mịn đi đến.

Vì phải mặc quần áo, nên Tô Tiểu Hình mơ mơ màng màng tỉnh giấc, nhóc ôm Long Dạ Tước không tỉnh táo lắm, chép miệng nói, “Con muốn ngủ với ba.”

Tô Lạc Lạc đang bận và rất thuận thực mặc đồ cho nhóc con, ngẩng đầu lên, chạm phải đôi mắt không biết đã nhìn cô từ bao giờ, cô lập tức đỏ mặt, ngay cả quần của con gái cũng mặc ngược, mặc đến một nửa, cô mới vội đổi lại.

Long Dạ Tước khi nhìn cô thay đồ cho con gái, ánh mắt không tự chủ được dừng lại trên khuôn mặt cô.

Cô đang ngồi xổm, mái tóc dài xõa xuống hai bên, phía dưới cổ áo tròn rộng, cùng với việc cô cúi đầu cúi người, lộ ra một đoạn xương đòn, đẹp tựa đôi cánh bướm, toát ra vẻ hấp dẫn ẩn hiện.

Ánh mắt của Long Dạ Tước hơi đục, vừa hay ban nãy khi trần trọc trên giường không ngủ được, anh còn hồi tưởng lại sự hoang dã của đêm đó năm năm về trước, tức khắc khiến cơ thể anh nóng ran lên.

Mặc xong quần cho con gái, Tô Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn anh, lại chạm phải ánh mắt sâu lắng nóng bỏng của anh, cô ngáy người, tim chệch một nhịp đập.

“Để con gái ngủ cùng tôi đi!” Tô Lạc Lạc sợ anh chưa chăm qua con nít, không có kinh nghiệm.

“Không cần, tôi đem nó về phòng dành cho khách ngủ.” Long Dạ Tước nói xong, bế nhóc con trong lòng đi ra.

Tô Lạc Lạc mãi đến hơn bốn giờ mới mơ màng đi vào giấc ngủ, khi mở mắt ra thì bên ngoài mặt trời đã lên đến đỉnh rồi.

Cô lập tức ngồi bật dậy, nắm lấy cái điện thoại bên cạnh mở ra xem, trời, chín giờ.

Cô ngủ giỏi thế từ khi nào?

Thật mất mặt mà.

Tô Lạc Lạc tắm rửa xuống lầu, thấy hai nhóc con đang ôm quả banh chơi đá banh ngoài sân cỏ.

“Tô tiểu thư, bây giờ tôi chuẩn bị bữa ăn sáng cho cô.” Người làm đi đến nói.

“Tùy ý nấu một ít là được rồi.” Tô Lạc Lạc mỉm cười, không muốn bọn họ bận rộn.

“Tôi hâm nóng một tô cháo thịt tôm cho cô.”

“Cám ơn, Long tiên sinh đi đâu rồi?”

“Thiếu gia ra khỏi nhà từ sớm rồi, buổi trưa sẽ về ăn trưa.”

Tô Lạc Lạc gật gù đầu, cô biết, ở nhà Long Dạ Tước là để thuận tiện chăm sóc con, cuộc sống sau này của cô và người đàn ông này sẽ mạnh ai nấy qua, nước sông không phạm nước giếng.

Tối hôm qua cô nghĩ cả đêm về việc sau này sẽ sống như thế nào, cô vốn tính đợi bọn trẻ đi học rồi, có thời gian rảnh cô sẽ đi tìm việc, cô cần phải tự lực cánh sinh, tự mình kiếm tiền nuôi bản thân.

Số tiền một triệu tệ trong tay cô, cô chỉ mới dùng hai trăm ngàn tệ, cô nghĩ, tính đến việc sau này nhà họ Long muốn tranh con với cô, cô một thân một mình, không có công việc, lấy gì để giành quyền nuôi con?

Vì thế, cô quyết định, bất luận làm việc gì, cô cũng phải đi làm, hơn nữa, ngành trang điểm của cô cũng không thiếu công việc. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

2130.

Tối hôm qua Tô Ngữ Phù dùng cơm ở nhà họ Long, Tường Ân cũng không giấu giếm cô sự thật Long Dạ Tước có hai đứa con, lúc ấy cô ta cũng khóc rất thương tâm, vừa khóc vừa năn nỉ Tô Lạc Lạc mưu mô thâm hiểm, và cũng cho nhà họ Tô biết rằng cô ta không bị ảnh hưởng bởi sự hiện diện của bọn trẻ, sau này khi gả cho Long Dạ Tước, cô ta sẽ cố gắng nuôi dưỡng con của nhà họ Long, lại nhận được sự khen thưởng đồng tình nhất trí của cả nhà họ Long, Long lão thái thái cũng đã thể hiện rõ quan điểm, sau này sẽ giao bọn trẻ cho cô nuôi dưỡng.

Nói cô ta ngoan ngoãn hiểu chuyện, thông tình đạt lý, quan trọng nhất là, cô ta là đại tiểu thư danh chính ngôn thuận của nhà họ Tô, gả vào nhà họ Long mới môn đăng hộ đối.

Còn cái cô Tô Lạc Lạc kia, sinh con thông qua thủ đoạn, còn không biết sau này sẽ dùng bọn trẻ để uy hiếp nhà họ Long yêu cầu bồi thường cái gì nữa kia!

Nếu là tiền thì còn dễ nói, nếu là thân phận thiếu phu nhân nhà họ Long, vậy thì tuyệt đối không thể được.

Lúc này, tại Long gia.

Tối hôm qua Tô Ngữ Phù bị mất ngủ, cô nằm mơ ác mộng, trong mơ, Tô Lạc Lạc ngênh ngang đứng trước mặt cô, chỉ thẳng mũi cô mà tuyên bố, cô ta muốn làm thiếu phu nhân nhà họ Long, kêu cô rút đi, và giấc mơ này khiến cô trực tiếp hét lớn trong mơ đến bừng tỉnh dậy.

Sau khi tỉnh dậy, cô làm sao cũng không thể ngủ được, bây giờ toàn bộ trí óc cô chỉ có giấc mơ ban nãy, cô tuyệt đối không thể để Tô Lạc Lạc có cơ hội làm thiếu phu nhân nhà họ Long.

Nếu cô ta không sinh ra hai đứa con, cô ta không là cái thứ gì cả, nhưng cô ta đã sinh ra hai đứa con, có vẻ như có quyền phát ngôn rồi, hơn nữa cô ta cũng đã lợi dụng bọn trẻ để vào ở trong nhà của Long Dạ Tước rồi.

Đây tuyệt đối là chuyện rất nguy hiểm, lỡ như cô ta nửa đêm lại chủ động mò lên giường của Long Dạ Tước thì sao? Năm nay Long Dạ Tước không hề động đến cô, và cô cũng biết Long Dạ Tước không hề động đến bất cứ người phụ nữ nào khác, thế nên, người đàn ông phải kiêng khem lâu như thế, sao có thể chống đỡ nổi sự chủ động quấy rối của phụ nữ chứ?

Không được, cô nhất định phải khiến Tô Lạc Lạc dọn khỏi nhà Long Dạ Tước mới được, còn cô cũng phải khiến người nhà họ Long lên tiếng để cho cô nuôi bọn trẻ, đá Tô Lạc Lạc đi.

Chuyện này như là một cây gai cực lớn đâm vào tim cô, khiến cô ngoài việc nhổ bỏ cây gai này ra không còn muốn làm gì khác nữa.

Uông Nguyệt Dung từ miệng con gái cũng biết được thái độ của nhà họ Long, hai đứa trẻ đó dù sao cũng hiện diện sờ sờ ra đó rồi, vậy thì, chắc chắn không thể động vào bọn trẻ, mà chỉ có thể đối phó với một mình Tô Lạc Lạc.

“Mẹ, con thực sự muốn đến nhà Dạ Tước ngay lập tức đuổi cổ con tiện nhân đó đi, con không muốn cô ta ở trong nhà Dạ Tước.”

“Bây giờ bên nhà họ Long có thái độ gì?”

“Họ kêu con không nên nóng vội, họ sẽ nói chuyện với Long Dạ Tước, giao nhiệm vụ nuôi hai đứa trẻ cho con, nhưng mà, con đợi không được nữa rồi.” Tô Ngữ Phù đứng ngồi không yên.

Uông Nguyệt Dung nhìn con xót xa, một buổi lễ đang yên đang lành, bây giờ biến thành thế này, Long Dạ Tước có hai đứa con rồi, hôn lễ này còn có thể định nữa hay không?

“Ngữ Phù, đừng vội, sẽ có biện pháp mà.”

“Mẹ, mẹ nói xem, chúng ta không dùng biện pháp mạnh với Tô Lạc Lạc có được không? Chúng ta cho cô ta tiền, chỉ cần cô ta có thể rời khỏi bọn trẻ và Long Dạ Tước, chúng ta có thể đáp ứng hết cho cô ta.” Tô Ngữ Phù nhìn mẹ.

“Cô ta nếu như là người tham tiền, người nhà họ Long không biết cho à? Người nhà họ Long chắc chắn cũng sẽ dùng biện pháp này, cần gì chúng ta tốn khoảng tiền này nữa chứ?”

“Vậy con... vậy con đi tìm cô ta, con sẽ khiến cô ta tự giác rời khỏi, để sau này đỡ phải con làm cho cô ta sống dở chết dở.” Tô Ngữ Phù nói xong, đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi.

“Đợi đã, Ngữ Phù, con đi gặp cô ta cũng được, nhưng con không được nói chuyện này trước mặt Long Dạ Tước và bọn trẻ, con phải né bọn họ ra.”

“Con có số điện thoại của người giúp việc nhà Dạ Tước, bây giờ con gọi điện hỏi xem anh ta có nhà không.” Nói xong, Tô Ngữ Phù cầm điện thoại bấm gọi cho một người nữ giúp việc.

Rất nhanh cô có được thông tin, bây giờ Long Dạ Tước không có ở nhà, chỉ có Tô Lạc Lạc và hai đứa trẻ ở nhà, đúng là thời cơ tuyệt vời. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

2131.

"Mẹ, con đi đây."

"Nhớ lấy, con là đại tiểu thư nhà họ Tô, đừng làm mất khí chất, cái con Tô Lạc Lạc chẳng qua chỉ là con hoang thôi."

"Hừ! Cái chuyện này, con vĩnh viễn nhớ trong lòng!" Tô Ngữ Phù giương mắt trả lời, cô là người cao quý, Tô Lạc Lạc là kẻ hạ tiện.

Lúc này thời gian là chín giờ bốn mươi, cô đến nơi cũng chẳng qua là mười giờ rưỡi, mà cô thừa lúc Long Dạ Tước trước khi về tới cảnh cáo Tô Lạc Lạc một phát, nói không chừng Long Dạ Tước còn gọi cô ở lại ăn cơm trưa nữa chứ!

Cái dự tính rất là đẹp, chiếc xe thể thao màu đỏ của Tô Ngữ Phù trực chỉ về hướng biệt thự của Long Dạ Tước.

Tô Lạc Lạc để cho hai đứa nhóc chơi một mình ở phía ngoài, cô ngồi trên ghế tựa lưng của vườn hoa, cầm điện thoại tìm kiếm trường học, cô nghĩ, gần đây là được, đưa đón cũng thuận tiện.

Khoảng mười giờ rưỡi, cô nghe thấy ngoài cửa loáng thoáng có tiếng xe, cô nghĩ trong lòng, không lẽ là Cung Dạ Tước về tới? Cô ngừng đầu, thông qua hàng cây nhỏ lờ mờ nhìn thấy chiếc xe màu đỏ chạy vào.

Tô Lạc Lạc giật mình một cái, cô có một dự cảm không lành, người đến có thể là Tô Ngữ Phù.

Cô nhìn về phía bọn trẻ đang chơi đùa trên bãi cỏ, cô đứng dậy bước qua đó, cô không muốn Tô Ngữ Phù đến gần các con của cô.

Hơn nữa, cô rõ ràng cùng Long Dạ Tước nói qua, không được để Tô Ngữ Phù đến đây, anh ta sao không chặn cô ta lại?"

Chẳng qua, nghĩ lại, lời nói của cô có là gì chứ? Anh ta và Tô Ngữ Phù quen nhau năm năm là người bàn chuyện cưới chuyện gả rồi, Tô Ngữ Phù trong lòng anh ta khẳng định là rất quan trọng, còn cô, chẳng qua là người phụ nữ lạ mặt sinh con cho anh ta thôi.

"Mami, người đó là ai vậy?" Tô Tiểu Hình chạy đến trước mặt cô, chỉ vào người phụ nữ phía sau lưng đang đi tới chỗ bọn họ hỏi.

Tô Lạc Lạc quay đầu, chỉ thấy Tô Ngữ Phù trên người bộ váy tây thời thượng màu lam ngọc, cao kều, thêm vào khí chất cao ngạo của tiểu thư con nhà giàu.

"Tiểu Hinh, Tiểu Sâm, các con ở đây chơi, mẹ gặp một người bạn." Tô Lạc Lạc không muốn để bọn trẻ biết được ân oán của cô và nhà họ Tô.

"Cô đó là bạn của mami à?" Tô Tiểu Sâm cảm giác mẹ không hề thích người bạn như vậy.

"Uhm! Đúng vậy, bạn cũ rất lâu chưa gặp." Tô Lạc Lạc an ủi một tiếng, nói với Tiểu Sâm, "Chăm sóc tốt cho em gái, mami một lát quay lại."

"Anh hai, chúng ta qua bên kia bắt bướm được không?" Tô Tiểu Hinh phát hiện trong một khóm hoa, có rất nhiều bướm xinh đẹp bay qua bay lại.

"Được thôi!" Tô Tiểu Sâm chỉ còn có thể cùng chơi với em gái thôi.

Nhìn bọn trẻ rời khỏi, nụ cười trên mặt của Tô Lạc Lạc dần bị khuôn mặt vô cảm thay thế, cô quay người, nhìn thẳng vào Tô Ngữ Phù - người đang bước đến, ngữ khí không vui nói, "Cô đến đây làm gì?"

Tô Ngữ Phù dùng đôi mắt đầy oán hận nhìn cô, lạnh lùng lên tiếng, "Tôi đến đây làm gì? Cô còn mặt mũi để hỏi à? Cô cũng nên xem xem nơi đây là đâu, đây là biệt thự của vị hôn phu tôi, tôi đương nhiên muốn đến thì đến, cô có quyền cấm cản à?"

"Tôi hỏi là, cô muốn làm gì." Tô Lạc Lạc không để ý đến lời châm chọc của cô ta.

Khuôn mặt Tô Ngữ Phù tối sầm lại nhìn cô, "Tô Lạc Lạc, năm đó cô có thai rồi, cô tại sao không nói cho chúng tôi biết? Không được sự cho phép của nhà họ Long, cô tự ý sinh ra tụi nhóc đó, cô rốt cuộc có dụng tâm gì?"

Sắc mặt của Tô Lạc Lạc cũng không dễ coi, cô nghiêng răng nói, "Đưa con trong bụng của tôi, sinh hay không sinh, là tôi quyết định, không liên quan đến người khác."

"Hừ! Nói rất hay, cô không phải muốn sinh hạ con để đến một ngày lợi dụng đứa con để sống trong vinh hoa phú quý sao? Dụng tâm của cô, rõ ràng là thất sách, đừng tưởng tôi và nhà họ Long là đồ ngốc." Tô Ngữ Phù có thể nói đã nhìn thấu cô, một người lớn lên trong cái nghèo, nghèo đến phát điên thì tự nhiên sẽ khát vọng kim tiền.

Tô Lạc Lạc chỉ cảm thấy lời nói của Tô Ngữ Phù rất tức cười, cô thản nhiên nói, "Bất kể cô nghĩ như thế nào, đều không liên quan gì đến tôi."

Tô Ngữ Phù giật mình, cô nhớ là Tô Lạc Lạc năm năm về trước, thân hình ốm yếu, nhát gan, cảm giác mỏng lung vô định với tương lai, căn bản không phải người phụ nữ bình thường đang đứng trước mặt, có vẻ là thời gian đã thay đổi cô ta rồi.

"Tô Lạc Lạc, tôi coi cô là em gái, vì vậy mới có lòng qua đây cho cô biết, cô tốt nhất bây giờ để bọn trẻ lại nhà họ Long, sau đó cô nhanh chóng biến đi, nếu không, nhà họ Long mà ra tay, cô sẽ chẳng vớt vát được gì đâu." Tô Ngữ Phù trưng ra bộ mặt như thể hoàn toàn suy nghĩ cho cô.

Tô Lạc Lạc nhún vai, nhìn trừng trừng Tô Ngữ Phù, ngữ khí kiên định nói, "Trên cái thế gian này, trừ con tôi ra, gì tôi cũng không cần, tôi tuyệt đối không rời khỏi con tôi." Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

2132.

Tô Ngữ Phù thấy cô quả thật không biết điều, sắc mặt lập tức thay đổi, có chút không vui lên tiếng nói, "Tô Lạc lạc, cô đừng nên rượu kính không uống, uống rượu phạt, cô tưởng cô chỉ đối mặt với nhà họ Long thôi à? Cô nghĩ nhà họ Tô chúng tôi sẽ bỏ qua cho cô à?"

Tô Lạc lạc ngẩng đầu, ánh mắt không hề khiếp sợ nhìn cô ta, "Tôi lúc trước cầu xin qua các người, hiện giờ, tôi không xin bất kì ai, nhà họ Tô các người muốn cái gì, cứ ra tay đi, đừng tưởng tôi sẽ sợ các người."

Tô Ngữ Phù bị sốc đến hớ một cái, vẫn tưởng cô dùng vài câu nói là có thể hù dọa được Tô Lạc lạc, nhưng người phụ nữ trước mặt, từ lúc nào trở nên kiên cường như vậy? lại dũng cảm như vậy?

Không, nhất định là cô ta già vờ thôi, hoặc là, cô ta nghĩ là dựa vào Long Dạ Tước, cái gì cũng không sợ.

"Tô Lạc Lạc, cô quá ngây thơ rồi, cô cảm thấy Long Dạ Tước sẽ bảo vệ cô à? Cô không biết Long Dạ Tước là đứa con có hiếu sao? Nếu lựa chọn giữa cô và gia đình, anh sẽ không do dự đẩy cô xuống vực thẳm, không quan tâm đến cảm nhận và sự sống chết của cô, đến lúc đó, cô mất đi bọn trẻ, lại mất đi một số tiền lớn, cô không thấy rất không đáng à? Tô Ngữ Phù đắc ý cười nhạt nhìn cô.

Đôi mày phượng của Tô Lạc Lạc xoắn lại, tại sao Tô Ngữ Phù nói như thể cô và Long Dạ Tước quen thân lắm vậy? Sai rồi, cô với người đàn ông đó

không hề có bất cứ quan hệ gì.

Tuy nhiên, cô sẽ không nói với cô ta, cô muốn Tô Ngữ Phù tiếp tục hiểu lầm, tốt nhất là làm đau lòng cô ta, đây là nhà họ Tô bọn họ nợ cô, cô sẽ không báo thù bọn họ, nhưng không đồng nghĩa là cho họ sống thoải mái vậy.

“Đây là chuyện của tôi, cô gấp gấp như vậy làm gì? Tôi có hay không có được gì thì làm sao? Không liên quan gì đến cô.” Tô Lạc Lạc nói xong, không muốn cùng cô ta nói tiếp.

Cô quay người định đi, bỗng nhiên, ngoài cửa lại có tiếng xe, tai Tô Ngữ Phù rất thính, cô biết đó là tiếng xe mà Long Dạ Tước quen chạy, trong mắt cô lướt qua một nụ cười bí hiểm, cô kêu Tô Lạc Lạc lại, “Cô đợi chút, tôi còn có chuyện chưa nói xong.”

Tô Lạc Lạc chưa kịp phản ứng, nhìn thấy Tô Ngữ Phù nhanh tay nắm lấy tay cô, Tô Lạc Lạc đang giăng co, Tô Ngữ Phù tự mình tát một bạt tai thật mạnh vào bản thân.

Tô Lạc Lạc mở to mắt, lúc đó, Tô Ngữ Phù bỗng nhiên làm ra vẻ loạng choạng lui về sau, xe của Long Dạ Tước dừng ngay kế bên, Tô Ngữ Phù ngẩng đầu lên, nước mắt đã ướt hết khoang mắt rồi, cô che phần nửa bên má đỏ bị chính mình đánh, quay đầu đi về phía xe của Long Dạ Tước.

Phía sau, Tô Lạc Lạc thấy rất buồn cười, Tô Ngữ Phù tâm kế quá thâm hiểm rồi, tự bạt tai mình, chỉ vì muốn hăm hại cô?

Long Dạ Tước mới đẩy cửa xe ra, nhìn thấy Tô Ngữ Phù dáng vẻ uất ức đi đến, anh chưa lên tiếng thì Tô Ngữ Phù đã chạy bổ vào lòng anh, “Dạ Tước... cuối cùng anh cũng đã về rồi.”

Long Dạ Tước thấy cô che nửa bên má, híp mắt hỏi, “Sao vậy?”

Tô Ngữ Phù lúc này, những giọt nước mắt từng giọt rơi ra, cô ra vẻ tội nghiệp ngẩng đầu lên, đưa ra nửa bên mặt cho anh coi, “Em bị người ta đánh nè.”

Long Dạ Tước nhìn khuôn mặt của cô có dấu năm ngón tay, lông mày lập tức siết chặt, giọng trầm hỏi, “Ai đánh vậy?”

Tô Ngữ Phù gờ tay, chỉ về hướng Tô Lạc Lạc đứng không xa dưới gốc cây. “Cô ta đánh, đau lắm á! Dạ Tước, anh phải làm chủ cho em.”

Nói xong, vòng qua eo anh, khốc thành lệ nhân.

Tô Lạc Lạc thấy chiêu này của Tô Ngữ Phù đúng là không có sơ hở nào, cô thậm chí đến cơ hội phản bác cũng không có, mặt cô ta thực sự có dấu ấn năm ngón tay.

Long Dạ Tước nắm tay Tô Ngữ Phù đi qua, ánh mắt sâu xa phức tạp nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Cô tại sao lại đánh người?”

Tô Ngữ Phù lập tức khóc nức, đóng vai kẻ yếu đuối, “Tôi vừa rồi...chẳng qua là nói tôi gả cho Dạ Tước xong, sẽ nuôi dưỡng con của cô, cô bỗng nhiên tức giận đánh tôi, cô tại sao lại làm vậy?” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

2133.

Tô Lạc Lạc cắn chặt hàm răng trắng ngần, toàn thân tức run lên không kiềm lại được, nhìn Tô Ngữ Phù ác nhân tiên cáo trạng, lại thấy tay của Long Dạ Tước còn nắm lấy tay cô ta, cô đột nhiên hiểu ra, bọn họ là một cặp! Cô phản bác thế nào, người đàn ông đó cũng sẽ bảo vệ vị hôn thê của anh ta, nên cô chỉ cười nhạt một tiếng, “Đúng, tôi đánh đó, Tô Ngữ Phù, cô nghe cho rõ, tôi tuyệt đối không đem con của tôi giao cho người hiểm độc như cô nuôi dưỡng.”

Tô Ngữ Phù tức giận chỉ vào cô nói, “Bây giờ là cô hiểm độc, hay là tôi hiểm độc? Cô cũng dám đánh người rồi, ai biết được người như cô có đủ tư cách làm mẹ của bọn nhỏ không?”

Tô Lạc Lạc không ngờ tới cô ta cắn ngược lại cô một phát, Long Dạ Tước lông mày xoắn chặt, giọng trầm của anh hướng đến Tô Lạc Lạc gặng hỏi, “Cô thật sự đánh người rồi?”

Tô Ngữ Phù giành trước lên tiếng nói, “Dạ Tước, cô ta thực sự đánh người rồi, anh xem dấu ngón tay trên mặt em nè, là của cô ta đó.”

Tô Lạc Lạc trong lòng nghĩ, người đàn ông này đang định làm chủ cho cô ta, giáo huấn cô sao?

“Đánh rồi thì làm sao? Không đánh thì lại làm sao?” Tô Lạc Lạc hừ một tiếng.

Sắc mặt của Long Dạ Tước tối đi mấy phần, anh buông tay của Tô Ngữ Phù ra, muốn đến bắt lấy tay của cô, Tô Lạc Lạc lập tức thấy ghê tởm lùi lại mấy bước, “Anh đừng đụng vào tôi.”

Sắc mặt của Long Dạ Tước trong giây lát tối sầm đến cực điểm, cái người phụ nữ này đánh người trước, còn không nhận sai, còn chê bai sự đụng chạm của anh?

“Tô Lạc Lạc!” Long Dạ Tước tức giận hét lớn một tiếng.

Tuy nhiên, ai cũng không ngờ kể bên còn có hai đứa trẻ đang núp, chúng nó lúc này bị tiếng khóc của Tô Ngữ Phù làm kinh động, vốn dĩ muốn xem xem xảy ra chuyện gì, thời khắc này, nhìn thấy ba khẩu khí không tốt gì nói chuyện với mẹ của bọn chúng, hai đứa trẻ lập tức giật cả mình.

Còn Tô Tiểu Sâm nhanh hơn em gái một bước, cậu trực tiếp chạy tới phía trước Tô Lạc Lạc, mở rộng cánh tay nhỏ nhìn thẳng vào người đàn ông nào đó, “Con không cho phép ba làm tổn thương mami.”

“Ba không được la mắng mami của con.” Tô Tiểu Hinh cũng đến kịp rồi, hai khuôn mặt nhỏ xinh đẹp vừa tức giận ngẩng đầu trừng mắt với Long Dạ Tước.

Trong lòng Long Dạ Tước bị sốc một phát, nhưng mà, anh tuyệt đối không cho phép mẹ của đứa trẻ, là người phụ nữ đánh người xong còn trưng ra bộ mặt mình có lý, anh cần đó chính là một người phụ nữ có thể giáo dục tốt cho con của anh.

Tô Ngữ Phù cũng có cơ hội nhìn kỹ hai đứa trẻ, vừa nhìn thôi, cả trái tim cô đều muốn đổ kị rồi, Tô Lạc Lạc lại có thể sinh ra một đôi trẻ con xinh đẹp đến vậy? Hèn chi Long Dạ Tước để cô ta ở lại đây.

Và cô giờ đây đang đợi xem một vở kịch đây! Cô sống cạnh Long Dạ Tước năm năm, còn không hiểu rõ tính khí của anh ta sao? Anh giờ rất phẫn nộ.

Tiếp sau đây, Tô Lạc Lạc phải nhận sự phẫn nộ của anh ta rồi, cô đợi xem, anh sẽ trừng phạt Tô Lạc Lạc như thế nào.

“Hai đứa các con về phòng khách đi, ở đây không phải là chuyện các con có thể can thiệp.” Long Dạ Tước mặt hầm hầm, ra lệnh cho hai đứa trẻ.

Cho dù bọn trẻ đang bảo vệ cô ấy, anh cũng không thể để cô như vậy không biết hỏi cái, sau này đứa con do cô gái giống như cô dạy ra mới khiến anh lo lắng đó.

“Không muốn, con không muốn.” Tô Tiểu Hinh hô hoán kêu, bắt luận mami làm cái gì, bọn chúng đều tin, mami không có sai.

Đó là sự tin tưởng và bảo vệ của bọn trẻ với mẹ mình.

“Mami của các con đánh người, bây giờ không nhận sai, các con cũng đứng về phía mẹ à.” Long Dạ Tước bắt đầu giáo dục con rồi.

Tô Tiểu Hinh lập tức nói lớn tiếng, “Mami không thể đánh người được.”

Tô Ngữ Phù lập tức hướng đến bọn trẻ dịu dàng nói, “Mami các con vừa mới đánh ta nè, bây giờ, cô ấy không chịu nhận lỗi.”

Tô Tiểu Sâm lập tức trừng mắt nhìn cô, “Mami của tôi không tùy tiện đánh người, khẳng định cô đã làm sai chuyện gì, làm cho mami giận rồi.”

“Đúng, mami không tùy tiện đánh người.” Tô Tiểu Hinh ưỡn ngực chống eo, rất khẳng định. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

2134.

Ánh mắt Long Dạ Tước xẹt qua nỗi lo lắng, xem ra ngữ khí của hai nhóc tì này giống hệt mami của chúng rồi, đây là những đứa con mà cô ta nuôi dạy ra đây sao? Đánh người rồi, có lý rồi sao, còn sống chết không thừa nhận nữa?

“Tiểu Sâm, Tiểu Hinh, ngoan, các con đi chơi đi!” Tô Lạc Lạc cảm thấy chuyện này không thể để bọn trẻ can dự.

“Tô Lạc Lạc, xem ra tôi phải cân nhắc cẩn thận việc cô ở chung với con của tôi rồi, nếu hôm nay cô không nhận lỗi, tôi chỉ có thể mời cô rời khỏi nhà tôi thôi.” Giọng Long Dạ Tước lạnh lùng.

Vốn dĩ Tô Lạc Lạc có tức giận, bây giờ thì cô càng giận đến mất đồ hoe, cô chỉ có thể nhận mình xui xẻo, ai bảo bọn họ là một cặp cơ chứ? Cho là cô

không đánh Tô Ngữ Phù thì anh ta cũng sẽ bảo vệ cô ta thôi.

“Ba à, ba không thể đuổi mami đi, con không cho phép ba đuổi mami đi.”

“Tiểu Hình, đi thôi, chúng ta đi dọn dẹp hành lý, chúng ta đi cùng mami.” Tô Tiểu Sâm nhìn em gái nói.

Tô Tiểu Hình chớp chớp đôi mắt to long lanh nước sắp khóc nhìn anh hai, lại nhìn ba, cuối cùng, bé con dùng sức gật đầu thật mạnh, “Được thôi, anh hai, chúng ta đi cùng mami.”

Kế bên, khuôn mặt của tên nào đó sắp giãn đến nổ tung, anh ta đột nhiên quay về hướng ba người hầu đứng ở phía sau nói, “Dẫn bọn trẻ vào phòng của tôi, không cho chúng xuống lầu.”

Ba cô người hầu tức khắc bước đến, Tô Tiểu Sâm và Tô Tiểu Hình dù gì cũng chỉ là đứa trẻ bốn tuổi hơn, lập tức bị người hầu vừa đỡ vừa ép, bế lên, “Tiểu thiếu gia ngoan nào.”

“Buông tôi ra, các người buông tôi ra, tôi muốn mami!” Tô Tiểu Sâm dùng sức đạp chân, giãy nãy muốn đi xuống.

“Mami...” Tô Tiểu Hình lập tức khóc òa lên, đưa tay ra, không đồng ý bị bế đi.

Tô Lạc Lạc nhìn hai đứa con bị Long Dạ Tước cưỡng chế bế đi như vậy, trong đôi mắt quật cường của cô cuối cùng cũng chảy ra hai hàng nước mắt phần nộ, cô nhìn trừng Long Dạ Tước, “Tôi có thể đi, xin anh đừng làm tổn thương con tôi.”

“Cô yên tâm, Dạ Tước yêu thương bọn trẻ thế nào cô không thấy sao? Chẳng qua là vì bọn nhóc không hiểu chuyện nên Dạ Tước mới phải làm như thế.” Tô Ngữ Phù ở bên cạnh nói hùa vào.

Tô Lạc Lạc bị Tô Ngữ Phù chọc tức đến mức thực sự muốn đánh người rồi, cô nghiêng răng hét lớn, “Cô câm miệng cho tôi!”

Long Dạ Tước nhìn cô đầy phần nộ, “Tô Lạc Lạc, cô có thể rời khỏi nhà tôi rồi, không có sự cho phép của tôi, cô không được phép gặp bọn trẻ.”

Tô Lạc Lạc trong phút chốc giãn đến muốn khóc, cô không nên dọn đến ở chung với anh ta, càng không nên giao bọn trẻ cho anh, cô hối hận vô cùng.

Được thôi, tôi sẽ đi, nhưng tôi không cho phép anh giao người phụ nữ này nuôi dưỡng và chăm sóc con tôi.” Tô Lạc Lạc phần nộ chỉ vào Tô Ngữ Phù.

“Cô yên tâm, tôi sẽ chăm sóc con của Dạ Tước thật tốt.” Tô Ngữ Phù cứ phải nói ra.

Long Dạ Tước nhìn về phía một người hầu còn đang đứng bên cạnh, “Thím Lý, phiền thím tiễn cô ta ra ngoài, bây giờ tôi không muốn nhìn thấy cô ta.”

Tô Lạc Lạc nghiêng răng nói, “Tôi lấy đồ của tôi rồi sẽ đi.”

Cô phóng ào về phòng, chỉ thấy bên trong phòng ngủ của Long Dạ Tước vẫn còn nghe thấy tiếng khóc của bọn trẻ, đau đến nát ruột nát gan, cô lập tức bặm miệng lại khóc nức nở, cô không muốn rời khỏi bọn trẻ.

Cô đi đến trước cửa, nhìn chùng cánh cửa mà nói, “Tiểu Sâm, Tiểu Hình, mami đi tìm đi Thấm Thấm, các con đừng khóc, đợi mami quay về.”

“Mami, đừng đi, đừng đi mà...” Phía sau cửa, Tiểu Hình vừa khóc vừa đập cửa.

“Không khóc không khóc nữa, mami không phải không cần các con, mami rất nhanh thôi sẽ lại quay về mà, nhé? Tiểu Sâm, chăm sóc em gái.”

Nói xong, Tô Lạc Lạc nén nỗi đau, xuống lầu, Tô Ngữ Phù lúc này đang ngồi với vẻ uất ức ở phòng khách, nhìn thấy cô bước xuống, đáy mắt cô ta lập tức lướt qua tia đắc ý, nhưng miệng thì lại giả vờ rộng lượng nói, “Cô yên tâm đi! Tôi sẽ tha thứ cho cô, tôi cũng sẽ chăm sóc con của cô.”

“Cô không được phép đụng đến bọn trẻ.” Tô Lạc Lạc nắm chặt nắm tay cảnh cáo.

“Tôi nay tôi sẽ ở lại, cùng Dạ Tước chăm sóc bọn nhóc.” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

2135.

"Cô.." Tô Lạc Lạc nói xong, hướng đến người đàn ông từ trong phòng sách đi ra cảnh cáo, "Long Dạ Tước, nếu như con của tôi có chuyện gì, tôi làm mà

cũng không tha cho anh."

Sắc mặt Long Dạ Tước tăm tối nhìn cô. "Cô vẫn cứ lo cho bản thân mình trước đi, học cho tốt cách làm việc làm người đi! Như thế nào là một người mẹ biết đạo lý."

Tô Lạc Lạc hứ một tiếng, "Không cần anh dạy tôi."

Sắc mặt người đàn ông lần nữa trầm xuống, đáng chết, người phụ nữ này sao mà dạy không thông vậy?

"Dạ Tước, anh tha thứ cho cô ta đi! Suy cho cùng, cô ta từ nhỏ không có ba ở bên, mẹ lại mất sớm, không có giáo dục cũng hợp tình hợp lý thôi." Tô Ngữ Phù một mặt tốt bụng khuyên nhủ.

Tô Lạc Lạc lúc này, thật hận không giết Tô Ngữ Phù, người phụ nữ này nói cô được, tại sao lại nói mẹ cô?

"Tô tiểu thư, đi thôi!" thím Lý ở một bên nói với cô, xe của cô đã chuẩn bị xong rồi.

Tô Lạc Lạc quay đầu, nhìn sang Long Dạ Tước, "Anh tốt nhất trông chừng bọn trẻ thật tốt."

Nói xong, cô ngồi vào xe của thím Lý, từ từ chạy ra khỏi cửa lớn biệt thự.

Thím Lý hỏi cô muốn đi đâu, Tô Lạc Lạc nói đi cứ để cô xuống chỗ nào cũng được.

Nhìn Tô Lạc Lạc bị đưa đi, trong lòng Tô Ngữ Phù sáng khoái lắm, cô lập tức đứng dậy, ông ọ đi đến trước mặt Long Dạ Tước, khoát tay vào cánh tay của anh ta nói, "Dạ Tước, anh đừng lo lắng, em sẽ ở lại chơi với bọn trẻ mà! Em cũng sẽ cẩn thận lo liệu bọn trẻ, giáo dục chúng nó."

Ánh mắt Long Dạ Tước quét qua cô ta một cái, "Bọn trẻ hiện tại còn lạ người, tạm thời không cần cô chăm sóc, cô cứ về trước đi!"

Sắc mặt Tô Ngữ Phù từ từ biến đổi, "Cái gì? Anh kêu em về? Em không muốn về, em muốn ở lại cùng anh và bọn trẻ."

Long Dạ Tước lập tức có chút phiền nhìn cô ta, "Cô tại sao không báo cho tôi biết trước một tiếng mới qua chứ?"

"Em... em là muốn qua đây thăm bọn trẻ, nhưng em không ngờ đến Tô Lạc Lạc lại hận em đến vậy."

"Tại sao lại hận cô, không lẽ cô không rõ sao? Đêm đó của năm ấy rốt cuộc chuyện là như thế nào, cô không phải nên cho tôi một lời giải thích sao?" Tay của Long Dạ Tước có chút lạnh lùng rút ra, anh đi đến sofa, ánh mắt có một sức ép hồi như bức cung.

Dưới ánh nhìn của Long Dạ Tước, trong mắt Tô Ngữ Phù có chút hoảng loạn, nhưng cô tự nhiên vẫn cứ y theo câu chuyện nói tại nhà họ Long giải thích, "Dạ Tước, anh không nhớ rồi sao? Đêm đó, em cũng uống rất nhiều rượu, em ngủ tại sofa tại phòng nghỉ rồi."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó, tấm card trong túi em không thấy nữa."

"Bị Tô Lạc Lạc lấy đi rồi?"

"Đại khái khoảng ba giờ sáng em về phòng anh, trong lúc đó, nhìn thấy Tô Lạc Lạc vội vã từ trong phòng anh chạy ra, áo quần không chỉnh tề..." Nói xong, Tô Ngữ Phù lập tức che miệng lại, khóc nức nức, "Đến giờ cô ta đến con cũng sinh ra rồi, sự việc xảy ra tối đó, rõ ràng không cần đoán nữa." Nói xong, Tô Ngữ Phù lập tức giả bộ lo lắng nói, "Nhưng mà, Dạ Tước, anh yên tâm, em không để ý đâu, em không hề để ý chuyện xảy ra đêm hôm đó, em vẫn yêu anh mà."

Long Dạ Tước híp mắt, nhìn Tô Ngữ Phù nói rất logic, anh tiếp tục tra hỏi, "Lúc đó Tô Lạc Lạc có yêu cầu tiền bạc nhà họ Tô không?"

"Tiền? Cho là cô ta không cần, ba em cũng sẽ cho cô ta mà!" Tô Ngữ Phù làm cho hình tượng của ba được nâng cao.

Long Dạ Tước trầm ngâm vài giây, "Cô nghĩ Tô Lạc Lạc tại sao phải làm như vậy?"

"Em không biết... đại khái là vì ba em lúc đó không chịu ra tiền cứu chữa người mẹ mắc bệnh nan y của cô ta"

"Tại sao không ra tiền cứu chữa?"

"Bác sĩ đều nói, hết cứu rồi, nếu cứu, cũng là hành hạ bệnh nhân, nhưng Tô Lạc Lạc chỉ tin vào lý thuyết của cô ta, nghĩ ba em không chịu ra tiền, cô ta hận ba em, cũng hận cả nhà em."

Đối với chuyện xảy ra với Tô Lạc Lạc, nếu như bản thân cô không nói, đến hiện tại, cũng chỉ còn cách nói của người nhà họ Tô, không lẽ, thật sự vì Tô Vỹ Khâm không cứu mẹ của cô ta? Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

2136.

“Dạ Tước, em thực sự không quan tâm, đêm hôm đó, kể cả em biết Tô Lạc Lạc làm qua những gì, nhưng mà, em chịu được, em biết đó đối với em tạo thành tổn thương rất lớn, cũng không công bằng, nhưng mà, em thật sự không muốn để anh biết chuyện này, vì vậy, em giả vờ hôm qua người phụ nữ ngủ chung bên cạnh anh là em.” Tô Ngữ Phù ôm lấy ngực, nói với gương mặt đau khổ.

Lúc này, nữ hầu đi đến, nói với Long Dạ Tước, “Tiểu thiếu gia và tiểu thư khóc rất đau lòng, Long thiếu gia, ngài có cần đi xem bọn họ thế nào không?”

“Được, để tôi.” Long Dạ Tước gật đầu

Tô Ngữ Phù lập tức vui lên nói, “Em đi cùng anh.”

“Không cần đâu, cô về trước đi, sau này, trước khi đến gọi điện thoại cho tôi, bọn trẻ sợ người lạ, tôi không muốn cô dọa tụi nó.”

Tô Ngữ Phù lập tức cảm như hén, hù tụi nhỏ? Cô cũng đâu phải xấu xí đâu, cô có chút không can tâm nói, “Dạ Tước, anh cho em đi theo với đi! Nói không chừng bọn trẻ thích em thì sao?”

Long Dạ Tước có một dự cảm, bọn trẻ tuyệt đối không thích cô ta, bây giờ hai đứa đang khóc đã làm anh đau đầu rồi, anh tất nhiên không cho cô thêm loạn nữa, lông mày anh xoắn lại, kiên định nói, “Không cần đâu, cô về trước đi.”

“Dạ Tước...” Tô Ngữ Phù tức đến đạp chân vài cái, không dễ gì đuổi cổ được Tô Lạc Lạc, cô tưởng bản thân có cơ hội tiếp cận bọn trẻ và Long Dạ Tước, nào ngờ đâu, anh lại vẫn đuổi cô rồi khỏi?

Tuy nhiên, cô không gấp, cô có thời gian để làm chuyện này, bây giờ, chỉ cần Tô Lạc Lạc rời khỏi, và làm cho Long Dạ Tước ghét cô ta, cô nghĩ, cô ta ở với bọn trẻ cũng không được lâu đâu, nhà họ Long sớm muộn sẽ cắt đứt mối quan hệ của cô ta và bọn trẻ.

"Được rồi! Vậy em về trước vậy, ngày mai em qua."

"Không cần, cô tốt nhất ít nhất trong một tuần đừng nên xuất hiện ở nhà tôi." Long Dạ Tước đi tới cầu thang, lãnh đạm bỏ lại câu nói.

Lúc đó, Tô Ngữ Phù thật sự tức giận đến trắng bệch cả mặt, Long Dạ Tước có thái độ như vậy với cô ta, lúc nào cũng lạnh nhạt, cô có thể kiên trì tình cảm trong năm năm với anh ta, thử anh ta không đẹp trai và giàu có xem, cô thật sự không thể kiên trì tiếp.

Cô muốn nhìn anh ta nhiều hơn, cho dù là sau lưng cũng được, nhưng anh đã lên lầu rồi.

Tô Ngữ Phù nghiêng răng, không còn cách nào khác phải cầm lấy túi sách để trên sofa, miễn cưỡng rời đi.

Trong phòng ngủ chính, hai đứa trẻ khóc bù lu bù loa rất lâu rồi, còn có thể nghe những tiếng sụt sịt không ngừng của bọn trẻ, là vì khóc rất là đau lòng, tự động mà sụt sịt.

"Ba hư, ba hư..." Tô Tiểu Hình khóc đỏ hết mắt mũi, anh bước vào, cô bé la mắng.

Tô Tiểu Sâm cũng dùng một đôi mắt to nhìn trừng anh, trong mắt toàn oán khí.

"Được rồi, không được khóc nữa, mami không có ở đây, ba sẽ chăm sóc cho các con."

"Không cần, tụi con muốn mami chăm sóc." Tô Tiểu Sâm cự tuyệt.

"Cái tính bướng bỉnh này là học từ mami các con phải hông?" Long Dạ Tước vòng cánh tay lại, thân hình cao to nhìn xuống hai đứa nhóc ngồi trên ghế sofa.

Tô Tiểu Hình khuôn mặt nhỏ xoay đi, "Không quan tâm ba nữa."

"Mami các con đánh người đó, không nhận sai, đó là không đúng, ba chỉ trừng phạt cô ấy một chút." Long Dạ Tước chỉ có thể nhẹ giọng để an ủi thôi, rốt cuộc bọn trẻ còn nhỏ, anh càng phải giáo dục tốt hơn.

"Không, mami là người tốt, mami không hề đánh người, nhất định là người phụ nữ đó rất xấu xa rồi, mami mới đánh cô ta thôi." Tô Tiểu Hình lập tức phản bác nói.

Long Dạ Tước thật không có lời gì để nói, nhìn con gái, rồi nhìn sang con trai, cũng vậy xoay mặt đi, không muốn quan tâm anh, anh không thể không

chìa mặt ra nói, "Các con không được học cái tính khí xấu của mami các con."

Hai đứa nhóc, lập tức dùng sự im lặng để đối kháng. Tô Tiểu Sâm mặt lạnh lùng, Tô Tiểu Hình chu cái môi nhỏ, là không nghe lời anh nói, cũng không nhìn anh.

Long Dạ Tước có chút đau đầu, mạch gân trên trán giật giật vài cái, anh vươn tay chủ động đi ôm Tô Tiểu Hình, nghĩ rằng con gái dễ dỗ hơn, "Ngoan, ba ôm nè." Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

2137.

"Không cần ba ôm, con muốn mami ôm." Tô Tiểu Hình lập tức đi cái móng nhỏ sang một bên, cái miệng nhỏ tiếp tục chu lên.

Long Dạ Tước vẫn cứ đưa tay ra ôm nhóc con lên, bé con lập tức giãy nảy không chịu, kháng cự vô cùng.

Long Dạ Tước không làm thế nào được, buộc phải thả bé con xuống ghế sofa, sau đó, nhìn hai đứa con, "Vậy tụi con muốn ba làm sao?"

"Để mami quay về, đồng thời phải đối xử tốt với mami, chúng con sẽ không giận." Tô Tiểu Sâm nói điều kiện.

"Đúng vậy, không được đối xử tệ với mami." Tô Tiểu Hình cũng đồng ý.

Long Dạ Tước nheo mắt, điểm này, anh thực sự không thể đồng ý, anh cần đôi môi mỏng, "Các con ở đây suy nghĩ cho kỹ."

Nói xong, Long Dạ Tước dự định nhắm tâm một chút, dùng phương pháp lạnh để đối phó với bọn trẻ, anh nghĩ trẻ con không kiên trì lâu được, nói không chừng chúng sẽ lại nói chuyện lại với anh.

Tô Lạc Lạc bị người hầu đưa đến một con đường, dừng lại bên đường, cô xuống xe, trực tiếp bấm số gọi cho Hạ Thâm.

"A lô, Lạc Lạc, sao lại có thời gian gọi cho tớ thế?"

"Có bạn không, đến đón tớ đi, tớ bị Long Dạ Tước đuổi ra khỏi nhà rồi."

"Giờ cơ? Anh ta đuổi cậu? Cậu ở đâu! Tớ lập tức đến đón."

Tô Lạc Lạc nói một cái địa chỉ, cô ở bên cạnh tìm được một cái ghế có thể ngồi nghỉ, chỉ cảm thấy trong lòng có một nỗi ám ức nhiều đến nỗi tim cũng đau, Tô Ngữ Phù quả là tâm địa thâm ác, dùng cả chiêu tự vả vào mặt để hãm hại cô.

Thôi kệ, ai bảo cô ta là vị hôn thê của Long Dạ Tước cơ chứ? Tình cảm của người ta đã tốt đến có thể đi đến hôn nhân rồi, cô còn muốn có chỗ đứng gì nữa chứ? Bị bọn họ cùng nhau ức hiếp, đó là do cô xúi quẩy, cô đang đòi phải chịu.

Cô thực sự hối hận hôm ấy ở sân bay, cô đáng lẽ phải kéo bọn trẻ trực tiếp đi vào cửa kiểm soát, mặc kệ Long Dạ Tước là ai!

Cô không muốn quan tâm nữa.

Tô Lạc Lạc ở quán trà sữa gần đó chờ hơn nửa tiếng, Hạ Thâm đeo túi vội vàng vàng chạy vào, nhìn thấy Tô Lạc Lạc với khuôn mặt giận đến bờ phờ ở vị trí gần cửa sổ, cô lập tức kéo một cái ghế ngồi trước mặt cô ấy, kinh ngạc nhìn cô ấy nói, "Cậu làm sao mà bị Long Dạ Tước đuổi ra ngoài thế?"

Tô Lạc Lạc đem chuyện xảy ra ban sáng kể hết, Hạ Thâm cũng giận cực, "Tô Ngữ Phù thật đáng ghét mà, không ngờ lại hại cậu như thế, Long Dạ Tước cũng thật là, chẳng lẽ anh ta không biết vị hôn thê của anh ta là người như thế nào sao?"

Tô Lạc Lạc ôm đầu tức giận nói, "Tớ bây giờ lo nhất là Long Dạ Tước sẽ cho cô ta chăm sóc bọn trẻ, cô ta đối xử với tớ thế nào tớ cũng nhận được nhưng lỡ như cô ta dám làm tổn hại đến con tớ, tớ nhất định sẽ sống chết cùng cô ta."

"Long Dạ Tước cũng lạnh lùng quá mức, cũng không tìm hiểu rõ nguyên nhân mà đã đuổi cậu đi."

"Tớ giận nhất là, anh ta dám nghi ngờ tớ không đủ tư cách làm mẹ các con, nếu tớ không có tư cách, anh ta làm sao còn hai đứa con?" Tô Lạc Lạc sắp giận điên.

“Đúng vậy, Long Dạ Tước là tên khốn.”

Cả con tìm Tô Lạc Lạc đều chỉ nghĩ về bọn trẻ, cô vẫn không kiềm chế được gọi đến điện thoại đồng hồ của Tô Tiểu Sâm.

“A lô! Mami, mami ở đâu vậy?” Đầu dây bên kia, giọng non nớt của Tô Tiểu Sâm rất lo lắng.

“Tiểu Sâm, không phải lo lắng nhé, mami ở cùng mẹ nuôi con, con và em gái như thế nào rồi?”

“Mami, mami yên tâm đi! Con nhất định sẽ nghĩ cách để ba đón mami về nhà.”

“Cái đi đó còn ở đó không?” Tô Lạc Lạc rất muốn chửi Tô Ngữ Phù một câu tiện nhân, nhưng mà, trước mặt bọn trẻ, cô không thể làm vậy.

“Ba bảo cô ta đi rồi, bây giờ, con và em gái đang ở trong phòng của mami, mami à, con sẽ chăm sóc em gái, mami cũng phải tự chăm sóc bản thân nhé, con sẽ giúp mami nói lời hay, trể chút là mami có thể quay về rồi.”

Tô Lạc Lạc vừa nghe thấy Tô Ngữ Phù đã rời khỏi, lòng cô nhẹ nhõm hẳn, chỉ cần Tô Ngữ Phù không có ở đó, cô sẽ không lo lắng nữa, cô an ủi con trai nói, “Tiểu Sâm, chăm sóc tốt em gái nhé, ăn cơm đầy đủ, không cần nói thay mami, chuyện của mami và ba con, người lớn chúng ta sẽ giải quyết với nhau.”

“Mami... con nhớ mami lắm, mami mau về đây có được không!” Giọng Tô Tiểu Hình vẫn còn nghẹn do vừa mới khóc.

“Ngoan, nghe lời, đều không được khóc, mami sẽ về đó mà, được chưa?” Tô Lạc Lạc an ủi.

“Dạ! Mami, tụi con sẽ ngoan ngoãn nghe lời.” Tô Tiểu Sâm trả lời một câu.

“Được rồi, mami phải đi ăn cơm rồi, tụi con cũng ngoan ngoãn ăn cơm nhé, biết chưa?” Tô Lạc Lạc định cúp máy, sợ nghe thêm vài câu, cô cũng lại đau lòng đến khóc mất.

“Dạ, bye bye...” Giọng hai nhóc truyền đến. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

2138.

Tô Lạc Lạc cúp điện thoại, Hạ Thẩm an ủi nói, “Xong rồi, bọn trẻ nhất định sẽ ngoan ngoãn.”

“Tô Ngữ Phù đi rồi.”

“Thực ra, tên Long Dạ Tước chỉ cần không phải gốc thì sẽ nghĩ đến, hai đứa trẻ là của cậu và anh ta sinh ra, anh ta không thể để cho Tô Ngữ Phù chăm sóc được.”

Tô Lạc Lạc đối với Long Dạ Tước không có chút gì thiện cảm, cô hừ một tiếng, “Anh ta nếu như dám để Tô Ngữ Phù tiếp cận con tở, tở sớm muộn gì cũng dẫn bọn trẻ đi khỏi.”

Tại lầu hai phòng dành cho khách của biệt thự nhà Long Dạ Tước, hai đứa trẻ ngồi trên ghế sofa, hai đôi mắt to thỉnh thoảng lại nhìn nhau, vốn là song sinh nên bất cứ suy nghĩ gì, không cần nói ra, chỉ cần dùng ánh mắt thì cũng có thể đọc hiểu suy nghĩ của nhau.

“Anh hai, chúng ta thực tình không ra ăn cơm à?” Tô Tiểu Hình thấp giọng hỏi.

“Không ăn, trừ phi ba đón mami về đây, nếu không cả ngày hôm nay chúng ta đều không ăn cơm, ráng nhịn một chút đi nhé!” Tô Tiểu Sâm nghiêm túc nhìn em gái.

“Uhm! Được thôi, chúng ta không ăn, chúng ta muốn mami quay về.”

Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên, giọng trầm thấp lại dịu dàng của đàn ông vang lên, “Tiểu Sâm, Tiểu Hình, ra đây ăn cơm nào.”

Hai đứa nhóc không lên tiếng, giả vờ không nghe thấy.

Một phút sau, ngoài cửa có tiếng chìa khóa, rất nhanh, cửa bị đẩy ra, thân hình cao lớn của Long Dạ Tước bước vào, nhìn thấy hai đứa trẻ dựa vào nhau ngồi trên ghế sofa, Long Dạ Tước thiếu chút nữa là cười ra tiếng, tuy nhiên, anh vẫn đưa ra bộ mặt hằm hằm nhìn bọn nhóc, “Vừa rồi ba gọi tụi con, tại

sao không lên tiếng?”

Đôi mắt to đen như hạt nho đen của Tô Tiểu Sâm lộ vẻ nghiêm túc, “Con và Tiểu Hình quyết định không ăn cơm, khi nào ba đón mami về, khi đó tụi con ăn cơm.”

“Đúng vậy, nếu ba không đón mami về, tụi con tuyệt thực.” Tô Tiểu Hình ngẩng cao khuôn mặt xinh đẹp nói hùa theo.

Long Dạ Tước hơi kinh ngạc nhìn chằm chằm hai đứa nhóc có ý chí kiên cường này, không ngờ lại nghĩ đến cách này để anh phải đón Tô Lạc Lạc về?

Nhưng mà Long Dạ Tước đối với người phụ nữ không biết nhận lỗi, từ đáy lòng anh không muốn tha thứ nhanh đến vậy.

“Chắc chắn không ăn? Vậy thì tiếc quá, ba kêu nhà bếp chuẩn bị món ăn mà tụi con yêu thích nhất rồi, còn chuẩn bị cả kem và bánh kem”

Tô Tiểu Sâm quay mặt sang một bên, “Tụi con không thèm”

Tô Tiểu Hình nghe thấy từ kem, đôi mắt to chớp chớp vài cái, nhưng mà lời của anh hai lại khiến nhóc đập tan ngay suy nghĩ bị mê hoặc đó, tiếp đó là chu miệng lên, không thèm quan tâm.

Long Dạ Tước có chút không biết phải đối phó thế nào với hai nhóc con này, trong lòng nghĩ, đối với chuyện này, anh không thể nhượng bộ, nếu không sau này cô ta sẽ phạm sai lầm, bọn trẻ lại uy hiếp anh như thế để anh tha thứ, vậy không phải là hại bọn chúng rồi sao?

“Được thôi! Nếu các con không muốn ăn rồi, vậy thì không ăn nhé! Muốn ăn thì đi thẳng xuống lầu tìm ba.”

Long Dạ Tước quyết không thỏa hiệp, anh đóng cửa lại.

Trên ghế sofa, mũi Tô Tiểu Hình hơi cay, không ngờ ba thực sự không quan tâm bọn chúng.

“Anh hai, vậy chúng ta phải làm sao?”

Tô Tiểu Sâm đưa tay vỗ về em, “Đừng lo, lần trước quà vật mami mua ở sân bay vẫn còn ở đây, chúng ta có thể ăn, nhưng mà, tuyệt đối không được để ba biết.”

“Dạ! Được thôi.” Tô Tiểu Hình lập tức cười mím, lần này, chúng có thể kháng chiến với ba đến ngày mai rồi.

Tô Lạc Lạc và Hạ Thâm tìm một quán cà phê ngồi xuống, bây giờ tâm trạng của Tô Lạc Lạc đỡ nhiều rồi, cô nghĩ cho Long Dạ Tước chăm sóc bọn trẻ vậy! Dù sao thì anh ta làm cha, cũng không thể để bọn nhỏ đói khát được.

“Thấm Thấm, trên tay cậu có công việc gì không? Tớ muốn đợi bọn trẻ đi học rồi, tớ đi tìm một công việc.”

Hạ Thâm cũng ủng hộ cô, “Đúng thế, cậu nên đi làm, cho là sau này cậu thực sự ở nhà Long Dạ Tước đi, thì cũng chỉ xem đó là khách sạn xa hoa năm sao thôi, mỗi ngày về ngủ một giấc, chứ phụ nữ vẫn phải tự chủ về kinh tế thì mới hấp dẫn.”

“Vậy giờ cậu có cơ hội việc làm nào không?”

Hạ Thâm nghĩ một lúc, bất ngờ mắt sáng lên, “Đúng rồi, người chị họ đang làm việc trong ngành giải trí nói với tớ, chỗ chị ấy đang tìm người trang điểm, tạo hình, tớ nghĩ cậu có thể sang đấy ứng tuyển xem sao, biết đâu cậu lại được chọn vào làm” Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

2139.

Tô Lạc Lạc vô cùng mừng rỡ, “Thật sao? Vậy tớ muốn đi thử.”

“Hay là, buổi chiều tớ dẫn cậu đi tìm chị ấy vậy!”

“Ừ, được đó!” Tô Lạc Lạc hớn hờ nói.

Ăn xong cơm trưa, chiều hai giờ rưỡi, Hạ Thâm dẫn Tô Lạc Lạc đến phòng khách studio của chị họ cô, đây là một cửa hiệu tọa lạc tại một con đường phồn hoa của trung tâm thành phố, bảng hiệu siêu lớn màu vàng kim sáng lấp lánh của studio được treo lên, còn cửa tiệm thì trang trí theo phong cách âu mỹ, trông rất cao sang có khí chất.

Một lúc sau, một vị mặc âu phục đẹp tinh tế hơn ba mươi tuổi bước đến, chính là chị họ của Hạ Thắm, nhà cổ vấn hóa trang cao cấp của studio này – Trình Phương. Hạ Thắm lập tức gọi cô ấy, “Chị.”

“Thắm Thắm” Trình Phương mỉm cười.

“Chị, hai ngày trước chị nói muốn tuyển người, bây giờ tuyển được chưa? Em dẫn bạn em qua đây phỏng vấn nè.”

Trình Phương dùng ánh mắt sảo nhai để nhìn Tô Lạc Lạc, “Cô xem ra còn khá trẻ, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Tô Lạc Lạc mỉm cười, “Em năm nay vừa tròn hai mươi bốn tuổi.”

“Ngày trước cô làm việc ở đâu?”

“Em từng ở nước F làm hai năm tại một studio thiết kế tạo hình và trang điểm kết hôn.”

“Chị, chị yên tâm, kỹ thuật hóa trang của người bạn này của em là tuyệt đỉnh luôn đó, chị tuyệt đối sẽ không thất vọng đâu.” Hạ Thắm giới thiệu hết mình.

Ở bên cạnh, khuôn mặt xinh đẹp của Tô Lạc Lạc hơi ửng đỏ, vốn dĩ không căng thẳng gì cả, khi này lại bị làm cho căng thẳng rồi.

Trình Phương cũng muốn cho em gái chút sĩ diện, thêm vào đó cô cũng muốn xem năng lực của Tô Lạc Lạc, nên cô lên tiếng, “Hiện tại chúng tôi đang có một đợt phỏng vấn mới còn đang thử hóa trang, cô đi theo tôi vào phỏng vấn nhé!”

Vừa đi về phía trước Trình Phương vừa giới thiệu, “Studio của chúng tôi đều có phân nhánh ở tất cả các thành phố phát triển trên toàn quốc, đối tượng phục vụ của chúng tôi chỉ có một loại người, đó là người ở tầng lớp cao cấp, bao gồm, người trong giới chính trị, tiểu thư con nhà giàu, minh tinh nghệ sĩ, chúng tôi sẽ không tiếp đón người bình thường, việc chúng tôi làm là thiết kế hình tượng từ đầu đến chân, không chỉ là hóa trang khuôn mặt không thôi.”

Tô Lạc Lạc đồng tử hơi giãn to, bất giác trong lòng có cảm giác áp lực, tuy nhiên, nếu công việc này có được trong tay rồi, tuyệt đối là một công việc thử thách bản thân và nâng cao bản thân.

Đi vào một căn phòng nhỏ hơn, chỉ thấy ngồi ở bên cạnh là vài cô gái trẻ trung thời thượng đang ngồi, các cô ấy chính là những người tham gia phỏng vấn lần này.

“Chúng ta thiếu một người mẫu, Thắm Thắm, em làm người mẫu cho bạn em đi!” Đề bọn chị xem kỹ năng hóa trang và thiết kế hình tượng của cô ấy đến đâu.”

Hạ Thắm lập tức đồng ý không do dự, “Được thôi ạ.” Nói xong, quay người nhìn Tô Lạc Lạc cười, “Tớ tin tưởng cậu nhất định sẽ diện cho tớ thật đẹp mà!”

Tô Lạc Lạc cười mỉm, “Tớ sẽ cố gắng hết sức.”

Trình Phương nói xong chủ đề hóa trang lần này, là diện mạo dự tiệc dạ hội, tiếp theo sau là bắt đầu đi chọn lễ phục, Tô Lạc Lạc tìm trong dãy quần áo một bộ lễ phục ngắn màu đen, Hạ Thắm có thân hình tiêu chuẩn, khi mặc thử đồ bước ra, bộ đầm đen càng tôn lên khí chất hoạt bát lại dễ thương của cô.

Tiếp theo đó là đến giai đoạn trang điểm khuôn mặt, Hạ Thắm sau khi rửa mặt mộc, Tô Lạc Lạc và mấy cô gái bắt đầu hóa trang trong thời gian quy định.

Tô Lạc Lạc cực kỳ nghiêm túc chọn màu sắc, các loại vật liệu hóa trang, thủ pháp của cô thuần thục lại cẩn thận, Trình Phương đứng bên cạnh tỉ mỉ quan sát mọi hành động của cô, khi các cô gái khác chọn cách hóa trang dày đậm phô trương thì Tô Lạc Lạc lại chọn phong cách hóa trang nhẹ nhàng sạch sẽ, khí chất của bản thân Hạ Thắm không hề bị lấn át, chỉ là dưới lớp hóa trang, càng trở nên tinh tế hơn mà thôi.

Sau một giờ đồng hồ khảo thí, người mẫu của bốn cô gái đều đi một vòng trong sảnh lớn, Trình Phương và một vài vị cổ vấn hình tượng cao cấp đều đang nhỏ giọng thảo luận với nhau, còn Tô Lạc Lạc ngồi ở chiếc ghế bên cạnh, cùng ba cô gái khác căng thẳng chờ đợi kết quả phỏng vấn.

Mười mấy phút sau, Trình Phương vỗ tay vài cái, “Được rồi, kết quả phỏng vấn có rồi, chúng ta sẽ chọn hai trong số ứng viên, vị đầu tiên là Lý Lạc, vị thứ hai, Tô Lạc Lạc, chúc mừng.”

Tô Lạc Lạc lập tức vui mừng đến mở to mắt, cô được chọn rồi sao?

Cô nhìn sang hai cô gái thất vọng bên cạnh, lại nhìn sang cô gái còn lại – Lý Lạc, cô ta đứng dậy, đưa tay về phía Tô Lạc Lạc, “Sau này chúng ta là đồng nghiệp rồi.”

Tô Lạc Lạc đưa tay ra bắt tay với cô ấy, “Chào bạn, sau này mong được chỉ giáo.”

“Các cô điền thông tin vào, tranh thủ thứ hai tuần sau đến đây trình diện, chúng tôi đang thiếu người.” Trình Phương đưa tờ phiếu điền thông tin cho hai người bọn họ.

Tô Lạc Lạc khi đang điền thông tin, Hạ Thấm lập tức chạy đến tìm cô, “Lạc Lạc, tớ biết cậu sẽ làm được mà.”

“Cám ơn cậu nhé Thấm Thấm, sau này tớ mời cậu ăn cơm.” Tô Lạc Lạc cười nói.

“Được thôi!”

Khi điền đến mục địa chỉ nhà, Tô Lạc Lạc viết địa chỉ nhà Hạ Thấm, vì bây giờ ở đây cô vẫn chưa có nhà, chỉ có thể điền địa chỉ nhà cô ấy. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

2140.

Bên trong biệt thự.

Hai đứa nhóc lên ăn xong đồ ăn vặt, dọn sạch tất cả chứng cứ đồ ăn đi hết, lau sạch sẽ cái miệng nhỏ, dự tính tiếp tục cùng ba đối kháng, chuẩn bị đánh trận dài lâu.

Long Dạ Tước ngồi trên ghế sofa xem văn kiện, xử lý chuyện công việc, anh rõ ràng là tâm trí không ở xấp giấy tờ, trong lòng cứ bận tâm để ý đến hai đứa trẻ không chịu ăn uống.

Anh nhìn thời gian, hai đứa nhóc sáng ăn xong đến giờ, đã hơn mười tiếng đồng hồ rồi không ăn đồ, không uống nước, làm anh có chút lo chúng nó đói khát.

Anh để văn kiện trong tay qua một bên, thân hình cao to đi lên lầu.

Khi anh mở tay cầm cửa, chỉ thấy trên sofa, Tô Tiểu Hinh đã ngủ rồi, thân hình bé nhỏ cuộn trên sofa, Tô Tiểu Sâm cũng đang cố gắng nhịn cơn buồn ngủ, trong tay cầm cuốn truyện đang xem, nhưng đôi mắt lớn đã trong cơn mê ngủ rồi.

Long Dạ Tước trái tim lập tức thắt chặt lại, anh biết lần đối kháng này, cuối cùng thua là anh thôi.

Tại vì, anh thật không nhẫn tâm để bọn trẻ tự dày vò bản thân thêm nữa, anh gấp người xuống nhìn thẳng vào con trai của anh nói, "Tiểu Sâm, ba đồng ý với các con, ba bây giờ đi rước mami các con về nhà, ba trước tiên ôm con và em gái vào phòng ta ngủ được không?"

"Thật à? Ba thật sự sẽ đi rước mami về?"

"Ba nói là giữ lời." Long Dạ Tước đầu dám lừa dối cậu? Đứa trẻ này tính tình giống y hệt anh, cũng không lừa được cậu nhóc.

"Ba ôm em con qua đó trước." Long Dạ Tước cúi người xuống, ôm Tô Tiểu Hinh vào lòng, còn Tô Tiểu Sâm cố nhịn cơn buồn ngủ, theo ba đi đến phòng lớn của ba.

Đặt Tô Tiểu Hinh vào trong giường, Long Dạ Tước ôm con trai vào lòng, cởi giày cho cậu, để hai đứa cho ngủ cùng nhau, Tô Tiểu Sâm trước khi chìm vào giấc ngủ, còn nhấn mạnh lại một lần, "Đội con ngủ dậy rồi, con muốn nhìn thấy mami á!"

"Được, ba nhất định rước mami về."

"Mami con cùng mẹ nuôi ở cùng nhau, ba có thể gọi điện cho mami, đồng hồ điện thoại của con có." Nói xong, Tô Tiểu Sâm từ trong tay lấy đồng hồ điện thoại đưa cho anh, anh nhận lấy, cậu nhóc đã ngủ thiếp đi rồi.

Long Dạ Tước khoe môi nhoen lên nụ cười, cúi người xuống, phân biệt hôn lên khuôn mặt mỗi đứa trẻ một cái, nhìn ngắm hai khuôn mặt xinh đẹp một lát, anh cầm đồng hồ điện thoại lên tìm ra số điện thoại của Tô Lạc Lạc ở trong nước.

Anh lưu lại vào điện thoại của anh, sau đó đứng dậy xuống lầu, anh dặn dò bảo mẫu phải luôn chú ý động tĩnh của hai đứa trẻ, và còn yêu cầu, người nào đến thăm nhất định phải gọi điện báo trước cho anh.

Một chiếc Bugati đen bóng bản giới hạn màu đen từ khu để xe chạy ra, đến cửa lớn của biệt thự.

Lúc này, thời gian đã là buổi chiều khoảng năm giờ.

Tô Lạc Lạc phỏng vấn thành công, làm tâm trạng cô cũng vui hơn. Hơn nữa, còn có thể làm việc trong studio tạo dựng hình tượng, cô có thể học được nhiều thứ.

Tại một dãy quán ăn trên đường, Tô lạc Lạc và Hạ Thấm đang tìm kiếm quán cơm ăn tối, bỗng chốc, điện thoại cô reo lên, cô cầm lên xem, một số lạ, cô nghĩ là người trong studio, cô tự nhiên mà bắt máy, "Alo, xin chào ạ."

"Cô đang ở đâu?" một tiếng nói trầm không vui truyền đến.

Tô lạc Lạc mở to con mắt, Long Dạ Tước?

Giọng Tô lạc Lạc bỗng chốc lạnh đi mười độ, thậm chí còn có chút cao ngạo, "Long thiếu gia có chuyện gì sao?"

"Bọn trẻ đang tìm cô, cô ở đâu, tôi qua đón cô." Âm giọng của Long Dạ Tước như cũ, trầm và không vui.

Tô lạc Lạc càng tức giận hơn, đuổi cô đi là anh ta, bây giờ, nói đón là đón à! Tưởng cô dễ nói chuyện lắm sao?

Không, cô không phải người dễ dãi.

"Tôi hôm nay không về đâu, anh ngủ chung với các con đi!" Tô Lạc Lạc quyết định đêm nay không về, để bọn trẻ làm phiền anh ta. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

2141.

Long Dạ Tước lập tức rửa, "Bọn nhỏ đang quậy tuyệt thực, cô cũng không lo à?"

Tô Lạc Lạc lập tức muốn cười, đây là cách mà con trai nói? Dẫn em gái cùng tuyệt thực uy hiếp ba của bọn chúng?

"Tôi tối chút sẽ gọi điện cho tụi nhỏ kêu chúng ngoan ngoãn ăn cơm mà, tôi tối nay có chuyện không về được." Tô Lạc Lạc bình tĩnh nói.

"Bọn nhỏ đang ngủ không nên làm ồn bọn nhỏ, Tô Lạc Lạc, cô nghe tôi nói, nếu như không phải bọn trẻ đang uy hiếp tôi, tôi không hề muốn đón cô về đây, bây giờ, cô tốt nhất cho tôi biết cô đang ở đâu." Ngừ khí của Long Dạ Tước thật sự rất nóng giận rồi, người phụ nữ này còn dám lên mặt với anh.

"Tôi càng không về, nếu anh cảm thấy mình không chăm sóc được bọn chúng, ngày mai tôi sẽ dẫn bọn chúng dọn ra ngoài ở."

"Cô dám!" đầu dây bên kia điện thoại ném ra một mệnh lệnh bá đạo.

Tô Lạc Lạc nghe qua điện thoại nên tự nhiên cũng không hề sợ anh, hừ một tiếng, "Con người tôi cũng là loại thù dai, anh tốt nhất đừng đụng tới tôi." Nói xong, cô liền kiêu kỳ nhấn tắt điện thoại.

Trong chiếc xe thể thao màu đen đang chạy trên phố, người đàn ông với một khuôn mặt cực kì u ám, anh ném điện thoại, tức giận đánh bốp vào mặt vô lăng, người phụ nữ này lại dám ngắt điện thoại anh.

Nhưng mà, trước khi ra cửa anh đã hứa với con trai, anh nói được làm được, đêm nay anh nhất định phải đưa cô ta về nhà.

Anh cho xe dừng bên đường, cầm lấy điện thoại phát đi một cuộc điện thoại, "Giúp tôi theo dõi định vị một số điện thoại cầm tay, tôi muốn biết vị trí cụ thể của cô ta."

Gửi số điện thoại qua cho đối phương, Long Dạ Tước lông mày thất chặt nhìn ra cửa sổ, lộ rõ con cuồng nộ trong anh

Rất lâu rồi, không có một người phụ nữ nào dám ngó lơ sự tồn tại của anh như vậy.

Mà người phụ nữ này ngoài việc sinh hai đứa con cho anh ra, cái gì cũng không phải, thế mà lại dám chọc giận anh.

Xem ra, anh cần thiết phải cho người phụ nữ này hiểu rõ ràng, hiện tại người cần cầu xin không phải là anh, mà là cô ta, nếu như anh nhẫn tâm hơn chút xíu, để cô và bọn trẻ chia ly, đồng thời, đem cô ta ném về nhà họ Tô xử lý, xem xem cô ta có thể có kết cục tốt nào.

Nếu như người phụ nữ này cứ chọc giận anh như vậy, anh nhất định sẽ làm thế.

Hơn nữa, cô ta đến con cũng quăng qua một bên, để đó không lo, tự mình đang làm gì? Con gái tuổi này giống cô ta khẳng định còn hi vọng hẹn hò với người đàn ông khác! Còn lưu luyến thế giới xa hoa rượu chè kia.

Nghĩ đến người phụ nữ này nếu như thật sự hèn hò với người đàn ông khác, Long Dạ Tước trong mắt lướt qua một tia u tối, anh tuyệt đối không cho cô ta cùng người đàn ông khác quan hệ bậy bạ vào lúc này, sẽ ảnh hưởng rất lớn tới con cái.

Tô Lạc Lạc và Hạ Thắm tìm thấy một nhà hàng hải sản tự chọn, hai người quyết định ăn một bữa lớn ở đây, Tô Lạc Lạc nghĩ tới hai đứa con đang ngủ, chỉ ít bây giờ hơn gọi điện là tốt nhất.

"Vừa rồi ngữ khí của cậu quả là có khí chất đó, cậu nên ra oai trước mặt Long Dạ Tước, nếu không, anh ta cứ nghĩ cậu là một con mèo bệnh dễ ăn hiếp."

"Hai đứa trẻ này cũng quậy lớn đó, còn nghĩ ra chủ ý tuyệt thực."

"Cậu thật sự không sợ bọn nhỏ đó à!"

"Không sao, bọn nhỏ khẳng định là nghĩ ra cách thôi." Tô Lạc Lạc không lo gì, con trai rất thông minh, rất nhiều sự việc, cô không cần bận tâm.

Long Dạ Tước gọi điện thoại xong, mười phút sau truy lùng ra địa điểm điện thoại của Tô Lạc Lạc, chính là một nhà hàng hải sản ở trung tâm thành phố.

Xe thể thao màu đen, trên đường phố vừa lên đèn giống u linh trong đêm vậy, tiến đến mục tiêu.

Tô Lạc Lạc lấy một đồng hải sản mà cô thích ăn, cô nấu xong mấy con cua to và bắt đầu ăn, Hạ Thắm ngồi đối diện cũng đang lột vỏ tôm, ăn tự chọn đắt quá đi, hai người quyết định ăn lại vốn, vì vậy, sẽ ăn hết mình.

Tô Lạc Lạc đang phí sức cắn chân cua, bỗng nhiên, ánh mắt Hạ Thắm ngồi đối diện đang lột cua mở to ra.

"Lạc Lạc.."

"Hử?" Tô Lạc Lạc đang đối kháng cái vỏ cứng cáp của chân cua, đáp một tiếng không tròn âm.

Hạ Thắm nhìn thấy người đàn ông cao to đẹp trai đang đi thẳng tới bàn của bọn họ, cô lo lắng đến tim muốn rơi ra ngoài, trời ạ! Long Dạ Tước sao lại xuất hiện ở đây?

"Lạc Lạc, quay đầu, quay đầu nhanh..." Hạ Thắm gấp gấp lên tiếng nói. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

2142.

"Làm gì thế!" Tô Lạc Lạc đang cầm trong tay một nhúm chân, ngẩng đầu nhìn Hạ Thắm, chỉ thấy nha đầu nhìn về mình đá mắt chớp mi lia lịa, ý chỉ cô nhìn phía sau.

Tô Lạc Lạc đành quay đầu, đột nhiên, ánh nhìn của cô bị một cặp đùi dài lớn cản chùng, cô đành thuận theo đôi chân dài nhìn lên...

Giật mình!

Cô ăn suýt chút nữa bị nghẹn chết, Long Dạ Tước làm gì ở đây?

"Ăn xong rồi chứ? Ăn xong rồi theo tôi đi về." người đàn ông âm thanh lạnh lùng ra lệnh.

"Tôi... tôi vẫn chưa ăn xong, tôi mới bắt đầu ăn thôi!" Tô Lạc Lạc nói xong, nhìn đồng hải sản trên bàn cô đem đến, vẫn chưa nấu được một phần ba nữa.

Long Dạ Tước trong mắt đầy giận dữ, người phụ nữ này bỏ con ở nhà không lo, ở đây ăn uống no say, có phải ăn xong rồi, chuẩn bị đến hộp đêm nào đó ăn chơi tiếp?

Tô Lạc Lạc cầm lấy khăn giấy, lau sạch dầu mỡ trên tay, đợi cô lau sạch sẽ xong, bỗng nhiên cánh tay bị nắm chặt, kéo lên, cô lập tức đứng lên khỏi chỗ.

Một giây sau, người đàn ông giọng trầm bá đạo ra tiếng, "Theo tôi đi."

"Ê! Tôi còn chưa ăn xong, tôi mất ba trăm đồng một người đó," Tô Lạc Lạc kháng nghị, nhưng có một dự cảm người đàn ông này sẽ không cho cô ăn tiếp, cô một tay cầm túi xách lên.

Còn thân thể cô đã mất trắng bằng một chút, bị người đàn ông kéo ra cửa quán ăn một cách thô lỗ.

Hạ Thắm muốn làm gì đó, nhưng cô nên làm cái gì đây? Cái người đàn ông cao to như vậy, mười người như cô, cũng không đánh lại được anh ta á!

Cô chỉ có thể nhìn người bạn thân bị Long Dạ Tước kéo đi, sau đó, im lặng than thở, cái đồng hồ sản trên bàn nên xử lý ra sao đây?

Tô Lạc Lạc tức giận rồi, cô thực sự rất giận, người đàn ông buổi trưa dùng ngữ khí lạnh lùng đuổi cô ra khỏi nhà, lúc này, lại đang làm gì vậy?

"Anh buông tôi ra, buông tôi ra, Long Dạ Tước... anh là tên khốn nạn." Tô Lạc Lạc bắt đầu la mắng.

Tại cửa lớn của quán ăn, Tô Lạc Lạc sống chết không theo anh ra ngoài, Long Dạ Tước hai tay bắt lấy hai chân cô nâng lên, vác cô ta lên.

Tô Lạc Lạc hơi thở nghẹn trong cổ họng, đôi chân đạp loạn xạ, không muốn cho anh vác, khuôn mặt Long Dạ Tước tối sầm, một bàn tay to lớn đánh vào hông ấy một phát, phút chốc, Tô Lạc Lạc im lặng.

Cô mở to mắt, đau đến nỗi nước mắt chảy ngược, chết tiệt, cái tên khốn nạn đánh vào chỗ đó?

Chiếc xe thể thao bóng loáng bá khí dừng ngay trước cửa chớp đèn mở khóa, Long Dạ Tước để người phụ nữ trên vai vào ghế ngồi phụ, có chút không khách sáo ném vào đó, đóng chặt cửa lại.

Tô Lạc Lạc chưa kịp phản ứng gì, người đàn ông đã ngồi vào ghế lái xe, đèn xe phát ra ánh sáng màu xanh đậm, người đàn ông đường viền mặt thật chặt, dường như một con dã thú lúc nào cũng có thể phát điên, làm người khác không dám chọc phá.

Tô Lạc Lạc giận hằm hằm ngồi trên ghế phụ của xe, cái hông còn đau nè!

Vừa rồi Long Dạ Tước tức giận rồi, không phải đánh nhẹ, mà là mạnh tay đánh một cái.

Sức đánh rất mạnh, cô không đau sao được?

Long Dạ Tước khởi động chiếc xe thể thao thật khí thế, xông đến con đường phía trước.

Tô Lạc Lạc ngồi một bên, nhìn cũng không muốn nhìn anh ta, càng không muốn nói chuyện, cô lén lén lấy ngón tay lau đi giọt nước mắt ướt trên khóe mắt.

Long Dạ Tước sắc mặt u ám trầm xuống, cũng không muốn nhìn cô, anh chỉ phụ trách đưa cô về.

Xe của Long Dạ Tước về tới biệt thự, đã là tối khoảng bảy giờ hơn, mà không khí trong xe u ám cực kỳ, làm cho Tô Lạc Lạc hít thở cũng thấy khó khăn, chết tiệt, cô thực sự không muốn ở chung một chỗ với người đàn ông này nữa.

Xe mới dừng lại, Tô Lạc Lạc nhanh chóng đẩy cửa xe bước xuống, còn trong phòng khách, hai đứa trẻ nghe thấy tiếng xe, nhanh chân chạy ra.

Lúc nhìn thấy mami xuống xe, đều vui mừng mà chạy bỏ qua, "Mami.."

Tô Lạc Lạc nhanh chóng hạ người xuống, mở rộng vòng tay, định là ôm cả hai đứa con, hai đứa nhóc vui mừng quá, lực xông tới hơi lớn, Tô Lạc Lạc một lúc tiếp không nổi, té cả mông ngồi xuống đất. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

2143.

Long Dạ Tước mới xuống xe, nhìn thấy phụ nữ vụng về.

"Được rồi được rồi, mami sắp bị đè chết rồi, các con mau chóng đứng dậy." Giọng nói của Tô Lạc Lạc vang lên.

Hai đứa trẻ nhanh chóng mỗi người đỡ một cánh tay, Tô lạc Lạc đứng lên, vỗ vỗ bụi, sau đó gõ cái mạnh, "Ai kêu các con tuyệt thực vậy? Lỡ như đói đến bệnh thì làm sao?"

"Mami, tụi con không có đói đâu! Tụi con ăn đồ ăn vặt trong phòng mẹ.." Tô Tiểu Hình là một đứa bé thành thật.

Nhưng mới quay lưng, thân hình nhỏ bé của nhóc bị một người đàn ông phía sau nâng lên cao, "Cái gì? Hai đứa nhóc hư này dám lừa ta."

Tô Tiểu Sâm không biết nói gì nhìn em gái, còn một bên, Tô Lạc Lạc cũng tức lắm, cô sắp bị hai đứa nhóc này lừa chết mất, nếu như không có màn kịch tuyệt thực của tụi nhỏ, cô hôm nay có cần phải lãng phí ba trăm đồng tiền cơm không?

Cái làm cô càng nhịn không được đó là bị người đàn ông này vác lên, còn bị đánh vào mông.

Tô Tiểu Hình lập tức cười khanh khách lên, ngồi trong vòng tay săn chắc của ba, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên có vẻ đắc ý, "Ba à, con với anh hai rất thông minh đó nha!"

Long Dạ Tước sao có thể thật sự trách chúng nó, chỉ ít hai đứa đến giờ không bị đói, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của con gái, Long Dạ Tước chịu không được hôn lên má của con, "Tốt, bây giờ chúng ta đi ăn cơm tối."

Người hầu đã chuẩn bị xong bữa cơm tối một bàn sáu món một canh, bọn nhỏ đói lắm rồi, lúc này, không cần Tô Lạc Lạc thúc ăn, cảm muốn ăn một cách cực lực, mà cái miệng nhỏ còn dính hạt cơm và tương, nhìn giống hai chú mèo con đói ăn vậy.

Tô Lạc Lạc cũng im lặng mà ăn, ngừng đầu gấp thức ăn, hoặc nhìn con, ánh mắt của cô không thêm để ý đến người đàn ông đối diện.

Long Dạ Tước ngược lại nhìn cô nhiều hơn, khuôn mặt nhỏ hằm hằm, có biểu cảm không vui, làm anh cũng phát bực.

"Mami, sao mami không nói chuyện với ba vậy!" Tô Tiểu Hình kinh ngạc nhìn mami, từ lúc ba và mami về đến giờ, phát hiện bọn họ một câu cũng không nói với nhau.

"Ngoan, ăn cơm, ăn cơm xong nghỉ chút rồi mami tắm cho các con." Tô Lạc Lạc dịu dàng dỗ con gái.

"Mami, mami và ba cãi nhau rồi hả?"

"Không có đâu nè!" Tô Lạc Lạc không muốn con gái đau lòng.

Long Dạ Tước ngữ khí có chút không vui nói, "Cô như vậy lừa gạt bọn nhỏ đến lúc nào nữa?"

"Anh muốn nói cái gì?" Tô Lạc Lạc cuối cùng cũng trùng mắt với người đàn ông đối diện, lông mày híp nheo tức giận.

"Chúng ta nên thành thật nói cho bọn trẻ, quan hệ hiện tại của chúng ta." Long Dạ Tước không muốn con mình có quá nhiều hi vọng, vì anh dự kiến bản thân không thể nảy sinh tình cảm tốt với người phụ nữ này được.

"Ba, mami, hai người muốn cho tụi con biết cái gì?" Tô Tiểu Hình kinh ngạc hỏi.

Tô Tiểu Sâm cũng mở to đôi mắt nhìn bọn họ, muốn biết bọn họ muốn nói gì.

Tô Lạc Lạc thấy anh thẳng thắn như vậy, vậy nên cô cũng không còn gì để giấu diếm nữa, cô nhìn hai đứa trẻ nói, "Tiểu Sâm, Tiểu Hình, chúng ta muốn nói với các con là, mẹ và ba của tụi con không thể nảy sinh bất kì tình cảm gì, sau này, chúng ta sẽ sống cuộc sống tự mỗi người đi con đường của mình."

"Là nghĩa làm sao?" Tô Tiểu Hình nghe không hiểu.

Tô Tiểu Sâm lập tức giải thích nói, "Ý của mami là, sau này mami sẽ kiếm cho chúng ta một ông bố mới, còn ba thì sẽ kiếm một người mẹ mới."

Cái giải thích này rất toàn diện, cũng đơn giản dễ hiểu.

Tô Tiểu Hình nghe xong, lập tức sốc đến mở to con mắt long lanh nước, "Con không muốn! Con không muốn ba và mami chia ra, con không cần ba mới mẹ mới, con chỉ cần ba và mami thôi."

"Ngoan, Tiểu Hình, ta và mami đều rất yêu các con, chỉ ít trong hai năm chúng ta sẽ không rời xa các con." Long Dạ Tước an ủi con gái. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

2144.

Tô Lạc Lạc biết rằng như vậy đối với tụi trẻ thật bất công, nhưng Long Dạ Tước nói đúng, lừa được tụi trẻ nhất thời, không thể lừa lâu dài được, bọn trẻ sớm muộn sẽ phát hiện, hai người họ không có đề tài gì để nói, càng khó nói đến chuyện sau này ở cùng nhau.

Tô Tiểu Sâm trong lòng cũng rất khó chịu, nó vốn tưởng rằng kiếm được ba, mami nuôi tụi nó sẽ không còn cần phải cực khổ nữa, có chỗ dựa rồi, nhưng mà, thế giới người lớn, nó vẫn không sao hiểu được, tại sao ba và mami không thể ở cùng nhau.

Hai đứa trẻ được biết chân tướng sự việc, đều rất thất vọng, ăn cơm xong, Tô Lạc Lạc dẫn hai đứa trẻ đến vườn hoa bên ngoài tản bộ.

Tản bộ về, Tô Ngữ Sâm nói với cô, nó muốn cùng em gái ngủ chung một phòng, không muốn ngủ chung với ba và mami nữa.

Biệt thự của Long Dạ Tước vốn có phòng nhi đồng, chỉ là một chiếc giường dài, nhưng cũng khá lớn, tạm thời đủ để hai đứa nhỏ ngủ cùng nhau, sau này sẽ tăng thêm một cái giường nữa.

Tô Lạc Lạc cảm thấy con trai rất hiểu chuyện, nếu như vậy, cô cũng đỡ lo hơn nhiều, cô nghĩ, Hạ Thâm nói đúng, sau này, cô chỉ cần coi nhà của Long Dạ Tước là khách sạn tạm thời là được.

Tối, Tô Lạc Lạc đưa hai đứa nhỏ lên giường ngủ, nhìn hai đứa con, lòng cô vừa mãn nguyện vừa tự hào, phân biệt trên trán mỗi đứa hôn một cái, "Được rồi! Ngủ đi! Ngày mai gặp."

"Ngày mai gặp, mami ngủ ngon." Tô Tiểu Hình quơ quơ tay.

Tô Lạc Lạc đứng dậy, để một ngọn đèn sáng êm dịu xong, cô ra ngoài.

Cô mới vừa đi, Tô Tiểu Hình lập tức nghiêng đầu cùng anh trai đối mặt trò chuyện.

"Anh hai, chúng ta có cách nào để ba và mami ở bên nhau không? Em không muốn họ chia ra, em cũng không muốn ba lấy bà dì xấu xa ngày hôm nay làm mẹ mới."

Tô Tiểu Sâm hí con mắt nói, "Vậy tụi mình nghĩ cách để họ ở cùng nhau đi!"

"Nhưng mà, có cách nào chứ?" Tô Tiểu Hình cái đầu nhỏ không đủ dùng rồi.

Tô Tiểu sâm chớp chớp con mắt đen to, "Ba nói, bọn họ trong vòng hai năm sẽ không phân ra, nếu vậy, hai năm này, chúng ta làm cho ba yêu mami đi!"

"Uhm, được đó."

"Chúng ta còn rất nhiều thời gian, từ từ nghĩ cách." Tô Tiểu Sâm an ủi em gái.

Tô Lạc Lạc về phòng, thở phào một hơi, bọn trẻ có thể nghe lời như vậy, làm cô rất là hãnh diện, làm cô có chút lo lắng là, Long Dạ Tước có tiếp tục kết hôn cùng Tô Ngữ Phù không, nếu như họ có kết hôn, cô nhất định phải tìm ra một cách đưa bọn trẻ rời khỏi.

Trong lòng Tô Lạc Lạc, Long Dạ Tước rất yêu Tô Ngữ Phù, nếu không, quen nhau năm năm không chia tay không phải tình yêu chứ còn là gì? Hơn nữa một người đàn ông chịu đính hôn, đây không phải yêu người phụ nữ thì còn là gì nữa?

Trong lòng Tô Lạc Lạc quyết định, cô nhất định làm tốt phần công việc này, tiền đồ nhất định sáng lạng, hơn nữa, nếu như sau này cô có năng lực mở một phòng làm việc của bản thân, vậy lúc đó, cô thật không còn lo nuôi không nổi con.

Trên cái giường màu than, Long Dạ Tước gối đầu trên đôi tay, hí mắt suy nghĩ, sau này nên làm thế nào với người phụ nữ này! Nghĩ tới lời của con gái, trong lòng anh có chút không vui.

Người phụ nữ này sau này thực sự sẽ kiếm một người cha mới cho tụi nhỏ? Đồng nghĩa với, con của anh sẽ kêu đàn ông khác là ba, cái cảm giác đó thật không dễ chịu chút nào.

Còn bản thân anh có khi nào lấy vợ mới, trong lòng anh đã có dự tính rồi, chỉ ít trong vòng năm năm sau, anh không có dự định kết hôn, trừ khi anh gặp phải người rất là phù hợp với anh.

Chỉ ít không cần quan tâm xem xét đến Tô Ngữ Phù nữa. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Bước sang nửa đêm, Tô Lạc lạc một mình nằm trên giường, xoay qua xoay lại vẫn không ngủ được, cô muốn đi xem xem bọn trẻ có đá chăn không, cô nhẹ nhàng mở cửa ra, đi đến phòng bọn trẻ ở bên cạnh.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa, đột nhiên, lặng người đi.

Chỉ thấy trước giường của bọn trẻ đã hiện diện một thân hình cao to anh tuấn, anh nhẹ nhàng kéo chăn cho mấy đứa trẻ, sau đó, lại sờ trán của hai đứa trẻ, thử xem có ra mồ hôi hay không.

Ánh đèn vàng mờ rơi trên thân hình người đàn ông, làm thân hình ấy có vẻ cao lớn thêm.

Tô Lạc Lạc trong lúc anh quay người, muốn đóng cửa rồi khỏi, nhưng bị một câu nói trầm lắng của người đàn ông kêu lại, “Đội đã.”

Tô Lạc Lạc bất giác khựng lại, sau lưng anh ta có mắt à? Vừa rồi cô rõ ràng không hề phát ra âm thanh gì.

Long Dạ Tước từ lúc tiếp thu qua các loại huấn luyện, bắt luận thân thủ thính giác khứu giác của anh, đều trở nên rất nhạy cảm, vừa rồi, trong phòng không hề có một tiếng động gì, nhưng từ ngoài cửa gió thổi vào nhẹ nhẹ đem theo mùi hương của phụ nữ vào trong.

Tô Lạc Lạc đứng trước cửa phòng, đợi anh ra ngoài, Long Dạ Tước nhẹ nhàng đóng cửa, nhú mắt nhìn cô, ánh mắt sắc bén.

Tô Lạc Lạc lập tức cúi đầu xuống, mới phát hiện bản thân đang mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh, mà phía dưới ngực, cái gì cũng không mặc, cô vội vòng tay ôm lấy bản thân, có chút giật dử nhìn trừng trừng anh ta, “Không được nhìn lung tung.”

Đôi môi mỏng của Long Dạ Tước gọi cảm vài phần, “Cô nghĩ thân hình của cô có thể hấp dẫn tôi sao?”

Tô Lạc Lạc lập tức nghĩ đến ý nghĩa phía sau cái câu nói đó, vốn không muốn thừa nhận, nhưng mà Tô Ngữ Phù xác thật cao hơn cô nhiều, cái ví dụ này tốt hơn, bởi vậy, anh ta ngu qua với Tô Ngữ Phù, tự nhiên không coi cô ra gì rồi.

“Anh gọi tôi làm gì?” Tô Lạc Lạc xoay mặt đi hỏi.

“Chúng ta định ra vài qui tắc đi, nếu như đã cùng nhau sinh sống trong vòng hai năm, không có qui tắc, trước mặt bọn trẻ sẽ dễ lúng túng.” Long Dạ Tước vừa nói vừa đi đến chiếc ghế sofa trong phòng khách, anh mặc bộ đồ ngủ màu xám, thân hình oai vệ, cực kì tạo cho người khác cảm giác bị chèn ép.

Tô Lạc Lạc đi đến ghế sofa đối diện ngồi xuống, “Được, vậy anh đặt ra hay tôi đặt ra qui định?”

“Đây là nhà tôi, đương nhiên tôi đặt.” Long Dạ Tước tuyên bố quyền lãnh thổ.

“Được thôi! Anh nói đi.” Tô Lạc Lạc quyết định nghe xem qui tắc của anh ta là gì.

“Điều thứ nhất, chúng ta nhất định phải xem bọn trẻ là trọng tâm, dốc hết năng lực cho chúng tình yêu của cha mẹ, còn các loại quan tâm yêu thương khác, điều thứ hai, chúng ta quan hệ một cách hòa bình cùng nhau, xin cô dẹp bỏ những tính khí xấu đi, làm một người mẹ dịu dàng và bao dung, hơn nữa, trước mặt bọn trẻ, có sai nhất định phải thừa nhận, không được trốn tránh.”

Tô Lạc Lạc nghe xong, bất giác nghiêng môi, anh ta có ý chỉ cái tát của Tô Ngữ Phù hôm nay? Bỏ đi, ngay lúc đó cô đã thừa nhận rồi, cho là cô đánh rồi vậy! Bây giờ giải thích không phải rất không logic sao?

Hơn nữa, anh ta là bạn trai của Tô Ngữ Phù, nếu lúc này cô giải thích một đồng, cái đạt được không phải là lời xin lỗi, mà có thể là sự cười nhạo khinh thường.

Long Dạ Tước nói đến đây, tiếp tục nói, “Điều thứ ba, chúng ta không được xen vào chuyện riêng của mỗi người, đặc biệt là cô không được do thám tôi, càng không được để lộ chuyện riêng tư của tôi ra ngoài, hoặc là, buôn bán thông tin của tôi với giới truyền thông.”

Tô Lạc Lạc không nhịn được phản bác một câu, “Anh nghĩ nhiều rồi, tôi không có hứng thú với anh.”

Ánh mắt thâm sâu của Long Dạ Tước nhú lại một cái, “Đây là một trong các qui tắc, cô tốt nhất là không phạm phải.

“Vậy còn tôi thì sao? Tôi không có gì để bảo hộ à?” Tô Lạc Lạc khuôn mặt bất mãn hỏi lại.

“Cô có cái gì cần bảo vệ? Tôi chỉ cần cô ở trong nhà này mặc đồ trên người, đừng lỏa thể là được.”

Tô Lạc Lạc lập tức bị nước miếng nghẹn chừng, khuôn mặt nhỏ nhắn trương phồng lên, “Tôi đâu có bị chứng bệnh thích lỏa thể đâu, tôi làm sao có khả năng ở trước mặt anh lỏa lồ? Anh nghĩ nhiều rồi.”

Khuôn mặt anh tuấn của Long Dạ Tước không có biểu cảm gì nhìn cô, “Cô tốt nhất là như thế, nếu không, chúng ta còn có hình phạt nữa.”

“Trừng phạt? Trừng phạt gì?”

“Nếu như người nào không làm theo qui tắc, vi phạm yêu cầu qui tắc, sẽ nhận được hình phạt của đối phương.”

“Vậy phạt cái gì?” Tô Lạc Lạc thắc mắc hỏi.

“Do đối phương tùy ý trừng phạt, mà người nhận sự trừng phạt không có quyền phản đối.” Long Dạ Tước cắn chặt qui định.

Tô Lạc Lạc cau mày nghĩ một hồi nói, “Tốt, Tôi có thể đồng ý, nhưng mà, tôi muốn bỏ sung mấy qui định nữa.”

“Cô nói!” Long Dạ Tước rủa tai lắng nghe.

“Điều thứ nhất, không cho phép người họ Tô, đặc biệt là Tô Ngữ Phù tiếp cận con cái tôi.”

“Được.”

“Điều thứ hai, tôi sẽ không gặp mặt bất kỳ người nhà họ Long nào.”

“Đây cũng là điều tôi muốn nói.”

“Điều thứ ba, anh sau này nhất định phải tôn trọng tôi, hậu đãi tôi, giống phượng thức đối đãi bạo lực như hôm nay nhất định phải tránh xảy ra.”

Môi của người đàn ông lạnh lùng nhếch lên, “Điều kiện tiên quyết là cô phải ngoan ngoãn nghe lời.”

“Tôi tại sao phải nghe lời anh? Tô Lạc Lạc tức giận hỏi.

Người đàn ông cười nhạt một tiếng, “Cô tưởng rằng chúng ta đứng trên địa vị bình đẳng đặt ra qui định sao? Vậy thì cô làm rồi, cô ở nhà tôi, là được tôi bảo hộ, để cô không bị nhà họ Tô quấy rầy và tổn thương, vì vậy, qui định do tôi đặt ra, tôi chỉ đồng ý hai điều đầu tiên của cô thôi, cái điều phía sau tùy tình huống thôi, đừng quên rằng, cô là người cần tôi giúp.”

Tô Lạc lạc lập tức chết điếng, mấy điều lệ bá đạo của anh ta nói ra thì được tính, nói đi nói lại, anh ta muốn nhấn mạnh cô ở trong nhà này một chút địa vị cũng không có thì đúng hơn.

“Chuyện bọn trẻ đi học tôi làm xong rồi, thứ hai này có thể dẫn đi được rồi.”

Đôi mắt to chứa đầy ý ngù của Tô Lạc Lạc nhìn anh, giống một đứa trẻ thấy phiền vậy, “Nói xong chưa? Nói xong rồi, tôi muốn đi ngủ rồi.”

Long Dạ Tước ngược lại đứng dậy trước cô, “Sau này bữa cơm sáng lúc tám giờ, không cho phép ngủ nướng, không được đến trễ.”

Tô Lạc Lạc nhìn thời gian, sáng sớm một giờ rồi, cô nhanh chân về phòng ngủ.

Về đến phòng, Tô Lạc Lạc nhắm mắt cái là ngủ liền, còn việc cùng người đàn ông đó đặt ra mấy qui tắc này cũng làm cô cảm thấy nhẹ lòng không ít, chỉ ít sau này ở trong nhà này chung sống hòa bình, không quấy rầy nhau.

Trời sáng.

Khoảng tám giờ, Tô Lạc Lạc vừa ngáp vừa đi xuống lầu, đến phòng ăn phía trước, khi tỉnh mắt, hai đứa trẻ đã ngồi ngay đó, mà bên cạnh bọn chúng, một đôi mắt sâu của người đàn ông không vui híp lại.

Tô Lạc Lạc lập tức nhanh chóng ngồi vào chỗ ngồi gần con, cười ngượng một tiếng, “Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng! Mami, hình như mami chưa tỉnh hẳn đó!” Tô Tiểu Hinh đang lột vỏ trứng ăn.

Tô Lạc Lạc lắc đầu, lấy lại tinh thần nhìn con gái, “Không có, mami rất tỉnh táo.”

Ăn xong cơm sáng, Long Dạ Tước muốn dẫn bọn trẻ đi đến trường học trước để làm quen, Tô Lạc Lạc cũng đi theo xem, đây là một ngôi trường mẫu giáo quý tộc, mỗi năm học phí rất cao, chuyên vì con của thương giới hào môn phú gia mà xây dựng nên như một cung điện kiên cố, bên trong bất luận là hoàn cảnh giáo dục, hay là trang thiết bị đều là số một, sáng sớm tám giờ gửi con đến trường, tối sáu giờ đón về, trường học còn có xe chuyên dụng đưa đón.

Trường học to đến giống một tòa lâu đài, trước tiên tất cả vì hứng thú yêu thích của con trẻ mà kiến tạo, vì vậy, vốn dĩ làm loạn lên không muốn đi học, sau lần đến trường này Tô Tiểu Hinh lập tức đòi muốn học rồi. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

2146.

Yên lành trải qua một cái cuối tuần, thứ hai, sáng bảy giờ.

Tối qua Tô Lạc Lạc nhận được điện thoại của Hạ Thắm, kêu cô đi làm không nên đi trễ, dù sao thì công việc mà cô có thể thông qua phỏng vấn là một việc rất đáng tự hào.

Hạ Thắm vẫn luôn than vãn, tiếc là cô không phải học thiết kế hóa trang, không thì cô cũng muốn vào đó làm, vì ở đấy lúc nào cũng có thể gặp đại minh tinh, đại danh nhân.

“Cục cưng à, dậy thôi nào! Mau dậy thôi nào!” Tô Lạc Lạc mở cửa phòng của nhóc con, gọi hai đứa trẻ còn đang ngủ say dậy.

“Mami, con còn muốn ngủ mà!” Tô Tiểu Hình xoay người, bàn tay nhỏ áp vào mặt, tiếp tục ngủ.

“Không ngủ nữa, hôm nay là ngày đầu tiên tụi con đi học, phải tạo ấn tượng tốt trước mặt cô giáo chứ, phải không? Ngoan nào, đừng ngủ nữa, dậy ăn sáng thôi nào.” Tô Lạc Lạc ôm con gái vào lòng, lại đưa tay vỗ mông con trai một cái, “Tiểu Sâm, mau lên.”

Tô Tiểu Sâm giống một chú cún vậy nằm sấp trên giường, đôi lông mi dày vẫn che chùng đôi mắt, cậu còn đang chiến đấu với người máy trong mơ mà!

Lúc này, từ ngoài cửa bước vào một thân hình cao to, Tô Lạc Lạc ngẩng đầu, là Long Dạ Tước đã mặc một bộ đồ vest lịch thiệp đi vào, anh vẫn chưa thất cả vạt, áo sơ mi chỉ cài đến nút thứ ba, lộ ra xương đòn hấp dẫn, còn gương mặt hoàn hảo như điêu khắc, cùng làn da bóng mịn màu đồng, khiến anh càng toát lên vẻ cao quý hơn người, đôi mắt đen sáng khiến người ta liên tưởng đến đôi mắt sắc bén, lạnh lùng của con báo.

Tô Lạc Lạc làm lơ người đàn ông có khí trường mạnh mẽ này, ngẩng đầu nói với anh ta, “Giúp gọi con trai dậy.”

Tô Tiểu Sâm lập tức đưa cao đầu, nhìn thấy ba cậu đến rồi, ngoan ngoãn ngồi dậy dụi mắt, còn Tô Tiểu Hình vẫn ngủ ngon lành trong lòng Tô Lạc Lạc.

Tô Lạc Lạc lập tức thấy lo, chẳng lẽ sau này mỗi sáng đều là cảnh tượng như vậy?

Tô Lạc Lạc tức khắc vui mặt vào cổ con gái chọc bé con, đồng thời cũng dùng một tay thọt lét eo con gái.

Tô Tiểu Hình lập tức bị chọc cười đến tỉnh giấc, lên tiếng kêu đầu hàng, “Mami, đừng mà! Đừng mà!”

“Xem con dậy hay không nè?” Tô Lạc Lạc lại vui đầu vào cổ con gái.

“Ba ơi, cứu con... Cứu con...” Khuôn mặt cao quý phi phàm của Long Dạ Tước lập tức nở một nụ cười đầy tình yêu thương, bước lên phía trước, cứu con gái khỏi người phụ nữ nào đó.

Tô Tiểu Hình ôm ba, lập tức đắc ý nhìn mami làm mặt xấu, cười đắc ý...

Tô Lạc Lạc lập tức có chút xịu mặt, lại đưa tay tiếp tục chọc con gái, ai ngờ nhóc con uốn éo một cái, hai bàn tay của Tô Lạc Lạc chạm ngay vào xương đòn của tên kia.

Cô ngây người ra, và anh ta cũng rõ ràng là ngây người mất vài giây, đôi mắt sâu thẳm nhìn trừng trừng khuôn mặt nhỏ của cô.

Cảm giác nóng ấm khi va chạm da thịt khiến Tô Lạc Lạc cười khan rút tay lại, cô ngại ngần kéo con trai dậy, “Tiểu Sâm, theo mami đi đánh răng.”

“Ba à, con đến phòng ba đánh răng được không!” Tô Tiểu Hình hỏi ba.

Long Dạ Tước đưa tay vuốt mái tóc rối bời của cô nhóc, “Được, ba dẫn con đi.”

Tô Lạc Lạc đi đến phòng tắm, gương mặt cô ở trong gương vẫn còn ửng đỏ, chết tiệt mà, cô như vậy có được tính là xâm phạm anh ta không?

Thôi đi, chỉ là ngoài ý muốn, chơi cùng bọn trẻ, không tránh được có hành động va chạm chân tay mà

Hai nhóc con ăn sáng xong, đã có tinh thần hơn, bọn chúng đều thích trường mới, lúc này, đã là bảy giờ bốn mươi phút sáng rồi, trường học ở hướng cổng chính của khu dân cư trước biệt thự, khi đưa bọn trẻ đến trường thì đúng tám giờ, một hàng giáo viên có kinh nghiệm phong phú đứng chào đón ở trước cổng, và còn có một hàng giáo viên nước ngoài, dùng tiếng anh chào hỏi.

Đứng nhìn hai nhóc con đi vào, thân hình nhỏ bé đi khuất rồi, Tô Lạc Lạc mới quay đầu, nhìn thấy Long Dạ Tước ở phía sau đã đi về hướng xe sang của anh ta rồi.

“Này! Đợi chút...” Tô Lạc Lạc lập tức kêu anh ta lại, vì cô cũng vội đến trung tâm thành phố, muốn ngồi nhờ xe anh ta.

“Ai tên này?” Tên nào đó quay lưng lạnh lùng hỏi.

Tô Lạc Lạc cũng nghĩ thông rồi, dù sao thì cũng phải sống cùng anh ta hai năm, nhưng nếu cứ tạo ra không khí không vui, thì không ai có thể sống thoải mái được, thế nên, cô có thể chịu thiệt chút, cô tình nguyện làm người cúi đầu, đôi mày cô cong lên, cười rất ngọt ngào nói, “Long thiếu gia, xin hỏi bây giờ có phải ngài đi làm không? Tôi có thể ngồi nhờ xe ngài vào thành phố không vậy!”

Nghĩ đến việc hiện tại cô chưa có xe đi làm, sau này có lẽ mỗi ngày đều phải đi nhờ xe anh ta, nên cô cảm thấy sau này phải lấy lòng anh ta là chuyện nhất thiết phải làm.

Long Dạ Tước nhìn cô gái hoàn toàn có chút biến tướng, đôi mày ngài chau lại, “Ngồi xe được, nhưng tôi thích im lặng.”

“Yên tâm, tôi cũng không phải người nhiều chuyện.” Tô Lạc Lạc cười nīm chỉ, đảm bảo không nói chuyện.

Mở cửa ghế lái phụ ngồi vào, Tô Lạc Lạc cầm điện thoại lên tìm hiểu sơ lược sự phát triển của studio, quả nhiên có một bài báo cực kỳ rõ ràng về khởi nguồn và cả thành viên quan trọng của studio, hơn nữa, còn có hình chụp chung của bà chủ với rất nhiều minh tinh lớn, danh nhân thành đạt.

Hơn nữa, rất nhiều chuyên gia trang điểm xuất thân từ đây sau này đều trở thành chuyên gia trang điểm chuyên dùng của minh tinh nào đó với mức lương hậu hĩnh, lương hàng năm rất lý tưởng, Tô Lạc Lạc thế là tự âm thầm cố vũ bản thân, nếu một ngày nào đó cô có thể trở thành chuyên gia trang điểm chuyên dùng của minh tinh nào đó, vậy nghĩa là thành danh rồi.

Cô quả nhiên vô cùng im lặng, còn Long Dạ Tước tập trung lái xe, đôi tay dài đặt trên vô lăng tao nhã hấp dẫn.

Tô Lạc Lạc chỉ khi không khí trở nên ngọt ngào mới quay nhẹ đầu nhìn sang người đàn ông kế bên, cô là chuyên gia trang điểm, tay cô đã chạm vào không ít khuôn mặt khác nhau, nhưng người đàn ông ở bên cạnh này, không nghĩ ngờ gì, là người có khuôn mặt thuộc dạng xuất chúng.

Đúng là được sinh ra với một ngoại hình đẹp mà.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của anh như núi cao vậy góc cạnh phân biệt rõ ràng, còn lông mi anh ta vừa dài vừa dày, cong vút tạo thành độ cong mê người, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi mỏng gợi cảm, và cả cái cằm chẻ tiêu chuẩn đẹp trai nữa.

Ngoại hình của tên này, đúng là tuyệt tác mà.

Nếu anh ta làm diễn viên hay đại loại thế, thì khi này đảm bảo anh ta đã nổi như cồn rồi.

“Đến đâu xuống xe?” Bất giác, anh ta mở miệng nói với giọng trầm thấp.

Tô Lạc Lạc nhìn sang bên cạnh, chỉ một trạm xe buýt nói, “Xuống xe ở đây.”

“Cô đi đâu làm gì?” Long Dạ Tước hiểu kỳ neho mắt hỏi.

“Tôi đi làm đó!” Tô Lạc Lạc nói xong, không quên quay đầu lễ phép nói một câu “Cám ơn anh!”

Cô đeo ba lô nhỏ đi về con đường phía trước.

Phía sau, chiếc Rolls Royce màu bạc chậm rãi di chuyển, Long Dạ Tước nhìn thân hình đi rất nhanh trong dòng người, chân đạp ga, xe hòa vào dòng xe cộ bên cạnh, trực chỉ hướng công ty anh đi.

Tô Lạc Lạc vô cùng hào hứng phát hiện, sau này nên dừng ngay góc đường đó, vì đi bộ chỉ năm phút là tới studio rồi.

Vừa vào studio, cô tiếp tân dẫn cô vào phòng làm việc của Trình Phương, Trình Phương đã chuẩn bị xong thẻ nhân viên cho cô, nói với cô, “Sau này có mặt vào mỗi sáng chín giờ, nếu có công việc đặt hẹn đặc biệt sớm, tụi chị sẽ thông báo trước cho em”

“Được ạ, chị Phương” Tô Lạc Lạc cầm thẻ nhân viên lên đeo trước ngực, khiến tâm trạng cô vô cùng phấn khởi. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

2147.

Trình Phương nhìn cô, ánh mắt có chút nghiêm nghị nói, “Tô Lạc Lạc, chị biết em là bạn thân của Hạ Thẩm, nhưng quy tắc ở đây của bọn chị là người có năng lực thì ở lại, em có một tháng thử việc, bây giờ tạm thời do chị quản lý, nếu không thông qua, bọn chị cũng sẽ hủy bỏ cơ hội làm việc của em.”

Thần thái Tô Lạc Lạc lập tức căng thẳng, “Em nhất định cố gắng làm việc, không để chị Phương thất vọng đâu.”

“Được, ở đây bọn chị cần nhân viên có sức sống.” Chị Phương nói xong, điện thoại trước mặt cô ấy reo lên, cô đưa tay cầm điện thoại, “A lô, xin chào ạ.”

Chỉ thấy cô ấy vừa nghe điện thoại vừa viết lại, “Được ạ, mười giờ, trang điểm cho tiểu thư Lý Du Nhiên, chúng tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

Nghe điện thoại xong, Trình Phương nhìn Tô Lạc Lạc nói, “Một lát chị sẽ đưa danh sách khách hàng của công ty cho em, em học thuộc thân phận của họ, nhớ lấy, tôn chỉ phục vụ của chúng ta là để cho mỗi vị khách đều hưởng thụ sự phục vụ như một vị vua.”

“Được ạ! Em nhất định sẽ cố gắng học thuộc.” Tô Lạc Lạc không dám lơ là.

Trình Phương lấy từ trong tủ ra một quyển danh sách khách hàng thật dày giao cho cô, “Em đến phòng họp nhỏ ở bên cạnh xem đi! Dù gì tuần này nhiệm vụ của em là phải ghi nhớ tên họ thân phận của những vị khách này.”

“Dạ được ạ!” Tô Lạc Lạc gật gật đầu, nhận lấy liền đi vào phòng họp.

Trình Phương thở dài một tiếng, tới qua Hạ Thâm gọi điện thoại cho cô, nhờ cô bằng bất cứ giá nào cũng phải giữ Tô Lạc Lạc lại, để cô ấy thuận lợi vượt qua thời kỳ thử việc, việc mà Trình Phương bây giờ có thể làm là cố gắng hết sức dạy bảo cô ấy, có thể ở lại hay không, chỉ có thể xem tạo hóa của cô ấy mà thôi.

Phải biết rằng có rất nhiều ứng viên được chọn rồi, đa số đều không qua được thời kỳ thử việc, cuối cùng cũng bị thanh lý đi.

Trong phòng họp nhỏ, Tô Lạc Lạc lật ra trang đầu tiên của danh sách khách hàng, quả thật họ rất xem trọng mỗi vị khách hàng, ghi chú rõ ràng hình ảnh, tên họ, thân phận của khách hàng, còn miêu tả chi tiết tác phẩm hoặc là thành tựu của họ.

Tô Lạc Lạc xem từ trang một trở về sau, khách hàng trong quyển này đều là người có máu mặt, có danh phận địa vị, vì chỉ có loại người này mới có thể tiêu tiền ở đây, mới có thể mời chuyên gia hóa trang, chuyên gia tạo hình riêng.

Tô Lạc Lạc cố gắng ghi nhớ trang đầu tiên, tiếp theo đến trang thứ hai, khi nhìn thấy tấm hình ở mục đầu tiên, cô lập tức ồ lên một tiếng, đây không phải là thần tượng của Hạ Thâm sao? Dạ Trạch Hạo, chỉ thấy người đàn ông trong hình trẻ trung anh tuấn, ánh mắt cao ngạo lạnh lùng, thông qua tấm ảnh cũng cảm nhận được khí chất bá khí khác người của anh ta, chẳng trách tại sao anh ta ra nghề chưa được ba năm mà đã làm mưa làm gió cả cái giới giải trí, thành ngôi sao hàng đầu quyết định nâng suất phòng vé, có tin đồn rằng chỉ cần nữ minh tinh có hợp tác qua với anh ta đều có thể nhờ vào sự nổi tiếng của anh mà nổi như cồn.

Tô Lạc Lạc không ngờ anh ta cũng là khách hàng ở đây, xem ra đúng là khác người, tiền đồ vô lượng mà.

Tô Lạc Lạc tiếp tục xem, đợi đến khi cô lật đến trang thứ sáu, vì nào nhất thời phải nhồi nhét quá nhiều thông tin, cô sắp nhớ không nổi rồi, nhưng mà, khi lật sang trang thứ sáu, cả người cô bị giật mình đến tỉnh táo hẳn.

Chỉ thấy bức hình ở mục đầu tiên là Tô Ngữ Phù, thân phận ghi chú, thiên kim đại tiểu thư của chủ tịch tập đoàn Tô Thị, thiếu phu nhân tương lai của tập đoàn Long Thị.

Thân phận này đủ để gây kinh ngạc, tuyệt đối không thể khiến người khác xem thường được.

Ngay cả người tại studio cũng biết Tô Ngữ Phù sẽ là thiếu phu nhân tương lai của tập đoàn Long Thị.

Tìm Tô Lạc Lạc nhất thời rơi xuống vực sâu, nói như vậy, cô làm việc ở đây cực kỳ có khả năng gặp phải Tô Ngữ Phù? Trời đất! Tốt nhất là không xảy ra!

Nếu gặp phải cô ta, còn không bị cô ta làm khó dễ cho à.

Tô Lạc Lạc cắn môi, tiếp tục học thuộc những cái phía sau.

Buổi trưa, Trình Phương bước vào nói, “Giờ ăn cơm trưa đến rồi, chúng ta tự tìm món ăn, bên cạnh có quán ăn đó, em có thể qua đó làm thử, sẽ rảnh hơn một chút.”

“Dạ!” Tô Lạc Lạc mỉm cười.

“Chiều hai giờ chị có một người khách đến, em làm trợ lý của chị.”

“Dạ được!” Tô Lạc Lạc vội gật đầu, cô có thể cảm nhận được Trình Phương có xem trọng cô.

Đây chắc là công lao của Hạ Thâm rồi! Thật cảm kích cô bạn thân này mà.

Tô Lạc Lạc ở xung quanh đơn giản dùng bữa trưa, lại vội về tiếp tục học thuộc danh sách khách hàng, buổi chiều hai giờ, Trình Phương hướng về phía cô nói, “Theo chị lên lầu hai.”

Tô Lạc Lạc lập tức theo cô ấy, đến lầu hai, chỉ thấy một cô gái trẻ ăn mặc sành điệu ngồi ở đó, Tô Lạc Lạc nhớ cô ấy là phu nhân của người nào đó trong giới chính trị.

“Lâm phu nhân, cô đến rồi à, có vài hôm không gặp rồi đó.”

“Đúng vậy, buổi chiều tôi có một cuộc họp nhỏ, đến đây làm tạo hình.”

“Được ạ!” Trình Phuong tự tin bước đến bên cô ấy, “Lạc Lạc, chuẩn bị một ly nước cho Lâm phu nhân.”

Tô Lạc Lạc vội chuẩn bị một ly nước ấm cho cô ta, vị Lâm phu nhân này quay đầu nhìn, “Ồ! Tuyền người mới rồi à.”

Tô Lạc Lạc cười lễ phép, Trình Phuong gật đầu nói, “Vẫn là người mới, cần phải dạy bảo nhiều.”

Tô Lạc Lạc ở bên cạnh, nhìn thấy Trình Phuong trong vòng không tới nửa tiếng đồng hồ đã có thể trang điểm khuôn mặt ban này không phải mặt mộc của Lâm phu nhân thành thời thượng quý phái, lớp trang điểm hoàn hảo che đi làn da có phần thiếu sức sống của cô ấy, tòa nét tươi trẻ, lung linh thu hút người khác.

“Thật tuyệt, ở đây tôi tin tưởng nhất kỹ năng của mình cô thôi, quét thè nào!”

“Được ạ ! Cô đi thông thả nhé.”

Sau khi tiễn Lâm phu nhân rời khỏi, Tô Lạc Lạc nói với Trình Phuong, “Chị Phuong, kỹ thuật của chị thật tuyệt.”

“Ồ trong ngành này, nếu không có chút năng lực là sống sót không nổi đâu em, em cũng phải cố gắng học tập đi.”

“Dạ, em biết rồi ạ.” Tô Lạc Lạc gật đầu nghe giảng.

Vào lúc này, dưới lầu có một trợ lý vội vàng chạy vào, “Chị Phuong, không ổn rồi, vừa nhận được điện thoại từ trợ lý của Dạ thiếu gia, chiều ba giờ anh ấy có một cuộc họp báo khẩn, bây giờ anh ấy đang vội qua đây, yêu cầu chúng ta chuẩn bị sẵn sàng.”

“Bây giờ cũng hai giờ rưỡi rồi.” Gương mặt Trình Phuong cũng thoáng qua nét lo lắng.

Tô Lạc Lạc nhìn vị trợ lý đó hỏi, “Dạ thiếu gia, là Dạ Trạch Hạo sao?”

“Đúng ạ! Anh ấy là khách quen của chúng ta.”

Khoảng năm phút, thấy phòng khách ào vào một toán người, một người quản lý hai người trợ lý, ba người bảo vệ vây quanh một người đàn ông có vẻ như chưa tỉnh ngủ hẳn, thân hình cao lớn thon dài của anh tùy ý khoát một cái áo trùm đầu màu xám, cái nón của áo trùm trên đầu anh, thân dưới là quần ngù màu xám, dưới chân là một đôi dép.

Tô Lạc Lạc mở to mắt, đây là thần tượng của Hạ Thắm? Dạ Trạch Hạo?

Cô trường kỳ định cư nước ngoài năm năm, bị hai đứa nhóc làm cho bận rộn đến mức không có thời gian xem tin tức giải trí, trong năm năm nay, thế giới của cô chỉ có con cái, con cái và kiếm tiền mua sữa, làm gì còn thời gian chú ý những thứ khác?

Trình Phuong vội bước đến chào đón, “Dạ thiếu gia, anh đến rồi, mau lên lầu hai nào!”

Ở đây ngoài việc hóa trang, còn thiết kế tạo hình, nhìn cái diện mạo bây giờ của Dạ Trạch Hạo, rõ ràng là không thể xuất hiện trước mặt công chúng, thế nên, người bên bộ phận tạo hình lập tức đến phòng trang phục tìm quần áo cho anh rồi.

Tô Lạc Lạc đứng bên cạnh nhìn người đàn ông đi ngang qua cô, anh ta ngồi vào ghế, ngồi thướt thẳng đầu lên, nón trùm đầu tự nhiên rơi xuống, lộ ra gương mặt sạch sẽ trắng trẻo, sự lạnh lùng tuấn tú thể hiện qua góc cạnh khuôn mặt rõ ràng, tóc mai và lông mày nghịch ngợm vênh lên, hàng lông mi dài hơi cong che lấy đôi mắt đen, anh ta có vẻ vẫn còn đang ngủ thì phải. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

2148.

Một mái tóc đen tuyền thời thượng có chút rối không ra hình dáng gì, một viên hột xoàng đeo tai lấp lánh trên tai trái, nhưng không ảnh hưởng đến độ đẹp trai của anh ta.

Quả nhiên là ngôi sao lớn có danh tiếng.

Trình Phương đi qua đó, cô còn chưa đựng vào, người đàn ông với đôi môi mông lên tiếng, "Tôi chưa có rửa mặt."

Trình Phương kinh ngạc một chút, dù là chưa rửa mặt, nhưng da dẻ của người đàn ông này đẹp đến con gái cũng phải ngưỡng mộ.

"Dạ thiếu gia, ngài đang vội, vậy chúng ta chỉ có thể lau mặt, ngài thấy sao?"

"Tùy ý."

"Lạc Lạc, nhanh đi lấy một cái khăn ẩm qua đây, cho Dạ thiếu gia lau mặt."

Tô Lạc Lạc cũng may đã quen thuộc cái phòng trang điểm này rồi, cô nhanh lấy một cái khăn sạch, dùng nước ấm làm ướt, vắt khô, làm cho khăn vẫn giữ nhiệt độ ấm áp, cô đi đến nơi, Trình Phương kêu cô trực tiếp lau mặt cho Dạ Trạch Hạo.

Tô Lạc Lạc bắt giác căng thẳng, không còn cách nào đi đến bên cạnh Dạ Trạch Hạo, cô xếp khăn thành hình vuông, sau đó, chậm chậm lau từ vầng trán no đầy, da dẻ người đàn ông này trắng sạch, ngũ quan thanh tú cùng với một khuôn mặt tuấn tú, anh có một đôi mày ngài rất đẹp, đây nhất định là khuôn mặt được thượng đế hôn qua.

Tô Lạc Lạc đang lau, đột ngột, lông mày dài của người đàn ông vén lên, Tô Lạc Lạc đang quan sát đôi mắt của anh ta, cứ thế trực tiếp chạm ánh mắt với một đôi mắt sáng đen láy.

Ánh mắt Dạ Trạch Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trong mắt sáng lên một vẻ kinh ngạc, "Mới đến à?"

Tô Lạc Lạc có chút bất lực, bọn họ bài xích người mới lắm à? Nhưng cô vẫn cười nói, "Đúng, tôi hôm nay mới đến."

Dạ Trạch Hạo tiếp tục nhắm mắt lại, Tô Lạc Lạc có chút vụng về thu lại nụ cười, sau đó nói với Trình Phương, "Chị Phương, lau xong rồi."

Hai mươi phút sau, Dạ Trạch Hạo với tinh thần ngoại hình đẹp ngút ngời rời khỏi, Tô Lạc Lạc cũng mở rộng tầm mắt rồi, công việc ở đây là khi gặp khách hàng đang vội thì tinh thần cũng phải căng ra hoàn thành cho nhanh.

Trên xe bảo mẫu, Dạ Trạch Hạo nhắm mắt lại tiếp tục ngủ, nhưng lúc này, điện thoại trong túi áo anh kêu lên, anh lấy lên coi đó là tin nhắn, anh mở ra, kéo xuống là mấy tấm hình ở sân bay, người đàn ông trong hình, trong lòng ôm một cô bé, còn phía sau anh ta, một người phụ nữ dẫn theo một cậu bé.

Chính là tấm hình Long Dạ Tước tại sân bay chặn ba mẹ con Tô Lạc Lạc, Dạ Trạch Hạo ánh mắt tinh anh nhìn vào tấm ảnh, kéo đến một tấm ảnh đặc tả người phụ nữ, đột nhiên, mắt anh mở to ra, đây không phải là cô gái vừa rồi rửa mặt cho anh sao?

Cô ta sao lại ở cùng Long Dạ Tước?

Anh cầm lấy điện thoại gọi cho người gửi hình.

"A lô! Dạ thiếu gia, những tấm hình hài lòng chứ?"

"Đây là những tấm hình chụp từ lúc nào?"

"Đây là bức hình ngày Long Dạ Tước đính hôn, anh ta hủy bỏ hôn lễ, trực tiếp đi đến sân bay gặp ba mẹ con này, hơn nữa, tôi có nhân chứng tại sân bay nói, hai đứa trẻ đó có khả năng rất lớn là con riêng của Long Dạ Tước."

"Vậy người phụ nữ trong tấm hình này thì sao?"

"Tất nhiên là mẹ của mấy đứa con riêng Long Dạ Tước."

Dạ Trạch Hạo ánh mắt ánh lên một nét cười lạnh lùng, con riêng, quả nhiên người của nhà họ Long rất thích hợp với những việc này.

"Anh có điều tra qua người phụ nữ này không?"

"Không có, nhưng theo lý, chắc chắn là ở cùng nhà Long Dạ Tước với con của Long Dạ Tước."

Dạ Trạch Hạo nheo mắt, không có trả lời.

"Dạ thiếu gia, tôi có thể hỏi được không, tại sao anh lại quan tâm chuyện của nhà họ Long đến thế? Anh với nhà họ Long có thù oán gì à?"

"Không nên hỏi thì đừng hỏi, có lợi thì không thiếu cho anh."

"Vâng, tôi hiểu rồi, sau này tin tức liên quan đến nhà họ Long, tôi sẽ báo cáo cho anh trong thời gian ngắn nhất."

"Uhm!" Dạ Trạch Hạo ngắt điện thoại, còn chị Mai quản lý ngồi cạnh anh nhíu mày nói, "Dạ thiếu gia, không lẽ lần này anh lại muốn cướp nữ nhân của

Long Dạ Tước à!"

"Đồ của anh ta, thứ gì tôi có thể cướp được, tôi đều phải cướp về." Dạ Trạch Hạo ánh mắt lộ ra vẻ cười lạnh lùng.

Công việc ngày thứ nhất năm giờ rưỡi kết thúc, Tô Lạc Lạc bắt xe về tới biệt thự, bọn trẻ đã được đón về rồi, ngày đầu tiên ở trường trong nước, đối với bọn nhỏ, còn mới mẻ lắm.

Ngày trước ở nước ngoài, trường cô gửi nhờ chỉ là trường mẫu giáo thông thường thôi, mà ở đây, lại là một ngôi trường mẫu giáo như là một tòa lâu đài, bên trong có các loại hoa thơm cỏ lạ, bởi vậy chơi rất là vui vẻ.

Tô Tiểu Hình từ trong cặp lấy ra một bức tranh mới tô hôm nay, "Mami, mami xem đẹp không?"

"Uhm, đẹp lắm."

"Của anh hai đâu nè?"

"Của anh bị thầy tịch thu rồi."

"Tại sao? Tô không đẹp hả?" Tô Lạc Lạc kinh ngạc, theo lý mà nói, con trai vẽ phải đẹp hơn chứ!

"Của anh hai bị thầy đem đi dán vào tường triển lãm rồi, là vẽ đẹp nhất lớp tụi con đó."

Tô Lạc Lạc lập tức yên tâm cười, "Đúng như mình nghĩ mà!" nhìn qua con trai ngoan ngoãn chơi đồ chơi mà khen ngợi, "Tiểu Sâm rất giỏi."

Lúc đó, ngoài cửa truyền đến tiếng xe, đôi mắt của Tô Tiểu Hình sáng lên, "Ba, ba về rồi."

Chỉ thấy dưới ánh đèn sáng, Long Dạ Tước mặc bộ đồ tây, cúc áo của cái áo lụa bị mở ra vài nút, cúc áo mở ra, thân hình cao lớn oai vệ anh tuấn toát ra vẻ đẹp mê người, anh nâng con gái lên cao, sau đó hôn một cái mới ôm vào lòng.

Tô Tiểu Hình cười khúc khích lên, Tô Tiểu Sâm có chút hâm mộ em gái luôn được ba ôm, tiếc là, tính cách của cậu hơi im lặng và lạnh đạm, dù cũng muốn được ba ôm bế, nhưng cũng không thể bỏ qua tính cách được.

Sau đó, Long Dạ Tước cũng không quên cậu, ngồi vào sofa, xoa đầu cậu nhóc, đôi môi mỏng hôn lên mái tóc một cái, Tô Tiểu Sâm cái miệng nhỏ cong lên có vẻ vui.

Ăn xong cơm tối, hai đứa trẻ ở trường chơi mệt quá rồi, tắm xong cả hai trèo lên giường nói chuyện đi ngủ.

Tô Lạc Lạc cầm lấy quyển truyện cổ tích con thỏ con dê kể bên gối của bọn trẻ, để nhỏ âm nhạc cho bọn trẻ nghe, hai đứa mặt đối mặt ngủ quên đi.

Tô Lạc Lạc đẩy cửa ra ngoài, không chút phòng bị gì xém chút va vào người đàn ông chuẩn bị đi vào, cô nhanh tay bịt miệng để kìm lại sự kinh ngạc, trong không khí, mùi hương thơm mát cùng hơi ấm của người đàn ông tràn đầy khoang mũi, cô quay người như rồng đường.

Long Dạ Tước nhìn xuống đánh giá cô, cô gái với thân cao chỉ tới hàm, đặc biệt nhỏ nhắn, Tô Lạc Lạc vội nói, "Đều ngủ rồi, đừng quấy rầy chúng nó."

Long Dạ Tước nhìn qua một cái, đóng cửa lại, Tô Lạc Lạc lập tức khuôn mặt tươi cười nói với người đàn ông nhẹ nhàng, "Ngày mai tôi có thể đi nhờ xe anh đi làm được không? Anh yên tâm, tôi tuyệt đối không quấy rầy anh."

Dưới ánh đèn mờ của sảnh lớn, đôi mắt của cô dường như ánh trắng sáng mê người, cô cong môi để lộ hàm răng trắng sạch, thật hấp dẫn.

Long Dạ Tước lông mày nhíu chặt, trả lời một tiếng cộc lốc, "Được."

Tô Lạc Lạc lập tức khách khí nói, "Cảm ơn nha!" nói xong cô chuẩn về phòng của mình.

Long Dạ Tước lông mày thả lỏng ra, nếu như người phụ nữ này chọn chung sống hòa bình, anh cũng không có ý kiến gì.

Dù sao cũng tốt hơn hai người mặt lạnh nhìn nhau. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Sáng sớm, tại cổng trường học, hai đứa trẻ mặc áo sơ mi nhỏ áo tây nhỏ xinh đẹp, còn Tiểu Hinh mặc cái váy nhỏ màu lam, như mầm cây, siêu dễ thương.

Nhìn theo hai đứa trẻ đi vào trường, Tô Lạc Lạc cúi đầu nhìn đồng hồ, tám giờ hai mươi rồi, nếu như không kẹt xe thì cô sẽ kịp đến công ty, cô nói với người đàn ông kế bên, "Long thiếu gia, chúng ta có thể đi rồi."

Long Dạ Tước lập tức không vui cau mày, "Thực sự nghĩ rằng tôi là tài xế chuyên dụng của cô à?"

Tô Lạc Lạc lập tức chớp mắt, "VẬY...tôi kêu taxi vậy."

Nói xong, cô hướng qua kế bên con đường đi đón xe, người đàn ông cũng không nói gì, mà đi đến ghế lái của siêu xe của anh, khởi động xe từ đường bên hông lái xuống.

Anh vừa hay đi qua trước mặt Tô Lạc Lạc, Tô Lạc Lạc đưa mắt nhìn theo xe anh rời khỏi, có chút lo lắng, lần này chắc phải đến trễ rồi.

Chiếc xe hào hoa của người đàn ông dừng lại phía trước trăm mét, điện thoại của Tô Lạc Lạc vang lên, cô cầm lên xem, Long Dạ Tước.

"Alo!"

"Xe." lạnh lùng một câu nói ném ra.

Tô Lạc Lạc lúc đó mới nhìn lên phía trước, xe của người đàn ông dừng lại chờ cô ngoài một trăm mét.

Tô Lạc Lạc nhanh chóng sải bước nhỏ chạy qua đó, chạy đến trước xe, cô muốn dứt hơi rồi, cô mở cửa ngồi vào trong, vàng trán trắng đã phủ lên lớp mồ hôi li ti.

Xe của người đàn ông lập tức gia tốc hướng đến phía trước, muốn kịp vượt trước một cái đèn đỏ, Tô Lạc Lạc giật mình nhanh chóng thắt dây an toàn vào.

Trên đường không nói gì cho đến khi đến cái trạm xe buýt hôm qua, Tô Lạc Lạc trước lúc xuống xe, vẫn lễ phép mà nói một tiếng, "Cám ơn."

Nói xong, cô lại rục rịch nhìn hướng đến công ty, kế bên, chiếc xe hơi màu đen, người đàn ông thông thả vừa lái xe vừa ngắm nhìn thân hình một phụ nữ chạy bước nhỏ hòa mình trong đám đông, nhìn không ra, cô đối với công việc rất nhiệt tình.

Đến được công ty, Tô Lạc Lạc bất kịp thời khắc cuối, quẹt thẻ rồi, cô dứt hơi chạy đến trước bàn làm việc của Trình Phương, "Chị Phương, xin lỗi, em tới trễ rồi."

"Không tính là trễ giờ, theo tôi đi trang điểm, có khách hàng đến rồi."

"Được ạ!" Tô Lạc Lạc cầm theo rương trang điểm chuyên dụng đi theo cô, đi đến một hàng phòng trang điểm sang trọng bên hành lang, đi vào một trong các phòng, Tô Lạc Lạc đi theo Trình Phương vừa vào trong.

Nhìn thấy tại cái ghế sa hoa có hai cô gái đang nói chuyện, thông qua mặt kính, khi Tô Lạc Lạc vừa vào cửa thì chạm mắt với một trong hai người.

Cô lập tức mở to mắt, vội quay đầu tránh đi.

Nhưng mà, không kịp nữa rồi.

Tô Ngữ Phù nhìn thấy cô rồi.

Tô Ngữ Phù cười nhạt quay ghế lại, nhìn chằm chằm cô gái cầm rương trang điểm đứng trước cửa quay lưng lại với cô, "Tô Lạc Lạc, trùng hợp vậy!"

Trình Phương lập tức kinh ngạc nhìn Tô Ngữ Phù, "Tô tiểu thư, cô quen với trợ lý của tôi à?"

Cái thế giới này thật là nhỏ, đến nỗi ở đây cũng đụng mặt, Tô Lạc Lạc cũng chỉ có thể im lặng kêu xui xẻo thôi.

Tô Ngữ Phù lập tức cười khinh miệt, "Ái da! Chị Trình, trợ thủ mới chiều nạp của chị sao, vậy hôm nay để trợ thủ này trang điểm cho tôi đi!"

"Cô ta mới tới, chưa có kinh nghiệm, sợ đắc tội cô."

"Nếu như cô ta đắc tội tôi rồi, vậy cô trực tiếp đuổi cô ta đi!" Tô Ngữ Phù trong nụ cười chứa dao.

Trình Phương giật mình, xem ra Tô Ngữ Phù và Tô Lạc Lạc có thù rồi, hơn nữa, hai người đều họ Tô, chẳng lẽ giữa bọn họ có mối quan hệ gì?

Tô Lạc Lạc dù gì cũng chạm mặt cô ta rồi, cũng chỉ còn cách bình tĩnh đối diện, "Được! Tôi sẽ trang điểm cho cô."

Bạn của Tô Ngữ Phù hỏi Tô Ngữ Phù, "Một người mới, cậu có chắc cho cô ta trang điểm không? Chúng ta một lát phải đi tham gia buổi tiệc com bạn

mình đó."

Tô Ngừ Phù không ngờ đến Tô Lạc Lạc lại ra ngoài kiếm việc, còn rơi vào tay cô nữa, cô hôm nay sao có thể bỏ qua cho cô ta được chứ?

Cũng được coi là studio đứng nhất nhicủa thành phố, người phụ nữ như Tô Lạc Lạc, căn bản không có tư cách vào đây làm việc, cô muốn gây sự với Tô Lạc Lạc

Cô nghĩ, Tô Lạc Lạc bây giờ bị Long Dạ Tước đuổi ra khỏi nhà, nhất định là lang bạc không tiền mới đi kiếm việc, còn cô, phải loại bỏ công việc của cô ta.

"Mau đến đây nào! Tôi đang vội đó." Tô Ngừ Phù vòng tay như nữ hoàng, đòi Tô Lạc Lạc qua trang điểm cho cô.

"Dùng sản phẩm trang điểm của chị nè!" Trình Phương nói với cô, cô biết là hôm nay cô cứu không được Tô Lạc Lạc rồi, có thể, cô ấy sẽ bị chơi thảm rồi, nhưng Tô Ngừ Phù là khách hàng tôn quý, cô cũng hết cách.

Tô Lạc Lạc đi đến trước mặt Tô Ngừ Phù, khuôn mặt mộc của Tô Ngừ Phù, dưới ánh đèn, hiện rõ làn da có một chút khiếm khuyết, thường trang điểm khiến lỗ chân lông to, Tô Ngừ Phù đôi mắt đầy sự trêu chọc nhìn cô, "Cô phải cẩn thận với khuôn mặt của tôi đó, nếu như trang điểm không hợp ý tôi, cô có thể ra đi được rồi đó."

Tô Lạc Lạc tức đến nỗi muốn vẽ con rùa lên mặt cô ta, ngoài ra, cô dự kiến Tô Ngừ Phù hôm nay sẽ không tha cho cô.

Tô Lạc Lạc cũng ý thức được là mất phần công việc này rồi, miệng cô nhoen cười có ý báo thù, cầm lấy đồ trang điểm của Trình Phương cô bắt đầu trang điểm cho Tô Ngừ Phù.

Trong phòng trang điểm, ngoài bốn người bọn họ, cũng không còn ai, Tô Lạc Lạc cố ý dùng thân mình che đi mặt của Trình Phương, sau đó bắt đầu trang điểm.

Trước tiên, cô dùng keo dán của lông mi giả, cho vào trong miếng mút đánh phấn, sau đó, dùng sức dậm một lớp phấn nền thật dày. Tô Ngừ Phù lúc này thực giống nữ vương vậy, nhắm mắt lại đợi Tô Lạc Lạc trang điểm xong, sau đó, cô trực tiếp không vui cho bình luận kém, để công ty khai trừ cô ta.

Cô cảm giác mặt có chút dính dính, cô nhanh chóng mở mắt hỏi, "Cô thoa gì lên mặt tôi vậy?"

"Da cô rất khô, trước tiên tôi thoa lên một lớp kem dưỡng làm nền." nói xong, cô lấy lông mi giả nói với cô ta, "Nhắm mắt lại, tôi kẻ đường viền mắt cho cô."

Tô Ngừ Phù chỉ còn cách nhắm mắt lại, cô nghĩ Tô Lạc Lạc vì muốn giữ phần công việc này, chắc chắn sẽ dốc toàn lực trang điểm cho cô xinh đẹp thôi, còn lúc đó, Tô Lạc Lạc cầm lấy bút vẽ chân mày, mạnh mẽ vẽ chữ X trên mặt Tô Ngừ Phù, trong lúc Tô Ngừ Phù chưa kịp phản ứng lại.

Tô Lạc Lạc đứng dậy nói, "Không cần đợi cô khiếu nại tôi, phần công việc này tôi không làm nữa," Nói xong, Tô Lạc Lạc quay sang Trình Phương nói, "Chị Phương, xin lỗi, em tự động rồi khỏi."

Tô Ngừ Phù mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt của bản thân trắng như cương thi, mà khuôn mặt từ trái qua phải, trực tiếp vẽ lên một chữ X lớn, thật là xấu xí.

"Á.." Tô Ngừ Phù phát ra âm thanh thét lên, "Tô Lạc Lạc, con tiện nhân này, cô quay lại cho tôi..."

Trình Phương cũng giật cả mình, không ngờ Tô Lạc Lạc dám làm như vậy, Tô Ngừ Phù là khách quý của tiệm đó!

"Tô tiểu thư, tôi dẫn cô đi rửa mặt." Trình Phương nói.

Tô Ngừ Phù lập tức cảm thấy da mặt đau đớn, thì ra là do keo dán bắt đầu khô đi, kéo cho da mặt cô đỏ lên, Tô Ngừ Phù tức điên lên nói, "Chết tiệt, cô ta thoa gì lên mặt tôi vậy."

"Để tôi xem xem là keo dính, nhanh rửa đi." Trình Phương kéo Tô Ngừ Phù đi rửa mặt.

Tô Lạc Lạc cầm lấy túi, có chút hoảng loạn chạy ra cửa, một bên quay đầu một bên chạy, đột nhiên, đụng phải người dẫn đầu của một nhóm người đi tới, lực rất mạnh, cô trực tiếp với tư thế nữ trên nam dưới, làm đè lên đối phương.

Người kẻ bên bị sốc khi thấy cảnh tượng này, muốn giúp đỡ, nhưng không kịp nữa rồi.

Chỉ có thể thấy một cô gái làm cho Dạ thiếu gia đè bẹp dưới đất

Tô Lạc Lạc hoảng loạn, đụng vào một đôi mắt sáng không vui.

Rồi nhìn mặt anh.

Tô Lạc Lạc giật mình khóc, tại sao lại là Dạ Trạch Hạo.

"Đáng chết, đề đủ chưa vậy." Người đàn ông ai oán lên tiếng.

"Oh! Xin lỗi." Tô Lạc Lạc nhanh chóng đứng dậy. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

2150.

Dạ Trạch Hạo nhìn rõ là cô, gương mặt ngây ra, Tô Lạc Lạc nhanh chóng đứng dậy, Dạ Trạch Hạo bị người trợ lý đỡ dậy, Tô Lạc Lạc quay đầu lại thấy Tô Ngữ Phù không theo lên, cô muốn nhanh chóng ra cửa.

Đúng lúc đó, một bàn tay đột nhiên bắt lấy cô, Tô Lạc Lạc nhìn một cái, đó là Dạ Trạch Hạo

"Đề tôi xong, thì muốn chạy hả?" Anh không vui chau mày.

Tô Lạc Lạc lập tức muốn khóc, đây là việc ngoài ý muốn mà?

"Xin lỗi, tôi xin lỗi."

Xin lỗi vô dụng!

"Vậy anh còn muốn làm sao?" Tô Lạc Lạc vội vã muốn rời khỏi.

Và cũng trong lúc đó, Trình Phương sắc mặt khó coi đi ra ngoài, nhìn thấy Tô Lạc Lạc bị Dạ Trạch Hạo bắt giữ, cô lên tiếng nói, "Tô Lạc Lạc, cô lại dám dùng keo dán lên mặt của khách hàng?"

"Xin lỗi, đây là ân oán cá nhân của tôi và cô ta." Tô Lạc Lạc bất lực và khổ thân nói.

Lúc này, Tô Ngữ Phù khuôn mặt giận dữ được người bạn đỡ ra ngoài, "Tô Lạc Lạc, cô hôm nay nếu như không bồi thường tôi một trăm vạn tệ phí tổn thất, cô đừng mong đi đâu được."

"Một trăm vạn tệ?" Tô Lạc Lạc mở to con mắt, chưa phản ứng lại được.

Chính lúc này, một câu nói lười nhác của người đàn ông kẻ bên vang lên, "Tiền của cô ta, tôi trả." nói xong, anh từ trong túi lấy ra một tấm thẻ, đó là tiền lẻ trong thẻ a vừa đăng kí, bên trong vừa hay có một trăm vạn tệ.

Tô Lạc lạc quay đầu rất sốc nhìn Dạ Trạch Hạo, bọn họ quen lắm sao?

Dạ thiếu gia, cậu làm cái gì vậy? Chị Mai kinh ngạc nói.

Dạ Trạch Hạo đưa thẻ cho trợ lý, bồi thường cho vị Tô tiểu thư. Đồng thời, anh bắt lấy tay Tô Lạc lạc, hướng qua Trình Phương nói, từ giờ trở đi, cô ta sẽ trở thành người trang điểm tư nhân của tôi, trang điểm ngoại trừ tôi ra, người khác không được dùng.

Nhân viên tiệm xem náo nhiệt, đều sốc vừa hâm mộ cô gái mới vừa rồi gặp rắc rối thì được thiên sứ ôm ấp, cô lấy đâu ra vận may tốt đến vậy?

Tô Lạc Lạc dùng một chút sức lực, mới từ trong tay của Dạ Trạch Hạo buông ra.

Tô Ngữ Phù rất tức giận nói, bồi thường một trăm vạn tệ vẫn chưa xong, tôi muốn cô ta xin lỗi tôi, nếu không, tôi báo cảnh sát bắt cô ta.

Dạ Trạch Hạo nhép miệng, anh đi tới Tô Ngữ Phù ở bên tai, nói nhỏ, Tô tiểu thư, còn nhớ lần trước ở Dạ tiệm, chúng ta gặp cô đang uống rượu ôm lấy tôi tấm hình đó không?có cần tôi gửi vài tấm về cho nhà họ Long không?

Anh... Tô Ngữ Phù lập tức gạt mình khuôn mặt trắng bệch đi vài giây

Dạ Trạch Hạo, anh tại sao lại giúp cô ta? Tô Ngữ Phù tức giận trách vấn.

Không liên quan gì đến cô, Dạ Trạch Hạo lạnh lùng nói xong, quay đầu, một đôi mắt như ánh sao mê người rơi vào người Tô Lạc Lạc, từ ngày mai, cô sẽ trở thành người trang điểm sư thiết kế hình tượng tư nhân của tôi, đến công ty tôi làm việc.

Tôi còn chưa đồng ý. Tô Lạc Lạc lập tức phản bác một câu.

Vậy lúc này một trăm vạn tệ, cô bây giờ trả tôi? Hay là phân kỳ thanh toán?

Tôi... Tô Lạc Lạc muốn xỉu.

Vì vậy, cô không có lựa chọn, từ bây giờ, cô là người của tôi rồi.

Câu nói này, làm những cô gái trẻ đứng kể bên vây lấy, lập tức ngưỡng mộ đổ kị hận, trời ạ! Cái cô Tô Lạc Lạc này làm gì mà may mắn lớn đến vậy?

Là người của Dạ Trạch Hạo rồi? Thật là ấm lòng.

Tô Ngừ Phù đứng kể bên cũng rất sốc, Tô Lạc Lạc làm gì có mị lực hấp dẫn cái tên Dạ Trạch Hạo? Mà cái tên Dạ Trạch Hạo rõ ràng cũng từng tiếp cận cô, đối tốt với cô, chỉ là lúc đó, cô kiên định muốn lấy Long Dạ Tước, liền cự tuyệt anh ta, thì ra, người đàn ông rất hay thay đổi.

Trình Phương hướng đến Tô Lạc Lạc, từ bây giờ, cô là nhân viên của công ty Dạ thiếu gia.

Tô Lạc Lạc hoàn toàn choáng váng, cô không biết tại sao cái tên Dạ Trạch Hạo lại giúp cô, mà còn, muốn cô làm trang điểm tư nhân kiêm thiết kế hình tượng sư?

Tô Lạc Lạc lập tức nhìn sang khuôn mặt anh tuấn lại trẻ trung, thành thật trả lời nói, tôi có thể làm anh thất vọng rồi, tôi không có kinh nghiệm trong phương diện này.

Tôi cho cô thời gian học hỏi.

Tôi không hiểu gì về anh.

Chúng ta sẽ từ từ hiểu nhau.

Tôi... Tô Lạc Lạc còn đang nghĩ...

Đàn ông nhoèn miệng cười, tôi bao dung tất cả khuyết điểm của cô.

Bốn bề lập tức hít một hơi, trời ạ! Đây có phải tỏ tình không? Tô Lạc Lạc lại được Dạ Trạch Hạo để ý sao? Không biết tổ tiên tích bao nhiêu đức nữa!

Tôi... Tô Lạc Lạc còn muốn nói gì đó.

Dạ Trạch Hạo nháy mắt, bắt luận cô nghĩ ra bất cứ lý do gì, cô... tôi lấy chất rồi.

Tô Lạc Lạc cảm thấy đầu như muốn nổ tung, cái người đàn ông này có cần phải nói ám áp đến vậy không? Nói giống như cô và anh ta có mối quan hệ gì đó vậy.

Tô Ngừ Phù cũng mở to cả con mắt, không dám tin Tô Lạc Lạc lại được Dạ Trạch Hạo để ý đến?

Tô tiểu thư, chúc mừng cô gia nhập công ty chúng tôi, sau này, cô chính là trang điểm sư kiêm hình tượng thiết kế sư của Dạ thiếu gia.

Tô Lạc Lạc may mắn vậy đó, từ hình tượng thiết kế sư, bỗng chốc thăng cấp trở thành trang điểm sư tư nhân của thiên vương cự tinh.

Đợi chút, nguyện vọng của cô làm sao mà nhanh trở thành hiện thực vậy?

Tô Lạc Lạc sắp trở nên chóng mặt bởi cái bầy của thế giới.

Dạ Trạch Hạo ti mi đánh giá khuôn mặt keo dán trứng trắng đầy mộng, nhìn không ra, cô còn là phụ nữ sinh ra hai đứa con, đây chẳng phải là một khuôn mặt chưa thành thực của thiếu nữ sao, mẹ của con Long Dạ Tước, bây giờ, thú vị rồi đây.

Theo tôi đi nào! Nói xong, Dạ Trạch Hạo đi ra trước ngoài cửa rồi.

Ngoài sau, một ngàn con mắt hâm mộ nhìn theo Tô Lạc Lạc đi theo Dạ Trạch Hạo rời khỏi.

Tô Lạc Lạc vừa ra cửa, nhanh chóng đuổi theo người đàn ông phía trước, Dạ Trạch Hạo, anh xác thật cho tôi làm hình tượng thiết kế sư cho anh? Còn làm trang điểm nữa?

Dạ Trạch Hạo quay đầu nhìn cô, cô không có tự tin?

Đúng vậy! Tôi nói rồi tôi không có kinh nghiệm.

Dạ Trạch Hạo tự tin nhoèn miệng cười, không sao, giống tôi người đàn ông đẹp trai, cô tùy tiện cho tôi mặc bộ đồ rách, tôi đều có thể mê hoặc một nhóm người, tôi không mặc gì, mới là thứ mọi người muốn xem.

Tô Lạc Lạc muốn xỉu, gặp qua tự luyện rồi, chưa gặp qua tự luyện đến như vậy!

Một chiếc xe Nanny hào hoa dừng trước cửa, chị Mai nói với cô, Tô tiểu thư mời lên xe! Chúng ta về nhà của Dạ thiếu gia.

Tô Lạc Lạc cảm giác cuộc phỏng vấn này quá tùy tiện rồi, cô đều nghĩ là cái bẫy.

Tô Lạc Lạc quay đầu, nhìn thấy ánh mắt Dạ Trạch Hạo nhìn ra cửa sổ ngoài, như đang suy nghĩ chuyện gì, mặt bên xuyên thấu một sự kiêu ngạo, Tô Lạc Lạc nhìn cách mạnh mẽ, đột nhiên có cảm giác sai lầm, trời, tên Dạ Trạch Hạo một bên mặt sao mà giống Long Dạ Tước đến năm phần?

Cô nhìn lại lần nữa, quả nhiên giống.

Quả nhiên có câu nói, con người đẹp, sao đều giống nhau, con người xấu, cách nhau ngàn thu.

Ô không tự chủ hiếu kì thoáng qua trong đầu, hai người bọn họ chắc không phải anh em chứ!

Không ngờ tới chiếc xe Nanny lại chạy đến con đường cô quen thuộc, đây không phải đường về nhà Long Dạ Tước đây sao? Tại sao anh cũng ở chỗ này à?

Tô Lạc Lạc tìm muốn rơi ra ngoài.

Cô nhanh phải nhìn thấy biệt thự Long Dạ Tước rồi, mà lúc này, xe sunny rẽ ngoặt, không đến một cây số nữa là đến chỗ Long Dạ Tước rồi, ngoài ra còn có một căn biệt thự lớn màu xanh trắng tương đương xuất hiện rồi, xe Sunny chạy vào trong đó, đây là nhà của Dạ Trạch Hạo.

Tô Lạc Lạc ngăn người ra rồi.

Anh ta tại sao lại ở chỗ này?

Tô tiểu thư, biểu cảm kinh ngạc của cô là gì thế? Dạ Trạch Hạo đột nhiên phức tạp cười hỏi. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

2151.

Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, “Tôi đâu có biểu hiện ra sự kinh ngạc gì?”

“Không lẽ cô ở gần đây?” Dạ Trạch Hạo hí mắt cười hỏi.

“Tôi...” Tô Lạc Lạc cắn răng, dù gì sớm muộn cũng không che giấu được, cô chỉ nói mơ hồ, “Đúng! Tôi ở gần đây á!”

Dạ Trạch Hạo cũng không hỏi sâu, anh đương nhiên biết cô ở đâu, anh nói với Tô Lạc Lạc, “Ở gần đây cũng tốt, như vậy, có thể gọi cô lúc nào cũng được rồi.”

Tô Lạc Lạc nghiêng môi, công việc như vậy, cô sao lại không nắm bắt chứ? Có bao nhiêu người thợ trang điểm đình cao muốn có cơ hội trang điểm cho Dạ Trạch Hạo mà không được nữa kia! Đã như thế, cô càng phải nắm bắt.

“Được, tôi đồng ý là nhà trang điểm cho anh, nhưng lương tháng và thời gian làm việc tính như thế nào?”

“Tháng lương năm vạn, sáng tám giờ đến tối chín giờ là thời gian làm việc của cô.”

“Tối chín giờ?” Tô Lạc Lạc có ý kiến, thời gian làm việc quá dài, cô còn phải chăm sóc con cái nữa.

“Cô yên tâm, thời gian làm việc của cô không cố định đâu, chỉ cần tôi không có việc, cô có thể tùy ý rời khỏi, nhưng khi tôi có việc, kêu cô là phải có mặt.” Dạ Trạch Hạo biết là cô còn phải chăm sóc con nhỏ.

“Được, vậy thì cứ như vậy đi, không cần ký hợp đồng làm việc chứ!”

“Có, ngày mai ký.” Dạ Trạch Hạo có chút mệt mỏi ngồi ở sofa, tối hôm qua quay phim đến nửa đêm, anh mệt chết rồi.

“Vậy bây giờ, tôi có thể đi rồi chứ?” Tô Lạc Lạc thấy anh như muốn ngủ, cô nghĩ chắc không còn việc của cô nữa rồi.

“Uhm, ngày mai gặp.” Dạ Trạch Hạo cũng không giữ cô lại.

Tô Lạc Lạc trực tiếp rào bước từ biệt thự của anh ta, đi đến hướng biệt thự của Long Dạ Tước, thấy cô rời đi, chị Mai lập tức đi vào đại sảnh, Dạ Trạch Hạo lén lút dõi mắt sao hỏi thăm, “Cô ta đi rồi?”

“Anh còn không xác định được đó có phải là người phụ nữ của Long Dạ Tước hay không, anh đã muốn cướp rồi sao?”

“Cô ta là mẹ của con Long Dạ Tước, có thân phận như vậy, đủ rồi.”

“Ý của anh là Long Dạ Tước sẽ vì cô ta đã sinh hai đứa con, mà yêu cô ta?”

“Long Dạ Tước hủy bỏ lễ đính hôn, bỏ mặc mối tình năm năm với Tô Ngữ Phù, để cho con và cô ta ở lại bên cạnh, đủ để chứng minh, cô ta trong lòng Long Dạ Tước là có vị trí, nói không chừng, vì cho con một mái ấm gia đình hoàn chỉnh, Long Dạ Tước sẽ cưới cô ta.”

“Anh làm nhiều như vậy, rốt cuộc là vì sao?” chị Mai hỏi với khuôn mặt bất lực.

“Tôi muốn nhà họ Long biết đến sự tồn tại của tôi, tôi muốn người đàn ông phải trả giá cho sự hoang đường năm đó.” Dạ Trạch Hạo ánh mắt lạnh lùng bắn ra một tia sáng.

“Nếu như anh muốn người nhà họ Long biết đến anh, anh tại sao không trực tiếp tìm bọn họ?”

“Mẹ tôi không cho phép tôi tìm bọn họ, càng không cho tôi xuất hiện trước mặt nhà họ Long.”

“Vì vậy, hai năm trước, anh chủ động dụ dỗ Tô Ngữ Phù.”

Dạ Trạch Hạo nhíu mắt, lạnh lùng hít một tiếng, “Cô ta xém chút là dụ được, đáng tiếc, tôi coi thường.”

“Vậy còn cái cô Tô Lạc Lạc này?”

“Chị nói xem, nếu tôi lấy Tô Lạc Lạc rồi, con của Long Dạ Tước phải kêu tôi là ba dượng, phải không?” Dạ Trạch Hạo đột ngột cười rất đắc ý, cứ như rất là thú vị.

Mặt chị Mai biến sắc, “Cậu... cậu không lẽ thật sự muốn lấy cô ta chứ!”

“Xem địa vị cô ta trong lòng của Long Dạ Tước, nếu như Long Dạ Tước cũng thích cô ta, như vậy, tôi nhất định phải cướp.”

Đêm đó.

Đúng sáu giờ, bọn trẻ được xe của trường chở về, Tô Lạc Lạc ngay cửa đón tiếp bảo bối về, dắt tay đi vào.

Hai đứa trẻ tung ta tung tãng, chưa được một lát chạy đến thăm cô kể bên chơi rồi.

Tô Lạc Lạc vòng cánh tay nhìn bọn chúng, nụ cười trên khóe miệng, trong lúc này, người hầu đột nhiên xuất hiện gọi cô, “Tô tiểu thư, ngài Long đánh điện thoại kiểm cô.”

Tô Lạc Lạc giật mình một cái, về đại sảnh nghe điện thoại, “Alo!”

Đầu dây bên kia, Long Dạ Tước giọng trầm tĩnh truyền đến, “Hôm nay ba mẹ tôi, bà nội tôi muốn qua đây một chuyến, nếu như cô không muốn xuất hiện, nhanh chóng rời khỏi nhà tôi.”

Tô Lạc Lạc giật mình, cô xác thực không muốn thấy người nhà họ Long.

“Được, tôi bây giờ rời khỏi, xin anh chăm sóc tốt cho con ăn cơm.” Tô Lạc Lạc trả lời, nói với người hầu, “Dì à, tôi bây giờ phải đi khỏi đây, dì chăm sóc tốt cho hai đứa nhỏ được không?”

“Được, Tô tiểu thư.”

Tô Lạc Lạc đi tới bãi cỏ, nói với hai đứa trẻ là Hạ Thắm có việc kiểm cô, cô muốn ra ngoài, Tô Tiểu Hinh lập tức muốn đi theo cô, bị Tô Lạc Lạc khuyên ở nhà.

Tô Lạc Lạc cũng không có phương tiện giao thông, chỉ có thể một bên đi, một bên đánh điện thoại cho Hạ Thắm, hỏi cô ấy có thời gian không qua đây đón cô.

Lúc cô đi đến một con đường rừng cây nhỏ, kế bên con đường lớn, bốn chiếc xe hơi màu đen rất khí chất từ bên cạnh cô chạy qua, cô thoáng thấy, một trong số đó là Long Dạ Tước.

Người nhà họ Long đến rồi.

Tô Lạc Lạc hít một hơi dài, đi hết nửa giờ đồng hồ, Hạ Thắm mới đón được cô, lúc này mới sáu giờ rưỡi, hai người dự định đi ăn cơm.

Trên bàn cơm, Hạ Thắm nghe thấy sự việc hôm nay của Tô Lạc Lạc và Dạ Trạch Hạo, một đôi mắt tròn nhìn chăm chăm, "Trời ạ! Cậu đề nghị Dạ Trạch Hạo á? Đó là nam thần của mình đó!"

"Tớ cũng đâu muốn đề nam thần của cậu, là không cẩn thận thôi mà!" Tô Lạc Lạc cười khổ.

"Nói cho tớ nghe, cậu có cảm giác được cơ bắp sáu múi của anh ấy không? Có bị cậu đề trúng cứng không vậy!"

"Cậu rút ra cho tớ." Tô Lạc Lạc trừng cô.

"Ái da! Cậu đúng là con của trời rồi, cậu nói cậu quá may mắn rồi đó! Cậu sinh ra con của Long Dạ Tước, lại bị Dạ Trạch Hạo để mắt đến, cậu có thể cho tớ một nửa sự may mắn của cậu, tớ cũng muốn bị Dạ Trạch Hạo để mắt."

"Tớ chỉ làm việc giúp anh ta, chỉ bán nghệ không bán thân."

"Thôi đi, Dạ Trạch Hạo ngoác ngoác ngón tay, nói không chừng cậu bỏ nhào tới rồi."

Tô Lạc Lạc chề môi nói, "Tớ không phải là fan của anh ta, nói thật chứ, Long Dạ Tước và anh ta rất giống, tớ mỗi ngày đều phải đối diện với Long Dạ Tước là đủ phiền rồi."

"Hô hô! Thân tại phúc không biết phúc, tớ nói giữa hai người đàn ông này, lấy một người trong số đó, cậu cũng sẽ lập tức đăng lên đỉnh cao cuộc đời, thành người chiến thắng đó."

"Tớ và Long Dạ Tước định ra qui tắc, sau này mỗi người sống cuộc sống riêng của mỗi người, ai cũng không được can thiệp người khác, cho dù đó là cha của những đứa con tớ thì tớ cũng sẽ không nảy sinh tình cảm gì với anh ta." Tô Lạc Lạc kiên định nói.

"Vậy cậu hiện tại muốn làm gì? Ước mơ của cậu là gì?"

Tô Lạc Lạc chống cằm suy nghĩ hồi nói, "Ước mơ của mình không lớn, đợi mình dành được một triệu tệ, an cư trong một căn nhà nhỏ trong thành phố này, sau đó, từ từ ở cùng các con đến lớn."

"Vậy còn lấy chồng thì sao?" Hạ Thắm hỏi.

Tô Lạc Lạc trực tiếp lắc đầu, "Mình đã có con rồi, cả đời này không nghĩ đến chuyện lấy chồng nữa, đàn ông đều không phải người tốt."

"Lạc Lạc, cậu cũng đừng quá bi quan như vậy, không phải tất cả đàn ông đều giống cha của cậu lạnh lùng vô tình đâu."

"Đừng nhắc đến ông ta, ông ta không đáng làm cha mình." Mắt Tô Lạc Lạc lướt qua một chút oán hận. "Được, không nhắc đến nữa." Hạ Thắm lập tức thu lại đề tài, và lúc đó, điện thoại của cô reo lên, cô cầm lên bắt máy, xong rồi, nhìn qua Tô Lạc Lạc, "Hôm nay mình có bạn học mời đi hát, đi cùng đi." Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

2152.

Tô Lạc Lạc ngẫm nghĩ, dù sao cũng còn sớm, người nhà họ Long cũng không biết khi nào mới rời khỏi, vậy đi xả hơi vậy! Cô gạt đầu đồng ý.

Những người lên hát đều là bạn cấp ba của Hạ Thắm, Tô Lạc Lạc không quen, đợi Hạ Thắm hét vài bài quay về chỗ ngồi, hai tên bạn học nam ngồi kế Tô Lạc Lạc không ngừng chúc rượu cô, cả hai đều là tay lão luyện nơi tửu trường, Tô Lạc Lạc từ chối được vài ly, nhưng vẫn bị khuyên uống hết ba ly bia.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng nếm qua mùi bia rượu, liên tục uống hai ly khiến cô lơ đãng không tỉnh táo.

Hạ Thắm giận hai cậu bạn chửi một tăng, xem thời gian thì lúc này là chín giờ rưỡi rồi, cô nhìn Tô Lạc Lạc đang nhắm mắt ngồi ở ghế sofa hơi, "Lạc Lạc, tớ đưa cậu về nhé."

"Mấy giờ rồi?" Tô Lạc Lạc nấc cục.

"Sắp mười giờ rồi, hay là tối nay cậu ở nhà tớ?"

“Không, tớ phải về nhà, tớ hứa với bọn trẻ sẽ về nhà rồi.” Tô Lạc Lạc được Hạ Thấm dìu ra cửa.

Khuôn mặt nhỏ của Tô Lạc Lạc đỏ hồng, đưa tay lên trán thần trí cũng không được tỉnh táo cho lắm.

“Lạc Lạc, cậu không sao chứ! Cậu còn có thể về không?”

“Không sao.” Tô Lạc Lạc gắng gượng nói.

Hạ Thấm tiễn cô đến trước cổng biệt thự, Tô Lạc Lạc đưa tay bấm chuông cửa, giờ này người hầu đều về cả rồi, người đến mở cửa chỉ có anh ta thôi.

Khoảng hai phút sau.

Dưới ánh sáng màu xanh nhợt của đèn chiếu đường của biệt thự, một thân hình cao to chậm rãi bước ra khỏi bóng sáng của ánh đèn.

Là Long Dạ Tước.

Áo sơ mi trắng, quần tây đen, thành thực cao quý, hấp dẫn, nhưng lại khiến người khác không dám đến gần.

Ngón tay thon dài của anh kéo cửa nhỏ ra, Hạ Thấm lập tức cười híp mắt chào hỏi, “Long tiên sinh, Lạc Lạc uống say rồi, phiền anh chăm sóc cô ấy.”

Nói xong, đưa cô gái đang diu trong tay đẩy về phía người đàn ông, Tô Lạc Lạc vốn dĩ bước chân không vững, tức khắc không khách khí ngã vào lòng anh ta.

Đôi mày sắc của anh ta chau lại, hai tay đỡ hờ cô ấy, cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, trong không khí cũng phảng phất mùi cồn.

“Xin lỗi...” Tô Lạc Lạc nói nhỏ, cả người lùi về sau một bước, thầm trách Hạ Thấm nhiều chuyện.

Cô không cần ai chăm sóc cả! Rõ ràng cô có thể tự chăm sóc tốt bản thân mà...

Nhưng mà, trời đất sao cứ xoay vòng vòng ....

“Á...” Cô mới phát hiện mình sắp ngã rồi.

Bất giác, một đôi tay khỏe mạnh đưa đến, phần eo cô bị nắm lại, không chút chuẩn bị gì, khuôn mặt nhỏ của cô lại áp sát vào phần ngực rắn chắc của người đàn ông.

“Ui...” Mũi Tô Lạc Lạc bị đụng trúng đau.

Giây sau, cô cảm giác cả người nhẹ lâng, cả người đều bị anh ta bế ngang lên.

“Này....bỏ tôi xuống, tôi có thể đi....tôi không muốn anh bế...” Tô Lạc Lạc tuy là say rồi, nhưng cũng không muốn anh ta bế cô.

“Cầm mồm.” Một câu nói nguy hiểm của đàn ông vang lên. Tô Lạc Lạc lập tức im lặng, ngược lại rất sợ anh ta lỡ sẩy tay làm rớt cô, vội dùng một đôi tay nhỏ ôm chặt cổ anh ta, lúc này, đã bước đến phòng khách sáng trưng, cô bất giác mở đôi mắt say nhìn từ dưới lên, quan sát người đàn ông này, chiếc cằm cương nghị, đôi môi mím chặt hấp dẫn, tiếp lên trên, càng là tuyệt tác hoàn mỹ không có điểm nào chê được.

Long Dạ Tước quả nhiên đoán đúng rồi, cô gái này quả thực vẫn còn lưu luyến thế giới đèn hoa, cô ta vốn vẫn chưa muốn an phận thủ thường chăm sóc con cái, cũng không biết hôm nay chơi với những ai, chắc chắn không thiếu đàn ông mà.

Long Dạ Tước bế thẳng Tô Lạc Lạc về phòng cô ấy, đặt cô ấy trên giường là rời khỏi, khuôn mặt anh tuấn hiện ra nét chê bai.

Tô Lạc Lạc xoay người một cái ngồi dậy.

Người say rượu đều không thừa nhận bản thân uống say, thế nên, cô vẫn nghĩ đến việc đi thăm bọn trẻ một cái.

Cô bước xuống giường, kéo cửa, cô đang chuẩn bị đẩy cửa phòng của bọn trẻ, phía sau, một giọng nam cảnh cáo, “Không được phép đi vào.”

“Bọn trẻ đều ngủ cả rồi sao?” Tô Lạc Lạc quay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa phòng khách lầu hai.

“Ngủ cả rồi.” Anh ta lạnh lùng trả lời.

“Ồ! Vậy tôi về phòng ngủ.” Nói xong, Tô Lạc Lạc vừa quay người, phân không rõ đông tây nam bắc, thuận tay mở cửa một căn phòng bên trái...

Trên ghế sofa, gương mặt người đàn ông sa sầm lại, chết tiệt, cô ta cả gan vào phòng anh ta?

Tô Lạc Lạc vừa vào phòng, cảm giác trong phòng tối bùng, nhưng không suy nghĩ gì, cô buồn ngủ quá, cô chỉ muốn lăn xuống giường ngủ ngay, cô mơ màng bò lên giường, giày cũng không cởi là ngủ luôn.

Long Dạ Tước bước vào, nhấn nút mở đèn, nhìn thấy trên chiếc giường lớn của anh có một cô gái mặt úp xuống, ngủ sấp người.

Long Dạ Tước bình sinh không thích người ta chạm vào đồ của anh, dù chỉ là cái giường, huống hồ tối nay cả người cô ta toàn hơi rượu, càng không biết có cùng người đàn ông khác lên giường qua chưa, anh càng không thể chịu nổi.

Và lúc này đây, Tô Lạc Lạc trên giường cảm thấy nóng bức cực kỳ, cô tưởng đang ở trong phòng mình, đôi tay nhỏ vô cùng thuần thực cởi nút áo sơ mi.

Long Dạ Tước vừa bước đến trước giường, tận mắt thấy được cảnh tượng này, đôi mắt anh càng đen sẫm đi vài phần, dưới ánh sáng đèn thủy tinh, cô gái ăn vận cực ít đồ lộ ra thân hình gần như là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ vậy, trực tiếp bày ra trước mặt anh.

Cho dù là Long Dạ Tước, nhìn thêm vài lần cũng phải nuốt nước miếng ừng ực, đêm của năm năm trước, anh có thể nhớ lại không ít.

Cái miệng nhỏ của Tô Lạc Lạc mở hờ, phả hơi ra toàn mùi rượu, trong đêm tối, dường như hóa thân thành yêu tinh.

Long Dạ Tước chau mày, anh tự nhiên có chút nghi ngờ, cô ta có phải cố ý đi nhằm phòng, nhằm giường không, mục đích, là quyến rũ anh ta lần nữa?

Nếu là như vậy, vậy thì, kế hoạch của cô ta tính sai rồi.

Anh tự hào nhất chính là khả năng tự tiết chế của mình, những năm nay, Tô Ngữ Phù dùng hết bao nhiêu cách, nhưng anh vẫn không cho cô ta đến gần, chuyện của năm năm trước chỉ là một sai lầm, và sau này, anh sẽ không bao giờ lặp lại sai lầm này nữa.

“Uhm...” Tô Lạc Lạc thoải mái tự tại xoay người một cái trên chiếc giường to êm ái, hoàn toàn không biết bên cạnh cô đang đứng một người đàn ông.

Long Dạ Tước cắn môi, anh cuối cùng vẫn cúi người, muốn đem cô gái trên giường về lại giường của cô ấy.

Khi tay anh chạm vào bả vai mảnh mai của cô, không có sự cản trở của quần áo, tay anh trực tiếp chạm vào làn da mịn màng thơm tho.

Trong vài giây Long Dạ Tước ngây người ra, Tô Lạc Lạc đã chủ động chồm lên cổ anh, người đàn bà say rượu rồi thì không hi vọng còn có trí não gì nữa.

Khuôn mặt đỏ ửng của cô phóng to trước mặt anh ta, đôi môi đỏ hé mở, hơi thở từng đợt nhẹ nhàng thổi lên cảm anh.

Hai mảnh môi hồng dưới ánh đèn lấp lánh mê người.

Hồ hấp của anh ta bất ngờ khựng lại.

Ngũ quan của Tô Lạc Lạc, cho dù dưới ánh đèn sáng trưng không thể che dấu được gì, vẫn hoàn toàn không có chút khiếm khuyết nào, làn da trắng nõn nà, vẫn giống học sinh cấp ba còn ngây thơ lắm.

“Tô Lạc Lạc.” Anh chỉ có thể kêu cô tỉnh dậy.

“Uhm...” Tô Lạc Lạc hàm hồ lên tiếng, hàng lông mi dài che lấp đôi ngươi lại không chịu mở ra, ngược lại, buông tay ra khỏi cổ anh, nằm xuống tiếp tục ngủ.

Long Dạ Tước hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ bế cô về phòng, cô ta chắc chắn ngủ lì trên giường anh đêm nay rồi. Ngày mai xem anh xử lý cô ta như thế nào. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

2153.

Sáng sớm.

Tô Lạc Lạc thoải mái lăn một vòng, một giấc mộng hoàn mỹ, không ngăn được một cơn buồn tiểu làm thức giấc, hôm qua uống hơi nhiều rượu, một đêm ngon giấc.

Cô có chút không tỉnh nguyên mà mở mắt, chuẩn bị xuống giường.

Tuy nhiên, cô vừa đứng dậy, tấm chăn trên người trượt xuống, cả thân hình lộ ra ngoài, khi cô chưa kịp phản ứng lại, cô cảm giác ở sofa đối diện giường

có một người đang ngồi.

Cô cố định mắt nhìn, cả người muốn điên lên, cô giật mình nhanh với lấy cái chăn mà quấn chặt lại quanh người, một sự tức giận xông lên đến não.

Người đàn ông đối diện, thân hình cao to tạo nhả ngồi trên ghế sofa, chân dài bắt chéo, áo sơ mi trắng, quần tây đen, cao quý tựa như là thần trên trời.

Còn ánh mắt của anh ta đang nhìn thẳng vào thân hình cô, Tô Lạc Lạc lập tức ngượng phát điên và ái ngại.

"Khốn nạn vô sỉ." Tô Lạc Lạc tức giận chửi người.

Người đàn ông nhìn chằm chằm cô vội che đi cơ thể, cười nhạt lên tiếng, "Thân hình tiểu học, che không che, tôi cũng không hứng thú."

Câu nói lần nữa làm máu huyết toàn thân cô gái trên giường xông lên não hết rồi, "Anh là đồ lưu manh."

Người đàn ông trên ghế sofa tưởng mạo phi phạm nhưng vẫn lạnh nhạt, "Là tôi lưu manh, hay là cô lên bậy giường, cô tốt nhất tự mình làm rõ, cô đang ngủ ở phòng của ai."

Tô Lạc Lạc mở to mắt nhìn về bốn phía, cả người thần thò ra.

Trời ạ! Cô tại sao lại ở trong phòng của anh ta? Lại còn, cả người trần truồng?

Cô vội giữ lấy chăn, tí mi nghĩ lại hôm qua cô ra cửa muốn nhìn con một cái, sau đó, cô về phòng ngủ rồi, không lẽ... không lẽ cô vào phòng của người đàn ông này?

Không thể nào, cô tại sao lại làm chuyện ngu ngốc đến vậy?

Người đàn ông híp mắt, con mắt đen như mực lạnh lùng nghi ngờ nhìn cô, "Cô hôm qua leo lên giường tôi rốt cuộc là muốn làm gì?"

Tô Lạc Lạc hiện giờ căn bản không thể hồi tưởng chi tiết sự việc tối qua, nhưng cô nhớ được quần áo là tự mình cởi ra, nói chung, hai má và lỗ tai cô bắt đầu đỏ lên.

Tối qua chẳng lẽ thật sự cô bắt cần leo lên giường anh ta sao!

"Vậy thì... anh hôm qua không ngủ ở đây chứ!" Cô cắn môi ái ngại hỏi.

"Cô nghĩ nhiều rồi, tôi nói rồi, tôi đối với thân hình cô không có hứng thú." Người đàn ông ánh mắt lướt qua một sự vô vị.

Tô Lạc Lạc lập tức lên phần khởi, anh ta nghĩ như vậy là tốt nhất, nói như vậy, cô ở nhà này là an toàn rồi, tuy nhiên, người đàn ông này có cần phải coi thường thân hình cô không? Cô có chỗ nào giống học sinh tiểu học chứ? Học sinh tiểu học mà có vòng ngực?

Bỏ đi, không tính toán với anh ta nữa, anh không có hứng thú với cô là tốt nhất.

Cũng may, cô cũng không hứng thú gì với anh ta.

Đàn ông của Tô Ngữ Phù, đụng vào cô một cái, cô cũng cảm thấy dơ.

Tô Lạc Lạc phát hiện áo của cô ở bên cạnh, lập tức cầm lên, cả người chui vào chăn để mặc vào.

Mùi hương đặc trưng của đàn ông trong chăn khiến cô thở khó khăn, cô vội đưa cái đầu nhỏ ra ngoài, nhìn người đang ngồi trên ghế sofa nói, "Tôi đi xem bọn trẻ."

"Đợi một chút." Người đàn ông bình thản nói.

Tô Lạc Lạc lập tức quay đầu nhìn anh, "Anh còn chuyện gì à?"

"Cô vi phạm qui tắc của chúng ta."

"Điều nào?"

Người đàn ông có chút không vui chau mày, cái người phụ nữ này trí nhớ sao mà kém vậy? Anh không ngại nhắc nhở cô, "Điều đầu tiên, không được leo lên giường tôi."

"Tôi tối hôm qua say rồi, không phải cố ý, tôi không phải không làm gì anh hết sao? Hơn nữa, tôi còn bị anh nhìn thấy hết rồi." Tô Lạc Lạc lý lẽ cứng rắn nói.

Đôi môi mỏng của người đàn ông nhếch lên, "Cô có múa thoát y trước mặt tôi thì tôi cũng không quan tâm, tôi chỉ cần cô tuân thủ qui tắc."

"Vậy anh muốn sao?" Tô Lạc Lạc phiến não hỏi lại.

“Đương nhiên là tiến hành trừng phạt cô.”

Tô Lạc Lạc nghe xong, vội làm hành động che ngực, khóe miệng giật một cái, “Anh muốn làm gì?” Trong đầu của cô, lập tức nghĩ ra một số trừng phạt biến thái, người đàn ông không lẽ biến thái đến vậy chứ! Như là * *?

Nhìn cô hành động như vậy, Long Dạ Tước cũng không biết nói gì, người phụ nữ này đầu óc làm bằng cây gỗ hả? Phải nói mấy lần nữa là anh ta không hứng thú với cô đây? Cô ta mới biết là bản thân không có sức hấp dẫn chứ?

Anh thân hình như trúc lam ngọc thụ đứng dậy, lạnh lùng nói, “Lần này trừng phạt cô là lấy tấm ga giường với bộ áo gối của tôi giặt sạch toàn bộ.”

Tô Lạc Lạc mở to con mắt, vẫn chưa kịp phản ứng, người đàn ông đã ra đến cửa rồi, bồi thêm một câu nói, “Giặt bằng tay, giặt cho sạch vào.”

Tô Lạc Lạc đứng tại vị trí đó, cái người đàn ông này kêu cô giặt tất cả bộ trang bị giường ngủ bằng tay? Vậy không làm cô ấy chết mệt à !

Tô Lạc Lạc vội chạy theo, thấy anh đi qua phòng của bọn trẻ, cô gượng cười nói, “Giặt bằng máy sẽ sạch hơn đó! Tôi dùng máy giặt giặt nha!”

“Vậy không cần giặt nữa, trực tiếp bồi thường tiền.” người đàn ông quay người lại, ánh mắt nhìn cô.

Tô Lạc Lạc nghe xong, lập tức có nhuệ khí nói, “Bồi thường thì bồi thường, anh nói cái giá, tôi nhiều nhất hôm nay mua cho anh một bộ bốn món mới tinh.”

Long Dạ Tước khóe miệng nở nụ cười nhạt, “Tính rẻ cho cô chút, lấy con số chẵn, một triệu tệ.”

Tô Lạc Lạc hàm răng đều muốn rớt ra, “Anh nói cái gì? Một triệu tệ? Anh ăn cướp à!”

“Bộ giường ngủ của tôi toàn cầu phát hành chỉ có một trăm bộ, mỗi bộ giá thị trường là khoảng một triệu hai mươi tệ, để cô trả một triệu tệ đã là tính rẻ cho cô rồi đó.” Long Dạ Tước lạnh lùng hừ lên một tiếng, cao ngạo giống như một vị vua đang dạy bảo nô bộc vậy.

Tô Lạc Lạc trờ con mắt mở to, các biểu cảm khác đều đơ rồi.

Cái người đàn ông này dùng bộ mền gối bốn món trị giá hơn một triệu tệ?

Quá đáng mà, cái người đàn ông này giàu đến biến thái à!

Hơn một triệu tệ, cô khẳng định không muốn bồi thường rồi, cô chỉ còn hạ nhuệ khí xuống nói, “Được rồi, tôi giặt là được rồi.”

“Giặt sạch sẽ chút.” Người đàn ông mệnh lệnh, làm như cô ngủ qua một lần, trên người đem theo vi khuẩn vậy.

Tô Lạc Lạc xác thực bị người đàn ông này ngó lơ rồi.

Cô nghiêng răng, Hừ! Lần sau để cho con gái tè dầm nhiều lần trên giường anh ta, xem anh ta có chê bai hay không.

Long Dạ Tước đẩy cửa phòng của hai đứa trẻ, lúc này chỉ mới bảy giờ rưỡi, Tô lạc Lạc nhanh chóng về phòng cô giải quyết nỗi buồn, xem ra, cô hôm nay phải giặt drap giường cho người đàn ông đó rồi.

Trên bàn cơm sáng, Tô Tiểu Sâm nhìn qua mami ăn bánh mì ở phía đối diện, hỏi thăm, “Mami, tối qua mami đi đâu vậy?”

“Ta và di Hạ Thâm đi chơi.” Tô Lạc Lạc cười lên.

“Mami, vậy mami đi chơi vui vẻ chút nha! Nhớ là kiếm cho chúng con ba mới.” Tô Tiểu Sâm nhoeo miệng cười.

Tô Lạc Lạc xém chút nữa sặc rồi, cô ngẩng đầu nhìn con trai, “Con nói gì vậy?”

“Con ủng hộ mẹ kiếm một người ba mới cho tụi con.” Tô Tiểu Sâm tiếp tục nói.

Tô Lạc Lạc lập tức cười hỏi, “Vì sao vậy?”

“Như vậy, không phải sẽ có nhiều hơn một người để thương con và Tiểu Hinh rồi sao?”

Kế bên, một người đàn ông nào đó đang nhả nhấm ăn đồ ăn trong đĩa của mình, nghe thấy câu nói của con trai, khuôn mặt anh tuần có chút không vui trầm xuống, “Ai nói ba mới nhất định sẽ thương bọn con?” Tô Tiểu Sâm nói, “Con tin rằng người yêu mami, nhất định sẽ yêu chúng con.” Nói xong, nó lập tức làm ra dáng biểu cảm của người lớn, “Ba à, ba không được kiếm mẹ mới nha! Mẹ mới đều là người xấu.” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

2154.

Tô Lạc Lạc nghe xong, bật cười ha hả, “Con trai nói rất đúng.”

“Giống công chúa bạch tuyết vậy, mẹ mới của cô ấy là một kẻ cực kỳ xấu xa, thế nên, ba à, kiếp này ba đừng tìm mẹ mới cho tụi con, con và anh hai không thích đâu.” Tô Tiểu Hình cũng gia nhập hàng ngũ nói chuyện phiếm.

Tô Lạc Lạc cố nén con cười, lên nhìn tên đàn ông đối diện, chỉ thấy đôi mắt đen tuyền của anh nhìn chăm chăm hai đứa con, có chút cứng họng không biết phải nói gì.

Và ngay lúc này, điện thoại Tô Lạc Lạc để bên bàn reo lên, cô cầm lên xem, là số lạ, cô để lên tai nghe, “A lô, xin chào.”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói lười nhác của đàn ông, “Tôi là Dạ Trạch Hạo, đến nhà tôi trước chín giờ, có việc cần cô làm.”

Tô Lạc Lạc khi này mới nhớ ra, bản thân đang làm việc dưới trướng của anh ta, cô nghĩ nhà anh ta ở bán kính hơn một cây số, cô gật đầu nói, “Vâng! Tôi sẽ đến đúng giờ.”

Đầu dây bên kia cúp máy.

Trong khi Tô Lạc Lạc đang lưu lại số của Dạ Trạch Hạo thì Tô Tiểu Sâm lập tức hiếu kỳ hỏi, “Mami, mami đang hẹn hò với ai à?”

Tô Lạc Lạc buông điện thoại xuống, nghiêm túc trả lời con trai, “Điện thoại của sếp mami.”

“Sếp của mami là trai hay gái?” Tô Tiểu Sâm như đứa bé hiếu kỳ.

“Con trai.”

“Trẻ không?”

“Hai mươi sáu tuổi.”

“Wow! Nhất định là rất đẹp trai rồi!”

“Đúng vậy! Anh ta là đại minh tinh.” Tô Lạc Lạc có chút đắc ý khoe mẽ với con cái.

Tô Tiểu Hình lập tức cảm thán, “Đại minh tinh à!”

“Đúng vậy! Anh ta ở gần đây thôi.” Tô Lạc Lạc vừa cười vừa tiết lộ.

Đôi mắt to đen như hạt nho của Tô Tiểu Sâm lên nhìn phản ứng của ba, cậu nhóc lập tức làm nũng, “Mami, khi nào dẫn tụi con đi nhà sếp mami chơi nhé?”

“Đúng rồi! Tụi con cũng muốn gặp đại minh tinh.”

Khi này, một giọng nam lạnh lùng chen vào, bao hàm ý chất vấn, “Công việc của cô rốt cuộc là gì?”

Gương mặt xinh của Tô Lạc Lạc ngẩng cao, trong giọng điệu có chút tự hào, “Bây giờ tôi là chuyên gia trang điểm cá nhân kiêm thiết kế tạo hình cho một đại minh tinh đang được yêu thích vô cùng.”

“Wow! Mami thật tuyệt.” Hai đứa nhóc đồng thời vỗ tay.

Tô Lạc Lạc nói xong, nhìn người đàn ông bên cạnh hỏi, “Tôi có thể giặt chăn drap cho anh vào buổi chiều không, buổi sáng tôi có công việc rồi.”

“Không được!” Anh ta một câu từ chối, “Nhất định phải giặt vào buổi sáng, mai tôi phải thay lại dùng.”

Đôi mắt to long lanh của Tô Lạc Lạc ánh lên tia mị lực, một lát anh ta đưa con đi học, và sẽ không có ở nhà, cô dùng tay giặt hay dùng máy giặt, anh ta làm sao biết được.

“Thôi vậy! Một lát anh đưa bọn trẻ đi học đi! Tôi ở nhà giặt chăn drap.” Tô Lạc Lạc cảm thấy một tiếng rười rượi hơn có thể hoàn thành được.

“Mami, tại sao mami phải giặt chăn của ba?” Tô Tiểu Hình hiếu kỳ hỏi.

“Ồ! Vì chân của ba con bị dơ rồi, mami giặt giúp ba.” Tô Lạc Lạc cười khan một tiếng.

“Mami thật siêng năng mà, ba à, ba xem mami đối tốt với ba đến thế, ba cũng phải đối xử tốt hơn với mami nhé!” Tô Tiểu Hinh quay đầu nhìn ba, nghĩ rằng ba nhóc nhất định là cảm động lắm.

Long Dạ Tước nhìn bọn trẻ ăn xong mì trong tô rồi, anh đứng dậy nói, “Được rồi, mang ba lô nhỏ của tụi con lên, chúng ta đến trường thôi.”

Tô Lạc Lạc nhìn hai nhóc con vẫy tay, “Tạm biệt.”

“Mami, đợi tụi con tan học rồi, có thể đến nhà đại minh tinh chơi không?” Tô Tiểu Hinh nghe thấy đại minh tinh thì hứng thú hẳn, vì nhóc cảm thấy có thể gặp ngôi sao là chuyện cực kỳ đáng tự hào.

“Ồ! Để mami hỏi sếp của mami nhé!” Tô Lạc Lạc nghĩ thầm, Dạ Trạch Hạo chắc chắn không hoan nghênh hai nhóc con này rồi.

Vì Dạ Trạch Hạo xem ra là loại người lạnh lùng cao ngạo.

Long Dạ Tước trước khi đi, nhìn lại một lần người đàn bà cười tươi hơn hoa, mắt nheo lại có chút nghi ngờ.

Khi xe của Long Dạ Tước vừa đi khỏi, Tô Lạc Lạc liền chạy nhanh đến phòng Long Dạ Tước, gỡ ra bộ drap chăn bốn món trên giường anh ta ra, vừa gỡ vừa hết ý kiến, không phải chỉ là drap chăn áo gối thôi sao? Hơn một triệu tệ? Xem cô là trẻ em ba tuổi à!

Hứ! Giặt tay gì chứ.

Cô có thể dùng máy giặt giặt cho anh ta là tử tế lắm rồi.

Tô Lạc Lạc cuộn tấm chăn lại thành cuộn rồi ôm xuống lầu, phía sau vườn của lầu một có máy giặt, máy giặt khô, đây là nơi bình thường người hầu hay làm việc.

“Tô tiểu thư, tôi giặt được rồi!” Người hầu thấy cô ôm chăn xuống, chủ động bước qua giúp đỡ.

Tô Lạc Lạc lập tức cười lắc đầu nói, “Không cần, chị Trương, chị đi làm việc của chị đi! Cái này để tôi tự làm được rồi.”

Chị Trương thấy cô nhất định phải tự giặt, cũng không kiên trì nữa, cô đến sau vườn quét dọn lá cây.

Tô Lạc Lạc nhét tất cả drap chăn áo gối vào máy giặt lớn, sau đó bấm nút khởi động, cô chạy vào phòng dọn dẹp phòng ngủ của mình.

Long Dạ Tước sau khi đưa bọn trẻ đến trường, ngồi vào xe, hướng về phía công ty anh ta lái đi, đến trước một ngã tư đường, đôi người sâu thẳm của anh lướt qua nét phức tạp, anh cuối cùng vẫn lấy điện thoại ra bấm số trợ lý.

“A lô, Long tổng ạ.”

Long Dạ Tước nhìn về phía trước với ánh mắt sắc lạnh, mặt không chút biểu cảm cản dận, “Điều tra cho tôi, có phải xung quanh biệt thự của tôi có một ngôi sao đang sinh sống.”

“Long tổng, không cần điều tra, khoảng một cây số hơn ở phía bên trên biệt thự của anh có một biệt thự độc lập, đích thị có một nam minh tinh vô cùng nổi tiếng đang sinh sống, tên là Dạ Trạch Hạo.”

Long Dạ Tước nhíu mày, trầm giọng nói, “Tại sao cô biết rõ ràng đến thế?”

Nữ trợ lý cười nói, “Bình thường tôi cũng hay quan tâm tin tức giải trí, có nhà báo chụp được hình ảnh biệt thự của Dạ Trạch Hạo, ở phía khác của biệt thự nhà anh, Long tổng, có phải có nhà báo đến làm phiền anh rồi không?”

“Thuận miệng hỏi thôi.” Long Dạ Tước nói xong, ngắt điện thoại.

Trong biệt thự, Tô Lạc Lạc dưới sự giúp đỡ của chị Trương, vào tám giờ năm mươi phút cuối cùng cũng phơi xong drap giường, dưới ánh nắng, mấy món đồ này quả nhiên được chế tạo tinh tế, có vẻ là vô cùng mắc.

Tô Lạc Lạc đang kéo ngay thẳng lại góc bên của tấm chăn, bất ngờ, tim cô thất lại, chỉ thấy góc bên của tấm chăn bị kéo rách một lỗ to.

“Tại sao lại giặt rách rồi?” Tô Lạc Lạc thở gấp, nhìn góc bị rách mà không dám tin vào mắt mình.

Chị Trương nhìn thấy, cũng kinh ngạc vô cùng, sau đó hỏi Tô Lạc Lạc, “Có phải tiểu thư dùng máy giặt thứ hai để giặt không?”

“Hình như là vậy...”

“Đó là cái máy hư, lồng giặt bên trong lòi ra một sợi kẽm, chiều nay phải đem đi sửa lại.”

Tô Lạc Lạc mở to mắt, muốn xiu, “Hả?” Nói xong, cô lập tức đi kiểm tra mấy cái drap giường và áo gối, chỉ thấy drap giường bị móc kéo đến nổi

không thể nhìn tiếp được nữa, toàn bộ sợi vải bị tura ra, cứ như là bị mạnh bạo nắm kéo thành vải lau nhà vậy.

“Trời ơi! Chết chắc rồi.” Tô Lạc Lạc cảm thấy ngày tận thế đến rồi.

Chăn drap hơn một triệu tệ bị cô giật ra mấy cái lỗ to? Long Dạ Tước không giết cô mới lạ.

Tô Lạc Lạc nhìn mấy món đồ đắt tiền, khóc không ra nước mắt, và lúc này đây, điện thoại cô để bên cạnh reo lên, cô cầm lên xem, điện thoại của Dạ Trạch Hạo, thời gian đã là tám giờ năm mươi tám rồi.

Cô vội bắt máy, “A lô! Dạ Trạch Hạo, anh đợi một chút, tôi đến ngay.”

“Cho cô thêm mười phút, tôi không có thói quen chờ người.” “Được ạ! Lập tức đến ngay.” Tô Lạc Lạc nhận được điện thoại, mặt nhăn nhó nhìn mấy tấm chăn drap, trong lòng nghĩ, đợi về rồi tính tiếp vậy! Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

2155.

Tô Lạc Lạc đã rất lâu chưa chạy như vậy qua, mà bây giờ, cô đang chạy nước rút với tốc độ một trăm mét trên giờ, hướng về phía nhà Dạ Trạch Hạo.

Chạy đến cửa nhà anh, cô thở hổn hển nhấn chuông, rất nhanh, cửa mở ra, cô nhanh chóng chạy đến đại sảnh, chỉ thấy trên sofa, một dáng người đàn ông nằm cuộn người, người đó nói rất gấp nhưng lại đang ngủ gật ở đây.

"Dạ Trạch Hạo?" Tô Lạc Lạc vừa thở vừa gọi anh ta.

Dạ Trạch Hạo mở ra hàng lông mi dài dày, một đôi mắt đen láy nhìn cô, trách móc một tiếng, "Tại sao lại chậm như vậy?"

"Anh có phải sắp ra cửa rồi?" Tô Lạc Lạc hỏi.

Khẳng định là đang đợi cô đến để xử lý và trang điểm cho anh ta rồi!

"Mau ký hợp đồng trên bàn đi."

Tô Lạc Lạc nhìn thấy trên bàn đang để một bản hợp đồng, cô vội đưa tay qua chuẩn bị cầm lên xem, thấy vậy anh ta hết kiên nhẫn mà hối thúc nói, "Nhanh lên, tôi còn việc gấp."

Tô Lạc Lạc cắn môi nói, "Tôi phải xem đã."

"Không có thời gian coi đâu, kí đi." Người đàn ông cắn môi, "Mười phút nữa tôi phải ra cửa."

Tô Lạc Lạc bị anh giục trong đầu hơi loạn lên, cô cầm lấy cây bút trên bàn, trên hợp đồng kí lên tên của bản thân mình, kí xong, cô nhanh chóng nói, "Tôi đem đồ trang điểm của bản thân, anh có ý kiến gì không?"

"Ấn dấu tay."

Tô Lạc Lạc kinh ngạc vì đến ấn chương cũng đã chuẩn bị luôn rồi, cô lấy tay phết vào ấn chương một cái, in lên chữ ký, nói với anh ta, "Xong rồi, chúng ta có thể bắt đầu rồi."

Chỉ thấy Dạ Trạch Hạo đứng dậy, thu lại bản hợp đồng của cô, sau đó, lại ngồi về sofa, đầu dựa vào ghế sofa, nói với cô, "Tôi đói rồi, nấu cho tôi một chút đồ ăn sáng đi!"

Tô Lạc Lạc mở to mắt, có chút đơ ra nhìn anh ta, sau đó xác nhận hỏi, "Anh gấp gấp đánh điện thoại gọi tôi qua đây, là vì để tôi làm cơm sáng cho anh à?"

"Đây cũng là một trong phạm vi công việc của cô." Dạ Trạch Hạo lười nói.

"Tôi chỉ là chuyên gia trang điểm cho anh! Không phải bảo mẫu của anh." Tô Lạc Lạc phản bác.

"Tôi sẽ giải thích rõ một chút công việc của cô từ nay về sau, cô ngoại trừ là nhà trang điểm cho tôi, nhà tạo hình, còn phải làm trợ lý cá nhân kiêm bảo mẫu, cũng có nghĩa là, sau này sinh hoạt hằng ngày của tôi, ăn uống, bất kì việc gì, chỉ cần cô làm được, cô nhất định phải làm."

Tô Lạc Lạc bây giờ mới phát hiện bản thân kí cái hợp đồng không phải là công việc, mà là giấy bán thân.

Như thế, cô lập tức có động tác rất nực cười, cô chạy đến phía trước Dạ Trạch Hạo, vuron tay đi cướp bản hợp đồng trên tay anh, Dạ Trạch Hạo ngược lại không dự liệu được chuyện này, anh nhanh chóng từ sofa đứng dậy, ý vào chiều cao, cầm hợp đồng giờ cao, đắc ý nhìn cô, "Lấy không được."

"Anh trả cho tôi, tôi không giúp anh làm việc nữa." Tô Lạc Lạc không muốn làm nữa.

Cô hôm nay bị gì mà xui quá vậy? Sáng gây họa với Long Dạ Tước, bây giờ, lại bị Dạ Trạch Hạo chơi sỏ.

"Tô Lạc Lạc, cô kí tên đóng dấu tay rồi, muốn trở mặt, không dễ vậy đâu." Dạ Trạch Hạo giống như đứa trẻ đắc ý vậy, rất có cảm giác thành công.

"Dạ Trạch Hạo, anh chắc là cần tôi trang điểm cho anh chứ? Tôi ngày ngày hóa trang anh thành cương thi." Tô Lạc Lạc uy hiếp nói.

Dạ Trạch Hạo mới không sợ đó! Ngược lại anh có lòng an ủi cô, "Tô Lạc Lạc, cô không cảm thấy cô quá may mắn sao? Người muốn tiếp cận tôi xếp hàng một vòng trái đất đó, cô là người duy nhất may mắn đó, cô nên vinh hạnh mới phải."

Tô Lạc Lạc hứ lên một tiếng, thấy không cướp lại hợp đồng được, cô lập tức tức hồng hộc nói, "Tôi yêu cầu thêm tiền công, tháng lương một trăm ngàn tệ"

"Tám mươi ngàn tệ." Dạ Trạch Hạo thương lượng giá cả.

"Một trăm ngàn tệ, không được nhiều đó, tôi không làm." Tô Lạc Lạc không thỏa hiệp.

"Được thôi, một trăm ngàn tệ thì một trăm ngàn tệ, tính như vậy đi." Dạ Trạch Hạo vui vẻ chấp nhận, anh cũng không thiếu tiền, anh chỉ cần xuất hiện trong một hoạt động, là có giá mấy chục triệu, thậm chí là trăm triệu.

Tô Lạc Lạc vì mức lương, không làm loạn nữa, chỉ là tức chưa hết nói, "Chưa thấy qua người như anh lòng dạ đen tối."

Dạ Trạch Hạo không oán không phiền não, hỏi ngược, "Cô đang khen tôi hay sao? Hay là mê luyến tôi rồi?"

"Trước tiên, tôi nói rõ trước, tôi không phải người hâm mộ của anh." Tô Lạc Lạc nói rõ ràng điểm này.

Dạ Trạch Hạo ngược lên khuôn mặt đẹp trai đầy mê hoặc nhìn cô, "Tôi chính là muốn loại người như cô, nếu như cô là fan hâm mộ điên cuồng, tôi mới không cần cô đó."

Tô Lạc Lạc lại còn có chút không phục nhìn trừng trừng bản hợp đồng trên tay anh, mới nhớ hỏi một câu, "Cái hợp đồng này kí mấy năm?"

"Năm năm."

"Ê, anh, anh sao mà lòng dạ đen tối quá vậy! Tôi phải phục vụ anh năm năm?" Tô Lạc Lạc tức muốn chết.

"Tiền công đều không thiếu cho cô."

"Tôi muốn mỗi năm tăng lương." Tô Lạc Lạc thay mình đòi quyền lợi.

"Xem biểu hiện của cô rồi mới tính." Dạ Trạch Hạo không ngờ rằng, cô ta lại là loại người được nước lấn tới, Long Dạ Tước có thể thích cô ta sao?

Tô Lạc Lạc chỉ còn có thể nghiêng rằng, "Được thôi! Ngoài việc ăn sáng ra, anh còn muốn làm cái gì?"

Dạ Trạch Hạo không tự chủ xoa bụng, "Chỉ cần ăn sáng, tôi sắp đói chết rồi."

Tô Lạc Lạc không biết phải nói gì nữa, anh ta rõ ràng người lớn như vậy rồi, lại còn không thiếu tiền, vậy mà còn để bản thân đói đến như vậy?

"Anh không biết gọi đồ ăn ngoài à!" Tô Lạc Lạc không rảnh hơi hỏi một câu.

Dạ Trạch Hạo nhếch miệng cười nói, "Tôi dám kêu sao?"

Tô Lạc Lạc mới ngơ ra, anh ta là đại minh tinh, làm sao có thể kêu đồ ăn ngoài? Anh có thể bây giờ đến chợ cũng không dám đi chứ! Lỡ như xảy ra giao thông ùn tắc thì rất là phiền phức.

Quả nhiên, quá nổi tiếng, cũng không có tốt gì.

"Vậy người quản lý của anh và các trợ lí khác đâu?" Tô Lạc Lạc mở cửa tủ lạnh, phát hiện chỉ có vài gói mì bên trong, thật là tàn tạ.

Dạ Trạch Hạo nhún vai, "Không gọi bọn họ."

"Vậy anh đói là đáng đời." Tô Lạc Lạc cầm lấy gói mì và gia vị vào bếp, cô từ nhỏ nấu cho các con, cũng có chút kinh nghiệm nấu rồi.

Mười phút sau, Tô Lạc Lạc bung mì ra, nói với anh, "Không có gia vị, hơi thanh đạm, nếu như sau này muốn tôi qua giúp anh nấu ăn, anh tốt nhất là chất đầy tủ lạnh đi."

"Được á! Đợi tôi ăn xong, chúng ta cùng đi dạo phố đi!"

"Cùng anh?" Tô Lạc Lạc lập tức bày ra bộ mặt chê bai, sau đó kiên định nói, "Tôi mới không thèm."

"Tại sao?" Dạ Trạch Hạo đang uống một muỗng canh, mùi vị tươi mới làm anh giật mình, không ngờ chỉ có vài loại nguyên liệu tương đơn giản, mà lại dễ cô điều chế ra vị canh ngon đến vậy.

"Vì rất áp lực á! Lỡ như anh bị người khác nhận ra, thì sẽ bị một nhóm người đuổi theo chạy đó." Tô Lạc Lạc lập tức nghĩ tới, mình tỉnh ra đường, hình ảnh bị bao vây đến tắc nghẽn không thông.

"Cô yên tâm, tôi không có ngốc đến vậy, bị người khác nhận ra, một chút nữa ăn cơm xong, tôi giả dạng ngụy trang một chút, chúng ta ra ngoài mua đồ ăn, ok?" Nói xong, Dạ Trạch Hạo ăn ngon lành tô mì cô nấu cho. Tô Lạc Lạc nhìn anh ta, đột nhiên cảm thấy cái người mình tỉnh này có chút đáng thương. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

2156.

Dạ Trạch Hạo ăn mì xong, anh cầm lấy hộp đồng mà Tô Lạc Lạc đã ký xong, cất vào két sắt khóa lại.

Tô Lạc Lạc ở dưới lầu chờ khoảng mười phút, mới thấy Dạ Trạch Hạo đội một cái nón kết, đeo thêm một cái kiếng mát to màu sẫm, phối với khẩu trang màu xám, áo thun màu đen cổ chữ V, cùng với quần jeans tối màu, từ đầu đến chân chỉ để lộ ra chiếc mũi cao thẳng.

Sau đó, mặc dù anh ăn diện như vậy, vẫn che giấu không được bản chất đẹp trai của anh.

"Sao nào? Còn có người nhận ra được tôi không?" Dạ Trạch Hạo nhìn cô hỏi.

Tô Lạc Lạc vẫn có chút lo lắng, tuy nhiên, cô nhìn anh ta nói, "Chúng ta không nên đi xa quá, đi dạo ở trung tâm thương mại xung quanh đây là được rồi."

Dạ Trạch Hạo không có ý kiến, dù sao gần đây anh ta cũng cảm thấy có chút vô vị, còn Tô Lạc Lạc thì vẫn vô cùng ám ức bị lừa ký hợp đồng.

Đi ra bãi đậu xe, Dạ Trạch Hạo ngồi vào chiếc siêu xe sang chảnh màu trắng, Tô Lạc Lạc ngồi vào ghế lái phụ, xe của anh ta gầm rú ra khỏi cổng. Khu này đều là đường phố tĩnh lặng rộng rãi, nhưng đồng thời, tập trung ở khu này cũng là những người giàu có nhất thành phố này, thế nên có đủ hết các loại trung tâm sang trọng, cũng bao gồm trung tâm thương mại quốc tế, xe của Dạ Trạch Hạo dừng dưới bãi đậu xe, anh cầu kỳ đeo một cái ba lô lên vai.

Tô Lạc Lạc đứng cạnh anh ta, vô cùng áp lực, Dạ Trạch Hạo khá cao, Tô Lạc Lạc mang đôi giày thể thao đế bằng đứng cạnh anh ta, nhỏ nhắn mảnh mai, không ngờ chỉ cao tới vai anh ta, sự chênh lệch chiều cao khá lớn.

Nhưng đồng thời cũng là sự chênh lệch chiều cao đáng yêu nhất.

Đi vào trung tâm thương mại, Tô Lạc Lạc đẩy một chiếc xe đẩy, bắt đầu chọn bữa trưa và bữa tối của anh ta, và một số thứ để trữ sẵn, Tô Lạc Lạc nuôi con qua nên ở phương diện này có chút kinh nghiệm.

Cách ăn mặc của Dạ Trạch Hạo cũng thu hút sự chú ý của không ít thiếu nữ xung quanh, hơn nữa, có không ít cô gái lén đi theo sau anh ta, dù gì thì cách ăn mặc và thân hình anh ta xem ra rất giống minh tinh hạng A.

Tô Lạc Lạc có chút căng thẳng đi bên cạnh Dạ Trạch Hạo, nhìn anh hỏi, "Chúng ta mua xong rồi nhanh chóng rời khỏi đi! Tôi thấy anh quá thu hút người ta chú ý rồi."

Dạ Trạch Hạo dưới lớp khẩu trang cười ra tiếng, "Cô đang khen tôi đẹp trai đấy à?"

Tô Lạc Lạc liếc anh ta một cái, "Tôi đang nói cách ăn mặc kỳ lạ kia."

"Vậy ý cô là tôi nên tháo bỏ mắt kiếng và khẩu trang?" Dạ Trạch Hạo đúng là muốn thử, tuy mỗi lần anh công khai lộ diện, đều trở thành thảm họa.

Anh không phải loại ngôi sao cần mua sự cổ vũ của người hâm mộ, anh chỉ cần dựa vào mê lực của bản thân, cũng đủ tạo nên sự yêu thích điên cuồng của người hâm mộ.

“Xin hỏi, anh trai có phải minh tinh không?” Đột nhiên, một cô gái nhỏ tuổi gan dạ chạy đến hỏi.

Khuôn mặt nhìn không thấy biểu cảm của Dạ Trạch Hạo nhìn lướt qua cô gái nhỏ, cả người phát ra luồng cảm giác rất đáng sợ.

Trái tim Tô Lạc Lạc căng lại, sau đó, nhìn thấy cô gái nhỏ lộ ra biểu cảm sợ hãi, giật mình quay người bỏ chạy.

Tô Lạc Lạc cũng là người có con cái, lập tức thấy không hài lòng với cách làm này của anh ta.

“Anh trực tiếp nói với cô bé anh không phải chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Tại sao phải dọa cô bé?” Tô Lạc Lạc vừa đẩy xe vừa ngoái đầu nhìn Dạ Trạch Hạo.

Chỉ thấy anh ta hai tay đút vào túi quần, “Lười nói.”

“Xem ra trẻ con nhất định không thích anh.” Tô Lạc Lạc lẩm bẩm nhỏ trong miệng.

Dạ Trạch Hạo bất giác quay đầu thuận miệng hỏi, “Cô có con cái à?”

Khuôn mặt nhỏ của Tô Lạc Lạc ngậy ra, dù gì sớm muộn gì anh ta cũng biết thôi, cô cong miệng cười, “Có rồi! Tôi có hai đứa con.”

Dạ Trạch Hạo rõ ràng biết cô có con rồi, nhưng lúc này anh vẫn giả bộ lộ ra biểu hiện rất kinh ngạc, tuy mắt kiếng và khẩu trang che mất khuôn mặt, nhưng động tác nhìn trừng trừng cô chứng tỏ anh ta rất bất ngờ.

“Cô có hai đứa con?” Anh ta giả bộ kinh ngạc hỏi.

Tô Lạc Lạc gạt đầu, có chút buồn cười bảo, “Sao thế? Không được sao?”

“Cô kết hôn rồi sao?” Dạ Trạch Hạo cố ý hỏi dò.

“Không có.” Tô Lạc Lạc lắc đầu.

“Vậy cô... là sinh con khi chưa kết hôn?”

Tô Lạc Lạc gạt đầu, thừa nhận vô cùng thoải mái, “Đúng vậy.”

“Vậy con cái của cô ở đâu?” Dạ Trạch Hạo lộ ra khuôn mặt hiếu kỳ.

Tô Lạc Lạc mỉm cười nói, “Chúng đang ở nhà của ba chúng.”

“Vậy còn cô? Cô không sống cùng con à?” Dạ Trạch Hạo giống trinh thám vậy, hỏi không ngừng.

Tô Lạc Lạc có chút ngại, cô cắn môi nói, “Bây giờ tôi sống cùng con, ở nơi không xa lắm biệt thự của anh, trong một căn biệt thự khác.”

“Wow! Vậy ba của con cô là người rất có tiền rồi! Biệt thự này của tôi tốn mất mấy trăm triệu mới có được đó, vậy chứng tỏ ba của các con cô cũng là một phú hào, tên gì thế? Những người có xếp hạng trong nước, tôi đều biết.”

“Anh ta tên...Long Dạ Tước.” Tô Lạc Lạc cuối cùng cũng nói ra.

Đôi mắt phía sau lớp kiếng mắt của Dạ Trạch Hạo phốt qua tia cười nhạt, miệng lại giả bộ kinh ngạc nói, “Tôi biết anh ta, anh ta là tổng tài tập đoàn Long Thị, nhìn không ra, cô trông bình thường không có gì đặc biệt như vậy, lại có thể sinh cho anh ta hai đứa con, đúng là có phúc phần mà.”

Tô Lạc Lạc nghẹn hết mấy phút không nói nên lời, gì mà cô trông bình thường không có gì đặc sắc? Có biết nói chuyện không thể!

Dạ Trạch Hạo cũng ý thức được bản thân đã làm tổn thương cô, nhưng mà, anh không có xin lỗi, anh quen với việc cao ngạo rồi, hai chữ xin lỗi không có trong từ điển của anh.

Dạ Trạch Hạo lập tức nhú mắt nói, “Tôi nay mời các con cô đến nhà tôi ăn cơm, được không?”

Tô Lạc Lạc hơi mở to mắt, “Anh không phải không thích trẻ con sao?”

“Ai nói tôi không thích cơ chứ? Tôi thích trẻ con mà!” Dạ Trạch Hạo mở to mắt nói dối, anh không thích trẻ con, bọn nhóc tí quậy phá lung tung, cả ngày không chịu ngồi yên làm ồn anh đến đau đầu, nhưng chỉ vì cô sinh ra con của nhà họ Long.

“Nói vậy, anh cho phép con tôi đến nhà anh chơi?” Tô Lạc Lạc cũng cảm thấy như vậy rất tốt, sau này khi làm việc ở nhà anh ta, cô cũng có thể chăm sóc bọn trẻ, tiền đề là anh ta không có chê bai.

“Đương nhiên, tối nay để bọn chúng qua nhà tôi chơi đi! Đi nào, chúng ta đi chọn vài món đồ chơi làm quà.” Dạ Trạch Hạo dường như vô cùng xem trọng lần gặp mặt này.

Tô Lạc Lạc ngơ người nhìn anh đi về phía khu vực đồ chơi, có chút không tin được vào mắt mình.

Nhưng mà, việc này đối với cô cũng không phải là việc xấu.

Mua đồ xong, về đến nhà, vừa đúng mười một giờ rưỡi trưa, Tô Lạc Lạc xuống bếp bận rộn chuẩn bị bữa trưa, Dạ Trạch Hạo thì ngồi ở phòng khách xem kịch bản mới của anh ta, xem một lúc, nghe thấy tiếng động từ nhà bếp truyền đến, trong không khí phảng phất mùi thơm thức ăn, khiến anh có chút mơ màng.

Từ xưa đến giờ, trong căn nhà này, anh đều không thích người khác nán lại lâu, đây là không gian riêng của anh, ngoài mẹ ra, không có sự cho phép của anh, không ai được phép bước vào.

Lúc này đây, trong nhà có thêm hình bóng của một cô gái, đích thị là có chút không như trước.

Có chút cảm giác giống như một ngôi nhà hơn.

Tô Lạc Lạc xào ba món rau một món canh, hai mặn một chay, ngày trước cô cũng là người không cần đụng tay làm bất cứ việc gì, nhưng từ khi mẹ mất, cô sống một mình ở nước ngoài, phải bắt đầu học nấu ăn, mò mẫm hết năm năm, cô bây giờ có thể dễ dàng nấu ra món ăn vừa đẹp mắt vừa ngon miệng rồi. Dạ Trạch Hạo ngồi trước bàn ăn, nhìn những món ăn vừa bắt mắt vừa hấp dẫn, anh nghĩ thầm, xem ra giành cô ta về mình là suy nghĩ đúng đắn rồi. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

2157.

Đang ăn, Dạ Trạch Hạo hỏi thăm một câu, “Mấy đứa trẻ nhà cô mấy giờ tan học?”

“Nếu như người nhà ra đón, năm giờ có thể đón ra được rồi, nhưng thông thường đến khoảng sáu giờ xe nhà trường sẽ chờ về.”

Dạ Trạch Hạo vừa gấp đồ ăn, vừa tự nhiên mở miệng nói, “Buổi chiều, chúng ta đi rước con của cô đi!”

“Hả?” Tô Lạc Lạc không hiểu nhìn anh.

“Ý của tôi là, sau này cô thường đến nhà tôi, con cô còn nhỏ, cô nhất định rất lo lắng, nếu cô lo lắng, sẽ làm việc không tốt, vì vậy, tôi chỉ cần có thời gian, tôi sẽ cùng cô đi rước bọn trẻ về.”

Tô Lạc Lạc lộ ra một ánh mắt cảm kích nhìn anh, “Cám ơn anh hiểu cho tôi và ủng hộ công việc của tôi, yên tâm, vốn dĩ bị anh lừa kí hợp đồng, nhưng tôi nếu đã nhận tiền công của anh, mà anh lại chịu tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ nghiêm túc càn cù làm việc nhanh chóng hoàn thành tốt.”

Lần này, đổi lại là Dạ Trạch Hạo đứng hình, anh nhìn khuôn mặt chân thành của cô gái, nội tâm có chút phức tạp, mục đích thật sự của anh, chẳng qua là muốn lợi dụng cô.

Anh căn bản không xem năng lực của cô, cũng không xem nhân phẩm của cô.

“Tài nấu ăn của cô không tồi, xem ra cô là người đa tài đa nghệ,” Dạ Trạch Hạo khen cô một câu.

Nhận được khen ngợi và khẳng định, đây là điều mà mỗi người đều cảm thấy vui, Tô Lạc Lạc mỉm cười, “Cám ơn.”

“Buổi chiều tôi dự định xem kịch bản, nếu như cô thấy vô vị, có thể đi phòng điện ảnh của tôi xem phim, hoặc qua phòng đọc sách của tôi tìm sách đọc, cũng có thể sử dụng ipad của tôi.”

“Anh không cần lo cho tôi, tôi tự biết kiểm soát việc làm.” Tô Lạc Lạc lấy nhà của anh làm thành vị trí làm việc, cô đương nhiên sẽ không một bên lấy tiền lương cao trăm ngàn tệ, một bên đi xem phim qua ngày được, cô sẽ dọn dẹp nhà của anh ta thật tốt.

Tháng lương trăm ngàn tệ, đã không tệ rồi.

Buổi chiều, Dạ Trạch Hạo học thuộc kịch bản trong phòng của anh, Tô Lạc Lạc quét dọn lau chùi biệt thự, cố gắng dọn dẹp mọi thứ ngăn nắp, Dạ Trạch Hạo lúc xuống lầu uống nước, nhìn thấy cô đang ngoài vườn quét dọn, có hơi sốc vài giây.

Nhưng mà, anh không nói gì, có lẽ, có thể cho người làm công việc nhà nghỉ rồi, dù sao thì anh vốn đã ghét người khác vào phòng của anh, đụng vào bất cứ đồ gì của anh.

Nhưng với Tô Lạc Lạc, anh đồng ý cùng cô ta tận hưởng không gian riêng của anh. Đúng năm giờ, Dạ Trạch Hạo xuống lầu tìm cô, dự định đi rước con của cô ta, lần này, Dạ Trạch Hạo chạy một chiếc xe vượt địa hình đi, trường học của bọn trẻ ở một khu có kiến trúc như tòa thành tại cửa vào tiểu khu, lúc đó trước cổng trường học, như là khu triển lãm các loại xe đắt giá, hơn thế toàn xe sang trên triệu tệ thôi.

Còn bọn trẻ được đón ra, dù cho ba mẹ có thân phận cao quý thế nào, trước mặt con, đều hiện bộ mặt hiền dịu nhất, trước cửa trường học, thường thường thấy cảnh những người trong bộ đồ vest khuôn mặt uy nghiêm, nhưng khi nhìn thấy đứa con của chính mình, đôi mắt đó ngay lập tức giống như tan chảy trong tuyệt.

Ôm con lên, hôn rồi lại hôn, vừa đi đến xe vừa vui vẻ hỏi các đứa trẻ việc học hành ở trường.

Tô Lạc Lạc quét thẻ đi vào khu trường học, đi đến khu vực đồ chơi, thấy hai đứa nhóc của mình đang ngồi ở bàn xếp chồng gỗ.

“Mami...” Tô Tiểu Hình nhìn thấy mẹ đi qua, lập tức ném bỏ chồng gỗ, rút chân ra chạy qua.

Tô Tiểu Sâm cũng nhanh chóng bỏ đồ chơi xuống chạy qua, vừa ôm lấy con gái, nhanh chóng cúi người xuống hôn lên đầu con trai, “Mami đón các con về nhà đây.”

“Mami, mami cùng với ba tới hả?” Tô Tiểu Sâm hỏi thăm

“Các con không phải muốn xem đại minh tinh sao? Lần này sắp của mẹ lái xe qua đây đón chúng ta.” Tô Lạc Lạc cười hi hi nói.

Tô Tiểu Hình lập tức kích động lên, “Mami, là thật à? Chú đến rước chúng ta sao?”

Tô Tiểu Sâm cũng kinh ngạc, sắp của mami đối xử quá tốt với mami rồi, lần này, ba chắc nên lo lắng rồi đây!

Dạ Trạch Hạo ngồi ở ghế lái với cửa sổ đóng kín, ánh mắt anh đang nhìn về hướng cửa ra, anh muốn xem xem con cái của Long Dạ Tước trông như thế nào, rất nhanh, anh nhìn thấy Tô Lạc Lạc mỗi tay dắt theo một đứa bé đi qua, cậu bé trai mặc bộ đồ tây màu xanh, cô bé mặc bộ váy công chúa rất dễ thương, thai long phụng nên khuôn mặt rất giống nhau, hình dáng như phần điêu ngọc trác làm ánh mắt của Dạ Trạch Hạo rất sốc, không ngờ rằng con của Long Dạ Tước lại đẹp như vậy.

Tô Lạc Lạc mở cửa ghế sau của xe, hai đứa trẻ ngay lập tức trèo lên xe, Dạ Trạch Hạo từ ghế lái quay đầu lại, nhìn hai đứa trẻ gần hơn, đồng tử của anh lại thất chặt thêm mấy lần, đặc biệt là nhìn sang cậu bé trai, sao có thể? Lại có ba phần giống anh.

“Con chào chú.” Tô Tiểu Sâm lễ phép chào hỏi.

Tô Tiểu Hình mở to đôi mắt như mắt nai trong vắt xem xét anh.

Tô Lạc Lạc ngồi vào trong, đóng cửa lại, nói với Dạ Trạch Hạo, “Có làm phiền anh quá không?”

Dạ Trạch Hạo nhoen miệng cười hướng về hai đứa trẻ, “Ta tự giới thiệu một chút, ta tên Dạ Trạch Hạo, là bạn của ma mi con, sau này các con kêu ta là chú Dạ nha!”

“Con tên Tô Tiểu Sâm”

“Con tên Tô Tiểu Hình”

Hai tiếng nói non nớt một trước một sau vang lên

Dạ Trạch Hạo khen cười, “Tên nghe rất hay.”

“Mami đặt cho ạ.”

“Được, ngồi vững, chúng ta về nhà thôi.” Dạ Trạch Hạo nói xong, khởi động xe hướng về phía biệt thự mà chạy, lộ trình mười phút đến rồi.

Và lúc xe của Dạ Trạch Hạo vừa mới rời đi không lâu, trong một nhóm xe, một chiếc xe màu đen Rolls Royce thuộc dòng xe cao cấp bản giới hạn dừng ngay trước cửa, từ trong ghế lái bước xuống một thân hình to lớn anh tuấn, anh toàn thân khí chất lâm liệt, giống như một vị vua cao quý vậy.

Sự xuất hiện của anh, làm cho thầy cô đón tiếp phụ huynh phía trước đều như người mất hồn, Long Dạ Tước lại đích thân qua đây đón con ư, nhưng mà, con của anh ta không phải vừa được vợ anh ta đón đi rồi sao?

Trong mắt của thầy cô, Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc là phu thê, trong giới người giàu thích kết hôn âm thầm cũng không có gì lạ.

“Ngài Long, chào buổi chiều, ngài là đến đón Tiểu Sâm Tiểu Hình phải không?” một cô giáo cười ngọt hỏi thăm

“Bọn trẻ còn trong trường chứ?” Long Dạ Tước giọng trầm trầm hỏi thăm, truyền cảm dễ nghe.

Cô giáo lác lác đầu nói, “Tiểu Sâm Tiểu Hinh đã được vợ ngài đón đi mười phút trước rồi.”

Khuôn mặt tuấn tú của Long Dạ Tước từ từ tối sầm lại, anh lịch sự nói với cô giáo, “Cám ơn.”

Quay người đi đến hướng xe của anh, Long Dạ Tước nheo mắt, người phụ nữ này không có xe làm sao mà đón con? Không lẽ cô ta chuẩn bị đón bọn trẻ cùng người bạn nào của cô ta đi ra ngoài chơi?

Con của Long Dạ Tước, bây giờ thân phận không còn như trước, sao có thể trong tình huống không hề có bảo vệ mà dẫn ra ngoài? Long Dạ Tước tâm trạng bây giờ rất phần nộ, người phụ nữ này sao lại không vì con cái mà suy nghĩ gì cả.

Anh cầm lấy điện thoại, tìm đến số điện thoại của Tô Lạc Lạc gọi đi.

“Alo!” bên kia, giọng Tô Lạc Lạc có vẻ lo lắng truyền đến. “Bọn trẻ đang ở đâu?” Long Dạ Tước lạnh lùng hỏi. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

2158.

Tô Lạc Lạc ở đầu dây bên kia ngây người mất vài giây, “Anh về nhà rồi sao? Anh đừng có lo lắng, bọn trẻ đang ở nhà sắp tôi, ở nơi cách biệt thự nhà anh khoảng một cây số, tối nay, tôi sẽ cùng bọn trẻ ăn cơm ở đây, ăn xong sẽ về.”

Câu nói này trực tiếp khiến lửa giận trong anh tăng vút, cô ta dẫn con của anh đến nhà của tên đàn ông khác ăn cơm?

Cô ta thực sự đang tìm ba kẻ cho tội nhỏ rồi sao? Ngay cả đối tượng cũng chọn được rồi? Tên mình tính tên Dạ Trạch Hạo đó?

Đáng chết mà.

Long Dạ Tước lạnh lùng ngắt điện thoại ném đi, anh đạp chân ga, lập tức xe phóng lên đại lộ rộng rãi, vốn dĩ nhà anh là hướng về phía bên trái, nhưng mà đầu xe anh lại quay về hướng còn lại, đi về phía biệt thự nhà Dạ Trạch Hạo.

Trong biệt thự. Hai nhóc con vừa xuống xe, vào đại sảnh là nhận được quà mà Dạ Trạch Hạo chuẩn bị, của Tiểu Sâm là một con người máy điều khiển thông minh, của Tiểu Hinh là hộp đồ chơi búp bê, bên trong có búp bê Barbie đẹp tinh tế, bên cạnh còn có một bộ sưu tập đầm không cùng màu, khi Tô Tiểu Hinh nhận được quà, ồ lên một tiếng, vui đến cái miệng nhỏ không hề khép lại.

Hai nhóc đều nhận được món đồ chơi yêu thích nhất, ấn tượng với Dạ Trạch Hạo cũng trở nên rất tốt.

Dạ Trạch Hạo còn tự mình vừa xem sách hướng dẫn, vừa dạy Tô Tiểu Sâm điều khiển người máy như thế nào, còn Tô Tiểu Hinh ở bên cạnh cũng nghiêm túc quan sát.

Tô Lạc Lạc cầm điện thoại đi từ ngoài vườn vào, cô có chút bức bối, Long Dạ Tước sao chưa nói hết câu đã ngắt máy rồi?

Giọng anh ta có vẻ rất giận.

Dạ Trạch Hạo hướng dẫn một lần, nhìn thấy Tô Tiểu Sâm vô cùng thông minh nắm được phương pháp ngay, anh có chút kinh ngạc quan sát cậu bé con có ba phần giống anh này, trong lòng không ngờ lại nảy ra cảm giác yêu thích.

Bên cạnh, Tô Tiểu Hinh ngồi cạnh anh, cầm búp bê, “Chú Dạ ơi, con búp bê của con mặc không vô áo của nó rồi.”

Dạ Trạch Hạo nghiêng đầu, đưa tay đón lấy búp bê trong tay Tô Tiểu Hinh, giúp nó mặc một bộ đầm có vẻ hơi phức tạp, mặc xong, anh lại giải thích cách mặc vào, Tô Tiểu Hinh vỗ vỗ bàn tay nhỏ, “Wow, chú Dạ thật tuyệt.”

Dạ Trạch Hạo ngừng đầu, chạm phải nụ cười tỏa nắng hâm mộ của Tô Tiểu Hinh, hai cái lúm đồng tiền cực dễ thương, anh không kìm được, khi đưa búp bê cho nhóc con, đưa tay xoa cái đầu nhỏ xinh vài cái.

Tô Lạc Lạc kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, vừa nãy Dạ Trạch Hạo nhẫn nại dạy con trai, bây giờ lại chơi cùng Tiểu Hinh.

Xem ra anh ta thực sự không ghét con nít rồi!

Và lúc này.

Chuông cửa nhà Dạ Trạch Hạo reo lên.

Đây thân kinh của Tô Lạc Lạc căng lại, có một dự cảm không tốt.

Dạ Trạch Hạo đi đến màn hình quan sát ở phòng khách, đưa tay nhấn nút nhìn màn hình, trong màn hình xuất hiện hình dáng của Long Dạ Tước, đôi mắt thâm sâu sắc lạnh của anh nhìn trừng trừng màn hình, lạnh lùng ra lệnh, “Mở cửa.”

Dạ Trạch Hạo từ trong màn hình quan sát người đàn ông này, khóe miệng anh có một nét cười đắc ý, cuối cùng cũng tìm đến nhà rồi à?

Tô Lạc Lạc đứng bên cạnh cũng nhìn thấy Long Dạ Tước, căng thẳng nuốt nước bọt, mới nghĩ lại, buổi sáng giặt rách chăn drap của anh ta, bây giờ lại chọc anh ta nổi giận, anh ta có khi nào tiêu diệt cô luôn không?

“Tiểu Sâm, Tiểu Hình, ba các con đến rồi.” Tô Lạc Lạc tập hợp bọn trẻ lại.

Đôi mắt to xinh đẹp của Tô Tiểu Sâm ánh lên nụ cười mưu mô, “Mami, ba đến có việc gì vậy?”

“Chắc là dẫn tụi con về nhà.” Nói xong, Tô Lạc Lạc nhìn sang Dạ Trạch Hạo với ánh mắt khẩn thiết, “Bây giờ tôi có thể tan làm chưa?”

“Được rồi, ngày mai sau khi đưa bọn trẻ đi học thì qua chỗ tôi, tôi đợi bữa sáng của cô.”

“Vậy bữa ăn tối anh giải quyết như thế nào?” Tô Lạc Lạc không ngờ lại lo lắng, rõ ràng là người lớn như vậy rồi, cô lại sợ anh ta phải chịu đói.

“Hôm nay không phải đã mua mì gói rồi sao?” Dạ Trạch Hạo nhoen miệng cười, đây là món ăn tối của anh.

“Anh... ăn mì gói nhiều không tốt cho sức khỏe.” Tô Lạc Lạc bày tỏ một câu quan tâm.

Dạ Trạch Hạo có chút kinh ngạc, cô ta thực sự quan tâm anh?

“Thôi được rồi, cô dẫn bọn trẻ về đi!” Dạ Trạch Hạo bây giờ vẫn chưa muốn gặp Long Dạ Tước.

“Được thôi, cảm ơn món quà của anh.” Tô Lạc Lạc biết hai món này ngốn hết của anh ta mấy ngàn tệ.

Dạ Trạch Hạo cười mỉm, “Tôi khá thích hai nhóc con này, có thời gian thì dẫn bọn trẻ sang chơi, tôi lúc nào cũng hoan nghênh.” Nói xong, Dạ Trạch Hạo không quên nói với bọn trẻ một tiếng, “Chú rất thích các con, có thời gian thường xuyên đến chơi nhé.”

“Tụi con cũng thích chú lắm.” Tô Tiểu Hình lớn tiếng nói.

“Tạm biệt chú.” Tô Tiểu Sâm vẫy vẫy tay.

Tô Lạc Lạc dẫn hai nhóc con ra cửa, Dạ Trạch Hạo không theo ra, vừa mở cái cửa nhỏ ra, nhìn thấy thân hình lạnh lùng của Long Dạ Tước trước xe, ngay cả ánh nắng hoàng hôn cũng không sưởi ấm được lên chút nào.

“Ba...” Tô Tiểu Hình kêu một tiếng vừa phấn khởi vừa ngọt ngào, mới có thể khiến cho khuôn mặt đen sầm của anh ta dịu dàng như nước, đôi môi mỏng cười mỉm, anh ta mở rộng vòng tay ôm con gái lên, rồi nhìn kỹ chắc chắn con trai cũng bước ra rồi, mới bắt ngờ ngược đầu nhìn lên, đôi mắt lạnh như băng nhìn trừng trừng Tô Lạc Lạc.

Tô Lạc Lạc lạnh người, không lẽ anh ta biết chăn drap của anh bị giặt rách rồi sao!

Long Dạ Tước nhìn thấy trong tay con trai có người máy, còn trong tay Tô Lạc Lạc lại cầm quà của con gái, sắc mặt anh ta sa sầm lại, “Ai tặng đó?”

“Chú Dạ tặng ạ, chú ấy đối xử với tụi con tốt lắm.” Tô Tiểu Sâm cực lớn tiếng trả lời.

Sắc mặt Long Dạ Tước lại tối sầm đi hai bậc, cảnh cáo nói, “Quà của người khác không được tùy tiện nhận, các con thích cái gì thì nói thẳng với ba, ba sẽ mua cho các con.”

“Không đâu, chú Dạ là người tốt, hơn nữa, chú ấy là đại minh tinh.” Tô Tiểu Hình đã thích Dạ Trạch Hạo mất rồi, đại khái là trong mắt bọn trẻ, Dạ Trạch Hạo có ngoại hình khá giống ba, nên rất hợp nhãn.

Long Dạ Tước ngồi vào ghế lái, lưng quay về phía mặt bọn trẻ, sắc mặt xấu lắm rồi.

“Sau này không được phép vào nhà người lạ nữa, cẩn thận bị bắt cóc đi.” Long Dạ Tước chỉ còn cách hù dọa bọn trẻ.

Tô Lạc Lạc có chút không phục, nên đã giải thích cho Dạ Trạch Hạo, “Anh ta không phải là người xấu đâu, anh ta chỉ đơn thuần là thích bọn trẻ mà thôi.”

Long Dạ Tước nhìn cô qua kính chiếu hậu, ánh mắt không chút tình cảm liếc nhìn cô.

Tô Lạc Lạc lập tức né tránh, cúi người nói chuyện với con gái, nói về chuyện búp bê.

Đến biệt thự, hai đứa trẻ cầm đồ chơi chạy vào đại sảnh chơi, Long Dạ Tước kêu cô gái đang chuẩn bị lên lầu lại, “Theo tôi qua đây, tôi có chuyện muốn nói.”

Tô Lạc Lạc thấy anh ta đang đi về phía phòng đọc sách ở lầu một của anh ta, không lẽ là vì chuyện chăn drap! Được thôi! Đây là lỗi của cô, cô sẽ xin lỗi.

Tô Lạc Lạc vội đi về phía phòng đọc sách của anh ta, lúc này, cô nhìn thấy chị Trương, cô lập tức hỏi nhỏ tiếng, “Chị Trương, chị có nói với Long tiên sinh chuyện chăn drap chưa?”

Chị Trương lắc đầu, “Tôi không có nói.” Tô Lạc Lạc đỡ ra vài giấy, còn tưởng là anh ta biết chuyện chăn drap rồi mới nổi giận! Vậy thì, cái gương mặt có thể ăn tươi nuốt sống người này của anh ta là tại vì sao? Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

2159.

Đi đến phòng đọc sách, màn đêm bao phủ có hơi tối tăm, thân hình của người đàn ông dựa vào cái ghế làm việc hằng ngày, vòng tay, khuôn mặt giống như đế vương đêm tối vậy, đầy khí chất uy nghiêm.

Tô Lạc Lạc đóng cửa lại, nhìn không rõ biểu cảm của người đàn ông, nhưng thần thái ánh mắt anh làm người ta phải thận trọng.

“Anh có chuyện gì muốn nói với tôi?” Tô Lạc Lạc ngẩng mặt hỏi.

“Tô Lạc Lạc, tôi cảnh cáo cô, sau này không được đem con đến nhà của người đàn ông đó.”

“Tại sao?”

“Tôi không thích.” Long Dạ Tước nghiêng răng phát ra âm thanh.

“Anh ta không phải người xấu.” Tô Lạc Lạc cảm thấy anh ấy có chút không hợp lý.

Long Dạ Tước nghiêng răng nói, “Tôi không cần biết anh ta là người như thế nào, tóm lại, nếu như cô còn dám đem con tới nhà của anh ta, vậy thì cô đừng mơ nhìn thấy con của tôi nữa.”

Tô Lạc Lạc giật mình đến run lên một cái, có chút giận phản biện lại, “Tôi chỉ hi vọng trong lúc tôi làm việc có thể lo cho bọn trẻ, có cái gì không tốt sao?”

“Tôi không can thiệp vào công việc cô.” Trong đêm tối mịt, giọng người đàn ông lạnh như băng vô tình.

Tô Lạc Lạc tức giận rồi, người đàn ông này chẳng lẽ không thể hiểu cho cô được một chút sao? Cô cắn môi nói, “Nhưng mà tôi ở nhà Dạ Trạch Hạo, có thể sẽ làm việc đến rất muộn, các con nhớ tôi thì sao?”

Mắt của người đàn ông dẹt một đám mây ở phía dưới, cười nhạt, “Cô có thể chọn không làm việc.”

Ngày trước, Tô Lạc Lạc thật sự có thể vì con mà bỏ công việc, nhưng bây giờ, cô lo rằng nếu như cô không có gì, tương lai người đàn ông này cướp con, cô căn bản đến quyền nói chuyện cũng không có.

“Tôi cần phần việc này, nhưng tôi cũng sẽ cố gắng dành thời gian chăm sóc bọn trẻ.” Tô Lạc Lạc nói xong, xoay người đẩy cửa, lúc cô nắm lấy nắm cửa, đột nhiên lại quay đầu lại, “Cái đó... anh hôm nay không phải kêu tôi giặt chăn cho anh sao?”

Long Dạ Tước uhm một tiếng, hỏi giọng trầm, “Giặt như thế nào rồi?”

“Tôi...tôi lúc đó vội quá, vì vậy tôi dùng máy giặt giặt rồi.” Tô Lạc Lạc cắn môi, thấy có lỗi như đứa trẻ làm sai việc vậy.

Người đàn ông lười biếng từ trước bàn rảo qua hướng của cô, đến trước mặt cô, anh như cái cây lạnh lẽo nhìn cô, mệnh lệnh bá đạo, “Ngày mai giặt lại lần nữa.”

Tô Lạc Lạc trong lòng run lên cái, nhưng mà sự thật không thể giấu được, cô chỉ có thể chủ động nhận lỗi, “Xin lỗi nha! Tôi hôm nay giặt sai máy giặt, làm cho chăn drap bộ bốn bị rách...giặt rách rồi..”

Vốn dĩ phòng đọc sách đã đủ tối đủ lạnh rồi, câu nói của Tô Lạc Lạc vừa phát ra, phút chốc bốn bề áp lực thấp xuống, ép đến người thờ không nổi.

Tô Lạc Lạc đang đợi người đàn ông phát điên, nhưng nhận lại được một câu lạnh tanh, “Vậy bồi thường đi! Một triệu năm trăm ngàn tệ, mỗi tháng một trăm ngàn phân ki bồi thường cho tôi.”

Thương nhân quả là thương nhân, rõ ràng chăn drap bộ bốn bị anh ta dùng hết bao lâu nay, vậy mà vẫn lấy giá một triệu năm trăm ngàn tệ.

Tô Lạc Lạc gấp gấp không phục nói, “Tôi mới không đền đó, anh rõ ràng nói qua chỉ có một triệu hai trăm ngàn tệ mà.”

Vậy mà cứ thế tăng giá

Và lúc này, người đàn ông với bàn tay to mở đèn lên, từ bóng đen trở nên sáng tỏ, Tô Lạc Lạc bị kích thích không mở mắt được, vội lấy tay che.

Một giây sau, trên đầu cô bao phủ một bóng đen, cô chưa phản ứng kịp, người đàn ông đã mạnh mẽ đẩy cô vào tường.

Trong ánh sáng chói lóa, cô cuối cùng cũng nhìn rõ sự tức giận trong mắt người đàn ông, đồng tử mắt thất chặt, phát ra âm thanh lạnh giá, đôi môi gọi cảm của anh cười lạnh lùng, “một triệu tệ là giá của chăn, còn năm trăm ngàn tệ là phí tổn thất tinh thần, đã là quá rẻ cho cô rồi.”

“Anh...” Tô Lạc Lạc không nói được gì.

Một triệu năm trăm ngàn tệ? Không lẽ cô phải làm việc cho Dạ Trạch Hạo một năm rưỡi mới có thể bồi thường được cho anh ta số tiền đó?

“Tôi có thể vá lại cho anh được không?” Tô Lạc Lạc nuốt xuống tất cả sự bất công phẫn nộ, gượng cười hỏi.

Khi ép cô vào tường, Long Dạ Tước mới phát hiện cô thực sự có thân hình đầy đặn, hơn nữa, khuôn mặt ngẩng lên vì đang tức giận nên trở thành ửng hồng, hai má môi anh đào mở hờ, dưới ánh đèn sáng trưng, hiện rõ sự căng bóng mịn màng, không ngờ lại có sức hấp dẫn đến thế.

Nó làm Long Dạ Tước không nén được cười, “Cô muốn trừ nợ, được thôi, tôi cho phép cô đêm nay sau mười hai giờ đến phòng tôi, tôi cho cô cơ hội.”

Khuôn mặt Tô Lạc Lạc phút chốc biến sắc, cô tức giận đẩy anh ra che lại ngực, “Anh mơ đi.”

Người đàn ông Tô Ngữ Phù dùng qua, tặng cho cô, cô cũng thấy dơ bẩn, nếu như để cho cô chọn lên giường với anh ta và bồi thường một triệu tệ, cô thà chọn về sau.

Long Dạ Tước khuôn mặt trầm xuống, trong mắt ánh sáng lạnh giá lóe qua, anh dùng tay nâng cằm của cô lên, hơi thở đầy ma mị phả vào góc miệng của cô, “Cơ hội chỉ có một lần, cô tự mà nắm bắt.”

Nói xong, anh mở cửa, rời khỏi trước.

Anh ta rời khỏi, áp lực ép bức cũng theo đó rời đi, Tô Lạc Lạc thở một hơi dài, một khuôn mặt nhỏ đỏ hoe, toàn là oán khí.

Cô nắm chặt nắm tay, cô chết cũng không khuất phục anh ta.

Một triệu năm trăm tệ, trời ạ, cô không lẽ đem hết số tiền cực khổ cả năm cho anh ta hết à?

Thôi bỏ đi, dù gì hiện tại cô cũng không thể trả được.

Tô Lạc Lạc bước ra phòng đọc sách với khuôn mặt oán giận, bọn trẻ đều ở dưới lầu chơi, cô ra đại sảnh, đi đến vườn hoa chống cằm ngây người ra.

Trên lầu.

Long Dạ Tước nhìn đồ chơi trong tay con đều là đồ người đàn ông khác tặng, trong lòng có ý muốn ném hết chúng nó, rồi mua mới.

Nhưng mà, anh không thể làm như vậy, sẽ làm tổn thương tình cảm bọn trẻ.

“Ba, ba xem con cho chúng nó mặc đồ nè! Đây là chú Dạ dạy con phương pháp đó.” Tô Tiểu Hình cho búp bê mặc lên một bộ váy công chúa rất đẹp, còn làm tóc cho nó.

Long Dạ Tước mặt khen cười nhưng trong lòng lại không phải như vậy.

Đứng xem một bên, thấy con trai không hề dùng giấy hướng dẫn vẫn có thể để robot nhảy múa, hiển nhiên là có người dạy qua nó rồi.

“Ba, ngày mai chúng ta có thể qua nhà chú Dạ chơi không?” Tô Tiểu Sâm ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng hỏi.

Long Dạ Tước khuôn mặt run lên, ngữ khí lại rất kiên định nói, “Không được, người lạ rất nguy hiểm.”

Tô Tiểu Sâm lắc đầu nói, “Không, chú Dạ không nguy hiểm, chú ấy là sếp của mẹ, hơn nữa, đối với mẹ rất tốt! đối với chúng con cũng rất tốt á!”

“Con làm sao biết chú ấy đối xử tốt với mami?” Long Dạ Tước chau mày hỏi.

“Chúng con biết.” Tô Tiểu Sâm không nói rõ, cậu muốn ba lo lắng.

Long Dạ Tước quả nhiên mắc nghẹn một cái, con trai không ngờ lại chơi trò thần bí, anh tuy hiếu kỳ, nhưng lại cố nhịn xuống, sắc mặt nghiêm túc nói, “Sau này mỗi ngày tan học, ba sẽ đứng giờ lại đón các con về nhà.”

“Vậy mami và chú Dạ lại đón chúng con thì sao?” Tô Tiểu Hình cũng rất thích chú Dạ đón.

“Bọn họ không có thời gian, bọn họ sẽ rất bận, ba đến đón các con được rồi.” Long Dạ Tước lừa con gái nói, nói chung, anh tuyệt đối không cho phép cái tên Dạ Trạch Hạo tiếp cận con của anh.

Com tối, phong phú, dinh dưỡng.

Tô Lạc Lạc tức giận không thèm nhìn Long Dạ Tước một cái. “Mami, sau này mami còn cùng chú Dạ lại đón tụi con về nhà không?” Tô Tiểu Sâm hỏi Tô Lạc Lạc. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

2160.

Tô Lạc Lạc đang tính quay đầu lại, cảm giác có một ánh mắt sắc bén đang nhìn chăm chăm cô, cô không thèm quan tâm, ngược lại quay qua hỏi con trai, “Vậy tụi con có thích mami và chú Dạ đến đón tụi con không?”

“Thích ạ!” Hai âm thanh non nớt cùng phát ra một đáp án.

“Vậy được! Sau này mami và chú Dạ có thời gian thì sẽ lại đến đón các con.”

“Mami, mami và chú Dạ sẽ yêu nhau chứ? Hai người sẽ ở cùng nhau không?” Tô Tiểu Sâm giống người lớn vậy hỏi thăm

Tô Lạc Lạc đỏ cả mặt, con trai kéo câu chuyện đến đâu rồi thế này? Chuyện xa xôi không hề liên quan gì.

Còn người đàn ông đang ăn cơm một cách nhả nhặn ở đối diện thì khuôn mặt anh tuần khựng lại một cái, lạnh lùng nhếch một bên lông mày, quăng ánh nhìn sang cô.

Tô Lạc Lạc thấy con gái nhìn cô thì thôi đi, ngay cả anh ta cũng có hứng thú, được thôi! Tô Lạc Lạc cô cũng không phải người không ai thèm, cô lập tức lộ ra một nụ cười vừa vui vẻ vừa tự tin nói, “Có khả năng đấy nhé!”

“Ồ! Nói vậy thì chú Dạ rất có khả năng sẽ trở thành ba mới của chúng ta rồi!” Tô Tiểu Hình vỗ tay, cười lộ hàm răng trắng.

Một bên, Tô Tiểu Sâm đưa ra bàn tay thịt mỡ mồm mỉm cười vỗ vai mami, “Mami cố lên, mami xinh đẹp như thế, chú Dạ nhất định sẽ thích mami mà.”

Tô Lạc Lạc nheo mắt cười, ngẩng đầu, cô có chút thách thức nhìn sang gương mặt cương nghị của ai đó.

Chỉ thấy đôi mắt của ai đó như vực sâu vậy tối sầm lại, còn sắc mặt thì vẫn khó coi như mọi ngày.

Tô Tiểu Sâm lập tức nhìn sang ba, “Ba à, mami và chú Dạ yêu nhau, ba sẽ không ghen chứ!”

Dưới mắt Long Dạ Tước lóe qua một tia không hài lòng, nhưng miệng lại trả lời theo kiểu không hề quan tâm, “Không có.”

Tô Tiểu Sâm còn quá nhỏ, hoàn toàn nhìn không ra cảm xúc của ba, cậu có chút thất vọng, xem ra ba thực sự không thích mami rồi? Nếu không, ba làm sao lại không ghen tuông cho được?

Tô Lạc Lạc gấp một cái đùi gà vào chén con trai, ra lệnh, “Tiểu Sâm, mau ăn hết đùi gà đi.”

Bịt miệng nhóc lại, tránh để nhóc nói nhiều vậy.

Ăn cơm xong, Tô Lạc Lạc tắm cho con gái, Tô Tiểu Sâm chạy sang phòng Long Dạ Tước tắm, đứng chín giờ, cho hai đứa nhóc lên giường ngủ, còn đứng một tháng nữa là nghỉ hè rồi.

Nghỉ đến kỳ nghỉ hè kéo dài hai tháng, nhất định mỗi bậc phụ huynh đều cảm thấy đau não đây!

“Mami, ngủ ngon ạ.” Tô Tiểu Hình đã buồn ngủ đến mở không nổi mắt.

“Ngủ ngon con cưng.” Tô Lạc Lạc hôn một cái lên trán cô bé, tiện thể cũng hôn lên trán con trai, “Ngoan nhé, ngủ đi!”

Giờ sinh hoạt của hai đứa nhóc rất giống nhau, không lâu sau, hai đứa trẻ đã ngủ sâu rồi.

Tô Lạc Lạc đắp chăn cẩn thận cho bọn trẻ, sau đó đi về phòng của cô.

Hôm nay cô cũng mệt quá rồi, cô tắm rửa xong là nằm lên giường ngủ ngay. Sau đó, trong phòng ngủ chính, dưới ánh đèn màu vàng ấm áp thoải mái, một thân hình đang mặc áo ngủ tơ tằm màu đen ngồi trên ghế sofa trước cửa sổ, ngón tay thon dài của anh ta cầm một ly rượu vang, mái tóc đen còn hơi ướt che phủ vàng trán anh, ngũ quan tinh tế không cần bàn cãi, màu rượu vang phản chiếu dưới ánh đèn, lại phản chiếu vào đôi mắt của anh ta, khiến đôi ngươi của anh lấp lánh long lanh.

Đây là một cảnh tượng vô cùng quyến rũ, như thể vương tước hút máu tôn quý ở phương Tây vậy, cảm kỳ nhục dục nhưng lại có sắc màu nhục dục đầy mâu thuẫn.

Long Dạ Tước nheo mắt, thưởng thức vị ngọt say người của rượu vang, như thể đang chờ cái gì đó.

Nhưng mà, sắc mặt anh dần dần chuyển lạnh, vì sự yên lặng bốn bề, khiến anh có cảm giác bức bối.

Anh có một dự cảm, cô gái này thả trả anh một triệu năm trăm ngàn tệ, cũng tuyệt đối không vào phòng anh.

Đây như thể là chuyện cười trong cuộc đời anh, khiến anh cảm thấy bức bối muốn bóp chết cô ta, để chuyện nực cười này vĩnh viễn bị chôn vùi.

Lần đầu tiên anh đưa ra ám thị kiểu như vậy cho một cô gái, thế mà cô ta lại ngó lơ nó.

Đây tuyệt đối là một nỗi nhục nhã trong cuộc đời ưu việt của anh.

Suy nghĩ này khiến đôi ngươi của anh ta càng thêm tăm tối, lại lạnh lẽo đi vài phần, anh một ngụm uống hết rượu vang, cởi bỏ bộ đồ ngủ tơ tằm trên người, lộ ra thân hình rắn chắc vạm vỡ, chuẩn bị đi ngủ.

Còn Tô Lạc Lạc.

Đã không hề nhớ đến câu ám thị của anh từ lâu rồi.

Sáng sớm.

Một ngày tốt đẹp bắt đầu.

Hai đứa nhóc thức dậy xinh đẹp như tiểu thiên thần, cho là có phiền não gì đi chăng nữa, khi nhìn thấy hai nhóc này, đều tan theo mây khói cả.

“Ba ơi.” Tô Tiểu Hình chạy đến trước mặt Long Dạ Tước, dang rộng cánh tay nhảy cẫng lên.

Long Dạ Tước cưng chiều bé xốc bé con lên, Tô Tiểu Hình chu miệng hôn lên má anh, còn Tô Tiểu Sâm thì lại nhìn ngưỡng mộ em gái lúc nào cũng được ba bế.

Lúc này, Tô Lạc Lạc đẩy cửa, rõ ràng đêm hôm qua cô ngủ rất ngon, tinh thần sáng khoái, khí sắc hồng hào, đôi mắt trong veo như đôi mắt của trẻ con.

“Tiểu Sâm Tiểu Hình, chào buổi sáng nè!”

“Chào buổi sáng mami.” Tô Tiểu Sâm cười quan sát mami ngày hôm nay, “Mami, mami xinh đẹp quá!”

Tô Lạc Lạc cũng không phải đặc biệt lựa chọn quần áo gì, chỉ là nhớ ra lần trước đi dạo với Hạ Thâm mua được cái áo mới, còn chưa mặc qua, cô mới lấy ra mặc.

Đầm liền thân màu hồng phấn ren quyến rũ, khi đó Hạ Thâm nói đẹp ngắt ngất con gà tây, thế là cô mua, đến nay mới nhớ lấy ra mặc.

Khí chất cả người cô đều nâng lên một bậc, rất đẹp, rất trẻ trung.

Đừng nói bọn trẻ nhìn cô chăm chăm không rời, ngay cả đến người nào đó, ánh mắt cũng thu lại mấy phần, trong mắt lộ ra sự kinh ngạc bất ngờ mà ngay cả bản thân anh cũng không nhận ra.

Tô Lạc Lạc gãi đầu một cái dưới ánh nhìn của bọn trẻ, “Chúng ta mau đi ăn sáng đi!”

“Hôm nay mami mặc đẹp như vậy là chuẩn bị đi hẹn hò với chú Dạ hả?” Tô Tiểu Sâm vừa xuống lầu vừa hiếu kỳ hỏi.

Tô Lạc Lạc cười hi hi, “Có khả năng đấy nhé!”

Phía sau, ánh mắt của người đàn ông đang bế Tô Tiểu Hình trở nên lạnh lẽo, cô ta đúng là suốt ngày chỉ nghĩ đến việc quyến rũ đàn ông.

Khi ăn sáng, Tô Lạc Lạc tiếp tục không thèm quan tâm người đàn ông ngồi đối diện, mỗi lần ánh mắt chạm phải anh ta, cô đều lướt qua, vì cô ghét anh ta.

Vì một bộ drap chần bốn món mà cô phải bồi thường một triệu năm trăm ngàn tệ, hừ, thù này đã hình thành rồi.

Sau này, trong biệt thự này, bất kỳ đồ vật gì của anh ta cô cũng không thèm đụng, anh ta là gian thương, ăn thịt người không thèm nhả xương.

“Một lát mami không đưa tụi con đi học, mami phải đi làm rồi, được không nè?” Tô Lạc Lạc nhìn hai cục cưng nói có chút tội lỗi.

“Uhm! Mami đi làm đi! Ba đưa tụi con đi là được rồi.” Tô Tiểu Sâm nói với gương mặt quan tâm hiểu chuyện.

Tô Lạc Lạc xem qua giờ trên điện thoại, khoảng tám giờ rồi, Tô Lạc Lạc đứng dậy nói, “Được rồi, vậy tụi con ngoan ngoãn đi học nhé, mami đi trước đây.”

Khi Tô Lạc Lạc bước ra cửa, rõ ràng cảm nhận được phía sau lưng có một tia nhìn lạnh băng đang hướng về phía cô.

Cô vội vã bước nhanh hơn rồi khỏi.

Tô Lạc Lạc xem như đi dạo vậy chậm rãi bước đến trước cửa biệt thự Dạ Trạch Hạo, nhấn chuông cửa, cánh cửa nhỏ bên cạnh ding một cái mở ra.

Tô Lạc Lạc đóng cửa bước vào. Căn biệt thự im phăng phắc, cô nghĩ, chẳng lẽ Dạ Trạch Hạo chưa tỉnh à? Ủng công cô còn chạy qua đây chuẩn bị bữa sáng cho anh ta. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

2161.

Vẫn còn đang suy nghĩ, thì cô nhìn thấy ở cầu thang đang bước xuống một thân hình lười nhác màu trắng, vẫn là quần áo ngủ, một đầu tóc lộn xộn phủ trên trán, nếu như không phải gương mặt đẹp đến không có thiên lý kia, người đàn ông lუმthuộm như anh ta chắc chắn sẽ không có phụ nữ yêu thích.

Dạ Trạch Hạo nhìn cô gái đang đứng ở phòng khách, vờn vai một cái, lại ngồi thượt xuống ghế sofa, rõ ràng là ngủ không ngon, nhắm mắt nói, “Chuẩn bị bữa sáng cho tôi đi!”

“Tôi hôm qua thức khuya làm gì rồi?” Tô Lạc Lạc tò mò.

“Chơi game.” Dạ Trạch Hạo không hề giấu giếm cô.

Tô Lạc Lạc đỡ không nổi, các loại game online đúng là xưng bá thiên hạ trong thời điểm hiện nay, nhưng không ngờ rằng một đại minh tinh như anh ta cũng gia nhập hàng ngũ đó, quả là có chút hết biết phải nói gì.

Tô Lạc Lạc đi vào nhà bếp, bắt đầu chuẩn bị bữa sáng cho anh ta, trong đầu bất giác nghĩ đến lời nói đáng ghét của Long Dạ Tước vào tối hôm qua, cái gì mà mười hai giờ vào phòng anh ta, tên này thiếu hơi phụ nữ không biết đi tìm Tô Ngữ Phù à?

Giận thiệt chứ, còn vô cớ nợ anh ta một triệu năm trăm ngàn tệ, bọn người có tiền này đúng là phải cẩn thận tránh xa mà.

Dạ Trạch Hạo còn giúp cô trả không một triệu tệ cho Tô Ngữ Phù nữa chứ! Tô Lạc Lạc cảm thấy cô nên sống trong thế giới người thường, nếu không, trái tim nhỏ bé của cô sẽ không chịu được mất.

Nấu xong bữa sáng, cô nghĩ một lúc, nhìn Dạ Trạch Hạo nói, “Quần áo của anh có cần giặt không?”

Dạ Trạch Hạo ngẩng đầu nhìn cô, “Không cần, trợ lý của tôi cách hai ngày sẽ đem đi tiệm giặt là một lần.”

Tô Lạc Lạc cũng chỉ là hoàn thành chức trách hỏi một câu vậy thôi, nghe thấy anh ta nói đem đi tiệm giặt là, cũng thấy đỡ ngại, dù gì thì cũng không phải

vợ chồng, giặt quần áo là chuyện quá riêng tư rồi.

“Một lát cùng tôi ra ngoài.”

“Đi đâu?”

“Công ty tôi.” Dạ Trạch Hạo vừa nói vừa ăn một thìa mì thật to, như thể là đói dữ lắm vậy.

Tô Lạc Lạc bây giờ là nhân viên công ty anh ta rồi, còn chưa biết công ty anh ta lớn hay không.

Ăn xong, dụng cụ hóa trang của Tô Lạc Lạc vẫn ở chỗ anh ta, Dạ Trạch Hạo thay một bộ đồ rồi mới xuống lầu, ngồi trên sofa, để cô xử lý trang điểm gương mặt anh, Tô Lạc Lạc làm cho anh một đầu tóc rất bảnh rất hợp thời trang, đợi đến khi cô chuyển qua gương mặt anh ta.

Tự nhiên lại gặp khó khăn.

Đây rõ ràng là gương mặt yêu nghiệt đẹp đến không có chút khiếm khuyết nào, nếu cô lại thêm thắt vào, không biết chừng lại phá hoại nét đẹp vốn có này.

“Được rồi, tôi thấy anh đã đủ đẹp trai rồi.” Tô Lạc Lạc cười khan một tiếng, thật không biết anh ta mời chuyên gia hóa trang kiêm tạo hình để làm gì, rõ ràng là lãng phí tiền bạc mà !

Dạ Trạch Hạo nghe thấy lời này, có vẻ tâm trạng rất tốt, khỏe mỗi quyền rũ nhếch lên, “Đi thôi!”

Ngồi vào xe anh ta, thẳng hướng vào trung tâm thành phố, Dạ Trạch Hạo sở hữu một công ty nghệ sĩ, mà cả công ty này chỉ phục vụ một người nghệ sĩ duy nhất, đó là anh, toàn bộ nhân viên của anh đều làm việc ở công ty, giúp anh vận hành hình tượng cá nhân của anh, xây dựng danh tiếng cho anh.

Làm việc ở công ty anh nhất định là rất nhẹ nhàng.

Vì cho dù không cần bọn họ ngày ngày lên mạng tuyên truyền tạo tin tức thì danh tiếng của Dạ Trạch Hạo dường như là sinh ra đã tốt rồi vậy, ngay cả một tí tin xấu cũng không có, điện ảnh của anh luôn là phim bán chạy nhất trong giới giải trí.

Thế nên, nhân viên trong công ty anh bình thường đều rất nhàn hạ, nhưng đều lãnh lương cao cả.

Dạ Trạch Hạo vừa bước vào công ty, mỗi người nhân viên đều mặt tươi rói nở nụ cười đón chào, như thể đang mở đại hội chào mừng vậy, kêu anh “Dạ thiếu gia, chào buổi sáng!”

Tô Lạc Lạc đi theo sau Dạ Trạch Hạo, hiển nhiên trở nên vô cùng bất mắt, dù bọn họ chưa từng gặp qua cô, nhưng đã nghe một đồng tin tức từ trợ lý rồi, Dạ Trạch Hạo đối với vị chuyên gia hóa trang cá nhân này dường như đặc biệt tốt.

Ai cũng biết Dạ Trạch Hạo trong giới giải trí là cá thể đoạn tuyệt với nữ giới, trừ phi là người phụ nữ anh có hứng thú, nếu không, mấy cô minh tinh dùng hết tâm trí để có thể tiếp cận anh, thân cận với anh hơn, đều không có cửa.

Từng có người nói Dạ Trạch Hạo là gay, khiến cho cả đội phụ trách PR của anh phải tìm cách sống chết kéo những cô minh tinh làm tiết mục chung với anh tạo thành một số tin tức bên lề, đánh tan cái tin đồn về gay kia.

Tô Lạc Lạc bước vào tầng làm việc rộng rãi sáng choang, có chút kinh ngạc, công ty của Dạ Trạch Hạo rất to, và mỗi nhân viên đều rất nhiệt tình, ánh mắt nhìn cô cũng có chút kỳ lạ.

Có lẽ vì cô là người mới chăng!

“Tô tiểu thư, phòng làm việc của cô ở đây.” Chị Mai - người quản lý dẫn cô đi vào một phòng làm việc rộng rãi.

“Tôi cũng có phòng làm việc sao?” Tô Lạc Lạc kinh ngạc cười hỏi.

“Có chứ! Dạ thiếu gia chúng tôi mua đứt cả tầng văn phòng này rồi, chúng tôi còn rất nhiều phòng làm việc trống ở đây, cô dĩ nhiên là có một phòng rồi.” Chị Mai nói xong, lại nhìn cô nói, “Một lát Dạ thiếu gia của chúng tôi có một hoạt động cắt băng khánh thành, cô cùng đi nhé!”

“Hoạt động cắt băng khánh thành?”

“Đúng vậy, đúng mười hai giờ, đây là một hoạt động cắt băng khánh thành do chính phủ tổ chức, Dạ thiếu gia của chúng ta là minh tinh duy nhất được mời tham gia, vô cùng long trọng, cô chuẩn bị một chút đi, chúng ta phải đi rồi.”

Tô Lạc Lạc chớp mắt, “Hôm nay tôi không có hóa trang gì cho anh ấy cả.”

“Anh ta không thích hóa trang, tuy nhiên, hôm nay nhìn cũng có vẻ có tinh thần đấy, không có vấn đề gì đâu.” Chị Mai cười nói, cô dĩ nhiên biết mục tiêu của Dạ Trạch Hạo với Tô Lạc Lạc, hoàn toàn không vì công việc.

Trên tầng cao của Tập đoàn Long thị, trong phòng làm việc sang trọng của tổng tài.

Trợ lý cá nhân của Long Dạ Tước- Sở Nghiêm- bước vào, nhắc người đàn ông đang ngồi xem hồ sơ trên bàn làm việc, “Long tổng, còn nửa tiếng nữa là đến lễ cất bằng khánh thành rồi, anh nên chuẩn bị xuất phát rồi ạ.”

“Ừ!” Long Dạ Tước trả lời một tiếng.

Trong phòng làm việc của Dạ Trạch Hạo, anh ta nhìn chị Mai đứng đối diện hỏi lại lần nữa, “Anh ta thực sự sẽ xuất hiện chứ!”

“Tin rằng Long Dạ Tước sẽ không cự tuyệt lời mời của cơ quan chính phủ, nhất định sẽ xuất hiện đúng giờ.”

“Được rồi, chị dẫn Tô Lạc Lạc đến phòng trưng bày quần áo chọn một bộ đồ thật bắt mắt vào, tôi muốn cô ấy đứng bên cạnh tôi.” Dạ Trạch Hạo căn dặn một tiếng.

Tô Lạc Lạc bị chị Mai gọi vào một phòng trưng bày quần áo, nơi đây chỉ có vài bộ đồ nữ, đều là hàng cao cấp được đặt may, tuy chiếc đầm hôm nay cô mặc cũng rất đẹp, nhưng mà nghi lễ cất bằng khánh thành lần này cần cô ăn mặc trang trọng hơn nữa.

“Tô tiểu thư, một lát cô cần phải đi cùng Dạ thiếu gia cất bằng khánh thành đó, mời cô thay một bộ lễ phục trang trọng.” Chị Mai vừa nói, vừa lấy ra một bộ lễ phục màu đen kiểu ngang vai quyến rũ, “Đi thử bộ này xem sao.”

Tô Lạc Lạc có chút kinh ngạc, “Cần tôi cùng anh ấy lên lễ đài?”

“Đúng vậy! Đây là căn dặn của Dạ thiếu gia.”

Tô Lạc Lạc không còn cách nào khác phải cầm quần áo vào phòng thử đồ, khi cô bước ra, ánh mắt của chị Mai sáng lên, thân hình Tô Lạc Lạc không tệ, tuy mảnh mai nhưng chỗ nào nên đầy đặn thì cũng không hề thiếu thốn.

Sinh hai đứa con rồi mà vẫn có thân hình gọn gàng thon thả của thiếu nữ, thật khiến người khác phải ngưỡng mộ mà.

“Có chút hở hang.” Tô Lạc Lạc lấy tay che ngực.

“Không có đâu, đây là tiêu chuẩn hở hang của loại phục trang dạ hội thông thường đó.” Chị Mai đưa tay giúp cô chỉnh trang lại y phục, “Cho cô mười phút, cô tự mình trang điểm đi! Chúng ta sẽ xuất phát ngay.” Tô Lạc Lạc gật đầu, cô không tránh được cảm giác căng thẳng. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

2162.

Cho dù Tô Lạc Lạc rõ ràng không trang điểm đậm gì, nhưng mà có trên người cô bộ lễ phục màu đen, đủ để cô nổi bật rồi, tựa như nữ minh tinh đi trên thảm đỏ vậy, lúc cô đi ra, những nhân viên vừa rồi lại phải nhìn nhận lại sự tồn tại của cô rồi.

Trời ạ! Chẳng trách có thể để Dạ Trạch Hạo để mắt đến, quả nhiên có sức mê hoặc không tương, làm việc ở đây đều là nam nữ thanh niên, con gái hâm mộ cô có thân hình mảnh mai nhưng độ cong rõ ràng, làn da mịn màng trắng nõn như phấn, còn mái tóc dài đen tuyền kia nữa, còn bọn đàn ông thì hoàn toàn bị cô khơi gợi bản năng nguyên thủy nhất.

Tô lạc Lạc đang có chút không tự nhiên đứng ở đại sảnh, lúc đó, từ cửa phòng làm việc chính kế bên, Dạ Trạch Hạo cũng thay bộ đồ tây màu xanh dương đậm trang trọng, anh có thể tỏa sáng ngay cả trong trang phục có màu sắc u tối không nổi bật lắm, mê lực cao vút.

Ánh mắt Dạ Trạch Hạo rơi lên người Tô Lạc Lạc, con mắt chứa đầy ngạo khí của anh, bỗng chốc từ từ mở to thêm vài phần, anh chưa từng nghĩ rằng một bộ đồ có thể làm cho người con gái này hóa thành con mèo hoang gọi cảm.

Hơn nữa, không ngờ cô có thân hình chuẩn đẹp đến thế.

“Đi thôi!” Dạ Trạch Hạo lên tiếng, lần này chuẩn bị ba người trợ lý theo anh ra ngoài, bảo vệ sáu người, chị Mai và Tô Lạc Lạc, một hàng hơn mười người khoa trương ra cửa.

Tô Lạc Lạc cuối cùng cũng hiểu, ngôi sao xuất hiện, trận hình đem theo mười mấy người là thế nào rồi.

Dưới lầu, ba chiếc siêu xe xếp hàng, trong đó có một chiếc xe bảo mẫu được sửa sang nâng cấp thành xe thương vụ cực hào hoa sang trọng.

Kéo cửa ra, chị Mai ngồi bên ghế lái phụ, còn Tô Lạc Lạc xếp ngồi chung hàng ghế với Dạ Trạch Hạo, hai ly cà phê đã được để trên chỗ để đồ ở hai

bên ghế.

Dạ Trạch Hạo chỉ ly cà phê bên cạnh cô, “Đó là của cô.”

“Uống cà phê không có ích lợi gì.” Tô Lạc Lạc không thích lắm.

“Tôi thường không ngủ đủ giấc, vì vậy, cà phê là bạn tốt của tôi.” Nói xong, Dạ Trạch Hạo cầm lên hộp một ngụm.

“Rõ ràng anh có thể ngủ ngon mà, tại anh muốn chơi game thôi!” Tô Lạc Lạc không nói gì nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phía trước, chị Mai không tự chủ được cười lên, xem ra, Tô Lạc Lạc cũng không phải là loại người dễ bị thuần phục, đã vậy còn quản Dạ Trạch Hạo, phải biết rằng, bình thường đến cô cũng không thể xen chân vào sinh hoạt của anh ta.

“Cô có muốn chơi không? Lần sau tôi chỉ cô?” Dạ Trạch Hạo đột nhiên bật dậy một cái, nhìn vào khuôn mặt hồng hào nồn nà như nước hời.

Tô Lạc Lạc nghĩ lát, lắc đầu, “Tôi không thích.”

Dạ Trạch Hạo có chút thất vọng, ngậm ống hút có chút oán giận nhìn cô, “Cô tại sao lại không thích? Người trẻ tuổi đều thích chơi một hai trò chơi đó.”

“Đội anh có hai đứa con đi, lúc đó anh mới hiểu, đừng nói chơi game! Anh chẳng có thời gian uống miếng nước nữa đó.” Tô Lạc Lạc nghĩ về cuộc chiến hai năm trước, lúc đó hai đứa trẻ vừa mới hiểu chuyện, chạy nhảy đụng trướ chạm sau, sờ đụng đủ thứ, mỗi ngày cô đều la hét đến khản cả cổ.

Dạ Trạch Hạo phì cười một tiếng, “Đội tôi có con, chắc cũng là chuyện của mười mấy năm sau rồi.”

Tô Lạc Lạc quay đầu nhìn, “Anh cũng hai mươi sáu rồi.”

“Tôi không chuẩn bị có con.” Dạ Trạch Hạo chề môi, anh đã tính cả đời không có con rồi.

“Anh còn nói anh thích trẻ con.” Tô Lạc Lạc nói sốc anh một câu.

Dạ Trạch Hạo bất ngờ cong lưng qua, nói với Tô Lạc Lạc, “Nè, hay là tôi làm cha nuôi của các con cô, thế nào? Cô yên tâm, tôi sẽ rất thương, và cưng chiều bọn chúng mà.”

Tô Lạc Lạc nghĩ tới lời cảnh cáo tối qua của Long Dạ Tước, cô có chút khó khăn nói, “Cái này tôi không thể quyết định.”

“Tại sao? Cha của con cô có ý kiến với tôi?” Dạ Trạch Hạo nhìn thấu tâm sự của cô.

Tô Lạc Lạc từ từ mở to mắt ra, “Anh sao biết vậy?”

Dạ Trạch Hạo có chút đắc ý hứ lên một tiếng, “Tôi biết.”

Xem ra Long Dạ Tước rất đề phòng anh, như vậy nói lên anh ta rất quan tâm đến con, còn người phụ nữ này thì sao? Ánh mắt Dạ Trạch Hạo rơi lên khuôn mặt hoàn mỹ của cô, anh có một dự cảm, Long Dạ Tước cũng quan tâm đến cô ta.

Không sao, hôm nay sẽ có thể do thám ra được.

Nếu như xác định được Long Dạ Tước quan tâm đến cô ta, vậy thì trò chơi này mới thật sự chính thức bắt đầu.

Anh sẽ dùng hết sức để cướp được người phụ nữ của Long Dạ Tước về.

Tô Lạc Lạc hoàn toàn không hề biết người đàn ông kế bên đang nghĩ gì, mà giờ đây cô đang lo việc lát nữa theo anh lên khán đài, cô suy nghĩ, lại quay đầu sang Dạ Trạch Hạo nói, “Tôi lát nữa có thể không lên khán đài không?”

“Không được, cô nhất thiết phải theo tôi đi.”

“Anh có nhiều nhân viên vậy, tại sao chọn tôi đi?”

“Hình tượng cô tốt.”

“Tôi thấy công ty anh cũng không ít gái xinh.” Tô Lạc Lạc phản bác.

Long Dạ Tước quay đầu cười, “Hết cách rồi, tôi thích cô.”

Tô Lạc Lạc rùng mình cái, mặt có chút ửng hồng, cô quay đầu nhìn ra cửa sổ, nhìn thấy một tòa nhà hùng vĩ đang treo băng rôn, cô nghĩ, nhất định là đến đó cắt băng khánh thành rồi.

Lúc xe dừng lại được sắp xếp ở vị trí khách quý, xe bảo mẫu của Dạ Trạch Hạo chiếm dụng một vị trí, cùng lúc đó, một chiếc xe màu đen khác cũng chạy vào, dừng ở cách bọn họ vài vị trí đỗ xe.

Lúc đó, chị Mai kéo cửa ra, Dạ Trạch Hạo bước xuống xe trước, theo sau đó, Tô Lạc Lạc xuống xe.

Xe bảo mẫu che mắt tầm nhìn của bọn họ, không biết rằng, trong xe màu đen vừa rồi, một thân hình anh tuấn cao lớn mê người từ ghế sau bước xuống, lại là Longg Dạ Tước.

Anh ta cũng tới rồi.

Chỉ thấy anh ta mặc bộ đồ tây màu đen, vừa vặn mê người, căn bản không phải từ phòng làm việc đến, mà giống như người mẫu nam đẳng cấp trên khán đài, giờ tay quay đầu, cử chỉ phong thái đều bắt mắt.

Nhưng mà lúc đó Long Dạ Tước nhìn thấy từ xe thương vụ phía trước bước ra một nam một nữ, nam là ai thì anh không hứng thú, nhưng mà người phụ nữ đó, anh vừa nhìn là nhận ra ngay.

Tô Lạc Lạc cảm thấy ngoài sau có người đi tới, cô quay lại nhìn, bỗng chốc, cô cả người bị sốc.

Trời.

Sao lại là anh ta?

Dạ Trạch Hạo lúc quay đầu, cũng thấy từ phía xa Long Dạ Tước bước tới, mà anh vẫn rất thân nhiên ung dung, anh vươn tay nắm lấy tay của Tô Lạc Lạc, “Nhanh theo tôi.”

Tô Lạc Lạc chưa kịp phản ứng, Dạ Trạch Hạo đã cùng cô mười ngón tay nắm chặt, kéo cô đi rồi.

Ngoài sau, Long Dạ Tước mắt lạnh ngăm trừng, giống chim ưng trên trời, đang nhìn con mồi của mình vậy.

Tuy anh bước đi thong dong, khuôn mặt không có biểu hiện gì, nhưng mà, trong mắt anh, lại chất đầy âm u phẫn nộ.

Cái người phụ nữ này quả nhiên dụ dỗ tìm kiếm đàn ông rồi.

Từ từ, biểu cảm của anh không còn giữ được vẻ vô cảm nữa rồi, mà là đem theo sự lạnh lẽo khát máu.

Người phụ nữ này, cả gan.

Tô Lạc Lạc cảm thấy phía sau mình có một ánh mắt nhìn chằm chằm mình không tự nhiên lắm, có cảm giác cái gì đó móc vào sau lưng, thật khó chịu.

Ai đang nhìn cô? Cô đương nhiên trong lòng biết rõ.

Chỉ là, người đàn ông này là ý gì? Không phải nói rồi không xen vào chuyện đời tư của nhau sao? Anh nếu như hôm nay đem một người phụ nữ dự tiệc, cô cũng sẽ không có ý kiến gì mà! Tô Lạc Lạc đang suy nghĩ, mới phát hiện, tay vẫn còn bị Dạ Trạch Hạo bá đạo mà dẫn đi, người đàn ông này lại có ý gì? Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

2163.

Cô là nhân viên của anh ta, không phải bạn gái của anh ta mà!

“Này, Dạ Trạch Hạo, anh buông tôi ra.” Tô Lạc Lạc ra lệnh cho người đàn ông.

Chị Mai ở bên cạnh lập tức giật mình, phải biết rằng, tính cách của Dạ Trạch Hạo xưa nay cao ngạo lạnh lùng, bình thường không ai dám đắc tội với anh ta, càng đừng nói kêu ra cả họ lẫn tên của anh, lại còn mệnh lệnh nữa.

Dạ Trạch Hạo vẫn không buông.

Tô Lạc Lạc cứ vậy bị anh ta dẫn đi vào đại sảnh, nhân viên phụ trách lập tức ra đón tiếp anh, “Ngài Dạ, mời qua bên này.”

Bên cạnh thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng bọn con gái che miệng nói, “Trời ạ! Đẹp trai quá.”

“Không ngờ thật là cao quá, ề, anh ấy dẫn theo ai thế?”

Tô Lạc Lạc lẳng lặng dùng sức kéo tay ra một lúc, cuối cùng cũng rút tay ra khỏi tay của Dạ Trạch Hạo, cô quay đầu, nhìn thấy Long Dạ Tước cũng được nhân viên phụ trách nhiệt tình tiếp đãi, còn anh đang nói gì đó với người đang bắt tay với anh.

Khuôn mặt cao quý làm cho toàn bộ đàn ông xung quanh bị lép vế trở nên ảm đạm không nổi bật.

Chỉ sợ cả hiện trường, chỉ có Dạ Trạch Hạo có thể so sánh cao thấp với anh ta.

Nhìn thấy một nhóm nhân viên chính phủ đi đến, Tô Lạc Lạc tự giác lùi về sau, sau đó, cô phát hiện nhân viên chính phủ đối với Dạ Trạch Hạo vô cùng tôn kính, “Dạ thiếu gia, anh có thể đến đây, chúng tôi rất vinh dự.”

“Khách khí rồi, có thể đến đây, tôi cũng vinh hạnh.” Dạ Trạch Hạo mỉm cười nói.

Và lúc đó, Long Dạ Tước cũng hướng về phía này, những người mới nghênh đón xong Dạ Trạch Hạo quay đầu về hướng anh ấy, “Ngài Long, hoan nghênh hoan nghênh, mời qua bên này.”

Long Dạ Tước rõ ràng biết Tô Lạc Lạc ở kế bên, nhưng ánh mắt anh lại dường như không quen biết cô vậy, một cái cũng không thèm nhìn.

Tô Lạc Lạc cũng im im tự hiểu, lúc như vậy, Long Dạ Tước là khách mời của chính phủ, sao có thể biểu hiện quen biết nhân vật tiểu tốt như cô chứ, như vậy còn đâu thể diện cho anh nữa?

Đương nhiên cô biết, Long Dạ Tước căn bản không coi cô ra gì.

Càng quái lạ là, rõ ràng đều là khách quý đến dự, Long Dạ Tước và Dạ Trạch Hạo hai người đứng cùng nhau, lại phát ra khí trường bài trừ nhau, giống như không hề muốn quan tâm đến đối phương.

Nhưng hai người này lại bỗng chốc trở thành tâm điểm của cả nơi này.

Tô Lạc Lạc lúc trước cảm thấy hai người có chút giống nhau, lúc này, cô nhìn từ phía sau lưng, Dạ Trạch Hạo Long Dạ Tước cách nhau nửa đốt ngón tay chiều cao, nhưng mà người đàn ông một mét tám ba là cao rồi.

“Gần đến giờ chúng tôi cất băng khánh thành rồi, tiếp sau đây, mời hai vị theo tôi.” Một người đàn ông có thân phận nói.

“Tôi có thể dẫn theo cô phục vụ nghi lễ của tôi theo chứ?” Dạ Trạch Hạo đột nhiên thỉnh cầu một tiếng.

“Được thôi.”

Dạ Trạch Hạo xoay đầu nhìn Tô Lạc Lạc, “Theo tôi đến đây nào!”

Tô Lạc Lạc có chút giận, rõ ràng ở đây đã sắp xếp cô phục vụ nghi lễ rồi, tại sao cứ phải kéo cô vào? Tô Lạc Lạc chỉ còn biết cắn môi đi theo anh ta.

Thân hình Long Dạ Tước đi phía trước cô, cao to lạnh lùng, thỉnh thoảng lộ ra khuôn mặt lạnh băng, trong đại sảnh, nhóm người vây kín, anh dùng khí chất cao quý của mình tạo ra một bức tường bất khả xâm phạm.

Lúc đi đến cửa lớn, ánh sáng mặt trời chiếu rọi lên người anh tạo thành một đường thẳng tắp, càng hiện rõ lên sự thâm thúy và nét anh tuấn của anh.

Lúc Tô Lạc Lạc nhìn trùng trùng Long Dạ Tước, lại không phát hiện, Dạ Trạch Hạo kế bên cô cũng lướt mắt mấy lần lên thân hình của anh ta, trong mắt chằng chịt một nỗi oán hận mãnh liệt.

Đều là con của người đàn ông đó, anh ta lại tôn quý vô thượng, còn anh, lại phải dựa vào bản lĩnh của mình để nhận được vinh quang.

Không công bằng.

Ở vị trí giữa Long Dạ Tước và Dạ Trạch Hạo là một nhân vật lớn trong chính phủ, Tô Lạc Lạc tiếp nhận cái mầm từ cô gái lễ nghi đưa qua cho cô, khăn màu đỏ, để trên đó một cây kéo.

Lúc này, nghe thấy tiếng nói của người dẫn chương trình rất vang, còn ở trước mặt, các phóng viên cầm trên tay máy chụp máy quay các loại, không ngừng bấm nút chụp, tiếng lách cách vang lên có thể thành một khúc giao hưởng rồi.

Đây là sự kiện lớn long trọng của toàn thành phố, sức ảnh hưởng đủ để thu hút quan tâm từ nhiều giới, ngay đến tin tức giải trí cũng muốn chen một chân vào tham dự, vì hôm nay xuất hiện hai người đàn ông mà bọn họ muốn ngắm nhìn nhất.

Một người là vua thế giới thương gia, một người là ngôi sao bụi của ngành giải trí, đơn giản chỉ là một biểu cảm, một ánh mắt của bọn họ thôi cũng đủ cho bọn họ viết một bài rồi.

Tô Lạc Lạc đứng ở phía sau Dạ Trạch Hạo, nhưng ánh mắt của cô cứ rơi vào người của Long Dạ Tước.

Dù gì, đây là cha của con cô

Cái hàm kiêu ngạo tôn quý, khuôn mặt anh tuấn, không có một chút vết nhăn trên cái áo vest, người đàn ông này, đẹp đẽ như thế, đến mặt trời đều cũng tự nhiên mất đi màu sắc chói chang, toàn thân phát ra khí chất tôn quý bất phàm.

Rồi Tô Lạc Lạc nhìn lại Dạ Trạch Hạo, đến cái hàm cũng hoàn mỹ độc đáo mê người như vậy, hai người này, thật sự không phải hai anh em chứ!

Tô Lạc Lạc cảm thấy có thể để hai người họ nhận họ hàng.

Tiếng nói của người dẫn chương trình rất là vang, anh trước tiên long trọng nói lời chúc tốt đẹp, đúng mười hai giờ, anh mời tất cả quan khách cầm lấy cây kéo phía sau lưng, bắt đầu đúng giờ cắt ruy băng.

Tô Lạc Lạc trong lúc Dạ Trạch Hạo quay đầu, cảm xúc thật chặt để anh cầm được cây kéo, cùng lúc đó, Tô Lạc Lạc cảm nhận được luồng hơi nguy hiểm bổ đến cô, là Long Dạ Tước, khi anh quay người lấy kéo, ánh mắt lạnh lùng trừng cô một cái.

Trong lòng Tô Lạc Lạc thất lại, có một loại cảm giác cây kéo của Long Dạ Tước không phải để cắt ruy băng, mà là cô vậy.

Chết tiệt, qui tắc của anh không phải do anh đặt sao?

Không được xen vào cuộc sống riêng tư của đối phương, cho là cô bây giờ xuất hiện ở nơi như vậy, mà còn là cùng Dạ Trạch Hạo xuất hiện, anh có ý kiến sao?

Cạch!

Tất cả mọi người đều rất quả đoán mà cắt ruy băng, vỗ tay như sấm.

Sau khi dừng lại một vài phút chụp chung, chỉ thấy Long Dạ Tước bỏ cây kéo xuống, thần thái sắc bén nhìn phớt cô một cái, bước đi, lúc Dạ Trạch Hạo nhìn cô, cô đang đứng thờ thẫn.

“Đứng đó thẫn thờ gì!” Dạ Trạch Hạo hỏi.

“Chúng ta chút nữa về công ty phải không?” Tô Lạc Lạc hỏi thăm, là vì, cô không muốn nhìn thấy Long Dạ Tước.

“Có thể có ăn cơm, tôi xem xem có thể từ chối không.” Dạ Trạch Hạo nói xong, nhìn thấy Long Dạ Tước và đơn vị tổ chức đang nói chuyện, anh đột nhiên nhếch miệng, kéo tay dẫn Tô Lạc Lạc qua đó.

“Này! Anh có thể nào đừng có mà cầm tay lung tung không, hôm nay có rất nhiều phóng viên, tôi không muốn trở thành đối tượng thị phi của anh.”

Dạ Trạch Hạo nhìn một cái chị Mai ở kế bên, anh bèn cầm tay Tô Lạc Lạc qua đó, và ở phạm vi mắt của Long Dạ Tước có thể nhìn thấy được, Dạ Trạch Hạo biến đổi thành tư thế choàng vai đi.

Long Dạ Tước vốn dĩ cùng đơn vị tổ chức nhìn nhau, ánh mắt trầm xuống, roi trên người một đôi nam nữ ôm nhau đi, đôi mắt đen như mực ánh lên tia phức tạp.

Nhưng rất rõ ràng, từ người anh phát tán ra một luồng khí phần nộ, đến đơn vị tổ chức nói chuyện cùng anh cũng cảm nhận được, lập tức cười có chút thận trọng lại.

Và chị Mai ở kế bên có chút kinh ngạc, không ngờ Long Dạ Tước quả nhiên có để tâm đến Tô Lạc Lạc.

Tô Lạc Lạc sắp tức chết rồi, Dạ Trạch Hạo tại sao cứ động tay động chân với cô? Ra khỏi đại sảnh, đến phía sau bãi đậu xe, cô không khách khí thoát khỏi anh, có một chút giận cá chém cào nói, “Dạ Trạch Hạo, anh còn như vậy, tôi không làm nữa.” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

2164.

Dạ Trạch Hạo lập tức nhếch môi cười nhìn cô, “Cái biểu cảm chê bai của cô là sao vậy, cô có biết bao nhiêu cô gái muốn được đãi ngộ như cô không?”

“Tôi nói rồi, tôi không phải fan hâm mộ của anh, cũng không mê luyến anh, anh đừng tính tôi vào đó.” Tô Lạc Lạc cường điệu một tiếng.

“A! Tôi đột nhiên nhớ lại rồi, vừa rồi cùng tôi cắt ruy băng, không phải là cha của bọn trẻ sao? Cô đang sợ anh ta ghen sao?” Dạ Trạch Hạo giả bộ vừa mới phát hiện ra thôi.

Tô Lạc Lạc giật mình cái, cô ngược lại không nghĩ ra điểm này.

Nhưng mà, lời của Dạ Trạch Hạo làm cô tỉnh lại “Không có đâu, tôi và anh ta sớm đã thương lượng qua, không được xen vào chuyện riêng của nhau, hơn nữa, anh ta ghen gì ở tôi?”

“Vì anh ta thích cô á!” Dạ Trạch Hạo thăm dò.

“Anh không xem tin tức báo chí à? Anh ta thích đại tiểu thư nhà họ Tô - Tô Ngữ Phù, là cô gái bị tôi phá bĩnh lần trước đó.” Tô Lạc Lạc đính chính.

“Vậy cô với Tô Ngữ Phù là quan hệ gì? Bọn cô đều là họ Tô, không trùng hợp vậy chứ!”

“Tôi và cô ta không có quan hệ gì hết.”

“Vậy cô lại chơi cô ta?”

“Nhìn cô ta không thuận mắt, không được sao?” Tô Lạc Lạc cảm thấy sắp bị Dạ Trạch Hạo moi sạch tất cả bí mật rồi.

Dạ Trạch Hạo híp mắt, anh mới không tin giữa bọn họ không có quan hệ gì, có lẽ, Dạ Trạch Hạo sau này sẽ điều tra rõ ràng.

“Tôi đi vệ sinh.” Tô Lạc Lạc cảm thấy có chút cần đi vệ sinh.

“Đi đi!” Dạ Trạch Hạo gật đầu, lúc này, chị Mai đi đến bên cạnh anh, anh dùng ánh mắt hỏi, “Nhìn thấy biểu cảm của anh ta không?”

Chị Mai gật đầu, “Anh ta đang tức giận.”

“Giận nhiều không?”

“Rất giận đó.” Chị Mai thực sự không thích tham gia trò chơi của anh, thật vô vị

Giống con nít báo thù vậy.

Dạ Trạch Hạo nhếch miệng cười nhạt, “Kịch hay bắt đầu rồi đây.”

“Như vậy đối với Tô Lạc Lạc không công bằng.”

“Tôi biết, sau này tôi sẽ bồi thường cô ấy, nói không chừng, tôi còn lấy cô ấy.” Dạ Trạch Hạo chậm rãi điềm đạm nói.

Chị Mai lập tức nhìn trừng anh, “Cậu không nên nhần tâm như vậy, Tô tiểu thư giả hay không còn là một chuyện nữa! Xem ra cô ta hình như không thích anh.”

Dạ Trạch Hạo nhú mắt, xác thực có chút mất nhuệ khí nói, “Tôi cũng không hiểu tôi có điểm nào mà cô ta không thích chứ, không lẽ sức hút nam tính của tôi giảm rồi?”

Phòng vệ sinh rất sang trọng.

Tô Lạc lạc không biết tòa nhà này dùng để làm cái gì nữa.

Và lại, lúc này cũng rất im lặng, Tô Lạc Lạc rửa tay xong vừa bước ra ngoài, nhìn thấy bức tường bóng loáng kế bên phòng vệ sinh nam có một người đàn ông đang dựa vào hút thuốc.

Tô Lạc Lạc kinh ngạc giật cả mình, Long Dạ Tước biết hút thuốc?

Làn khói thuốc mờ mờ tỏ tỏ từ môi của anh phun ra, rất là gợi cảm mê ly, Tô Lạc Lạc không ảnh hưởng anh hút thuốc, nhưng thân hình người đàn ông này chặn hết nửa con đường rồi.

“Cho qua cái được không?” Cô lên tiếng hỏi, ngữ khí rất lãnh đạm.

Dù sao thì anh ta muốn ở trước mặt công chúng giả vờ không quen biết, vậy cô cũng nên diễn như vậy mới phải.

Người đàn ông không nhường, ngược lại lấy điều thuốc trên tay mình ấn vào đồ gạt tàn thuốc kế bên, Tô Lạc Lạc kinh ngạc, dưới eo đột nhiên bị một lực lớn, cô chưa kịp phản ứng, sau lưng đã đụng trúng bức tường kiên cố rồi, mà một giây sau

Khuôn ngực săn chắc của người đàn ông đến gần, cùng với mùi khói thuốc bao vây lấy cô.

Tô Lạc Lạc vội ngừng đầu, ánh mắt sừng sốt nhìn anh, “Anh.. Anh muốn làm gì?”

Nhìn vào mắt của người đàn ông, mới phát hiện, trong sâu thẳm, có ngọn lửa đang bùng cháy.

Tim của cô run lên! Không biết anh ta muốn làm gì.

“Người đó là mò vàng hiện tại của cô? Là người đàn ông cô mỗi ngày chạy đi phục vụ?” Người đàn ông phà hơi ra, thanh thoát lại hòa thêm mùi khói thuốc.

Tò lạc Lạc lập tức che lại mũi, khuôn mặt chề bai, cô rất ghét đàn ông hút thuốc.

Ánh mắt người đàn ông trầm xuống, chết tiệt, cô ta đang chề bai điều gì?

Tính khí của anh lâu nay không chế có chừng mực, lúc bình thường, anh không dễ gì tức giận, nhưng mà, người phụ nữ này, như là một loại ma lực có thể kích động con giận của anh.

Tò Lạc Lạc một bên che mũi, một bên tức giận, “Đó là công việc của tôi, không phải như là cách anh nghĩ đâu.”

Long Dạ Tước cười nhạt trêu đùa, “Công việc của cô cũng bao gồm phạm vi trên giường?”

Nói xong, ánh mắt của anh hướng thấp xuống một chút, có thể thấy nửa thân trên đầy đặn của cô, lễ phục của cô ngày hôm nay đối với đàn ông mà nói, thật sự là sự hấp dẫn chí mạng.

Nghĩ tới hôm qua anh ngồi không đợi đến mười hai giờ, cảm thấy tức giận hơn, đều là lỗi của người phụ nữ này, mới làm cho anh làm ra những chuyện đáng cười này.

Tò Lạc Lạc tức đến đau cả răng, tư tưởng của đàn ông quả nhiên không bình thường, sự việc rõ ràng như vậy lại có thể bị bọn họ nói thành dơ bẩn đến vậy.

Nhưng mà, Tò Lạc Lạc không rảnh giải thích với anh ta nhiều như vậy, cô đột nhiên cười lên, “Long thiếu gia, anh đừng quên anh đặt ra những qui định, có không ít điều lệ không được xen vào cuộc sống sinh hoạt của đối phương, bây giờ, anh nghiêm trọng xen vào cuộc sống sinh hoạt của tôi, tôi có phải có thể trừng phạt anh?”

Cái gì gọi là giận quá thành ra bật cười?

Khóe miệng Long Dạ Tước hiện tại đang nở một nụ cười phức tạp.

Cái người phụ nữ này còn có gan nói qui định, cũng đúng, lúc anh nói qui định, không nghĩ đến cô là một người phụ nữ tùy tiện đến vậy.

“Tò Lạc Lạc, tôi đối với cuộc sống sinh hoạt của cô không hứng thú, nhưng tôi bổ sung một điều, nếu như cuộc sống sinh hoạt riêng của cô không có kiểm điểm vậy, thì cô không đáng làm mẹ của các con tôi, tôi lúc nào cũng có thể hủy tư cách của cô.” Âm thanh người đàn ông lạnh lùng ngạo mạng phát ra.

Tò Lạc Lạc tức đến đỏ cả mặt, cực lực phản bác nói, “Anh mới là người có cuộc sống riêng tư không biết kiểm điểm.”

“Trong vòng ba ngày, tôi muốn cô từ bỏ phần công việc này, nếu không, hậu quả tự chịu trách nhiệm.” Anh nói xong, đi trước một bước ra khỏi cửa phòng vệ sinh.

Sau lưng, Tò Lạc Lạc nghiêng môi, chỉ muốn nói một câu khôn nạn.

Khốn kiếp, cô vi phạm qui định thì phải chịu phạt, anh ta vi phạm qui tắc còn có thể tùy ý thêm một điều nữa?

Đây là nghĩa lý gì?

Từ bỏ công việc, cô uống gió tây bắc chắc? Cô mới không thèm nghe.

Bằng có gì anh nói cái gì là cái đó chứ!

Tò Lạc Lạc ra ngoài phòng vệ sinh, Dạ Trạch Hạo ngược lại nhẩn nại chờ cô, đã chào hỏi xong hết rồi, bọn họ có thể rời khỏi rồi.

Ngồi vào xe bảo mẫu, Tò Lạc Lạc một khuôn mặt trầm xuống, hình như tâm tư trùng trùng.

“Sao rồi nè? Ai ăn hiếp rồi?” Dạ Trạch Hạo nhíu mắt hỏi thăm, tinh thần của anh rất nhạy cảm.

“Không có!” Tò Lạc Lạc không muốn đề cập chuyện này nữa.

Nhưng Dạ Trạch Hạo lại cảm thấy cô rất tức giận, rõ ràng vừa rồi trước khi đi phòng vệ sinh cô còn chưa giận đến vậy, sao lúc quay về, lại có một bộ dạng tức giận hùng hục như vậy rồi?

Chẳng lẽ trong phòng vệ sinh gặp phải ai sao?

Long Dạ Tước tìm qua cô sao?

“Lạc Lạc, cô yên tâm, bất luận cô gặp phiền phức gì, tôi cũng sẽ bảo vệ cô, giúp đỡ cô mà.” Dạ Trạch Hạo nhướn người qua, quan sát khuôn mặt trắng nhò, bày tỏ sự quan tâm.

Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, quay đầu nhìn anh, “Thật sao?”

“Trần châu cũng không thật bằng.” “Thôi đi! Tôi không cần nữa.” Tô Lạc Lạc lắc đầu, bây giờ, cô cảm thấy, nhờ ai cũng không bằng dựa vào bản thân. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

2165.

Xe không về công ty, mà là chọn một nhà hàng không tòi trong trung tâm thành phố, đặt một phòng lớn, Dạ Trạch Hạo mời mọi người một bữa thịnh soạn.

Xem ra Dạ Trạch Hạo thật sự không phải người thiếu tiền.

Tô Lạc Lạc phát hiện, bản thân ngoại trừ biết được thân phận nghệ nhân của anh ta, đối với những người thân khác của anh thì không hề biết gì, đương nhiên, đây cũng không phải là điều cô nên biết.

"Lạc Lạc, cô hôm nay thật đẹp." trợ lý Lan Lan nhỏ tiếng khen cô.

Tô Lạc Lạc gượng cười một tiếng, "Chẳng qua là công lao của bộ đồ, tôi bình thường rất bình dị."

"Đừng khiêm tốn, tin tôi, cô ngày mai nhất định sẽ cùng Dạ Trạch Hạo thiếu gia lên trang bìa thôi."

"Tại sao vậy?" Tô Lạc Lạc kinh ngạc, cô không hề muốn lên trang bìa!

Lan Lan chỉ cười một cách thần bí, nhưng lại không trả lời, hôm nay bốn bề đều là đội chó săn, ngoài những người phóng viên, Dạ Trạch Hạo nhất cử nhất động đều sẽ có người chụp lại, hơn nữa, Dạ Trạch Hạo đối với cô vừa nắm vừa ôm, làm sao mà không chụp lại chứ?

Tô Lạc Lạc vừa mới tiếp xúc với giới này, tất nhiên không biết, những tin tức về Dạ Trạch Hạo đều có giá trị, không nói xa, giờ anh ăn một bữa cơm, cười với một ai đó, cũng có thể có thứ cho bọn họ viết ra những chuyện gây tò mò cho người xem.

Tô Lạc Lạc khá thích món ăn ở đây, cô ăn liền hai tô, Lan Lan ở kế bên kinh ngạc nói, "Lạc Lạc, cô ăn đến hai tô? Trời ạ! Cô không sợ mập à!"

Tô Lạc Lạc lúc này đang cầm lấy một con tôm đang lột vỏ, cô một bên ăn một bên lắc đầu, "Không có đâu! Tôi xưa giờ ăn không mập."

"Tôi thật hâm mộ cô, tôi ăn là mập, mỗi lần Dạ Trạch Hạo mời chúng tôi ăn đồ ngon, tôi cũng không dám ăn nhiều."

Tô Lạc Lạc không ngăn được cười khúc khích, cái miệng nhỏ lại ăn nữa rồi.

Dạ Trạch Hạo ngồi phía đối diện, đang tạo nhã thưởng thức một ly rượu vang, mọi cử chỉ hành động nụ cười của cô gái ở phía xéo đối diện đều lọt vào tầm mắt anh, anh thật sự chưa thấy qua cô gái có thể ăn được nhiều lại còn thích cười như vậy, vì cuộc sống trong giới giải trí, duy trì hình dáng cơ thể là điều cơ bản đầu tiên.

Mà khó có thể thấy Tô Lạc Lạc vừa ăn vừa có thể cười vui vẻ, rất tự nhiên, lại mê hoặc người đến vậy.

Tô Lạc Lạc và Tiểu Lan thì thầm nói chuyện, mọi người đều lo nhét đầy bao tử, khoảng hai giờ, bọn họ tan tiệc.

Tô Lạc Lạc đang xuống lầu, điện thoại cô vang lên, cô lấy lên xem, thì ra là Long Dạ Tước, cô chau mày, anh ta gọi điện cho cô làm gì?

Có chỉ giáo gì? Nghĩ tới anh vừa rời ở phòng vệ sinh uy hiếp cô, cô cảm thấy căm phẫn, cô đi đến kế bên lạnh lùng bắt máy, "Có việc à?"

"Chiều năm giờ cùng đi rước bọn trẻ." Âm thanh truyền lại từ đầu bên kia không được phép cự tuyệt.

Tô Lạc Lạc tâm trạng tức hồng lộc, nghe đến bọn trẻ, dịu lại rồi, "Tôi xem trước coi có thể xin phép không."

"Tô Lạc Lạc, qui tắc của tôi có một điều, tất cả lấy bọn trẻ làm trọng, cô nếu như không làm được, về rồi, coi tôi trừng phạt cô như thế nào."

"Này...tại sao đều là anh có lý vậy." Tô Lạc Lạc tức giận rồi.

Long Dạ Tước cười nhạt một tiếng, "Bốn giờ rưỡi nói cho tôi biết vị trí, đúng năm giờ, tôi sẽ đến đón cô, nếu cô dám không lộ diện, tôi cô sẽ biết hậu quả."

Nói xong, đầu dây bên kia cúp điện thoại.

Tô Lạc Lạc tức đến đau gan đau thận, ngồi vào trong xe Dạ Trạch Hạo, Tô Lạc Lạc liền hỏi, "Buổi chiều còn việc gì bạn không?"

Dạ Trạch Hạo lúc dễ dãi thì giống người đàn ông, lúc không dễ nói chuyện, anh có thể đông lạnh chết người, lúc này, là lúc anh không dễ nói chuyện.

Một đôi mắt như yêu quái tinh tú của anh nhìn cô hỏi, "Có gì sao?"

"Tôi chiều nay chuẩn bị đi đón con, xin phê cái phép." Tô Lạc Lạc cười ngọt nói.

"Cô không có xe thì sao mà đón?" Dạ Trạch Hạo biết là vừa rồi cô đi nghe điện thoại, còn về điện thoại của ai, anh trong lòng đại khái đoán ra rồi.

Long Dạ Tước lại mệnh lệnh cô cùng đi đón con rồi? Xem ra độ thân mật của hai người già tăng rồi

"Ồ...cái này anh không phải lo, tôi có thể nào đi trước?" Tô Lạc Lạc chống cằm nhìn anh cầu khẩn.

Dạ Trạch Hạo nhếch môi cười, "Tôi có thể đi đón các con cô."

"Á? Không cần đâu, không cần đâu." Tô Lạc Lạc nhanh hươ hươ tay, Long Dạ Tước đối với chuyện này rất là khó chịu.

"Vậy được! Tôi không đi đón, nhưng tôi năm giờ đứng chờ cô qua đó luôn nhé? Vừa hay tôi cũng về nhà." Dạ Trạch Hạo trong mắt thoáng qua một ánh mắt toan tính.

"Thật à?" Tô Lạc Lạc hỏi

"Đương nhiên, sẽ không để lỡ thời gian đón bọn trẻ đâu." Dạ Trạch Hạo cầm điện thoại, đeo tai nghe, xem giải thích trò chơi của anh rồi.

Tô Lạc Lạc cầm điện thoại lên, gửi đi một tin nhắn cho Long Dạ Tước, "Khoảng năm giờ tôi sẽ đến trường đúng giờ, không cần anh lại đón."

Cái tin nhắn, dường như cùng một lúc gửi đi đến điện thoại Long Dạ Tước, lúc đó, anh cũng đang từ chỗ lễ khách thành hướng về công ty, Dạ Trạch Hạo từ chối ăn cơm, anh thì không từ chối, vì vậy, anh đã ăn xong rồi mới về.

Anh cầm điện thoại lên, nhìn thấy cô ta gửi tin nhắn qua, lông mày thất lại vài phần.

Không cần đoán cũng biết ai sẽ chờ cô ta qua đó.

Sắc mặt của anh sa sầm xuống nhiều cấp độ, anh hôm nay đã biết được bản lãnh dụ dỗ đàn ông của cô, mặc thành như vậy, là đàn ông đều sẽ bị dụ.

Về công ty, Dạ Trạch Hạo nằm ở sofa màu lam ngọc chơi game, giống như một người đàn ông lớn chưa trưởng thành vậy, chơi rất là nhiệt tình, còn ngẫu nhiên chửi người.

Chị Mai lúc không còn thông cáo gì, cũng dung túng anh chơi như vậy, còn nhân viên thì muốn làm gì thì làm, chỉ cần đừng làm ảnh hưởng anh chơi game, anh cần bản không quản.

Công việc cả ngày của bọn họ, là lên mạng sục sạo, không bỏ qua bất kì thứ gì liên quan đến Dạ Trạch Hạo, như tin tức đăng lên chỉ cần đối với Dạ Trạch Hạo bất lợi, lập tức xóa sạch ngay.

Tô Lạc Lạc không để gì đợi đến bốn giờ rưỡi, mọi người đều không dám tiến vào phòng làm việc của Dạ Trạch Hạo làm phiền, cô gõ cửa đẩy vào trong.

"Bốn giờ rưỡi rồi, chúng ta nên đi thôi, lỡ như kẹt xe là sẽ không kịp qua đó."

"Được, đợi tôi vài phút, vài phút." Nói xong, Dạ Trạch Hạo trong game kích sát mấy phút, có chút giận dữ chửi rủa một câu, "Khẳng định là một thằng oắt con, một chút kĩ thuật cũng không có."

Tô Lạc Lạc phụt cười ra tiếng, "Tôi xem anh cũng chưa lớn đâu!"

Dạ Trạch Hạo lập tức cười đều giả, vươn tay đến dây nịt, "Cô muốn xem xem tôi có lớn hay chưa không?"

Tô Lạc Lạc lập tức hiểu ra, trừng mắt nhìn anh một cái, "Ghê tởm, biến thái, tôi chỉ ở đây là tâm thái còn con nít thôi."

Dạ Trạch Hạo cười hô hô lên.

Tiếng cười truyền ra ngoài phòng làm việc, làm cho một nhóm nhân viên đều sùng sốt cả, vừa rồi Tô Lạc Lạc đi gõ cửa, bọn họ có dự cảm xấu, sợ Tô Lạc Lạc chọc giận Dạ Trạch Hạo, không ngờ anh lại cười lên. Hơn nữa, khó mà nghe thấy được tiếng cười mất hình tượng như vậy, rốt cuộc Tô Lạc Lạc có bản lĩnh gì có thể trêu anh thành như vậy? Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

2166.

Tô Lạc Lạc cắn môi, vội nói, "Nhanh lên, tôi nhất định phải đến trước năm giờ rưỡi."

Dạ Trạch Hạo thu lại nụ cười, cầm điện thoại của anh ta lên, nói với cô "Đi thôi!"

Khi Tô Lạc Lạc theo anh ta ra ngoài, cô phát hiện nhân viên xung quanh nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ hẳn, Tô Lạc Lạc chỉ còn biết cúi đầu nhìn xuống mũi giày, giả bộ ngó lơ.

Khi đến dưới lầu, Dạ Trạch Hạo nhấn nút mở cửa chiếc xe thể thao màu trắng mà anh dừng ở đây, Tô Lạc Lạc thấy anh ta có khá nhiều xe, nghĩ lại bản thân mình đến cả chiếc xe trăm mấy ngàn tệ cũng mua không nổi nữa!

Ngồi vào xe thể thao rồi, Dạ Trạch Hạo chạy thẳng về phía cửa lớn bãi đậu xe.

Từ trung tâm thành phố đến trường học chỉ mất khoảng nửa tiếng đồng hồ là đến rồi, khi này vừa đúng năm giờ hai mươi, Tô Lạc Lạc xuống xe, nhìn Dạ Trạch Hạo nói, "Cảm ơn, anh về trước đi!"

"Không sao, dù sao tôi về nhà cũng chán, tôi chờ cô đón bọn trẻ vậy."

Tô Lạc Lạc lập tức đơ người mất vài giây, lắc đầu nói, "Không cần, tự mình tôi đón là được, một lát Long Dạ Tước sẽ đến đây."

Dạ Trạch Hạo nhún nhún đôi mày đẹp, "Sao thế? Tôi ở đây có làm phiền anh ta chuyện gì không?"

"Anh ta không thích anh tiếp cận bọn trẻ." Tô Lạc Lạc chỉ có thể nói sự thật.

Dạ Trạch Hạo hừ một tiếng, "Anh ta không thích tôi, tôi cũng không thích anh ta, chỉ cần bọn trẻ thích tôi là đủ."

Đang nói vậy, đột nhiên Tô Lạc Lạc nhìn thấy một chiếc xe sang quen thuộc đang chạy về hướng này, tim cô thất lại, Long Dạ Tước đến rồi.

Trong ghế lái, Long Dạ Tước nhìn thấy Tô Lạc Lạc đứng trước xe thể thao màu trắng nói chuyện cùng đàn ông, sắc mặt anh đột ngột sa sầm lại vài bậc, cô ta có phải đi đến đâu cũng không rời khỏi tên đó được, dính nhau đến nỗi anh nhìn thấy cũng muốn phát ói.

Tô Lạc Lạc nhìn thấy Long Dạ Tước đi đến, cô nói nhỏ với Dạ Trạch Hạo, "Anh có thể rời khỏi trước không?"

"Không thể." Dạ Trạch Hạo vòng tay, cười đùa cợt.

Tô Lạc Lạc nhìn thấy Long Dạ Tước quét ánh nhìn sang cô rồi bước vào trường học, cô vội vã theo sau.

Trong trường, bọn trẻ đã chuẩn bị xong rồi, nhìn thấy ba và mami cùng đi vào, tức khắc vui vẻ cực kỳ.

"Ba, mami, hai người đến rồi."

Hai đứa nhóc, một đứa chạy về phía Long Dạ Tước, một đứa chạy về phía Tô Lạc Lạc, Tô Tiểu Hình thích nhất được ba bế, Tô Lạc Lạc cũng lâu lắm rồi không bế con trai, Tô Tiểu Sâm lại tròn trịa ra một ít, Tô Lạc Lạc thể là hôn lên mặt cậu nhóc vài cái, yêu thương nhiều đến không cần dùng lời nói để diễn đạt.

"Mami, sau này mỗi ngày mami và ba đều cùng đến đón con và anh hai sao?" Tô Tiểu Hình vui vẻ hỏi.

Tô Lạc Lạc ngẩng người ra vài giây, Long Dạ Tước thì lại trả lời rất nhanh, "Đúng vậy, sau này hai người bọn ta mỗi ngày đều đúng giờ đến đón các con."

“Tốt quá rồi, con rất thích ba và mami cùng đến đón tụi con.” Tô Tiểu Hình giống chú cún nhỏ vậy vùi đầu vào khuôn mặt anh tuấn của Long Dạ Tước vài cái.

Tô Lạc Lạc biết con gái từ nhỏ là một đứa ưa đeo người, khi này đã đổi thành đeo theo ba nó rồi.

Đi ra cổng trường, Long Dạ Tước bế con gái bước thẳng đến xe anh ta, và lúc này, Tô Lạc Lạc mới chú ý đến xe của Dạ Trạch Hạo không còn ở đó nữa, cô thờ phào nhẹ nhõm.

Ngồi vào xe sang của Long Dạ Tước, Tô Lạc Lạc ngồi ở vị trí sát cửa sổ, cũng để tránh nhìn thấy ánh mắt chê bai của anh ta từ kính chiếu hậu.

Khoảng mười phút là đến biệt thự, bọn trẻ đều xuống xe rồi, lúc này đang là trời sắp xế tối, Tô Tiểu Sâm cầm một quả banh đến sân cỏ chơi, Tô Tiểu Hình cũng lúc lắc theo sau.

Tô Lạc Lạc có chút mệt, thân thể tâm hồn đều mệt, cô chuẩn bị lên lầu tắm rửa.

Khi đang tắm cô mới phát hiện quên mang áo ngủ vào, cô lấy một cái khăn tắm sạch sẽ quấn lên người rồi mới đẩy cửa bước ra.

Vừa bước ra ngoài, vừa dùng khăn tắm lau đầu tóc ướt chèm nhẹp.

Sau đó.

Ánh mắt của cô bị người đàn ông đang đứng trước cửa sổ dọa cho mờ to ra.

Một giây sau cô phản xạ tự nhiên, dùng tay vòng lại cơ thể phòng bị người nào đó không mời mà đến.

Long Dạ Tước nhìn thấy đôi mắt hoảng hốt như nai của cô, nhếch đôi môi mỏng cười nhạt, “Cô đang làm gì đấy?”

“Tôi mới phải hỏi anh vào phòng tôi làm gì kìa.” Tô Lạc Lạc giận dỗi hỏi lại, cho là nhà của anh ta đi, thì anh ta cũng không được tùy tiện vào không gian riêng của cô chứ!

“Tôi muốn nói chuyện với cô chuyện của ngày hôm nay.” Long Dạ Tước nheo mắt, ánh nhìn khóa chặt cô đầy nguy hiểm.

Còn cô, toàn thân chỉ có một cái khăn tắm, còn dưới lớp khăn có mặc gì nữa hay không, anh ta cũng có chút hiếu kỳ.

Tô Lạc Lạc có chút nổi giận rồi, “Anh có thể đợi tôi mặc xong đồ rồi mới nói tiếp không?”

Đáy mắt Long Dạ Tước lóe lên tia cười trên gheo, “Không được, phải bây giờ.” Nói xong, anh bước thân hình rắn chắc về phía cô.

Tô Lạc Lạc nhìn thấy ánh mắt anh ta có tia nguy hiểm, cô bất giác bước lùi vài bước, cho đến khi phía sau lưng chạm phải bức tường lạnh lẽo, cô không còn đường để lui nữa.

Dưới lớp áo sơ mi lụa tơ tằm của anh, có thể ẩn hiện thấy được đường nét bắp thịt rắn chắc, đầy áp lực, cùng với từng bước tiến đến gần của anh, mùi vị của hoocmon nam giới cũng dần dần rõ ràng hơn.

“Anh... anh đừng có đến gần như thế, tôi không có điếc, anh nói đi, tôi vẫn có thể nghe thấy mà.” Tô Lạc Lạc đưa tay ra, cản anh lại.

Hai tay Long Dạ Tước chống tường, mỗi tay ở một bên đầu cô, Tô Lạc Lạc thế là bị kẹt giữa ngực anh và bức tường.

“Cô rất thiếu đàn ông sao?” Long Dạ Tước nhướn mắt hỏi đùa cợt.

Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, “Anh nói bậy gì thế?”

“Nếu cô muốn có sự thỏa mãn thân thể, tôi không ngại cho cô lên giường tôi.” Long Dạ Tước như ban phát ân huệ vậy phát ra âm thanh vừa rồi.

Tô Lạc Lạc cuối cùng hiểu anh ta muốn nói gì rồi, cô bất giác giận đến bật cười, “Long Dạ Tước, là anh thiếu phụ nữ thì phải! Đừng có suốt ngày muốn quyến rũ tôi, tôi nói cho anh biết, với người đàn ông mà Tô Ngữ Phù dùng qua, tôi không có hứng thú.”

Ánh mắt của anh ta tức khắc trở nên đen sẫm nguy hiểm, đẹp đẽ nhưng cũng lạnh giá, anh một tay bóp lại chiếc cảm nhỏ của Tô Lạc Lạc, “Sao nào? Trước mặt Dạ Trạch Hạo thì trở thành một con thú nuôi ngoan ngoãn, còn trước mặt tôi thì giả bộ làm trinh tiết liệt phụ sao?”

Tô Lạc Lạc giận đến muốn đưa tay đánh bàn tay anh ta ra, nhưng lực tay của anh ta quá mạnh, bóp cô đau thì thôi đi, ngay cả xương cũng có vẻ sắp bị anh bóp nát luôn.

Cô giận đến gương mặt trắng bệch, tên này có tư cách gì nói vậy với cô? Cô dùng sức đẩy, đẩy bàn tay của anh ta ra.

Cô giận dữ ngẩng mặt lên, quát cường nhìn trừng trừng anh, “Chỉ cần tôi tình nguyện, tôi muốn làm thú nuôi của ai thì sẽ là thú nuôi của người đó, anh quản được sao?”

Câu nói này dường như chọc vào dây thần kinh phần nộ nhất của anh ta vậy, anh ta vẫn chưa giải tỏa ra.

Lời nói nóng giận của Tô Lạc Lạc lại vang lên, “Ồ trước mặt anh, tôi có thể không đáng giá gì, nhưng điều này không đồng nghĩa ở trước mặt người khác tôi không phải là báu vật vô giá.”

Ngực Long Dạ Tước có hơi khó thở, giống như bất ngờ bị ai đó nắm chặt lấy tim, có chút đau.

Anh nhăn mày, không hiểu được cảm giác này tại sao lại có.

“Long Dạ Tước, tôi cảnh cáo anh, sau này chuyện riêng của tôi anh không được phép can thiệp... nếu như... um...” Đôi môi vẫn còn đang nói chuyện của Tô Lạc Lạc đột nhiên bị một đôi môi mỏng nóng bỏng bá đạo bịt lại một cách mạnh bạo, khiến cho những lời uy hiếp phía sau của cô đều bị nuốt ngược vào trong cả. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

2167.

Tô Lạc Lạc mở to mắt, đôi tay nhỏ của cô chuẩn bị phản kháng, anh ta thấy vậy, bàn tay lớn lập tức nắm lại tay cô, không chút nương tay kéo về phía trên đầu cô.

Khiến cô ngoài việc phải nhận lấy nụ hôn của anh ta thì không còn lựa chọn nào khác.

Muốn đền thiệt mà, anh ta dựa vào đầu mà hôn cô?

Trong hơi thở toàn là mùi vị của người đàn ông này, mùi hoocmon nam nồng nặc khiến cô có chút ngạt thở.

Não cô cũng càng ngày càng trống rỗng, đôi tay nhỏ bị khóa lại, thân hình bị giữ lại, còn trong khoang miệng thì chỉ có mùi vị của anh ta, cô sắp ngất rồi.

Long Dạ Tước cũng hoàn toàn không biết bản thân sẽ dùng cách này để trừng phạt cô, vì ban nãy những lời phát ra từ cái miệng nhỏ của cô khiến anh cảm thấy rất phiền, có rất nhiều cách để cô im miệng lại.

Nhưng anh lại chọn cách này.

Ấn tượng của năm năm trước không nhiều, nhưng mà, điều duy nhất anh có thể ghi nhớ rõ ràng, đó là mùi vị của cô rất ngọt ngào, rất ngon miệng.

Lúc này, đôi môi hồng hào căng mọng này vẫn cứ ngọt ngào như cũ, khiến anh không nỡ buông ra, thân thể anh đang kêu réo một nỗi khát khao.

Và anh cũng không có ý dè nén, để cho nỗi khát khao này chiếm đầy cơ thể anh, cũng khiến cho nụ hôn như trừng phạt ban nãy của anh, lúc này đây trở nên chậm lại, từ tốn thưởng thức.

Tô Lạc Lạc trong lúc choáng váng vẫn chỉ nghĩ đến mỗi một chuyện, đó là ngăn cản tên xấu xa này lại.

Thế nên cô cuối cùng cũng nghĩ ra được một cách, cô dùng sức lực toàn thân đưa cao đầu gối chân phải, tranh thủ lúc anh ta không chú ý, dùng sức đá vào hạ bộ của anh ta.

Chỉ nghe thấy một tiếng hự nhỏ, đôi tay khóa chặt tay cô lập tức lỏng ra, cả người anh ta cũng lùi về sau một bước, đôi người anh tuấn sâu thẳm lúc này đây như đang ẩn chứa một cơn cuồng phong bão táp vậy, một giây sau là có thể nuốt chửng cô.

Tô Lạc Lạc nắm lấy khăn tắm thật chặt, đôi mắt trong như mặt nước hồ thu lúc này đây đang rực lên tia lửa mạnh mẽ, quật cường và giận dữ nhìn trừng trừng anh ta, như thể một con mèo hoang có sức tấn công cực cao vậy.

Ánh mắt Long Dạ Tước phản chiếu sự đau đớn, sắc mặt anh lạnh băng, đôi mắt đen lạnh lẽo quét qua cô, thân thể anh phát ra khí hàn u ám.

“Cô kia, cô là người đầu tiên dám làm đau tôi.”

“Đương nhiên, nếu anh vẫn cứ xấu xa như vậy thì vẫn sẽ còn lần sau, và lần sau sau nữa.” Tô Lạc Lạc hừ một tiếng.

Lúc này lý trí Long Dạ Tước hoàn toàn quay về rồi, dục vọng phía dưới mắt anh đã lùi đi, nhìn không rõ cảm xúc trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của anh, “Nếu dám có lần sau, tôi tuyệt đối không tha cho cô.”

Tô Lạc Lạc hơi mở to mắt, “Rõ ràng là anh ức hiếp tôi trước.”

“Ức hiếp cô thì sao nào?” Đôi mắt sâu như vực thẳm của Long Dạ Tước ánh lên tia cười nhạt.

“Vậy qui tắc nói rõ từ trước thì sao?” Tô Lạc Lạc chớp mắt hỏi.

“Đó đều là qui tắc dành cho mình cô thôi, không liên quan đến tôi, nếu cô không muốn tuân theo qui tắc của tôi, vậy cô có thể rời khỏi bất cứ lúc nào.”

Tô Lạc Lạc cảm thấy anh ta không có tốt lành đến thế, cô vội hỏi, “Vậy tôi có thể dẫn bọn trẻ theo?”

“Đương nhiên phải ở bên cạnh tôi, trừ tôi và người nhà tôi ra, không ai được phép đến gần bọn trẻ.” Giọng lạnh tanh của anh ta nếu rơi xuống đất cũng sẽ phát ra tiếng vang.

Tô Lạc Lạc giận đến khuôn mặt ửng đỏ, “Anh...”

“Trước cuối tháng, tôi phải thấy được một trăm ngàn tiền trả nợ của cô, nếu không có, cô tự mà liệu!”

“Tôi không có!” Tô Lạc Lạc không muốn đền cho anh ta, anh ta nói đền là đền à?

Ánh mắt sắc lạnh của anh ta nhú lại, khóe miệng nhếch lên nụ cười mỉa mỉ, “Tôi không từ chối lấy người gán nợ.”

Tô Lạc Lạc giận đến đau răng, mở miệng nói ngay, “Anh mơ cũng không có cửa.”

“Vậy tôi chờ hóa đơn trả nợ của cô, nếu không trả, tôi xem như cô dùng thân thể gán nợ.” Anh ta hậm hực lên tiếng, hạ bộ vẫn còn cảm giác đau đớn, anh nghiêng răng cắn cào, “Lần sau dám làm tổn thương tôi, tôi sẽ đè cô lên giường luôn.”

Tô Lạc Lạc mở to đồng tử, đôi mắt to trong vắt lúc này lại sáng lên lửa giận, cả khuôn mặt nhỏ đều như là hoa hồng nở rộ vậy, có gai và hoang dã.

“Nếu anh dám tùy tiện hôn tôi, tôi sẽ dám đá anh.” Cô không hề sợ anh.

Long Dạ Tước cắn môi mỏng, không muốn đôi co với cô nữa, để lại một câu nói lạnh lùng, “Ba ngày sau, tôi muốn cô rời khỏi Dạ Trạch Hạo.”

“Tôi không đó.” Tô Lạc Lạc đuổi theo bóng lưng anh ta trả lời.

Long Dạ Tước cũng giận đến ngực đau, gặp qua người không nghe lời rồi, nhưng chưa từng gặp qua con gái cứng đầu lại không nghe lời như cô ta.

Vào bữa cơm tối, trước mặt hai đứa trẻ, hai người lại làm ra vẻ chung sống hòa bình, cùng chăm sóc các con, bỏ ân oán xuống.

Tô Lạc Lạc tuy hận anh ta đến nghĩ tới thôi là muốn nghiêng răng, nhưng cô cũng không muốn hai đứa con bị tổn thương.

Tô Tiểu Sâm gấp một cây đậu que, nhìn Tô Lạc Lạc nói, “Mami, cắn một nửa.”

Tô Lạc Lạc lập tức cắn đi một nửa, vốn nghĩ rằng nhóc con sẽ bỏ một nửa còn lại vào miệng, không ngờ nhóc lại lập tức quay sang người đàn ông đối diện, đưa qua, “Ba à, một nửa này là cho ba đó.”

Tô Lạc Lạc lập tức thấy ngại, con trai thế này là cố ý hạ ta! Trong lúc cô đang nghĩ Long Dạ Tước chắc chắn sẽ từ chối thì không ngờ rằng anh cong môi lên cười, nuốt nửa cọng đậu còn lại vào miệng.

Tô Lạc Lạc thăm mắng con trai hư.

Tô Tiểu Sâm cố ý làm vậy, thế là Tô Tiểu Hình cũng thấy vui, “Con cũng muốn.” Nói xong, nhóc cầm đũa lên loạng choạng gấp một cọng đậu lên, Tô Tiểu Hình ngồi cạnh Long Dạ Tước, thế nên nhóc đưa cho Long Dạ Tước trước, “Ba ơi, cắn một miếng.”

Long Dạ Tước vô cùng hợp tác lại cắn một miếng, Tô Tiểu Hình lại đưa ngay sang cho mami, “Mami, cái này là cho mami.”

“Mami không ăn nữa, Tiểu Hình ăn đi.” Tô Lạc Lạc từ chối, nhưng rất nhanh thôi, cô cảm nhận được ánh mắt không vui của người ngồi đối diện nhìn trừng cô.

“Mami, ăn đi mà! Ăn đi mà!” Tô Tiểu Hình muốn cô ăn, chiếc miệng nhỏ chu lên không vui.

Tô Lạc Lạc không biết phải nói gì, hai đứa trẻ này rắp tâm muốn cô khó xử hơn mà, cô chỉ còn cách đưa miếng qua ăn nửa cọng đậu mà Long Dạ Tước đã cắn qua.

Tô Lạc Lạc nhanh chóng cúi đầu ăn cơm, đồng thời mệnh lệnh hai đứa nhóc ăn hết cơm trong chén không được chừa một hột.

Tô Lạc Lạc tắm cho con gái, Long Dạ Tước tắm cho con trai.

Mới tám giờ.

Tô Tiểu Sâm nhớ đến một chuyện lớn, ba vẫn chưa xem hình của bọn chúng khi còn bé nữa! Và cậu biết trong Ipad của mami có rất nhiều hình của hai anh em khi nhỏ, từ khi sinh ra đến bắt đầu học đi học nói, mami đều rất cẩn thận lưu lại câu chuyện trưởng thành của chúng.

Tô Tiểu Sâm tắm rửa xong, từ trên tủ đầu giường Tô Lạc Lạc lấy Ipad mang đến phòng của ba.

Long Dạ Tước thấy nhóc con mang Ipad đến, nhăn trán nói, “Buổi tối không được xem phim hoạt hình.” “Không phải đâu ba ơi, đây là Ipad của mami, con muốn cho ba xem hình tụi con hồi còn nhỏ.” Nói xong, nhóc con như một thần đồng vì tính vậy, đôi tay thật mũm mĩm bấm tới bấm lui, bấm đến tập tin hình ảnh của Tô Lạc Lạc, cô rất kỹ tính, mỗi năm mỗi tháng đều ghi chú rất chi tiết.

Long Dạ Tước lập tức có hứng thú, anh thực sự cũng muốn hiểu rõ hơn về hai đứa con, anh cười xoa đầu con trai, “Thiệt là ngoan, để ba xem nào.” Nói xong, Long Dạ Tước cầm lên xem, tìm đến bốn năm hai tháng trước, đó là ngày đầu tiên hai nhóc con ra đời, mở ảnh ra xem, Tô Lạc Lạc vẫn còn ở bệnh viện, bên cạnh là hai đứa bé đỏ ửng im lặng nằm ngủ, trái tim Long Dạ Tước tức khắc như bị giáng trúng một đòn. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

2168.

Anh chỉ biết hai đứa trẻ này là do cô sinh ra, nhưng có thể thông qua bức hình thấy được hai đứa trẻ vừa mới sinh, Long Dạ Tước mới cảm nhận được mấy năm qua cô có vẻ sống rất cực khổ.

Long Dạ Tước xem từng tấm hình, đều là hình ảnh sinh hoạt đời thường của bọn trẻ, bất ngờ, đập vào mắt anh hình ảnh nhóc con đang bú sữa, chụp rất rõ nét, còn Tô Lạc Lạc hoàn toàn không che đây gì, toàn thân trên trắng nõn nà chụp ra rõ ràng.

Long Dạ Tước lập tức hiểu ra, xem ra cô ta muốn giữ riêng những tấm hình này lại, nếu không, cô không thể nào đến bức hình rõ nét không che như vậy cũng không thêm xóa.

Tuy biết cô bây giờ cũng rất đầy đặn, nhưng không ngờ tấm hình khi cô cho con bú lại có thể khiến người ta có không gian tưởng tượng lớn đến thế.

Tô Tiểu Sâm đã về phòng của nhóc chơi đồ chơi rồi, thế nên, lúc này đây, chỉ có Long Dạ Tước ngồi chiêm ngưỡng một mình.

Tiếp theo đó, vẫn còn vài tấm Tô Lạc Lạc cho con bú nữa, và cả hình ảnh tự chụp của cô, chúm chím miệng tạo dáng, hoàn toàn giống một cô nữ sinh chưa trưởng thành, Long Dạ Tước lặng lẽ chiêm ngưỡng từng tấm hình, nhìn thấy mỗi góc trưởng thành của bọn trẻ, lòng anh lại trở nên càng dịu dàng. ...

Có lẽ, anh nên thông cảm cuộc sống của cô ta trong mấy năm qua, nói chính xác hơn, anh muốn bồi đắp lại.

Tô Lạc Lạc thôi khô tóc cho Tô Tiểu Hình xong, nhóc con chạy đi tìm anh hai chơi, còn Tô Lạc Lạc nhớ đến, hôm nay ở cùng với Dạ Trạch Hạo, có khi nào cô thực sự sẽ xuất hiện trên mạng không? Cô vừa nghĩ vừa tìm Ipad mở xem.

Nhưng rõ ràng cái Ipad cô để trên bàn, giờ lại không thấy đâu.

Sao có thể? Chẳng lẽ bọn trẻ lấy đi xem hoạt hình rồi? Tô Lạc Lạc vội mở cửa bước ra, cô đẩy cửa phòng bọn trẻ, nhìn thấy hai nhóc đang ngồi chơi dưới sàn.

“Ipad của mami có ai thấy không?” Tô Lạc Lạc hỏi.

“Mami, con đem Ipad của mami cho ba xem hình rồi.

“Hình gì?” gương mặt Tô Lạc Lạc tức khắc đỏ ửng.

“Là hình hồi nhỏ của tụi con á!” Tô Tiểu Sâm hoàn toàn không biết mami đang căng thẳng chuyện gì.

Tô Lạc Lạc cả người run rẩy. Trời đất! Có chết người không chứ, “Con lấy cho ba khi nào thế?”

“Tắm xong là con đem cho ba rồi.”

Tô Lạc Lạc nghe vậy, vội nói, “Tụi con chơi một chút là lên giường đi ngủ nhé, không được chơi thêm nữa.” Nói xong, cô đóng cửa phòng, tiếp theo đó, lập tức vội vàng vàng đi đến trước cửa phòng ngủ chính của anh ta, cô đưa tay gõ cửa.

“Vào đây.” Bên trong truyền đến giọng nói trầm ấm dễ nghe của anh.

Tô Lạc Lạc đẩy cửa bước vào, nhìn thấy thân người dài ngoằng của anh ta ngồi thụp trên ghế sofa, trong tay cầm ipad của cô xem hình, mặt Tô Lạc Lạc đỏ như gấc, đây toàn là hình ảnh rất riêng tư của cô, trừ cô và Hạ Thấm ra, cô không hề có ý định cho người thứ ba xem.

Vì, trong những bức hình đó, ngoài ghi lại quá trình trưởng thành của bọn trẻ, còn có hình ảnh thường ngày của cô, hơn nữa, nếu cô không nhớ lầm, thì còn có cả ảnh cho con bú nữa.

“Trả ipad cho tôi.” Tô Lạc Lạc một bước là xông đến trước mặt anh ta, đưa tay muốn giật lại.

Đôi tay dài của Long Dạ Tước đưa cao lên, cô chụp hệt.

Tô Lạc Lạc tức khắc phát bực, “Mau trả cho tôi.”

“Sao thế? Bên trong có hình ảnh gì tôi không được xem sao?” Long Dạ Tước nở nụ cười trên người, cái nên xem, anh đều xem cả rồi.

Tô Lạc Lạc nghe xong, lập tức có chút hi vọng le lói, “Anh vẫn chưa bắt đầu xem hình nhì!” Nói không chừng con trai đưa ipad cho anh xong, anh vẫn còn làm những chuyện khác, bây giờ mới cầm lên xem hình thôi thì sao!

Cô thực tình hi vọng là vậy.

“Xem rồi, xem hết toàn bộ rồi.” Long Dạ Tước lại tàn nhẫn đánh tan suy nghĩ này của cô.

Tô Lạc Lạc lập tức muốn súp đồ, cô mặt đỏ như gấc nói, “Trả cho tôi.”

“Tôi cũng có quyền xem hình ảnh của con tôi.” Long Dạ Tước nói xong, đôi tay dài lại đưa cao cái ipad, đưa đến một độ cao mà Tô Lạc Lạc hoàn toàn không thể giành lại được.

Thân hình anh đã cao ở mức cô phải ngước nhìn rồi, bây giờ anh ta lại đưa cao tay, Tô Lạc Lạc nhìn ipad trong tay anh ta, giận dỗi đạp chân, “Long Dạ Tước, anh muốn xem, tôi có thể chép ra cho anh xem, nhưng bây giờ mong anh trả lại cho tôi.”

“Cầu xin tôi đi.” Long Dạ Tước nhớ đến cảnh tượng cứng đầu của cô khi trong phòng cô, anh lại muốn trị cô một vố.

Tô Lạc Lạc giận đến muốn giết anh ta, nhưng mà lúc này đây, Ipod ở trong tay anh ta, cô không thể không cúi đầu, cắn môi nói, “Cầu xin anh trả lại cho tôi.”

Long Dạ Tước nheo mắt nói, “Không đủ thành khẩn, tiếp tục.”

Tô Lạc Lạc vốn đã chịu đựng đủ rồi, nghe lời nói đáng ghét của anh ta nữa, cô tức khắc nắm lấy tay anh, giận dữ nói, “Anh có trả hay không, không trả là tôi cắn anh đó.”

Long Dạ Tước nheo mắt, tính khí ngang bướng của anh cũng nổi lên, đôi môi mỏng lạnh lùng mở ra, “Không đấy.”

Tô Lạc Lạc lập tức nắm lấy khuỷu tay anh, Long Dạ Tước cũng không giật ra, để cho cô cúi người mở ra chiếc miệng anh đào, cắn vào bàn tay anh, Tô Lạc Lạc lại dùng hàm răng của mình cắn sâu hơn chút nữa.

Giống chú cún con vậy, cắn tay anh không buông.

Long Dạ Tước nheo mắt điềm tĩnh như không, thậm chí lông mày cũng không nhăn lấy một cái, để cho đôi môi mềm mại của cô ngậm lấy da thịt anh, cảm nhận cảm giác hàm răng cô dính chặt vào da thịt.

Tô Lạc Lạc thì đã dùng hết sức mình, nhưng mà cô dù gì cũng không dám cắn anh đến rớt một miếng thịt ra, cô cắn đến mức lưu lại một dấu răng thật sâu, nhưng vẫn chưa buông ra, ngước mắt hung dữ nhìn anh, “Tùy anh muốn xem gì thì xem.”

Long Dạ Tước thấy cô từ bỏ rồi, nhíu mắt chậm rãi nói, “Tối nay tôi xem thêm một đêm nữa, mai trả cho cô.”

Tô Lạc Lạc lại căng như dây đàn, nói vậy, hình cô cho con bú, còn phải cho anh ta chiêm ngưỡng cả đêm rồi?

“Anh không được tùy tiện xem hình của tôi, không được biến thái như thế.” Tô Lạc Lạc cảnh cáo.

Long Dạ Tước nhếch miệng hừ một tiếng, “Là suy nghĩ của cô không trong sạch, tôi chỉ muốn xem hình của các con, cô nghĩ tôi còn có thể làm gì chứ? Xem hình cô để giải tỏa à?”

Tô Lạc Lạc sắp nghẹn chết rồi, mặt cô đỏ gay, “Sáng mai tôi sẽ đến lấy.”

Nói xong, khi cô bước ra cửa, vốn muốn đập cửa thật mạnh để giải tỏa con phần nộ của cô cơ, nhưng nghĩ đến bọn trẻ sắp ngủ rồi, cô lại chỉ có thể nhẹ nhàng khép cửa lại.

Quá đáng quá mà, tức chết rồi mà.

Tô Lạc Lạc đẩy cửa phòng bọn trẻ ra, toàn bộ nộ khí đều ép xuống, nở nụ cười hồi thúc, “Ngủ thôi nào.”

“Mami, kể chuyện cho bọn con nghe nhé? Con muốn nghe.” Tô Tiểu Hinh kéo áo cô nói.

“Được thôi! Mami kể chuyện cho các con nghe.” Tô Lạc Lạc chỉ muốn dỗ hai nhóc tì này vào giấc thôi.

Khoảng chín giờ rưỡi, hai nhóc con ngủ say rồi, Tô Lạc Lạc nhìn thấy khuôn mặt dễ thương của các con, cũng nghĩ đến những chuyện thú vị của chúng khi nhỏ.

Hai nhóc con chỉ mười tháng tuổi là biết đi rồi, va đập vấp ngã tùm lum, đứa này đứng lên thì đứa kia ngã xuống, sau đó, đụng đây vấp đó vậy nhưng cũng lớn rồi.

Trong tim Tô Lạc Lạc tràn đầy sự mãn nguyện. Sau khi ra khỏi cửa, Tô Lạc Lạc thật tình muốn nửa đêm đi trộm Ipad về, tránh để cho anh ta chiêm ngưỡng hết lần này đến lần khác, trong đó toàn là hình ảnh khá mát mẻ của cô, hơn nữa, còn rất nhiều hình cô tự chụp, còn có một số hình ảnh xấu xí, không gọn gàng nữa. Ài! Một từ nói không hết mà. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

2169. Tô Lạc Lạc về đến phòng, ngồi trên giường, cả người tức giận đến ngủ không được, cho dù hôm nay cô rất mệt, nhưng mà, chỉ cần nghĩ đến Long Dạ Tước lúc này đang lục lọi ảnh của cô, thần kinh cô lại căng lên.

Tô Lạc Lạc vẫn có một suy nghĩ thật sự muốn nửa đêm đi trộm về.

Long Dạ Tước tắm xong, anh chỉ mặc một cái quần lót, mái tóc đen vẫn còn ướt, dưới ánh sáng vàng dịu, khắc họa ra đường cong thân thể săn chắc thon dài của anh, mỗi một phần đều là kiệt tác đẹp nhất của ông trời.

Anh tiếp tục cầm lấy ipad xem, xem kỹ hơn bọn trẻ đáng yêu như tinh linh trong từng tấm hình, sâu trong mắt anh ánh lên ánh sáng êm dịu và nụ cười. Nhìn con gái ăn kem, cả miệng đều dính đầy, nhìn con trai ngồi xe đạp rất oai, cười đến không khép miệng lại.

Không thể không nói, người phụ nữ này rất có tâm, từ nhỏ đã lo ăn mặc trang điểm cho các con rất đàng hoàng, trong tấm hình, con gái giống như thiên sứ vậy mặc bộ váy màu hồng phấn, con trai thì đẹp trai rất ngẫu, giống hiệp khách vậy, nhưng, trong hình, bốn bề lưu lại đều là nụ cười trẻ thơ vui vẻ của bọn trẻ, cho dù không có người cha như anh, cuộc sống của hai đứa trẻ cũng đầy sự vui vẻ.

Trong lòng của Long Dạ Tước dâng lên một sự tiếc nuối, đồng thời, cũng dâng lên một sự giận dữ, cái người phụ nữ này rõ ràng là mang thai con của anh rồi, tại sao phải lén lút sinh ra? Tại sao không nói cho anh biết?

Ngày hôm đó tại sao bọn trẻ lại xuất hiện ở lễ đính hôn, anh nghĩ kỹ lại lần nữa, bọn trẻ rõ ràng là đến trước rồi, và còn trốn trong sảnh yến tiệc, còn cô ta sau này mới hoảng loạn chạy vào, rõ ràng bị lừa đến.

Nghĩ đến con trai anh thông minh như vậy, Long Dạ Tước cảm thấy tất cả đều do con trai và con gái lập kế ra!

Còn việc tại sao bọn trẻ lại tìm đến, đó chắc chắn là đã nhìn thấy lễ đính hôn của anh, hơn nữa còn nhận định anh là cha của chúng nó, mới lừa cho Tô Lạc Lạc tìm đến.

Long Dạ Tước nhếch miệng cười, có đứa con thông minh như vậy tuyệt đối là chuyện tốt.

Lần bà nội và cha mẹ qua thăm bọn chúng, đều thích thú đến không khép được miệng, còn đối với Tô Lạc Lạc, bọn họ lại không có ấn tượng tốt, cũng may, để anh chặn lại rồi, tất cả vì con trước tiên, để cô ở lại, để anh có thể tham gia vào cuộc sống của bọn trẻ, thiết lập tình phụ tử sâu đậm.

Cho dù sau này có thật sự phải đoạn tuyệt quan hệ giữa mẹ con bọn họ, anh tận trách nhiệm của người cha, cũng không đến nỗi con cái sau này lớn lên sẽ hận bọn họ.

Nhưng mà, ý muốn của bà nội rất kiên quyết, muốn anh tuyệt đối không thể nảy sinh tình cảm với Tô Lạc Lạc, một khi bọn trẻ và cha thiết lập mối quan hệ tốt rồi, Tô Lạc Lạc phải biến mất trong cuộc sống của bọn trẻ, Long Dạ Tước hiểu rằng, người nhà không có ấn tượng tốt với Tô Lạc Lạc, toàn bộ là do một tay Tô Ngữ Phù làm ra, mà người phụ nữ này tính khí quật cường, lại không chịu nói ra chuyện năm đó, anh đã không tin lời nói của Tô Ngữ Phù, cũng không tin rằng cô lại lén leo lên giường của anh, trộm có thai với anh, nhưng mà, nguyên nhân cụ thể, cô lại không chịu nói.

Cô không muốn nói, anh cũng lười phải biết, đối với anh, sự tồn tại của Tô Lạc Lạc, chẳng qua là vì bọn trẻ cần tình yêu thương của cả cha và mẹ, anh hi vọng mối quan hệ như vậy duy trì được hai năm.

Thời gian hai năm đủ để anh và bọn trẻ hình thành tình cảm vững chắc rồi, đến lúc đó, chuyện đi hay không của Tô Lạc Lạc, anh tuyệt đối không quan tâm.

Long Dạ Tước lật sang một tấm hình, trong hình, Tô Lạc Lạc nằm trên cỏ, một tay che ánh nắng, một tay cầm điện thoại tự chụp, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt sạch sẽ xinh đẹp, nụ cười nơi khóe miệng cô dường như còn sáng hơn cả ánh mặt trời.

Tìm Long Dạ Tước có hơi thất lại, anh nhìn chằm chằm tấm hình đó mười mấy giây không hề rời khỏi, còn tấm thứ hai, là cô ngồi trên sofa, hai đứa trẻ mỗi đứa một bên chu môi hôn vào mặt cô, cô ở giữa, cười như một đứa con nít.

Long Dạ Tước nhú mắt, chết tiệt thật, rõ ràng anh xem hình bọn trẻ là đủ rồi, tại sao anh còn phải ngắm những bức hình của cô ta?

Tiếp theo đó, mười mấy bức hình, đều là hình tự chụp của Tô Lạc Lạc, lúc này bọn trẻ hơn ba tuổi rồi, gửi đi lớp dạy buổi sáng, cô của mùa hạ, mặc bộ đầm dây bông nhỏ khá quyến rũ, làn da trắng như tuyết, tiếp đó, lại là hình thân mật của cô với một anh đẹp trai ngoại quốc.

Người đàn ông khoác vai cô, hai người đều cười rất tươi.

Ánh mắt của Long Dạ Tước nheo lại vài phút, cái người phụ nữ này quả nhiên không thiếu đàn ông mà, tiếp theo nữa còn đến mấy tấm cùng chụp với nhau, rất là thân mật.

Người đàn ông này là ai? Long Dạ Tước hiểu kì, chẳng lẽ là người bạn trai nước ngoài của cô ta?

Mà tiếp theo sau, lại là một số ảnh Tô Lạc Lạc tự chụp, một mình, mặc rất thoáng mát, còn có tấm hình cô ở nhà mặc áo dây, Long Dạ Tước có cảm giác cả người nóng lên không thể giải thích được, hơn nữa, càng làm anh kinh ngạc là, thân thể ngủ say của anh bỗng tỉnh lại.

Long Dạ Tước nhìn vào một nơi nào đó, nhếch lông mày khó chịu hơn, anh rất ghét cảm giác bị người phụ nữ này ảnh hưởng.

Thời gian lúc này, đã là một giờ sáng rồi, Long Dạ Tước cũng đã ngắm xong toàn bộ những bức hình này, anh ta mà sai quỉ khiến sao lật đến những bức ảnh cô cho con bú, bỗng chốc, một nguồn điện chảy thẳng vào sâu trong anh, anh hít một hơi, tắt đi ipad, kéo chăn chuẩn bị đi ngủ.

Hai giờ sáng,

Tô Lạc Lạc thực sự ngủ không được, nếu như ipad tiếp tục ở trong tay Long Dạ Tước, cô nhất định nằm mơ cũng nghĩ đến chuyện này, vì vậy, cô vẫn muốn trộm về.

Không, là lấy về, đó vốn dĩ là đồ của cô mà.

Không gọi là trộm.

Tô Lạc Lạc nhẹ nhàng vén chăn xuống giường, cô nhẹ nhàng kéo cửa phòng ra, phòng khách phía ngoài vẫn còn lưu lại ánh đèn vàng dịu, vì đề phòng bọn trẻ nửa đêm đi ra tìm bọn họ, không phải sợ.

Tô Lạc Lạc nhìn qua phòng bọn trẻ một cái, tiếp sau đó, ánh mắt cô nhanh chóng nhìn vào cửa kim loại tấm sang trọng, mắt cô lướt qua một nụ cười lạnh lùng.

Long Dạ Tước chắc chắn là không ngờ cô dám làm như vậy!

Tô Lạc Lạc giống như chú mèo vậy đi đến cửa, sau đó, cô híp mắt, tay nhẹ nhàng cầm nắm khóa tay mở ra.

Trong phòng, trên giường, Long Dạ Tước vừa mới ngủ, nhưng mà, tính cảnh giác của người đàn ông này lại như con báo linh hoạt vậy, cho dù đang mơ ngủ, anh vẫn luôn cảnh giác.

Ngoài cửa truyền đến tiếng kéo cửa nhẹ nhàng, cũng không thoát khỏi tai của anh.

Con mắt đen như màn đêm của anh, mở ra không hề có tiếng động.

Long Dạ Tước nghĩ có khi là bọn trẻ tìm anh, ngoài cửa thổi vào một cơn gió mát, tiếng bước chân như mèo vậy, rõ ràng đó không phải bọn trẻ.

Mà là, người phụ nữ đó.

Khóe miệng của Long Dạ Tước nhếch lên nụ cười nhạt, không ngờ lại dám làm chuyện đầu trộm đuôi cướp này, thân thể anh chưa cử động, để cho cô ầy đến gần.

Tô Lạc Lạc đẩy cửa phòng, rất vui khi phát hiện trong phòng vẫn còn để lại ngọn đèn tường tối, chủ yếu vì Long Dạ Tước muốn để đèn cho các con. Ánh mắt Tô Lạc Lạc vui mừng khi nhìn thấy cái ipad để ở phía trên tủ giường, nghĩ đến hình ảnh riêng tư của bản thân lộ hết trước mặt người đàn ông này, cô thực sự rất giận! Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

2170. Tô Lạc Lạc cúi thấp người, vì Long Dạ Tước đang ngủ nghiêng người, mặt anh quay về hướng tủ, cô không thể để anh phát hiện ra.

Nếu không, cô chắc chắn sẽ mất mặt lắm.

Tô Lạc Lạc cúi thấp người ngồi xổm trước tủ để đồ ở đầu giường, một đôi tay mò mẫm thấy được ipad trên bàn, cuối cùng thì vật cũng về lại với chủ nhân.

“Đến phòng tôi làm gì?” Bất ngờ, một câu trầm thấp của đàn ông vang lên.

Tô Lạc Lạc ngoảnh đầu, nhìn thấy anh ta hoàn toàn chưa ngủ, một đôi mắt long lanh phát ra ánh sáng thâm sâu, nhìn cô đầy nguy hiểm.

Tô Lạc Lạc ngại ngùng tức khắc đứng dậy, “Tôi ngủ không được, muốn lấy ipad xem phim.”

Anh ta ngồi dậy, chiếc chăn trơn mịn rơi khỏi người anh, lập tức, vòm ngực hấp dẫn của anh lộ ra trước mắt cô gái.

Tô Lạc Lạc mắt hồn đến ipad cũng không lấy nữa, vội lấy tay che mắt, như thể sợ nhìn thấy thứ làm bẩn mắt vậy.

Long Dạ Tước nhăn mày, “Cô che cái gì?”

Tô Lạc Lạc vừa che mắt vừa mò mẫm tay về phía tủ đầu giường, tính mò được ipad rồi thì sẽ bỏ đi, không thèm nhìn anh ta thêm chút nào nữa!

Sau đó, cô tiếp tục mò mẫm...

Bất ngờ, bàn tay nhỏ của cô bị một bàn tay to nắm lại, anh ta dùng sức, cả người cô mất đi cân bằng, ngã chúi về phía người đàn ông phía trước.

“Á...” Cô hoảng hốt hét lên, khuôn mặt nhỏ không sai một ly ngã chúi vào bộ vị thần bí nhất của đàn ông, tuy tâm thần đã ngăn cách một lớp, nhưng khuôn mặt Tô Lạc Lạc vẫn cảm nhận được đồ vật của anh ta.

Chiếc cằm của Tô Lạc Lạc tức khắc bị nâng lên, cô bị đau nên ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt đầy uy quyền, “Vội vàng leo lên giường tôi nhì?”

Tô Lạc Lạc cắn răng, “Không phải.”

“Vừa nãy cô hôn chỗ nào của tôi?”

“Tôi không có!”

“Vây hôn lại lần nữa.” Nói xong, anh ta vén chăn ra, bàn tay lớn lại dùng sức ấn xuống, khuôn mặt nhỏ của Tô Lạc Lạc lần nữa lại vùi vào vị trí đó.

Mùi đàn ông nồng nặc sộc lên mũi, khiến cô thiếu chút vì thở không được mà ngất đi, còn chiếc miệng nhỏ của cô thì chạm phải cảm giác cứng cáp, cô muốn phát điên rồi.

Khuôn mặt đỏ sấp nổ tung của cô muốn dòi về sau, nhưng anh ta lại không cho, bàn tay anh nắm lấy tay cô, thuận tay kéo một cái, cô lại té lần nữa vào lòng anh.

Tô Lạc Lạc muốn hét lên rồi, mở miệng ra, nụ hôn bá đạo của anh ta vồ đến.

Chiếc miệng nhỏ vốn dĩ đang mở ra, giờ lại khiến cho anh ta giảm được rất nhiều công sức, anh trực tiếp khám phá khoang miệng của cô, quét tới quết lui, trừng phạt cô nửa đêm đến phá giấc ngủ của anh.

Tô Lạc Lạc bị hôn đến sắp ngạt thở, đôi tay cô dùng sức đẩy ngực của anh ta, nhưng khi vừa chạm vào làn da nóng ran của anh, cô lại rút tay lại.

Bờ ngực Tô Lạc Lạc nhấp nhô dữ dội, đầu óc cô trống rỗng, chỉ còn lại động tác theo bản năng.

Cô biết biện pháp nhanh nhất để anh ta buông cô ra chính là tấn công bộ vị yếu đuối nhất của anh ta.

Chân không dùng được, vậy dùng tay vậy!

Tô Lạc Lạc bất ngờ bóp mạnh.

Quả nhiên anh ta một lần nữa lại đẩy cô ra, lại xem mặt anh ta, như thể thú dữ bị chọc giận vậy, Tô Lạc Lạc nhanh trí nhảy xuống giường.

Nhìn sắc mặt bị đau của anh ta, cô có chút cảm giác tội lỗi nói, “Là anh ép tôi đấy nhé.”

Một ngày hai lần bị cô công kích cùng một vị trí, cảm giác nhục nhã cực đại chiếm lấy ngực anh, trước giờ anh chưa từng khốn đốn đến thế.

Cô gái này sẽ có ngày phải vì những hành động ngày hôm nay của cô mà trả giá.

Tô Lạc Lạc về đến phòng, việc đầu tiên là bấm khóa trái phòng từ bên trong, khi chắc chắn là đã thực sự khóa lại rồi, cô mới mềm oặt người ra, ngồi thụp trên giường, tay cô dường như vẫn còn dư âm hơi ấm của anh ta.

Hơn thế, cái nhiệt độ nóng đến bỏng người kia, khiến khuôn mặt cô lại đỏ lên, trời ạ!

Cô nghĩ đến cây xúc xích cực đại trong siêu thị.

Tại sao cô lại nhất thời não phẳng làm việc như thế chứ? Tuy nhiên, đều là do anh ta ép cô cả.

Thế nên, lúc này đây, cô cũng không thấy tội lỗi gì.

Tô Lạc Lạc vội bước xuống giường, đi vào phòng tắm, dùng xà phòng rửa tay rửa hết lần này đến lần khác đôi bàn tay mảnh mai, như thể tay cô dính phải thứ gì dơ bẩn lắm không bằng.

Tô Lạc Lạc loay hoay hết một lúc, mệt là người, cô trèo lên giường, cẩn thận xác định ipad của mình đã nằm gọn gàng trong kết sắt có mặt mã bảo vệ của cô, cô mới yên tâm nhắm mắt ngủ.

Sáng sớm.

Trong lúc Tô Lạc Lạc mơ màng, một khuôn mặt nhỏ động đậy trước mắt cô, Tô Tiểu Hình chống cằm, cũng không biết nhìn cô như thế bao lâu rồi.

“Mami, dậy thôi nào!”

“Để mami ngủ thêm năm phút nữa, năm phút là đủ rồi... mami sẽ đưa con đến trường.” Tô Lạc Lạc tìm gối, lại nhắm mắt lại, miệng lầm bầm tự nói.

“Mami, hôm nay là thứ bảy, tụi con không cần đi học.” Tiếng nói non nớt dễ thương của Tô Tiểu Hình truyền vào tai cô.

Cái đầu mơ màng của Tô Lạc Lạc nảy ra niềm vui, cô đưa tay xoa đầu con gái, “Ngoan nào, đi chơi với anh hai, để mami ngủ thêm chút nữa.”

“Dạ! Được thôi!” Tô Tiểu Hình nhảy tung tăng ra ngoài.

Tô Lạc Lạc vừa nhắm mắt chưa được bao lâu, đột nhiên điện thoại trên bàn cô reo lên, Tô Lạc Lạc đưa tay mò được điện thoại, đôi ngươi không tình tảo nhìn thấy là Hạ Thâm, cô nhấn nút nghe để bên tai.

“Á... Tô Lạc Lạc...” Đầu bên kia rõ ràng là đang hét lớn.

Tô Lạc Lạc lập tức bị hét tỉnh, cô vội ngồi dậy hỏi, “Thâm Thâm, cậu làm sao thế?”

“Tô Lạc Lạc, cậu đúng là đồ tồi mà, cậu cả gan giết thần tượng của tớ.” Đầu bên kia, Hạ Thâm giận dữ chất vấn.

Tô Lạc Lạc thấy cô ấy không phải gặp nguy hiểm, mà chỉ là la toáng lên vấn đề này, cô lại nằm xuống ngay, con buồn ngủ lại ập đến, mơ màng hỏi, “Tớ giành ai rồi?”

“Hôm nay trên mạng toàn là hình cậu và Dạ Trạch Hạo nắm tay nhau, trên mạng nói cậu là bạn gái mới của Dạ Trạch Hạo, đây đều là sự thực chứ?” Giọng của Hạ Thâm ở đầu dây bên kia không phải nổi giận, mà lại giống một fan cuồng muốn dò thám cuộc sống cá nhân của thần tượng.

Tô Lạc Lạc vừa rồi còn tỉnh ngủ thêm một tí, nghe thấy câu này, cô lập tức bị dọa đến ngồi bật dậy, “Cậu nói gì cơ? Ở đâu? Trang nào?”

“Xếp đầu bảng danh sách được tìm kiếm nhiều nhất, cậu tự mà đi xem đi, nha đầu thối, cậu đúng là lợi hại mà! Dạ Trạch Hạo cũng bị cậu thuần phục mất.”

Cả người Tô Lạc Lạc muốn phát rồ rồi, cô cũng không ngắt máy, trực chỉ bấm vào trang web, nhìn thấy danh sách được tìm kiếm nhiều nhất, tiêu đề bạn gái mới của Dạ Trạch Hạo, trở thành chủ đề được tìm kiếm nhiều nhất.

Tô Lạc Lạc bấm vào, thấy bên trong xếp một loạt mười mấy tấm hình, toàn là hình ảnh cô và Dạ Trạch Hạo cắt băng khánh thành ngày hôm qua, hơn nữa, từ khi họ bước xuống xe đến khi hoàn thành lễ cắt băng, dường như là một quá trình ân ái hoàn chỉnh vậy.

Lại xem kỹ hơn những câu chữ phía dưới, Tô Lạc Lạc cuối cùng tin rằng cánh phóng viên hoàn toàn có năng lực nói đen thành trắng rồi, gì mà cô và Dạ Trạch Hạo nhìn nhau đắm đuối tình cảm, gì mà Dạ Trạch Hạo đối với cô vô cùng dịu dàng, bảo vệ cẩn thận, ngay cả việc cô trở thành cô phục vụ nghi lễ riêng của anh cũng có một bài viết phụ giới thiệu nữa.

Đó là vì Dạ Trạch Hạo cự tuyệt bất kỳ người phụ nữ nào, chỉ muốn một mình cô. Tô Lạc Lạc khóc không thành tiếng, chuyện tồi qua Lan Lan nói đều đúng hết cả, cô bị cột chung với Dạ Trạch Hạo, trở thành tiêu điểm của scandal lần này. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

2171.

Tô Lạc Lạc nhăn mặt, Long Dạ Tước không phải cũng có mặt ở đó sao? Tại sao lại không có hình của anh ta? Tô Lạc Lạc hiếu kỳ tìm kiếm Long Dạ Tước trên các trang mạng, chỉ thấy ảnh do đơn vị tổ chức chính thức công bố để quảng bá, trong một nhóm chính trị gia cao cấp, anh và Dạ Trạch Hạo như hai ánh trăng sáng, khiến cho bọn đàn ông xung quanh trở nên mờ nhạt vô sắc.

Ngoài hình ảnh quảng bá ra, hoàn toàn không có bất cứ bài viết cá nhân nào liên quan đến hoạt động cắt băng khánh thành ngày hôm qua của Long Dạ Tước, như thể cánh phóng viên đều có ý tránh nhắc đến tin tức của người đàn ông này vậy.

Chẳng lẽ vì anh ta quá có quyền có thế, không đặc tội được?

Tô Lạc Lạc cũng chỉ có thể nghĩ như vậy thôi, nhưng mà, khi nghĩ đến việc bản thân tự nhiên khi không trở thành bạn gái tin đồn của Dạ Trạch Hạo, điểm này đúng là oan ức mà.

“Nhìn thấy chưa? Tô Lạc Lạc, lần này cậu nổi tiếng thật rồi!” Đầu bên kia Hạ Thẩm cảm thấy vui cho cô.

Tô Lạc Lạc cười chua chát, “Tớ không thèm đâu! Nói cậu biết nhé! Đầu là giả cả, tớ và Dạ Trạch Hạo không hề có quan hệ gì cả, hôm qua, chẳng qua là cùng anh ta đi cắt băng khánh thành, đâu có cần làm lố đến thế?”

“Nhưng mà, anh ấy đúng là có quảng vai cậu, nắm tay cậu mà!”

“Đó đều là do Dạ Trạch Hạo chán quá không có gì làm, cố ý làm vậy thôi.”

“Không quan tâm là như thế nào, Lạc Lạc, cậu phải cẩn thận nhé! Sau này cậu đi ra đường đều có thể bị nhận ra đó.”

Tô Lạc Lạc muốn phát điên mà, cô chỉ muốn làm một người bình thường.

“Được rồi, tớ đi xem bọn trẻ thế nào, chiều nói tiếp.”

“Ừ! Được thôi.”

Ngắt điện thoại, Tô Lạc Lạc lại cẩn thận tìm một lúc, lượng người chia sẻ nhiều đến kinh người, sức ảnh hưởng của Dạ Trạch Hạo quả thật rất lớn, lần này, cô gặp rắc rối rồi.

Cô chỉ vừa mới chuẩn bị đứng dậy mặc đồ, điện thoại lại reo lên, cô cầm lên xem, không phải Dạ Trạch Hạo gọi đến thì còn là ai nữa chứ?

“A lô! Anh xem chuyện tốt lành mà anh làm kia.” Tô Lạc Lạc cầm điện thoại, trách móc đầu dây bên kia.

“Nhìn thấy rồi à?” Dạ Trạch Hạo ở đầu dây bên kia có vẻ có tâm trạng rất tốt.

“Tôi nói rồi, ở bên ngoài anh đừng có kéo tôi như vậy, anh xem kia, bây giờ tôi thành bạn gái tin đồn của anh rồi kia.” Tô Lạc Lạc tưởng anh ta nhất định sẽ không thích tin tức này, dù gì thì đây cũng là chuyện không nói có.

Đầu dây bên kia bật cười ra tiếng, “Quá đúng lúc! Tôi thích cô, cô làm bạn gái của tôi luôn đi!”

Tô Lạc Lạc nhìn thấy anh ta không hề nghiêm túc, lập tức nghiêm nghị nói, “Tôi cảnh cáo anh nhé! Anh muốn tạo tin đồn thì cũng đừng bao giờ kéo tôi vào, tôi không kham nổi danh tiếng của anh đâu, anh mau chóng tìm một nữ minh tinh dập tắt cái tin đồn này cho tôi.”

“Vậy tôi chẳng phải trở thành đại thiếu gia đa tình rồi sao, không được, tôi là một người chuyên tâm và chung tình, nếu người ngoài giới công nhận cô là bạn gái tôi, vậy thì một hai năm nay, tôi có thể sẽ không đổi bạn gái đâu.”

“Anh...” Tô Lạc Lạc cứng họng không biết nói gì.

“Được rồi, đừng giận nữa, khi nào qua đây nấu bữa sáng cho tôi đây?”

Tô Lạc Lạc chau mày nói, “Hôm nay thứ bảy, ngày nghỉ của tôi.”

“Trong hợp đồng ghi rõ, cô cả năm không phép.”

“Anh... anh là một tên tư bản.” Tô Lạc Lạc mắng.

Dạ Trạch Hạo không hề hấn gì, “Cho là tôi là tư bản đi, tôi cũng sẽ không bóc lột cô, nhiệm vụ của cô hôm nay chỉ là chăm lo ba bữa cơm cho tôi, như vậy là khó lắm sao?”

“Tôi phải chăm sóc con nhỏ, hôm nay cho tôi nghỉ một ngày phép đi mà.” Tô Lạc Lạc thành khẩn xin.

“Được thôi! Sáng mai sáng sớm là phải đến.”

Tô Lạc Lạc cười híp mắt, “Cảm ơn ông chủ!”

“Kêu tên tôi được rồi, kêu Trạch Hạo.” Dạ Trạch Hạo mệnh lệnh một tiếng, giọng điệu đầy tình cảm.

Tô Lạc Lạc tiếp tục thêm một câu, “Cảm ơn Dạ thiếu gia!” Đây là cách xưng hô mà nhân viên của anh chuyên dùng với anh.

Dạ Trạch Hạo cũng không làm gì được, “Tùy cô.” Anh ta cúp điện thoại trước.

Tô Lạc Lạc xuống lầu đi tìm bọn trẻ.

Tô gia.

Từ lần Tô Lạc Lạc ở studio chơi cô một vỏ, cô vẫn ghi nhớ mối hận này, cho dù Dạ Trạch Hạo khi không bồi thường cho cô ta một triệu tệ đi, vẫn không thể khiến cô hả giận được.

Chỉ là, hành tung của Dạ Trạch Hạo bất định, cô muốn tìm Tô Lạc Lạc báo thù cũng không có cách.

Trong lòng Tô Ngữ Phù, Tô Lạc Lạc đã bị Long Dạ Tước triệt để đuổi khỏi biệt thự rồi, thế nên, cô nghĩ Tô Lạc Lạc nhất định phải bám cứng lấy Dạ Trạch Hạo, ở cùng với anh ta.

Tô Ngữ Phù cầm ipad xem tin tức, vừa mở trang web ra, lập tức nhảy ra tin tức nóng sốt nhất, và ba chữ bắt mắt nhất chính là Dạ Trạch Hạo. Tô Ngữ Phù nhớ lại hai năm về trước, Dạ Trạch Hạo đột ngột xuất hiện trước mặt cô, khi đó anh ta đã là nhân vật có tiếng tăm rồi. Lúc đó trong quán bar, anh xuất hiện bên cô, ngồi cách một bàn mời rượu cô, lại còn dùng ánh mắt ma mị hấp dẫn để quyến rũ cô, thà thính cô không chút giấu giếm.

Mấy cô bạn ngồi cùng bàn với cô đều ngưỡng mộ cô hết mức.

Phải nói rằng ký ức của cô vào đêm đó vẫn rõ mồn một, Dạ Trạch Hạo là một đại mỹ nam, có thể nói rằng về mặt ngoại hình hoàn toàn có thể sánh ngang với Long Dạ Tước, một người thành thực đáng tin cậy, một người mê người như yêu nghiệt, là hai cực phẩm không cùng loại.

Mà phụ nữ không nghi ngờ gì đều rất tham lam, vừa muốn sự che chở bảo vệ thành thực đáng tin cậy của Long Dạ Tước, lại muốn người lãng mạn biết tạo không khí như Dạ Trạch Hạo. Thế nên, khi Dạ Trạch Hạo ngồi kế cô, cùng cạ ly với cô, hơn nữa, trong quá trình đó còn choàng vai cô, phà hơi bên tai cô, cô vốn dĩ đã có chút men rượu khi đó đã muốn hôn anh ta, hoặc, chỉ cần anh ta chủ động thêm chút nữa, đêm đó nói không chừng cô đã cùng anh ta về nhà rồi.

Lúc này, Tô Ngữ Phù chỉ nhớ đêm hôm đó, cô thật sự rất vui vẻ, còn vui hơn cả những khi ở cùng với Long Dạ Tước.

Mặc dù cô là bạn gái của Long Dạ Tước, nhưng thực tế thì số ngày cô gặp Long Dạ Tước mỗi tháng lại không quá ba ngày, hơn nữa, toàn là những khi anh về nhà họ Long, cô vội đến để gặp mặt mà thôi. Đây vốn là một cuộc tình theo hình thức liên hôn, hôn sự này đều là khi ông nội còn sống đã định sẵn với ông nội Long Dạ Tước, năm đó, công ty ba cô phải đối diện với một nguy cơ phá sản cực lớn, ông đã chủ động đến nhờ nhà họ Long giúp đỡ, nhà họ Long khi đó vẫn do ba của Long Dạ Tước quản lý công ty.

Vì thế, trường bối hai nhà quyết định liên hôn, cô của năm năm trước cũng vừa đúng hai mươi tuổi, cộng thêm sự dụ dỗ hiểu chuyện mà cô thể hiện ra tại nhà họ Long, và con cháu nhà họ Long đơn chiếc nữa, nên Long lão thái thái vô cùng yêu thích cô, muốn cháu trai nhanh chóng rước cô về nhà, để sớm sinh cháu chắt cho nhà họ Long. Long Dạ Tước khi đó chỉ mới hai mươi bốn tuổi, vừa kết thúc cuộc sống học sinh của anh ở nước ngoài, hai mươi một tuổi lấy được hai bằng thạc sĩ, chủ yếu về tài chính, hai mươi hai tuổi, được công ty tài chính lớn nhất mời làm việc với mức lương hậu hĩnh, hai năm sau, anh được ba kêu về đảm nhận chức vụ tổng tài công ty.

Cũng vào lúc đó, Tô Ngữ Phù vừa gặp anh là trúng tiếng sét ái tình, một người cao ngạo như cô vốn rất bài xích việc liên hôn, mãi đến khi gặp người đàn ông bước xuống từ trong xe, gương mặt trắng trẻo sạch sẽ, cùng với khuôn mặt góc cạnh tỏa ra nét anh tuấn lạnh lùng, đôi ngươi đen láy sâu thẳm, tỏa ra sắc màu mê mẩn lòng người, đôi mày ngài sắc đậm, sống mũi cao thẳng, hình dạng đôi môi tuyệt đẹp, không gì không tỏa ra sự cao quý và nhã nhặn. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

2172.

Thời khắc đó, cô hoàn toàn không quan tâm tình yêu kiểu hình thức gì, cô yêu anh ta từ cái nhìn đầu tiên, muốn trở thành vợ của anh.

Nhưng mà, lúc đó, mẹ cô từ chỗ Long phu nhân phát hiện được, anh có thói quen thích sạch sẽ, cả với phụ nữ, và lúc đó Long phu nhân tưởng rằng cô vừa hai mươi tuổi, tuổi trẻ thanh xuân, khẳng định là gái đồng trinh, mẹ lúc đó lập tức bảo đảm với nhà họ Long, cô là một cô gái ngoan và còn trinh.

Nhưng mà, ba mẹ đều biết, cô lúc mười tám tuổi đã không còn là gái đồng trinh, lúc đó, cuộc sống của Tô Ngữ Phù rất lộn xộn, mà cái màng đó của cô sớm đã bị một tên đầu gấu lấy mất rồi.

Vì vậy, khoảng thời gian đó ba mẹ đều nghĩ cách che giấu, còn cô cũng rất lo lắng, sợ Long Dạ Tước biết được cô không còn đồng trinh, sẽ hủy chuyện liên hôn này. Công ty của ba đang cần người họ Long hỗ trợ, vì vậy, lúc ba nói ra đề nghị để Tô Lạc Lạc thay thế, cô điên cuồng cự tuyệt, nhưng mà cãi không lại những khuyên bảo của ba mẹ, vì vậy, mới có đêm hôm đó, cô chính mắt nhìn Tô Lạc Lạc từ phòng của Long Dạ Tước đi ra.

Mà trong phòng, đầy áp mùi vị hoan lạc, sáng sớm, cô còn thấy những vết cào sau lưng của Long Dạ Tước.

Tiếp theo đó, rất thuận lợi, cô trở thành bạn gái của Long Dạ Tước, tuy nhiên, sau đêm đó, Long Dạ Tước không đòi hỏi gì cô, thậm chí lạnh nhạt đến nỗi cô phải hoài nghi cuộc đời, cảm giác như giữa cô và anh có một khoảng cách lớn như biển nước, cô làm sao cũng không thể bước cùng bên cạnh anh.

Nhưng mà, Long Dạ Tước không phủ nhận với người ngoài về thân phận cô, cái cảm giác vừa gần vừa xa này làm cô phiền não, cũng rất bất lực, cô chỉ còn cách không ngừng tốt với người nhà họ Long, làm vui lòng họ, lấy được sự yêu thích của họ, cô dưới sự giáo dục của mẹ, năm năm lại đây, nỗ lực của cô không hề uổng phí.

Cho dù Long Dạ Tước không đã động đến cô đi nữa, nhưng mà, người nhà họ Long đã chấp nhận cô, hơn nữa, sớm đã coi cô là con dâu tương lai của nhà họ Long rồi.

Còn đính hôn, là vì Long lão thái thái vào một tháng trước nằm mơ, mơ thấy bà sắp mất rồi, bà muốn trước khi chết, nhìn thấy cháu ruột đính hôn.

Mặc dù, Tô Ngữ Phù cảm thấy, đây chẳng qua là một kế hoạch của Long lão thái thái, cố ý tác hợp bọn họ đính hôn, cô không biết Long Dạ Tước nghĩ như thế nào nữa, nhưng anh đồng ý rồi.

Mấy năm nay, cô nhìn ra được, tâm tư của Long Dạ Tước để hết trong công việc, nhưng quan trọng nhất là người nhà, cho dù cuộc sống riêng tư của anh lúc nào cũng thần bí, đến Tô Ngữ Phù cũng không chạm đến được.

Long Dạ Tước lãnh đạm với cô, cũng không đáp tất ý muốn gả vào nhà họ Long của cô, quyết tâm trở thành Long gia thiếu phu nhân. Cái tuần công khai lễ đính hôn, cô vui sướng điên lên, đáng lẽ tất cả đều bình thường, đáng lẽ bọn họ sắp trao đổi nhẫn kim cương đính hôn rồi, nhưng mà, hai đứa nhóc hỗn xược đó xuất hiện, và con tiện nhân Tô Lạc Lạc lại chen vào đúng thời điểm đó, cô ta là cố ý mà, cô ta cố ý phá hoại lễ đính hôn của cô.

Tưởng là năm năm trước mẹ cô ta mất, cô ta đáng lẽ cảm một triệu tệ cút ra khỏi nhà họ Tô, nhưng cô ta lại quay về báo thù rồi.

Tô Ngữ Phù nhìn chằm chằm Tô Lạc Lạc trong tấm hình, sự hận thù to lớn lóe lên, nhìn Dạ Trạch Hạo bá vai cô ta, rất thân mật, càng làm Tô Ngữ Phù thêm tức giận.

Tại sao hai người đàn ông mà cô từng động lòng, bây giờ đều cùng vướng vào Tô Lạc Lạc? Tô Ngữ Phù tin rằng bản thân lúc đó có thể làm cho Dạ Trạch Hạo mê mẩn tiếp cận, khẳng định cũng chứng minh được vẻ đẹp của cô.

Bây giờ, cô thật sự muốn đến gần Dạ Trạch Hạo, đoạt lấy sự sủng ái của Tô Lạc Lạc.

Tô Ngữ Phù nghiêng rằng, ánh mắt phốt qua một sự thâm hiểm, không, cô nên lợi dụng tốt tấm hình này, để người nhà họ Long biết được, Tô Lạc Lạc là một người phụ nữ phóng荡.

Cô phải nghĩ ra tất cả biện pháp giẫm đạp hình tượng của Tô Lạc Lạc đến cùng, để hình tượng của cô ta trong lòng của người nhà họ Long vĩnh viễn không cứu vãn được.

Tô Ngữ Phù cầm cái ipad xuống lầu, mẹ cô -Uông Nguyệt Dung- hỏi, "Đi đâu đó?"

"Mẹ, con muốn đi một chuyến đến nhà họ Long, có chuyện liên quan đến Tô Lạc Lạc, con muốn bọn họ biết được."

"Hả! Có chuyện gì?" Uông Nguyệt Dung tò mò hỏi

Tô Ngừ Phù cười nhạt một tiếng, "Là một tấm hình Tô Ngừ Phù và ngôi sao đang nổi gian díu với nhau, con muốn người nhà họ Long biết, cuộc sống riêng tư của Tô Lạc Lạc rất hỗn loạn, hành vi không biết kiểm điểm, không hợp làm mẹ của bọn trẻ nhà họ Long."

"Được, nhanh chóng đi đi! Mẹ hôm qua cho người mua về mấy hộp long sâm cao cấp, con thay mẹ gửi cho Long phu nhân, để cho bà ấy vui một chút."
Uông Nguyệt Dung lập tức đem lễ vật cao cấp ra.

"Mẹ, chúng ta mỗi ngày đều gửi qua như vậy, nhà họ Long cũng không cần đâu!" Tô Ngừ Phù chép miệng nói.

"Lễ nhẹ tình nghĩa trọng, con không hiểu, nhanh chóng mang qua đó, người giống lão thái thái ở cái tuổi này, đối với lễ vật rất là chú ý, con cũng đã mấy ngày chưa qua thăm bà ấy, gửi chút quà, bà sẽ vui vẻ hơn." Uông Nguyệt Dung trong việc đối nhân xử thế có thể nói là có chút kinh nghiệm.

Tô Ngừ Phù cầm lễ vật lên nói, "Được, chiều nay con không về ăn cơm, đã một tuần trôi qua rồi, buổi chiều con sẽ đi một chuyến đến nhà Dạ Tước."

"Đi đi! Lúc đi, đừng quên mua chút đồ cho bọn trẻ, con sau này có thể sẽ là mẹ mới của bọn nó đó, nên lấy lòng hai đứa trẻ."

"Nghĩ đến đó là Tô lạc Lạc sinh, con rất ghét." Tô Ngừ Phù trước mặt mẹ, cũng không cần che giấu tâm trạng của cô.

Uông Nguyệt Dung lập tức đỡ dành nói, "Mẹ cũng không thích, nhưng mà, con nhất định phải khiến Long Dạ Tước vui đã, cậu ta bây giờ đột nhiên có hai đứa trẻ, chắc chắn xem đó là người quan trọng nhất, con dỗ bọn trẻ vui nghĩa là dỗ cậu ta vui, hôn lễ của các con, không phải sẽ càng nhanh chóng được tổ chức sao?"

"Nhưng mà, Tô Lạc Lạc..." Tô Ngừ Phù tức đến nghiến răng.

Uông Nguyệt Dung cười lên, "Con không phải nói Tô Lạc Lạc bị con dùng kế đuổi ra khỏi nhà rồi sao? Nó quá rõ ràng, cô ta ở trong lòng Long Dạ Tước chẳng qua là địa vị người hầu, không là gì cả, con đừng lo."

"Dạ, mẹ, con mới không thêm đề ý cô ta làm gì!" Tô Ngừ Phù vẫn chưa kể cho ba mẹ chuyện lần trước bị Tô Lạc Lạc chơi khăm, chuyện đó là tư thù của cô và Tô Lạc Lạc, sau này có cơ hội, cô sẽ lấy lại gấp bội.

Tô Ngừ Phù lái xe hướng đến nhà họ Long.

Nhà họ Long

Người hầu tuy nhiều, nhưng mà, lão thái thái thích yên tĩnh, vì vậy, bình thường nơi này đều rất tĩnh lặng.

Xe của Tô Ngừ Phù sau khi dừng lại, cô cầm đồ rào bước trên vườn hoa, đi đến đại sảnh, người hầu đến nghênh tiếp, "Tô tiểu thư đến rồi."

"Bà nội đâu?" Tô Ngừ Phù nhiệt tình hỏi.

"Lão thái thái và phu nhân ở vườn hoa phía sau trồng hoa hồng!"

"Được, tôi qua đó." Nói xong, Tô Ngừ Phù cũng không đưa lễ vật cho người hầu, mà cầm theo đến vườn hoa phía sau.

Lúc cô đi đến, Long lão thái thái và Tường Ân đang xem người hầu trồng cây hoa hồng mới mua về, vừa thảo luận vấn đề chăm sóc sau này.

"Chà! Ngừ Phù đến rồi." Tường Ân quay đầu nhìn thấy Tô Ngừ Phù. "Bà nội, bác gái, con đến thăm mọi người đây." Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

2173.

"Lại đây nào, cầm lễ vật gì vậy?" Tường Ân trách cứ một tiếng.

"Bác gái, cũng không có gì, là mẹ con mấy ngày trước nhờ người từ nước ngoài tìm được vài cây long sâm hiếm, con nghĩ tới mang qua cho lão thái thái tâm bồi." Tô Ngừ Phù ở nhà họ Long, hồi đến giờ già hiếu thuận quen rồi, vì vậy, có nhiều câu nói cứ thế mà tuôn ra thôi.

Long lão thái thái cười ha hả, "Được, mẹ con có lòng rồi."

Tô Ngừ Phù nhìn cây giống hoa hồng đang trồng, cô lập tức cười nói, "Sau này khu này hoa hồng nở rộ, nhất định là rất đẹp."

"Còn không phải sao, hương hoa còn bay vào trong phòng nữa, không khí cũng rất tốt." Tường Ân cũng nghĩ như vậy.

Đây là quyết định của Long lão thái thái, nghe đến những lời này, bà trong lòng rất vui, "Không sai, đó cũng là ý nghĩa ta trồng hoa này."

"Bà nội, mọi người đi thăm qua hai tiểu bảo bối chưa vậy? Thật là dễ thương, thật làm người khác yêu thích á!" Tô Ngữ Phù cong mi cười, biểu hiện rất yêu thương con của Long Dạ Tước vậy.

Tường Ân trả lời, "Lần trước đi thấy rồi, mập mập mũm mĩm, cung không hết mà."

Long lão thái thái cũng toát ra sự yêu thương trên khuôn mặt, "Không sai, giống cháu ta lắm, đúng là giống như khuôn đúc vậy!"

"Chỉ tiếc là mẹ của bọn chúng lại không khiến người ta yêu thích được, hơn nữa..." Tô Ngữ Phù cố ý như bọn họ, cái bộ dạng nói ra một nửa rồi ngừng lại.

Tường Ân chau mày hỏi, "Cô ta lại làm sao rồi?"

"Ngữ Phù có chuyện gì thì nói đi! Chúng ta cũng không phải lần đầu biết nhân phẩm của cô ta không tốt đâu, còn có gì mà không thể nói?" Long lão thái thái nhẹ hừ một tiếng.

Tô Ngữ Phù chỉ còn biết cắn môi nói, "Bà nội, bác gái, mọi người chắc là không xem tin tức của làng giải trí rồi!"

"Ta không có hứng thú với thứ đó." Tường Ân lắc đầu.

"Vậy mọi người xem cái này đi..." nói xong, Tô Ngữ Phù lấy cái ipad đem theo mở ra, đem những tấm hình cô lưu lại cho bọn họ coi.

Tường Ân nhìn cô gái trong tấm hình, nhìn một cái nhận ra ngay, "Đây không phải là Tô Lạc Lạc sao?"

"Đúng, là cô ta, cô ta hiện tại đang cùng một nam minh tinh đang nổi xảy ra tin đồn, nghe nói, bọn họ còn ở cùng nhau nữa! Cô ta mới về nước mấy ngày! Đã không chăm lo bọn trẻ rồi." Tô Ngữ Phù thừa nước đục thả câu nói thêm.

Long lão thái thái cầm qua xem, sắc mặt phía dưới mái tóc trắng bạc trở nên khó coi, "Thật là không biết xấu hổ, không biết kiểm điểm mà, năm đó dám trèo lên giường cháu của ta, bây giờ, cô ta còn việc gì không dám làm?"

Sắc mặt của Tường Ân cũng không tốt hơn gì, "Nếu đã như vậy, cô ta chắc không định cùng bọn trẻ chung sống rồi." "Cái người đàn ông này là ngôi sao đang nổi, anh ta vừa đẹp trai, vừa có tiền, Tô Lạc Lạc cả ngày dính chặt với anh ta, còn quan tâm gì cuộc sống cùng bọn trẻ nữa? Cô ta hiện tại, chỉ nghĩ đến sống cuộc sống kiêu sa của bản thân thôi!" Tô Ngữ Phù nói với một khuôn mặt giận dữ, "Tội nghiệp hai đứa nhỏ, lần đó lúc con tới, khóc trên lầu rất là bi thương, là vì Tô Lạc Lạc không cần chúng nữa, từ nhà Long Dạ Tước bỏ đi."

"Cái gì? Thế giới này làm gì có người mẹ nhẫn tâm như vậy, lần đó Long Dạ Tước nói cho bọn họ thời gian hai năm sống cùng bọn trẻ, bây giờ xem ra là Dạ Tước có cách nghĩ như vậy, nhưng mà người phụ nữ nhẫn tâm đó lại không nghĩ như vậy." Long lão thái thái tức hồng hộc nói.

Tường Ân cũng rất phẫn nộ, "Bỏ con lại, bản thân lại đi chơi, vậy mấy năm nay, bọn trẻ trong tay cô ta chắc chắn phải chịu không ít uất ức."

"Bởi vậy, con cũng đau lòng, con nghĩ nếu con có thể có cơ hội ở bên cạnh bọn trẻ, con nhất định sẽ tận lực chăm sóc bọn trẻ, thương bọn chúng, yêu bọn chúng." Tô Ngữ Phù cắn môi, "Nhưng mà, Dạ Tước lại nhận định, bọn trẻ sợ người lạ, sẽ không nhận con."

Long lão thái thái nghĩ hồi nói, "Ta sẽ gọi điện cho Dạ Tước, để nó bình thường cho con một chút thời gian, để con qua đó chơi với tụi nhỏ, nói không chừng, bọn trẻ sẽ thích con thôi."

"Dạ!" Tô Ngữ Phù trong lòng vui như nở hoa.

Rất nhanh thôi, cô sẽ có thể thay thế Tô Lạc Lạc giành được quyền nuôi dưỡng con cái.

Tường Ân cầm lấy ipad xem, cứ lắc đầu thờ dài, bọn trẻ sao lại có một người mẹ không có trách nhiệm như vậy? Uống công con trai ở trước mặt bọn họ còn thay cô nói lời tốt đẹp, để bọn họ đừng trách cứ chuyện cô năm xưa.

Tô Ngữ Phù buổi trưa ăn cơm cùng nhà họ Long, cô chuẩn bị buổi chiều đến nhà Long Dạ Tước thăm bọn trẻ.

Biệt thự Long Dạ Tước.

Thảm cỏ trở thành khu vui chơi của bọn trẻ, Tô Tiểu Sâm cầm máy bay điều khiển từ xa của cậu mà chơi, Tô Tiểu Hinh ôm lấy con búp bê mà cô bé thích nhất ở kế bên, Tô Lạc Lạc ngồi chỗ bóng mát nhìn bọn trẻ chơi đùa, để phòng bọn trẻ té ngã.

Thời gian ở cùng con, là vui vẻ nhất, cũng là lúc thuần khiết không tạp niệm, trong ánh mắt cô chỉ có thân hình, nụ cười dễ thương của bọn trẻ, vui từ trong lòng đến ánh mắt.

Long Dạ Tước bận làm việc trong thư phòng, điện thoại của anh để kế bên vang lên, anh nhìn qua một cái là ba mẹ, anh nhắc máy, "A lô, mẹ."

"Dạ Tước à! Bây giờ con và bọn trẻ ở cùng nhau hả?" âm thanh của Tường Ân vang lên.

"Không có, mẹ của bọn nó đang ở cùng." Long Dạ Tước giọng trầm trả lời.

"Dạ Tước, con có biết chuyện Tô Lạc Lạc ở trên mạng cùng đàn ông truyền ra tin đồn không, con nên chú ý chút, hạn chế để cho cô ta tiếp xúc với bọn trẻ, mẹ không muốn cô ta dạy hư con cháu nhà họ Long."

Long Dạ Tước nhếch lông mày, "Cô ta làm sao rồi?"

"Con có thể tìm kiếm tin tức giải trí, cô ta và một ngôi sao tên Dạ Trạch Hạo đã đẩy tin đồn ra rồi."

Đồng tử Long Dạ Tước co lại, "Được ạ."

"À! Đúng rồi, chiều nay Ngũ Phù nói đến nhà con thăm bọn trẻ, con để cho con bé qua đó ngồi chơi đi!"

"Không cần đâu! Kêu cô ta khỏi qua, cô ta làm gì ở nhà Long gia vậy?"

"Chúng ta không coi tin tức, là con bé tốt bụng qua đây nói chuyện của Tô Lạc Lạc cho chúng ta biết, sẵn tiện, con bé còn đem không ít lễ vật qua hiếu kính bà con."

Đôi mày Long Dạ Tước thắt lại, sắc mặt có chút bức bối, "Mẹ, sau này bớt để cô ta qua lại nhà họ Long nữa đi."

"Cái đứa con này, con bé có thể đến chơi với bà nội con, đó là chuyện tốt, con có gì mà chê bai nữa hả?" Tường Ân trách cứ nói.

"Con đang làm việc, tôi chút gọi lại cho mẹ." Nói xong, Long Dạ Tước cúp điện thoại, cầm lấy điện thoại tìm kiếm sự việc của Tô Lạc Lạc, anh đã có dự cảm, cái sự việc này liên quan đến cô ta và Dạ Trạch Hạo.

Quả nhiên.

Tìm một cái là chỉ thấy tin đồn của Tô Lạc Lạc và Dạ Trạch Hạo, hình ảnh là chụp lén được trong lúc cắt băng khánh thành ngày hôm qua, mà từ ngữ miêu tả, đã trở thành tin đồn Tô Lạc Lạc là bạn gái của Dạ Trạch Hạo, còn viết ra không ít câu chuyện không có căn cứ lừa mọi người.

Long Dạ Tước biết rằng độ xác thực của tin tức này không lớn, nhưng nhìn trong hình, cảnh Tô Lạc Lạc và Dạ Trạch Hạo nhìn nhau cười khiến lòng anh rất không vui.

Phía Dạ Trạch Hạo cũng không đứng chính, xem ra, công ty của anh ta là đang thăm xác thực chuyện này. Long Dạ Tước cầm lấy điện thoại đứng dậy, mở cửa thư phòng ra, đi ra vườn hoa, nhìn thấy cô gái ngồi trong bóng mát, một thân hình mặc cái áo phong dài màu trắng, phía dưới là một đôi dép lê màu hồng, mái tóc dài được búi thành đầu củ tỏi mát mẻ, ánh nắng len qua bóng mát chiếu xuống người cô, ánh sáng mềm mại, đến cả người cô cũng có vẻ được bao phủ bởi một lớp ánh sáng.

Có chút thu hút người nhìn. Nhưng mà, Long Dạ Tước hiện tại không phải chú ý đến những thứ đó, mà là cái tin tức này, anh nhất định phải nghe cô ta thừa nhận là thực hay giả. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

2174.

"Tô Lạc Lạc." Anh gọi trực tiếp tên cô.

Tô Lạc Lạc quay đầu nhìn anh, lập tức hứ một tiếng, không muốn quan tâm.

"Chuyện của cô và Dạ Trạch Hạo có phải là thật không?"

"Sao vậy? Long thiếu gia cũng bắt đầu thích soi mói chuyện bí mật của người khác rồi hả?" Tô Lạc Lạc hất mặt hỏi lại, mà không bắt ngờ về câu hỏi của anh, bây giờ tin đồn của cô và Dạ Trạch Hạo lên men nhanh chóng, anh chỉ cần dùng đến máy vi tính, là chắc chắn sẽ biết được cái tin đó.

"Cô tốt nhất là nói thật cho tôi biết, là thật, hay là giả." Long Dạ Tước ánh mắt sâu thẳm hỏi cung.

"Là thật là giả, đều là chuyện của tôi, không liên quan đến anh đâu nhì!" Tô Lạc Lạc cười nhếch miệng.

"Thực sự không liên quan gì đến tôi, nhưng mà, với bọn trẻ thì có, tôi không muốn bọn trẻ biết được mẹ của chúng là kẻ chuyên đi dụ dỗ đàn ông, phóng đảng lăng lơ." Sắc mặt Long Dạ Tước tím tái lại.

"Ai là kẻ dụ dỗ? Ai phóng đảng lăng lơ?" Tô Lạc Lạc tức đến khuôn mặt đỏ lên.

"Hôm qua trong ipad của cô, không phải có hình cô thân mật cùng người đàn ông khác sao? Xem ra cơ thể của cô, không chỉ có một mình tôi đụng qua, ngược lại rất nhiều đàn ông cũng được trải nghiệm rồi." Long Dạ Tước lạnh lùng trêu đùa, trong lòng lại thấy khá chua chát.

Tô Lạc Lạc nghe qua, mắt mấy giây mới nhớ ra, đó là tấm hình lúc trước chụp cùng cậu con trai gay của chủ nhà, không ngờ đến người đàn ông này thì lại trở thành chứng cứ cô là người lăng lơ.

"Tôi có bao nhiêu bạn trai, đó là chuyện của tôi."

"Vậy cô và Dạ Trạch Hạo thì sao?" Long Dạ Tước làm mặt lạnh tiếp tục hỏi vấn đề đó, hằm hằm nhìn cô, "Lên giường rồi?"

Não Tô Lạc Lạc ong lên, người đàn ông này lại nghĩ như vậy về cô, cô bật dậy, "Có lên hay không không liên quan gì đến anh? Chỉ cần tôi thích, tôi có thể lên giường với cả ngàn người."

Nói xong, cô cảm giác cùng anh ta nói tiếp, chỉ cảm thấy vô vị phiền não, cô khát rồi muốn đi uống nước.

Tuy nhiên, cô vừa mới đi ngang qua anh ta, đột nhiên, cánh tay cô bị dùng lực giữ lại, mạnh bạo giật một phát.

Cô cứ thế mà ngã mạnh vào trước ngực anh.

Cơ bắp rất cứng cáp của anh giống như bức tường sắt vậy, cô đụng đến nổi choáng váng, mắt nổ đom đóm.

"Anh muốn làm gì?" Tô Lạc Lạc rất nóng giận, nhưng không muốn bọn trẻ trên bãi cỏ phát giác, cô nén giọng lại thật thấp.

Cái người đàn ông này bây giờ rất thích động tay động chân với cô rồi hay sao?

Mà lúc đó, cô nghe thấy âm thanh chạy ra xa của bọn trẻ, đại khái là chiếc máy bay điều khiển từ xa của Tô Tiểu Sâm bay đến chỗ khác mất rồi.

Chiếc cằm của Tô Lạc Lạc lập tức bị một bàn tay lớn kẹp lại, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, một hơi thở tức giận phả xuống, "Làm cái gì, tôi ngược lại là muốn hỏi cô muốn làm gì thì có, rõ ràng là phụ nữ có hai đứa con rồi, mà còn tùy tiện cùng người đàn ông khác ngủ chung, cô có chút nào trách nhiệm của người mẹ không?"

Long Dạ Tước rõ ràng rất tức giận, sắc mặt u ám, mỗi một chữ phát ra khỏi miệng đều giống như nghiền răng nghiền lợi vậy, toát ra cảm giác lạnh lẽo như băng.

Tô Lạc Lạc cảm thấy uất ức oan uổng, cô nghiêng răng nói, "Anh dựa vào cái gì nói tôi không có trách nhiệm?"

Đôi môi mỏng lạnh lùng của Long Dạ Tước như là dán chặt vào tai cô nói, "Nếu như cô có trách nhiệm, nên yên tâm mà ở nhà với con, chứ không phải chạy ra ngoài cùng đàn ông làm chuyện không đàng hoàng."

"Con mắt nào của anh thấy tôi không đàng hoàng rồi?" Tô Lạc Lạc tức đỏ hết con mắt, trong lòng vừa uất ức vừa căm phẫn.

"Vậy cô thừa nhận hay không thừa nhận cô và Dạ Trạch Hạo có chuyện dơ bẩn?" Long Dạ Tước tiếp tục vấn đề vừa rồi, đáng chết, anh lại muốn biết đáp án đến vậy.

Tô Lạc Lạc nhìn ánh mắt vừa căm phẫn vừa lạnh lẽo của anh, cô hít một hơi dài, "Không có! Tôi và anh ta chỉ là quan hệ công việc, anh hôm qua cũng ở hiện trường, chúng tôi có lên giường hay không, mắt của anh mù rồi sao?"

Câu nói cuối cùng, cô trực tiếp chửi anh mất mủ.

Tay Long Dạ Tước nắm chặt cánh tay của cô buông lỏng ra, giống như có được đáp án mà anh mong muốn rồi vậy, anh nghiêng răng cảnh cáo một tiếng, "Tốt nhất an phận chút, nếu không, cô dụ dỗ ai, tôi diệt người đó."

Cái câu nói này, mỗi một chữ đều như băng đá văng ra vậy.

Tô Lạc Lạc thở một hơi, ngẩng đầu nhìn anh, sự mạnh mẽ lạnh lợi trong mắt anh rất rõ ràng, cô đột nhiên cười, "Long thiếu gia, câu nói này của anh tôi sao nghe giống đang ghen vậy? Sao nào? Tôi chẳng hề có gì, anh cũng thấy mà?"

Long Dạ Tước lông mày lập tức thắt chặt, góc miệng cong lên cười, hừ một tiếng, "Cô suy nghĩ nhiều quá rồi đấy"

Nụ cười của Tô Lạc Lạc thu về, lộ ra biểu cảm lạnh toát, "Tốt nhất là vậy, cho dù anh thật sự thích tôi, tôi cả đời này cũng không thích anh."

Cô dùng một từ rất kiên định, cả đời này.

Sắc mặt Long Dạ Tước tối sầm đi rất nhiều, "Nếu như trên thế giới này chỉ còn cô là phụ nữ duy nhất, tôi mới xem xét lại."

Tô Lạc Lạc chề môi, "Cho dù thế giới này đàn ông chết hết rồi, chỉ thừa lại một mình anh, tôi cũng sẽ kiếm một bức tường xông vào đụng chết, chết cũng không để lại cho anh."

Cô có thể nói ra lời khiến anh chê bai hơn.

Long Dạ Tước chỉ cảm giác trong ngực một ngọn lửa không rõ từ đâu bốc lên, đốt đến nỗi lý trí trầm tĩnh mọi ngày của anh mất đi, cái người phụ nữ này bản lĩnh gì cũng không có, bản lĩnh lớn nhất là chọc cho anh tức giận.

Nhà họ Long.

Tô Ngừ Phù ăn xong cơm, cô dự định đi một vòng, mua một chút quà trẻ con đắt tiền gửi đến biệt thự Long Dạ Tước, lấy lòng hai đứa trẻ. "Ngừ Phù à! Một lát nữa đến chỗ của Dạ Tước, biểu hiện cho tốt vào, để bọn trẻ thích con." Tường Ân dạy bảo Tô Ngừ Phù, hôm nay nhìn thấy tin tức Tô Lạc Lạc và Dạ Trạch Hạo, trong lòng bà càng thêm lo lắng, sợ rằng Tô Lạc Lạc sẽ dạy hư hai đứa cháu trai cháu gái của bà, bà ấy mong muốn Tô Ngừ Phù có thể tiếp nhận việc nuôi dạy này được.

Tô Ngừ Phù lập tức nhận được sự cổ vũ, cô gật đầu, "Bác yên tâm đi! Bác gái à, con nhất định sẽ đối đãi tốt với hai đứa trẻ mà, cũng để Dạ Tước yên tâm."

"Được!" Tường Ân gật đầu hài lòng.

Tô Ngừ Phù từ nhà họ Long đi ra, cô trước tiên đi vào trung tâm mua sắm kế bên, cô bắt đầu chọn quà, cô dự định chọn thêm nhiều món, trước tiên mua cho mỗi người điện thoại đeo tay, xong, lại chọn mấy thứ đồ chơi đắt tiền, chọn được tám món, con trai và con gái, mỗi người bốn món.

Nhìn đồng đồ chơi nhiều như vậy, trong lòng Tô Ngừ Phù nghĩ, hai đứa nhóc con nhất định sẽ thích cô thôi.

Không có đứa con nít nào không thích đồ chơi cả.

Ăn xong cơm trưa, Tô Lạc Lạc ban sớm cùng Long Dạ Tước gây nhau không vui rồi, cô bèn trốn vào trong phòng.

Hai đứa trẻ từ nhỏ đã có người bầu bạn chơi chung rồi, không giống con một cô độc, vì vậy, từ lúc hai đứa trẻ hiểu chuyện, Tô Lạc Lạc cũng bớt lo đi nhiều.

Long Dạ Tước dự tính dẫn hai đứa con đi đến công viên gần đây chơi, hai đứa đều có một chiếc xe đạp rồi, lúc này đang chạy xe đạp qua đó, Long Dạ Tước giống như là vệ sĩ của chúng vậy.

Khu này đều không cho xe chạy vào, rất tiện cho bọn trẻ chạy xe đạp.

"Anh hai, đợi em..." Tô Tiểu Hình cười xe đạp trên đường bằng đuôi theo Tô Tiểu Sâm, có chút lo lắng. Ánh mắt Long Dạ Tước nhìn theo không hề rời khỏi hai đứa trẻ, đề phòng bọn trẻ té ngã, tuy nhiên có bánh xe hỗ trợ, thật ra rất an toàn. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

2175.

Hai mươi phút sau, một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng trước cửa, Tô Ngừ Phù nhấn chuông cửa, người hầu ra mở cửa cho cô vào.

Xe của cô chậm chậm dừng lại tại bãi đậu xe, cô vui vẻ hí hửng xách hai túi quà lớn đi vào đại sảnh.

Sau đó, cô cảm thấy hơi lạ không nghe thấy tiếng trẻ con, bèn hỏi người hầu, "Dạ Tước và bọn trẻ đâu rồi?"

"Long tiên sinh dẫn các con đi đạp xe đạp ở gần đây rồi ạ."

Ồ! Vậy tôi đợi anh ta ở đây vậy!" Tô Ngừ Phù hôm nay mang đôi giày cao gót, cô cũng không muốn đi bộ.

"Tuy nhiên Tô tiểu thư ở nhà." Người hầu lại nói thêm một câu.

Tô Ngừ Phù vừa nghe, lập tức mặt biến sắc, "Tô tiểu thư? Tô tiểu thư nào?"

Người hầu cười khan một tiếng, “Là mẹ của tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư.”

“Cô ta ở đây?”

“Đang nghỉ trên lầu.”

Sắc mặt Tô Ngữ Phù thoát cái trở nên rất khó coi, Tô Lạc Lạc sao lại ở đây? Chẳng phải cô ta bị Long Dạ Tước đuổi ra khỏi nhà rồi sao?

“Được rồi, cô đi làm việc của cô đi!” Tô Ngữ Phù nói với người hầu, ngược mắt nhìn lên hướng trên lầu, cô nhếch môi cười nhạt rồi đi lên lầu.

Tô Lạc Lạc đang chấp chôn chuẩn bị vào giấc trong phòng, tối qua vì đi trộm ipad, tới ba giờ sáng cô mới đi ngủ, cực cần thiết bù giấc ngủ trưa.

Lúc này cô đang chuẩn bị ngủ say rồi.

Đột nhiên, cửa phòng bị gõ rầm rầm, tiếng gõ cửa này khiến Tô Lạc Lạc cảm thấy có chút bức bối, trong nhà này, cũng chỉ có Long Dạ Tước gõ cửa như vậy.

Tô Lạc Lạc bức bối đi đến cửa, kéo cửa ra, định nói làm gì thế, thì bất ngờ nhìn thấy người đứng ngay trước cửa hóa ra là Tô Ngữ Phù.

Hai ánh mắt không vui vẻ gì lập tức chạm nhau, Tô Lạc Lạc đơ ra vài giây, còn Tô Ngữ Phù thì đã khinh miệt lên tiếng, “Không phải cô bị đuổi ra khỏi cửa rồi sao? Lại còn mặt dày vác người về đây.”

Tô Lạc Lạc cũng cười nhếch mép, vòng tay lại hừ một tiếng, “Đúng vậy! Ngay ngày hôm ấy Long Dạ Tước lái xe đi tìm tôi, cầu xin tôi quay về, anh ta không nói cô nghe à?”

Đôi mắt Tô Ngữ Phù mở to, “Sao có thể được? Nhất định là cô mặt dày tự quay về, Dạ Tước không thể nào đi cầu xin cô về được.”

“Tin hay không tùy cô.” Tô Lạc Lạc nói xong, đưa tay đóng cửa, cô không muốn gặp Tô Ngữ Phù.

Tiếp đó, Tô Ngữ Phù lập tức cản lại, “Sao thế? Cô xem đây là nhà cô thật đấy à! Cô chẳng qua chỉ là một ký sinh trùng trong căn nhà này, Dạ Tước cho phép cô ở đây, chẳng qua vì bọn trẻ mà thôi, cô đừng có mà tưởng bở.”

Tô Lạc Lạc nghe những câu mỉa mai khó nghe như vậy, sắc mặt cô sa sầm xuống, “Tô Ngữ Phù, rốt cuộc cô muốn làm gì?” “Tôi muốn làm gì? Tôi qua đây chẳng qua là muốn đuổi cô đi, Tô Lạc Lạc, hình tượng của cô trong nhà họ Long đã tệ đến cùng cực rồi, cô đừng hi vọng người nhà họ Long vẫn có thể chấp nhận cô.” Tô Ngữ Phù vẫn cứ nghĩ Tô Lạc Lạc bám dính ở đây không muốn đi là vì muốn lợi dụng cơ hội đã sinh ra hai đứa con để có thể gả vào nhà họ Long, trở thành thiếu phu nhân nhà họ Long, mục đích là đến tranh giành địa vị với cô.

Tô Lạc Lạc cười không hề nao núng, “Danh tiếng của tôi xấu, nhất định nhờ không ít công lao của cô rồi nhì!”

“Đương nhiên rồi, tôi sẽ dùng hết mọi thủ đoạn để có thể đạp cô dưới chân, để người nhà họ Long biết cô là một đứa con tạp chủng... một đứa...”

“Chát!” Một cú bạt tai như trời giáng của Tô Lạc Lạc rơi thẳng vào khuôn mặt bên trái của Tô Ngữ Phù, lần bạt tai trước là giả, nhưng lần này là thật.

“Cô...” Tô Ngữ Phù ôm khuôn mặt bị đau nhìn cô kinh ngạc, “Tô Lạc Lạc, cô dám đánh tôi.”

“Cô thử mắng thêm một câu nữa xem” Tô Lạc Lạc cảnh cáo.

Đáy mắt Tô Ngữ Phù lóe lên sự mờ mịt, cô ta lập tức ôm mặt nói, “Được thôi! Cô đánh nữa đi! Cô là một nghiệp chướng không ai cần, ba tôi chỉ mong cô và mẹ cô đều đi chết đi.”

Tô Lạc Lạc biết là cô ta đang đả kích cô, để một lát có thể khóc lóc trước mặt Long Dạ Tước. Tô Lạc Lạc bị mắc lừa cô ta một lần, lần này cô sẽ không rơi vào bẫy nữa. Và lúc này, ở bậc thang phía sau Tô Ngữ Phù có tiếng bước chân trầm và vững, Tô Lạc Lạc bất ngờ cười nhếch môi, cốt để át lại tiếng bước chân, “Tô Ngữ Phù, đừng nghĩ là tôi không dám đánh cô, lần trước cô tự đánh một bạt tai đổ oan cho tôi, tôi vẫn chưa tính sổ với cô đấy.”

Tô Ngữ Phù không nghe thấy tiếng bước chân, bây giờ cô đang tính kế chọc tức Tô Lạc Lạc, kích cho cô ta đánh thêm hai bạt tai nữa, để có thể dùng lại kế hoạch cũ, để Long Dạ Tước lần nữa lại đuổi cô ta đi.

Lời nói của Tô Lạc Lạc khiến Tô Ngữ Phù vô cùng đắc ý, “Đó là do cô ngốc.”

Đúng vậy, tôi ngốc, ngốc đến bị cô bày mưu, cô thật đáng sợ, dám đánh mặt mình mạnh đến thế, tôi đúng thật khá khâm phục cô đó.”

Tô Lạc Lạc giả bộ không nhìn thấy Long Dạ Tước đứng dựa người ở góc tường, đôi mắt đen sâu thẳm của anh đang nhìn trừng trừng về phía này, cô muốn Long Dạ Tước cũng phải vì chuyện trước đây xin lỗi cô.

Tô Ngữ Phù hoàn toàn không biết ngoài sau có một người đàn ông, cô ở trước mặt Tô Lạc Lạc trước giờ luôn có cảm giác vượt trội hơn, “Tô Lạc Lạc, nói đến mờ mịt, cô tuyệt đối không thắng tôi, thế nên, hãy tranh thủ trước khi tôi lập mưu đuổi cô đi, hãy biết điều mà ngoan ngoãn rời khỏi, nếu

không...” “Nếu không thì sao? Cô lại tự tát vào mặt mình, giả bộ là tôi đánh, sau đó chạy đi khóc trước mặt Long Dạ Tước? Sau đó, để người đàn ông không biết phân biệt thị phi đó đuổi tôi đi? Lại còn chửi tôi một trận tôi bời?” Nói xong, Tô Lạc Lạc cười nhạt nhìn về phía anh ta, mục đích phía sau câu nói này là để cho anh ta nghe.

Tô Ngừ Phù hừ một tiếng, “Cô là cái thứ gì? Dạ Tước là vị hôn phu của tôi, cô nghĩ là cô giải thích rồi anh ấy sẽ giúp cô sao? Cô đừng có không biết thân biết phận nữa đi.”

Tô Lạc Lạc thấy Tô Ngừ Phù trúng kế rồi, còn sắc mặt của người đàn ông đối diện cũng đủ u tối rồi, Tô Lạc Lạc lập tức nhìn ai đó nói, “Có phải anh nên có một lời xin lỗi không?”

Tô Ngừ Phù tưởng cô nói với cô ta, cô ta cười nhếch mép, “Cô nằm mơ đi.”

Tô Lạc Lạc liếc cô ta một cái, “Tôi không phải nói cô, mà là vị hôn phu của cô đang ở phía sau kia.”

Tô Ngừ Phù kinh ngạc quay đầu lại, khi nhìn thấy Long Dạ Tước đứng bên cầu thang, thân thể Tô Ngừ Phù bị giật mình đến nỗi run lên, sắc mặt cô trắng bệch vội giải thích, “Dạ Tước, anh đừng nghe cô ta nói, đều là cô ta nói bậy cả, cô ta cố ý khiến em hiểu lầm...”

Tô Lạc Lạc cười nhạt, “Bây giờ cô giải thích không phải là hơi trễ rồi sao? Nhưng mà, cô lo gì, vị hôn phu của cô là người rộng lượng đến kinh người, anh ta nhất định sẽ bao dung hành vi thâm hiểm, độc ác và cả khuôn mặt vô liêm sỉ của cô.”

Tô Lạc Lạc nói xong, cảm thấy ở đây không có việc gì của cô nữa, thế là đóng cửa lại, sau đó, ung dung bước ngang qua mặt người đàn ông nào đó, đi tìm các con của cô.

Tô Ngừ Phù muốn súp đồ, cũng muốn phát điên, vừa nãy Tô Lạc Lạc nhất định từ sớm đã biết Long Dạ Tước đứng ở phía sau cô, còn cô ta thì cố ý đem chuyện lúc trước ra nói, dụ cô thừa nhận. “Dạ Tước.... anh đừng nghe cô ta nói bậy, cái tát trước kia là do cô ta làm, anh xem bây giờ mặt em cũng đỏ rồi này, cũng là cô ta ban nãy vừa đánh em đó.” Tô Ngừ Phù lộ ra gương mặt tội nghiệp, cố gắng cứu vãn hình tượng của bản thân trước mặt anh ta. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

2176.

Long Dạ Tước vẫn cứ nghĩ người phụ nữ này ngốc đến chết, không ngờ rằng, cô không chỉ cứng đầu thôi, vẫn có chút thông minh.

Xem ra lúc trước chuyện cô ta đánh người, thực sự bị anh hiểu lầm rồi, lúc đó thứ anh bảo vệ, không phải Tô Ngừ Phù, mà là, anh hi vọng bọn trẻ có một người mẹ biết lý lẽ.

"Dạ Tước..." Tô Ngừ Phù nhìn sắc mặt anh có vẻ khó chịu, con tim muốn nhảy đến cổ họng rồi.

"Tô Ngừ Phù, cô thừa nhận cái tát lúc trước, không phải cô ta đánh cô chứ?" Âm thanh của Long Dạ Tước nghe chừng rất bình tĩnh, nhưng mà, ánh mắt của anh có dấu hiệu như là bão tố phong ba đang cuộn về vậy.

Tô Ngừ Phù mở to mắt, thân hình loạng choạng lui về sau một bước, "Em.."

"Cô nếu như dám nói dối một chữ, tôi tuyệt đối không tha cho cô." Âm thanh của Long Dạ Tước như đến từ khu rừng lạnh dưới địa ngục vậy. Tô Ngừ Phù vốn định dùng lời nói dối để che đậy, nhưng mà, giọng nói của Long Dạ Tước làm cô sợ đến nỗi nhanh chóng từ bỏ ý định đó, cô nhanh chóng rơi lệ, "Đúng, là em tự mình đánh mình, đó chính là vì em thực sự không muốn để Tô Lạc Lạc ở bên anh, anh là vị hôn phu của em, mà cô ta là đứa em cùng cha khác mẹ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, mọi người sẽ xem chúng ta ra gì nữa? Em cũng chỉ vì thể diện và danh tiếng của anh mà lo lắng thôi! Em chỉ muốn đuổi cô ta đi."

Tô Ngừ Phù đóng vai đáng thương và người tốt suy nghĩ cho người khác.

Ánh mắt Long Dạ Tước như con dao vậy đâm vào người Tô Ngừ Phù, vốn dĩ đối với cô ta không có chút tình ý gì, lúc này đây, đã trở thành ghê tởm một cách mãnh liệt, đôi môi mỏng phun ra một câu nói lạnh lùng, "Cút, đừng để tôi thấy cô lần nữa."

Tô Ngừ Phù gần như muốn xỉu xuống đất, cô vội xông qua muốn ôm lấy anh ta, "Không, Dạ Tước... đừng đối xử với em như vậy..."

Lúc cô sắp ôm được Long Dạ Tước, Long Dạ Tước quay người, ánh mắt toát ra sự bài xích và ghê tởm.

Mà ánh mắt anh càng tăm tối khiến người khác không dám tiếp cận, lạnh lùng biu môi, "Sau này đừng ở bên ngoài tự xưng là vị hôn thê của tôi, tôi sẽ làm

rõ mối quan hệ của chúng ta với mọi người."

"Không. không được, Dạ Tước, đừng đối xử vô tình với em, em yêu anh, bà của anh và cha mẹ anh cũng rất thích em..." Tô Ngữ Phù giống như bắt lấy sợi rơm cứu nguy cuối cùng của cuộc đời vậy.

Ánh mắt Long Dạ Tước tối sầm thêm vài phần, "Tô Ngữ Phù, tôi cảnh cáo cô lần nữa, nếu như cô ở trước mặt người nhà tôi nói xấu Tô Lạc Lạc nữa, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cô."

Tô Ngữ Phù mở to mắt, Long Dạ Tước lại đang bảo vệ Tô Lạc Lạc? Sao có thể được? Anh đáng lẽ nên giống người nhà họ Long ghét Tô Lạc Lạc chứ?"

"Dạ Tước, anh nghe em giải thích..." Tô Ngữ Phù không bỏ cuộc.

"Cút ra ngoài." Âm thanh của Long Dạ Tước lạnh tựa như từ địa ngục truyền đến, đầy áp sự chán ghét, không muốn nhìn thấy cô ta nữa. Khuôn mặt Tô Ngữ Phù trắng bệch không còn chút máu, trong tim bị tạt một gáo nước lạnh, toàn thân dường như chìm dưới hang băng, lạnh đến cô rùng mình, cô thờ hồn hèn, kinh hoàng và hoảng loạn xuống lầu, xem chút té ngã rồi, cô nhanh quay đầu lại nhìn biểu cảm của người đàn ông, nghĩ rằng anh sẽ đau lòng, nhưng mà nhìn thấy, chỉ là khuôn mặt lạnh lùng vô cảm.

Trong lòng Tô Ngữ Phù vừa oán vừa hận, tình cảnh bây giờ của cô, đều là Tô Lạc Lạc hại hết.

Lúc cô ra cửa, không thấy Tô Lạc Lạc, cô nắm chặt nắm đấm, phần nộ không cam, Tô Lạc Lạc lại chơi cô.

Tô Lạc Lạc ở đâu? Cô dẫn con đến phía sau vườn hoa bắt bướm đó!

Tô Ngữ Phù đứng ở trước cửa biệt thự mặt tái xanh, đợi Long Dạ Tước xuống lầu, hoặc là sẽ níu kéo cô lại, hoặc là sẽ tha thứ cho cô lần lừa gạt này, nhưng mà, đợi được một lúc rồi, cũng không thấy anh xuất hiện.

Tô Ngữ Phù hít một hơi dài, thất vọng mà đi ra cổng ngoài, mắt cô ánh lên tia oán hận vô biên, Tô Lạc Lạc không còn nghi ngờ gì nữa trở thành người cô hận nhất.

Sự lạnh lùng và ghê tởm của Long Dạ Tước, toàn bộ đều nhờ cô ta mà có.

Tô Lạc Lạc, cô sẽ phải hối hận.

Đây là Tô Ngữ Phù ngồi trong xe, nghiêng rằng mà hướng về phía biệt thự nói.

Sau vườn.

Tô Lạc Lạc nhìn hai đứa trẻ chạy tới chạy lui ở phía sau vườn hoa đuổi nhau chơi đùa, miệng cô noén cười suốt.

Đột nhiên.

Phía sau ghế có một cái bóng bao phủ.

Long Dạ Tước không biết từ lúc nào đứng bên cạnh cô rồi, Tô Lạc Lạc liếc nhìn anh một cái lạnh lùng, không muốn nói chuyện.

"Xin lỗi, tôi đã hiểu lầm cô rồi." Giọng xin lỗi của Long Dạ Tước trầm lắng, phát ra từ trên đỉnh đầu cô.

Tô Lạc Lạc không nghĩ vậy, nhìn về phía trước, "Đây là cách mà anh xin lỗi? không có chút thành ý gì, tôi không nhận."

Long Dạ Tước lông mày xoắn lên, từ trước đến giờ không có người phụ nữ nào dám nói vậy với anh.

"Vậy cô muốn tôi làm thế nào?" Long Dạ Tước thật sự nhận sai, vì vậy, anh nhịn tất cả tính khí, nghe theo ý kiến của cô.

Tô Lạc Lạc hí mắt nghĩ, "Hay là như vậy đi! Đền bù cho việc tôi giặt hư bộ drap gối giường của anh đi, không ai nợ ai."

"Không được, cái nào ra cái đó." Long Dạ Tước không nghĩ sẽ làm như vậy đâu.

Tô Lạc Lạc lạnh lùng cười, đứng dậy, hất mặt lên nhìn chằm chằm anh, "Được! Tôi muốn anh bồi thường tôi phí tổn thất tinh thần tổng cộng một triệu năm mươi tệ."

"Cô..." Long Dạ Tước không ngờ rằng cô ta cũng giỏi tính kế đến vậy.

Anh ta nhủ mày, trầm tư mấy giây, "Được, vậy đền bù đi! Nhưng sao cô lại ngốc thế, lúc đó không nói cho tôi nghe người không phải do cô đánh?"

"Tôi nói anh sẽ tin sao?" Tô Lạc Lạc bĩu môi.

"Nói không chừng tôi sẽ tin." "Hừ, đừng lừa tôi, anh là vị hôn phu của Tô Ngữ Phù, anh đương nhiên sẽ giúp cô ta, cho là tôi không đánh đi, anh cũng sẽ

tính trên đầu tôi thôi, tôi làm gì phải tổn biểu cảm?” Tâm trạng của Tô Lạc Lạc tốt hơn rồi, nói chung làm cho nợ của cô biến mất, suy cho cùng, cái tát tự làm của Tô Ngữ Phù cũng có chút lợi ích.

“Tô Lạc Lạc, đừng dùng cái sự biết tuốt của cô để phán đoán tôi, giữa tôi và Tô Ngữ Phù không phải là loại tình cảm như cô nghĩ đâu.”

“Tôi không thêm quan tâm tình cảm của các người, bây giờ, giữa chúng ta chẳng ai nợ ai rồi.” Tô Lạc Lạc không muốn hiểu nhiều thêm chuyện của anh ta.

Nhìn thấy biểu cảm khuôn mặt của cô ta như không muốn nói chuyện với anh, anh ta sắc mặt trầm xuống, “Tô Lạc Lạc, hiểu nhiều hơn về chuyện của tôi, đối với cô cũng không có gì xấu.”

Tô Lạc Lạc nheo mắt nói, “Tôi tại sao phải hiểu anh? Có lợi ích gì?”

Long Dạ Tước phải chịu thua cả cô rồi, lạnh lùng hừ một tiếng, quay lưng rời đi.

Tô Lạc Lạc thở ra một hơi dài, hai tay hợp lại trước ngực, trời đẹp thật, áp lực trong lòng cô lập tức tan biến.

Sau này, tiền kiếm được từ Dạ Trạch Hạo chỉ là của cô thôi, ha ha! Thật là vui.

Long Dạ Tước về đến đại sảnh, nhìn thấy một đồng quà cáp để ở kế bên, hỏi người hầu, “Đây là ai tặng vậy?”

“Là vừa rồi Tô tiểu thư mang đến.”

“Ném đi.” Long Dạ Tước nói ra lạnh băng.

“Ngài Long, bỏ đi hơi đáng tiếc không, đều là đồ chơi mới, cho tiểu thiếu gia tiểu thư chơi đi ạ!” Người hầu cảm thấy những món đồ chơi này có vẻ đắt tiền. “Nếu như cô cảm thấy tiếc, vậy cô đem về nhà mình đi, nói chung, đừng để tôi nhìn thấy bất kì đồ vật gì của Tô Ngữ Phù đem đến.” Nói xong, Long Dạ Tước mặt sầm xuống đi về thư phòng của anh. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

2177.

Người hầu ngậy ra một lúc, không biết anh đang giận chuyện gì, nên biết Tô Ngữ Phù tiểu thư là vị hôn thê của Long thiếu gia chứ! Tuy nhiên, cô vẫn đem đồ vật trên ghế sofa cất vào rương dự phòng của cô.

Khi Tô Lạc Lạc về đến đại sảnh, không nhìn thấy quà nữa, nếu không thì biết được đó là quà do Tô Ngữ Phù gửi đến thì sẽ không vui mất.

Cô đúng là có chút hiếu kỳ ban nãy Long Dạ Tước nói chuyện như thế nào với Tô Ngữ Phù, Tô Ngữ Phù có phải khóc lóc nước mắt nước mũi tèm lem cầu xin anh ta tha thứ? Hay là anh ta căn bản là không hề trách cứ cô ta, còn tặng cô ta một cái ôm nữa?

Tô Lạc Lạc cảm thấy ở đây có chút ngột ngạt, lúc này cũng sắp năm giờ rưỡi rồi, cô nhìn một cặp bảo bối xinh đẹp từ ngoài bước vào, kéo Tô Tiểu Hình đến, nói “Tiểu Hình à, buổi tối có muốn ăn một bữa thịnh soạn không?”

“Muốn chứ ạ!”

“Được thôi! Vậy tối nay chúng ta chờ dì Hạ Thâm đến đón đi ăn nhé?”

“Dạ!” Tô Tiểu Hình lập tức cười tươi hơn hoa.

“Vậy một lát con nói với ba con một tiếng, nói chúng ta sẽ ra ngoài.” Tô Lạc Lạc nghĩ trong lòng, con gái đi nói với anh ta chuyện này, có thể anh ta sẽ không cự tuyệt.

Tô Tiểu Hình lập tức tung tăng đi tìm ba, còn đôi mắt to của Tô Tiểu Sâm sáng rực lên, cũng đi theo.

Tô Lạc Lạc ngồi trên ghế sofa, đợi tin vui của con gái, cô đã chờ không được gửi tin nhắn cho Hạ Thâm trước, “Tối nay tớ sẽ dẫn bọn trẻ cùng ăn cơm với cậu.”

“Được chứ! Đến đây nào! Hoan nghênh mọi lúc.”

“Cậu có thể đến chỗ bọn tớ không?”

“Không có vấn đề gì, tớ sẽ đến ngay.”

Tô Lạc Lạc có một người bạn tốt như thế, cảm thấy cuộc đời này cũng xứng đáng rồi, cả đầu cô bây giờ chỉ có cảnh tượng ngồi trong quán ăn buffet, cùng với hai nhóc con, ăn bữa ăn mỹ vị thịnh soạn.

Lúc này, Tô Tiểu Hinh chạy ra từ hướng thư phòng, giọng non nớt kêu lớn, “Mami. . .mami, ba đồng ý rồi, ba đồng ý chúng ta đi ăn bữa thịnh soạn.”

Tâm trạng Tô Lạc Lạc lập tức vui vẻ hẳn, “Thật sao? Ba đồng ý thật sao?”

“Dạ! Ba nói, được.”

“Con đi tìm anh hai con, mami lên lầu thay bộ đồ rồi xuống ngay.” Tô Lạc Lạc ra cửa, nói gì thì cũng phải ăn diện một chút mới được, khi đứng trước tủ quần áo, lần này cô về đây không đem nhiều đồ, đa số vẫn ở nước ngoài, tuy nhiên, nhà trọ ở nước ngoài cô lại ký hợp đồng tiếp tục thuê ba năm rồi, nên cô cũng không cần lo, dù sao tiền cũng không lấy lại được, cô để phòng trống vậy, đợi sau này ở trong nước thực sự không ở được rồi, cô sẽ dẫn các con quay về nước đó sinh sống. Tô Lạc Lạc lấy một cái áo thun trắng, phối với một chiếc quần jeans ngắn, mái tóc dài đến eo mềm mại thẳng mượt, khuôn mặt trắng trẻo đầy đặn, Tô Lạc Lạc vẽ lông mày, lại tô chút son môi, càng hiện rõ sự thanh thoát nhưng quyến rũ của cô, đứng trước gương ngắm bản thân một chút, cô cười ním môi, đẹp rồi!

Tô Lạc Lạc dọn dẹp một chút, rồi đeo ba lô nhỏ màu đen đi xuống lầu.

Trong đại sảnh, trên ghế sofa màu xám, Long Dạ Tước ngồi ở đó, trong lòng anh, Tô Tiểu Hinh đang ôm cổ anh, cùng anh chơi đùa.

Tô Tiểu Sâm ngồi bên cạnh chơi ipad.

Tô Lạc Lạc khá ngạc nhiên, Long Dạ Tước lại đồng ý cho cô dẫn bọn trẻ ra ngoài, tuy nhiên, đối với cô thì đây là chuyện tốt.

“Được rồi, đừng chơi nữa, chúng ta đi thôi!” Tô Lạc Lạc nhìn hai nhóc con nói.

Tô Tiểu Hinh lập tức hôn ba một cái, “Ba à, chúng ta đi thôi!”

Tim Tô Lạc Lạc thất lại, nghĩ là cô có một cảm giác rất đáng sợ, cô nhìn về phía ghế sofa, người đàn ông bế con gái đứng dậy, tim cô đập nhanh vài nhịp.

Trời đất! Không lẽ anh ta cũng cùng đi ăn bữa thịnh soạn! Con gái rớt cuộc nói với anh ta như thế nào vậy?

“Cái đó... Tiểu Hinh à, một lát chúng ta sẽ cùng đi ăn món ngon với dì Hạ Thắm!” Tô Lạc Lạc chỉ có thể nhìn con gái dò thám.

Tô Tiểu Sâm ở bên cạnh cười nói, “Mami, mami nhanh chóng cùng dì Hạ Thắm hẹn lần ăn sau đi vậy! Bữa hôm nay ba sẽ mời.”

“Cái gì?” Tô Lạc Lạc như sét đánh ngang tai, trời đất! Đúng là ăn hiếp mami mà!

Cô rõ ràng nói cho hai đứa nhỏ cùng cô đi ăn với dì Hạ Thắm mà, sao lại biến thành tên Long Dạ Tước này mời ăn rồi vậy?

Tô Lạc Lạc lập tức cười nịnh hót nhìn về phía người đàn ông đang bế con gái đi ra ngoài nói, “Này, nếu anh bận thì một mình tôi dẫn các con đi ăn là được rồi.”

“Không bận.” Anh ta lạnh lùng buông ra một câu.

Tô Tiểu Sâm cười tủm tỉm nhìn mami khó xử, kéo tay cô, “Mami, chúng ta đi thôi!”

“Tiểu Hinh vừa nãy nói thế nào với ba thế?” Tô Lạc Lạc nhỏ tiếng hỏi con trai.

“Tiểu Hinh nói, ba à, chúng ta đi ăn bữa thịnh soạn đi! Sau đó, ba nói được thôi!” Tô Tiểu Sâm đem nguyên gốc câu nói của em gái kể lại cho mami nghe.”

Tô Lạc Lạc quả nhiên muốn xỉu, cô không nên kêu con gái đi nói, cô nên kêu con trai đi nói mới đúng.

Tô Lạc Lạc vội nhìn con trai nói, “Mami đã nhắn tin cho dì Hạ Thắm rồi, dì ấy cũng đang trên đường đến đón chúng ta rồi.”

Tô Lạc Lạc lại cầm điện thoại lên nhắn cho Hạ Thắm một cái tin, nói hôm nay không ăn được rồi, đổi sang ngày mai, vừa may Hạ Thắm chưa ra cửa, nên trả lời không có vấn đề gì.

Lúc này, Tô Tiểu Hinh đã đứng trước xe sang, nhìn về phía mami và anh hai đi chậm chạp, vẫy tay, “Mami, anh hai, nhanh lên nào.”

Tô Lạc Lạc nhìn khuôn mặt hồng hào dễ thương của con gái, khóc không ra nước mắt, nếu cùng Long Dạ Tước ăn bữa thịnh soạn, vậy có thể sẽ không có gì vui vẻ rồi.

Trong chiếc xe này, ở ghế sau có gắn hai cái ghế nhồi bông, Tô Lạc Lạc chỉ có thể kéo cửa ghế lái phụ ngồi vào đó.

Long Dạ Tước lái xe chậm chậm ra khỏi cửa lớn của biệt thự.

Tô Lạc Lạc vốn muốn hỏi đi đâu ăn, nhưng nghĩ đến địa điểm mà Long Dạ Tước sắp xếp chắc chắn không phải là chỗ bình dân, thế nên cô cũng im miệng không hỏi nữa.

Phía sau, hai nhóc con đang nói chuyện, Tô Lạc Lạc thỉnh thoảng lại chen vào vài câu.

Xe của Long Dạ Tước chạy vào con đường vừa lên đèn.

Long Dạ Tước cũng không chọn nơi quá xa, ở khu vực kế bên khu biệt thự đã có vài nhà hàng sang trọng lại cao cấp, Long Dạ Tước dừng tại bãi đậu xe của một nhà hàng.

Tô Lạc Lạc quay đầu nhìn cửa ngoài đầy khí chất của nhà hàng, cô nghĩ thầm, giá một bữa ăn ở đây chắc chắn không rẻ.

Long Dạ Tước bế con gái ngồi trên ghế nhồi bông xuống, vòng tay rắn chắc dường như đã trở thành ghế ngồi độc quyền của Tô Tiểu Hinh rồi, ở điểm này, Tô Tiểu Sâm rất hiểu chuyện, không giành với em gái, trong lòng cậu thì thành viên nhỏ tuổi nhất trong nhà là em gái, cả cậu cũng muốn chăm sóc em gái nữa kia mà!

Tô Tiểu Hinh ôm chặt cổ của ba, ngồi trên khuỷu tay của ba, đôi mắt to đầy mong chờ bữa ăn tối nay.

“Tiểu Hinh, không nên lúc nào cũng đòi bế như thế, xuống đi bộ đi nào.” Tô Lạc Lạc cảm thấy con gái hơi nũng, mà cũng chỉ có anh ta lúc nào cũng chiều con bé, ngày trước, cô vốn huấn luyện nhóc con phải độc lập.

“Con không muốn! Con muốn ba bế.” Nói xong, hai cánh tay ngắn của Tô Tiểu Hinh lại ôm chặt lấy cổ Long Dạ Tước, đặc ý nháy mắt với Tô Lạc Lạc.

Long Dạ Tước bế nhóc con đi rồi, Tô Lạc Lạc mới giật dỗi hít một hơi dài, anh ta không sợ con gái bị chiều đến hư mất à. Ngồi vào ghế, bắt đầu chọn món, đây là nhà hàng cao cấp bốn sao, Tô Lạc Lạc gọi một phần bò bít tết, nhìn thấy giá, xót ruột, hơn nữa, các món ăn vặt ở đây cũng mắc kinh. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

2178.

Tuy nhiên, nếu anh ta đã mời, thì cô sẽ không khách sáo đâu, cũng sẽ thử một lần không thèm nhìn giá gọi món.

“Mami, con và anh hai muốn ăn kem.”

“Cho mỗi người bọn con gọi một phần nhỏ, không được ăn quá nhiều.” Tô Lạc Lạc cũng rất quan tâm con cái.

Gọi món xong, chỉ thấy người phục vụ nói, “Tiên sinh tiểu thư, hôm nay tiệm chúng tôi có tổ chức một hoạt động, vì hôm nay là ngày mười bốn tháng sáu, là ngày lễ hôn nhau, chỉ cần tiên sinh hôn vị tiểu thư ở bên cạnh ngài, chúng tôi sẽ có một món quà cho hai người đó ạ!”

Tô Lạc Lạc nghe xong, lập tức ngại ngùng, cô vội lắc tay nói, “Cám ơn, không cần đâu ạ.”

“Mami, lấy, con lấy...” Tô Tiểu Hinh lập tức kêu lên, nhóc là loại người nghe có quà là mắt sáng ngay.

“Không cần không cần, không cần thiết mà.” Tô Lạc Lạc chỉ mong người phục vụ nhanh chóng rời khỏi. Đừng có nói chương trình gì cả.

“Chỉ cần một nụ hôn là được rồi tiểu thư ạ.” Người phục vụ cười nói, trong lòng nghĩ, rõ ràng đã có con rồi, còn ngại ngùng gì nữa chứ? Hơn nữa chồng của cô ấy lại là một vị soái ca.

“Ba, mau qua đây hôn mami đi, Tiểu Hinh muốn quà.” Tô Tiểu Sâm cổ vũ ba chủ động.

Đôi mắt đen láy của Long Dạ Tước khóa chặt cô gái đang có chút bất an ở đối diện, khóe miệng nhếch lên, dường như không phiền nếu phải hôn cô một cái, vì con gái muốn có quà, cái lý do này đủ lớn rồi.

Tô Lạc Lạc thấy anh ta đứng dậy, cô lập tức cũng vội đứng dậy, và cảnh cáo, “Anh dám hôn tôi thử xem!”

Thân hình cao to của Long Dạ Tước đi đến bên cô, Tô Lạc Lạc thấy không thể trốn tránh được, chỉ còn biết năn nỉ, “Hôn trán được.”

Long Dạ Tước kéo cằm cô lên, cứ thế hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, Tô Lạc Lạc muốn nổi đóa, cảm giác nóng ẩm nơi vành môi khiến khuôn mặt nhỏ của cô lập tức ửng đỏ lên, cô đẩy anh ta ra, trời đất! Trước mặt con cái bị anh ta hôn, cô thấy mất mặt quá.

“Yeah! Di ơi, ba con hôn mami con rồi, có thể cho quà cho con chưa?” Tô Tiểu Sâm nhìn người phục vụ hỏi.

“Dĩ nhiên là được.” Nói xong, cô mỉm cười lấy một hộp quà từ cái tủ bên cạnh đưa cho Tô Tiểu Hình.

Tô Lạc Lạc sau khi ngồi xuống, đôi tay nhỏ cứ che miệng mình với khuôn mặt chề bai, còn người đàn ông đối diện vừa ngồi xuống, thấy biểu hiện của cô, khuôn mặt anh tuần tức khắc sầm xuống không vui, cô ta có ý gì chứ?

Tô Tiểu Hình mở món quà của nhóc ra, “Wow! Đẹp quá đi!”

Hóa ra là một đóa hoa hồng thủy tinh được chế tác vô cùng tinh tế, ở giữa còn điêu khắc một biểu tượng tình yêu.

Tô Lạc Lạc cảm thấy không hài lòng với món quà mà cô phải hi sinh nụ hôn của mình để đổi lại, nhưng mà vì con gái vui đến không khép được miệng, nên cô cũng không tính toán nữa.

“Vừa nãy rõ ràng tôi nói hôn trán mà.” Tô Lạc Lạc nhìn người đàn ông đối diện quở trách.

“Tôi thích hôn ở đâu là tự do của tôi.” Long Dạ Tước nhếch mày, cười đắc ý.

Tô Lạc Lạc cứng họng chỉ biết cắn môi. Trời ơi! Sao lại chọn ngày này ra ngoài ăn cơm cơ chứ? Nếu là ngày thường thì đã không có chuyện này rồi.

Món ăn đến rồi, bốn người đều ăn bỏ bít tét, cộng thêm một bàn điểm tâm, Tô Lạc Lạc quá đói rồi, con trai và con gái cũng đòi tự cắt, nên cô trở nên rảnh rang hẳn, vì ngồi đối diện anh ta, nên mỗi khi ngước mắt thì lại chạm ánh mắt với anh ta.

Tô Lạc Lạc cứ nhìn anh ta với nét mặt hằm hằm, ánh mắt oán ghét, còn người đàn ông đối diện lại nhìn cô với ánh mắt thâm sâu phức tạp, nhìn không ra biểu cảm gì.

Bữa ăn ngon miệng bắt đầu rồi.

Sau đó, đối với ai đó thì hôm nay gần như là ngày tận thế, người này chính là Tô Ngữ Phù, từ khi ra khỏi biệt thự nhà Long Dạ Tước, cô không hề dám quay về nhà, vì nếu về nhà, mẹ cô nhất định sẽ hỏi han, cô phải trả lời thế nào đây?

Cô luôn là đứa con gái xinh đẹp và đáng tự hào trong lòng bọn họ, bây giờ, cô lại phá hỏng lễ đính hôn của cô và Long Dạ Tước, lại bị anh ta đuổi ra khỏi nhà, hoàn toàn không còn mặt mũi gì gặp người nhà nữa rồi.

May là khó khăn của ba đã được nhà họ Long giải quyết trước đó rồi, bây giờ, công ty của ba cũng phát triển ổn định rồi, Tô Ngữ Phù tuy không thiếu tiền, nhưng cô thật sự khát khao giả cho người giàu nhất trong nước, trở thành thiếu phu nhân nhà họ Long, ước mơ của mỗi cô gái.

Lúc này đây, cô đang hẹn cô bạn thân ở quán rượu để mượn rượu giải sầu.

“Ngữ Phù, bạn sao lại có thể thua một đứa con riêng được thế? Bạn là đại tiểu thư nhà họ Tô, còn cô ta là cái thá gì chứ!” Một cô gái quyền rũ không nghĩ đó là vấn đề lớn, khuyên cô.

“Cô ta đúng là không là cái thá gì, nhưng cô ta sinh cho anh ấy hai đứa con rồi, mình làm được gì chứ?” Tô Ngữ Phù cảm ly rượu, phần nộ nhấp một ngụm.

“Ngữ Phù, sao bạn càng sống càng nhát đi vậy! Ai mà dám cản đường mình thì mình sẽ dọn dẹp người đó, dù gì chuyện này có tiền là sẽ giải quyết được hết, bạn cứ khiến cô ta biến mất khỏi thế giới này là được, không phải sao?”

“Bạn nói cái gì?” Tô Ngữ Phù nhìn sang bạn thân.

“Mình nói với bạn nhé, nếu bạn không dạy cô ta bài học, cô ta sẽ ngênh ngang cao ngạo trước mặt bạn suốt đời, khiến bạn cứ bức bối suốt thôi, Long Dạ Tước không phải rất ghét đụng vô đồ người khác đã dùng qua sao? Cậu cứ tìm vài người đàn ông làm thịt cô ta đi, xem Long Dạ Tước có còn hứng thú nữa hay không.”

Đáy mắt Tô Ngữ Phù ánh lên tia xảo quyệt, cảm thấy chủ ý của cô bạn thân quá tuyệt, cô chỉ lo phần nộ, nên quên mất phải làm sao để chơi lại Tô Lạc Lạc một vỏ.

Đúng rồi, Long Dạ Tước đặc biệt ghét phụ nữ không trong trắng, cô gái không còn trong trắng nữa thì anh sẽ không đụng vào, nếu Tô Lạc Lạc bị người khác thịt rồi, lại vừa hay để Long Dạ Tước biết nữa thì cả đời này Tô Lạc Lạc cũng đừng mơ leo lên được giường của Long Dạ Tước, vì anh sẽ ghê tởm cùng cực.

“Tiểu Băng, vậy bạn nói mình phải làm gì?”

“Đơn giản thôi, mình có biết vài anh đại xã hội đen, người dưới tay anh ta chuyên làm những việc như thế, chỉ cần bạn ra được giá, tuyệt đối sẽ xử lý mọi chuyện sạch sẽ gọn gàng, chuyện giống của bạn vậy chẳng qua cũng chỉ cần một hai triệu tệ là xong hết á mà.”

Tô Ngữ Phù vừa nghe một hai triệu tệ, đối với cô vốn không phải là số tiền lớn gì, cô nhếch mép, “Được, bạn liên hệ dùm mình, mình phải nhanh chóng xử lý Tô Lạc Lạc, mình muốn cô ta không còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa.”

Cô gái kêu Tiểu Băng hút một điếu thuốc, tự tin cười nói, “Yên tâm đi! Chuyện này mình đảm bảo sẽ kêu bọn họ giải quyết đàng hoàng mà.”

Đáy mắt Tô Ngữ Phù xẹt qua tia hiểm ác, nếu có thể, cô thật ra muốn Tô Lạc Lạc biến mất hẳn khỏi thế giới này cơ, cô không có được Long Dạ Tước, vậy thì không ai được phép có được anh.

Chín giờ tối.

Xe của Long Dạ Tước dừng trước vườn hoa của biệt thự, Tô Tiểu Hình trong lòng còn ôm món quà của nhóc con, ngủ say trên ghế nhí đồng rồi, Tô Lạc Lạc đưa tay lấy xuống dùm nhóc, nhóc lập tức không chịu lại ôm cứng hơn.

Tô Tiểu Sâm cũng buồn ngủ lắm rồi, thường ngày chín giờ hơn là đã đi ngủ rồi, hơn nữa hôm nay cả hai đều không có ngủ trưa.

Tô Lạc Lạc và Long Dạ Tước mỗi người bế một đứa lên lầu, Tô Lạc Lạc cởi giày cho bọn trẻ, sau đó bung đến một thau nước ấm, lau người bọn trẻ từ trên xuống dưới, chỉ có thể lau người cho mát mẻ thôi. Long Dạ Tước đứng bên cạnh, cũng cực kỳ hiếu ý, nâng lên cơ thể của bọn trẻ để cô dễ lau người hơn. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

2179.

Bận rộn hết hai mươi mấy phút, trán Tô Lạc Lạc đã lấm tấm mồ hôi, sau khi lau xong, sắp xếp cho bọn trẻ yên vị hết rồi, Tô Lạc Lạc ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm nhìn trừng trừng mình.

Cô lập tức có chút hoảng hốt liếc anh ta, “Anh nhìn gì mà nhìn?”

Long Dạ Tước nhoen miệng cười, “Nhìn cô là phúc phần của cô.”

“Vậy tôi thà không cần loại phúc phần như vậy, anh vẫn cứ đi nhìn người phụ nữ khác đi nhé!” Nói xong, Tô Lạc Lạc bung thau nước đi ra ngoài.

Phía sau, Long Dạ Tước rầu rĩ nhìn theo bóng người cô, sau đó, lại cẩn thận đắp chăn cho bọn trẻ, cúi người hôn lên mái đầu nhỏ rồi mới ra cửa.

Tô Lạc Lạc về đến phòng, việc làm đầu tiên là bấm khóa trong, cô không muốn xảy ra chuyện nguy hiểm gì.

Bọn trẻ buồn ngủ rồi, cô cũng buồn ngủ rồi, nghĩ đến sáng sớm mai cô còn phải đi gặp Dạ Trạch Hạo, nhất định phải ngủ sớm.

Trong một căn phòng khác, Long Dạ Tước sau khi tắm rửa xong, gối tay nằm nhưng lại không thấy buồn ngủ, trong đầu anh nhớ lại lần đầu tiên nổi giận với cô, anh thật không ngờ rằng Tô Ngữ Phù có thể tự mình tát vào mặt để vu oan cho cô, và khi đó, trong lúc nóng giận anh đã nói ra những lời rất nặng nề.

Hóa ra cô ta bị hàm oan.

Chỉ là tính cách cô ta vừa ngang vừa cương, rõ ràng không phải cô ta làm, vậy mà cũng nhận bừa, đúng là ngốc mà.

Nhưng không quan tâm là như thế nào, trong lòng Long Dạ Tước cảm thấy có chút yên tâm, cô không phải loại người làm sai không chịu nhận, nghĩ đến việc phẩm cách của cô khá tốt, anh lại cảm thấy vui, như thế điều này có liên quan gì đến anh vậy.

Sáng sớm.

Tô Lạc Lạc mở mắt ra nhìn thời gian một cái, bảy giờ rưỡi sáng, Tô Lạc Lạc vừa mới dậy, điện thoại của Dạ Trạch Hạo đã gọi đến hồi rồi.

“A lô!” Cô nghe điện thoại.

“Đến đây trong vòng mười phút!”

“Vừa mới dậy, cho tôi hai mươi phút được không?”

“Ở đâu có loại nhân viên trả treo lên xuống như cô chứ.” Dạ Trạch Hạo giận.

“Tôi cũng phải mặc đồ đằng hoàng mới qua đó được chứ!”

“Cô có thể không mặc gì cũng được.” Bên kia truyền lại giọng cười bốn cọt.

Tô Lạc Lạc trực tiếp ngắt luôn điện thoại, cô phóng vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Khi cô đi xuống lầu, tưởng hai nhóc con còn đang ngủ, nhưng không ngờ là đều đã dậy cả rồi, bây giờ con gái đã biết tự mặc đồ, thế nên cô bớt được rất nhiều việc.

“Tại sao dậy sớm thế?”

“Mami, mami muốn đi đâu vậy?” Tô Tiểu Hinh nhanh mắt phát hiện cô mặc quần áo dùng để đi ra ngoài.

“Mami phải đi làm rồi.” Tô Lạc Lạc không có nói dối con gái.

“Đúng rồi, mami phải đến nhà chú Dạ làm việc rồi.”

“Tụi con có thể cùng đi không?” Tô Tiểu Sâm lập tức hỏi.

“Cái này...”

“Ba đang làm việc trong thư phòng, hôm nay ba rất bận, chắc chắn không có thời gian chơi cùng bọn con.” Tô Tiểu Sâm đang tìm cớ.

Tô Lạc Lạc nghĩ một hồi mới nói nhỏ, “Được thôi, mami có thể dẫn các con qua đó, nhưng tụi con phải đảm bảo không làm phiền chú Dạ.”

“Tụi con đảm bảo.”

Tô Lạc Lạc lập tức dẫn hai đứa trẻ ra cửa, ở đây cách nhà Dạ Trạch Hạo cũng chỉ khoảng mười phút đi bộ, Tô Lạc Lạc cùng bọn trẻ chạy bộ qua đó.

Buổi sáng, không khí trong lành, ba mẹ con vừa nói vừa cười vô cùng ấm áp vui vẻ, chạy giữa các lùm hoa.

“Một hai một, một hai một... cố lên, Tiểu Hinh.”

Tô Tiểu Hinh tức khắc bước đôi chân ngắn chạy theo.

Mười lăm phút sau, đến trước cổng nhà Dạ Trạch Hạo, Tô Lạc Lạc bấm chuông cửa, hai nhóc tí nhìn màn hình chuông cửa liên tục kêu, “Chú Dạ, mở cửa, chú Dạ...”

Cửa phát ra tiếng tách mở ra.

Tô Lạc Lạc đẩy ra, hai nhóc con tranh nhau chạy vào, Tô Lạc Lạc chỉ còn biết lắc đầu cười, xem ra hai nhóc con này thật sự rất thích Dạ Trạch Hạo.

Dạ Trạch Hạo lại nằm trên ghế sofa với dáng vẻ lười chây nước, biểu cảm khuôn mặt như chưa ngủ dậy.

“Tối qua lại thức nguyên đêm chơi game rồi sao?” Tô Lạc Lạc nhìn anh ta bất lực.

Dạ Trạch Hạo ngồi dậy, nhìn hai nhóc con đang đi vào, nở ngay nụ cười, “Sao lại dẫn theo hai nhóc tí đến rồi này?”

“Bọn trẻ nhất định đòi theo.” Tô Lạc Lạc nhìn Dạ Trạch Hạo, nếu anh không thích bọn trẻ làm phiền anh, vậy bây giờ tôi dẫn chúng về.”

Hai nhóc con tức khắc mở đôi mắt to, có chút tội nghiệp như là sợ Dạ Trạch Hạo không hoan nghênh chúng vậy đó.

Dạ Trạch Hạo nhìn chừng hai đứa trẻ, đúng là máu huyết trong người bọn họ còn có chung một nguồn cội nữa cơ! Anh cười, “Đừng lo, chú dĩ nhiên hoan nghênh các con rồi, hôm nay tụi con có thể ở nhà chú chơi cả ngày.”

“Yeah!” Hai nhóc con lập tức vui như hoa.

“Được rồi, mami đi chuẩn bị bữa sáng cho tụi con, tụi con đi chơi trước đi.” Nói xong, Tô Lạc Lạc quăng túi lên ghế sofa, cô đi vào nhà bếp.

Dạ Trạch Hạo nhìn hai đứa trẻ ở kế bên, hỏi, “Có muốn chơi game cùng chú không?”

“Muốn ạ!”

Dạ Trạch Hạo cầm cái điều khiển ti vi lên, lại ném cho Tô Tiểu Sâm một cái điều khiển xe đua, nhìn Tô Tiểu Hình nói, “Đội chủ và anh con chơi một lúc, rồi mới cho con chơi, được không nè?”

“Đạ được ạ.” Tô Tiểu Hình trả lời rất ngoan, hơn nữa, bây giờ nhóc cũng không biết chơi, chỉ có thể nhìn bọn họ chơi trước thôi.

Dạ Trạch Hạo chuyển sang một giao diện khác, Tô Tiểu Sâm lập tức kích động và hưng phấn hẳn, đôi mắt to lấp lánh sự quyết tâm, muốn so cao thấp với Dạ Trạch Hạo.

Dạ Trạch Hạo nhìn biểu hiện hưng phấn của nhóc con một cái, ngồi gần hơn để dạy nhóc cách sử dụng, nhóc con vô cùng thông minh, vừa dạy là hiểu ngay, nhìn màn hình là cảnh xe đua đã được chuẩn bị xong, Dạ Trạch Hạo mở miệng nói, “Chuẩn bị nhé, chúng ta bắt đầu đây.”

“Đạ, con chuẩn bị xong rồi.” Tô Tiểu Sâm cầm nút bấm của máy điều khiển.

Khi vừa bắt đầu, Tô Tiểu Sâm cứ đứng xe và phải bắt đầu lại mãi, Dạ Trạch Hạo cũng có chút cố ý nhường cậu nhóc, nhưng sau này, anh phát hiện Tô Tiểu Sâm có thiên phú, không ngờ có thể vượt qua anh rất nhanh, trên đường đua, xe của cậu nhóc chạy vừa nhanh vừa vững, bo cua cũng không bị lật xe nữa.

Dạ Trạch Hạo cũng phải ngạc nhiên, xem ra, anh không nhường được nữa, anh không thể thua một đứa nhóc con được! Nếu truyền ra ngoài thì mất mặt đến dường nào cơ chứ, thế nên, hai người họ một lớn một nhỏ, hai khuôn mặt có nét hao hao giống nhau, đều chăm chú cùng nhìn vào màn hình, bắt đầu một cuộc đua kịch liệt.

Tô Tiểu Hình ở bên cạnh cũng không làm phiền họ, ngược lại cũng tập trung xem dữ lắm.

Ở biệt thự tại một nơi khác, Long Dạ Tước đi ra sau khi giải quyết xong vài bức thư khẩn cấp trong thư phòng, không nghe thấy tiếng của bọn trẻ.

“Bọn trẻ đi đâu rồi?” Anh nhìn sang người hầu đang quét dọn, hỏi.

“Tô tiểu thư dẫn hai người họ ra ngoài rồi ạ.”

“Đi đâu?”

“Cô ấy không có nói, ngài gọi điện thoại xem sao ạ!”

Long Dạ Tước có một dự cảm không tốt, chả lẽ cô ta lại dẫn bọn trẻ sang nhà Dạ Trạch Hạo rồi sao! Nghĩ vậy, khuôn mặt anh tuấn của anh tức khắc u tối khó coi nữa, anh về thư phòng cầm điện thoại trên bàn gọi ngay cho số của Tô Lạc Lạc. Điện thoại Tô Lạc Lạc reo lên trên ghế sofa của Dạ Trạch Hạo, trong túi của Tô Lạc Lạc, Tô Tiểu Hình ngồi kế bên, nhóc lục điện thoại của mami ra, lấy điện thoại từ trong túi ra, mau chóng chạy đến nhà bếp tìm mami. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

2180.

“Mami, điện thoại của mami.”

Tô Lạc Lạc đang cất hành, cô cúi người xem, là Long Dạ Tước, cô lập tức nhìn con gái nói, “Tiểu Hình, đây là điện thoại của ba con, con nghe đi! Nói với ba, buổi trưa chúng ta không về ăn cơm, và kêu ba cũng không cần đến tìm chúng ta.”

“Đạ! Được ạ.” Tô Tiểu Hình lập tức nhấn nút nghe, bàn tay thịt mẫm mẫm cầm điện thoại đưa lên bên tai nghe, “A lô, ba ạ.”

Long Dạ Tước đang đợi Tô Lạc Lạc nghe điện thoại, ai ngờ đầu dây bên kia lại là giọng nói non nớt của con gái.

“Tiểu Hình, các con đang ở đâu? Mami các con đâu?”

“Chúng con đang ở nhà của chú Dạ, mami đang chuẩn bị bữa ăn sáng cho chúng con, anh hai và chú Dạ đang chơi game đó!” Tô Tiểu Hình lập tức báo cáo cho ba, sợ ba không biết vậy.

Sau đó, câu nói này thực sự khiến cho người đàn ông ở đầu dây bên kia giận sôi sục.

Cô ta vừa mới sáng tỉnh mơ đã chạy qua đó, là để chuẩn bị bữa ăn sáng cho Dạ Trạch Hạo? Hơn nữa, con trai anh và Dạ Trạch Hạo đang chơi game với nhau, con trai và Dạ Trạch Hạo đã trở nên thân cận đến thế rồi sao?

Cho dù đã giận đến nỗi không thể nhìn được rồi, giọng Long Dạ Tước đối với con gái vẫn dịu dàng như thường ngày, “Ngoan nào, để mami con nghe điện thoại.”

Tô Tiểu Hình lập tức thò đầu vào nhà bếp, “Mami, ba kêu mami nghe điện thoại.”

“Nói với ba là mami không rảnh.” Tô Lạc Lạc không muốn nghe chút nào! Dù gì thì cô cũng đoán trước được anh ta đang rất nổi giận.

Tô Tiểu Hình lập tức chu miệng nói, “Mami nói mami không rảnh, ba à, buổi trưa tụi con ăn cơm ở nhà chú Dạ, ba không cần lo cho tụi con nhé! Còn nữa, mami nói kêu ba đừng có lại tìm bọn con.”

Tô Lạc Lạc xém chút cắt trúng tay, con gái quả nhiên là ngốc mà, vì sao cứ phải khai cô ra thế này? Lần này, anh ta chắc chắn hận cô chết mất.

Gương mặt anh tuấn của Long Dạ Tước đã u ám cực kỳ, anh chỉ có thể cười nhẹ nói với con gái, “Được rồi, nói với mami các con, đúng năm giờ chiều phải đưa các con về nhà.”

“Dạ! Tụi con sẽ chơi thật vui ạ.” Tô Tiểu Hình cười mỉm chỉ nói.

Anh ta cúp điện thoại, bức bối như một con thú hoang đang lo lắng, bất cứ lúc nào cũng có thể vồ về phía người phụ nữ đó, ăn tươi nuốt sống cô ta.

Đáng chết mà, không hỏi qua ý anh, đem con của anh đến nhà của tên đàn ông khác, lại còn dám không nghe điện thoại của anh? Cô ta chắc chắn anh sẽ không đi bắt bọn trẻ về sao?

Nhưng mà, vừa rồi giọng nói ngọt ngào của con gái lại khiến anh nén cái quyết định bùng nổ này xuống, rõ ràng là con trai và con gái ở nhà Dạ Trạch Hạo đều chơi rất vui.

Vì thế, nếu bây giờ anh qua đó bế hai nhóc con về, chắc chắn sẽ khiến chúng thất vọng trải qua hết cuối tuần này rồi.

Đáng chết mà.

Long Dạ Tước nhíu mắt, toàn thân rạo rực một ngọn lửa giận nhưng không phát ra ngoài được, anh sẽ chỉ ngồi đợi tới nay cô ta về đây, phát ra hết lên đầu cô ta.

Trong phòng khách của Dạ Trạch Hạo, Tô Lạc Lạc nấu xong bữa sáng bụng đến, bốn tô mì, trên mỗi tô đều có một cái trứng chiên ốp la rất đẹp, lại còn có rau xanh và hành lá, còn nước canh nhìn rất hấp dẫn.

“Được rồi, không chơi nữa, ăn cơm thôi.” Tô Lạc Lạc nhìn về phía hai người đang chơi rất tập trung.

“Mami, con muốn ăn.” Tô Tiểu Hình trèo lên bàn, tô của bọn trẻ là tô nhỏ.

Vòng cuối cùng, Dạ Trạch Hạo cố ý nhường nhóc con thắng, Tô Tiểu Sâm chơi hết mười mấy trận, cuối cùng cũng thắng được một trận, vui hết sức, Dạ Trạch Hạo bắt giặc đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của cậu nhóc, nhìn gương mặt có ba phần giống mình này, như thể nhìn thấy con của anh vậy đó.

Nếu sau này anh có con cái, chắc chắn cũng sẽ xinh đẹp như hai nhóc con này nhỉ!

Trên bàn ăn, bốn người ngồi quây lại, không khí khá vui vẻ.

“Chú Dạ, chúng ta ăn xong rồi lại tiếp tục nhé.” Tô Tiểu Sâm nhìn Dạ Trạch Hạo với ánh mắt cầu khẩn.

Dạ Trạch Hạo nhướn miệng cười, “Thời gian cả ngày hôm nay của chú là dành cho bọn con hết đó.”

Tô Lạc Lạc ở bên cạnh mở to mắt nhìn anh, “Hôm nay anh không cần làm việc à?”

“Cuối tuần tôi không làm việc.” Dạ Trạch Hạo có đủ điều kiện dám có quyết định nông vậy, nói xong, anh quay về phía hai nhóc con nói, “Hôm nay có thể lao động cùng với chú không?”

“Chú Dạ muốn tụi con làm gì?”

“Chúng ta đi đến sau vườn rải giống cây trước, sau đó, tưới nước cho các cây bông trong vườn nhà chú, rồi chúng ta ăn chơi giải trí, được không nào?” Dạ Trạch Hạo khởi xướng lao động.

Hai nhóc con lập tức đồng thanh trả lời, “Được ạ!”

Tô Lạc Lạc bật cười, tuy nhiên, cô cũng cảm thấy cho hai nhóc con lao động chân tay cũng là việc tốt.

Ở phía sau vườn, người làm vườn đã làm tơi một khoảng đất, Dạ Trạch Hạo xé một gói hạt giống cây bông, hai nhóc con cũng nắm lấy một nắm, bắt đầu rải lên đất, bọn trẻ vừa cảm thấy mới mẻ, lại thấy thú vị.

Có sự giúp sức của bọn trẻ, Tô Lạc Lạc có thể rảnh rang ngồi ở bên cạnh, chống cằm nhìn hai đứa con của mình, vô cùng tự hào.

Dạ Trạch Hạo đi đến, giúp bọn trẻ rải hạt giống, sau khi rải xong một gói, hai nhóc con cầm thùng nhỏ đi tưới hoa, trên tay cầm cái gáo nhỏ, vừa tập trung, vừa dễ thương.

Dạ Trạch Hạo đi đến bên cạnh Tô Lạc Lạc, “Con c cô sinh không tồi chút nào, khá dễ thương đấy.” Nói xong, anh có chút tự hào nói, “Xem con trai cô kia, lại có chút giống tôi nữa cơ.”

Tô Lạc Lạc cười đắc ý, “Con trai tôi sau này lớn lên rồi, chắc chắn sẽ đẹp trai hơn anh.”

Dạ Trạch Hạo không ngờ cũng không phản kháng gì, mà còn phụ họa theo cô, “Nói không chừng lại có thể xảy ra đấy.”

Buổi trưa.

Người hầu chuẩn bị xong bữa cơm trưa, nhưng lại có chút không dám đi kêu Long Dạ Tước ăn cơm, vì hôm nay tâm trạng của anh có vẻ như khá tệ.

“Long tiên sinh, bữa cơm trưa chuẩn bị xong rồi.” Người hầu gõ cửa thư phòng.

“Biết rồi.” Một câu trả lời lạnh lùng trầm thấp của đàn ông vang lên.

Người hầu lập tức đi làm việc khác, nhưng người đàn ông trong thư phòng lại ngồi trong đó rất lâu vẫn chưa thấy ra.

Trước bàn làm việc to ở trong thư phòng, Long Dạ Tước ngồi ở đây cả buổi sáng rồi, nhưng lại không làm việc gì cả, ngược lại khí trường toát ra khắp người càng ngày càng u ám đáng sợ.

Nghĩ đến việc con của anh ta, và cả cô ta lúc này đang bầu bạn với một tên đàn ông khác, anh cảm thấy cả người không có chỗ nào dễ chịu cả, anh đã nén xuống lần thứ n cái bồng bột muốn ào đi tìm người rồi.

Bữa cơm trưa trên bàn không hề có ai dùng, người hầu đã dọn xuống sau nửa giờ đồng hồ, thức ăn nguội hết rồi.

Cửa trong thư phòng đóng kín mít, chưa từng mở qua lần nào.

Cho đến khi, khoảng bốn giờ chiều, cuối cùng thì từ trong phòng bước ra một thân hình rắn chắc mê người.

Long Dạ Tước cũng không lái xe, mà chỉ bước nhanh ra khỏi biệt thự, đi về hướng biệt thự nhà Dạ Trạch Hạo, anh đợi không được phải đến đòi lại con cái của anh, một khắc cũng không chờ thêm được nữa.

Khoảng bốn giờ, Tô Tiểu Hình không ngờ buồn ngủ quá ngủ say mất rồi, để con lên giường xong hết rồi Tô Lạc Lạc cũng cảm thấy con buồn ngủ kéo đến, mà lúc này đây, điện thoại cô reo lên liên hồi, rất vang trong căn phòng im ắng.

Tô Lạc Lạc sợ làm ồn con gái, vội nhìn một cái là nhắc máy nghe ngay, nói nhỏ, “A lô!” Long Dạ Tước khi nghe thấy giọng cô, lại nghe thấy xung quanh cô im lặng như tờ, sắc mặt anh lập tức sa sầm xuống, “Cô đang làm gì thế?” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 81

2181.

Tô Lạc Lạc đã bước ra lan can rồi, giọng của cô hồi phục bình thường, “Tiểu Hình ngủ rồi, không muốn làm ồn con bé, có chuyện gì thế?”

“Bây giờ tôi muốn cô dẫn bọn trẻ ra đây, tôi muốn dẫn về nhà.” Long Dạ Tước ra lệnh.

“Không được, Tiểu Hình chỉ vừa mới ngủ thôi.” Tô Lạc Lạc cảm thấy cần phải để con gái ngủ ngon lành.

“Tô Lạc Lạc, tôi đã nhìn cô lâu lắm rồi, cô muốn gặp Dạ Trạch Hạo, tôi không quan tâm, nhưng không được phép dẫn con tôi đến nhà anh ta.” Long Dạ Tước đã giận đến thể hiện ra cả giọng nói.

Tô Lạc Lạc có chút giận nói, “Rốt cuộc anh bị bệnh gì thế? Tiểu Sâm Tiểu Hình chơi ở đây vui vẻ, anh để chúng chơi ở đây thì có chuyện gì chứ?”

Đầu dây bên kia im lặng, nhưng thông qua điện thoại Tô Lạc Lạc biết được là lại chọc anh ta nổi giận rồi.

“Được rồi, cho tôi thêm một tiếng đồng hồ, tôi sẽ dẫn bọn trẻ về, để cho Tiểu Hinh ngủ một giấc trước đã.” Tô Lạc Lạc chỉ còn cách thỏa hiệp.

Năm giây sau, giọng nói nghiêng rằng từ đầu dây bên kia truyền đến, “Đúng năm giờ, nếu cô không dẫn bọn trẻ về đây, sau này cô cũng không cần về nữa.”

“Anh...” Tô Lạc Lạc muốn phản bác một câu, nhưng điện thoại bên kia đã cúp trước.

Tô Lạc Lạc có chút không biết phải nói gì, Long Dạ Tước cứ phải tính toán chi li như vậy sao? Nhưng mà Tô Lạc Lạc cũng không tính để con gái ngủ quá lâu, nếu không, buổi tối nhóc sẽ không ngủ được.

Cô đi xuống lầu, tính xem con trai có phải đang chơi với Dạ Trạch Hạo không, trên ghế sofa trong đại sảnh, nhìn thấy trong lòng Dạ Trạch Hạo là một thân hình bé nhỏ đang ngủ say, trong tay cậu nhóc còn có đồ chơi nữa, đang bị Dạ Trạch Hạo nhẹ nhàng lấy khỏi.

Tô Lạc Lạc bắt giấc kinh ngạc, con trai cũng ngủ say rồi.

Dạ Trạch Hạo đặt nhóc con xuống chiếc sofa dài ở bên cạnh, người cao ngạo lạnh lùng thường ngày khi đối đãi với con nít thì lại thể hiện ra sự ảm áp dịu dàng, còn Tô Lạc Lạc đứng ở góc cầu thang bị cảnh tượng này làm cho cảm động.

Khi người khác đối tốt với con của mình, trong lòng cô rất cảm kích.

Dạ Trạch Hạo quay đầu nhìn thấy khuôn mặt đơ ra của cô, anh nhướn miệng cười, “Sao thế?”

“Không có gì! Vừa rồi Long Dạ Tước gọi điện đến, kêu tôi trước năm giờ phải bế bọn trẻ về.” Tô Lạc Lạc có chút bất lực.

“Mặc kệ anh ta, để bọn trẻ ăn tối xong rồi hẵng về.” Dạ Trạch Hạo lạnh lùng nói một câu phản đối.

“Tôi cũng thấy lạ, Long Dạ Tước tại sao lại ghét việc tôi dẫn các con đến nhà anh chơi đến thế? Đều là chơi cả, thật không hiểu anh ta nghĩ sao nữa.”

Cái lý do này, Tô Lạc Lạc không rõ, nhưng Dạ Trạch Hạo lại có đáp án trong lòng rồi, Long Dạ Tước đúng thật là chỉ quan tâm bọn trẻ thôi sao? Hay là khó chịu việc cô đến nhà anh?

Bắt đầu từ bây giờ, sau này mỗi khi cô ra cửa phải cẩn thận, với người bên ngoài thì cô có thân phận là bạn gái tôi rồi.” Dạ Trạch Hạo nhắc nhở.

Nói đến chuyện này, Tô Lạc Lạc lập tức liếc anh ta, “Đều là tại anh, tôi không muốn nổi tiếng kiểu như vậy đâu!”

“Không thì, chúng ta phim giả tình thật đi! Cô làm bạn gái của tôi luôn đi!” Dạ Trạch Hạo cười khá nghiêm túc.

Tô Lạc Lạc nhìn anh kinh hãi, “Tôi không thêm đâu!”

“Tại sao không thêm?” Dạ Trạch Hạo hiếu kỳ nhíu mắt hỏi.

“Không muốn là không muốn, không có tại sao.” Tô Lạc Lạc mím môi, cô đối với đàn ông rất không có tự tin, cô thà sống đơn thân một mình.

Dạ Trạch Hạo nhìn cô không biết phải nói gì luôn, “Tuy nhiên trong mắt người ngoài giới, cô đã là bạn gái của tôi rồi.”

“Dạ Trạch Hạo, cho là tôi cầu xin anh có được không? Anh nhanh chóng tìm một cô minh tinh ra đính chính sự việc đi! Chuyên sự chú ý của công chúng sang nơi khác.” Tô Lạc Lạc nhìn anh đầy thành khẩn.

“Không, tôi thích được có tin đồn tình cảm với cô.” Dạ Trạch Hạo ngoan cố cười, một hàm răng trắng sáng khá chói mắt, Tô Lạc Lạc ngơ vãi giây, dời ánh nhìn đi.

Khoảng bốn giờ bốn mươi, Tô Lạc Lạc nhìn hai đứa trẻ còn đang say ngủ, nhất thời khó xử rồi đây, Long Dạ Tước yêu cầu cô phải dẫn bọn trẻ về trước năm giờ, nhưng bây giờ, cô làm sao dẫn đây!

“Dạ Trạch Hạo, anh có thể lái xe đưa bọn tôi về không?” Tô Lạc Lạc nhìn Dạ Trạch Hạo hỏi.

“Không thể.” Dạ Trạch Hạo nói xong, anh lười biếng ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt lại thảnh thơi nhìn về phía cậu nhóc đang ngủ trên ghế sofa, như thể cái khoảnh khắc này khiến anh rất mãn nguyện vậy.

Tô Lạc Lạc cầm điện thoại lên xem thời gian không ngừng di chuyển, có một cảm giác như thể bị ép đến không thở nổi, cô thật sự rất ghét cái cảm giác bị khống chế sự tự do này.

“Được rồi, ngồi xuống đằng hoàng xem nào, đợi bọn trẻ ngủ dậy rồi đi cũng không muộn, chẳng lẽ Long Dạ Tước còn ăn được cô à?” Dạ Trạch Hạo an ủi.

“Anh đúng là đứng nói nên lưng không đau, chứ Long Dạ Tước đã nổi giận lắm rồi.” Tô Lạc Lạc thở ra một hơi, cô thật ra đồng tình với lời nói của Dạ Trạch Hạo, đúng rồi! Bọn trẻ đang ngủ, đây là chuyện lớn đến dường nào! Anh ta không thể lại bắt cô kêu bọn trẻ dậy chứ!

“Anh ta nổi giận là chuyện của anh ta, cô sống cuộc sống của cô, hai người không phải đã từng nói là không can thiệp vào chuyện của nhau sao?” Dạ Trạch Hạo nhíu mày hỏi, nói xong, anh bắt gặp ánh mắt, hiểu kỳ hỏi, “Tô Lạc Lạc, cô thành thật nói cho tôi biết đi, năm đó cô làm thế nào mà sinh hạ được con của Long Dạ Tước, ngày trước cô và anh ta đã từng là người yêu sao?”

Đây là điều cấm kỵ của Tô Lạc Lạc, cô trước giờ không hề muốn nhắc với bất kỳ ai, ngay cả là Dạ Trạch Hạo, cô cũng tuyệt đối sẽ không nói một chữ nào chuyện của năm đó cả, “Đừng nhắc chuyện này với tôi.”

“Vậy tôi đổi một câu hỏi, cô và Tô Ngữ Phù là quan hệ gì?”

“Quan hệ gì cũng không có!”

“Lừa đảo, các người đều họ Tô, hai người là chị em phải không! Có lẽ là chị em cùng cha khác mẹ, tôi đoán có đúng không?” Dạ Trạch Hạo có chút đắc ý nhíu mày.

“Anh đoán đúng rồi, tôi cũng sẽ không thương anh cái gì cả.” Tô Lạc Lạc ngồi xuống ở bên cạnh, chỉ chờ bọn trẻ tỉnh giấc.

“Được thôi! Một câu hỏi cuối, cô và Long Dạ Tước bây giờ ở cùng nhà, hai người có khi nào...” Dạ Trạch Hạo dùng ánh mắt cô hiểu mà để nhìn cô.

Cả người Tô Lạc Lạc tức khắc nổi da gà, cô nói với giọng khá bất mãn, “Anh đoán bậy gì thế? Tôi và anh ta sao lại có thể? Tô Lạc Lạc tôi cả đời này cũng sẽ không chạm vào người đàn ông mà Tô Ngữ Phù đã chạm qua.”

Dạ Trạch Hạo vừa nghe thấy, trong lòng lập tức thấy khoan khoái lạ thường, anh đợi là đợi câu nói này.

“Vậy lẽ như Long Dạ Tước biến thái dùng biện pháp mạnh với cô thì sao?” Dạ Trạch Hạo hỏi đùa.

“Vậy tôi thà cắn lưỡi tự tử.” Tô Lạc Lạc hừ một tiếng, còn đôi mắt trong sáng như bầu trời đêm của cô lại toát ra sự kiên định.

Dạ Trạch Hạo nhìn gương mặt nghiêng bên xinh đẹp tinh tế của cô, Tô Lạc Lạc không phải là loại con gái đẹp mỹ miều, nhưng mà người cô tỏa ra ánh sáng như ngôi sao trên trời, sạch sẽ, bắt mắt.

Hơn năm giờ rồi.

Điện thoại của Tô Lạc Lạc đúng giờ reo lên.

Cô vừa cầm lên xem, không phải Long Dạ Tước thì là ai chứ?

Cô vội cầm điện thoại ra vườn hoa nghe.

“A lô!”

“Năm giờ rồi, bọn trẻ đang ở đâu?”

“Thật không may mà, vừa rồi Tiểu Sâm cũng ngủ mất rồi, một mình tôi không thể đem hai đứa trẻ đang ngủ say về nhà.” Tô Lạc Lạc giải thích một tiếng.

Đầu dây bên kia chỉ nghe thấy tiếng cười nhạt, “Đừng có tìm cớ nữa, tôi đến đón bọn trẻ.” “Bọn trẻ đúng thật đang ngủ...” Tô Lạc Lạc đang nói thì bị cúp điện thoại, có chút không biết phải nói sao cả. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

2182.

Cô bèn đợi ở vườn hoa, chưa tới ba phút thì bên ngoài đã truyền đến tiếng xe, tiếp theo đó, tiếng chuông cửa.

Tô Lạc Lạc vội chạy đến mở cánh cửa nhỏ, cửa mở ra, thân hình cao to thẳng tắp của Long Dạ Tước bước nặng nề đi vào, chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái, và chuẩn bị vào biệt thự tìm con của anh ta.

Dạ Trạch Hạo dĩ nhiên biết bên ngoài có khách đến, cả người anh phát ra hàn khí, anh đứng dậy chặn ngay cửa, lười biếng cất giọng cảnh cáo, “Long thiếu gia, anh như thế là thuộc dạng xâm phạm nhà riêng nhé, tôi có thể kiện anh đó.”

Long Dạ Tước như không nghe thấy, nhìn con trai đang nằm ngủ trên sofa, anh quay đầu hỏi Tô Lạc Lạc, “Tiểu Hình đâu!”

“Con bé ở trong phòng khách trên lầu.”

“Bé con bé xuống đây, chúng ta đi về.”

Tô Lạc Lạc nhìn anh ta chắc chắn muốn dẫn con đi rồi, chỉ còn biết đi lên lầu, bé đưa con gái đang ngủ mê man xuống lầu.

Long Dạ Tước bế Tô Tiểu Sâm, nhìn Tô Lạc Lạc bế con gái rồi, anh bước chân ra cửa.

Dạ Trạch Hạo chớp đôi mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ rời khỏi, Tô Lạc Lạc bế con gái ngồi lên xe, kế bên, Tô Tiểu Sâm dựa vào cô tiếp tục ngủ, Long Dạ Tước khởi động xe, chạy thẳng đến biệt thự nhà anh ta.

Chẳng qua chỉ mất có hai ba phút là đến rồi.

Ngừng xe lại, Long Dạ Tước bế Tô Tiểu Sâm lên, Tô Lạc Lạc nhìn thấy con gái ngủ đến không chịu dậy, chỉ có thể bế bé con đi theo lên lầu.

Cho bọn trẻ ngủ đang hoảng rồi, Tô Lạc Lạc nhẹ nhàng đóng cửa, vừa chuẩn bị về phòng, cô bị một bàn tay to kéo lại, giật mình quay đầu, thì khuôn mặt anh tuấn của Long Dạ Tước xuất hiện.

“Anh làm gì vậy? Buông tôi ra!”

“Tô Lạc Lạc, tôi cảnh cáo cô, sau này cô mà hẹn hò riêng với tình lang thì đó là chuyện của cô, nếu cô cũng dẫn bọn trẻ theo thì cô cút đi khỏi đây cho tôi.” Ánh mắt Long Dạ Tước như dao sắc vậy đâm xuyên qua cô.

Tìm Tô Lạc Lạc như rơi xuống vực thẳm, xem ra hôm nay đã chọc anh ta giận lắm rồi.

Tô Lạc Lạc đứng chống eo, ngẩng đầu bất khuất nhìn trực diện vào mắt anh ta, “Long thiếu gia, tôi cảm thấy chúng ta cần thảo luận đảng hoàng.”

“Tôi với cô không có gì để thảo luận cả, nhưng có một việc tôi phải cảnh cáo cô, sau này khăn của cô và bọn trẻ phải phân nhau ra.” Long Dạ Tước lạnh lùng mĩa mai.

Tô Lạc Lạc nhất thời không phản ứng được, “Tại sao?”

“Vì tôi không muốn cô nhiễm phải bệnh gì ở ngoài, lại truyền nhiễm cho bọn trẻ.”

Gương mặt Tô Lạc Lạc đỏ rực, anh ta dám nghi ngờ cuộc sống riêng tư của cô không có quy luật? Cô giận đến nắm chặt nắm đấm, “Anh mới có bệnh đó, bệnh thần kinh.”

Đôi mắt sâu của Long Dạ Tước hiện lên nét u ám, đôi môi mỏng mím chặt hơn, bên ngoài cửa sổ vốn đã bóng tối bao trùm, lúc này đây, cái bóng tối này lại bao trùm lấy người anh, khiến cả người anh phát ra cảm giác lạnh lẽo đáng sợ.

Long Dạ Tước nheo cặp mày ngài, sự im lặng bốn bề kéo lý trí của anh quay về.

Nộ khí bộc phát ban nãy rốt cuộc bắt nguồn từ đâu cơ chứ?

Tại sao chuyện gì liên quan đến cô ta, anh đều lo lắng bức bối, rõ ràng là bất cứ chuyện gì của cô ta đều không liên quan đến anh, nếu không phải vì có bọn trẻ ràng buộc lại, anh hoàn toàn không thể để mắt đến một người phụ nữ bình thường không có chút đặc biệt gì này.

Long Dạ Tước hít một hơi dài, có chút khó chịu với tâm lý không khống chế được này.

Thân hình cao lớn lạnh lẽo đứng đó một hồi, Long Dạ Tước đẩy cửa phòng bọn trẻ bước vào trong.

Một cái cuối tuần có chút không suôn sẻ thế là cũng qua, sáng sớm, sau khi kêu dậy hai đứa con và đưa đến trường rồi Tô Lạc Lạc mới tính là có thời gian rảnh.

Cô nhìn về thân hình cao to thẳng tắp ở bên cạnh, “Buổi chiều khi đến đón bọn trẻ thì gọi cho tôi một cái nhé.”

Vừa nói xong, điện thoại cô reo lên, cô cầm lên xem, là của Dạ Trạch Hạo.

“A lô!”

“Ở đâu thế!”

“Ở trước cửa trường bọn trẻ.”

“Nhìn về bên trái của cô, chiếc xe thể thao màu đen, mau qua đây.” Dạ Trạch Hạo nói xong thì tắt điện thoại.

Tô Lạc Lạc nhìn về phía chiếc xe thể thao vô cùng hào nhoáng ở bên đường, cô mím môi cười, bước nhanh qua đó, hoàn toàn lơ đi sự tồn tại của người

đàn ông đứng bên cạnh.

Ánh mắt của Long Dạ Trục nhìn theo, nhìn thấy thân hình vội vàng không chờ được để gặp đàn ông của Tô Lạc Lạc, đáy mắt anh lại phát ra tia lạnh lùng, cô ta quả thực đang hẹn hò với Dạ Trạch Hạo?

Tô Lạc Lạc kéo cánh cửa ghế lái phụ của chiếc xe thể thao, ngồi vào, cô có chút kinh ngạc hỏi, “Anh đến khi nào thế?”

“Vừa đến.” Dạ Trạch Hạo đương nhiên không cho cô biết, anh bây giờ rười đã đứng đợi ở đây rồi, cô ta sẽ đưa con đi học, anh đợi ở đây, cũng thuận tiện đón cô.

“Hôm nay chúng ta có công việc gì không?”

“Buổi chiều tôi có một hoạt động tuyên truyền, bây giờ cùng tôi ăn sáng trước đã.” Nói xong, Dạ Trạch Hạo đạp chân ga, chiếc xe thể thao màu đen phát ra tiếng gầm rú như thú hoang, rời khỏi.

Còn người đàn ông đi về phía chiếc xe sang nhưng khá khiêm tốn ở hướng khác, khuôn mặt anh tuần u ám cực kỳ, tiếp theo đó, xe cũng phóng đi như tên bay về hướng tòa kiến trúc đường như đã là một dấu hiệu nhận biết của thành phố này.

Buổi sáng, chị Mai mở cuộc họp sớm như thường lệ, gọi nhân viên toàn công ty vào phòng họp, chỉ thảo luận một vấn đề, đó là tập hợp tất cả tin tức liên quan đến Dạ Trạch Hạo, phân tích thảo luận.

Còn nam nhân vật chính của sự việc lúc này đang ngồi thướt trên ghế, đeo tai nghe, và đang chơi game.

Mấy lần Tô Lạc Lạc xem nhin không được cười ra tiếng, nhưng mà, thấy khuôn mặt chị Mai nghiêm túc phát biểu ý kiến, cô cũng phải giả bộ nghiêm túc nghe.

Hoạt động tuyên truyền chiều nay, chúng ta sẽ tăng thêm tám người bảo vệ tháp tùng, tôi, Tô Lạc Lạc, thêm hai vị trợ lý nữa sẽ cùng tham dự.” Tô Lạc Lạc vừa nghe xong, cô cũng phải đi đến hiện trường, vội lắc đầu nói, “Không được, chị Mai, tôi không thể đi, bây giờ tôi và anh ta đang có tin đồn! Nếu tôi đi nữa, chắc chắn sẽ có càng nhiều phiền phức hơn, tôi ngoài việc là chuyên gia hóa trang của anh ta ra, chả có tí quan hệ gì với anh ta cả! Hơn nữa, tôi cũng không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh ta cả.”

Lời của Tô Lạc Lạc khiến cho các cô gái ở kế bên đều mở to mắt, Tô Lạc Lạc nói thật đấy sao?

“Lạc Lạc, lần này cô thật sự nổi tiếng rồi, nhưng mà, cô phải suy nghĩ cho hoàn cảnh và lập trường của Dạ thiếu gia, chúng ta không muốn người ngoài giới nghi Dạ thiếu gia của chúng ta là người phong lưu đa tình, thế nên, chúng ta quyết định im lặng để xem như là xác nhận tình cảm của hai người.”

Tô Lạc Lạc mở to đồng tử, “Hả!”

“Lạc Lạc, cô không biết vì chuyện này mà danh tiếng của Dạ thiếu gia lại nổi lên một mức độ mới à.”

Chị Mai cũng cười lên, “Thế nên, cái tin đồn tình cảm này chúng ta sẽ không giải thích với người ngoài giới, để bọn họ tùy ý viết vạ! Chỉ cần không liên đới những tin xấu, chúng ta có thể giả bộ không thấy, Lạc Lạc, cô tạm thời làm bạn gái tin đồn của Dạ thiếu gia vậy!”

“Tôi... chị Mai, tôi không được đâu!” Tô Lạc Lạc muốn khóc mà, cô không muốn bị đẩy vào đỉnh ngọn sóng giải trí đâu, sau này cô phải sống như thế nào đây?”

“Được rồi, họp đến đây thôi!” nói xong, chị Mai nhìn người đàn ông đang chơi game bên cạnh hỏi, “Dạ thiếu gia, anh có gì cần phải bổ sung không?” Dạ Trạch Hạo lấy tai nghe ra, nhìn một lượt nhân viên của mình, “Tô Lạc Lạc ở lại, còn những người khác thì đi làm việc đi.” Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

2183.

Đột nhiên, trong phòng họp lớn, chỉ có Dạ Trạch Hạo, chị Mai, Tô Lạc Lạc.

Dạ Trạch Hạo tắt trò chơi trên điện thoại, ngẩng đầu nhìn Tô Lạc Lạc, “Vừa rồi lời nói của chị Mai cô nghe thấy rồi đó, vì muốn tạo hình tượng chung thủy của tôi, cô phải hi sinh một chút làm bạn gái của tôi!”

“Vậy sau này tôi sẽ như thế nào?” Tô Lạc Lạc cắn môi, có chút lo lắng.

“Yên tâm đi! Chúng tôi tuyệt đối sẽ giúp cô hoàn mỹ rút khỏi, bây giờ, cô hoàn toàn không cần lo lắng.” chị Mai an ủi nói.

“À đúng rồi, tối hôm nay có một dạ tiệc quan trọng anh nhất định phải tham gia, tôi nghĩ bạn gái đi theo để Tô Lạc Lạc đảm nhiệm vậy.”

“Tôi?” Tô Lạc Lạc lập tức dùng ngón tay chỉ vào bản thân, lắc đầu, “Tôi không được, tôi không có bất kì kinh nghiệm tham gia yến tiệc gì.”

Dạ Trạch Hạo nhướn miệng cười, “Yên tâm, tôi sẽ dạy cô.”

“Không, anh vẫn là kiếm nữ mình tinh khác đi! Tôi thật sự không được.” Tô Lạc Lạc cũng không phải khiêm tốn, mà là, cô cũng sợ làm anh mất mặt.

Chị Mai quay đầu nghiêm túc nhìn cô nói, “Lạc Lạc, nhất định là cô, cho dù chúng ta đều biết tin đồn của các người là giả rồi, nhưng với người ngoài giới, chúng ta có thể xem như là đã âm thầm nhận định quan hệ của hai người, như vậy có thể tạo được hình tượng chung tình cho Dạ thiếu gia, xin cô phối hợp một chút được không?”

Tô Lạc Lạc cười khỏ, nói rõ chỉ là người trang điểm kiêm tạo hình cá nhân của anh ta, bây giờ, cô làm những chuyện gì rồi?

Phải chăm sóc ba bữa cho anh, còn phải đảm nhận vai bạn gái anh ta, vẫn phải cùng anh ta tham gia yến tiệc thiết đãi, quả nhiên, lương cao cũng không phải dễ dàng gì lấy được.

Buổi chiều, Dạ Trạch Hạo đại diện cho một nhãn hiệu quốc tế, anh từ lúc tham dự đến lúc rời khỏi cũng chỉ khoảng mười phút, mà thù lao của anh đã là tám chữ số rồi.

Tô Lạc Lạc ở xe bảo mẫu đợi anh ta, nhìn thấy một đồng fan điên cuồng từ thương trường truy đuổi ra ngoài, kêu tên anh ta thật lớn, như là sóng người vậy, tám người vệ sĩ chặn lại cũng có vẻ khá mất sức.

Tô Lạc Lạc cuối cùng nhận thức được sức mạnh fan của Dạ Trạch Hạo rồi, hơn nữa khi Dạ Trạch Hạo chuẩn bị lên xe vẫn không quên vẫy tay với bọn họ, còn không quên cho một nụ hôn gió.

Tô Lạc Lạc thông qua cửa kiếng xe, nhìn thấy một nhóm con gái dường như sắp phát xui, hét lớn, kêu lớn chồng yêu.

Dạ Trạch Hạo ngồi lên xe, hít một hơi dài, trợ lý lập tức đưa nước qua, lại đứng trước mặt anh, lấy giấy lau mồ hôi trán của anh, phục vụ rất là chu đáo.

Dạ Trạch Hạo uống một ngụm nước, quay đầu nhìn sang Tô Lạc Lạc kế bên, “Nhìn thấy rồi chứ? Phụ nữ muốn gả cho tôi nhiều đến nỗi có thể vòng một vòng trái đất đó.”

Tô Lạc Lạc gật đầu, “Nhìn thấy rồi.”

“Thế nên cô không muốn gần gũi lâu được trăng trước sao?” Dạ Trạch Hạo một đôi mắt mê người nhìn cô sâu xa.

Tô Lạc Lạc nhin không được khúc khích cười, “Anh đây là đang tiếp thị bản thân mình đó hả?”

Dạ Trạch Hạo nhìn cô một bộ dạng không rung động gì, còn có biểu cảm cười nhạo anh, anh lông mày nhíech lên, chỉnh ghế, nằm xuống nhắm mắt lại ngủ bù.

Còn bên ngoài cửa sổ, xe bảo mẫu dưới sự bảo vệ của xe vệ sĩ, một nhóm fan vẫn không ngừng đuổi theo, Tô Lạc Lạc nhìn thấy một nhóm fan nữ đông đen đặc, có chút không hiểu nổi.

Về đến công ty, đã là buổi chiều ba giờ hơn rồi, Tô Lạc Lạc nghĩ đến đêm nay phải cùng Dạ Trạch Hạo đi tham gia dạ hội, vậy việc đón bọn trẻ, tất nhiên sẽ do Long Dạ Tước đảm nhiệm rồi.

Cô lấy điện thoại ra gọi vào số của anh.

“A lô!” Một âm thanh lạnh như băng của người đàn ông truyền đến.

“Chuyện là... buổi chiều tôi có khả năng không có thời gian về đó, anh có thể đi đón con không, tối tôi sẽ về sớm chút.” Tô Lạc Lạc nói như đang hỏi dò.

“Cùng đi.”

“Tôi có khả năng thật không rời khỏi được.” Tô Lạc Lạc cũng thoái thác, nhưng mà Dạ Trạch Hạo nhất định muốn cô tham gia dạ tiệc.

“Cho tôi một cái lý do không thể rời khỏi.” Người đàn ông âm thanh lạnh giống như diêm vương gia.

Tô Lạc Lạc hít một hơi dài, chỉ có thể nói dối, “Bạn của tôi bệnh rồi, tôi muốn đi chăm sóc cô ta một chút, nhiều nhất hơn tám giờ rưỡi tôi sẽ về nhà.”

Bên kia im lặng ba giây, mới trả lời, “Được!”

Cúp điện thoại, Tô Lạc Lạc hít một hơi dài, nghĩ lại, có gì chứ! Tại sao phải báo cáo với anh ta tất cả chi tiết chứ?

Bọn họ có quan hệ gì? Chỉ có vợ chồng người yêu mới hỏi kỹ như vậy chứ!

Tuy nhiên, Dạ Trạch Hạo đồng ý với cô, đúng tám giờ rưỡi sẽ chờ cô về.

Phòng làm việc tổng tài tập đoàn Long thị.

Trợ lý riêng Long Dạ Tước - Sở Nghiênm- hỏi, “Long tổng, yến tiệc tối nay ngài thật sự sẽ thoái thác sao?”

“Hủy đi.” Long Dạ Tước ngữ khí nói dứt khoát.

Sở Nghiênm suy nghĩ một lúc, vẫn nhắc nhở một câu, “Vừa rồi nhận được tin mới nhất, ngài Odinson mà anh rất muốn gặp sẽ tham gia dạ tiệc tối nay.”

Long Dạ Tước lông mày nhướn lên, “Chắc chắn?”

“Đã xác nhận danh sách khách mời rồi.”

Long Dạ Tước cắn môi, quyết định nói, “Được, nói với nhà tổ chức bên đó, tối nay sẽ tới dự tiệc.”

“Được ạ!” Sở Nghiênm gật đầu rời khỏi.

Long Dạ Tước cầm lấy điện thoại gọi về số điện thoại nhà họ Long.

“Alo, thiếu gia.”

“Kêu mẹ tôi nghe điện thoại.”

Chưa đến một lúc, âm thanh của Tường Ân truyền đến, “Dạ Tước, làm sao rồi?”

Long Dạ Tước nói với mẹ, “Mẹ, tối nay con sẽ gửi bọn trẻ về nhà họ Long ăn tối, khoảng tám giờ rưỡi con sẽ qua đó đón bọn trẻ.”

“Được, gửi qua đây đi! Chúng ta đều mong hai đứa trẻ qua đây! Có mấy ngày không gặp mà nhớ lắm rồi.”

“Được!” Long Dạ Tước đồng ý một tiếng.

Chiều năm giờ rưỡi, Long Dạ Tước đón được bọn trẻ, bọn trẻ nghe nói hôm nay phải đi đến bà nội ăn cơm tối, cũng rất mới mẻ, không có cự tuyệt, rốt cuộc bọn trẻ còn nhỏ, đối với mối quan hệ phức tạp của người lớn, vẫn chưa nhận thức được rõ ràng.

Cửa lớn nhà họ Long

Để nghênh tiếp hai đứa trẻ, nhà họ Long đã chuẩn bị kỹ càng, chưa đến một lúc, nhìn thấy một chiếc xe sang màu đen chạy đến, Long Dạ Tước trong tay ôm một đứa bé gái xinh đẹp, tay dẫn một cậu bé trai, cái hình ảnh này thật sự làm Tường Ân cảm động đến rơi nước mắt.

Bọn trẻ thật xinh đẹp.

Ôm bọn trẻ vào trong đại sảnh, Long Dạ Tước tỉ mỉ dặn dò một hồi, nhìn qua các con có vẻ tội nghiệp, anh vẫn không thể yên tâm.

“Được rồi, Dạ Tước, đi đi! Chúng ta sẽ chăm sóc chúng nó mà.” Tường Ân dịu dàng nói với con trai.

“Được, ba bảo đảm trước tám giờ rưỡi đến đón các con.”

“Ba sẽ cùng mami lại đón chúng con hả?” Tô Tiểu Hình hỏi.

“Ta cũng không xác định được cô ấy có đến hay không.” Long Dạ Tước không dám đảm bảo.

“Ba à, ba đánh điện thoại cho mami, kêu mami cùng ba đến đón chúng con.” Tô Tiểu Sâm lên tiếng nói.

“Được! Ta đến lúc đó sẽ gọi điện cho cô ta.” Long Dạ Tước xoa xoa đầu của hai đứa trẻ, ngẩng đầu nói với Tường Ân, “Con không đợi bà nội dậy đâu, con đi trước.”

“Đi đi!” Tường Ân gật đầu.

Long Dạ Tước đi rồi, hai đứa trẻ có chút nhìn nhau, rốt cuộc bên nhà họ Long, bọn nó có chút lạ lẫm. “Tiểu Hình Tiểu Sâm, qua bên này, ta đã chuẩn bị cho các cháu đồ ngon nè.” Tường Ân dẫn bọn trẻ qua đó. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

2184.

Trung tâm thành phố.

Trong tiệm lễ phục cao cấp.

Tô Lạc Lạc đang được chị Mai dẫn đến đây chọn bộ lễ phục tối nay, cô đóng vai là bạn gái mới của Dạ Trạch Hạo, tất nhiên một sợi chỉ cũng không được qua loa, Tô Lạc Lạc vô cùng căng thẳng.

“Lạc Lạc, loại hơi lộ một chút, cô có mặc được không?”

“Không được, tôi không dám mặc.”

“Thế này vậy! Tôi cảm thấy bộ lễ phục này rất hợp với cô.” Nói xong, chị Mai cầm một bộ lễ phục màu hồng da đi ra.

Tô Lạc Lạc có một khuôn mặt trái xoan tinh tế mê người, đôi mày xinh đẹp, môi đỏ căng mọng, đôi mắt to linh hoạt biết nói, thanh thoát như tiên nữ, và màu hồng da là màu sắc phù hợp với cô nhất, nó tôn lên làn da trắng như tuyết của cô, càng giống như phấn phủ mịn màng vậy, trắng ngần không tì vết.

Khi cô bước ra dùng tay che ngực có chút không tự tại, thì ánh nhìn của mọi người đều bị sắc đẹp của cô làm cho đứng hình.

Chị Mai cũng giống như tìm được báu vật vậy, chị ta đột nhiên muốn hỏi Tô Lạc Lạc có muốn gia nhập làng giải trí hay không, nếu cô đồng ý thì chị ta nhất định sẽ ký hợp đồng để cô làm nghệ sĩ dưới trướng của chị ta, tuy nhiên, thân phận bây giờ của Tô Lạc Lạc hơi khó xử, cô là mẹ của các con của Long Dạ Tước, nói không chừng Long Dạ Tước sẽ có ý kiến.

Hơn nữa, Dạ Trạch Hạo cũng tuyệt đối không muốn kéo cô vào thế giới phức tạp hỗn loạn này.

“Rất đẹp, rất hấp dẫn, tối nay cô chắc chắn sẽ không khiến cho Dạ thiếu gia mất mặt đâu.” Chị Mai cũng khen ngợi như vậy.

Tô Lạc Lạc thì lại căng thẳng hỏi, “Áo phía trước ngực tôi có phải hơi thấp quá rồi không!”

“Đây đã là bộ đồ theo tiêu chí kín đáo nhất rồi đó, đi tham dự dạ tiệc, chẳng lẽ cô muốn gói như đòn bánh tét mới đi vào à?” Chị Mai cười, chị làm việc trong giới này lâu năm, nhìn thấy rất nhiều cô gái mê tiền, nhưng Tô Lạc Lạc không nghĩ ngờ gì là một dòng suối trong vắt trong số đó.

Thử hỏi xem con gái trẻ bây giờ, có ai không thích Dạ Trạch Hạo cơ chứ? Cho là không thích con người anh ta, thì cũng thích tiền của anh ta chứ! Mấy năm nay, Dạ Trạch Hạo trở thành máy in tiền, thế nên anh rất nhanh là tích góp được không ít tài sản.

Không so được với người đàn ông trong tay có cả đế quốc tài chính như Long Dạ Tước, nhưng cũng được tính là trong nhóm người giàu có của quốc gia này rồi.

“Lạc Lạc, nhớ lấy, tối nay cô chỉ cần hành xử lịch sự trang nhã là được, không cần giao lưu với quá nhiều người, đi kế bên Dạ thiếu gia, anh ta sẽ dạy cô.” Chị Mai cũng có chút lo lắng, dù gì thì đây cũng là buổi tiệc quan trọng, người được mời tham dự được xem là rất có danh tiếng.

Tô Lạc Lạc gật đầu, cô hít thở một hơi dài, cô chỉ hi vọng lúc tám giờ rưỡi có thể nhanh chóng rời khỏi nơi đó, về chơi với bọn trẻ.

Phía ngoài cửa, xe bảo mẫu của Dạ Trạch Hạo dừng ở đó, chị Mai mở cửa ra, Tô Lạc Lạc nắm lấy tà dưới của đầm dạ hội ngồi vào xe, cô vừa ngồi vào, người đàn ông đang chơi game ở bên trong quay đầu nhìn sang, cũng ngẩng người ra vài giây.

Lần cất băng khánh thành trước đã biết rằng cô chỉ cần trang điểm nhẹ nhàng nhưng đủ hấp dẫn người khác, nếu như trang điểm chú trọng hơn chút nữa thì mức độ đẹp sẽ còn nâng lên vài bậc nữa.

“Tối nay cô rất đẹp.” Dạ Trạch Hạo dùng ngón tay thon dài chống trán nhìn cô.

Tô Lạc Lạc liếc anh một cái, “Được rồi, đừng có nhìn tôi chăm chăm như vậy, tôi đã thấy ngại lắm rồi.”

Dạ Trạch Hạo bất giác cười ha ha, “Cô biết con gái bây giờ hi vọng tôi nhìn họ thêm một lúc đến mức nào không? Cô còn ở đó chê bai nữa?”

Tô Lạc Lạc quay đầu nhấn mạnh thêm một lần, “Đừng tính tôi là fan hâm mộ cuồng nhiệt của anh.”

“Vậy cô nói đi, tại sao cô không có cảm giác với loại người đẹp trai như tôi?” Dạ Trạch Hạo cực kỳ tò mò.

“Vì tôi có sự thất vọng cùng cực với đàn ông.” Tô Lạc Lạc không ngại nói ra, từ nhỏ nhìn thấy mẹ mình sống qua ngày trong đau thương, còn người cha

vô tình kia nhìn cũng không thèm nhìn lấy một lần, cho là có đi, ông ta cũng bày ra thái độ trịch thượng, ngồi trên xe mà thôi.

Thời khắc đó, Tô Lạc Lạc nhận định đàn ông là loại người không có trách nhiệm, lạnh lùng vô cảm ích kỷ, cộng thêm năm năm trước, cha cô lợi dụng cô để thay thế cho Tô Ngữ Phù, còn vào lúc mẹ cô nguy cấp nhất nữa, làm cô lỡ mất cơ hội gặp mẹ lần cuối cùng.

Trong năm năm nay, cô cũng nghĩ thông rồi, suốt đời này cô tuyệt đối không yêu bất cứ người đàn ông nào, đối với đàn ông, cô đã nảy sinh nỗi ám ảnh không xóa được.

Nếu không bị Long Dạ Tước phát hiện cô đã sinh ra hai đứa con thì cô tuyệt đối sẽ không về đây tìm người đàn ông này.

Dạ Trạch Hạo từ trong ánh mắt né tránh của cô nhìn ra được cô từng trải qua sự đau khổ, tìm anh bất ngờ dịu xuống, đây là quá khứ mà cô không muốn nhắc đến đây sao? Thế nên, người đàn ông nào muốn bước vào tìm cô thì phải bỏ ra càng nhiều công sức và tình cảm sâu đậm hơn.

Nếu không, sẽ không có tư cách được cô yêu.

“Lạc Lạc, đừng lo, từ nay về sau bất kể xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ ở bên em” Dạ Trạch Hạo đảm bảo.

Tô Lạc Lạc có chút kinh ngạc quay đầu nhìn anh ta, “Anh đã đối xử với tôi tốt lắm rồi, tôi rất cảm ơn.”

Tuy cô cứ không hiểu tại sao người đàn ông này lại đối tốt với cô như thế, nhưng Dạ Trạch Hạo chỉ ít không ép buộc cô làm gì cả.

Nội tâm Dạ Trạch Hạo lóe lên sự ăn năn, không thể phủ nhận rằng anh tiếp cận cô vì mục đích phức tạp, còn giờ phút này đây, trong tim Dạ Trạch Hạo ngoài những mục đích đó ra, anh thật sự bắt đầu quan tâm cô, xót ruột cô thật lòng.

Xe bảo mẫu chạy về hướng tổ chức bữa tiệc tối ngày hôm nay, tại tầng mười hội trường một khách sạn bảy sao.

Ở trước cửa, Dạ Trạch Hạo bước xuống xe trước, tiếp đó, anh đưa tay về phía Tô Lạc Lạc, Tô Lạc Lạc do dự một lúc, mới đưa tay đặt trên bàn tay to của anh ta, được anh ta nắm lấy từ từ bước xuống xe.

Tô Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn khách sạn đèn đuốc sáng trưng này, tim đập liên hồi, vì tâm trạng của cô như là cô bé lọ lem đột nhiên bị hoàng tử kéo vào hội trường tiệc hoàng gia.

“Được rồi, hai người đi đi! Chúng tôi đợi hai người ở dưới lầu.” Chị Mai nói với bọn họ, lúc này, bảo vệ đang hướng dẫn cho xe đậu vào bãi đậu xe ở kế bên.

Dạ Trạch Hạo kéo tay Tô Lạc Lạc, chậm rãi bước vào sảnh chính, dưới sự đón tiếp của các cô phục vụ lễ nghi, đi về phía thang máy.

Đi thẳng một mạch lên tầng mười, nơi đây có rất nhiều bảo vệ, bọn họ đều kiểm tra thư mời rất nghiêm ngặt, sau đó mới cho khách mời vào, thấy rõ ràng đây là một buổi tiệc rất kén chọn.

Tô Lạc Lạc cùng Dạ Trạch Hạo cuối cùng cũng bước vào sảnh lớn của buổi tiệc cứ như là hoàng cung vậy này, hào hoa quý phái, các khách mời đã đến rồi đều đang nói cười vui vẻ, rượu tốt thức ăn ngon, quần áo bánh bảo sang trọng, hào nhoáng choáng ngợp.

“Trạch Hạo!” Bất ngờ, một giọng nói nũng nịu của nữ giới vang lên.

Dạ Trạch Hạo chau mày, nhìn thấy một bóng xanh lam từ trong đám đông lướt đến, một giây sau, có vẻ như đang chuẩn bị ôm anh.

Tô Lạc Lạc hết hồn, vội giựt ra bàn tay bị anh nắm lấy, đứng sang một bên, ánh mắt Dạ Trạch Hạo lạnh lùng quét qua, “Bạch tiểu thư giữ ý tứ chút đi ạ.”

“Trạch Hạo, người ta hôm nay đến đây là vì anh đó.” Vị Bạch tiểu thư này lập tức cắn môi, có chút ầm ức nói.

Dạ Trạch Hạo lãnh đạm nói, “Hôm nay tôi có bạn nữ cùng đi chung.” Nói xong, anh nắm tay Tô Lạc Lạc đang ngờ ra ở kế bên.

Tô Lạc Lạc lập tức cảm thấy một ánh mắt liếc sang phía cô, cô gái này khoảng ngoài hai mươi tuổi, nhưng cả người lại toát ra khí chất đại tiểu thư bị cưng chiều đến hư, đánh đá không nói lý lẽ. “Cô là ai thế! Cô dựa vào đâu mà lại làm bạn cùng dự tiệc với anh ấy.” Bạch tiểu thư lập tức chất vấn. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

"Tôi..." Tô Lạc Lạc nhất thời không biết nên giới thiệu bản thân như thế nào.

Dạ Trạch Hạo giữ lấy eo cô, kéo cô áp sát vào anh một chút, "Cô không xem tin tức à? Cô ấy là bạn gái mới của tôi."

Bạch tiểu thư lúc này mới xem xét tỉ mỉ Tô Lạc Lạc, cô đương nhiên có xem tin tức giải trí rồi, quan tâm nhất là tin của Dạ Trạch Hạo, cô mở to mắt, "Cô là cô bạn gái trong tin đồn hả? Các người khẳng định không phải thật."

Dạ Trạch Hạo nhoen miệng cười, "Đó là sự thật đó." nói xong, anh cầm tay Tô Lạc Lạc đi đến hướng để món ăn tự chọn.

"Dạ Trạch Hạo..Phía sau, cái cô Bạch tiểu thư dẫm chân kêu anh.

Dạ Trạch Hạo cầm tay Tô Lạc Lạc cứ đi tiếp, không quan tâm.

"Này! Cái cô Bạch tiểu thư đó là ai vậy!" Tô Lạc Lạc tò mò hỏi, xem ra nhất định cùng Dạ Trạch Hạo có chuyện để kể rồi.

"Fan hâm mộ điên cuồng của tôi, chẳng qua, cô ta là loại người có vai vế!" Dạ Trạch Hạo mở miệng nói.

"Cô ta có vai vế á!"

"Ba của cô ta là người có chút ảnh hưởng trong giới chính trị, tóm lại, cô ta toàn có cơ hội gặp tôi." Dạ Trạch Hạo nói về bất lực.

Tô Lạc Lạc nhìn anh có chút tội nghiệp đồng tình, anh là ngôi sao, có sắc, nếu gặp một số fan hâm mộ có chút thân phận lại đeo bám nữa thì đúng là thật sự rất khó xử.

"Chúng ta ăn chút đồ trước, cái loại yến tiệc này, tôi bình thường đều chỉ là kiểm con số thôi." Dạ Trạch Hạo cười nhìn cô.

"Anh tại sao bị mời tham gia cái loại yến tiệc này? Anh là người trong làng giải trí." Tô Lạc Lạc hỏi.

Dạ Trạch Hạo nhoen miệng cười, có chút thần bí nói, "Tôi còn có chút vai vế trong giới chính trị."

"Á!" Tô Lạc Lạc kinh ngạc, Dạ Trạch Hạo cũng không nói nhiều, "Nói chung, đừng xem thường tôi nhé."

Tô Lạc Lạc phì cười một tiếng, "Tôi sao dám xem thường anh chứ!"

Tiếp đến, hai người ở lại sảnh ăn tự chọn, Tô Lạc Lạc đói rồi, bèn chọn đồ ăn mình thích.

Cửa đại sảnh dưới lầu, một chiếc xe Bentley màu đen dừng lại, hai vệ sĩ từ hai bên phía sau xe ra khỏi cửa, lúc bảo vệ muốn tiến lên phía trước mở cửa, có vệ sĩ chặn anh lại, bảo vệ lập tức quay lại chỗ cũ.

Những lúc như thế này, bọn họ đều biết rằng, người đến tuyệt đối không phải người bình thường, mà là đại nhân vật.

Tiếp đó, bên trong bước xuống một người thanh niên, anh mặc một bộ vest đậm màu, tư thế mạnh mẽ hoang dã, hình dáng tuấn kiệt tuyệt luân, dưới ánh đèn, càng như được điêu khắc tinh tế, toàn thân toát ra khí chất cao quý, độc nhất đôi mắt sâu tựa hồ nước lạnh, kèm theo cảm giác như thể nói không ai nên đến gần.

Bảo vệ nhìn cái nhận ra ngay, đại thiếu gia Long Dạ Tước của Long thị gia tộc tôn quý.

Chẳng trách bình thường không được đến gần.

"Chào buổi tối Long thiếu gia." Bảo vệ chào hỏi một cách lễ phép.

Long Dạ Tước cao quý gật đầu lễ phép, nhưng đôi mắt dường như không có tình cảm loài người kia lại khiến người nhìn nảy thêm sự kính trọng sùng bái, dưới sự bảo vệ của hai người vệ sĩ, anh bước vào đại sảnh với ánh mắt sắc bén.

Lầu mười.

Thân phận của Long Dạ Tước đến khâu bảo vệ nghiêm ngặt nhất cũng phải bớt chút lưu trình, ai mà không biết đến anh? Tuy nhiên, Long Dạ Tước đến đây tham gia yến tiệc, tuyệt đối là có mục đích, anh đến nơi này không phải vì cùng các quan khách khác chào hỏi nói chuyện, anh chỉ vì một vị khách đến thôi, đó chính là ngài Odinson mà anh cứ hẹn nhưng vẫn không gặp được, vì Long Dạ Tước có một hạng mục ở nước F chưa được thông qua, mà ngài Odinson là người sử dụng miếng đất đó, ông du lịch vòng quanh thế giới vừa mới về, hành tung bất định, và tối nay, anh cuối cùng tìm thấy cơ hội cùng ông ta gặp mặt.

"Ngài Long, ngài đến rồi, đã lâu mới gặp." Các vị khách ở hiện trường nhìn thấy anh đi vào, đều rất tôn trọng và chào hỏi anh, cho là chỉ cố làm cho quen mặt trước mặt anh ta, cũng là một chuyện tốt.

Trong lúc đó, lúc Long Dạ Tước đang tìm kiếm Odinson, có một âm thanh gọi anh, "Dạ Tước, con cũng đến rồi à."

Long Dạ Tước quay đầu, chỉ thấy Tô Vỹ Khâm cũng đến, cái chỗ dạ tiệc của giới chính trị có tiếng cũng không thiếu một phần của nhà họ Tô.

"Bác trai." Long Dạ Tước thân nhiên mở miệng.

"Dạ Tước, sau ngày lễ đính hôn, chúng ta vẫn chưa gặp lại, ta sớm muốn kiểm cơ hội cùng con nói chuyện hôn sự của con và Ngũ Phù." Tô Vỹ Khâm khuôn mặt nghiêm túc nói.

Long Dạ Tước lông mày thắt chặt, ánh mắt thấu qua một sự lãnh đạm cự tuyệt người khác ngàn dặm, "Con hiện giờ không có thời gian, có thể để bữa khác nói tiếp."

Tô Vỹ Khâm lập tức gật đầu, "Được, con bận trước đi."

Tô Vỹ Khâm nhìn Long Dạ Tước được người vệ sĩ to lớn mời đến lầu hai, không ngừng nắm chặt nắm đấm, con rể giống như Long Dạ Tước, ông nhất định không thể bỏ qua, tương lai, Tô gia muốn thành công lâu dài bền vững, còn phải dựa vào thiên tài thương gia Long Dạ Tước.

Hơn nữa, thực lực hùng hậu của tập đoàn Long thị, cũng tuyệt đối là một chỗ dựa vững chắc, Tô Vỹ Khâm vẫn luôn muốn trở thành nhân vật thương gia truyền thuyết, mà muốn thực hiện ước mơ của ông thì nhất định phải dựa vào sự giúp đỡ và phò trợ của Long Dạ Tước.

Hôm nay tại lầu hai còn có một buổi dạ tiệc nhỏ, nhưng mà không đủ thân phận, là tuyệt đối vào không được, đại khái hôm nay có thể lên tầng lầu này không quá mười nhân vật.

Tô Lạc Lạc và Dạ Trạch Hạo từ khu ăn uống tự chọn đi ra, hai người đã rất no rồi, và lúc đó, một âm thanh gọi Dạ Trạch Hạo lại.

"Trạch Hạo, tôi có chuyện muốn nói với anh." một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi uy nghiêm gọi anh lại.

Dạ Trạch Hạo giật mình một cái, nói với Tô Lạc Lạc, "Cô ra ngoài trước đợi tôi, tôi chút nữa qua đó tìm cô."

Tô Lạc Lạc hiểu chuyện gật đầu, cô bước vào trong đại sảnh, trong lòng nghĩ, người đàn ông đó là người thân của Dạ Trạch Hạo à! Nếu không sẽ không gọi anh thân mật như vậy.

Tô Lạc Lạc vô vị đi ra ngoài trước, có người phục vụ hướng về cô nghiêng người đưa mâm rượu, cô vươn tay lấy một ly sâm banh, cầm trong tay cũng đỡ ngại hơn, dù gì thì cô đối với môi trường này hoàn toàn không thích ứng được.

Tuy bề ngoài cô mặc rất tươi tắn hoa lệ, nhưng nội tâm lại là không giống như vậy.

Tô Lạc Lạc đi đến góc đại sảnh, cô bất ngờ phát hiện ở góc lan can lầu hai, cũng có khách đang nói chuyện, cô chỉ là tò mò ngược mắt nhìn.

Đột nhiên nhìn thấy Long Dạ Tước cùng một người đàn ông ngoại quốc mắt xanh cao to nói chuyện, anh với thân hình người phương đông lại áp đảo được thân hình của người đàn ông ngoại quốc kia, thật sự mạnh mẽ và to lớn.

Tô Lạc Lạc kinh ngạc mấy giây, rồi tiếp theo đó, theo bản năng cô trốn vào sau cây cột.

Tuy nhiên, Long Dạ Tước thân ngự trên cao, phong cảnh của đại sảnh thoáng đãng, lúc Tô Lạc Lạc tự tại cầm lấy ly rượu đi qua lại ở đại sảnh, Long Dạ Tước đã nhìn thấy cô rồi.

Người cô mặc bộ áo váy hồ màu hồng da, ở dưới ánh đèn, da thịt trắng dường như có thể phát sáng, một khuôn mặt thanh cao và sạch sẽ, làm người khác khó mà không để ý đến cô.

Anh cũng không nghĩ đến, ở chỗ như thế này cũng có thể gặp được cô, cái người phụ nữ này tại sao xuất hiện ở chỗ này? Không lẽ cô ta vẫn còn muốn câu rùa vàng chồng tốt.

Long Dạ Tước trầm xuống cùng với vị khách kế bên chào hỏi một tiếng, anh tao nhã bước xuống lầu, Tô Lạc Lạc vẫn cứ trốn phía sau cây cột, trong lòng cô nghĩ, Long Dạ Tước khẳng định chưa nhìn thấy cô. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

2186.

Cô có chút không yên tâm, nếu như để anh ta biết bản thân ở đây, lại không biết anh ta muốn cười nhạo chê bai, ai dà, cô tốt nhất là nên trốn vào thôi!

Tô Lạc Lạc nói mông lung xong, quay lưng từ sau cây cột đi ra, nhưng mà, mới vừa đi ra, bất ngờ đụng mặt ngay một người đàn ông.

“Xin lỗi...” Tô Lạc Lạc hoảng hốt thấp giọng nói xin lỗi một tiếng, dự định từ phía bên cạnh anh ta đi qua.

Tuy nhiên, cánh tay của cô bị một bàn tay to lớn giữ lại, Tô Lạc Lạc vội ngừng đầu, phút chốc đứng cả hình.

Trời ạ! Cô tại sao lại đụng vào Long Dạ Tước vậy nè!

Cô vốn dĩ đứng ở góc kẹt rồi, bên cạnh là một ban công lớn, bị một tấm rèm cửa vàng kim lớn che chừng rồi, bình thường không ai vào đó hết.

Trừ phi làm những chuyện không thể ra ánh sáng, mới trốn vào chỗ này thôi!

Tô Lạc Lạc không kịp kinh ngạc, cảm thấy cánh tay bị làm cho rất đau.

“Này, Long Dạ Tước, anh bỏ tôi ra, anh làm đau tôi rồi...” Tô Lạc Lạc kháng cự nói.

Lúc lúi cô vào ban công, Long Dạ Tước mạnh mẽ vứt cô ra phía ban công, Tô Lạc Lạc lưng tựa vào lan can, cứ nghĩ rằng bản thân bị anh ta xô xuống dưới, cô lập tức làm một động tác rất buồn cười, nhanh chóng mở rộng tay ra, ôm lấy eo một người nào đó.

Long Dạ Tước có chút kinh tởm, đưa tay kéo hai cái tay nhỏ ra, tiếp đó là đẩy ra. Tô Lạc Lạc chân mềm nhũn bị đôi tay anh ghim trên lan can trước mặt, mà phía dưới, là độ cao của mười tầng lầu. Từ nhỏ Tô Lạc Lạc có chứng sợ độ cao, vì vậy, chỉ là lưng dựa vào lan can nhưng trong lòng cô rất là hoảng loạn. Khuôn mặt nhợt nhạt hồng hào của cô ngược lên, nhìn chăm chăm người đàn ông, oán khí trong mắt rõ ràng thể hiện là cô rất tức giận.

“Nói, cô tại sao lại xuất hiện ở đây?” Ánh mắt Long Dạ Tước lạnh băng nhìn cô hỏi như bức cung.

“Tại sao chỉ cho anh xuất hiện ở đây, không cho phép tôi xuất hiện ở đây chứ?” Tô Lạc Lạc ngừng đầu lên, có một chút không cam chịu yếu thế hơn, hỏi ngược lại.

Khuôn mặt quật cường của cô dưới ánh sáng vàng mờ của ánh đèn đẹp tựa ngọn lửa rực rỡ.

Ánh mắt Long Dạ Tước sầm lại, lần nữa hỏi như hỏi cung, “Cùng ai đến đây?”

“Tôi không cần thiết phải báo cáo với anh.” Tô Lạc Lạc không muốn anh ta xem mình giống như là phạm nhân bị thẩm vấn vậy.

Long Dạ Tước đột nhiên như có ý quyến rũ cô, áp sát vào bên tai cô, thấp giọng cười nhạt, “Nếu như cô đến để dụ dỗ đàn ông, cô cảm thấy tôi đủ tư cách lọt vào mắt cô không?”

Tô Lạc Lạc xấu hổ đỏ hết cả mặt đến tai, cô lập tức nhanh đẩy anh ra, “Anh nói hàm hồ gì vậy? Tôi không phải vậy, anh bỏ tôi ra.”

“Lời chưa nói hết, ai cho cô đi?” Người đàn ông thấp giọng nói vào tai cô rất nguy hiểm.

Không thể phủ nhận, tối hôm nay người phụ nữ này rất đẹp, đẹp đến nỗi là đàn ông đều muốn bốn cọt một cái.

Tô Lạc Lạc tức chết rồi.

“Tô Lạc Lạc, nếu như cô đã thừa nhận năm đó ngủ qua với tôi rồi, vậy thì, tôi có phải nên hỏi lễ lại không, ngủ với cô một lần?”

Tô Lạc Lạc giật mình mở to mắt, “Không phải...”

“Đây là do cô tự mình thừa nhận mà, con người tôi không thích bị thiệt thòi, nếu như cô ngủ qua với tôi, tôi nhất định phải ngủ lại với cô mới được.” Long Dạ Tước nhoen miệng cười nhạt.

Tô Lạc Lạc tức sắp phát điên, một cục tức dôn lên cổ họng, nhìn chăm chăm anh, mới phát hiện cái tên Long thiếu gia tự tôn cao quý bất phàm hóa ra lại là kẻ vô lại kiêu lưu manh.

“Anh nằm mơ cũng không có cửa.” Tô Lạc Lạc đẩy anh ra tức hồng hộc, sau đó, nghĩ đến điều gì, cô mở to con mắt hỏi, “Anh ở đây, vậy bọn trẻ đâu?”

“Ở nhà ba mẹ tôi, tám giờ rồi, cùng tôi đi rước bọn nó.” Nói xong, Long Dạ Tước buông lỏng cô, híp mắt cảnh cáo nói, “Cô tốt nhất đừng nên dụ dỗ kiếm trai, nếu tôi thấy được, hậu quả tự chịu.”

Long Dạ Tước ra ngoài trước, còn Tô Lạc Lạc cũng theo sau ra ngoài, chỉ là, bọn họ đều không biết, trong cả nhóm người vẫn có người chú ý đến bọn họ, đó là Tô Vỹ Khiêm, ông dường như không dám tin vào mắt mình nữa.

Long Dạ Tước kéo theo con gái riêng của ông đi đến lan can phía sau tấm rèm cửa, mà còn lúc đi ra, Tô Lạc Lạc vô ý làm ra động tác chỉnh đốn lại lễ phục, làm ông sốc mất mấy giây.

Không lẽ Long Dạ Tước cùng con gái ông phía sau lan can làm gì rồi à?

Ánh mắt Tô Vỹ Khâm nhìn vào đứa con gái chưa hề được quan tâm qua lần nào, trí nhớ chỉ là một ít khó liên kết lại, từ lúc sinh ra đến khi cô lớn, số lần ông gặp qua có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng hôm nay, ông mới ý thức được, đứa con gái riêng của ông lại đẹp đến vậy.

Có vẻ đứa con gái khác của ông còn đẹp hơn ba phần. Đương nhiên, cái này sợ rằng là cũng giống mẹ của nó thôi! Mẹ của cô năm đó cũng rất đẹp, nếu không, lúc bấy giờ, Tô Vỹ Khâm sẽ không ở trong bao nhiêu phụ nữ chỉ chọn cô ấy làm người sinh con cho ông, còn năm đó vì vợ ông lúc sinh ra con gái, vì ra máu quá nhiều phải phẫu thuật, làm hư tử cung, bác sĩ nói sau này không thể mang thai được nữa.

Lúc đó, Tô Vỹ Khâm nhìn thấy đứa con đầu tiên là con gái, tự nhiên thèm muốn có một đứa con trai, vì vậy, ông chọn một nhân viên nữ ở trong công ty, mà người phụ nữ đó là mẹ của Tô Lạc Lạc.

Trong lúc đó, ông là tiền trạm hậu tầu, vợ ông Uông Nguyệt Dung vẫn chưa biết ông bên ngoài có người phụ nữ khác, còn sinh ra một đứa con gái.

Cho đến sau này, cuối cùng Uông Nguyệt Dung điều tra ra được, sự tình đã bày ra trước mắt rồi, Tô Vỹ Khâm phải thừa nhận thôi.

Tuy nhiên, Uông Nguyệt Dung cảm ông cả đời không được gặp mặt hai mẹ con họ nữa, ông năm đó cũng nhẫn tâm, vốn dĩ là vì muốn có con trai mới ở cùng với phụ nữ khác, bây giờ sinh ra con gái, ông đương nhiên sẽ không gặp nữa rồi.

Ông mỗi tháng đều gửi một số tiền nuôi dưỡng, triệt để biến mất trước mặt mẹ con họ, tuyệt đối không gặp lại nữa.

Tuy nhiên, lúc này, Tô Vỹ Khâm lại có chút hối hận rồi, nếu như lúc đó quan tâm nhiều hơn một chút tới mẹ con họ, nói không chừng bây giờ ông cũng có thể mặt dày mà đi nhận lại con gái về.

Ai bảo con gái rất đẹp, lại còn sinh con cho Long Dạ Tước? Mà đáng cười hơn, tất cả chuyện này đều là sai lầm, đều là do một tay ông tạo ra.

Có lẽ lúc đó nên cho con gái lớn làm một chút phẫu thuật, rồi lên giường với Long Dạ Tước, sẽ không phát sinh ra cục diện như hiện giờ rồi.

Tô Lạc Lạc đi đến chỗ vừa rồi cùng Dạ Trạch Hạo chia ra, lúc này, cũng thấy Dạ Trạch Hạo đi ra, sắc mặt của anh ta không được tốt lắm, có vẻ tâm trạng đang rất tệ.

“Sao thế?”

“Không có gì.” Dạ Trạch Hạo lắc đầu.

“Chúng ta lúc nào có thể đi? Long Dạ Tước cũng đang ở đây.” Tô Lạc Lạc cắn môi hỏi.

Dạ Trạch Hạo ngược lại không thấy bất ngờ, anh nhoen miệng cười, “Sợ cái gì?”

“Anh ta kêu tôi tám giờ rưỡi cùng anh ta về đón con, tôi có thể sẽ cùng về với anh ta.” Tô Lạc Lạc mở miệng nói, nhưng mà bây giờ mới có bảy giờ rưỡi, vẫn còn một tiếng đồng hồ nữa, cô thật sự không muốn ở lại nữa.

“Bọn trẻ ở đâu?”

“Ở nhà họ Long.”

“Có cần tôi cùng cô đi đón bọn trẻ không?” Dạ Trạch Hạo cười hỏi.

Tô Lạc Lạc lập tức lắc đầu, “Không được, Long Dạ Tước mà biết anh đi cùng tôi, khẳng định sẽ hận chết tôi.”

“Tại sao?” “Anh ta không thích tôi và cô ở cùng nhau à.” Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87

2187.

“Tại sao lại không thích?”

Não Tô Lạc Lạc đứng phím, cô nghĩ không ra lý do gì, chỉ có thể thở phì phò giận dữ, “Có thể anh ta là một ác ma thích khổng chế!”

Nhưng với đáp án này, Dạ Trạch Hạo lại biết rằng Long Dạ Tước có lẽ đang dần dần nảy sinh tình cảm với cô! Mới có các yêu cầu hạn chế kìm kẹp cô.

“Một lát có một lễ khiêu vũ, cùng anh nhảy một điệu rồi hãy rời khỏi.” Dạ Trạch Hạo yêu cầu.

“Tôi không biết nhảy.” Tô Lạc Lạc lắc đầu, cô chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống thôi.

“Anh dạy em.” Nói xong, Dạ Trạch Hạo nắm lấy tay cô, đi về phía đại sảnh, Tô Lạc Lạc bắt đầu có hoảng loạn một lúc, nhưng khi nghĩ lại, tại sao cô phải hoảng lên chứ, tại sao phải sợ? Long Dạ Tước chính xác là không có tư cách can thiệp vào cuộc sống cá nhân của cô.

Thế là cô bình thân hơn, khi Dạ Trạch Hạo bước ra, Tô Lạc Lạc còn phát hiện có không ít người lớn tuổi hơn anh, hơn nữa rõ ràng là người trong giới chính trị, nhưng vẫn chào hỏi Dạ Trạch Hạo rất cung kính, gọi anh ta là Dạ thiếu gia.

Tô Lạc Lạc có chút khó hiểu, tại sao những người vào đây đều là người có thân phận oách đến thế, ngay cả Dạ Trạch Hạo hình như ngoài thân phận là ngôi sao nổi tiếng còn có một thân phận khác vậy.

“Trạch Hạo, một lát em có thể mời anh cùng nhảy một bài không?” Vị Bạch tiểu thư ban nãy lại xuất hiện, cô ta kích động chạy lại nhiệt tình hỏi.

“Tôi đã có bạn nhảy cùng rồi.” Dạ Trạch Hạo nhoen miệng cười.

Bạch tiểu thư lập tức ngoái đầu nhìn Tô Lạc Lạc hỏi, “Cho hỏi có thể cho mượn anh ấy cùng tôi nhảy một bài không?”

Tô Lạc Lạc nhất thời ngây người ra, Dạ Trạch Hạo vội nhìn trừng cô một cái, Tô Lạc Lạc còn chưa lên tiếng, bắt ngờ, đôi tay đang vòng lấy tay Dạ Trạch Hạo của cô bị một bàn tay lớn nắm lấy, “Bạn nhảy của cô ấy đôi người rồi.”

Tô Lạc Lạc hoảng hốt quay đầu nhìn, Long Dạ Tước bá đạo kéo cô vào lòng, cô đứng không vững, thế là ngã thẳng vào vòng tay anh ta, khuôn mặt anh tuấn của Dạ Trạch Hạo sầm xuống, nhìn trừng trừng Long Dạ Tước, “Anh đang ngang nhiên giành người đây à?”

“Không sai, tôi nay cô ấy ngoài việc sẽ nhảy cùng tôi ra, sẽ không nhảy cùng bất cứ người đàn ông nào.” Long Dạ Tước bá đạo ôm lấy vòng eo của Tô Lạc Lạc, tuyên bố quyền sở hữu.

Tô Lạc Lạc mở to mắt, cảm thấy trong không khí có một luồng sát khí vô hình.

“Đợi chút, tôi có thể lựa chọn không nhảy không?” Tô Lạc Lạc cắn môi hỏi.

“Không được!” Hai giọng nam trầm thấp cùng lên tiếng.

Dạ Trạch Hạo nhếch mày, nhìn cô nói, “Tô Lạc Lạc, em có quyền tự do lựa chọn, không phải sợ, ở đây không có người làm gì được em cả, cho dù là anh ta đi nữa thì cũng không có quyền can thiệp vào bất cứ việc gì của em.”

“Nếu cô không chọn tôi, tối nay cô sẽ phải chịu trách nhiệm cho việc làm của cô năm năm về trước.” Long Dạ Tước buông ra lời nói uy hiếp.

Không biết tại sao, anh không muốn thua trước mặt Dạ Trạch Hạo.

Tô Lạc Lạc giật thót, người ta không biết anh ta đang ám chỉ cái gì, nhưng cô thì biết rất rõ.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía Long Dạ Tước, “Có phải tôi nhảy cùng anh rồi thì chuyện này xem như bỏ qua rồi không? Anh sẽ không tiếp tục truy cứu nữa?”

Trong thâm tâm Long Dạ Tước dĩ nhiên là không muốn bỏ qua, nhưng lúc này anh tuyệt đối cũng không muốn để Dạ Trạch Hạo chiếm ưu thế, anh lạnh lùng nói, “Đúng.”

“Được thôi, tôi đồng ý nhảy một bài cùng anh.” Tô Lạc Lạc so sánh lợi hại xong rồi, cô chọn Long Dạ Tước.

“Tô Lạc Lạc em...” Dạ Trạch Hạo giận đến khuôn mặt anh tuấn cũng trở nên khó coi.

Tô Lạc Lạc chỉ có thể quay đầu nhìn anh vô cùng ái ngại, “Dạ Trạch Hạo, xin lỗi, tối nay tôi không nhảy cùng anh được rồi.”

“Trạch Hạo, đừng lo, em có thể nhảy cùng anh mà!” Bạch tiểu thư lập tức hớn hờ ra mặt, không ngờ rằng lại còn có thể ngư ông đắc lợi.

Dạ Trạch Hạo hoàn toàn không còn tâm trạng nhảy nhót gì nữa, anh thờ một hơi dài, cúi người nói vào bên tai Tô Lạc Lạc, “Tiền lương tháng này trừ một nửa.”

Tô Lạc Lạc nhìn thân hình chán chường rời khỏi của anh ta đầy bi ai, mặt tái đi một ít.

Dạ Trạch Hạo không có rời khỏi, nhưng cũng không muốn khiêu vũ, mà chỉ giận dữ cảm ly rượu mạnh dựa vào góc cột, Bạch tiểu thư ở bên cạnh cứ nói gì đó với anh ta, anh ta cũng không thêm quan tâm.

Lúc này mới phát hiện eo mình có một bàn tay đang ôm chặt, cô vội rút ra, Long Dạ Tước cười nhạt cúi người xuống, “Nếu cô dám rút ra, tối nay tôi sẽ khiến cô phải trả giá cho việc lừa leo lên giường tôi.”

Tô Lạc Lạc ngẩng đầu, tức tối, “Anh ngoài việc uy hiếp người ra, anh có còn biết gì nữa không thể?”

Long Dạ Tước nhếch môi cười, “Đối với loại người như cô, ngoài uy hiếp ra, cũng không còn cách nào có thể dùng.”

“Sẽ có lúc anh không uy hiếp được tôi nữa.” Tô Lạc Lạc hậm hực phản bác.

Long Dạ Tước không nghĩ vậy, “Tôi không sợ tìm không ra lý do để uy hiếp cô.”

Tô Lạc Lạc ghen lời, anh ta rõ ràng đẹp trai ngồi ngồi, nhưng trong lòng cô lại thấy đáng ghét thấu tim.

Long Dạ Tước đột nhiên chồm người đến bên tai cô cười nhỏ, “Có muốn giành chút sĩ diện cho bản thân không?”

“Ý anh là gì?” Tô Lạc Lạc hoàn toàn nghe không hiểu.

“Ba cô cũng đang ở đây, ông ta đang nhìn chúng ta đấy! Nhảy cùng tôi sẽ khiến ông ấy hoàn toàn thay đổi suy nghĩ về cô đấy.” Long Dạ Tước tưởng cô sẽ xem trọng chuyện này.

Tô Lạc Lạc vừa nghe xong, cảm nhận rõ được là cả người cô run lên, gì cơ? Ba của cô cũng ở đây?

“Ông ta là ông ta, tôi là tôi, trong mắt tôi ông ta còn không bằng một người dung.” Tô Lạc Lạc mặt lạnh nói.

Long Dạ Tước hơi bất ngờ, nhìn đôi mắt long lanh của cô tỏa ra sự oán hận, hóa ra anh nghĩ sai rồi, Tô Lạc Lạc hoàn toàn không muốn quay về nhà họ Tô.

“Sau này, đừng kéo tôi vào cùng với nhà họ Tô, tôi sẽ thấy buồn nôn.” Tô Lạc Lạc nói xong, lúc này, ở vị trí trung tâm, đèn vụt tắt, đổi thành đèn mờ ảo giao thoa của hội trường khiêu vũ, âm nhạc thanh tao nhẹ nhàng cũng vang lên, thành điệu nhạc du dương.

Long Dạ Tước thấy cô không quan tâm, khoe miệng cũng nhếch lên một cái, không nói gì nữa, đôi tay rắn chắc ôm lấy eo cô, bước vào trong trung tâm vũ đài.

Tô Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn anh ta cười gian xảo, “Tôi chưa từng khiêu vũ qua.”

Long Dạ Tước nheo mắt, nhếch môi không để tâm, “Tôi có thể dạy cô.”

Tô Lạc Lạc đâu có thực sự muốn anh ta dạy đâu? Lúc này trong vũ đài đã có mười mấy cặp tình nhân vào khiêu vũ, bọn họ đều nhảy rất đẹp, xoay vòng, bước chân rất nhịp nhàng.

Còn Tô Lạc Lạc thì bất ngờ một bước, chiếc gót nhọn đập lên đôi giày da trơn láng của người đàn ông đối diện, còn khuôn mặt nhỏ của cô thì lại cười ra vẻ rất vô tội, “Là như vậy sao?” Nói xong, còn chưa đợi anh ta lên tiếng, chân khác lại đập thật mạnh vào chiếc giày còn lại của anh, “Hay là như vậy?”

Thấy khuôn mặt xinh đẹp quấy rối của cô cười tươi như hoa, Long Dạ Tước lập tức hiểu ra, hóa ra là cô đang cố ý.

Đôi tay rắn chắc của anh ôm chặt, Tô Lạc Lạc giờ chỉ còn cách anh một gang bàn tay, bất ngờ gần nhau như không còn khoảng cách gì, nhịp tim cô đập nhanh, hơi thở đầy ma mị lại nóng rực của anh ta phả lên vành tai cô, “Đám đập tôi, cô có bao nhiêu lá gan?”

Tô Lạc Lạc vội rút gót giày ra, cười hi hi một tiếng, “Tôi nói là tôi không biết khiêu vũ rồi mà! Anh cứ bắt tôi phải khiêu vũ làm gì.” “Không cùng tôi nhảy hết bài này, cô đừng mơ đi đâu được.” Long Dạ Tước nói xong, vòng tay lực lưỡng của anh vẫn ôm cô rất chặt, cũng không thèm quan tâm ánh mắt xung quanh như thế nào, anh cứ ôm cô như thế thôi.” Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

2188.

Tô Lạc Lạc tức đến nhéo vào thịt ngoài sau lưng anh, "Bỏ tôi ra."

"Không buông, nếu như cô không đồng ý ngoan ngoãn nhảy múa, vậy thì ôm nhảy cũng không tệ." Long Dạ Tước hoàn toàn làm cho việc nhảy múa nâng cấp thành càn khôn nồng nhiệt hơn.

Dạ Trạch Hạo ở phía đối diện đã uống ly rượu mạnh thứ ba rồi, nhìn trên sàn nhảy, căn bản không phải nhảy múa, mà là nam nữ ôm nhau hơn, tâm trạng của anh càng không vui hơn.

Một bên Bạch tiểu thư lạnh lùng cười một tiếng, "Đó là bạn gái của anh? Tôi thấy cũng chẳng ra gì! Vớt được Long Dạ Tước rồi, bỏ anh một bên rồi."

"Cô im miệng đi." Dạ Trạch Hạo thấp giọng khiển trách một tiếng.

Bạch tiểu thư phùng mang không vui.

Tô Lạc Lạc đột nhiên nâng đầu gối lên, cơ thể cô không đủ cao, cho dù không làm đau chỗ nào của người đàn ông, nhưng cũng khẳng định cũng không làm anh ta dễ chịu.

"Cô..." Long Dạ Tước khuôn mặt anh tuần lập tức trầm xuống vài giây, sau đó, người phụ nữ trước mặt anh lại cười rất đắc ý, thấy rằng không thấy mắt.

Long Dạ Tước đột nhiên áp mặt vào sát cô nói tỉnh, "Nếu như đã hư rồi, tôi muốn cô đền cho tôi nửa đời còn lại."

Tô Lạc Lạc chỉ cảm thấy lỗ tai nóng lên, khuôn mặt đỏ rực lên.

"Tôi không thêm." cô hậm hực nói.

Long Dạ Tước đột ngột nắm lấy bàn tay cô, mạnh mẽ đặt vào nơi anh đã phản ứng kinh người rồi, "An ủi nó một chút đi!"

Tô Lạc Lạc giật mình đến nỗi xém chút kêu toáng lên, trời ạ! Cái người đàn ông này không biết xấu hổ à! Lại dám đề cô ở trước mặt mọi người sờ anh ta.

Đương nhiên, bọn họ đứng trên trung tâm sàn nhảy, cũng không chắc chắn có ai nhìn thấy hay không, nhưng mà, ba giác quan của Tô Lạc Lạc có chút sụp đổ rồi, vừa rồi, cho dù anh chỉ là nhanh tay ấn một cái, cô cũng đã cảm nhận được ba mức độ của anh ta, nhiệt độ, độ cứng, độ dài...

Thật muốn điên rồi á!

Cái người đàn ông này thật sự là khốn nạn.

Cuối cùng, một bài hát đã xong, Long Dạ Tước vẫn cứ ôm eo cô đi ra khỏi sàn nhảy, "Đến lúc đi đón con rồi."

Tô Lạc Lạc vùng vẫy một chút, từ trong lòng anh thoát ra, cô hướng đi đến Dạ Trạch Hạo, khuôn mặt anh tuần của Dạ Trạch Hạo cuộn một triều cường đỏ, sắc nam động lòng người, Bạch tiểu thư kể bên đã không thể chờ đợi hơn nữa muốn nhặt người say như Dạ Trạch Hạo về nhà.

"Anh uống say rồi." Tô Lạc Lạc nói với anh.

"Uhm! Tôi với các người cùng đi, điu tôi." Dạ Trạch Hạo vươn tay tới phía Tô Lạc Lạc.

Tô Lạc Lạc không hề cự tuyệt, vươn tay điu anh, Dạ Trạch Hạo nhân cơ hội cả người phủ phục lên đôi vai mỏng của cô.

Tô Lạc Lạc có chút không vững, chỉ có thể vươn tay ôm lấy anh, "Dạ Trạch Hạo, anh có thể đứng đằng hoàng được không?"

"Trạch Hạo, em cũng điu anh." Nói xong, Bạch tiểu thư vươn tay kéo lấy một bên cánh tay khác của anh, Dạ Trạch Hạo được hai cô gái điu ra ngoài rồi.

Ngoài sau, Long Dạ Tước đi theo sắc mặt đen sầm, còn trong sảnh yến tiệc, trên lan can lầu hai, người đàn ông vừa rồi nói chuyện cùng Dạ Trạch Hạo lắc đầu, cảm giác rất bất lực.

Còn tâm tư của Tô Vỹ Khâm cũng rất phức tạp, vừa rồi, ông đã tận mắt nhìn thấy Long Dạ Tước công khai cùng Tô Lạc Lạc nhảy múa, mà còn ở trên sàn nhảy thân mật ôm nhau, không lẽ Long Dạ Tước thích không phải là con gái lớn của ông, mà là đứa con gái riêng này ư?

Tô Lạc Lạc điu Dạ Trạch Hạo đã say rượu bước vào thang máy, phía ngoài cửa, sắc mặt Long Dạ Tước lạnh lẽo bước vào, còn Dạ Trạch Hạo cố ý đưa mặt vui vào cổ Tô Lạc Lạc, cực kỳ tình cảm.

Bạch tiểu thư ở bên cạnh ghen tị không ngớt, nhưng mà bây giờ cô có thể điu Dạ Trạch Hạo cũng được xem là một vinh hạnh rồi.

Bình thường Dạ Trạch Hạo không thích người khác tiếp xúc quá gần anh.

Tô Lạc Lạc và Bạch tiểu thư điu Dạ Trạch Hạo đi ra, chị Mai và các trợ lý đang ngồi ở đại sảnh đợi bọn họ nhìn thấy cảnh này lập tức chạy đến.

"Dạ thiếu gia làm sao thế?"

"Anh ta hình như uống say rồi." Tô Lạc Lạc lên tiếng.

"Tại sao lại uống say thế?" Chị Mai vội hỏi.

"Không biết, chị mau đưa anh ta về nhà đi!" Tô Lạc Lạc nói xong, bất ngờ bắp tay bị một bàn tay lớn giữ lại.

Giọng nói lạnh băng của đàn ông nói với chị Mai, “Nghệ sĩ của các người, các người tự mà chăm sóc.” Nói xong, Tô Lạc Lạc bị kéo đi, Dạ Trạch Hạo ngẩng đầu, đôi mắt hơi đỏ vì men rượu nhìn trừng trừng Long Dạ Tước, trong ánh mắt đó hình như bao hàm cả sự hận thù.

Long Dạ Tước nheo mắt, không hiểu sự hận thù này của Dạ Trạch Hạo xuất phát từ đâu, chẳng lẽ vì Tô Lạc Lạc?

Tô Lạc Lạc nhìn Dạ Trạch Hạo có chút xót, “Anh mau để chị Mai đưa anh về nhà nghỉ đi!”

Tay Tô Lạc Lạc vẫn còn bị Long Dạ Tước giữ chừng, anh trực chỉ cửa lớn kéo cô đi ra ngoài.

Tô Lạc Lạc loạng choạng không vững, cô lập tức bực bội lên tiếng, “Long Dạ Tước, anh buông tôi ra, tự tôi biết đi.”

Nhưng mà ai đó vẫn không buông, kéo chừng cô, còn có cả một chút giận dữ, khiến cô chỉ có thể chạy bước nhỏ để theo kịp bước chân của anh ta.

Đội xe của Long Dạ Tước đã sẵn sàng, đợi khi anh bước ra khỏi thang máy, vệ sĩ của anh lái xe đến.

Long Dạ Tước kéo cửa xe ra, đẩy cô ngồi vào, giống như phạm nhân vậy không hề có chút nương tay, mặt Tô Lạc Lạc thiếu chút đập vào mặt ghế da, cô bò dậy ngồi lại đằng hoàng.

Đội anh ta ngồi vào từ bên còn lại, khuôn mặt hồng hào của cô đã bắt đầu có nộ khí rồi.

Tô Lạc Lạc lại có chút lo lắng cho Dạ Trạch Hạo, cô vội nhìn ra cửa sổ về phía đại sảnh, căn môi, như thể rất quan tâm anh ta.

Điều này khiến cho sắc mặt người đàn ông ngồi kế cô càng khó coi hơn, anh lạnh lùng nói, “Mau đi.”

Vệ sĩ lập tức đạp ga, xe phóng nhanh ra khỏi khách sạn, chạy về phía nhà họ Long.

Tô Lạc Lạc cũng không ngờ vốn dĩ là một bữa dạ tiệc yên lành, lại có thể xảy ra việc như thế, thậm chí ngay cả người cha vô tình của cô cũng có mặt, tuy khi cô đi ra hoàn toàn không tìm thấy ông ta, nhưng Long Dạ Tước nói có, thì chắc chắn là có.

Tô Lạc Lạc quay mặt về phía cửa sổ, nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, rất nhiều chuyện ngày xưa ào về, đó là loại cảm giác cô độc, bi thương, từ lúc bảy tám tuổi, khi cô bắt đầu hiểu chuyện rồi, cô có ba, nhưng đó là một người ba hoàn toàn không quan tâm, yêu thương cô.

Sự yêu thương và chăm sóc của mẹ giúp cô trưởng thành khỏe mạnh, tuy nhiên, đối với đàn ông, cô vẫn nảy sinh một nỗi hận thù bẩm sinh.

Trong khoang xe, không khí trầm lắng ngột ngạt, Tô Lạc Lạc có chút khó thở, cô chỉ hi vọng đoạn đường này mau kết thúc.

Khi xe bắt đầu chạy chậm dần, Tô Lạc Lạc từ trong bóng tối nhìn thấy một bức tường màu trắng vô cùng uy nghiêm của một tòa kiến trúc, một dãy cột la mã cực kỳ to dưới ánh sáng đêm càng trở nên hùng vĩ tráng lệ.

Trong lòng cô có chút căng thẳng, sau này, cô phải cùng loại người như vậy giành quyền nuôi con hay sao? Ý của long Dạ Tước là đợi các con lớn hơn chút nữa, tự mình quyết định sẽ sống cùng ai, Tô Lạc Lạc chắc chắn là có niềm tin rồi, nhưng mà, lỡ như Long Dạ Tước nói lời không giữ lời thì sao?

“Cô đợi ở trong xe.” Long Dạ Tước buông ra một câu, rồi anh bước thẳng vào đại sảnh nhà họ Long. Tô Lạc Lạc thở ra một hơi dài, từ khi về nước đến giờ, cuộc sống của cô bị biến đổi đến long trời lở đất, cô vốn dĩ cũng rất an phận làm một chuyên gia hóa trang, nhưng mà bây giờ cô lại đột nhiên đứng giữa hai người đàn ông. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

2189.

Vương phái Long Dạ Tước, đó là vì bọn trẻ, còn vương vào Dạ Trạch Hạo là tại vì sao, cô cũng nói không ra lý do.

Cô chỉ hi vọng trong cái thế giới tranh giành lộn xộn này vẫn giữ được niềm tin của bản thân mình, đợi đến một ngày cô tiếp tục về với cuộc sống bình lặng của mình là được. Cô không cầu mong đại phú đại quý để bám lấy Long Dạ Tước, cô chỉ cần có thể lớn lên cùng các con.

Chưa được vài phút đã thấy Long Dạ Tước đi ra, trong lòng là con gái, còn một tay thì dẫn theo con trai, Tô Lạc Lạc vội nhảy xuống xe đi đón.

Tô Tiểu Sâm lập tức buông tay ba, hưng phấn chạy về phía cô, “Mami, mami...”

Dù gì thì cũng chỉ là nhóc con bốn tuổi hơn, sự ngây thơ của trẻ con vẫn còn rất nhiều.

Tô Lạc Lạc bế con trai lên, một ngày không gặp, nhớ vô cùng, hôn lên khuôn mặt nhỏ của cậu.

Tô Tiểu Hình nhìn thấy mami bế anh hai, nhóc cũng muốn được mami bế nữa! Và nhóc bắt ngờ khi thấy chiếc đầm mami mặc đẹp quá đi!

Ngồi vào xe, Tô Tiểu Hình lập tức lại chạy vào lòng Tô Lạc Lạc nũng nịu, Tô Lạc Lạc một tay ôm con trai, một tay ôm con gái, mãi nguyên vô cùng.

Long Dạ Tước quan sát ba mẹ con, ánh mắt cũng bắt gặp dịu dàng hẳn.

Về đến biệt thự.

Tô Lạc Lạc tắm cho con gái, rồi thổi khô tóc, nhóc con thường chơi đến cả người ướt đầm mồ hôi vào mùa hè, nếu không gội đầu thì sẽ có một mùi hôi, nhưng làm mẹ thì xưa giờ không ai chê bai mùi trên người con mình cả.

Dơ đến thế nào thì vẫn là cục thịt trên người mình rơi ra.

Nhưng mà, giữ gìn sự sạch sẽ hàng ngày của con cũng là trách nhiệm của một người mẹ.

Tô Tiểu Hình sau khi thổi khô đầu, thì một mái tóc dài mềm mịn xõa ra sau gáy, cùng với gương mặt trái xoan nhỏ xinh, mặc thêm bộ đầm ngủ màu trắng, rõ ràng là một tiểu mỹ nhân mà.

Tô Tiểu Hình lại chạy đến phòng của ba chơi đùa, Tô Lạc Lạc sau khi tắm xong đi ra đã gần chín giờ rưỡi rồi, vẫn còn nghe thấy tiếng nô đùa của bọn trẻ ở phòng Long Dạ Tước, cô phải đến gõ cửa, đẩy ra xem.

Nhìn thấy Long Dạ Tước vẫn chưa tắm rửa, áo sơ mi trắng quần tây đen cả bộ vậy nằm trườn ra trên giường, con trai và con gái thì quậy không ngừng ở kề bên anh, cười ha ha, Tô Tiểu Hình nhìn thấy mami đẩy cửa bước vào.

Nhóc con lập tức hăng hái bò dậy, “Mami, mami xem... con có thể đạp trên người ba đi bộ đấy nhé!”

Tô Lạc Lạc lập tức nhìn thấy Tô Tiểu Hình lắc lư không vững đi trên vùng bụng rắn chắc của Long Dạ Tước, bắt đầu vừa đi vừa cười ha ha, con trẻ đều muốn được ba mẹ tuyên dương, Tô Tiểu Hình đương nhiên nghĩ rằng mình rất lợi hại! Quay đầu nhìn mami, chờ được khen.

Nhưng lúc này, thân hình nhóc con mất cân bằng, tiếp đó là trượt thẳng cả người xuống ngực Long Dạ Tước, bàn tay to lớn của Long Dạ Tước may thay kịp thời Chop bé con lại.

Nhóc con vì muốn chứng minh bản thân vẫn có thể đứng dậy được, đôi chân nhỏ lại vùng vẫy loạn xạ lên.

Gương mặt Long Dạ Tước thoáng chốc lộ ra nét bị đau, Tô Lạc Lạc nhìn thấy, chỉ muốn cười ra tiếng, con gái đập lung tung vậy không ngờ lại đập trúng bộ vị yếu đuối của anh ta.

Sau đó, nhóc con lại hoàn toàn không biết nữa chứ! Thiếu chút giẫm hư mắt chỗ sau này ba nhóc con dùng để sinh em trai em gái rồi.

“Mami, con có giỏi hay không!” Tô Tiểu Hình ngẩng đầu hỏi.

Tô Lạc Lạc nhin cười, giơ ngón tay cái lên, “Cực giỏi.”

Cái cực giỏi mà cô chỉ chính là việc con gái đập vào bộ vị nào đó của anh ta, cực kỳ giỏi.

Tô Tiểu Hình lộ ra hàm răng sữa, cười cực kỳ khoái trá.

“Được rồi, không chơi nữa, phải đi ngủ thôi.” Long Dạ Tước nói xong, chỉnh lại quần áo có chút sộc sệt, vỗ vỗ vào mông của nhóc con, “Mau về phòng ngủ thôi nào!”

“Mami, tối nay chúng ta ngủ trên giường của ba đi, được không!” Tô Tiểu Sâm đột nhiên đề nghị.

“Đừng rồi! Giường của ba lớn quá trời lớn! Có thể đủ cho cả bốn người chúng ta luôn!” Tô Tiểu Hình cũng muốn trải nghiệm cảm giác ngủ cùng ba và mami là như thế nào.

“Không được.” Tô Lạc Lạc cự tuyệt ngay.

Long Dạ Tước nhú mày nói, “Các con từ nhỏ đã không được biết cảm giác ngủ chung với ba mẹ là như thế nào rồi, sao cô không thỏa mãn chúng một lần đi?”

“Đúng vậy đó! Mami, xin mami đó! Chúng ta ngủ cùng với ba đi mà!” Tô Tiểu Hình tức khắc chu miệng cầu xin.

“Mami, mami đồng ý với tụi con đi mà! Tụi con đảm bảo sẽ rất ngoan, tụi con sẽ không đá người đâu.” Tô Tiểu Sâm kéo áo cô cầu xin.

“Chúng ta mỗi người ngủ một bên, các con đều ở đây, cô sợ gì chứ!” Long Dạ Tước dùng đôi mắt tinh ranh đen láy như một cái động sâu nhìn thấu tâm

tư của cô.

Tô Lạc Lạc đương nhiên là không sợ rồi, có các con ở đây, anh ta chắc chắn không dám làm bậy, chỉ là cô thật sự không quen với việc phải ngủ chung một giường với anh ta, cô sẽ mất ngủ mất.

Tô Tiểu Hình giả bộ khóc, cái miệng nhỏ mếu máo, “Mami, xin mami đó!”

Tô Lạc Lạc còn không biết cái tính này của con gái sao? Cô chỉ còn biết cắn răng nói, “Được thôi! Một đêm, sau này không được đòi như vậy nữa.”

“Dạ!” Hai nhóc con tức khắc vui vẻ ngay.

“Tôi đi tắm” Long Dạ Tước vẫn chưa tắm.

Tô Lạc Lạc bắt ngờ nhắc nhở một câu, “Tốt nhất là mặc nhiều đồ một chút, tôi không muốn nhìn thấy thứ không nên thấy.”

Long Dạ Tước quay đầu lại nhử mày, “Cô muốn xem miễn phí, tôi còn không muốn cho nữa kia!”

Tô Lạc Lạc cứng họng, “Cho xem miễn phí tôi cũng không thèm xem.”

“Mami, hai người đang nói gì vậy!” Tô Tiểu Sâm tò mò hỏi.

“Đúng vậy!” Tô Tiểu Hình cũng chớp chớp đôi mắt to thối mếu.

Tô Lạc Lạc đỏ ửng cả khuôn mặt, dụ ngọt, “Không có gì, mami chỉ là nhắc ba mặc thêm quần áo, buổi tối sẽ lạnh, không nên để bị cảm lạnh.”

Long Dạ Tước tìm một bộ đồ ngủ ngắn trong tủ quần áo rồi mới vào nhà tắm, Tô Lạc Lạc nghiêng người nằm lên giường anh ta, phát hiện anh ta đã thay chăn drap mới, hơn nữa, chất liệu vải y chang bộ của lần trước, chẳng lẽ bộ chăn drap này lại là hơn một triệu tệ?

Tô Lạc Lạc cảm nhận chất liệu, nghĩ thầm, thứ một triệu tệ hơn thì cũng vậy thôi mà! Cũng đâu có thấy thoải mái hơn bao nhiêu.

Ngoài ra mặt chăn có mùi vị đặc trưng của đàn ông, khiến cô không muốn ngủ thêm nữa, hể ngủ là mặt cô lại nóng lên.

Hai nhóc con ngoan ngoãn nằm vào giữa, trên mặt thỉnh thoảng lại nở ra nụ cười hào hứng, Tô Lạc Lạc cũng khá lo lắng, nghĩ đến lần trước say rượu, cô ngủ ở đây một đêm, còn cởi sạch đồ.

Thật mất mặt.

Khoảng hai mươi phút sau, Long Dạ Tước bước ra từ nhà tắm, trong không khí toàn mùi dầu tắm trên người người đàn ông, Tô Tiểu Hình nhích thân mình một chút, “Ba à, ba ngủ ở đây.”

Long Dạ Tước cười vén chăn lên nằm về một bên, hai cái đầu nhỏ đưa đầu ra khỏi chăn, nhìn ba một cái, rồi lại nhìn mami một cái, chiếc miệng nhỏ cười không ngừng được lại.

Đối với bọn trẻ thì có thể ở cùng ba mẹ là khoảng thời gian hạnh phúc nhất. “Được rồi, đừng có quay tới quay lui nữa, mau ngủ đi!” Tô Lạc Lạc ra lệnh một tiếng, cô nằm nghiêng người, và người đàn ông đối diện cũng nghiêng người, thế là hai ánh mắt lại gặp nhau. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

2190.

Hai nhóc con nằm ở giữa rất nhỏ, cũng tuyệt đối không ngăn tầm nhìn lại được.

Ánh mắt của Long Dạ Tước lại nhìn người con gái ở bên kia giường không hề ngại ngùng, dưới ánh đèn vàng mờ, mái tóc dài đen láy hấp dẫn của cô xõa ra trước ngực, càng tôn lên sự trắng trẻo của gương mặt nhỏ, ngũ quan tinh tế mềm mại, trong đêm tối như vậy, không ngờ lại toát ra khí chất mê người đến thế.

Tô Lạc Lạc cảm thấy ánh mắt phía đối diện nhìn chăm chú về phía mình, cô lập tức bực bội liếc qua, anh ta nhìn đủ chưa vậy?

Nhóc con ở giữa đã buồn ngủ cực, bọn trẻ nói ngủ là ngủ, vừa nhắm mắt là hơi thở đã đều đều rồi, dưới ánh đèn mờ, hai gương mặt xinh đẹp na ná nhau ngủ rất say.

Tô Lạc Lạc nhìn thấy hai đứa con ngủ rồi, lòng cô cũng thoải mái hơn, con buồn ngủ kéo đến, cô nghiêng người quay lưng lại với anh ta để ngủ.

Long Dạ Tước thì ngược lại, mãi vẫn không ngủ được, ánh mắt anh dịu dàng nhìn ngắm gương mặt hai đứa con, dịu dàng đến mức không ngờ, và khi nhìn lên thân hình mảnh mai ở phía đối diện, bờ vai tròn đầy, dù chỉ là bóng lưng thôi cũng đủ khiến người khác muốn ôm vào lòng, anh làm sao mà còn thấy buồn ngủ nữa?

Long Dạ Tước có chút kinh ngạc việc mình khao khát cô ta đến thế, sao lại có thể? Từ khi nào anh thiếu thốn phụ nữ đến nỗi tùy tiện một người phụ nữ lên giường anh là anh có phản ứng ngay rồi?

Nghĩ lại đêm nay ôm cô khiêu vũ, ngửi mùi hương thơm như hoa lan trên người cô, anh lập tức có phản ứng ngay.

Tô Lạc Lạc nhắm mắt, mỗi một lần hít hơi đều là mùi hương của anh ta, sạch sẽ lại hòa chút hương nồng của hoocon nam, hòa với mùi thơm trong lành của không khí, không ngờ không khiến cô phản cảm, ngược lại lại làm cô càng buồn ngủ hơn.

Cứ thế, cô ngủ say mất khi nào không hay.

Long Dạ Tước nhìn cô gái ngủ say mất, cũng phải thấy thua cô, xem ra cô ta thật sự chẳng xem anh là gì cả.

Khi Tô Lạc Lạc ngủ say, lại quay người về phía anh, bất ngờ, khuôn mặt ngọt ngào lại quay về phía anh.

Long Dạ Tước dùng tay chống người, ánh mắt thâm trầm như đêm tối, dưới ánh đèn mờ nhìn ngắm khuôn mặt cô không chút ngại ngùng, làn da trắng nõn như kem, đôi lông mi dài đầy hết cả khuôn mặt, dưới cái mũi cao là cái miệng anh đào nhỏ nhắn, mềm mại hồng hào, toát ra vẻ quyến rũ mê người.

Long Dạ Tước nuốt khan nước miếng, xem ra ngủ chung giường với cô ta là một sai lầm, tự chuốc khổ vào thân.

Bọn trẻ ngủ rất ngoan, không có xoay qua xoay lại, chỉ là Long Dạ Tước thấy khô cổ đứng dậy xuống lầu uống nước.

Uống vào vài ly nước lạnh, dường như mới có thể dập tắt ngọn lửa râm ran không biết từ đâu phát ra trong cơ thể anh.

Sáng sớm.

Tô Lạc Lạc mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, cảm thấy có một chiếc chân nhỏ gác trên bụng cô, cô nhoèn miệng cười, hóa ra là con trai dậy rồi.

“Mami, dậy thôi nào.” Tô Tiểu Sâm ôm mặt cô nói.

Tô Lạc Lạc lập tức nhớ ra hôm nay vừa không phải cuối tuần, cũng chẳng phải ngày lễ, thế nên, bọn trẻ vẫn phải đi học đúng giờ.

Lúc trước còn có thể ăn sáng ở nhà, bây giờ thì bọn trẻ lại thích đến trường ăn hơn, vì ở đó thức ăn phong phú, lại còn có bạn bè nữa.

Tô Lạc Lạc ngược đầu nhìn đầu giường bên kia, Long Dạ Tước đã không có trên giường rồi.

Tô Lạc Lạc vừa bước ra khỏi phòng, gặp ngay một thân hình cao to đang bước vào, Long Dạ Tước mặc một bộ áo thun bó sát người màu đen, quần thun, giày chạy bộ, mái tóc đen có hơi rối, nhìn là biết vừa chạy bộ về.

Chiếc áo sát bó người càng làm lộ rõ cơ bụng tám múi như những viên đá trên người anh, Tô Lạc Lạc vô tình nhìn vào và nhớ đến việc lăn lộn dưới cơ thể anh ta vào năm năm trước, cô nuốt ực nước miếng, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi.

“Bọn trẻ dậy chưa?” Ánh mắt sâu của anh nhìn chằm chằm hình ảnh vừa thức dậy của cô, gương mặt sạch sẽ thanh thoát, ánh mắt trong vắt, thấy rõ là ngủ rất ngon.

“Rồi! Đều dậy hết rồi.” Tô Lạc Lạc gạt đầu, lúc này cô nghe thấy điện thoại của cô vang lên trong phòng.

Cô vội phóng về phòng nghe, gương mặt Long Dạ Tước lại có chút sa sầm xuống, anh đóng tai lên nghe, nghe thấy giọng Tô Lạc Lạc truyền đến, “A lô.”

“Bây giờ? Anh bị sao thế? Anh không khỏe à?”

“Được rồi, tôi tới ngay.” Nói xong, Tô Lạc Lạc đóng cửa phòng, có vẻ chuẩn bị thay đồ.

Long Dạ Tước không cần đoán cũng biết người gọi điện thoại này là ai, xem ra cô ta có vẻ thật sự quan tâm cái tên Dạ Trạch Hạo kia.

Tô Lạc Lạc thay một bộ đồ thun quần jeans đơn giản thoải mái đi ra, nhìn thấy Long Dạ Tước đứng dựa vào cửa, cô giật mình.

“Một lát anh đưa các con đi học có được không? Tôi có việc phải ra ngoài một lúc.”

“Đến nhà của tên Dạ Trạch Hạo kia?” Giọng điệu Long Dạ Tước khá lạnh.

“Đúng vậy tôi qua anh ta uống say, bây giờ thì đau đầu rồi!” Tô Lạc Lạc không giấu diếm.

“Tôi không phải kêu cô bỏ công việc này đi rồi sao? Sao cô còn làm tiếp nữa?” Long Dạ Tước tức giận chất vấn.

Tô Lạc Lạc bất giác nhủ mảy phần đối, “Tôi không làm việc vậy tôi uống gió Tây Bắc sống qua ngày à?”

Thân người cường tráng của Long Dạ Tước bước đến gần một bước, hai tay khóa cô lại áp sát lưng vào tường và người anh, anh nghiêng răng nói, “Cô chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà chăm sóc con cái, tôi có thể phát cho cô tiền lương hàng tháng, đủ để cô chi tiêu thoải mái.”

Tô Lạc Lạc kinh ngạc mấy giây, tiếp đó, cô cúi người, chui ra khỏi vòng tay anh ta, “Không cần đâu, tôi tự có lựa chọn của tôi.”

Nói xong, Tô Lạc Lạc về phòng bọn trẻ, nhìn thấy hai đứa nhỏ đã ăn mặc chỉnh tề, cô giơ ngón tay cái lên, “Thiệt giỏi mà, một lát ba sẽ đưa tụi con đi học, mami không đưa tụi con đi đâu nhé.”

“Mami đi đâu hả?”

“Chú Dạ hình như bệnh rồi, mami phải đi thăm chú ấy.” Tô Lạc Lạc không giấu diếm.

“Chú Dạ bệnh rồi sao? Mami, mami phải chăm sóc tốt cho chú ấy nhé!” Tô Tiểu Hình quan tâm ngay.

Đôi mắt to của Tô Tiểu Sâm cũng ánh lên nỗi lo, Tô Lạc Lạc nhìn bọn trẻ cười, “Đừng lo quá, mami một lát sẽ đi thăm chú ấy, tụi con phải ngoan nhé.”

Nói xong, hôn từng đứa con xong rồi Tô Lạc Lạc vội bước ra cửa, Long Dạ Tước đang đi ra từ phòng anh, nhìn thấy bóng dáng vội vã xuống lầu của cô gái, gương mặt anh tuần lại trở nên khó coi rồi.

Xem ra, đi gặp Dạ Trạch Hạo thì cô ta tích cực lắm.

Tô Lạc Lạc thật sự lo lắng, cô chạy suốt quãng đường đến trước cửa nhà Dạ Trạch Hạo, thở gấp bấm chuông cửa.

Cửa tách một tiếng mở ra, Tô Lạc Lạc bước vào trong đại sảnh.

“Dạ Trạch Hạo, anh ở đâu?” Tô Lạc Lạc vội lên lầu tìm anh ta.

Cuối cùng thì tìm thấy anh ta trong phòng ngủ chính, Dạ Trạch Hạo để lộ thân hình rắn chắc nằm dựa trên giường.

“Á! Sao anh không mặc quần áo đi!” Tô Lạc Lạc nhìn sơ một cái, vội quay lưng đi.

“Đồ cho anh ly nước ấm, anh khát quá.” Dạ Trạch Hạo mở miệng, giọng khàn khàn.

Tô Lạc Lạc quay đầu nhìn thấy chiếc áo thun màu đen của anh treo trên kệ đồ, cô lập tức ném lên giường “Anh nhanh chóng mặc áo vào đi.” “Tô Lạc Lạc, thân hình tôi đáng chê bai đến thế sao?” Dạ Trạch Hạo có chút rầu rĩ nói. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

2191.

“Tôi không có thói quen xem thân hình lửa lò, nhanh chóng mặt đồ đi.”

Tô Lạc Lạc xuống lầu lấy cho ly nước ấm, lúc đem lên, nhìn thấy Dạ Trạch Hạo mặc cái áo thun vào rồi, đôi môi cười ma mị hỏi, “Em nói thật đi, thân hình của anh và Long Dạ Tước, ai đẹp hơn.”

Mặt của Tô Lạc Lạc đỏ lên, “Tôi làm sao biết được.”

Dạ Trạch Hạo vừa nhận ly nước từ cô, vừa nhìn cô, phải cắt đứt đề tài này, anh biết rằng năm năm trước, cô đã tự mình trải nghiệm thân thể của Long Dạ Tước.

“Đầu của anh đau quá...qua đây giúp anh mát xa huyệt thái dương.” Dạ Trạch Hạo sau khi uống nước, nằm xuống rất thoải mái, để Tô Lạc Lạc qua đó mát xa một chút phía đầu.

Tô Lạc Lạc có chút bức bối nói, “Tôi qua anh không có việc gì tại sao phải uống nhiều rượu vậy!” nói xong, cô đi đến bên cạnh Dạ Trạch Hạo, đưa ra hai ngón tay mảnh mai, bắt đầu dùng lực đều đặn mà ấn vào huyệt thái dương.

Dạ Trạch Hạo thoải mái nhắm mắt, “Tối hôm qua cô tại sao lại cự tuyệt tôi mà chọn Long Dạ Tước? Cô thích anh ta hơn?”

Tô Lạc Lạc ngơ ra, cô nhanh chóng phản bác giải thích nói, “Không có.”

“Tôi qua cô rõ ràng là bạn dự tiệc của tôi, cuối cùng lại nhảy cùng anh ta, cô nói đi, trong lòng tôi có thể thoải mái không?” Trong ngữ khí của Dạ Trạch Hạo có chút oán niệm nồng nặc.

Tình huống tối qua Tô Lạc Lạc cũng không biết giải thích như thế nào với anh ta, nhưng mà, nếu nói là cô thích Long Dạ Tước, rõ ràng là chuyện không hề có.

“Được rồi! Anh trừ một nửa tiền lương của tôi đi!” Tô Lạc Lạc không muốn giải thích nhiều.

“Bỏ đi, không trừ nữa, hôm nay giúp tôi một việc, tôi không trừ tiền công của cô.”

“Việc gì?”

“Cùng tôi ra đường hóng gió.”

“Anh là một đại minh tinh, chúng ta đi đâu mà hóng gió?” Tô Lạc Lạc nhớ đến lần trước anh từ thương trường ra ngoài, đám đông người hâm mộ của anh đen ngịt, cô không dám đi hóng mát với anh đâu.

Dạ Trạch Hạo nghĩ một hồi, “Có một chỗ, chỗ đó bọn phóng viên không đến.”

“Đó là nơi nào?”

“Một câu lạc bộ cao cấp, ở đó bao ăn uống vui chơi tất cả hạng mục, cô tuyệt đối sẽ thích.”

Tô Lạc Lạc suy nghĩ một hồi nói, “Vào đó chơi một lần tốn bao nhiêu tiền?”

“Không biết, tôi là hội viên ở đó, mỗi năm hội phí đại khái năm triệu tệ cỡ đó!” Dạ Trạch Hạo nói sơ.

Tô Lạc Lạc mở to con mắt, quả nhiên là người của thế giới giàu sang, là cuộc sống mà loại người bình dân như cô mơ cũng không dám mơ tới. Không phải là có câu nói đùa sao? Cô tưởng rằng người có tiền vui vẻ lắm à? Sai rồi, sự vui vẻ của người có tiền là thứ mà cô không tưởng tượng được.

“Được thôi! Tôi đi cùng anh.” Tô Lạc Lạc cũng vì chuyện tối qua, cảm thấy có lỗi.

Dạ Trạch Hạo mặc một bộ đồ rất giản dị, thân dưới mặc cái quần jeans, đầu tóc không được chăm sóc từ tể, trông anh giống như hình tượng chàng trai đầy năng lượng.

Xe của Dạ Trạch Hạo trực chỉ hướng câu lạc bộ. Phòng làm việc tổng tập đoàn Long thị, trợ lý của Long Dạ Tước nghiêm túc như mọi ngày bước vào xác nhận hành trình một ngày của anh, “Long tổng, sau khi kết thúc buổi họp sáng, hôm nay ngài có hẹn cơm trưa với ngài Odinson ở một nhà hàng tây của câu lạc bộ Chí Tôn, ăn cơm xong, thời gian buổi chiều ngài sẽ cùng ông ấy đánh golf, cuộc họp ba giờ chiều, tôi đã đổi qua sáng ngày mai cho ngài rồi.”

Long Dạ Tước vừa kí giấy vừa nói, “Mấy chai rượu tôi chỉ định, cô cho người đem đến sảnh tiệc trước.”

“Được ạ, tôi sẽ cho người đem qua đó.” Sở Nghiêm nói xong, quay người rời khỏi.

Long Dạ Tước trong đầu lóe qua thân hình của Tô Lạc Lạc, nghĩ đến lúc này cô sẽ chăm sóc tỉ mỉ người bệnh Dạ Trạch Hạo đến mức nào, không hiểu sao tâm trạng phiền muộn dâng trào.

Dường như anh bây giờ thường vì người phụ nữ này mà bị ảnh hưởng tâm trạng, đây không phải việc tốt gì.

Tô gia.

Tô Vỹ Khâm sáng sớm không đến công ty, ngồi ở sofa xem tin tức, Tô Ngữ Phù hôm qua nửa đêm mới về, Tô Vỹ Khâm đã rất tức giận, Tô Ngữ Phù nhìn thấy cha đang ở nhà, vừa mới xuống lầu lại quay lưng muốn đi lên lại.

“Đứng lại, xuống đây.” Tô Vỹ Khâm lập tức uy nghiêm mà gọi cô lại.

“Ba, ba không lên công ty à, tại sao ở đây?” Tô Ngữ Phù cười do thấy mình có lỗi.

“Con đừng nghĩ rằng ta không biết tối hôm qua con về nhà say khướt, nói mau, mấy ngày nay con làm sao vậy? Đi đâu làm loạn nữa rồi?”

“Ba, con đâu có thác loạn! Con không phải cùng bạn đi chơi chút sao!”

Lúc đó Ưông Nguyệt Dung đang thoa kem dưỡng da, vừa nói giúp con gái đang ngồi trên ghế sofa, “Ông tức giận với con gái làm gì, tâm trạng của con

bé đạo này cũng không tốt mà!”

“Tâm trạng không tốt thì càng phải biết làm thế nào để hóa giải, chứ không phải chỉ biết mua say cho qua chuyện, tối hôm qua tôi nhìn thấy Long Dạ Tước tại yến tiệc, hai người có biết nó hiện tại đi chung với ai không?” Tô Vỹ Khâm phiền não nói.

Tô Ngữ Phù nghe thấy, chạy đến bên cạnh chỗ ba lo lắng, nhanh chóng hỏi, “Ba, anh ta ở cùng ai.”

“Nó ở cùng Tô Lạc Lạc.” Tô Vỹ Khâm cũng không giấu cô.

Câu nói này làm sắc mặt hai mẹ con đều biến đổi hết, Uông Nguyệt Dung không dám tin, “Sao lại có thể? Long Dạ Tước lại để mắt tới một đứa con gái riêng?”

“Ba, ba nói đều là thật à?” Tô Ngữ Phù tức đến mặt đỏ lên, xem ra, Tô Lạc Lạc âm thầm sử dụng không ít thủ đoạn dụ dỗ Long Dạ Tước.

“Ta vốn dĩ muốn cùng nó nói chuyện hôn lễ, nhưng mà, ta thấy Long Dạ Tước dường như đã không còn hứng thú với chuyện hôn sự này nữa rồi.” Tô Vỹ Khâm than thở nói, còn nghĩ rằng có thể kết thân với nhà họ Long, bây giờ xem ra chuyện này chắc hoàn lại rồi.

Tô Ngữ Phù đến bây giờ vẫn chưa kể cho ba mẹ chuyện cô bị Long Dạ Tước đuổi ra khỏi nhà, nhưng mà, thời khắc nghe thấy Tô Lạc Lạc lại có tư cách cùng Long Dạ Tước tham dự yến tiệc, làm cô thật sự đỏ kị và không cam tâm.

“Ba, mẹ, cái chuyện này không thể như vậy mà bỏ cuộc được, con không từ bỏ việc gả vào nhà họ Long.” Tô Ngữ Phù quyết tâm nói.

“Ngữ Phù, cái chuyện này chúng ta thật sự cần thương lượng một chút với nhà họ Long, ngày mai ta và mẹ con sẽ đích thân đi một chuyến, để Long lão thái thái gọi Dạ Tước về đây, chúng ta trước mặt hỏi rõ ràng nhà họ Long, cuộc hôn nhân này có làm nữa hay không.” Tô Vỹ Khâm cũng không muốn kéo dài nữa rồi.

Tô Ngữ Phù trong lòng còn ôm một chút hi vọng, nói không chừng Long Dạ Tước đối với cô không có thất vọng hoàn toàn, nói không chừng anh sẽ đồng ý hôn sự này.

Trong câu lạc bộ, ngồi trong hoàn cảnh tao nhã trong nhà hàng trà sáng, hưởng thụ bữa ăn tinh tế mà mỹ vị, khoảnh khắc như vậy thật tuyệt.

Con đầu đầu của Dạ Trạch Hạo cũng giảm đi không ít, ở nơi này, anh có thể tự nhiên là bản thân, buông bỏ lớp vỏ thần tượng, đối với anh mà nói, rất thoải mái.

Anh chuẩn bị ở lại đây một ngày.

Tô Lạc Lạc cũng chỉ có thể ở cùng anh một ngày.

Sau bữa sáng, Dạ Trạch Hạo dẫn Tô Lạc Lạc đến phòng tập thể dục, trường tập bắn, đủ loại địa điểm trò chơi, nên có gì đều có cả.

Tuyệt đối là nơi nghỉ dưỡng của giới nhà giàu. Tô Lạc Lạc lần đầu đeo tai nghe chống ồn, sau đó cầm súng bắn ra, tìm cô cũng theo đó mà đập nhanh liên hồi, lúc đó, cô cũng muốn giống như nữ anh hùng oai hùng trong phim, có khả năng bách phát bách trúng, bắn trúng tâm bia trong cự ly một trăm bước. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

2192.

Nhưng mà, nhìn mục tiêu của cô, thật ra đến bắn còn gặp khó khăn, mà kể bên, Dạ Trạch Hạo bất luận cử chỉ hoặc tư thế đều đẹp trai mê người, không có gì lạ khi bộ phim cảnh sát anh quay rất chân thực, diễn xuất siêu quần, đó cũng là do bình thường anh có rèn luyện rồi!

Thời gian vui chơi luôn trôi qua rất nhanh, chớp mắt là tới giờ ăn trưa rồi.

Dạ Trạch Hạo chọn một nhà hàng thức ăn tây, hai người họ tản bộ qua đó, trong nhà hàng tây có xây một cái vũ đài cỡ nhỏ, một cô gái trẻ đẹp đang kéo đàn violon, tiếng cầm du dương dễ nghe, làm trái tim và linh hồn thư thái.

Ghế sofa rất phong phú màu sắc và trần nhà màu vàng kim tạo nên hình tượng sa hoa cho nhà hàng.

Hôm nay khách nơi này không nhiều, im lặng, lại còn có loại khí chất mà chỉ giới thượng lưu mới có.

Ngồi ở vị trí gần cửa sổ, Tô Lạc Lạc cầm thực đơn nhìn, có tiếng anh và tiếng trung hai loại ngôn ngữ, giá mì cũng làm cô lén tặc lưỡi.

"Muốn ăn gì thì gọi, không cần tiết kiệm giúp cho anh." Dạ Trạch Hạo giống như nhìn thấu được tâm tư của cô vậy.

Tô Lạc Lạc lúng túng, "Anh ở đây ăn vài bữa, đều gần bằng tiền lương của tôi rồi."

"Vậy đừng có khách khí, muốn ăn cái gì, cứ chọn." Dạ Trạch Hạo nhướn miệng cười.

Và lúc này đây, trước cửa lại truyền đến âm thanh tiếp đón khách của nhân viên, Tô Lạc lạc vô ý hướng về cửa nhìn một cái.

Cái nhìn vô ý này, lại làm cô giật cả mình.

Trời!

Tại sao lại là Long Dạ Tước?

Long Dạ Tước mặc áo sơ mi sọc xám thẳng tắp, thân dưới phối quần tây ôm người, đôi chân dài kiêu ngạo, bước chân vững chãi, bên cạnh anh là một người đàn ông trẻ người nước ngoài, hai người vừa nói chuyện vừa bước vào.

Tờ thực đơn trên tay Tô Lạc Lạc bất ngờ được đưa lên che mặt lại, không biết tại sao, cô không muốn để anh ta phát hiện.

Nhưng mà, cái động tác này của cô ngược lại khiến Long Dạ Tước bị thu hút chú ý hơn, mắt của anh nhanh chóng nhìn sang, khi nhìn thấy Dạ Trạch Hạo, rồi nhìn cô gái che giấu mặt mũi đối diện anh, sắc mặt anh từ từ lạnh trầm xuống.

Lúc người phục vụ chuẩn bị mời bọn họ đến vị trí gần cửa sổ, Long Dạ Tước kéo vị trí phía trước ra, mời ngài Odinson ngồi xuống trước, còn anh từ tốn đi đến vị trí đối diện Tô Lạc Lạc, đôi chân dài tao nhã vắt qua ngồi xuống.

Đôi mắt to của Tô Lạc Lạc từ tờ thực đơn lộ ra ngoài, lúc nhìn thấy người đàn ông ngồi ngay ngắn ở hướng đối diện trước mặt cô, cô cảm thấy không nói nên lời.

Tô Lạc Lạc im im hít một hơi, cái thành phố này nhỏ vậy sao? Tại sao ra khỏi cửa đều là đụng mặt anh ta?

Dạ Trạch Hạo tâm trạng cũng rất tốt, vốn dĩ chỉ là đến chơi khuây khỏa thôi, không ngờ đến còn có thể đụng phải Long Dạ Tước, bây giờ, khoảng thời gian buổi chiều có vẻ trở nên thú vị rồi đây.

Tô Lạc Lạc đâu còn lòng dạ nào mà ăn cơm nữa? Dưới ánh mắt như tia x của Long Dạ Tước, khẩu vị của cô cũng mất rồi.

Dạ Trạch Hạo đảo nhanh đôi mắt sáng, khóe miệng có nét cười không rõ ý gì, lúc đó, một phần kem của Tô Lạc Lạc đã được đem tới trước.

Tô Lạc Lạc cười nhận lấy, nhìn thấy ly kem rất đẹp, cô có chút không nhẫn tâm ăn, nhưng vẫn cầm cái muỗng ăn một miếng, mùi dầu sữa lập tức hòa tan trong miệng, làm cô cười híp mắt.

"Thật là ngon." Cô nhin không được khen ngợi.

Dạ Trạch Hạo nhướn miệng cười, "Cô thích là được rồi."

Long Dạ Tước và ông Odinson đang dùng tiếng anh giao tiếp, ánh mắt rõ ràng là đang cười, nhưng mà, khi liếc qua người Tô Lạc Lạc, lập tức có thể đông kết thành băng ngay.

Tô Lạc Lạc vốn dĩ không tự tại rồi, bây giờ, lại bị anh ta nhìn trừng trừng, cô có chút cảm xúc cực kì chán nản, cô không biết người đàn ông này có cái gì để tức giận nữa.

Không lẽ cô và ai khác ra ngoài ăn bữa cơm còn phải xem sắc mặt của anh ta sao?

Tô Lạc Lạc ăn kem một cách mơ màng, không biết khóe miệng đã bị dính một chút kem, Dạ Trạch Hạo bật cười, đưa ngón tay về hướng cô ngoắt lại, "Đến gần đây chút."

Tô Lạc Lạc bị nụ cười mê hoặc của anh, cười đến nổi tim đập thình thịch, cô cứ thế đến gần anh, "Sao thế?"

Nhìn thấy ngón tay thon dài của Dạ Trạch Hạo đưa đến khóe miệng quẹt một cái, "Dính kem rồi."

Hai má Tô Lạc Lạc tức khắc ửng đỏ!

Cô thậm chí cũng không dám nhìn biểu cảm của Long Dạ Tước, nhưng lại có thể cảm giác được hai ánh nhìn dường như có thể xuyên qua cô, biểu cảm của anh ta chắc là đang cười nhạo.

Tô Lạc lạc chỉ muốn bữa ăn này nhanh kết thúc.

Ngược lại, Dạ Trạch Hạo rất chậm rãi, đôi mắt sao ranh mãnh nhìn vào chăm chú vào Tô Lạc Lạc, dường như chứa đựng tất cả sự đam mê trong ánh nhìn đó.

Tô Lạc Lạc chớp chớp đôi mắt to, lại tiếp tục chớp mắt, “Mặt tôi có dính gì dơ à?”

“Không có.”

“Không có, vậy anh làm gì cứ nhìn chăm chăm tôi?” Tô Lạc Lạc nhỏ tiếng nói.

“Vi em đẹp mà!” Dạ Trạch Hạo âm thanh không to không nhỏ, đủ để truyền đến tai của người đàn ông nào đó. Tô Lạc Lạc không nghĩ Dạ Trạch Hạo lại dám trong trường hợp này nói những lời đầy tình tứ như vậy, cô thảng như ngồi trên đồng lửa, liên tục uống liền hai ly nước vì lo lắng, ánh mắt cô hơi hơi nhìn sang Long Dạ Tước, chỉ thấy khuôn mặt anh tuấn của anh nở một nụ cười tôn quý, chuyên tâm chú ý lắng nghe lời nói của vị khách, ánh sáng ấm áp từ cửa sổ thủy tinh phản chiếu lên người anh, khí chất cao ngạo lạnh lùng trầm tĩnh, Tô Lạc Lạc không thể không thừa nhận rằng, trên người Long Dạ Tước toát ra khí chất mê người cao quý.

“Này.. anh ở đây cơ, ánh mắt của em nhìn đi đâu vậy?” Dạ Trạch Hạo không vui cắt ngang ánh nhìn của cô.

Tô Lạc Lạc giật mình cái, mới phát hiện bản thân vô thức nhìn chăm chăm Long Dạ Tước có đến mấy giây, cô có chút mắc cỡ, chống tay ôm má, “Buổi chiều mình sẽ làm gì?”

“Cười ngựa.”

Tô Lạc Lạc nghe thấy, có chút hứng thú, nhưng mà, cô cũng không biết cười.

Món chính đến rồi, hai người cùng chọn bít tết, còn bảy tám món tráng miệng ngọt sau khi ăn, dưới ánh sáng càng hấp dẫn hơn, làm người ta thực sự muốn động cả mười ngón tay để ăn.

Mà lúc đó, Tô Lạc Lạc cũng hoàn toàn làm lơ Long Dạ Tước phía đối diện, cô chỉ muốn ăn uống ngon lành, Dạ Trạch Hạo đối diện dùng một đôi mắt ám áp nhìn cô, trong mắt của người ngoài thì đây là biểu hiện của sự sùng ái.

Lúc này, trong mắt Long Dạ Tước, hiển nhiên, quan hệ giữa họ không còn đơn giản nữa rồi.

Tô Lạc Lạc đang ăn, vừa rồi cô uống hơi nhiều nước, nên cảm thấy có một chút cần đi vệ sinh, cô bỏ dao nĩa xuống nói với Dạ Trạch Hạo, “Tôi vào nhà vệ sinh cái.”

Dạ Trạch Hạo hưởng thụ mỹ thực trong đĩa của anh, ngẩng đầu ừ một tiếng, Tô Lạc Lạc đứng dậy hỏi đường người phục vụ hướng của nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh không xây trong nhà ăn, mà là kế bên một bức tường vàng kim huy hoàng, ở phía cuối hành lang nhà ăn, Tô Lạc Lạc nhàn nhã bước về hướng nhà vệ sinh.

Ánh mắt Dạ Trạch Hạo sau khi nhìn ra cửa sổ một hồi, anh quay đầu lại nhìn vị trí Long Dạ Tước, phát hiện anh ta không có ở đó nữa.

Trong tâm anh lo lắng, Long Dạ Tước đi đâu rồi?

Tô Lạc Lạc vội vã đi vào phòng vệ sinh để giải quyết nỗi buồn, mở cửa ra, lúc chuẩn bị rửa tay, đột nhiên, nhìn thấy kế bên bồn rửa tay là hình dáng một người đàn ông cao to đang đứng dựa vào.

Mặt của Tô Lạc Lạc đỏ lên, chết tiệt, cái người đàn ông này đều nghe thấy hết rồi? “Long thiếu gia, anh đi sai nhà vệ sinh rồi đó! Đây là nhà vệ sinh bên nữ.” Cô lên tiếng cười nhạt. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93

2193.

Người đàn ông đứng kế bồn rửa tay lúc này toàn thân phát ra một luồng áp lực đè nén người khác, khiến người khác đều nể sợ.

Tô Lạc Lạc nuốt nước miếng mấy lần, anh ta không lẽ là đến tìm cô à!

Tô Lạc Lạc cắn môi, có chút phòng bị nhìn anh ta, “Có việc gì không?”

Nói xong, Tô Lạc Lạc đi ngang qua người anh, chuẩn bị đi kéo cửa.

Khi cô chuẩn bị chạm vào cánh cửa thì anh ta bước đôi chân dài ra, thân hình cao to uy nghiêm của anh ta kéo cô lại, xoay người một cái, hai cánh tay thon dài của anh kẹp người cô lại, khóa cô lại giữa ngực anh và bồn rửa mặt.

Trong khi Tô Lạc Lạc đang đầu óc quay cuồng thì phần eo của cô đụng phải bồn rửa mặt, cảm giác mát lạnh khiến cô rùng mình, còn người đàn ông ở trước mặt trở nên càng nguy hiểm hơn.

“Long Dạ Tước... tôi cảnh cáo anh không được làm bậy đâu nhé! Anh mà làm bậy, tôi kêu người tới đó.” Tô Lạc Lạc cảm giác người đàn ông này hình như lúc nào cũng có thể xâm phạm cô, giống một con dã thú không có lý trí vậy.

“Nói mau, cô và Dạ Trạch Hạo cuối cùng là quan hệ gì!” Giọng khàn khàn của anh bao hàm cả sự bức cung trong đó.

“Chúng tôi là quan hệ công việc, cấp trên và cấp dưới!” Tô Lạc Lạc khuôn mặt đỏ bừng, hai tay đẩy anh ta ra, muốn trốn khỏi, khí trường toát ra từ người anh ta khiến cô thấy ngột ngạt.

Nhưng mà thân hình anh ta nặng tựa một cái núi, cô không thể di dịch một li nào.

“Lên giường qua chưa?” Gương mặt anh tuấn của anh lạnh lẽo đưa sát vào cô, nhìn trừng trừng mặt hơi hoảng loạn của cô, dưới đáy mắt rõ ràng có một nộ khí âm thầm cuộn trào.

Tô Lạc Lạc bất ngờ không suy nghĩ được gì, phản đối theo bản năng, “Anh nói bậy gì thế?”

Một giọng cười trên người vang lên, “Ha! Tôi không biết công việc của cô hóa ra là làm ấm giường cho đàn ông đấy.”

Gương mặt Tô Lạc Lạc đỏ đến mang tai, ngay cả lỗ tai trắng nõn của cô cũng đỏ lên vì giận, anh ta chặn cô ở đây, là vì những lời vô vị này sao?

Cô giận dữ và xấu hổ xen lẫn nhau, cắn môi liếc người đàn ông vừa nguy hiểm vừa thâm trầm kia, “Đây đều là việc của tôi, có liên quan gì đến anh sao? Anh là người gì của tôi chứ?”

Câu nói này khiến gương mặt như được mài giũa qua của anh ta tức khắc lại tối sầm đi, khóe miệng nhếch lên nụ cười âm u, bàn tay anh ta đột ngột nhấc cằm cô lên, “Ngày trước không có quan hệ gì, bây giờ thì có rồi.”

Tô Lạc Lạc bị đau, liếc anh ta, “Anh muốn làm gì đây!”

Đôi ngươi đầy nguy hiểm của anh nheo lại, bàn tay giữ chặt cằm cô không hề buông lỏng, ngược lại còn chặt đi vài phần, Tô Lạc Lạc đau đến rít lên vài tiếng.

Lúc này, đôi môi hấp dẫn của đàn ông chạm vào bên tai cô, âm thanh lạnh lùng u ám vang lên, “Tôi muốn cô rời khỏi Dạ Trạch Hạo.”

Tô Lạc Lạc hơi mở to mắt, phản xạ theo bản năng, “Không được, tôi và anh ta đã ký hợp đồng năm năm rồi, nếu tôi không làm việc cho anh ta, tôi sẽ phải chi trả một số tiền hủy hợp đồng rất lớn, tôi trả không nổi.”

“Bao nhiêu?” Anh ta nhíu mắt hỏi.

“Không biết, nói chung là không ít!” Tô Lạc Lạc giận dữ quay mặt qua một bên.

“Tôi trả giúp cô, từ bây giờ trở đi, tôi muốn cô ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, ngoài tôi ra, không được tiếp cận bất cứ tên đàn ông nào.” Lời nói bá đạo không hề có chút thiên lý nào cứ thế mà ập lên đầu cô.

Tô Lạc Lạc ngơ ngác, cô ngược đầu thì heanpj phải ánh mắt thâm sâu khó hiểu của anh ta, “Long Dạ Tước, anh nói vậy là ý gì?”

Cô sắp không hiểu anh ta rồi.

Gương mặt anh tuấn quá đáng lại kèm chút lạnh lùng bất ngờ áp sát tai cô, giọng nói khàn đặc lại có chút tình tứ buông ra âm thanh trầm trầm, “Ý của tôi rất đơn giản, tôi muốn có cô.”

Gương mặt nhỏ của Tô Lạc Lạc trắng bệch, anh ta có cần phải nói thẳng thừng vậy không chứ?

Cô tức khắc muốn phản bác, vừa mở miệng, đôi môi mỏng của anh ta đã bịt kín miệng cô.

Vừa chạm vào là dùng sức như thể đang trừng phạt vậy, vừa hoang dã vừa mãnh liệt, tựa như cô là một cô hầu làm sai việc nhất định phải để ông chủ như anh ta trừng phạt.

Tô Lạc Lạc sắp ngất rồi, trong miệng toàn là mùi vị xâm chiếm của anh ta, đôi tay nhỏ của cô nắm thành nắm đấm, không ngừng đấm anh đẩy anh ra.

“Uhm...” Tô Lạc Lạc muốn chửi anh ta, nhưng ngược lại càng bị anh ta hôn sâu hơn nữa, nuốt hết tất cả âm thanh của cô.

Nụ hôn này dài khoảng hai phút, Tô Lạc Lạc đã thấy vô cùng thiếu oxy, cô vội thở phì phò, giận đến muốn giết người.

Còn người đàn ông động tay động chân với cô, đôi mắt còn lưu luyến như thể không nỡ kết thúc chuyện vừa nãy nhìn cô nói, “Tô Lạc Lạc, nhớ lời của tôi nói, từ bây giờ trở đi, toàn bộ cuộc sống cá nhân của cô, tôi đều phải quản.”

Tô Lạc Lạc giận, “Vậy tốt nhất anh nên quản việc của bản thân trước đi.”

“Tôi sẽ xử lý tốt mọi việc của mình, sau đó, chính thức giới thiệu cô với người nhà tôi.”

Tô Lạc Lạc có một cảm giác bất an, cô căng thẳng nhìn anh, “Anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn lấy cô!”

Lời nói của anh rõ ràng dứt khoát.

Tô Lạc Lạc thì một chút hớn hờ vui mừng cũng không có, ngược lại chỉ có kinh hãi.

Não Long Dạ Tước không có vấn đề gì chứ! Anh ta muốn lấy cô?

“Anh nói vui thôi phải không!” Tô Lạc Lạc thật muốn tin đây là lời nói đùa của anh ta.

Long Dạ Tước thì dùng khuôn mặt nghiêm túc nhìn cô, “Tôi qua tôi đã suy nghĩ rất nghiêm túc, thay vì lấy một người phụ nữ khác để nuôi con tôi, thì không bằng lấy cô.”

“Anh muốn lấy, còn phải xem tôi muốn gả hay không nữa kìa!” Tô Lạc Lạc hừ một tiếng, nói như thể lấy cô là anh ta chịu thiệt thòi ảm ức lắm vậy.

Long Dạ Tước nhoen miệng cười, “Không vội, chúng ta còn nhiều thời gian, nói chung, cô là người phụ nữ mà Long Dạ Tước tôi chăm rồi, người khác không giành được, cô cũng không chạy đi được.”

Câu nói này như lời nói của một con sư tử với một con dê sắp vào miệng nó, loại ngữ khí này như thể chắc chắn là thế, không phải nghi ngờ gì.

Tim Tô Lạc Lạc đập chệch một nhịp, cô thật sự muốn nhón chân lên sờ thử trán anh ta, xác nhận anh ta có phải đang phát sốt không.

“Tùy anh muốn làm gì, nhưng mà tôi chỉ biết rằng thế giới của tôi không chứa được người như anh đến quyết định chi trò này nọ.” Tô Lạc Lạc bá đạo nói xong, kéo cửa nhà vệ sinh ra bước nhanh rồi khỏi.

Long Dạ Tước ngẩng đầu nhìn bản thân trong gương, như thể lần đầu quen biết bản thân, sao lại có thể?

Vừa rồi anh lại có thể nói ra những lời đó, như một người đàn bà tuyên bố quyền sở hữu vậy, hơn nữa lại với người phụ nữ anh vốn dĩ không hề để mắt đến.

Tối qua anh đích thị đã suy nghĩ kỹ càng rồi, anh không muốn hai đứa con này chịu thiệt thòi, không muốn phụ tình cảm của các con, càng không muốn chúng trải qua tuổi thơ thiếu hụt tình thương, vì thế, cuối cùng thì anh đã đưa ra một quyết định, biện pháp có thể giải quyết tốt nhất vấn đề trưởng thành của các con chính là lấy người phụ nữ này.

Tô Lạc Lạc từ nhà vệ sinh quay về chỗ ngồi, Dạ Trạch Hạo nhìn thấy ánh mắt cô có chút hoảng hốt, tức khắc nhíu mày hỏi, “Có chuyện gì thế?”

“Không có gì! Tôi ăn no rồi, chúng ta có thể rời khỏi sớm không?” Tô Lạc Lạc nói xong, có chút bất an nhìn về phía cửa ra vào.

Dạ Trạch Hạo không cần đoán cũng biết nhất định là bị Long Dạ Tước dọa唬唬 rồi, vừa rồi Long Dạ Tước ở nhà vệ sinh nói gì với cô rồi sao?

Và lúc này, Long Dạ Tước ung dung bước đến, gương mặt góc cạnh rõ ràng không nhìn ra được cảm xúc gì, anh ta tiếp tục cùng khách hàng của mình nói chuyện, chỉ là ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía Tô Lạc Lạc, đặc biệt thâm trầm. Tô Lạc Lạc như thể sắp bị anh ta nhìn đến thở không được rồi vậy. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

2194.

Những lời Long Dạ Tước vừa nói trong nhà vệ sinh đối với cô mà nói là điều rất nguy hiểm, rất đáng sợ.

Vị hôn phu của Tô Ngữ Phù bất ngờ nói muốn lấy cô? Còn có việc gì đáng kinh tởm hơn việc này nữa?

Tô Lạc Lạc cảm thấy rất bức bối, đây rõ ràng là đang sỉ nhục cô, cô có thiếu đàn ông đến thế nào thì cũng không đến nỗi phải đi nhặt đồ thừa của Tô Ngữ Phù chứ?

Xem ra cô thà gả cho Dạ Trạch Hạo ở phía đối diện này, cũng không thềm gả cho Long Dạ Tước.

Đương nhiên, tiền đề là cô đã chuẩn bị cả đời không cưới rồi.

“Ăn no rồi sao? Vậy chúng ta đi thôi!” Dạ Trạch Hạo đứng dậy một cách tao nhã, lướt ánh nhìn sang Long Dạ Tước, cùng Tô Lạc Lạc bước ra khỏi nhà hàng.

Tô Lạc Lạc thở phào nhẹ nhõm, Dạ Trạch Hạo bèn hỏi cô, “Vừa nãy em làm gì trong nhà vệ sinh lâu thế?”

“Không có gì!”

“Không lẽ Long Dạ Tước chặn em lại uy hiếp em gì nữa rồi!” Dạ Trạch Hạo đoán mò.

Đầu óc Tô Lạc Lạc vẫn còn đang rối rắm lăm, nhưng cô không muốn nói nhiều, cô chỉ nhếch mày cười, “Anh ta có thể uy hiếp được tôi cái gì chứ? Đừng có nhắc đến anh ta trước mặt tôi, tôi thấy phiền lắm!”

Dạ Trạch Hạo nhếch môi cười, không nhắc đến nữa.

Cả một buổi chiều Tô Lạc Lạc đều như người trên mây, lời nói của Long Dạ Tước đã gây hoang mang cho cô, bốn giờ rưỡi, tên của Long Dạ Tước hiện ra trên màn hình điện thoại.

“A lô!” Cô tìm một góc lạnh lùng bắt máy.

“Đi đón các con.” Giọng Long Dạ Tước vang lên.

“Anh ở đâu?” Tô Lạc Lạc hỏi ngược lại.

“Tôi vẫn còn ở đây, đến cửa lớn tìm tôi.” Long Dạ Tước nói xong, cúp máy.

Tô Lạc Lạc nhíu mày, anh ta sao lại biết cô vẫn còn ở trong câu lạc bộ? Nhưng mà đón bọn trẻ là việc quan trọng hàng đầu, cô nhìn về phía Dạ Trạch Hạo vừa cười hết mây vờn ngera, nói “Tôi phải đi đón bọn trẻ rồi, một lát anh tự mình về được không?”

“Vừa chuẩn, anh cũng tính về, anh đưa em một đoạn vậy.” Dạ Trạch Hạo nhoèn miệng cười.

“Không cần đâu, Long Dạ Tước đợi tôi ở trước cửa.” Tô Lạc Lạc không muốn phiền anh ta.

“Dù gì anh cũng đi ngang trường học, em muốn ngồi xe anh hay là xe của anh ta?” Dạ Trạch Hạo hỏi ngược lại.

Tô Lạc Lạc nghĩ ngợi một lúc, dù gì cũng sẽ đi ngang cổng trường, cô nói với Dạ Trạch Hạo, “Tôi ngồi xe của anh vậy!”

Nếu mà ngồi xe của Long Dạ Tước cô nhất định sẽ ngồi buồn chán cả đoạn đường, Dạ Trạch Hạo dẫn cô đi đến trước xe anh, lái đến trước cửa lớn, thấy một chiếc xe Bentley màu đen đang dừng ở đó, Tô Lạc Lạc mở cửa sổ, còn Dạ Trạch Hạo thì cũng cố ý dừng ngay vị trí ghế lái của siêu xe.

Tô Lạc Lạc nhìn vào cửa xe đã mở xuống một nửa, nói với anh ta, “Tôi ngồi xe của ông chủ tôi về, gặp nhau ở trường.”

Nói xong, Dạ Trạch Hạo còn không quên ở trước mặt Long Dạ Tước khoe mẽ kỹ năng lái xe của mình, hoàn hảo diễn xuất bộ phim Fast and Furious.

Tô Lạc Lạc bị dọa đến tim gan muốn nhảy ra ngoài, đợi Dạ Trạch Hạo khoe mẽ xong, cô tức giận nói, “Lái xe đường hoàng, sớm biết vậy tôi không ngồi xe anh rồi.”

Dạ Trạch Hạo cười ha ha rồi mới lái xe ổn định hướng về phía trước.

Còn siêu xe ở phía sau, sắc mặt Long Dạ Tước u ám, nhìn trừng trừng chiếc xe thể thao ở phía trước, sắc bén, lạnh tanh, đôi ngời như vực sâu nhíu lại đầy đe dọa.

Năm giờ hai mươi, vừa kịp đến trước cổng trường, Tô Lạc Lạc bước xuống từ xe Dạ Trạch Hạo, vẫy tay tạm biệt với anh ta, và Dạ Trạch Hạo lái xe về phía biệt thự của anh. Không bao lâu sau, xe của Long Dạ Tước đến nơi, Tô Lạc Lạc nhìn thời gian, lúc này, cửa lớn của trường học đã mở ra rồi, không ít phụ huynh học sinh quệt mồ hôi đi vào, Tô Lạc Lạc cũng lấy thẻ ra, phía sau, một thân hình mang khí áp nặng nề đi đến, Tô Lạc Lạc thót tim, những lời nói của Long Dạ Tước vẫn khiến cô cảm thấy căng thẳng.

Anh ta không phải là nói thật chứ!

Hi vọng là giả.

Đón hai nhóc con ra, nhìn thấy cả ba và mami đều đến đón mình, bọn trẻ vui ra mặt, sự vui vẻ này lọt vào mắt Long Dạ Tước, khiến anh càng kiên định hơn với suy nghĩ trong lòng mình, cho dù anh không yêu cô ta, cũng phải lấy cô ta cho bằng được.

Đưa bọn trẻ về nhà, Tô Lạc Lạc nhận được điện thoại của Hạ Thắm, hỏi thăm tình hình của nhau, Hạ Thắm từ phía cô có được rất nhiều thông tin của thần tượng Dạ Trạch Hạo, vui mừng lắm, nên biết rằng fan hâm mộ luôn luôn hiếu kỳ cuộc sống cá nhân của thần tượng mà.

“Thiệt ngưỡng mộ cậu mà! Lạc Lạc, tại sao cậu lại may mắn đến thế? Có cơ hội thì sắp xếp cho tớ cũng được gặp thần tượng của tớ với, được không? Tớ đứng xem từ xa là được rồi.”

Tô Lạc Lạc nghĩ một lúc, “Được thôi, nếu có cơ hội như thế, tớ sẽ gọi điện cho cậu.”

“Ừ ừ, nhất định phải sắp xếp đó!”

“Được thôi! Nhất định mà!” Tô Lạc Lạc cười, nhìn bọn trẻ chạy nhảy trên bãi cỏ, tâm trạng cô cũng rất tốt.

“À! Cậu và Long Dạ Tước sinh sống với nhau như thế nào?”

“Thì thế đó! Mạnh ai nấy sống, không can thiệp lẫn nhau.”

“Giữa hai người không nảy sinh tình cảm à! Rõ ràng năm năm trước hai người đã... chuyện đó mà.” Hạ Thắm không tiện nói ra.

Nhưng cách biểu đạt thì Tô Lạc Lạc hiểu ngay, cô có chút mắc cỡ nói, “Chuyện của năm năm trước tớ đã quên từ lâu rồi, đối với tớ mà nói, đêm đó xem như là bị chó cắn vậy.”

“Bị chó cắn?” Bất ngờ, phía sau vang lên một câu châm biếm.

Tô Lạc Lạc bị bất ngờ, vội quay đầu nhìn, không biết Long Dạ Tước đứng phía sau cô từ khi nào, một gương mặt anh tuấn lạnh lẽo nhìn trừng cô.

Tô Lạc Lạc vội nói với Hạ Thắm, “Tớ có việc rồi, cúp máy trước nha.”

Nói xong, cô vội cúp máy, không vui, liếc một cái người đàn ông phía sau “Nghe lén là không lịch sự đâu.”

“Vậy cô chửi sau lưng người ta cũng là một chuyện lịch sự à?” Anh ta

Tô Lạc Lạc cứng họng, hình như là chửi anh ta là chó rồi thì phải, gương mặt cô hơi hơi đỏ.

“Chuyện của năm năm trước cô thực sự quên rồi sao? Tôi thì lại nhớ rất rõ đấy.” Long Dạ Tước nhoen miệng cười, “Sự chủ động của cô, mùi vị cơ thể cô, tiếng kêu rên của cô ở dưới cơ thể tôi, tôi đều nhớ rõ cả.”

Mặt Tô Lạc Lạc y chang gan heo rồi, “Anh nhớ rõ thể làm gì?”

“Vì đêm hôm đó thực sự cũng rất tuyệt.” Long Dạ Tước cắn môi nói tình tứ.

“Anh... anh tốt nhất là nhanh chóng quên hết đi.” Tô Lạc Lạc đỏ mặt ra lệnh. “Nếu đêm đó thực sự giống như cô nói vậy, là do cô sắp đặt, vậy đèn trong phòng là như thế nào? Chẳng lẽ cô còn có thể tìm trong đường dây điện phức tạp của cái khách sạn đó, chỉ cắt điện của mỗi căn phòng đó thôi? Tôi nhớ đèn trong thang máy, hành lang đều sáng trưng, rõ ràng là có người cố ý cắt đứt. Long Dạ Tước phát hiện, không ngờ anh có thể hồi tưởng lại nhiều thông tin như vậy, mà khi nghĩ kỹ đến những chi tiết này, lại phát hiện những lời cô ta nói trước kia đều không hợp logic chút nào.

Trước kia vì anh hoàn toàn không có ý định lấy cô, còn bây giờ, khi anh đã có ý định lấy cô rồi, vậy thì trước tiên phải xóa sạch nỗi oan năm năm trước của cô.

Tô Lạc Lạc nhất thời không biết phải nói gì, chỉ nhìn anh, đúng là tất cả những điều anh ta nói cô không có lý do gì để biện hộ cả, hơn nữa, cũng không biết phải làm sao để tiếp tục khiến cho lời nói dối của mình có sức thuyết phục hơn. Bất ngờ bàn tay Long Dạ Tước bày ra, trên đó là mặt dây chuyền mà Tô Lạc Lạc để mất vào năm năm trước, Tô Lạc Lạc tức khắc đưa tay muốn giành lại, “Đây là đồ của tôi, trả cho tôi.” Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

"Trà cho cô cũng được, cô phải nói rõ ra chuyện của đêm đó, rốt cuộc là chuyện như thế nào." Ánh mắt Long Dạ Tước bức hỏi cô, anh cũng là một trong những người bị hại.

Tô Lạc Lạc muốn lấy lại mặt dây chuyền ngay, nó có ý nghĩa rất lớn đối với cô, cô không còn cách nào khác, hít một hơi thật sâu nói, "Anh thật sự muốn biết đêm đó xảy ra chuyện gì à?"

"Tôi muốn biết." Ánh mắt Long Dạ Tước toát ra một sự nghiêm túc, "Tôi muốn cô kể lại toàn bộ cho tôi nghe, không được giấu diếm điều nhỏ nhất, chỉ cần tôi cảm thấy tính chân thực của nó, tôi mới trả cô mặt dây chuyền." Tô Lạc Lạc cắn môi, vốn dĩ chuyện của năm năm trước có chút khó nói ra miệng, nhưng mà, cô cũng không muốn giấu anh nữa, "Được, tôi nói cho anh nghe, đêm hôm đó, tôi bị ba tôi sắp xếp vào phòng anh đó, chủ yếu là thay thế Tô Ngữ Phù tặng đêm đầu tiên, bọn họ nói anh có chứng ghét dơ, không phải trinh nữ thì không cần, vì vậy, tôi trở thành vật thay thế."

Ánh mắt của Long Dạ Tước trầm trầm lại mấy phần, cùng với suy nghĩ của anh không sai khác nhiều lắm, "Cô lúc đó tại sao lại đồng ý làm như vậy?"

"Tại vì mẹ tôi bệnh tình nguy kịch, tôi muốn có phí phẫu thuật một triệu tệ, tuy cuối cùng số tiền đó cũng không thể cứu được mẹ tôi về, nhưng mà, tôi dùng số tiền đó nuôi dưỡng hai đứa con." Nói xong, Tô Lạc Lạc nhìn về hướng bọn trẻ ngây thơ vô lo, nghĩ rằng mẹ cô nhất định cũng thấy an ủi.

Khuôn mặt Long Dạ Tước căng cứng ra, khi bộ mặt thật của người nhà họ Tô bộc lộ hết ra trước mặt anh, nắm đấm anh siết chặt lại mấy phần, khuôn mặt phẫn nộ, thì ra, anh cũng là người bị bọn họ tính kế.

"Ngày mai, cô có đồng ý cùng tôi về nhà họ Long một chuyến không?" Long Dạ Tước đột nhiên hỏi cô nói.

Tô Lạc Lạc mặt chột chột nói, "Tôi nói qua tôi không muốn gặp người nhà của anh."

"Không lẽ cô không muốn đối chất với người nhà họ Tô? Nói ra chân tướng sự việc của năm năm trước sao?"

"Có cung có cầu, đó là một vụ giao dịch, không tính là bức hại, là tôi tự nguyện mà." Tô Lạc Lạc nói xong, cô không nghĩ vậy mà vuốt tóc trên trán, "Hơn nữa, người nhà họ Long nghĩ tôi như thế nào, tôi cũng đâu quan tâm! Dù gì tôi cũng đâu có gả cho anh."

Câu nói này của Tô Lạc Lạc, cũng là câu trả lời vấn đề lúc trưa anh hỏi ở nhà vệ sinh, cô long trọng tuyên bố cường điệu lần nữa.

Cô, không, gả.

Sắc mặt Long Dạ Tước lập tức ảm đạm đi mấy phần, "Không lẽ gả cho tôi, còn thiết thời cho cô hay sao?"

Tô Lạc Lạc cắn răng nói, "Tôi nói qua rồi, người đàn ông Tô Ngữ Phù đụng qua, tôi chê dơ bẩn!"

"Vậy tôi cũng có thể nói với cô, năm năm nay, đến tay của Tô Ngữ Phù tôi cũng chưa từng chủ động nắm qua một lần, cô còn chê bai nữa không?" Long Dạ Tước giống như có vẻ không thích giải thích, nhưng bây giờ, vì muốn người phụ nữ này đánh tan mối hiểu lầm về mối quan hệ của anh với Tô Ngữ Phù, anh vẫn phải giải thích.

Tô Lạc Lạc nheo mắt, sốc nhìn anh, một khuôn mặt hoài nghi, "Tôi mới không tin đó! Năm năm anh không đụng đến Tô Ngữ Phù?"

"Tôi nói chưa đụng qua là chưa đụng qua." Long Dạ Tước cắn răng xác nhận, cái người phụ nữ này dám nghi ngờ anh?

Tô Lạc Lạc căn bản không tin lời của người đàn ông này, Tô Ngữ Phù cũng không tính là xấu, người đàn ông này sao có khả năng trong năm năm đều chưa hề đụng vào cô ta được?

Mà còn xem chút là dính hôn rồi, nói ra ai tin được?

"Cũng xem chút dính hôn rồi, anh còn nói chưa đụng qua, tưởng tôi là nhóc ba tuổi hả!" Tô Lạc Lạc chề môi.

Long Dạ Tước suy nghĩ kỹ lại, cô ta hoài nghi mình cũng đúng, rốt cuộc thì anh và Tô Ngữ Phù từ năm năm trước đã là quan hệ liên hôn rồi, mà trong thời gian năm năm, muốn để cô tin tưởng bọn anh là thanh bạch, thật sự không thể được.

"Tô Lạc Lạc, cô có thể nào lựa chọn tin tưởng tôi không." Long Dạ Tước ánh nhìn đầy tình cảm khóa chặt lấy cô, muốn dùng biểu cảm chân thành làm động lòng cô.

Tô Lạc Lạc quay đầu không thèm nhìn, hừ một tiếng, "Không thể."

"Vậy cô không nghĩ đến cho bọn trẻ một gia đình hoàn chỉnh à? Không lẽ sau này tôi cưới một người phụ nữ khác để giáo dục con cái, cô cũng nhẫn tâm sao?" Long Dạ Tước chỉ còn cách lấy bọn trẻ ra làm lý do, anh nghĩ, người phụ nữ này cho dù không yêu anh, vậy cô khẳng định vẫn rất yêu bọn trẻ mà.

Tô Lạc Lạc nghĩ một hồi nói, "Sau này anh lấy vợ, tốt nhất lấy một người phụ nữ mà Tiểu Sâm Tiểu Hình đều thích."

"Lỡ như tôi lấy phải người phụ nữ độc ác thì sao?"

"Vậy con mắt nhìn người của anh quá tệ rồi." Tô Lạc Lạc sau khi chê bai một câu, đứng dậy đi tìm bọn trẻ.

Long Dạ Tước thấy cô tránh né đề tài này, anh lại không dễ bỏ cuộc được, cho dù không kiếm mẹ mới cho bọn trẻ, cũng nhất định cản trở và phòng ngừa cô kiếm ba mới cho bọn trẻ.

Người đàn ông giống như Dạ Trạch Hạo, anh tuyệt đối không cho phép.

Trước tiên không nói người đàn ông này dường như có ý đối đầu anh, thậm chí bọn trẻ cũng thích anh ta.

Bọn trẻ đều chơi đến nỗi cả người mồ hôi, Tô Lạc Lạc nhanh chóng dắt tay hai đứa trẻ về, nói với người đàn ông trên ghế sofa, "Tắm cho con trai anh cái."

Long Dạ Tước đứng dậy, sờ cái đầu nhỏ đầy mồ hôi của con trai, "Đi, ba tắm cho con."

Hai đứa nhóc sau khi tắm rửa xong, xuống lầu ăn cơm tối rồi, cơm tối ở nhà cũng rất là ngon lành, Tô Lạc Lạc lột vỏ tôm cho con trai và con gái, nhìn thấy hình ảnh hai đứa trẻ đua nhau ăn, cô trong lòng rất mãn nguyện.

Thỉnh thoảng cùng với Long Dạ Tước ở phía đối diện ánh mắt chạm nhau, Tô Lạc Lạc có ý né tránh ánh mắt có ý đồ không rõ của anh ta.

"Tiểu Sâm, Tiểu Hinh, nếu như ta lấy mami, các con đồng ý không?" Long Dạ Tước đột ngột nói ra miệng

Tô Lạc Lạc đang uống một ngụm canh, xem chút ngộp thờ rồi, cô lấy khăn giấy che lại miệng, trừng mắt nhìn người đàn ông đối diện.

Tô Tiểu Sâm và Tô Tiểu Hinh lập tức đồng thanh mở miệng, rất kích động nói, "Đồng ý."

Tiếp theo Tô Tiểu Hinh lập tức vui hết sức nhìn mẹ, "Mami, mami và ba lúc nào kết hôn!" Tô Lạc Lạc có chút tức giận, cái người đàn ông này dám để con cái tham dự vào chuyện này, cái chuyện tình cảm mà cần bàn chỉ có người lớn có thể quyết định, Tô Lạc Lạc đột nhiên nghiêm túc, "Ta và cha các con vừa quen biết không lâu, già hay không, ta cần thời gian để kiểm tra nhân phẩm của anh ta, còn các điều kiện khác, nếu phù hợp với yêu cầu của ta, ta sẽ suy nghĩ."

"Mami, ba nhất định là giỏi nhất." Tô Tiểu Sâm đối với tất cả của ba rất tự tin.

"Cái này không phải các con nói là được, đây là chuyện của người lớn, con nít không được phát biểu nhận xét." Tô Lạc Lạc dạy bảo, sau đó trừng mắt nhìn người đàn ông đối diện, cảnh cáo anh không được nói lại chuyện này nữa.

Long Dạ Tước vừa mới được phản hồi nhiệt tình của bọn trẻ, trong lòng đã rất mãn nguyện rồi, như vậy có nghĩa là, trong lòng bọn trẻ là rất hi vọng bọn họ kết hôn.

Hai đứa nhóc lập tức ngậm miệng lại, mami trong lòng tụi nó vẫn nghiêm khắc nhất, đặc biệt là lúc Tô Lạc Lạc khuôn mặt nghiêm túc, làm cho tụi nó biết, cái chuyện này không phải là bọn trẻ như chúng có thể tham gia vào được.

"Ba, cố lên, con theo ba đó!" Tô Tiểu Sâm hướng nhìn Long Dạ Tước nắm chặt nắm đấm.

Thông minh khích lệ cha.

"Uhm! Tụi con tin tưởng ba nhất định theo đuổi được mami mà." Tô Tiểu Hinh cũng cổ vũ. Đối diện, Tô Lạc Lạc đã ăn no rồi, cô đứng dậy nói, "Tôi lên lầu trước." Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96

2196.

Long Dạ Tước nhìn bóng người cô rời đi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tự tin, anh thường cho mỗi đứa con một cái đuôi gà lớn.

Hai nhóc con cắn ăn ngon lành, đồng thời còn lên nhìn nhau cười.

Xem ra sau này bọn chúng còn phải cố gắng thêm, cố gắng tác hợp cho ba và mami, vì một tương lai có thể tận hưởng cả tình yêu của ba và mẹ, chuyện này nhất định phải thành công.

Tô Lạc Lạc về phòng, có chút nhức đầu, vốn dĩ chung sống hòa bình, không ai can thiệp cuộc sống cá nhân của nhau cũng không tệ mà, nhưng mà bây giờ sao anh ta lại nói là muốn lấy cô chứ?

Điều này vô hình chung tạo thành áp lực cho cô, tuy nội tâm cô rất kiên định, cô cũng tuyệt đối không gả cho anh ta.

Cả đời này cô cũng sẽ không gả cho ai.

Tối ngày hôm nay, bọn trẻ yên tâm ngủ tại phòng trẻ con của chúng, còn việc đầu tiên Tô Lạc Lạc làm sau khi bước vào phòng là bấm khóa trong, cô không muốn nửa đêm anh ta lén vào phòng cô.

Long Dạ Tước thì làm việc trong thư phòng, anh dời hết lịch trình làm việc sáng mai, vì sáng mai anh phải quay về nhà họ Long một chuyến, xử lý gọn ghẽ những việc mà trước kia anh chưa xử lý.

tính kể anh vào năm năm trước, chuyện này nhất định phải nói rõ trước mặt người nhà anh, để trả lại sự minh bạch cho Tô Lạc Lạc.

Cho dù cô không quan tâm nhưng anh thì có quan tâm rồi.

Sáng sớm.

Tô Lạc Lạc vẫn còn ngủ ngon lành, điện thoại cô để trên giường vang lên bài nhạc chuông, Tô Lạc Lạc cầm lên xem, là Dạ Trạch Hạo.

“A lô...” Cô dùng giọng ngái ngủ chưa tỉnh để trả lời.

“Tô Lạc Lạc, hôm nay anh có hoạt động đó, trước chín giờ phải đến nhà anh.” Giọng Dạ Trạch Hạo là ra lệnh.

“Được được, chín giờ, tôi nhớ rồi.” Tô Lạc Lạc vẫn muốn chợp mắt một lúc. Cô thầm nghĩ, Dạ Trạch Hạo rõ ràng là một người lười biếng đến thế, sao ngày nào cũng có thể gọi điện phá cô vào lúc sáng sớm đến thế?

Như thế là không khoa học mà.

Báo thức của Tô Lạc Lạc đúng bảy giờ rưỡi reo lên, cô chỉ còn cách phải thức dậy, vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Long Dạ Tước đã thức dậy rồi, anh đứng ở lan can phòng ngủ chính, bấm số điện thoại của Tô Vỹ Khâm.

“A lô, Trạch Hạo, có việc gì không con?”

“Bác trai, sáng nay có rảnh không? Con mời cả nhà bác đến nhà họ Long một chuyến.”

“Vừa đúng lúc chúng ta cũng muốn đi thăm Long lão thái thái, sẵn tiện bàn chuyện hôn sự của tụi con.”

Long Dạ Tước nhếch miệng cười nhạt, “Được ạ.”

“Chúng con sẽ đến sớm hơn một chút.” Bên kia, Tô Vỹ Khâm nghe không ra sự mỉa mai trong giọng nói của anh, ngược lại còn tưởng Long Dạ Tước rất trông đợi cuộc gặp gỡ này.

Tô Lạc Lạc bước vào phòng bọn trẻ, giúp bọn chúng thay đồ rửa mặt, bảy giờ năm mươi phút xuống lầu.

Thân hình dài cao của Long Dạ Tước cũng bước xuống nặng nề.

Tô Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn anh ta nói, “Anh đưa bọn trẻ đi học nhé! Tôi có việc phải bận rồi.”

Sắc mặt Long Dạ Tước lại có chút không vui, “Cô tốt nhất là đưa đơn từ chức cho anh ta vào hôm nay luôn.”

“Tôi không nghỉ việc, tôi muốn tiếp tục làm.” Tô Lạc Lạc cũng rất kiên định.

Cuộc sống của cô thì phải do cô làm chủ, anh ta không có quyền can thiệp.

Hai nhóc con chớp chớp đôi mắt to, cũng rất phiền lòng, mami và ba hình như rất thích cãi nhau, thế là thế nào cơ chứ!

Nói xong, Tô Lạc Lạc tức khắc nở nụ cười dịu dàng với hai đứa con, hôn mỗi đứa một nụ hôn, “Được rồi, đi học phải ngoan ngoãn nhé, mami đi làm đây.”

“Tạm biệt mami.” Hai nhóc con vẫy tay chào cô.

Tô Lạc Lạc cũng quay đầu vẫy tay, mặt tươi như hoa, hoàn toàn ngó lơ sự tồn tại và bất mãn của người đàn ông kia.

Tô Lạc Lạc chạy một mạch đến trước cửa nhà Dạ Trạch Hạo, bấm chuông cửa, cửa nhỏ ở kế bên mở ra ngay, cô đẩy cửa bước vào.

Cô đang nghĩ hôm nay Dạ Trạch Hạo có hoạt động gì cơ chứ?

Vừa bước vào đại sảnh, nhìn thấy Dạ Trạch Hạo còn nhắm mắt ngủ trên ghế sofa, cả người còn mặc bộ đồ ngủ.

Tô Lạc Lạc có chút bức bối, rõ ràng bản thân còn đang ngủ, tại sao phải làm thức giấc cô chứ?

“Này, Dạ Trạch Hạo, mau dậy đi nào.” Tô Lạc Lạc đưa tay vỗ vỗ ngực anh ta.

Lông mi rậm dày lại cong vút của Dạ Trạch Hạo mở ra, để lộ con ngươi màu hạt dẻ vừa sáng vừa hấp dẫn người khác.

Tô Lạc Lạc xem tỉ mỉ, loay tít kính ngạt trẻ liw,: Anh không phải trông đen sao! Anh là con lai à?”

“Bẩm sinh đó.” Dạ Trạch Hạo chớp mắt, màu sắc đôi mắt anh đích thực có chút lạ, tuy nhiên, không ảnh hưởng đến thị giác bình thường của anh.

“Khá đẹp mà, và cũng rất đặc biệt.” Tô Lạc Lạc rất ngưỡng mộ, ở nước ngoài cô nhìn thấy rất nhiều trẻ em có dòng máu lai, cảm thấy xinh đẹp quá trời.

“Theo tôi lên lầu thay đồ.”

“Hả!”

“Hả cái gì mà hả, chuyên gia tạo hình của anh.” Dạ Trạch Hạo nhấn mạnh chức trách của cô.

Tô Lạc Lạc lúc này mới nhớ ra bản thân còn một công việc như vậy nữa, cô chỉ còn cách đứng dậy theo anh ta lên lầu, khi Dạ Trạch Hạo mở cửa phòng thay đồ của anh, cô thấy người ra vài giây, phòng để quần áo to quá to.

Dạ Trạch Hạo bấm mở đèn, chỉ thấy ở ngay trung tâm phòng có một cái tủ kiếng dài, chuyên để đồng hồ đá quý đắt tiền, và các loại mắt kính.

Tô Lạc Lạc bắt giác cười khỏ, “Tôi đối với trang phục đàn ông không có tiêu chuẩn gì cả, anh chắc chắn là muốn tôi chọn đồ cho anh sao?”

“Thôi đi, tự tôi chọn vậy! Cô xem là được rồi.” Dạ Trạch Hạo nói xong, anh cởi áo ngủ ra, thân hình chỉ còn độc mỗi quần lót lộ ra trước mặt Tô Lạc Lạc, hoàn toàn lỏa lồ.

Tô Lạc Lạc vội che mắt quay người lại, “Anh... anh tự chọn đi! Tôi không xem đâu.”

Nói xong, cô mắc cỡ đỏ mặt xuống lầu.

Một lúc sau, chỉ thấy Dạ Trạch Hạo mặc một chiếc áo sơ mi trắng, áo quần vest màu xanh da trời trông rất bánh bao, phối với một đôi giày da sáng bóng, không thể không nói rằng anh ta có thể nổi bật với bất kỳ áo vest màu gì, còn có thể mặc ra cảm giác hấp dẫn mê người, phong cách thời thượng.

Đẹp trai, tướng chuẩn, không thể không khâm phục mà.

“Làm tóc cho tôi.” Dạ Trạch Hạo ngồi xuống ghế sofa, đợi cô đến làm tóc cho.

Tô Lạc Lạc làm việc ở tiệm trang điểm cô dâu lâu như thế, đầu tóc thì có biết làm.

Tô Lạc Lạc cầm gel xịt tóc bắt đầu làm tóc cho anh ta, một lúc sau là tạo xong một mái đầu cá tính, vốn dĩ Dạ Trạch Hạo có chút phong cách của trai choai choai, bây giờ thì Tô Lạc Lạc làm cho anh một mái đầu sáng sủa lộ trán.

Phối với ngũ quan anh tuấn và tinh tế, hoàn toàn hấp dẫn người khác.

Dạ Trạch Hạo nhìn kiểu tóc của mình trong kiếng, cũng khá hài lòng, Tô Lạc Lạc nhìn anh ta nói, “Có cần làm mặt không?”

Da mặt và sắc thái của anh ta hề mặc áo vest lên là lúc nào cũng trông như chú rể vậy rất có tinh thần, hoàn toàn không cần thêm thắt tô điểm thêm gì cả.

“Vẽ lông mày của tôi đậm hơn chút nữa.” Dạ Trạch Hạo mở miệng nói.

Tô Lạc Lạc lập tức vẽ lông mày cho anh ta, sau đó cười nói, “Có cần vẽ mắt cho anh không?”

Dạ Trạch Hạo liếc cô một cái, “Cô muốn tôi trông như đàn bà à?” “Không phải! Bây giờ các mình tinh nam không phải đều rất thịnh loại trang điểm này sao?” Nói xong, Tô Lạc Lạc nhìn đôi mắt xinh đẹp của anh, khuôn mặt anh khá sâu, dường như tự bản thân có sẵn đường viền mắt rồi, cho dù không vẽ thì đôi mắt này cũng đủ thu hút người khác rồi. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

2197.

“Được rồi, vô cùng hoàn mỹ.” Tô Lạc Lạc hài lòng nhìn anh ta.

“Có phải sắp bị anh hút hồn mất rồi?” Dạ Trạch Hạo nhìn cô tỉnh tứ chớp mắt mấy lần.

Tô Lạc Lạc lập tức cười ha hả, “Anh tốt nhất hãy mau chóng ra ngoài kia mê hoặc đám fan hâm mộ của anh đi!”

Dạ Trạch Hạo có chút vô vị nhìn cô, “Tại sao cô không có chút cảm giác gì với trai đẹp vậy?”

“Tôi xem con trai tôi lớn lên từ nhỏ đến lớn, tôi đã miễn dịch với trai đẹp rồi, trong lòng tôi, con trai tôi là đẹp trai nhất.” Tô Lạc Lạc cười mỉm chỉ trả lời.

Câu này không ngờ lại làm Dạ Trạch Hạo cứng họng, đúng là oắt con Tô Tiểu Sâm sau này lớn lên chắc chắn sẽ vượt cả anh về mặt ngoại hình.

“Được rồi, một lát cùng tôi đi ăn sáng, sau đó đến công ty, khoảng mười giờ phải xuất hiện ở một lễ kỷ niệm thành lập của một nhãn hiệu, cô đi cùng tôi.”

Tô Lạc Lạc nghĩ trong lòng, nhất định là nhãn hiệu quốc tế nổi tiếng nào mà anh làm đại diện rồi! Cô bất ngờ cũng rất thích tham gia hoạt động kiểu như thế, dù gì cô cũng thích hàng hiệu mà!

Tại nhà họ Long.

Xe của nhà họ Tô đã đến rồi, chạy hai chiếc xe sang màu đen đến, Tô Vỹ Khâm một chiếc, Uông Nguyệt Dạ và Tô Ngữ Phù một chiếc.

Đứng trước cửa nhà uy nghiêm của nhà họ Long, Tô Vỹ Khâm hi vọng hôn sự của con gái có thể tiếp tục tiến hành biết bao nhiêu.

Ông quay đầu nhìn Tô Ngữ Phù, “Một lát con cẩn thận nói chuyện, không được nói những lời không có quy tắc.”

“Ba à, con đương nhiên là biết phải làm gì rồi.” Tô Ngữ Phù gạt đầu, trong lòng cô cũng có chút căng thẳng, dù gì có một chuyện cô vẫn chưa nói cho ba mẹ biết!

Uông Nguyệt Dung nhìn chồng một cái, “Long lão thái thái rất thích con gái, ông lo gì chứ?”

Sáng sớm nhà họ Tô gọi điện đến, lúc này nhà họ Long cũng đang bận chuẩn bị tiếp đãi bọn họ, Tường Ân đi ra nghênh tiếp.

“Bà xui à, bà ra đây làm gì thế này, chúng tôi đi vào là được rồi.” Uông Nguyệt Dung vừa cười vừa kéo tay bà, ra về vô cùng thân thiết.

“Bác gái.” Tô Ngữ Phù cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện chào hỏi.

“Đều đến rồi à, mời vào trong nào! Từ sau lễ đính hôn lần trước, chúng ta cũng không gặp mặt nhau gì cả! Một lát phải nói chuyện thật vui vẻ nhé.

“Đúng vậy, chúng tôi cũng muốn qua đây nói chuyện đằng hoàng này.” Uông Nguyệt Dung cười híp mắt nói.

“Dạ Tước về chưa?” Tô Vỹ Khâm hiếu kỳ hỏi một câu.

“Ban này gọi điện thoại cho nó, đang trên đường về, chắc một lúc nữa sẽ đến, mọi người vào trong uống trà trước đi nhé!”

Người nhà họ Long vừa bước vào đại sảnh, Long lão thái thái ngồi trên ghế bành lớn, tinh thần rất tốt, nở nụ cười nghênh đón bọn họ.

“Vỹ Khâm à! Các người đến rồi đây à.”

“Lão thái thái có khỏe không ạ.”

“Rất tốt, xương cốt của già này vẫn còn chịu được.” Long lão thái thái năm nay đã tám mươi hai tuổi rồi, thuộc dạng người phụ nữ thành công trải qua mấy thời đại, đồng thời, vì nhiều năm ngồi ở vị trí quyền thế, nên ngữ khí của bà đã trở nên cực kỳ bá đạo lại cố chấp.

Cơ nghiệp trăm năm của tập đoàn Long thị cũng đã từng kinh qua tay bà quản lý, thế nên, cái khí trường nữ cường nhân của bà vẫn vô cùng mạnh mẽ.

“Lão thái thái, bà sẽ sống thọ trăm tuổi mà.” Uông Nguyệt Dung cười lấy lòng bà.

Long lão thái thái phui tay, “Sống lâu như thế cũng là một kiểu chịu khổ, cứ thuận theo tự nhiên thôi!”

Tô Vỹ Khâm bèn ngồi xuống kế bên Long Sở Hùng, hai người đàn ông bắt đầu bàn đến chuyện thương trường, còn Uông Nguyệt Dung thì lại ngồi xuống kế bên Tường Ân.

“Em gái Nguyệt Dung à, thật là cực cho em quá, lại phải chịu cái khổ này.” Tường Ân nhỏ giọng nói đến vấn đề này.

Còn Ưông Nguyệt Dung thì lập tức nghe hiểu bà ấy đang chỉ chuyện gì, đương nhiên là việc chồng bà có vợ bé ở ngoài rồi, bà thở dài một tiếng nói, “Còn có thể làm gì chứ? Đầu đã là vợ chồng già cả rồi, thì sống qua ngày vậy thôi! Bây giờ em chỉ hi vọng con gái hạnh phúc thôi.”

“Ngữ Phù là một cô bé hiểu chuyện, chúng ta đều rất thích con bé.” Tường Ân cười nói.

“Chỉ là hôn sự của con bé và Dạ Tước bị cái cô Tô Lạc Lạc đó phá một cái, đến nay cũng không biết phải làm thế nào! Mấy người bà con của em đều mong chúng ta tiếp tục cái hi sự này đó!”

“Tôi biết chứ, chuyện đính hôn là Dạ Tước làm không đúng, thế nên, chị đồng ý không làm lễ đính hôn nữa, trực tiếp kết hôn luôn.” Tường Ân cảm thấy có chút mắc nợ nhà họ Tô.

Tô Ngữ Phù ngồi bên cạnh nghe, trong lòng mừng thầm, bây giờ cả nhà họ Long trên dưới đều đang hi vọng cô và Long Dạ Tước kết hôn, Long Dạ Tước là một đứa con hiếu thảo, anh có khi nào sẽ nghe lời ba mẹ, cùng cô kết hôn không !

“Ai dà! Chuyện năm năm trước đúng là chúng em cũng không ngờ rằng Tô Lạc Lạc lại cả gan đến thế, chạy đến phòng của Dạ Tước, lại còn làm ra chuyện hoang đường như thế, khiến mọi người cười chê rồi.”

“Hai đứa trẻ rất dễ thương, chúng ta đều rất thích, chỉ là, người sau này sẽ nuôi dưỡng bọn trẻ, chúng tôi hi vọng sẽ là Ngữ Phù.” Tường Ân bây giờ bắt nắn Tô Lạc Lạc là vì hành động năm xưa của cô vô cùng vô liêm sỉ.

Đều là phụ nữ, bà thật không thể tha thứ cô ta lại làm thế với con trai bà.

“Yên tâm! Ngữ Phù rất được lòng trẻ con, nếu để nó làm mẹ hai đứa trẻ thì nó nhất định sẽ làm rất tốt.” Ưông Nguyệt Dung cố hết sức khen ngợi con gái.

Tô Ngữ Phù ở bên cạnh ngược lại lại có chút có tật giật mình, dù gì cô cũng thật sự không thích con mà Tô Lạc Lạc sinh ra.

“Cái cô Tô Lạc Lạc cũng thật là không biết điều, rõ ràng năm xưa làm sai rồi, em bây giờ chỉ sợ cô ta không biết có lợi dụng bọn trẻ để uy hiếp gia đình chị, muốn tiền hay gì đó không.”

“Nếu cô ta chỉ muốn tiền thì chúng ta cho là được, nhưng bây giờ, cô ta cũng không chịu rời khỏi bọn trẻ.” Tường Ân thở dài, thực ra bà biết bọn trẻ từ nhỏ sống cùng cô ta, cắt đứt ngay quan hệ mẹ con của họ, người chịu khổ là bọn trẻ mà thôi.

“Vậy cũng không phải là biện pháp mà! Dù gì cũng không thể để cô ta kéo dài thời gian ở lì trong nhà Dạ Tước chứ nhỉ! Phải nhớ rằng chuyện như năm năm trước cô ta cũng dám làm rồi, em thật sự không biết bây giờ cô ta sẽ dùng thủ đoạn gì để hấp dẫn Dạ Tước nữa!” Ưông Nguyệt Dung nói với khuôn mặt đầy lo lắng.

Nói đến chuyện này, Tường Ân cũng bắt đầu thấy lo lắng.

“Đúng là một tiểu tiện nhân mà, em cũng thấy xấu hổ giúp cô ta.” Ưông Nguyệt Dung nói trong chua chát.

“Thôi vậy, coi như năm xưa cô ta còn nhỏ, không hiểu chuyện đi!” Tường Ân lại thở dài nói.

Lúc này, trước cửa nhà họ Long, dáng người cao thon của Long Dạ Tước bước vào.

Nhìn thân hình thành thực hấp dẫn của Long Dạ Tước, tim Tô Ngữ Phù lập tức đập nhanh, bất cứ khi nào anh ta cũng như một cục nam châm có sức hút mãnh liệt đối với cô.

Đây cũng là năm năm nay, dưới tình cảm lạnh lùng của anh ta, cô vẫn có lý do để tiếp tục kiên trì.

Người đàn ông này quá xuất chúng rồi, có được anh là cả đời này mãn nguyện rồi. Tô Ngữ Phù dùng ánh mắt mê mẩn nhìn Long Dạ Tước đang đi vào, còn Long Dạ Tước cũng lướt nhìn thấy cô, mặt anh lãnh đạm, ánh mắt vô hồn, hoàn toàn không có chút tình cảm gì của nhân loại.

Tô Ngữ Phù lập tức cảm thấy hơi ngột, cô cảm giác Long Dạ Tước dường như đã nhìn thấu hoàn toàn cô rồi vậy, tâm lý thâm hiểm, tâm tư độc ác của cô đều bị anh nhìn thấu hết rồi. “Dạ Tước, về rồi đấy à, ăn sáng chưa?” Tường Ân lập tức đứng dậy hỏi han. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

“Trên đường đến đây ăn qua rồi.” Long Dạ Tước gật đầu trả lời.

“Đến đây nào, Dạ Tước, qua chỗ bà ngồi, chúng ta bây giờ vừa hay muốn bàn chuyện hôn sự của con và Ngũ Phù!” Long lão thái thái nhắc đến chuyện hôn sự trước. Tất thấy mọi người đều dồn ánh mắt về phía Long Dạ Tước, vì thái độ của anh với hôn sự này xưa giờ đều không rõ ràng, lúc này đây, anh lại xem hôn sự này với thái độ như thế nào đây? Long Dạ Tước đi về phía sofa của Long lão thái thái ngồi xuống, anh nhoen miệng cười, “Bà nội, con cũng hi vọng năm nay con có thể thuận lợi kết hôn.”

Câu nói này khiến Tô Vỹ Khâm và Ưông Nguyệt Dung đều thờ phào yên tâm, xem ra Long Dạ Tước vẫn muốn tiếp tục kết hôn rồi.

“Chỉ là...” Long Dạ Tước dùng giọng nói trầm thấp tiếp tục nói, “Đối tượng kết hôn của con sẽ không phải Tô Ngũ Phù, mà là người em cùng cha khác mẹ của cô ta, Tô Lạc Lạc.”

Câu nói này lại tựa như tảng đá lớn đột ngột bị ném vào mặt nước, khiến cho trong lòng mọi người có mặt tại hiện trường đều sánh lên hàng ngàn sóng nước.

Tường Ân là người đầu tiên phát ra giọng thất thanh, “Dạ Tước, con vừa nói gì thế?”

“Con nói, đối tượng kết hôn của con sẽ không phải Tô Ngũ Phù, mà là Tô Lạc Lạc, mẹ của các con con.: Long Dạ Tước nói với giọng cực rõ ràng.

Tô Ngũ Phù bị đá kích quá lớn, khiến cô nhất thời buộc miệng thốt ra, “Gi cơ? Anh muốn lấy gả tiện nhân đó sao?”

Ánh mắt lạnh tanh của Long Dạ Tước lập tức liếc qua, “Tô tiểu thư, mong cô chú ý ngôn từ của mình, kêu cô ấy là Tô Lạc Lạc.”

“Không...anh không được lấy cô ta, người đính hôn cùng anh là em, người kết hôn với anh cũng nên là em” Tô Ngũ Phù bất mãn kích động kêu lên.

Long lão thái thái cũng bất ngờ giật dừ lên tiếng, “Dạ Tước, vừa nãy con nói con muốn lấy ai làm vợ? Là cái cô năm năm trước không hề biết nhục nhã trèo lên giường con đó sao?”

Long lão thái thái là người sinh ra trong xã hội cũ, thế nên bà đối với việc như vậy có thái độ cực kỳ phản cảm, mà lại còn xảy ra trên người cháu bà, khiến bà càng cảm thấy phẫn nộ.

“Đúng thế đó! Dạ Tước, con điên rồi sao? Loại phụ nữ như thế con sao có thể lấy về nhà chứ?” Tường Ân cũng không đồng ý.

Ánh mắt Long Dạ Tước nhìn Tô Vỹ Khâm một cái, đôi môi mỏng dò thám, “Chuyện của năm năm trước, cuối cùng là như thế nào, mọi người trước kia cũng chỉ nghe chuyện từ một phía Tô Ngũ Phù, con nghĩ cụ thể như thế nào, bác trai chắc trong lòng hiểu rõ nhất.”

Tô Vỹ Khâm ngậy ra, không ngờ Long Dạ Tước lại muốn ông giải thích, không phải con gái đã nói ra rồi sao? Chẳng lẽ Long Dạ Tước vẫn còn hoài nghi?

“Bác trai, con nghĩ bác biết rất rõ là câu chuyện mà Tô Ngũ Phù con gái bác trước kia nói với ba mẹ và bà nội con là không đúng, Tô Lạc Lạc cũng là con gái bác, cô ấy vô can, cô ấy và con đều là nạn nhân trong vụ việc năm năm trước, phải không?”

Tìm Tô Vỹ Khâm run rẩy, chẳng lẽ Tô Lạc Lạc đã nói hết mọi thứ cho Long Dạ Tước nghe rồi?

Không ngờ Tô Lạc Lạc lại bán đứng nhà họ Tô, điều này khiến Tô Vỹ Khâm có chút giận, nhưng mặt lại không thể hiện ra ngoài.

“Dạ Tước, con nói ai là vô tội? Cái cô Tô Lạc Lạc đó sao có thể là vô tội được?” Tường Ân ngạc nhiên hỏi, dù gì lời của con trai, bà cũng tin phần nào đó.

Long Sở Hùng thấy con trai nói với giọng điệu như vậy, phải trầm giọng nói, “Dạ Tước, con có chuyện gì thì mau nói ra đi, con úp mở như vậy làm gì? Không được đắc tội người khác.”

Ánh mắt Long Dạ Tước toát ra ý cười mỉa mĩa, “Sợ là chuyện này để con nói thì không thích hợp cho lắm, phải để bản thân bác Tô nói mới được, nếu bác Tô nhớ không ra chuyện của năm năm trước, vậy con có thể gợi ý một ít cho bác.”

Ưông Nguyệt Dung và Tô Ngũ Phù đều tái mét mặt mày, không ngờ Long Dạ Tước lại tin tưởng lời nói của Tô Lạc Lạc, quay ngược lại đối chất với nhà họ Tô nữa chứ.

Mà trước kia, Tô Ngũ Phù đã bịa ra một câu chuyện rồi, nếu Tô Vỹ Khâm nói ra sự thật, vậy không phải là trực tiếp tát vào mặt Tô Ngũ Phù rồi sao? Để cho cô ở trước mặt nhà họ Long trở thành một con người lừa lọc sao?

Điều này Tô Vỹ Khâm rất hiểu, lúc này đây trong đầu ông đang nghĩ làm sao để thuyết phục được Long Dạ Tước, mà lại cũng không làm mất mặt con gái.

Tô Ngũ Phù cắn chặt môi, Tô Lạc Lạc lấy đâu ra năng lực đó? Lại có thể chỉ vừa ở nhà Long Dạ Tước chưa được mấy ngày là có thể câu mất tâm trí của anh rồi? Lại còn có thể khiến anh đứng ra biện hộ dựa trên lập trường của cô ta nữa chứ?

“Dạ Tước, trong chuyện này có phải là có hiểu lầm gì không?” Tô Vỹ Khâm cười cười, ông không muốn nói, chỉ hi vọng Long Dạ Tước biết điều để cho ông chút sĩ diện, ít ra thì không nên nói chuyện này trước mặt Long lão thái thái.

Tuy nhiên, cái mà Long Dạ Tước muốn trong ngày hôm nay là rửa oan cho Tô Lạc Lạc, anh muốn người nhà thử tiếp nhận cô gái này, vì anh đã nhận định cô sẽ là người phụ nữ mà anh sẽ lấy làm vợ rồi.

“Bác trai, không hề có hiểu lầm gì cả, con và Tô Lạc Lạc là người trong cuộc trong sự việc đêm hôm đó, chẳng lẽ giữa tui con còn có chỗ nào không hiểu nhau sao? Nếu bác không tiện nói, vậy thì để con nói.” Ánh mắt Long Dạ Tước đã tỏa ra sự lạnh lùng.

Tô Vỹ Khâm sắc mặt hơi sa sầm, không ngờ đứa tiểu bối như Long Dạ Tước lại không hề để cho ông chút sĩ diện nào, mục đích muốn ông và người nhà mất mặt trước mặt mọi người sao?

“Dạ Tước, con sao lại nói chuyện như thế với bác Tô của con.” Long Sở Hùng cũng không nhìn thuận mắt với cách hành xử của con trai mình. “Không phải Ngừ Phù đã nói rất rõ ràng rồi sao? Đêm hôm đó là Tô Lạc Lạc trộm thẻ vào phòng con, còn có chỗ nào không đúng sao?” Tường Ân nhìn con trai, từ nhỏ lớn lên bên bà, chuyện mà anh nhận định rồi thường là không có sai được, nhưng bây giờ, nét mặt con kiên định đến bà cũng bị ngạc nhiên.

“Tô Ngừ Phù, cô nói Tô Lạc Lạc trộm thẻ vào phòng cô, tại sao cô ấy phải trộm thẻ của cô?” Ánh mắt Long Dạ Tước lạnh băng nhìn trừng Tô Ngừ Phù đang đứng bên cạnh có chút không tự tin.

“Vi... vì cô ta muốn trả thù ba em và cả nhà em” Tô Ngừ Phù chỉ có thể đem những lời trước kia nói qua lại nói thêm một lần nữa, cho dù Long Dạ Tước có thể đã nhìn thấu lời nói dối của cô rồi.

“Tại sao cô ấy phải trả thù gia đình cô?” Long Dạ Tước như hỏi cung vậy tiếp tục đặt câu hỏi.

“Vi...” “Vi cô ta cảm thấy nhà họ Tô mắc nợ mẹ con cô ta, mặc dù chồng bác có sai, nhưng năm đó cũng là do mẹ của Tô Lạc Lạc không biết xấu hổ đi dụ dỗ quyến rũ chồng bác trước, thế nên, năm đó nên phá bỏ đứa con riêng này kia, chứ không phải là lựa chọn sinh ra.” Uông Nguyệt Dung tiếp lời, hôm nay, bọn họ nhất thiết phải đổi trắng thay đen, vì nhà họ Tô không thể mất mặt như thế tại nhà họ Long.

Gương mặt Long Dạ Tước u ám hơn vài phần, lạnh giọng lên tiếng, “Phải không? Năm năm trước khi cô ấy vào phòng tôi, mẹ cô ấy đang nằm trong bệnh viện, tình hình nguy cấp, cần có một số tiền làm phẫu thuật ngay tức khắc, cô ấy khẩn thiết cầu xin bác Tô ra tiền cứu chữa mẹ cô, thế nhưng khi đó bác trai đã đưa ra một yêu cầu vô cùng hoang đường, nếu không thì ông tuyệt đối sẽ không chi tiền cứu mạng mẹ của Tô Lạc Lạc, Tô Lạc Lạc hoàn toàn không có tâm lý trả thù.” Sắc mặt Tô Vỹ Khâm sầm xuống, ông chỉ nhìn chằm chằm Long Dạ Tước không hề nói gì, muốn biết là anh biết được sự tình đến mức nào. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99

2199.

“Đưa ra đề nghị hoang đường gì thế?” Long lão thái thái cũng nghe đến cảm thấy có chút mơ hồ, lời của cháu trai, ban nãy bà cũng có cẩn thận lắng nghe.

“Bác ấy đề nghị đưa Tô Lạc Lạc vào phòng con thay cho Tô Ngừ Phù, hiến dâng đêm đầu tiên của cô ấy, để người say bí tỉ như con lúc đó tưởng cô ấy là Tô Ngừ Phù, sáng sớm ngày thứ hai, Tô Ngừ Phù còn cố ý chỉ ra vết máu của đêm đầu tiên còn lưu lại.” Lúc này Long Dạ Tước cũng không hề che giấu ngại ngùng mà nói ra những gì xảy ra vào đêm hôm đó.

Tường Ân và Long Sở Hùng nhìn nhau, không dám tin những lời mà con trai vừa nói, còn Long lão thái thái đối với những lời của cháu trai cũng lộ ra biểu hiện bất ngờ và rất sốc.

Bây giờ bọn họ đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng mà trong lòng họ thì đã nghiêng về phía lời của cháu trai rồi.

“Hoang đường mà, đây đều là lời từ một phía của đứa con riêng đó của tôi, làm sao mà tôi có thể làm việc này được?” Tô Vỹ Khâm sắc mặt tái xanh, cũng tức đến đỏ lựng.

“Sau khi sự việc hoàn thành, bác chuyển tiền vào tài khoản cô ấy một triệu tệ, nếu muốn đi điều tra, cũng có thể tra ra được thời gian bác chuyển tiền cho cô ấy là vào khoảng hai giờ sáng rồi!” Long Dạ Tước muốn ép Tô Vỹ Khâm thừa nhận việc làm của ông ta trước mặt người nhà anh, trả sự công bằng cho Tô Lạc Lạc.

“Đó là vì bác mềm lòng, cảm thấy có thể cứu chữa được thì cứ thử cố gắng một lần, vì thế mới chuyển tiền cho cô ta, còn về thời gian thì bác quên rồi, nhưng cuối cùng cứu không thành, cũng không thể trách bác được.” Tô Vỹ Khâm nói một cách lạnh lùng vô cảm.

“Nếu nói như thế, Tô Lạc Lạc thật sự trộm thẻ vào phòng rồi?” Tường Ân thắc mắc nhìn Tô Vỹ Khâm hỏi.

Ánh mắt Tô Vỹ Khâm rõ ràng có chút do dự, sắc mặt của ông ta thì rất phần nộ. Long Dạ Tước trả lời câu hỏi của mẹ, “Bác Tô cho là không thừa nhận thì cũng chẳng sao, cả nhà họ Tô không thừa nhận cũng được, con tin tưởng năm đó cô ấy là vô can, cô ấy tuyệt đối không phải người có mưu mô thâm độc như Tô Ngữ Phù nói, nếu nói người phụ nữ có mưu mô thâm độc thì đó chính là Tô Ngữ Phù, con đã được chứng kiến rồi, và cũng đã bị lừa qua.” Long Dạ Tước dùng ánh mắt lạnh băng nhìn gương mặt Tô Ngữ Phù.

Tô Ngữ Phù lập tức không dám nhìn thẳng vào mắt anh, mắt sụp xuống cảm thấy ăn năn, hai tay nắm chặt lại, cắn môi.

Còn Tường Ân và Long lão thái thái cũng nhìn về phía cô, phát hiện cô hóa ra lại không biện hộ về chuyện này.

“Dạ Tước, ta vẫn phải cảnh cáo con! Đứa con gái kia của ta từ nhỏ không có ai nuôi dưỡng, nếu con thật sự muốn lấy con bé, thì sau này đừng có hối hận nhé.” Tô Vỹ Khâm lạnh lùng nói xấu Tô Lạc Lạc.

Ông lo lắng sau này Tô Lạc Lạc thật sự gả cho Long Dạ Tước rồi, có quyền thế rồi sẽ quay về báo thù cho mẹ cô ta, đến lúc đó, nhà họ Tô sẽ không thoát khỏi xui xẻo.

Long Dạ Tước khi nghe được năm đó Tô Vỹ Khâm ép buộc Tô Lạc Lạc làm chuyện đó, đã cảm nhận được ông ta là một người cha vô tâm, và bây giờ khi nghe thấy những lời này của ông ta, anh thật sự không dám tin rằng trên thế giới này vẫn có loại người máu lạnh đến thế.

Ngay cả con gái ruột của mình mà cũng có thể ác ý nói xấu bôi nhọ danh tiếng như vậy.

“Nếu Long thiếu gia đã có hiểu lầm lớn đến thế với nhà họ Tô chúng tôi rồi, thì rất rõ ràng là hôn sự này cũng không cần bàn nữa, chúng tôi cũng nên cáo từ thôi.” Tô Vỹ Khâm đứng dậy, nhìn vợ một cái, sắc mặt của Ông Nguyệt Dung cũng rất khó coi, nắm tay Tô Ngữ Phù nói, “Con gái, chúng ta đi thôi!”

Nói xong, ba người ngay cả một câu chào hỏi cũng không nói, cứ thế đi thẳng ra khỏi đại sảnh.

Tường Ân vì phép lịch sự, vẫn đứng dậy ngay tiến ra ngoài.

Long Dạ Tước tưởng hôm nay có thể khiến cho nhà họ Tô nói ra chuyện năm ấy, không ngờ Tô Vỹ Khâm vì sĩ diện bản thân có thể sống chết không chịu thừa nhận, đây là việc mà anh không dự liệu đến.

“Dạ Tước, vừa nãy con cũng thất lễ quá.” Long Sở Hùng day báo con trai.

“Ba à, con đều nói sự thật cả, tuy Tô Vỹ Khâm sống chết cũng không thừa nhận, nhưng con có thể tìm ra được chứng cứ chứng minh năm đó ông ta ép buộc Tô Lạc Lạc.” Long Dạ Tước nói rất kiên định.

Long lão thái thái ở bên cạnh nghe hết nửa buổi, cũng không hiểu chuyện gì nữa rồi, “Dạ Tước, sao con có thể chắc chắn là Tô Lạc Lạc bị ép buộc?”

“Đó là do chính miệng cô ấy nói.”

“Nếu cô ấy có tâm kế giống năm xưa, lần này cô ta lại bịa chuyện lừa con, con làm sao mà biết được? Dạ Tước đừng có dễ tin tưởng người quá.” Long lão thái thái cũng hòa theo dạy bảo một tăng.

Tường Ân từ ngoài cửa đi vào, nhìn con trai nói, “Dạ Tước, sao con có thể đắc tội với người khác như thế? Con có biết bọn họ rời khỏi đây với tâm trạng bực tức thế nào không?”

Long Dạ Tước lạnh mặt gằn giọng, “Sau này người nhà này không được phép bước vào nhà họ Long nữa, từ nay đoạn tuyệt quan hệ.”

“Dạ Tước, ban nãy con nói muốn lấy Tô Lạc Lạc, là thật tâm sao?” Tường Ân giận dữ chất vấn. “Tô Ngữ Phù đến trước, cộng thêm việc cô ta đã tiếp xúc với mọi người năm năm, chắc chắn mọi người sẽ lựa chọn tin tưởng cô ta, nhưng mà, cô ta toàn liên tục bịa chuyện nói dối, cho dù đối với mọi người rất hiếu thảo, thì cũng chỉ vì muốn ngồi vào vị trí thiếu phu nhân nhà họ Long mà thôi.” Lúc này Long Dạ Tước đã hoàn toàn nhìn thấu bộ mặt thật của người nhà họ Tô rồi, cả nhà ba người liên kết lại khiến hình tượng bất hảo của Tô Lạc Lạc cắm rễ trong tư tưởng của gia đình anh

“Dạ Tước, đừng dùng cảm xúc giải quyết vấn đề, Tô Lạc Lạc là người như thế nào, chúng ta đều không hiểu rõ.” Long Sở Hùng chau mày nói. “Con chỉ mong mọi người tin tưởng rằng năm ấy cô ấy vô can, mọi người đừng có dùng ánh mắt có gai để phán xét cô ấy, mong mọi người bắt đầu nhìn nhận cô ấy lại từ đầu.” Long Dạ Tước nhìn ba mẹ, đồng thời cũng quay đầu nhìn bà nội, “Bà nội, bà cũng vậy, vì hai đứa cháu chất đáng yêu của bà, hãy nhìn nhận Tô Lạc Lạc lại từ đầu nhé!”

“Cháu chất thì ta rất thích.” Long lão thái thái gật đầu, nhưng sau đó lại nói thêm một câu, “Theo như những gì con nói thì bọn ta cũng cần thời gian tìm hiểu mẹ của bọn trẻ, không phải nói lấy là lấy ngay.”

“Bà nội, bà mà gặp qua cô ấy rồi sẽ cảm thấy hài lòng thôi.” Long Dạ Tước nhoen miệng cười, anh biết bà nội tuổi cao, tính cách cổ chấp, cộng thêm mấy năm nay Tô Ngữ Phù giả bộ hiếu thảo, nên đã thu phục được lòng bà, khiến cho bà tin tưởng hoàn toàn những lời mà Tô Ngữ Phù nói trước đây.

“Dạ Tước, ban nãy con nói những chuyện đó đều là thật cả chứ?” Long Sở Hùng tí mỉ hỏi tường lại phản ứng của Tô Vỹ Khâm ban nãy ngồi kể ông.

đúng là có cảm giác của xấu hổ quá hóa phần nộ, với sự hiểu biết của ông với Tô Vỹ Khâm, nếu không phải việc ông ta làm thì với sự tu dưỡng của mình, ông ta sẽ không kích động đến thế. Long Dạ Tước nói một rồi, cảm ly trà trên bàn lên uống một ngụm, thu lại khí trường u ám ban nãy, bình tĩnh gật đầu, “Không sai, con đều nói sự thật, năm đó Tô Vỹ Khâm không biết từ đâu biết được thông tin là con không thích con gái không còn trinh tiết, chỉ lấy những cô còn trinh tiết thôi, thế nên, ông ta vì muốn lấy lòng con, đã để Tô Lạc Lạc thay thế Tô Ngữ Phù, sau đó, cho cô ấy một triệu tệ, tiếp đó, mẹ cô ấy cuối cùng thì vẫn cứu chữa không được mà qua đời, cô ấy dùng số tiền này ở nước ngoài nuôi dưỡng con của chúng con.”

“Nói vậy, những lời mà Ngữ Phù nói trước kia đều là lừa chúng ta cả sao?” Tường Ân mở to mắt không dám tin, Tô Ngữ Phù trong lòng bọn họ vẫn là hình tượng ngoan ngoãn hiền chuyện mà! “Vì Tô Lạc Lạc về rồi, còn ở cùng với con, nhà họ Tô không muốn Tô Lạc Lạc đem chuyện xấu của năm năm trước nói ra cho mọi người trước, nên phải Tô Ngữ Phù sang đây bịa một câu chuyện, để chúng ta nghĩ rằng Tô Lạc Lạc có tâm địa xấu, tiếp cận con với mục đích xấu, đồng thời cũng kích lên sự oán hận và bất mãn của chúng ta với cô ấy.” Long Dạ Tước trả lời nghiêm túc, lúc này, trong lòng anh chỉ muốn cười, ba mẹ nhất định không biết, bây giờ anh muốn lấy Tô Lạc Lạc, cô ta còn bày ra khuôn mặt chế bai không thêm gả nữa kia! Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

21100.

“Vừa nãy ba người nhà họ Tô đều rất giận, ta cũng không hiểu tại sao, nếu không có chuyện đó thì bọn họ có thể ở lại nói rõ ràng rồi hãy đi, tại sao nói đi là đi rồi chứ?” Tường Ân nhíu mắt nghĩ kỹ lại. “Đó là vì bọn họ có tật giật mình, không dám tiếp tục đối chất với con nữa, năm năm trước, cả cái khách sạn đều có điện, chỉ có nguồn điện của phòng con bị hư thôi, khiến con phải mò mẫm vào phòng, nhìn không rõ cô gái trên giường là ai, nếu nói Tô Lạc Lạc có cái gan này, vậy thì là chuyện không thể, cô ấy ngay cả việc tù điện của khách sạn ở đâu còn không biết, sao có thể tùy ý ngắt điện của mỗi phòng con thôi?”

Long lão thái thái chau mày nói, “Con không phải say rồi sao? Vì sao phải ngắt điện?”

Long Dạ Tước nhoen miệng cười, “Bọn họ sợ con không đủ say, nhận ra được cô gái trong phòng là Tô Lạc Lạc.”

“Dạ Tước, sau này con đi giao thiệp thì phải cẩn thận hơn nhé, đừng có bị người ta tính kế nữa.” “Mẹ, lúc đó con chỉ vì còn quá trẻ, thêm việc mọi người đột nhiên tính chuyện liên hôn, khiến tâm trạng con rất ức chế, uống quá chén.” Nhắc đến, Long Dạ Tước còn cảm thấy bức bối, dù gì thì lúc đó anh chỉ mới hai mươi bốn tuổi, cũng là sai phạm lần đầu tiên mắc phải. Tường Ân thở ra một hơi, “Nếu đã vậy thì hôn sự với nhà họ Tô coi như không thành rồi, người nhà họ Tô cũng không bao giờ quay lại nhà họ Long nữa.”

“Họ không còn mặt mũi quay lại, cũng không cho phép họ quay lại.” Đáy mắt Long Dạ Tước phả ra một tia phần nộ, hành vi hôm nay của nhà họ Tô khiến anh rất căm phẫn.

“Nhưng Ngữ Phù lần trước không phải đã nói Tô Lạc Lạc có quan hệ tình cảm với một nam minh tinh nào đó, lại còn nói lần trước đến nhà con chơi, Tô Lạc Lạc bỏ nhà ra đi, hai đứa trẻ khóc đến khản cả cổ, cô ta cũng không thêm quay về, chuyện này là sao?” Tường Ân nghĩ thế nào cũng cảm thấy còn chút phòng bị với Tô Lạc Lạc. “Tô Lạc Lạc và vị minh tinh đó là quan hệ thượng cấp và nhân viên, cô ấy là chuyên gia hóa trang cá nhân của vị minh tinh đó, báo chí viết bậy chỉ để giành lợi ích. Còn hôm ấy bọn trẻ khóc là đều do Tô Ngữ Phù một tay tạo nên cả, cô ta tự tát một bạt tay rồi hàm oan là Tô Lạc Lạc đánh, lúc đó con cũng không để tâm, nhất thời trách lầm Tô Lạc Lạc, là do con đuổi cô ấy ra khỏi nhà.”

“Giờ cơ? Nhưng mà Ngữ Phù rõ ràng nói cô ấy bỏ nhà ra đi.”

“Bất cứ lời nào của cô ta mọi người cũng không tin được, chuyện xảy ra hôm đó, con rõ nhất.” Long Dạ Tước nhíu mắt trả lời.

Tường Ân mở to mắt, với hình tượng Tô Ngữ Phù xây dựng trong lòng bà năm năm nay có chút sụp đổ, rõ ràng là một cô gái ngoan ngoãn hiền chuyện đến thế, sao có thể đột ngột biến thành người nói dối liên hoàn như vậy?

“Mẹ, có lẽ chúng ta không nên tin lời nói của nhà họ Tô nữa sẽ tốt hơn không? Không nên có ác cảm với mẹ của bọn trẻ nữa nhỉ?” Tường Ân nhìn mẹ chồng nói. Long lão thái thái ngẫm nghĩ một hồi, lại nhìn cháu trai, “Ta đương nhiên là tin những lời của cháu ta, nếu người nhà họ Tô năm đó thật sự ép cô bé này lên giường của Dạ Tước, vậy thì hôm nay cô bé sinh con ra, chúng ta phải cảm kích nó, nhưng mà, Dạ Tước, con nói muốn lấy con bé, chuyện này chúng ta tạm thời không thể đồng ý.”

Long Dạ Tước quay đầu nhìn về phía bà nội, “Tại sao?” “Chúng ta vẫn chưa biết nhân phẩm của cô ta như thế nào, tính cách như thế nào, cô ta có phù hợp với con không, tất cả những điều này chúng ta đều phải kiểm tra qua, thế nên, hai năm nữa mới tính tiếp vậy! Không phải con muốn cùng cô ta chung sống hai năm sao? Bản thân con nhìn nhận kỹ lưỡng rồi hãy tính tiếp.” Nói xong, Long lão thái thái thở dài một tiếng, “Tiếc thay cho con bé Tô Ngữ Phù, rõ ràng ở trước mặt chúng ta ngoan ngoãn thành thật như vậy, vậy mà sao toàn làm những chuyện ngốc không thể?”

“Năm năm nay, con bé đối xử với chúng ta rất hiếu thảo, có phải thật tâm hiếu thảo hay không, hay chỉ là vì mục đích gả vào nhà họ Long, thế thì bọn ta thực sự không biết rồi.” Tường Ân cũng thở dài theo, đồng thời, cũng có chút bức bối trong lòng.

Long Sở Hùng cảm khái nói, “Dạ Tước nói những lời ngày hôm nay như vậy, xem ra chúng ta triệt để không qua lại với nhà họ Tô rồi.”

“Nhà họ Long chúng ta trước giờ cũng không cầu xin họ cái gì, đắc tội thì đắc tội vậy, nếu họ còn dám gây sự với con, con sẽ không nương tay đâu.” Long Dạ Tước lạnh lùng hừ một tiếng.

Điểm này, Long Sở Hùng không có gì để nói, từ ngày con trai tiếp quản công ty, doanh số năm nào cũng tăng tích cực, đến nay, sản nghiệp của tập đoàn Long thị đã phân bố khắp toàn cầu, ở phương diện tài chính đã sớm xây dựng nên một đế quốc độc lập rồi, đúng là không cần cầu cạnh ai nữa.

“Dạ Tước, bữa sau mời cô Tô Lạc Lạc này về nhà ăn bữa cơm đi!” Tường Ân mở miệng nói.

“Mẹ, tạm thời có thể sẽ không mời cô ấy về đây, đợi thời cơ chín muồi rồi con sẽ mời ạ!” Long Dạ Tước đương nhiên sẽ không ở trước mặt ba mẹ và bà nội biểu hiện là ngay cả đến việc chinh phục một cô gái cũng không làm được này.

“Ai da! Con bé Ngừ Phù thực sự thích nói dối đến thế à?” Long lão thái thái vẫn còn cảm thán, năm năm tiếp xúc, bà đã xem cô ta như là cháu gái ruột rồi.

“Nếu như Dạ Tước nói đều là sự thật, vậy có thể đúng là nói dối rồi.” Tường Ân gật đầu.

Trên đường về nhà họ Tô, Tô Vỹ Khâm sắc mặt u tối rất khó coi, Tô Lạc Lạc không ngờ lại để Long Dạ Tước ra mặt vạch trần ông, nó rốt cuộc có xem ông là ba không?

Bất luận thế nào, Tô gia và Long gia từ nay về sau sẽ không còn qua lại nữa.

Hơn nữa, lời của Long Dạ Tước, người nhà họ Long nhất định sẽ tin, thế nên, cho dù hôm nay ông cắn chặt răng không chịu thừa nhận chuyện năm xưa, thì trong lòng người nhà họ Long có lẽ đã sớm tin hoàn toàn lời nói của Long Dạ Tước rồi.

Tô Vỹ Khâm chỉ cảm thấy hoàn toàn mất hết sĩ diện, và khiến ông phần nộ nhất là việc Tô Lạc Lạc lại nói ra sự việc của năm năm trước, năm xưa ông không hề nghĩ rằng sự việc sẽ phát triển thành như vậy, dù gì ông cũng đã đích thân cho con bé một triệu tệ rồi, nó còn có gì không hài lòng nữa chứ?

Còn việc Tô Lạc Lạc sinh con ở nước ngoài, ông cũng không hề hay biết gì, ngày trước ông cũng không hề nghĩ đến con bé đến phá hoại lễ đính hôn của con gái ông là cố ý hay vô ý, bây giờ thì ông cảm giác có lẽ Tô Lạc Lạc còn hận ông năm đó không kịp thời ra tiền cứu chữa mẹ nó.

Nó làm như vậy là để báo thù.

Trên ghế sau, Tô Ngừ Phù vừa ngồi vào xe là nước mắt chảy không ngừng, khi đến nhà họ Long, trong lòng cô vẫn đầy hi vọng, bây giờ thì cô chỉ còn có thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng. Nói như vậy, cô và Long Dạ Tước là hoàn toàn không có cơ hội nữa rồi, và ước mơ làm con dâu danh gia vọng tộc cũng tan tành luôn.

Nghĩ đến việc Long Dạ Tước nói muốn lấy Tô Lạc Lạc, tìm cô đau đến thở không nổi, Long Dạ Tước lấy ai cũng được, chỉ không được là Tô Lạc Lạc.

Nếu Tô Lạc Lạc ngồi vào vị trí thiếu phu nhân, cô ta sẽ còn đắc ý và hàng ngày tìm đến trước mặt cô chứng minh huênh hoang như thế nào cơ chứ!

Uông Nguyệt Dung giận đến mặt đỏ bừng, hôm nay ở nhà họ Long đã bị vả vào mặt hết bao nhiêu lần rồi, trước kia bà còn nói xấu Tô Lạc Lạc, còn bây giờ Tường Ân chắc chắn đã nhìn thấu tâm tư của bà rồi, trong lòng đang mắng nhiếc bà là giả tạo chắc rồi!

Nhưng ít ra nhà họ Tô không thừa nhận chuyện này trước nhà họ Long, tuy đã cắt đứt mất mối giao tình, nhưng cũng tính là giữ được danh dự của nhà họ Tô. “Mẹ, con phải làm sao đây?” Tô Ngừ Phù khóc nước mắt rung rung, trông rất đau lòng. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

21101.

"Con gái ngọc, thế giới này không chỉ có mỗi mình Long Dạ Tước đâu, đàn ông nhiều vô số, con có thể tùy ý chọn."

"Nhưng mà, con chỉ thích Long Dạ Tước, mà bây giờ anh lại chỉ cần con tiện nhân nha đầu Tô Lạc Lạc." "Yên tâm đi! Nhà họ Long cũng biết là cô ta không may mắn, cũng tuyệt đối sẽ không cho cô ta gả vào, thân phận của cô ta không ra ánh sáng được, lại là con gái riêng của nhà họ Tô, cô ta nếu dám gả, chúng ta làm người ngoài cười chê nhà họ Long bọn họ, để thế giới bên ngoài biết, Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc gian díu với nhau, để tất cả cái xấu của họ lộ ra hết."

"Đúng, bây giờ người cả nước đều biết con và Long Dạ Tước trước đây là một đôi, tin tức của tụi con cũng đã truyền đi hơn năm năm rồi, anh ta nếu

muốn lấy Tô Lạc Lạc, chúng ta lộ ra chuyện của họ, để bọn họ làm trò cười cho thế giới bên ngoài." Tô Ngữ Phù tức hồng hộc nói.

Bây giờ, bọn họ cũng chỉ có thể nghĩ như thế thôi, giải tòa được con tặc. Tại lễ kỷ niệm thành lập của nhãn hiệu thời trang quốc tế nổi tiếng nọ, Tô Lạc Lạc lúc còn ở công ty đã thay một bộ áo hàng hiệu của nhãn này, cùng Dạ Trạch Hạo tham gia, ngoài ngôi sao Dạ Trạch Hạo, còn ba nữ minh tinh khác cũng tham gia, các cô mặc những bộ quần áo cao cấp đặc chế, trước mặt ông kính ký giả tạo dáng hào phóng, Dạ Trạch Hạo chỉ là đặt tay vào túi quần mà cũng đủ đẹp trai rồi, mặc cho ký giả muốn chụp ảnh như thế nào, nói chung ba trăm sáu mươi góc độ khuôn mặt, chụp như thế nào, đều chỉ có một hiệu quả, đó là đẹp trai, các loại đẹp trai.

U uất, cười mờ, ánh dương, choai choai bất cần, bất luận bộ mặt nào của anh, đều là nam thần đẹp trai nhất trong lòng của fan hâm mộ.

Tô Lạc Lạc đứng kế bên khách khứa, cô không muốn làm gì để gây chú ý cả, hơn nữa, cô chỉ muốn im lặng đến nỗi người khác không nhìn thấy cô càng tốt. Đột nhiên, có một ký giả chụp một rồi, quay đầu lại nhìn, nhìn thấy khuôn mặt của Tô Lạc Lạc, người phóng viên đối với việc nhớ mặt một người là có trí nhớ rất tốt, anh lập tức vui lên, cúi đầu nói với trợ lý kế bên, "Chụp hình người phụ nữ này, cô ta có lẽ là bạn gái tin đồn lần trước với Dạ Trạch Hạo."

Trợ lý lập tức cầm máy chụp hình chụp lên Tô Lạc Lạc, Tô Lạc Lạc phát giác, cô lập tức xấu hổ mà lấy tay che lại một cái, "Đừng có chụp."

Mà cái người trợ lý này vừa chụp thì lập tức thu hút các ký giả phóng viên khác nhanh chóng lia máy sang, vốn dĩ ông kính đang chụp các nữ minh tinh, bỗng chốc tập trung sang người Tô Lạc Lạc, Tô Lạc Lạc hoảng hốt đưa tay che lại mặt, "Xin đừng chụp tôi, cảm ơn." Dạ Trạch Hạo lập tức chú ý đến tình hình bên đó, anh bước đôi chân dài đến đó, lạnh lùng khiển trách nói, "Các người làm gì vậy?" Nói xong, anh vươn tay nắm lấy Tô Lạc Lạc từ vị trí đó dậy, nói với ký giả, "Cô ấy là bạn của tôi, nếu như các người dám quấy rầy cô ấy, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất kỳ một phóng viên nào."

"Dạ thiếu gia, cái vị tiểu thư này là bạn gái tin đồn của ngài à?" một vị ký giả hỏi rất sắc bén.

Tô Lạc Lạc đã xấu hổ lắm rồi, mà vào lúc này, eo của cô đột nhiên có một bàn tay lớn bắt lấy, ôm cô vào lòng rất là thân mật, "Đúng vậy, cô ấy là bạn gái hiện giờ tôi đang quen, cô ấy là người ngoài ngành, xin các người đừng quấy rầy cô ấy."

Ký giả lập tức chụp mãnh liệt hơn, Tô Lạc Lạc lúc này cũng không tiện che nữa rồi, chỉ còn mặt xấu hổ mà đối diện với ông kính, còn Dạ Trạch Hạo quay người nói với nhân viên tiệm phục trang, "Dẫn cô ấy đến phía sau đài nghỉ ngơi."

Người nhân viên tiệm lập tức rất cung kính nhiệt tình kéo lấy Tô Lạc Lạc, dẫn cô đến phòng khách quý nghỉ ngơi.

Tô Lạc Lạc cảm thấy ánh sáng chớp lịa lịa vào mắt, làm cho mắt cô thấy đau, thật không biết làm sao cô gì tốt, Tô Lạc Lạc đột nhiên lại nhớ đến Dạ Trạch Hạo vừa rồi thừa nhận trước ông kính cô là bạn gái anh ta, lúc đó, tin đồn sẽ càng lớn hơn, đúng hơn là thành sự thật rồi.

Thật là bức bối mà! Dạ Trạch Hạo tại sao lại không xóa tan tin đồn trước mặt cánh phóng viên đi chứ? Thật sự thấy cô chưa đủ nổi tiếng hay sao vậy?

"Tiểu thư, mời uống nước, thật không ngờ, cô là bạn gái của Dạ thiếu gia đó! Thật xinh đẹp, cô đang mặc trên người mẫu trang phục mùa hạ năm ngoái của chúng tôi, thật thích hợp với cô." Nhân viên tiệm lễ phép lại vui vẻ nói.

Tô Lạc Lạc bắt đầu dĩ nhiên miệng cười, "Cảm ơn." cầm lấy ly nước, cô im lặng mà uống.

Lúc đó, cửa phòng mở ra, thân hình đẹp trai của Dạ Trạch Hạo đi vào, cô nhân viên trẻ lập tức nhìn anh thêm mấy lần sau đó mới rời khỏi.

Lúc này phòng khách quý cũng chỉ có hai người bọn họ, Tô Lạc Lạc ngẩng mặt lên, có chút tức tối nhìn chăm chăm anh, "Dạ Trạch Hạo, anh vừa rồi tại sao thừa nhận với cánh báo chí, chúng ta rõ ràng không phải."

Dạ Trạch Hạo cắn môi, nhoen miệng cười nói, "Coi như là giúp tôi lần này đi! Tôi lâu quá không có tin đồn nào, bọn họ sẽ cho rằng tôi bị đồng tính, vì vậy, cô cho tôi giả dạng một thời gian đi!"

"Anh..."

"Đừng tức giận, tôi vừa nói với chủ tiệm, để họ tặng quần áo cho tôi toàn bộ đổi qua trang phục nữ hết, tặng cho cô, chí ít là năm bộ đồ, còn nữa, bọn họ đặt chế đồ chơi nhỏ, cô cũng có thể đem về cho các con của cô."

Tô Lạc Lạc lập tức sốc mà nhìn anh, "Năm bộ? Vậy bao nhiêu tiền?"

"Chí ít mười mấy trăm ngàn tệ đó! Trang phục nữ rẻ hơn chút, tuy nhiên, tôi nói bọn họ nhất định không được chọn đồ khó coi cho cô, nhất định phải chọn bộ đẹp nhất cho cô." Dạ Trạch Hạo lộ ra một hàm răng trắng, ánh sáng của bông tai càng tôn lên đôi môi đỏ và hàm răng trắng, tuần tú phi phàm.

Tô Lạc Lạc muốn tức giận, nhưng mà lúc này vẫn là tức không được, nếu như thật như anh nói, cùng anh truyền tin đồn là để đập tan sự tò mò của thế giới ngoài đối với chuyện giới tính của anh, cô ngược lại cũng không vấn đề gì, dù gì bình thường bọn họ tiếp xúc nhau vẫn là rất có khoảng cách.

Hơn nữa, anh còn được cửa tiệm tặng quần áo, cô càng có một cảm giác lấy đồ người khác thì phải trả ơn.

Khoảng mười hai giờ, chủ tiệm mời các ngôi sao tham gia dùng cơm, nhưng Dạ Trạch Hạo từ chối, lúc sắp đi, cửa hàng trưởng tự mình cầm năm bộ đồ đưa cho Tô Lạc Lạc, "Tô tiểu thư, đây là quà tiệm chúng tôi tặng cho cô, hoan nghênh sau này có thời gian thì đến tiệm chơi."

Nói xong, một nhân viên khác đưa cho bọn họ đồ chơi nhỏ đặc chế, có thủy tinh, cũng có đồ chơi sáng tạo, cũng có búp bê vải, Tô Lạc Lạc rất là ngại, lúc đó, Dạ Trạch Hạo vỗ vai nói, "Nhận lấy đi!"

Và lúc đó, cửa hàng trưởng lại lấy năm bộ quần áo khác cho Dạ Trạch Hạo, "Dạ thiếu gia, anh là bằng hiệu sống của cửa tiệm, đây là thiết kế gia chính của chúng tôi đặc biệt may năm bộ đồ cho anh, anh cũng đem về đi! Mặc nhiều một chút, để quảng cáo thương hiệu của chúng tôi."

Dạ Trạch Hạo hơi kinh ngạc, đồng thời, anh nhoen cười, "Được, tôi nhất định sẽ thường xuyên mặc ra ngoài, và còn giới thiệu với bạn bè đến tiệm của các người chọn dịch vụ đặt may."

Có câu nói này của Dạ Trạch Hạo, cửa hàng trưởng vui lắm, mắt nhìn bọn họ rời đi, vệ sĩ của Dạ Trạch Hạo lập tức vây đến, còn các vị trợ lý cũng qua đó cầm quần áo, tại vì rất nhanh thôi, fan hâm mộ sẽ bao vây qua đây ngay. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102

21102.

"Dạ thiếu gia, chúng ta đi cửa sau, xe dừng ở cửa sau." Các trợ lý đã chọn xong đường rút, nếu không, Dạ Trạch Hạo muốn ra khỏi cửa chính của trung tâm mua sắm, nhất định phải bị kẹt cứng ngắc.

Tô Lạc Lạc lần nữa phải cảm thán về độ nổi tiếng của Dạ Trạch Hạo, thật quá nổi tiếng mà!

Ngồi ở ghế sau của xe bảo mẫu, Tô Lạc Lạc cũng thờ phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn Dạ Trạch Hạo nói, "Chúng ta đi đâu?"

"Giờ ăn cơm thì dĩ nhiên phải ăn cơm rồi." Dạ Trạch Hạo nhếch mày cười, "Tôi mời mọi người bữa ăn thịnh soạn."

Tô Lạc Lạc vừa nghe bữa ăn thịnh soạn, mắt lập tức sáng rõ, đi theo Dạ Trạch Hạo, quả nhiên cuộc sống khác hẳn, vừa có hàng hiệu, vừa có bữa ăn thịnh soạn. Ăn buffet hải sản, Tô Lạc Lạc no óc ách, buổi chiều về đến công ty, Dạ Trạch Hạo thảo luận kịch bản với một đạo diễn, Tô Lạc Lạc thì không có gì làm, chỉ ngồi trong phòng làm việc của cô, ngồi đối diện một cái máy vi tính xem tin tức, tiếp đó, cô chỉ là vô tình tìm kiếm thông tin Dạ Trạch Hạo, không ngờ tin tức buổi sáng của họ, buổi chiều đã thấy xuất hiện rồi.

Lần này không có thông tin bịa đặt bậy bạ nữa, dù gì đây cũng là việc liên quan đến lễ kỷ niệm thành lập của một nhãn hiệu, chỉ là viết cô thành âm thầm thần bí phò trợ show thời trang của Dạ Trạch Hạo, hơn nữa còn chọn một bức hình không tệ lắm của cô, nhưng mà, bị kịch là đem hình cô để chung một mục với ba cô minh tinh xuất hiện ở buổi lễ.

Hơn nữa, còn phải so sánh, tuy trong chữ nghĩa đều là ca tụng nhan sắc cô không thua mình tí, nhưng cô thực sự không biết ba vị nữ minh tinh đó có cảm giác như thế nào, cô là một người ngoài giới, vậy mà lại nhắc đến cô rất nhiều như thể độ nổi tiếng của cô rất cao, chiếm khoảng nội dung của rất lớn.

Minh tinh bây giờ không phải đều muốn tranh nhau lên trang đầu tin tức với chiếm diện tích trang báo sao?

Tô Lạc Lạc thật không muốn nhìn thấy kiểu so sánh như vậy, cô cảm thấy hơi vô vị. Long Dạ Tước từ nhà họ Long ăn trưa xong mới về công ty, vừa mở máy tính ra xem hộp thư, một số tin tức gợi ý nhẩy ra, thông thường anh đều chọn tắt cửa sổ giao diện ngay, tuy nhiên, ánh mắt anh nhìn lâu hơn một giây, và nhìn thấy một bức hình, lại còn có cả hàng chữ to, bạn gái Dạ Trạch Hạo, lộ diện thân phận thần bí, phò trợ lễ kỷ niệm thành lập một nhãn hiệu.

Ba chữ Dạ Trạch Hạo, vô hình chung trở thành một cái gai trong tim Long Dạ Tước, nhìn thấy tên anh ta, anh cảm thấy không vui, còn bức hình phía dưới tuy nhỏ, nhưng gương mặt hình trái xoan xinh đẹp của Tô Lạc Lạc vừa nhìn là nhận ra ngay.

Sắc mặt Long Dạ Tước lại hầm hầm, nheo đôi mắt phát ra hàn khí lại, nhìn trùng trùng bài báo vừa đăng này, thời gian công bố là khoảng mười hai giờ, vậy rõ ràng là chuyện xảy ra vào sáng nay. Một dãy hình phía dưới có hình Tô Lạc Lạc bị chụp lén nhưng bị che mắt, cũng có hình cô đứng hiên ngang bên cạnh Dạ Trạch Hạo, rất vui vẻ để anh ta ôm eo chụp hình, cứ như là chứng minh quan hệ của bọn họ thực sự như những gì báo chí nói vậy, còn bài báo phía dưới lại bắt đầu dự đoán bọn họ có thể duy trì được bao lâu, một bên lại khích lệ bọn họ tiến đến hôn nhân luôn.

Đặc biệt là mấy chữ tiến đến hôn nhân, vô hình chung lại kích thích dây thần kinh phần nộ của Long Dạ Tước.

Cô ta có ý phải không? Buổi sáng nay anh còn ở nhà đính chính giải thích cho cô ta, còn cô lại cùng người đàn ông khác tình tứ xuất hiện ở trang đầu báo chí, nếu nhà họ Tô nhìn thấy rồi, vậy mặt mũi anh chẳng phải sẽ mất hết sao.

Long Dạ Tước cắn răng, lúc này anh thực sự muốn đem cô ta khóa chặt lại, không cho cô ta xuất đầu lộ diện cùng với tên Dạ Trạch Hạo nữa.

Còn Tô Lạc Lạc trong hình, dưới góc chụp sắc nét cao, vẫn là khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương, xinh đẹp không góc chết, ngay cả báo giới còn khen cô

thanh thoát dễ thương.

Lúc này Long Dạ Tước nghĩ đến năm giờ sắp tới rồi, như vậy anh có lý do để mệnh lệnh người phụ nữ này nhất định phải rời khỏi Dạ Trạch Hạo, cùng anh đi đón con rồi.

Khi Tô Lạc Lạc đi ra, Dạ Trạch Hạo và chị Mai vẫn còn bàn chuyện kịch bản, Tô Lạc Lạc và Lan Lan ngồi ở trong phòng trà nước hiếu kỳ hỏi, “Lần này Dạ thiếu gia nhận kịch bản như thế nào.”

“Một kịch bản điện ảnh hiện đại, tuy chưa bắt đầu quay, nhưng đã nổi tiếng ngút trời trên mạng rồi, trên mạng kêu gọi để Dạ thiếu gia đóng vai nam chính, Hạ Dung đóng vai nữ chính.

“Hạ Dung? Cái cô diễn viên hạng A rất nổi tiếng phải không?”

“Đúng thế! Hai người bọn họ trông vô cùng xứng đôi, cùng diễn nam nữ chính sẽ vô cùng phù hợp.” Lan Lan cười cười, sau đó nhìn Tô Lạc Lạc cười hỏi, “Lạc Lạc, cô thực sự không có đang quen với Dạ thiếu gia sao?”

“Chúng tôi chỉ là quan hệ thượng cấp và nhân viên thôi.”

“Nhưng mà bây giờ trên mạng đều là tin đồn tình cảm của hai người đó!” Lan Lan ngưỡng mộ nói, tuy khi cô vừa bắt đầu làm trợ lý cũng hi vọng được Dạ thiếu gia chú ý và yêu thích, nhưng mà bây giờ làm việc với anh rồi, cũng bắt đầu hiểu anh rồi, cô cũng tự biết thân biết phận.

Muốn xứng với Dạ Trạch Hạo, không có gia thế bối cảnh, thì cũng phải là người đẹp cơ! Nếu cả hai đều không có, vậy thì nghĩ cũng khỏi nghĩ đi.

Lan Lan tỉ mỉ quan sát Tô Lạc Lạc, muốn xem cô có phải đã có hoa trang, đánh phấn nền rồi không, nếu không, làn da cô sao lại có thể mịn màng trắng trẻo đến thế, hơn nữa, như thể trứng gà luộc lột vỏ vậy, không hề có lỗ chân lông.

Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, “Nhìn gì thế?”

“Đa cô thật là đẹp quá! Hàng ngày cô đều dùng kem dưỡng mặt tiền nào thế!”

“À... thường thì tôi chỉ dùng kem dưỡng ẩm thông thường.” Tô Lạc Lạc cười mỉm chỉ, “Chắc là do bẩm sinh.”

Lần này, Lan Lan không ghen tị cũng không được rồi.

Trong phòng họp, đạo diễn và Dạ Trạch Hạo bàn cũng sắp xong rồi, đạo diễn nói hết những điều ông muốn nói, nhìn Dạ Trạch Hạo hỏi, “Dạ thiếu gia, anh bây giờ có ý kiến gì, hay có những lời gì muốn nói không?”

“Tôi có thể giảm mười triệu tệ tiền thù lao, nhưng tôi có một yêu cầu, không đến thành phố R đóng phim, anh mời biên kịch sửa kịch bản, vì tôi hi vọng địa điểm quay phim là ở thành phố này luôn.” Dạ Trạch Hạo đưa ra yêu cầu của anh.

Đạo diễn ngẩng người ra vài giây, ngẫm nghĩ một hồi, gật đầu nói, “Không có vấn đề gì, chỉ cần anh đồng ý diễn, chúng tôi đều có thể sửa kịch bản giúp anh.”

“Nữ diễn viên xác định chưa?”

“Là Hạ Dung được đề xuất nhiều nhất trên mạng, các diễn viên phụ khác chúng tôi cũng sẽ mời các diễn viên nổi tiếng khác tham gia, anh yên tâm, bộ phim này của chúng tôi đi theo phong cách có chất lượng, tuyệt đối sẽ không khiến anh thất vọng đâu.”

“Được thôi, trước kia tôi có xem qua kịch bản, các anh có định được ngày bấm máy chưa?”

“Chọn xong rồi, thời gian bấm máy là cuối tháng này, sẽ có một buổi lễ mở màn chính thức, đến lúc đó, mời anh nhất định phải tham gia đó.”

“Được thôi, tôi nhất định sẽ tới.” Dạ Trạch Hạo gật đầu đồng ý.

“À! Đúng rồi, Dạ thiếu gia, vì chúng tôi hi vọng có thể gia tăng hiệu quả tuyên truyền của bộ phim này, có thể chúng tôi sẽ mời anh và cô Hạ Dung phối hợp chụp chung một số ảnh tuyên truyền, không có vấn đề chứ nhỉ?”

Chị Mai lập tức cười nói, “Chuyện này dĩ nhiên là được rồi, Dạ thiếu gia chúng tôi sẽ tích cực phối hợp mà.”

“Vậy được rồi, chúng ta điện thoại liên lạc sau.” Đạo diễn nói xong, dẫn theo trợ lý của ông rời khỏi. Sắc mặt Dạ Trạch Hạo có chút không vui, chị Mai phải nhìn anh hỏi, “Sao thế? Anh có gì không vui sao, anh và Lạc Lạc chỉ là giả vai tình nhân thôi, anh còn lo nghĩ cho cảm nhận của cô ấy sao?” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103

21103.

“Ai nói chúng tôi chỉ là đóng giả thôi, nói không chừng khi nào đó lại thành thật đó.” Dạ Trạch Hạo có chút bất mãn phản đối, đứng dậy đi ra khỏi phòng họp.

Chị Mai ở phía sau, có chút cứng họng nuốt nghẹn đứng nhìn bóng lưng anh, thở dài một hơi, đây là người mà cô một tay dẫn dắt nên, cô không muốn anh làm việc không suy nghĩ và lãng phí danh tiếng của mình.

Dạ Trạch Hạo đi ra, gõ cửa phòng làm việc của Tô Lạc Lạc, nói với cô gái đang xem tin tức ở bên trong, “Anh phải đi đóng phim điện ảnh rồi.”

“Chúc mừng nhé!” Tô Lạc Lạc lập tức cười.

“Nếu anh và nữ minh tinh khác có đóng những cảnh thân mật, em có ghen không?” Dạ Trạch Hạo tò mò hỏi.

Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, sau đó lắc đầu cười, “Tôi chắc chắn sẽ không ghen, anh cứ diễn hết mình đi!”

“Này... Tô Lạc Lạc, nếu em đã là bạn gái của anh rồi thì em phải biểu hiện đáng về ghen tuông ra chứ, nếu không, lộ mất thì sao?”

“Nhận tiền lương một trăm ngàn tệ, tôi phải làm bao nhiêu việc thế! Quá bất công rồi đó!” Tô Lạc Lạc than vãn.

“Chê ít à! Vậy hai trăm ngàn tệ, tăng lương cho em là được chứ gì.” Dạ Trạch Hạo làm bầm nói.

Tô Lạc Lạc tức khắc mở to mắt đứng hình nhìn anh, lắc đầu nói, “Không cần, lúc trước nói là bao nhiêu thì là bấy nhiêu đi!”

Dạ Trạch Hạo kinh ngạc nhìn cô, đây là người con gái đầu tiên không bị tiền chi phối nè! Nếu là nhân viên khác thì vừa nhắc đến tiền lương, không biết đã vui đến mức nào rồi!

Tô Lạc Lạc cũng là người có nguyên tắc, cho dù Dạ Trạch Hạo cho cô hai trăm ngàn tệ đi nữa, nếu không phải tương xứng với công việc của cô, cô cũng không thấy có gì vui cả, ngược lại, thể hiện quá tham lam, cô cũng không quen.

Cô vẫn cứ ngoan ngoãn làm người thành thật thôi!

“Tôi không có ghen đâu, nếu tôi đã là thân phận bạn gái của anh, tôi không phải càng nên bí ẩn khó tìm sao? Nếu không, tôi làm màu quá thì nhất định sẽ đem ảnh hưởng không tốt đến cho anh, thế nên, anh yên tâm đi đóng phim đi!” Tô Lạc Lạc chớp mắt cười.

Dạ Trạch Hạo cắn cắn môi, thiết hết cách với cô.

“A! Bốn giờ rưỡi rồi, tôi phải về sớm để đi đón con rồi!” Tô Lạc Lạc nhìn anh ta nói.

Dạ Trạch Hạo chau mày, “Nhất thiết mỗi ngày phải cùng Long Dạ Tước đi đón? Em thích ở cùng anh ta đến thế?”

Tô Lạc Lạc có chút không biết nên khóc hay nên cười, “Anh hiểu lầm rồi, tôi đi đón con vì tôi không muốn các con thất vọng, có liên quan gì đến anh ta chứ? Tôi hoàn toàn không thể thích anh ta.”

“Tại sao?”

“Vì anh ta là vị hôn phu của Tô Ngữ Phù! Tôi thích anh còn không có khả năng xảy ra thì sao có thể thích anh ta được.” Tô Lạc Lạc lập tức không chừa đường lui nữa, từ chối tuyệt đối.

Dạ Trạch Hạo nghe xong bất giác vui mừng bật cười thành tiếng, “Được, lời này anh thích nghe, nhớ nhé! Không được thích anh ta.”

Tô Lạc Lạc lắc đầu, “Tuyệt đối không thể.”

Đang nói tới ai đó, thì điện thoại Tô Lạc Lạc reo lên, cô cầm lên xem, đưa cho Dạ Trạch Hạo xem, “Điện thoại của anh ta.”

“Tô Lạc Lạc, em thề là sẽ không thích anh ta đi.” Đột nhiên Dạ Trạch Hạo nắm tay cô một cách nghiêm túc, ánh mắt nhìn cô hùng hục.

Còn tay Tô Lạc Lạc vẫn còn cầm điện thoại mà Long Dạ Tước gọi đến, cô chớp mắt nói, “Không cần thề thốt đâu nhì!”

“Anh muốn em thề.” Dạ Trạch Hạo cắn răng nhìn cô, hình như lời thề này quan trọng với anh đến mức nào vậy.

Tô Lạc Lạc chỉ xem như anh ta đang nói giỡn, không còn cách nào khác phải đưa tay lên bắt đắc dĩ nói, “Được thôi, tôi thề là được chứ gì! Nhanh lên, tôi phải nghe điện thoại.”

Dạ Trạch Hạo cố ý nắm tay cô, không cho cô nghe điện thoại, Tô Lạc Lạc bắt đầu hỏi, “Này, anh buông tôi ra, tôi phải nghe điện thoại.”

Và lúc này đây, tiếng chuông điện thoại tắt ngấm.

Tô Lạc Lạc nhìn điện thoại đã im lặng, nhìn Dạ Trạch Hạo không biết phải nói gì, “Anh rốt cuộc muốn làm gì!”

“Anh không thích em nhận điện thoại của anh ta.”

“Anh đừng có phá nữa được không? Tôi lo lắng bọn trẻ nhà tôi không nhìn thấy tôi sẽ thất vọng.”

“Em đi đón ít một bữa không được sao?” “Không được, nên nhớ là sau này có thể tôi phải giành quyền nuôi con với Long Dạ Tước, tôi quyết tâm nhất định phải đối xử thật tốt với hai đứa con, tránh Long Dạ Tước dụ mắt trái tim của tụi nhỏ, đến lúc đó, khi để chúng tự do lựa chọn người nuôi dưỡng, chúng sẽ chọn anh ta chứ không phải tôi, tôi nhất thiết phải làm một người mẹ đủ tiêu chuẩn.” Tô Lạc Lạc nói xong, điện thoại lại reo lên, vẫn là Long Dạ Tước.

“Anh ta cũng thật không biết bỏ cuộc nhỉ!” Dạ Trạch Hạo hừ một tiếng.

Tô Lạc Lạc vội cầm điện thoại đi đến một bên nghe, “A lô!”

“Tại sao không nghe điện thoại.” Đầu dây bên kia, giọng không vui của đàn ông truyền đến, thanh sắc toát ra sự lạnh lùng.

“À, vừa nãy đi nhà vệ sinh không nghe thấy, có việc gì không?” Tô Lạc Lạc hỏi.

“Đến giờ đi đón bọn trẻ rồi, cô ở đâu! Tôi đến đón cô.”

“Tôi ở trung tâm thành phố, tôi sẽ nhắn địa chỉ qua cho anh!” Nói xong, Tô Lạc Lạc cúp máy, nhắn địa chỉ công ty Dạ Trạch Hạo cho anh ta.

Dạ Trạch Hạo cắn môi, đôi mắt sang không biết đang có tâm tư gì, nhìn trừng Tô Lạc Lạc, anh bất ngờ cất tiếng, “Em đừng có quên lời thề ban nãy đó, anh sẽ nhớ trong lòng, không được thích anh ta.”

“Anh với anh ta có thù à!” Tô Lạc Lạc tùy miệng hỏi.

Dạ Trạch Hạo hừ một tiếng, “Anh với anh ta có thù gì? Anh không thích em sống ở nhà anh ta, em là trợ thủ của anh, em nên dọn đến nhà anh sống mới đúng.”

“Anh tưởng tôi thích sống ở nhà anh ta sao? Tôi là vì muốn chăm sóc các con tôi.”

“Hay là chúng ta cũng sinh một đứa con đi, thấy sao?” Dạ Trạch Hạo bắt ngờ cả khuôn mặt hào hứng hỏi.

Tô Lạc Lạc hết hồn, liếc anh ta, “Đừng có không nghiêm túc nữa đi, tôi phải đi rồi.” Nói xong, Tô Lạc Lạc chuẩn bị rời khỏi.

“Quần áo của em và đồ chơi cũng đem về đi, đừng có quên đó.” Dạ Trạch Hạo nhắc nhở.

Tô Lạc Lạc nhớ ngay, cười nói, “À, đúng rồi nhỉ!” Nói xong, cầm năm túi giấy để dưới chân ghế bên cạnh phòng làm việc, ban nãy cô có xem qua, quả nhiên là quần áo hàng hiệu có khác, bên trong có năm bộ quần áo đã phối hợp xong hết, cái nào cái nấy đều là tuyệt tác cả, màu sắc mẫu mã đều là kiểu cô thích cả, và cô cũng rất mong chờ được đem đồ chơi về cho bọn trẻ.

Dạ Trạch Hạo nhìn thấy cô cầm quần áo đi xuống lầu, khóe miệng anh nở nụ cười ý vị.

Anh nghĩ, một lát Long Dạ Tước nhìn thấy mấy cái túi đồ này của cô sẽ có cảm giác thế nào nhỉ? Anh ta nhất định sẽ đoán là do anh tặng nhỉ!

Tô Lạc Lạc cầm quần áo ngồi thang máy xuống lầu, từ tầng hai mươi bốn ngồi thẳng xuống tầng một, cô nghĩ Long Dạ Tước không đến sớm như thế, nên ngồi đợi ở tầng trệt.

Chỉ mất khoảng mười phút, nhìn thấy một chiếc xe Rolls Royce trở đến, xe sang gần mấy chục triệu tệ chạy trong đám xe cộ, vừa bí ẩn vừa nổi bật.

Xe dừng ngay trước mặt cô, cửa xe ở ghế lái hạ xuống, gương mặt anh tuấn như thể điều khắc lộ ra, đôi mắt sâu thẳm tựa như hồ sâu khóa chặt khuôn mặt cô. Tay Tô Lạc Lạc cầm quá nhiều túi giấy, thế nên cô trực tiếp mở cửa ghế sau ngồi vào. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

21104.

Người đàn ông ngồi phía trước chau mày, cô ta cố ý không muốn ngồi cạnh anh hay sao? Và anh ta quay đầu nhìn một hàng túi giấy cùng màu mà cô để ở trên ghế ngồi, vừa nhìn có vẻ giống túi đựng của cửa hàng quần áo cao cấp, Long Dạ Tước nhớ ngay hôm nay nhìn thấy được bản tin đó, cô ta không phải đi cùng Dạ Trạch Hạo đến tham dự lễ kỷ niệm thành lập của nhãn hiệu thời trang này hay sao? Nếu anh nhớ không lầm thì biểu tượng của nhãn hiệu này là chữ L to đứng.

“Cô còn có tiền mua nhiều quần áo thế à?” Anh nhếch mày hỏi mỉa mai.

Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, dĩ nhiên không biết anh ta đã nhìn thấy bản tin rồi, cô có chút đắc ý nói, “Đây là quà người ta tặng.”

“Dạ Trạch Hạo tặng à?” Sắc mặt Long Dạ Tước tức khắc lạnh đi vài tông, ngữ khí cũng bắt đầu không thân thiện nữa.

Tô Lạc Lạc không phủ nhận, “Đúng thế! Không được sao?”

Đôi mắt trong vắt của Tô Lạc Lạc chạm với ánh mắt lạnh tanh phản chiếu qua kính chiếu hậu, cô nhìn trừng anh ta không chút sợ sệt.

“Cô công khai cùng anh ta xuất hiện trước mặt báo giới, thừa nhận quan hệ của hai người là quan hệ nam nữ yêu đương.” Ánh mắt của Long Dạ Tước lại u ám hơn một chút.

Tô Lạc Lạc không hề sợ sệt nhìn trừng vào mắt anh ta, “Ừ đấy thì sao nào?”

“Rất tốt.” Giọng anh ta khen ngợi, nhưng lại khiến người nghe có cảm giác rợn người.

“Lời này của anh là ý gì?” Tô Lạc Lạc chau mày khó hiểu nhìn anh ta.

“Tôi nói rồi, tôi sẽ lấy cô, bất luận ở bên ngoài cô và anh ta có thừa nhận quan hệ hay không, sau này báo giới cũng sẽ có một bài viết mới, đó là tin tức chúng ta kết hôn.” Long Dạ Tước buông ra lời nói ngang tàng và độc tài.

Tô Lạc Lạc mở to đồng tử, bị kích giận rồi, “Long Dạ Tước, ai nói tôi muốn kết hôn với anh chứ?”

Trong kính chiếu hậu, ánh mắt của anh ta phát ra tia nhìn nguy hiểm, “Tôi tuyệt đối không cho con tôi kêu người đàn ông khác là ba, nếu cô nhất định muốn ở cùng Dạ Trạch Hạo, vậy thì tôi không ngại ra tay hủy hoại tiền đồ anh ta, khiến anh ta thân bại danh liệt.”

Câu nói này nghe không có vẻ gì chỉ là uy hiếp không thôi, vẫn sẽ có hành động sau này của anh ta nữa.

Tô Lạc Lạc bất giác cảm thấy rợn người, cô vội nhìn đôi mắt phản chiếu qua gương chiếu hậu.

Cứ như cái miệng giếng lâu năm, u ám sâu thẳm không đoán được.

Tô Lạc Lạc nổi da gà, giận dữ nói, “Anh không thể làm vậy.”

“Tại sao tôi không thể? Cô cảm thấy tôi không có năng lực đó?” Ánh mắt sắc bén của anh ta thông qua kính chiếu hậu quét qua cô.

Tô Lạc Lạc nào dám nghi ngờ năng lực của anh ta? Cô chỉ là không hi vọng anh ta làm chuyện như thế, cô cắn môi nói, “Không quan tâm anh có hay không, anh cũng không được làm vậy, Dạ Trạch Hạo đâu có đắc tội anh.”

“Tôi nói rồi, cô thích ai thì tôi sẽ hủy hoại người đó.” Long Dạ Tước nói với giọng vô tình.

“Anh...anh đúng là kẻ khốn, vô lại...” Khả năng chửi người của Tô Lạc Lạc có hạn, những từ có thể nghĩ đến chỉ là hai từ này.

“Đừng tưởng rằng tôi đang nói giỡn, nếu cô dám cùng anh ta xuất hiện trên trang đầu báo chí, công khai quan hệ, thì tôi sẽ khiến cho con đường minh tinh của anh ta tăm tối ngay.”

“Anh...” Tô Lạc Lạc cắn môi, tức đến nói không được gì.

Cô quay đầu nhìn phong cảnh bên đường, nghĩ đến việc nếu Long Dạ Tước thật sự muốn đối đầu với Dạ Trạch Hạo, trong lòng cô dấy lên nỗi lo, vì Dạ Trạch Hạo không cần phải chịu sự bức hại này, nếu là vì cô, vậy thì trong lòng cô càng cảm thấy ray rứt hơn.

“Anh rõ ràng biết tôi và Dạ Trạch Hạo là giả tình nhân thôi, chúng tôi chỉ đang đóng kịch thôi.” Tô Lạc Lạc giận dữ giải thích.

“Giả ư? Ngày nào cô cũng bám dính với anh ta, hai người chẳng lẽ không có nắm tay hôn hít hay là lên giường...?” Long Dạ Tước nhìn chằm chằm cô gái trên ghế sau qua kính chiếu hậu.

Gương mặt nhỏ của Tô Lạc Lạc ở trong gương càng nhỏ nhắn mê hoặc người khác một cách lạ lùng, lúc này, mặt cô lại có biểu hiện giận dữ.

“Anh đừng có nghĩ ai cũng có tư tưởng bản thủ như anh được không? Anh tưởng ai cũng giống anh vậy à, cả ngày toàn nghĩ đến những chuyện hạ lưu, tôi và Dạ Trạch Hạo hoàn toàn trong sạch!”

Tô Lạc Lạc vừa nói vừa nhòm về phía cửa sổ, không muốn nhìn anh ta.

Nhưng cô lại dễ lơ mất ý cười mẫn nguyện xoẹt qua đôi mắt thâm sâu của anh ta.

“Thật là trong sạch? Ngày nào cũng chạy đến nhà anh ta, ai có thể tin được là hai người trong sạch chứ? Hơn nữa, hai người bá vai ôm eo như thế lại là như thế nào chứ?” Anh ta cười nhạt một tiếng, tiếp tục moi thông tin từ cô.

Tô Lạc Lạc hoàn toàn không biết đây là kế hoạch của anh ta, “Dạ Trạch Hạo là một chính nhân quân tử, tôi cũng không phải loại người tùy tiện như anh nghĩ, giữa chúng tôi chẳng qua chỉ là choàng vai một lúc, kiểu hành động rất bình thường mà, anh tưởng giống anh vậy, thấy phụ nữ là đều muốn cả?”

Gương mặt anh tuấn của Long Dạ Tước hàm hàm, có chút khó coi, “Ai nói với cô là tôi gặp phụ nữ là đều muốn?”

Từ lần đụng cô vào năm năm trước đến nay, anh đã quen với việc tự kiểm chế.

“Anh rõ ràng biết người phụ nữ năm năm trước không phải Tô Ngữ Phù nhưng anh vẫn tiếp tục đó thôi? Đàn ông có thân phận giống anh, phụ nữ tự bám vào anh không biết có bao nhiêu là người rồi kia, trong năm năm nay, anh chắc không dừng lại ở mấy ngàn người rồi nhỉ!” Tô Lạc Lạc có tương tượng khá phong phú.

Người đàn ông đang lái xe ở phía trước thiếu chút bị câu nói này của cô tức chết, Long Dạ Tước mặt đen sầm nói, “Cô đừng có tự mình đoán bậy cuộc sống riêng tư của tôi.”

“Hừ! Dám làm không dám nhận, người có tiền như anh, tôi nhìn không thuận mắt nhất, xem phụ nữ như đồ chơi vậy, không hề biết chút nào về việc tôn trọng người khác, lại muốn tự phong cho mình danh hiệu cao quý, thanh cao, hơ, tôi đều nhìn thấu cả rồi.” Tô Lạc Lạc với biểu cảm chắc chắn anh đã đùa giỡn với không ít cô gái là sự thật bất di bất dịch.

Long Dạ Tước tức đến cứng họng, anh mím chặt đôi môi mỏng quyến rũ, một lúc sau mới hậm hực lên tiếng, “Tôi là người như thế nào, sau này cô sẽ biết.”

“Tôi không thêm biết làm gì.” Tô Lạc Lạc nhếch mày, biểu cảm như thể cần gì phải biết.

“Được thôi, nếu cô nói tôi đùa giỡn với phụ nữ không hề chớp mắt, vậy từ nay về sau, cô phải cẩn thận đấy, bây giờ tôi muốn đùa với cô.” Long Dạ Tước nhận luôn cái tội danh này.

Tô Lạc Lạc tức khắc đỏ bừng cả khuôn mặt, ánh mắt kinh hãi nhìn anh, “Anh thử đụng tôi xem sao.”

“Thử thử thử thử, phục vụ của cô vào năm năm trước khiến tôi vô cùng hài lòng, tôi không ngại thử thêm vài lần nữa.” Long Dạ Tước cười nhếch mép, ánh mắt như muốn vấy lấy cả người cô vậy.

Gương mặt có chút ngầy thơ của Tô Lạc Lạc càng ngày càng đỏ, đôi ngươi đầy nước xen lẫn sự căng thẳng và bất an.

Long Dạ Tước thấy mình làm cô hết hồn rồi, anh đằng hắng nói, “Cô còn dám nói xấu tôi nữa không?”

Tô Lạc Lạc vội mím môi lại, bây giờ cô không muốn nói chuyện với anh ta.

Không ngờ cả quãng đường này, cô đã nói với anh nhiều chuyện đến vậy, ai dè, rõ ràng là ghét anh ta mà, tại sao lại nói với anh ta nhiều chuyện thế?

Nhìn phong cảnh quen thuộc ở bên ngoài, trường học cách không xa nữa.

Lúc này, không khí trong xe trở nên vô cùng nặng nề lại có chút hơi hướng kinh dị, như thời gian ngừng lại rồi vậy.

Chỉ có tiếng thở gấp hơi loạn nhịp của Tô Lạc Lạc ở phía sau, Long Dạ Tước nhìn thấy cô chỉ vừa nghe anh muốn đụng cô, thì đã bị dọa đến thế, không biết tại sao, trong lòng anh cảm thấy không hề dễ chịu gì.

Chẳng lẽ cô ta bài xích anh đến thế? Vì những đoán mò không căn cứ của cô ta? Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Chết tiệt mà, chuyện này anh chỉ có thể sau này từ mình chứng cho cô thấy thôi.

Trường học ở trước mắt rồi, Tô Lạc Lạc cắn môi, nhìn thời gian, vừa đứng sắp đến năm giờ rồi, suốt cả quãng đường Long Dạ Tước cũng không vội lái nhanh, thế nên canh thời gian vô cùng chính xác, cũng không cần chờ đợi.

Xe dừng lại, Tô Lạc Lạc giận dỗi cửa bước xuống, lúc này cô cũng không muốn ở riêng với anh ta chút nào.

Tô Lạc Lạc nhanh chóng quẹt thẻ đi vào trường, phía sau, Long Dạ Tước cũng cầm một cái thẻ, quẹt xong bước vào trường.

Sau một hồi nói chuyện trên xe, Tô Lạc Lạc bây giờ đã không muốn đoái hoài gì đến anh ta rồi.

Ai bảo anh ta uy hiếp cô như thế chứ? Làm cô bây giờ cứ nghĩ đến những lời anh ta nói là lại tim đập chân run, sống chung với anh ta cũng cảm thấy không có sự an toàn gì cả.

Đĩ nhiên, nếu anh ta dám làm như thế thật, cô nhất định sẽ dẫn bọn trẻ rời xa anh ta.

Tô Lạc Lạc đến khiến cho Tô Tiểu Hình tức khắc buông đồ chơi trên tay xuống, đứng dậy khỏi đồng đồ chơi, chạy đến, “Mami...”

Nói xong, vừa chạy đến bên cô, Tô Tiểu Hình lại nhìn thấy ba đi từ phía sau đến, bé con cười tí mắt, Tô Lạc Lạc hỏi, “Anh hai con đâu rồi!”

“Anh hai ở bên kia.” Tô Tiểu Hình chỉ về hướng lâu đài đồ chơi, đó là nơi mà bọn con trai lớn tuổi hơn một chút tập trung chơi, ở đó có thể chơi rất nhiều trò chơi điện tử, như là người máy xếp hình chẳng hạn, Tô Tiểu Hình không có hứng thú, nhưng Tô Tiểu Sâm thì lại vô cùng thích thú.

Lúc này Tô Tiểu Sâm cũng bỏ ngay đồ chơi trên tay xuống, nhanh chóng chạy về phía ba mẹ.

Vừa chạy, vừa toét miệng cười.

Tô Lạc Lạc có thể kiên trì đến đón các con vì muốn nhìn thấy gương mặt hưng phấn lại rất mãn nguyện đó của bọn trẻ, vì lúc này đây trong lòng bọn trẻ nhất định là vô cùng vui vẻ.

“Đi nào, về xe thôi, mami đem theo quà cho các con đấy nhé!” Tô Lạc Lạc nhìn bọn trẻ nói.

“Thật sao? Con muốn chơi.” Tô Tiểu Hình nhảy cẫng lên, hào hứng muốn nhìn thấy quà ngay.

Long Dạ Tước ở bên cạnh nhìn cô gái một tay dẫn một đứa con, cảm thấy có chút bất lực, thực ra anh không có ý đâu, anh cũng chưa từng nghĩ qua không màng đến cảm nghĩ của cô mà mạnh bạo làm tới cả, tuy anh có cảm giác rất mạnh mẽ đối với cô, nhưng anh vẫn chưa tới mức ép buộc.

Nếu không phải cô cam tâm tình nguyện thì cuộc vui như thế anh cũng không thấy thú vị gì.

Tô Lạc Lạc vừa lên xe, lập tức đưa hộp đựng đồ chơi cho bọn trẻ, tất cả những món đồ này đều là đồ chơi yêu thích nhất của Tô Tiểu Hình, còn Tô Tiểu Sâm lấy một mặt đeo dây chuyền kingkong nhỏ, Tô Tiểu Hình thì ôm tất cả vào lòng.

“Tất cả những món quà này đều là của em rồi.” Tô Tiểu Hình cười híp mắt nói.

“Được thôi! Đều nhường cho em hết.” Tô Tiểu Sâm nhường em gái.

Tô Lạc Lạc cười khen ngợi con trai, rõ ràng đều là trẻ con cùng tuổi, nhưng Tô Tiểu Sâm từ nhỏ đã xem việc bảo vệ và chăm sóc Tô Tiểu Hình như em gái là trách nhiệm của mình.

Tuy hai đứa con, nhưng lại rất ít xảy ra tranh chấp hay đánh nhau, Tô Lạc Lạc cảm thấy vô cùng may mắn khi con trai có cách hành xử như thế.

Gương mặt Long Dạ Tước cũng lóe lên một nụ cười nhẹ, đáng vẻ hiểu chuyện của bọn trẻ khiến anh không khỏi nghĩ đến việc cô ta ngày trước chắc là dạy dỗ đúng cách rồi.

Vì thế, để có thể bồi đắp các con tốt hơn nữa, anh cảm thấy nhất định phải để cô ta và anh cùng ở bên bọn trẻ, và để ngăn ngừa trường hợp sau này cô đi tìm người đàn ông khác, anh nhất định phải tìm cách lấy cô về nhà.

Đến biệt thự, Tô Tiểu Hình cầm đồ chơi của nhóc lên lầu, Tô Lạc Lạc cười hỏi, “Tiểu Hình, con cầm túi đồ chơi làm gì thế?”

“Mami, con muốn đặt chúng ở cạnh giường con, sau này bọn chúng sẽ là bạn tốt của con.” Tô Tiểu Hình cười nói.

Tô Lạc Lạc cũng phát hiện con gái từ nhỏ đã rất thích búp bê vải, chỉ cần nhóc nhận được quà là búp bê vải thì sẽ đặt chúng ở cạnh giường, như vậy thì bé con ngủ sẽ có thể nhìn thấy chúng, có khi còn ôm chúng ngủ nữa.

Tô Lạc Lạc nhìn con gái đi vào phòng rồi, cô mới lấy quần áo trong túi ra, treo từng cái lên tủ áo.

Sau khi Tô Lạc Lạc treo xong thì nghe thấy tiếng cười của con trai, cô đi đến lan can lầu hai nhìn thấy ở bãi cỏ, anh ta mặc áo vest nhưng lại chơi đá banh với con trai, cô có hơi ngây ngời.

Cha con đúng là cha con mà! Cảnh như vậy dưới ánh hoàng hôn của buổi chiều càng hiện rõ sự ấm áp đầy tình cảm.

Và lúc này, Tô Tiểu Hinh cũng nghe thấy tiếng cười của anh hai, vội bước ra khỏi phòng, bé con cũng muốn gia nhập cuộc chiến nữa!

Tô Lạc Lạc thấy con gái chạy xuống lầu, còn chưa đến bãi cỏ nữa, đã nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh của bé con rồi.

"Ba ơi, anh hai hai ơi, con cũng muốn chơi." Nói xong, Tô Tiểu Hinh chạy như bay đến.

Tô Lạc Lạc nhoen miệng cười, dưới đáy mắt toát ra sự dịu dàng mà bản thân cô cũng không phát hiện.

Cảnh này đúng là sưởi ấm cả con tim cô, mấy năm nay, cô biết bản thân dùng tất cả thời gian để bầu bạn với các con, nhưng lại có một thứ cô không thể nào bù đắp được, đó là tình yêu của một người cha, có đứa trẻ nào không hi vọng có tình yêu đầy đủ của ba và mẹ cơ chứ! Tô Lạc Lạc là người trưởng thành trong gia đình đơn thân, tuy lúc đó nổi hận với ba khiến cô rất bài xích tình cảm yêu thương của một người ba, nhưng khi đi học tan học nhìn thấy những học sinh khác có ba đưa đón, hành lý nhiều như thế lại có bờ vai của ba vác cho, những lúc như thế, trong lòng cô sao có thể không hi vọng mình cũng có người ba như thế chứ, chỉ là cô biết rằng vĩnh viễn cô cũng sẽ không có, vì thế, cô cũng không hi vọng gì nữa.

Nhưng mà bây giờ nhìn thấy các con và ba của chúng nó đùa với nhau, cô biết rằng thực ra đưa bọn trẻ về bên Long Dạ Tước không phải là một việc xấu.

Thực ra giữa cô và anh ta cũng không có thù hận thâm sâu gì, chỉ là người đàn ông này và cô hình như ở kiếp trước có ai nợ người còn lại thì phải, nói chung là cứ các kiểu nhìn thấy đôi phương không thuận mắt thôi.

Nói đúng hơn thì cũng chỉ vì anh ta quá ngang tàng, quá tự cao, hơn nữa, anh ta còn can thiệp quá nhiều vào cuộc sống cá nhân của cô.

Càng khiến cô không chịu được đó chính là anh ta nói muốn lấy cô thì cô nhất định phải gả sao? Ở đâu có cái đạo lý đó chứ?

Đừng nói là cô không gả, cả đời này cô cũng không muốn gả, không gả cho anh ta, và cũng sẽ không gả cho người khác, cô đã hoàn toàn thất vọng với loại sinh vật gọi là đàn ông rồi.

Tô Lạc Lạc nhớ hôm nay anh ta không phải đã quay về nhà họ Long một chuyến sao? Anh ta ở trước mặt người nhà giải thích việc phi báng cô của Tô Ngữ Phù như thế nào nhỉ?

Tô Lạc Lạc ngẫm nghĩ, cũng không muốn biết, nói chung là cô và người nhà họ Long sẽ không gặp nhau. Tô Lạc Lạc cứ thế ngồi chống cằm, nhìn về phía bãi cỏ, cái người có dáng người cao lớn đang chơi đùa với hai đứa nhỏ cao không tới bắp chân anh ta, ngoài tiếng cười trong sáng và vang vọng của bọn trẻ, thỉnh thoảng còn xen lẫn tiếng cười hào sảng nhưng trầm thấp của anh ta. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

21106.

Tô Lạc Lạc im lặng nhìn mà thôi, đầu óc trống rỗng như không có nghĩ ngợi gì. Người hầu đem com tối làm xong lên, Tô Lạc Lạc kiên trì tắm rửa cho bọn trẻ trước khi ăn com, vì bọn trẻ đã ra một người mồ hôi.

Tô Lạc Lạc vừa cho con gái tắm xong, rồi thu dọn một chút mới ra, nhìn thấy Tô Tiểu Sâm cùng Long Dạ Tước từ phòng anh đi ra.

Long Dạ Tước cũng thay một bộ đồ mới, mái tóc có chút ướt, rõ ràng là cũng vừa tắm xong.

Lúc này Tô Lạc Lạc chỉ nghe thấy tiếng nói của con trai, "Ba à, tại sao con chim của ba lại lớn vậy, của con lại nhỏ vậy."

Tô Lạc Lạc đầu muốn nổ tung, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiêm túc của con trai nhìn một người đàn ông nào đó, mà khuôn mặt người đàn ông cũng rõ ràng là bất ngờ, anh cười nhỏ, "Yên tâm, sau này của con cũng sẽ lớn lên thôi."

"Dạ, con cũng muốn biến to giống ba." Tô Tiểu Sâm nói với gương mặt kiên định.

Tô Lạc Lạc đã không còn cách nào nghe bọn họ nói chuyện tiếp, mà lúc cô chuẩn bị thu ánh nhìn về, đôi mắt sâu của người đàn ông có ý gì đó không rõ lại chạm với ánh mắt cô, Tô Lạc Lạc vội tránh đi.

Lại nhận lại được một tiếng cười nhỏ, "Nghe thấy rồi à?"

Tô Lạc Lạc ừ hừ một tiếng, "Sau này đừng tấm trước mặt con, anh như vậy sẽ làm hư nó."

"Đây gọi là cái thú vui của cha con, cô không hiểu." Long Dạ Tước giọng trầm trả lời.

May là Tô Tiểu Hình đã xuống lầu trước rồi.

Tô Lạc Lạc không muốn đề cập chủ đề này nữa.

Xuống lầu, cơm tối vẫn rất phong phú, hơn nữa còn có cua, Tô Lạc Lạc có chút đói rồi, cô muốn ăn một bữa tối yên lành.

Bọn trẻ cũng rất đói rồi, Tô Lạc Lạc cầm lấy một con cua, cầm lấy muỗng múc thịt cua ra cho con gái ăn, mà chân cua quá cứng, cô nhất thời không tìm được cách, mà kế bên có để công cụ mở cua, nhưng mà cô không biết dùng.

"Mami, có thể để ba giúp á!" Tô Tiểu Hình thấy mami không cách nào mở chân cua, liền nghĩ đến ba là không gì không thể.

Long Dạ Tước không chê bai mà lấy phần chân cua cô đã cắn bẻ, anh cầm lấy công cụ rất nhẹ nhàng lấy ra phần thịt mềm béo đem đến tô của bọn trẻ.

Tô Lạc Lạc mở to đôi mắt nhìn chằm chằm động tác của anh, phát hiện người đàn ông này làm bất cứ việc gì cũng đều tao nhã vậy! Thật không công bằng mà.

Cô ăn một con cua thôi mà cũng có thể mất hết hình tượng mà!

"Thật là ngon, ba à, ba cũng làm vào tô của mami một chút thịt cua đi!" Tô Tiểu Hình không hề quên mất mami.

"À, tôi không ăn nữa." Tô Lạc Lạc lập tức từ chối, cô không muốn người đàn ông này giúp.

Cho dù cô rất thích ăn.

Sau đó, người đàn ông cầm lấy con cua cuối cùng, lấy hết chân thịt cua ra rồi gấp đến tô của Tô Lạc Lạc.

Tô Lạc Lạc đứng hình mấy giây, chỉ còn cách không khách sáo mà gấp lên ăn.

Bữa ăn kết thúc trong những tiếng cười của bọn trẻ.

"Mami, ngày mốt là sinh nhật của mẹ rồi đó!" Đột nhiên Tô Tiểu Sâm lên tiếng nói.

Tô Lạc Lạc tính kỹ lại, thật đúng là sinh nhật cô, cô cũng không nhớ luôn rồi, mà cái đứa nhóc này lại nhớ rất rõ.

Tô Lạc Lạc cảm giác rõ Long Dạ Tước phía đối diện nhìn cô một cái, Tô Lạc Lạc thầm nghĩ, sinh nhật lần này sẽ qua như thế nào.

"Mami, con muốn ăn một cái bánh kem lớn." Tô Tiểu Hình đã thèm ăn bánh kem lắm rồi.

Tô Lạc Lạc nghĩ hồi nói, "Được, ngày mốt mami đặt một cái bánh kem thật lớn về ăn chịu không!"

"Uhm! Được! Cả nhà chúng ta cùng mừng ngày sinh nhật của mẹ." Tô Tiểu Sâm đột nhiên nói.

Làm như sự sinh nhật của mami bị người nào đó cướp đi vậy.

Tô Lạc Lạc nghĩ hồi, nếu như mời Hạ Thâm đến, hình như không được tốt, tại vì đây là nhà của Long Dạ Tước, Hạ Thâm đến khẳng định cũng phải rất kiêng chế, vẫn là mua một cái bánh kem cho bọn trẻ ăn là được rồi.

"Được thôi, cả nhà chúng ta ở nhà ăn cái bánh kem vậy!" Tô Lạc Lạc quyết định như vậy rồi.

Ăn xong cơm, lau mặt cho hai đứa nhỏ xong, Tô Lạc Lạc đuổi bọn trẻ vào phòng, mệnh lệnh bọn trẻ lên giường ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm đi học nữa!

Hai đứa trẻ nằm trên giường, Tô Tiểu Hình một lúc thì ôm lấy anh hai, một lúc thì chọn chú gấu bông để bên cạnh, sau đó hỏi Tô Tiểu Sâm, "Anh hai, có cần tặng một con chó cho anh ôm ngủ không?"

"Không cần!" Tô Tiểu Sâm đối với mấy chuyện này không có hứng thú.

"Uhm!" Tô Tiểu Hình hơi thất vọng chu cái miệng nhỏ.

Tô Lạc Lạc cầm lấy một cuốn chuyện cổ tích ngồi kế bên giường chúng nó, "Mami kể chuyện cho các con, các con ngoan ngoãn mà đi ngủ được không nào!"

"Đã được!" Hai đứa nhóc cùng hô lên đồng thanh nói, Tô Lạc Lạc lật đến một câu chuyện mà chúng thích nghe nhất, bắt đầu theo sách, nhập tâm mà bắt đầu kể chuyện.

Tô Lạc Lạc không hề phát hiện cửa phòng chưa đóng lại, tại vì biệt thự đủ yên lặng, người hầu cũng đã lui xuống rồi, vì vậy cũng không có ồn ào.

Âm thanh của Tô Lạc Lạc rất ngọt ngào và dễ nghe, sau khi kể xong câu chuyện, Tô Tiểu Hinh đòi cô hát một khúc nhạc ru ngủ.

Tô Lạc Lạc bắt đầu dĩ chiều ý cô bé, bèn hát khúc nhạc ngày trước dỗ bọn chúng ngủ, "Ngủ đi! Ngủ đi! Những bảo bối của ta, đôi tay mẹ nhẹ nhàng đung đưa con..."

Giọng hát của Tô Lạc Lạc rất có tác dụng thôi miên, bọn trẻ chưa bao lâu là chớp chớp con mắt, giống như muốn ngủ rồi, bài ca của Tô Lạc Lạc chưa hát xong, bọn trẻ đã nhắm mắt ngủ mất.

Sau khi Tô Lạc Lạc giúp bọn trẻ đắp chăn xong, quay đầu, bắt ngờ giật cả mình.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào trước cửa có một thân hình cao to đứng đó rồi.

Tô Lạc Lạc mắc cỡ, nghĩ đến vừa rồi kể chuyện và hát nhạc người đàn ông này khẳng định đều nghe thấy hết rồi!

Tô Lạc Lạc hơi đỏ mặt từ kể bên anh đi qua, đồng thời, kéo cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Sau khi đóng cửa, Tô Lạc Lạc dự định về phòng của mình.

Mà lúc đó, người đàn ông giọng trầm hỏi một tiếng, "Sinh nhật cô muốn qua như thế nào?"

Tô Lạc Lạc đứng hình vài giây, anh ta lại hỏi cái này, cô trả lời một cách đơn giản, "Mua một cái bánh kem cho bọn trẻ ăn á! Còn có thể qua làm sao?"

Nói xong, cô bèn về phòng, vì để an toàn, cô còn khóa bên trong lại. Đứng trước cửa, trong hoàn cảnh yên lặng, Long Dạ Tước cũng nghe thấy âm thanh cô khóa cửa trong, khuôn mặt hơi trầm, cái người phụ nữ này thật không tin tưởng anh?

Tô Lạc Lạc nằm trên giường, bắt giác nghĩ lại câu nói của Long Dạ Tước và cô trên xe lúc chiều, càng nghĩ càng có chút tức, anh tại sao lại vì cô mà hạ thù với Dạ Trạch Hạo?

Trong sự tức giận, Tô Lạc Lạc không biết ngủ từ bao giờ rồi.

Long Dạ Tước lại không ngủ nhanh như vậy được, trong đầu anh nghĩ rất nhiều chuyện, nghĩ đến chuyện tin đồn của cô cùng Dạ Trạch Hạo, may mắn lúc trên xe anh mới được thông tin từ cô. Lúc đó biểu cảm và ngữ khí của cô khiến anh rất tin tưởng, nói như vậy, hiện giờ cô ta và Dạ Trạch Hạo thật sự chỉ là quan hệ công việc? Chưa có vượt qua giới hạn? Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

21107.

Nhưng mà nhìn nhân phẩm của Dạ Trạch Hạo, anh có chút không tin tưởng được, Dạ Trạch Hạo thích cô ấy rõ ràng đến thế, có lẽ bây giờ bọn họ không có gì, nhưng không biết chừng tiếp xúc lâu rồi sẽ nảy sinh tình cảm thì sao.

Vì thế, anh phải nghĩ cách khiến cho cô rời khỏi Dạ Trạch Hạo, nếu cô cảm thấy chán, muốn đi làm, vậy thì anh cho cô một công việc là được chứ gì, chỉ cần cô có thể rời khỏi Dạ Trạch Hạo là được.

Sáng sớm

Tô Lạc Lạc vươn vai, cô bị chuông báo thức làm thức giấc, tối hôm qua là một đêm ngủ ngon.

Cô đang nghĩ hôm nay nên làm gì đây, Dạ Trạch Hạo hôm nay chắc không có việc quan trọng rồi nhỉ!

Tô Lạc Lạc đang hi vọng như thế thì điện thoại Dạ Trạch Hạo gọi đến, Tô Lạc Lạc thật khâm phục anh ta mà, sao có thể mỗi ngày đều có thể thức dậy sớm đến thế, hơn nữa còn giống một cái chuông báo thức sống vậy hồi thúc cô suốt ngày.

"A lô." Tô Lạc Lạc nghe điện thoại

“Trước chín giờ rưỡi qua đây, cùng anh xuất phát.”

“Hôm nay phải làm gì sao?”

“Anh có một cái quảng cáo cần phải ký hợp đồng, em đi cùng với anh.”

“Cái này không phải anh kêu chị Mai đi cùng anh sao?”

“Chỉ muốn đi với em, mau qua đây.” Dạ Trạch Hạo nói xong, “Hôm nay là ngày phát tiền lương, chiều nay em kiểm tra tài khoản xem tiền có vào không.”

“Nhưng tôi vẫn chưa làm đủ một tháng mà!” Tô Lạc Lạc kinh ngạc hỏi.

“Số tiền còn lại tính là tiền thưởng cho em, thế nên khi làm việc em phải tích cực một chút, biết chưa?” Nói xong, Dạ Trạch Hạo liền cúp máy.

Tô Lạc Lạc có chút buồn cười, anh ta là ông chủ, anh ta nói được là được.

Hôm nay có được một số tiền lương, vậy trong thẻ của cô không phải đã có ba trăm ngàn tệ rồi sao? Nếu vậy thì cái ước mơ có một căn nhà nhỏ ở thành phố này càng ngày càng gần cô rồi.

Khi này Tô Lạc Lạc nhìn đồng hồ chỉ mới bảy giờ hai mươi, cô sau khi thức dậy, ở lan can vườn vai một cái, bất ngờ phát hiện có một bóng người vừa chạy bộ về chạy vào.

Tô Lạc Lạc có chút kinh ngạc, cuộc sống của Long Dạ Tước cũng rất đúng giờ, xem ra anh hàng ngày đều kiên trì chạy bộ buổi sáng rồi, chẳng trách thân hình anh ta tốt đến thế.

Tô Lạc Lạc đang kéo chân, kéo eo, lúc này, Long Dạ Tước đi lên lầu rồi, chỉ nhìn thấy anh ta mặc một chiếc áo thể thao khá bó người, mồ hôi ướt hết phần ngực anh ta, nên hình dáng cơ bắp dán sát vào áo anh hiện ra rõ mồn một, có thể thấy được cơ bắp của anh rắn chắc hoàn mỹ đến mức nào, rất có sức công phá.

Tô Lạc Lạc nhìn thêm một cái là dời mắt ra khỏi, cô không muốn anh ta phát hiện cô lén nhìn cô đâu!

Mái tóc đen của Long Dạ Tước có hơi rối, có vài sợi dính vào trán anh, càng khiến anh trông trẻ trung hơn chút nữa.

Tuy anh ta bình thường mặc áo vest đều vuốt tóc nằm sát ra sau đầu, trở nên trầm vững hấp dẫn, và ngũ quan của anh sẽ hiện ra vô cùng lạnh lợi có khí thế, khí trường rất mạnh.

Tô Lạc Lạc ngẫm nghĩ cẩn thận, cuộc sống của anh ta thực ra rất đơn giản và kín tiếng, tính tình giống Dạ Trạch Hạo vậy, ngày nào bên người cũng có rất nhiều trợ lý vệ sĩ, mỗi ngày ra khỏi cửa đều tiền hô hậu ủng.

Còn cô chưa thấy trợ lý phụ trách sinh hoạt hàng ngày ở bên cạnh Long Dạ Tước qua, khi anh phải đi công việc thịnh thoảng cũng sẽ có vệ sĩ, nhưng giống như việc đón con, anh chỉ xuất hiện một mình thôi.

Tô Lạc Lạc biết với thân phận của anh, nếu dẫn theo vệ sĩ thì sẽ an toàn hơn, nhưng mà nếu ngày nào cũng dẫn theo vệ sĩ đi đón con, chắc chắn sẽ mất đi tính chất thân cận gần gũi.

Tô Lạc Lạc đột nhiên giật bản thân không có việc gì làm hay sao mà lại đi chú ý quan sát chuyện của anh ta làm gì?

Anh ta đẹp trai hay không, thân hình đẹp hay không, lại có quan hệ gì với cô cơ chứ?

Nghĩ một lúc, hình như một tí quan hệ cũng không có!

Tô Lạc Lạc đi vào phòng của bọn trẻ, kêu dậy hai đứa nhỏ đã ngủ đủ giấc rồi.

Khi mặc xong quần áo cho bọn trẻ, chuẩn bị dẫn ra ngoài thì cánh cửa ở phòng ngủ chính mở ra, thấy Long Dạ Tước vẫn quần áo vest nghiêm trang như thường lệ bước ra, không thể không thừa nhận, anh ta mặc áo vest lên thật đẹp trai đến phát hờn mà.

“Wow, ba ơi, ba thật là đẹp trai đó!” Tô Tiểu Hinh khen ngợi một cách ngọt ngào.

Long Dạ Tước lập tức cúi người, bế cô công chúa bé bỏng của anh lên, hôn khuôn mặt mẫm mẫm của bé, “Con cũng rất xinh đẹp.”

Tô Tiểu Hinh tức khắc cười híp cả mắt.

Tô Tiểu Sâm cũng đẹp trai ngời ngời, Tô Lạc Lạc thầm nghĩ, sau khi lớn lên, chắc chắn là cùng một khuôn với Long Dạ Tước rồi! Hi vọng con trai sẽ là một thanh niên ưu tú, hơn nữa, không được giống ba vậy, đi thích loại con gái giống Tô Ngữ Phù.

Mắt nhìn người quá tệ đi.

Tô Lạc Lạc nghĩ như thế rồi dẫn bọn trẻ đi xuống lầu, do bây giờ bọn trẻ đều ăn sáng ở trường từ thứ hai đến thứ sáu, nên người hầu buổi sáng không có đến.

Tô Lạc Lạc cũng sẽ đến nhà Dạ Trạch Hạo nấu bữa sáng, hoặc cùng ra ngoài ăn sáng.

Thời gian vẫn còn sớm, nên Tô Lạc Lạc quyết định đưa bọn trẻ đi học, sau đó, gọi điện thoại kêu Dạ Trạch Hạo lái xe đến cổng trường đón cô vậy!

Nhóc con thấy mami sẽ đưa bọn nó đi học, đừng nhắc là vui biết đường nào rồi.

Ngồi lên xe, đi một mạch đến trường, Long Dạ Tước và cô cùng dẫn bọn trẻ đến tận tay cô giáo, đứng nhìn hai đứa con đi vào trường, vẫy tay chào tạm biệt.

Trong lúc bọn trẻ đi vào, Tô Lạc Lạc quay đầu nhìn Long Dạ Tước, cầm điện thoại chuẩn bị gọi đi.

Long Dạ Tước quay đầu nhìn cô, Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, "Một lát tôi có người đến đón, anh đi trước đi!"

Còn người này là ai, Long Dạ Tước nghĩ thôi là đoán ra được.

Anh lạnh băng khuôn mặt bước đến xe, chiếc xe sang màu đen lập tức phóng đi, hôm nay Long Dạ Tước cũng có buổi họp quan trọng, không phải của công ty anh, mà là một buổi hội nghị trong giới chính trị.

Trong lúc xe Long Dạ Tước chạy ra khỏi khu biệt thự, ở đó có hai chiếc xe sang màu đen cùng loại, đợi khi Long Dạ Tước đi ra thì lập tức đi theo, ba chiếc xe nhanh chóng hòa vào dòng xe.

Tô Lạc Lạc đợi một lúc, cuối cùng cũng thấy xe của Dạ Trạch Hạo đến.

Tô Lạc Lạc kéo cửa ghế lái phụ ra, ngồi vào, thấy Dạ Trạch Hạo đã tự mình làm một mái đầu dựng đứng cá tính, cả người là quần áo màu đen, vô cùng cá tính và ngầu.

Tô Lạc Lạc không kìm được phải cười ra, "Bản thân anh rõ ràng biết phải ăn mặc như thế nào rồi, tại sao còn phải thuê tôi?"

"Bình thường anh không thích tự mình làm, cũng chỉ vì là em, anh mới nghĩ cho em, chứ nếu là người khác thì anh đã đuổi việc từ lâu rồi." Nói xong, Dạ Trạch Hạo lại sợ cô sẽ tự trách mình, bổ sung thêm câu, "Em có con nhỏ, nên anh thông cảm."

"Cám ơn anh." Tô Lạc Lạc thật tâm cảm kích anh ta, Dạ Trạch Hạo đúng là một ông chủ hiếm thấy khó gặp mà. Khi Tô Lạc Lạc đang ngồi ở phòng làm việc của một công ty thời thượng thì điện thoại cô báo tin nhắn lương đến, cô nhìn số tiền tròn chẵn một trăm ngàn tệ được chuyển vào, trong lòng vẫn cứ bất ngờ mất một lúc, ngày trước cô làm việc ở tiệm hóa trang, tiền lương chỉ đủ mua ly nước ngồi xe thôi, còn bây giờ, cô không ngờ một tháng lại có được nhiều đến thế.

Sao lại có thể không vui cho được? Cô quyết định phải làm việc thật tốt bên cạnh Dạ Trạch Hạo mới được, hơn nữa, anh ta chi cho cô nhiều tiền như thế, cô cũng không thể không làm việc tận tâm được mà! Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108

21108.

Ở một phòng làm việc khác, Dạ Trạch Hạo đang ký một hợp đồng quảng cáo, danh tiếng như anh mỗi khi ký một cái quảng cáo, thu nhập đều từ chục triệu đến trăm triệu tệ, vì vậy, chẳng trách bây giờ nhiều người muốn nổi tiếng đến vậy, nổi tiếng rồi, danh lợi song thu.

Tô Lạc Lạc đợi đến mười một giờ rưỡi trưa, cuối cùng, cái cửa phòng họp lớn cũng mở ra, mấy người trợ lý xinh đẹp thời thượng đẩy cửa ra, tiếp sau đó Dạ Trạch Hạo và người phụ trách thương hiệu quảng cáo cùng bước ra.

Dạ Trạch Hạo cùng bọn họ bắt tay chào hỏi một tiếng xong thì đi qua phía bên Tô Lạc Lạc.

Tô Lạc Lạc đứng dậy nghênh tiếp anh, "Sao rồi?"

"Kí xong rồi, chúng ta đi chúc mừng một cái."

"Chúc mừng thế nào?"

"Mời cô ăn bữa lớn đó!" Dạ Trạch Hạo cười lên.

"Tôi sao dám cùng anh ra cửa chứ!" Tô Lạc Lạc nhếch môi cười, cùng ở với anh, đi đến đâu cũng đều là tiêu điểm chú ý, cô vẫn thật sự có chút không quen.

"Sao thế? Ở cùng với tôi không vui về gì sao?" Dạ Trạch Hạo dùng đôi mắt long lanh nước nghiêm túc nhìn cô.

Tô Lạc Lạc đứng hình một lát, bần lạc đầu nói, "Không phải, ý của cô là, anh quá bắt mắt, ở cùng anh rất áp lực."

"Yên tâm, tôi dẫn cô đến chỗ này, tuyệt đối không phải nơi bọn săn hình có thể theo tới được, tuyệt đối không chụp được chúng ta." Dạ Trạch Hạo an ủi một tiếng.

Tô Lạc Lạc thấy lúc này cũng vừa hay là thời gian ăn cơm, cô gạt đầu, "Được."

Đi xuống hầm để xe, Tô Lạc Lạc ngồi vào xe thể thao của Dạ Trạch Hạo, xe xông ra cửa lớn của bãi đỗ xe.

Tô Lạc Lạc ngày trước dù đã sinh sống ở thành phố này, nhưng mà, cô lúc đó, chỉ là người bình thường không lọt vào mắt bất kì ai, vì vậy, đối với những câu lạc bộ của giới thượng lưu, cô không hề biết gì.

Dạ Trạch Hạo dẫn cô đến một nhà hàng rất là có phong cách, chỗ này chỉ mở cửa cho hội viên, là nơi người có tiền tránh khỏi đám đông chen chúc, hoàn cảnh ăn cơm rất yên tĩnh tao nhã, chỗ này giá một bữa ăn, đủ cho một người bình thường một năm tiền lương.

Tô Lạc Lạc ngó nghiêng trái phải một hồi, cô phát hiện, cũng chỉ có người có tiền mới đến những chỗ như vậy! Nếu như là cô, cô căn bản không biết nơi như vậy còn có nhà hàng, lại còn lộng lẫy sa hoa đến thế, lại thanh lịch cao cấp.

Dạ Trạch Hạo chọn một vị trí gần cửa sổ, người phục vụ đến để nhận gọi món, Dạ Trạch Hạo cho cô chọn trước, Tô Lạc Lạc chọn hai món, sau đó Dạ Trạch Hạo lại chọn ba món nữa, lại thêm bốn năm món điểm tâm và đồ ngọt.

Tô Lạc Lạc bần nói, "Đủ rồi, chúng ta có hai người làm sao ăn được nhiều như vậy?"

"Ăn không hết thì đem về!" Dạ Trạch Hạo cười nói.

Tô Lạc Lạc mới không tin là anh sẽ đem về!

Nhưng mà đã đặt món rồi cô cũng không biết nói gì, rốt cuộc là anh ta mời khách.

Phòng làm việc tập đoàn Long thị.

Long Dạ Tước vừa từ bên ngoài về, anh bước vào hành lang một cách nhàn nhã, đi đến trước mặt cô trợ lý, anh thuận miệng gọi một tiếng, "Tiểu Nhã, lát nữa đến phòng làm việc của tôi một chút."

Tổng Nhã lập tức có chút kinh ngạc, suy nghĩ xem dạo này có phần công việc nào chưa làm tốt, Long tổng tìm cô để giáo huấn à?

Cô nghĩ kỹ lại, hình như gần đây công việc của cô đều làm rất tốt, nhưng cô vẫn không yên lòng mà đi vào phòng làm việc của Long Dạ Tước. Nhìn thấy người đàn ông thân hình cao to anh tuần ngồi thướt trên ghế làm việc lớn trong phòng làm việc, tuy là làm nhân viên của anh, Tổng Nhã đối với ông chủ này lại không dám có suy nghĩ gì, sau khi làm nhân viên của anh ta mới phát hiện, con tem trên người anh xé thể nào cũng không hết, cuồng công việc, quan niệm thời gian mạnh mẽ, cảm xúc vui buồn vô thường, thích sạch sẽ, lãnh đạm, yêu cầu hoàn mỹ, đối với công việc rất là hà khắc, không nói chuyện tình cảm, hoàn mỹ như một vị thần tôn quý, chỉ có thể nhìn từ xa chứ không dám đùa giỡn.

"Long tổng, ngài tìm tôi." Tổng Nhã cười hỏi.

Đôi mắt sâu của Long Dạ Tước nhìn trừng cô, ngón tay dài gõ trên bàn làm việc, lộ ra thứ mà Tổng Nhã không thể nhìn thấu, cũng đoán không được biểu hiện cao thâm đó.

"Long tổng, tôi có phải làm sai chỗ nào rồi?" Tổng Nhã nghĩ, có thể cô cảm thấy là tốt, nhưng Long tổng không vui á!

"Không, không liên quan đến công việc của cô, tôi muốn hỏi cô..." Long Dạ Tước híp đôi mắt lạnh, "Con gái thường thích món quà sinh nhật như thế nào?"

Tổng Nhã lập tức tròn to con mắt, giật mình chết cô rồi, thì ra Long tổng gọi cô vào đây, là để hỏi vấn đề này.

Trời ạ! Không lẽ lễ đính hôn của Long tổng và Tô tiểu thư hủy bỏ rồi, bây giờ lại có mục tiêu mới? Cô gái đó là ai? Cô thực sự hiểu kì á!

"Ohm! Không biết Long tổng muốn tặng cho cô gái bao nhiêu tuổi á?"

"Hai mươi bốn tuổi."

"Cô gái trẻ như vậy, vậy khẳng định sẽ rất thích được tặng quà như như trang sức đá quý chẳng hạn."

"Thật à?" Long Dạ Tước có chút bán tín bán nghi nhếch mắt.

"Thật ạ, không có người con gái nào lại không thích kim cương cả, vì kim cương ý nghĩa đại diện rất có độ sâu, làm cho người khác cảm thấy cảm giác vĩnh hằng, mà con gái thích độc nhất vô nhị, lại có ý nghĩa sâu xa về thời gian." Tống Nhã dựa theo cách nghĩ của mình mà nói ra.

"Long tổng, ngài không có kinh nghiệm tặng đồ cho con gái sao?" Tống Nhã to gan hỏi một câu.

Anh không phải cùng Tô tiểu thư truyền tin đồn từ năm năm trước rồi sao? Không lẽ chưa từng tặng qua đồ cho vị Tô tiểu thư đó?

Long Dạ Tước ngược lại thành khẩn trả lời một tiếng, "Không có!"

"Vậy tặng kim cương là đại diện tâm ý rồi."

"Được, chiều nay cô đến tiệm đá quý của thành phố mình, dựa vào mắt thẩm mỹ của cô chọn cho tôi một phần quà."

"Ngài dự định tặng dây chuyền, nhẫn, hay là vòng tay, bông tai?"

Long Dạ Tước nghĩ hồi, "Tặng nguyên bộ."

"Vậy giá cả dự tính là bao nhiêu?"

"Khoảng mười triệu tệ đến trăm triệu tệ." Người đàn ông nói rất đơn giản, giống như giá tiền căn bản không quan trọng.

Tống Nhã lập tức muốn đổ kị hâm mộ cô gái may mắn này, có thể để Long tổng chú ý, có phúc phần biết bao nhiêu!

"Được rồi, chiều tôi sẽ đi chọn cho ngài." Tống Nhã rất vui có thể làm việc này, chí ít, cô có thể tận hưởng một chút.

Long Dạ Tước nhìn bóng hình trợ lý rời khỏi, anh từ từ thở ra một hơi, trầm nghĩ không biết cô ta có tiếp nhận, hoặc là thích hay không.

Từ nhà hàng đi ra, Dạ Trạch Hạo dẫn Tô Lạc Lạc về công ty của anh.

Công ty mỗi ngày đều có các kiểu loại tình báo cho anh, chị Mai gõ rồi đẩy cửa Dạ Trạch Hạo bước vào, phát hiện anh đang nằm trên sofa xem kịch bản.

"Lần này kí hợp đồng quảng cáo thuận lợi chứ?"

"Cũng được." Dạ Trạch Hạo không ngừng đầu trả lời.

"À đúng rồi, ngày mai có nhân viên mừng sinh nhật, lễ vật là do anh chọn hay là để chúng tôi chọn?"

"Không phải bình thường các người chọn sao?" Dạ Trạch Hạo ngừng đầu hỏi.

"Là chúng tôi chọn, nhưng mà người này không phải người thường! Ngày mai là sinh nhật của Tô Lạc Lạc." Chị Mai cười một cái.

Thân người đang xem kịch bản của Dạ Trạch Hạo bật dậy, "Cái gì? Ngày mai là sinh nhật cô ấy? Cô ấy sao không nói tôi nghe." "Nội bộ nhân viên chúng ta đều có nhập thông tin cả, tôi vừa rồi cũng là nghe Lan Lan nói cho biết thôi, nói chung phúc lợi đối đãi của anh với nhân viên, là sinh nhật nhất định tặng một món quà mà!" Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109

21109.

Dạ Trạch Hạo lập tức để kịch bản sang một bên, nhắm mắt ngẫm nghĩ một hồi, lại nhìn sang chị Mai, "Chị nói xem, tôi phải tổ chức sinh nhật như thế nào cho cô ấy?"

"Nếu là sinh nhật thì cô ấy nhất định sẽ chọn lựa cùng trải qua với các con, tôi nghĩ anh tặng một món quà sinh nhật là được rồi."

"Tặng cái gì được nhỉ?"

“Tặng đá quý trang sức đi! Con gái đều thích.” Chị Mai đưa ra đề nghị.

“Đúng vậy, tôi cũng phát hiện trên cổ cô ấy không có dây chuyền gì cả, nên mua cho cô ấy thứ gì đó.” Dạ Trạch Hạo gật đầu, nói xong, anh lại cười, “Một lát chị nhắc mọi người là không được cho cô ấy biết tôi sẽ tặng quà, tôi muốn ngày mai cho cô ấy một bất ngờ.”

“Xem ra anh thật sự dụng tâm với cô ấy rồi nhỉ, Dạ thiếu gia, anh quên mục đích ban đầu khi anh tiếp cận cô ấy chẳng qua chỉ là kích Long Dạ Tước nổi giận thôi rồi sao?” Chị Mai lại nhắc lại.

Dạ Trạch Hạo nhướn miệng cười, “Chỉ chọc giận anh ta thôi thì sao mà đủ? Tôi muốn anh ta giận đến phát điên, bây giờ, tôi cảm nhận được anh ta cũng thích Tô Lạc Lạc rồi, vậy là càng thú vị hơn nữa.”

“Anh không sợ sau này Tô Lạc Lạc biết được mục đích ban đầu anh tiếp cận cô ấy là gì à?”

“Chuyện này cũng chỉ có chị biết tôi biết, chị không nói tôi cũng không nói, cô ấy sẽ không biết đâu.”

“Nhưng anh tiếp tục tiếp cận người nhà họ Long, anh không sợ người nhà họ Long phát hiện ra thân phận của anh à? Đến lúc đó, Tô Lạc Lạc sớm muộn gì cũng biết thôi.”

Dạ Trạch Hạo có chút đau đầu thấy phiền, nhìn chị ta nói, “Đừng cứ nghĩ theo hướng xấu như thế, chuyện của sau này, sau này tính tiếp, bây giờ tôi chỉ muốn đối xử tốt với cô ấy, để sau này cô ấy có biết chuyện thì cũng không hận tôi đến thế.”

Chị Mai lắc đầu, xem ra Dạ Trạch Hạo thật sự rung động với Tô Lạc Lạc rồi, đây không phải là chuyện tốt, cô như thể có thể thấy trước được phong ba bão táp sau này.

Chị Mai, tôi đi trang điểm chuẩn bị đây, một lát chị cùng tôi đi mua nhé! Tôi tin mắt thẩm mỹ của chị nhất định là rất tuyệt.” Dạ Trạch Hạo nịnh hót nói, sau đó bước lên trước thân mật choàng tay qua chị ta.

Chị Mai là họ hàng xa của Dạ Trạch Hạo, thế nên quan hệ của hai người không tệ.

Vừa giống chị em, vừa giống người thân.

Khi Tô Lạc Lạc đi ra uống nước, gặp phải Lan Lan, Lan Lan cười hỏi, “Vừa nãy Dạ thiếu gia đi ra ngoài rồi, chị không đi cùng anh ấy à!”

Tô Lạc Lạc hoàn toàn không biết Dạ Trạch Hạo đi ra ngoài, cô chớp chớp mắt, “Anh ta ra ngoài rồi sao?”

“Đúng vậy! Cùng chị Mai đó.”

“Ừ!” Tô Lạc Lạc cười một cái, nếu vậy thì một lát khi đi đón con cô không cần phải báo cáo với anh ta rồi.

Tô Lạc Lạc pha một ly trà hoa mang vào phòng làm việc của mình, bây giờ rảnh rồi thì cũng rảnh rồi quá, cô lên mạng xem phim vậy, gần đây cô vừa đi xem tác phẩm của Dạ Trạch Hạo, không thể phủ nhận, diễn xuất của anh ta rất tuyệt.

Mặc dù chỉ mới hai mươi sáu tuổi, nhưng tác phẩm của anh lại vô cùng có chiều sâu, có sức bộc phát, loại hình nhân vật nào cũng có thể diễn tốt.

Tô Lạc Lạc thật muốn biết, để có được diễn xuất tốt như thế, có phải anh ta cũng đã trải qua việc gì hay không?

Tại nhà họ Tô.

Từ khi nhận được sự chất vấn của Long Dạ Tước tại nhà họ Long, cả ba người nhà họ Tô đều thấy trong lòng khó chịu, và trong đó Tô Ngữ Phù cảm giác tim cô như bị xé toạc ra vậy, đau đến nỗi cô thở cũng khó khăn, trong đầu cô cứ nghĩ mãi hồi ức đẹp đẽ ngọt ngào trong buổi lễ đính hôn.

Khi Tô Lạc Lạc vẫn chưa xong vào buổi lễ, tất cả đều hạnh phúc đến chói lóa, cô trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn, trở thành đối tượng ngưỡng mộ của tất cả phụ nữ.

Và hôm đó Long Dạ Tước càng đẹp trai đến mức khiến cô điên đảo, cô gần như sắp sở hữu anh rồi.

Sau đó tất cả ác mộng của cô đều bắt đầu kể từ khi Tô Lạc Lạc xuất hiện, nên mỗi hận của cô đối với Tô Lạc Lạc lớn hơn bất cứ người nào trong nhà họ Tô.

Tô Lạc Lạc như một kẻ phá hoại vậy, phá hoại hết hạnh phúc và tương lai của cô.

Cô hận, cô oán, cô nghĩ đến lời đề nghị lần trước của cô bạn thân.

Long Dạ Tước bây giờ muốn lấy cô ta rồi, vậy nếu cô ta dơ bẩn rồi thì sao? Nếu cô ta bị người đàn ông khác đụng qua, Long Dạ Tước biết được rồi còn có thể ôm cô ta, đụng vào cô ta nữa không?

Long Dạ Tước muốn lấy Tô Lạc Lạc nhất định là vì nghĩ cho bọn trẻ, chứ không phải là thật lòng thích Tô Lạc Lạc đâu nhỉ! Thế nên, lời đề nghị đó của cô bạn sẽ có ích, chỉ cần Tô Lạc Lạc dơ bẩn, Long Dạ Tước sẽ chê bai, cả đời này cũng sẽ không đoái hoài đến cô ta nữa, và sau này anh ta nhất định

sẽ tìm một cô gái có tâm hồn và cơ thể trong sạch để kết hôn, còn Tô Lạc Lạc sẽ sống cuộc sống vô cùng bi thảm, con cái của cô ta sẽ bị người khác giành lấy.

Có lẽ đối với Tô Lạc Lạc mà nói, hai đứa con đó quan trọng như sinh mạng của cô ta vậy, có tiền hay không đối với cô ta cũng không quan trọng bằng hai đứa con này.

Đây cũng là lý do cô ta dùng mọi cách quyến rũ Long Dạ Tước, cố gắng trèo lên giường anh ta để anh ta lấy cô đây! Cô dĩ nhiên cũng nhìn thấy tin đồn tình cảm của cô ta và Dạ Trạch Hạo, cái tên thiếu gia phong lưu đó, người khác không biết, chứ Tô Ngữ Phù cô biết rất rõ, anh ta hoàn toàn là một tên đàn ông phong lưu đa tình, ngày trước khi ở trong quán bar, anh ta không phải cũng quyến rũ cô như thế sao? Nên anh ta hứng thú với Tô Lạc Lạc, thời gian tuyệt đối không quá một tháng, cô sẽ đợi xem Tô Lạc Lạc bị Dạ Trạch Hạo lừa xong rồi bị đá thật đau như thế nào!

Tô Ngữ Phù gọi cho cô bạn thân.

“A lô, Ngữ Phù à, có chuyện gì thế?”

“Tôi nay mình mời bạn ăn cơm, có chuyện muốn bàn với bạn.”

“Chuyện gì?”

“Chính là chuyện lần trước nói qua với bạn.”

“Bạn chuẩn bị bắt đầu rồi sao?”

“Minh đã nhịn hết nỗi rồi.”

“Được thôi, mình ủng hộ bạn, hãy để cho con tiện nhân kia bị trừng phạt đi.”

Cúp máy, đôi mắt Tô Ngữ Phù hiện lên tia thâm hiểm, cô tuyệt đối sẽ không nương tay với Tô Lạc Lạc.

Thời gian thoát cái đã đến bốn giờ hơn rồi, không biết tại sao, đến giờ này thì lòng Tô Lạc Lạc lại có chút hồi hộp.

Vì cô biết Long Dạ Tước có thể sẽ gọi điện đến, cho dù Long Dạ Tước không gọi điện lại, cô cũng sẽ nhận được điện thoại của cô giáo, họ sẽ dùng xe trường học đưa bọn trẻ về biệt thự, người hầu lúc này còn ở biệt thự, lúc nào cũng có thể đón hai đứa nhỏ.

Tô Lạc Lạc nhìn thời gian trôi qua, Dạ Trạch Hạo vẫn chưa về, đứng bốn giờ rưỡi.

Tim Tô Lạc Lạc đập chệch một nhịp, và điện thoại của cô cũng vang lên đúng giờ.

Tô Lạc Lạc giật mình, xem ra anh ta cũng rất có quan niệm về thời gian, nếu không, sẽ không đứng giờ đến thế gọi điện cho cô, bốn giờ rưỡi, dường như là một lời nguyên không thể vỡ vụn.

Tô Lạc Lạc nhìn điện thoại, chỉ còn cách đưa tay cầm điện thoại lên, “A lô.”

“Cô đang làm gì thế?” Giọng nói trầm thấp đầy tình cảm hỏi.

“Tôi đang đi làm đó thôi!” Tô Lạc Lạc trả lời nhạt thếch.

“Chỗ ngày hôm qua, mau xuống đây.” Ngữ khí của anh ta dường như là câu mệnh lệnh vậy.

Tô Lạc Lạc có chút không biết nói gì, “Biết rồi!”

Sau khi cúp điện thoại, Tô Lạc Lạc phả ra một hơi dài, nghĩ đến việc ngồi trên xe anh ta đi đón bọn trẻ, thời gian trong suốt quãng đường này cô đều cảm thấy có chút áp lực. Ai dà, xem ra cô nên tìm mua một chiếc xe nhỏ để đưa đón bọn trẻ rồi! Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110

21110.

Đợi cô kiếm thêm một ít tiền nữa, bây giờ cô không dám tùy ý động đến tiền trong thẻ, vì cô muốn để dành số tiền này cho việc nuôi dưỡng con sau này.

Tô Lạc Lạc thấy Dạ Trạch Hạo vẫn chưa về, cô không gọi cho anh ta nữa, cầm túi xách lên đi thang máy xuống lầu, đi thẳng đến nơi hôm qua đứng chờ Long Dạ Tước.

Tô Lạc Lạc cảm thấy hơi khát, vừa hay bên cạnh có quán trà sữa, cô lập tức qua đó mua một ly trà sữa, vừa đứng uống vừa chờ anh ta ở bên đường. Hôm nay cô mặc một bộ đầm hoa nhỏ dài đến đầu gối, để lộ ra đôi chân trắng nõn thon thả, cô cũng không thích mang giày cao gót, chỉ mang một đôi giày bệt, chiều cao cơ thể cô là một mét sáu mươi ba, nhưng tỉ lệ phân bố cơ thể đồng đều, xương thịt đều rất cân đối, mảnh mai nhưng không quá gầy, là kiểu con gái có thể dựa dẫm nũng nịu người khác.

Tô Lạc Lạc ngậm ống hút, thì nhìn thấy trong dòng xe, chiếc xe sang màu đen rất hiện ngang chạy đến, màu sơn đen dưới ánh nắng mặt trời hiện ra càng nổi bật hơn, vô cùng bắt mắt.

Tô Lạc Lạc cắn môi, có chút không tự nhiên nhìn chiếc xe đen đó dừng lại trước mặt cô, cô đứng ở cạnh ghế lái phụ.

Tô Lạc Lạc rất muốn ngồi ở phía sau, nhưng nếu ngồi ở phía sau thì cô sẽ cứ đối diện với ánh mắt của anh ta, cô nghĩ lại, thế là kéo cửa ghế lái phụ ra ngồi vào trong.

Tô Lạc Lạc ngồi vào xe, vẫn cứ vô tình nhìn anh ta một cái, buổi sáng nay đã biết hôm nay anh ăn mặt rất nghiêm trang rồi, toàn thân là một bộ vest đen may tay, mặc vào người anh, thẳng tắp như được dao là.

Ánh mắt Long Dạ Tước rơi trên người cô đặc biệt thâm sâu sắc bén, như thể anh đang đánh giá cô vậy, có phải có dấu hiệu đáng ngờ gì không.

Tô Lạc Lạc bị anh ta nhìn đến cảm thấy có chút không tự nhiên, quay đầu, cầm đầu uống lấy uống để ly trà sữa trong tay, còn xe thì chạy rất êm về phía trước.

Suốt quãng đường cũng không hề nói chuyện gì, khi chờ một cái đèn đỏ, Long Dạ Tước lên tiếng, “Tối mai tôi sẽ kêu người đặt làm một cái bánh kem.”

“Tự mình tôi sẽ đi đặt, không cần phiền anh tốn công.” Tô Lạc Lạc cắn môi, không muốn làm phiền anh ta, hơn nữa, nếu không phải vì muốn cùng bọn trẻ ăn sinh nhật, thì cô cũng không thèm kêu anh ta tham dự đâu.

Long Dạ Tước chau mày, “Đã kêu đặt rồi.”

“Bây giờ chắc chắn vẫn chưa bắt đầu làm, anh có thể hủy mà.” Tô Lạc Lạc ngậm ống hút nói.

Xe của anh ta bất ngờ chúi về phía trước một cái, vì anh ta đạp thắng xe hơi gấp, đầu Tô Lạc Lạc quay cuồng một lúc, và giọng nói pha chút nộ khí của anh chui vào tai cô.

“Cô nhất định phải tính toán kỹ càng như thế với tôi sao?” Long Dạ Tước quay nhìn trừng cô.

Tô Lạc Lạc nuốt trọng, “Chúng ta vốn dĩ không phải ở cùng nhau, cái gì gọi là tính toán kỹ như thế chứ?” Nói xong, Tô Lạc Lạc nhất thời nóng đầu, nói “Sau này tôi ở nhà anh, mỗi tháng sẽ tính tiền nhà và tiền ăn cho anh, đưa anh mười ngàn tệ, anh thấy sao?”

Bây giờ thì sắc mặt anh ta không biết tại sao lại biến thành khó coi hơn rồi?

“Mười ngàn tệ không tính là quá ít chứ nhỉ!” Tô Lạc Lạc muốn thấy phản ứng của anh, như vậy thì sau này chuyện gì cũng tính toán rõ ràng, sẽ tốt cho cả hai bên luôn.

“Tôi sẽ không lấy tiền của cô, nhà tôi cho cô ở tùy ý, bao lâu cũng được.” Long Dạ Tước trầm giọng nói, cô ta muốn vạch ranh giới rõ ràng với anh, vậy thì anh cứ không thèm rõ ràng với cô ta.

Tô Lạc Lạc cứng họng, “Không được, đến cuối tháng tôi vẫn sẽ tính rõ ràng với anh, tôi không muốn mắc nợ anh.”

Long Dạ Tước hừ một tiếng, “Cô cho tôi tôi cũng không lấy.”

Tô Lạc Lạc không biết phải nói gì thêm, chỉ biết quay mặt nhìn về phía cửa sổ, không biết phải nói chuyện với anh ta như thế nào.

“Vậy nếu anh đã đặt rồi, vậy thì để anh đặt vậy!” Tô Lạc Lạc không từ chối nữa. Dù gì bánh kem cũng là bọn trẻ ăn, bánh kem mà anh đặt có khi lại ngon hơn thì sao. Và suốt quãng đường còn lại hai người đều im lặng, đến trường, đón hai đứa trẻ ra, hai nhóc con nhảy nhót vui vẻ, dễ thương ngây thơ, Tô Lạc Lạc cũng chỉ những lúc nhìn bọn trẻ thì mọi phiền muộn và ưu sầu mới quên đi được.

“Mami, hôm nay con có thể ăn khoai tây chiên không? Con và anh hai đều rất muốn ăn!”

“Được thôi, một lát chúng ta mua về nhà ăn, được không nè?”

“Đạ được ạ!” Tô Tiểu Hình nói xong, như mèo con tham ăn vậy nhìn Tô Tiểu Sâm nói, “Anh hai ơi, chúng ta có khoai tây chiên ăn rồi nhé!”

Tô Lạc Lạc nhìn người đàn ông ở phía trước nói, “Một lát tôi sẽ đi mua một phần khoai tây chiên cho bọn trẻ.”

Long Dạ Tước biết cách trường học không xa có một tiệm KFC, sau khi lên xe, anh lái xe đến dừng trước cửa tiệm, Tô Lạc Lạc xuống xe đi mua khoai.

Trong lúc gọi món, ngoài bọn trẻ gọi món khoai tây chiên, cô cũng không nhận được, gọi thêm một phần gà rán và coca, khi người phục vụ hỏi cô còn muốn gọi thêm món gì nữa không, Tô Lạc Lạc nghĩ một lúc rồi nói, “Cho hai ly coca nhé!”

Tuy không biết anh ta có uống hay không, nhưng cô cũng không thể ích kỷ không mua cho anh ta một phần chứ nhỉ!

Tô Lạc Lạc xách thức ăn ra, vừa bước đến xe, hai nhóc con đã nhận không được lấy ăn ngay, còn Tô Lạc Lạc đưa một ly coca còn lại cho người đàn ông ở trước mặt, “Có uống không?”

Tô Lạc Lạc đang nghĩ rằng thân phận anh cao quý, chắc chắn không uống loại nước như vậy, không ngờ cái ly bất ngờ bị một bàn tay to lấy đi, Tô Lạc Lạc ngây người ra vài giây, trong tim không biết trỗi lên cảm giác đó là gì.

Anh ta uống thật.

Tô Lạc Lạc cầm một miếng gà rán lên đưa vào miệng, cô thật sự rất đói rồi!

Tô Tiểu Sâm cầm một miếng khoai tây chiên lên đưa cho Long Dạ Tước, “Ba ơi, ba ăn đi.”

Long Dạ Tước vô cùng nể mặt con trai, lập tức vui vẻ mở miệng ra ăn, sau đó, anh khởi động xe chạy về phía biệt thự, trong khi đợi đèn đỏ, Long Dạ Tước cầm ly coca lên, uống một ngụm.

Tô Lạc Lạc không biết tại sao lại chú ý anh ta, khi anh ta uống xong, trong kiếng chiếu hậu, ánh mắt cô chạm với ánh mắt thâm sâu khó đoán của anh, Tô Lạc Lạc vội cup mắt, tránh ánh nhìn của anh.

Thật xấu hổ, Tô Lạc Lạc cảm giác bản thân như là tên trộm theo dõi vậy, sao lại có thể tò mò cuộc sống cá nhân của anh ta đến thế.

“Mami, con muốn ngày mai mau chóng đến quá đi! Như vậy thì con sẽ được ăn bánh kem sinh nhật của mami rồi.” Tô Tiểu Hình ngậm khoai tây chiên trong miệng, lòng thì vẫn nhớ đến việc ăn bánh kem sinh nhật vào ngày mai.

Tô Lạc Lạc có chút buồn cười nhìn nhóc, “Yên tâm, ngày mai con nhất định sẽ ăn được bánh kem sinh nhật mà.”

“Mami ơi, chúng ta có thể mời chú Dạ cùng mừng sinh nhật, ăn bánh kem với nhà mình không?” Nhóc con hỏi với khuôn mặt hiếu kỳ.

Tô Lạc Lạc ngây ra, vô thức ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông đang lái xe, chỉ thấy trong kính chiếu hậu phản chiếu một đôi mày nhíu chặt của anh.

“Tiểu Hình, chú Dạ của con có thể bận đó, chú không có thời gian.” Tô Lạc Lạc dỗ ngọt con gái.

Mặc dù Long Dạ Tước không lên tiếng nhưng cô đã cảm nhận được sự không vui trong mắt anh, hơn nữa, cô cũng không biết Dạ Trạch Hạo có đến hay không, vì cô cảm nhận hai người đàn ông này dường như có một sự thù địch vô hình nào đó. Đề không nhìn thuận mắt đối phương. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111

21111.

Cô còn muốn vui vẻ ăn mừng sinh nhật cùng với các con nữa! Không muốn quậy đến không ai vui đâu.

“Dạ, được thôi ạ!” Tô Tiểu Hình gật đầu.

Tô Tiểu Sâm thì rất thông minh không lên tiếng, tuy nhóc cũng rất thích chú Dạ, nhưng mà nhóc hi vọng người cùng mami ăn mừng sinh nhật chỉ có một mình ba thôi.

Đến biệt thự, Tô Lạc Lạc lấy một cái đĩa, đổ khoai tây chiên ra, lại thêm một chút tương cà ở bên cạnh, để hai nhóc con bung ra ngoài bãi cỏ ngồi ăn.

Tô Lạc Lạc cũng đi theo ra ngoài, tay cầm ly nước, dứt bọn trẻ ăn, trời xế chiều mùa hè rất đẹp, thời tiết tháng sáu không nóng lắm, gió buổi xế chiều mang theo cả hơi mát. Ở phía xa xa, mặt trời vừa to vừa đỏ, khiến cả một góc trời đỏ rực, trông thật đẹp. Tô Lạc Lạc lấy điện thoại ra, bắt đầu chụp hình hai nhóc con, bắt mọi góc độ, hai đứa con cô xinh đẹp vô cùng, lông mi dài, mắt to, ngũ quan tinh tế, làn da trắng hồng, chụp thế nào cũng dễ thương đến độ khiến người khác muốn véo vài cái.

Tô Lạc Lạc lại tự chụp cho bản thân vài tấm, cứ cảm giác ánh sáng không tốt, lại tự tìm vài góc khác chụp mấy tấm nữa.

Đang mãi mê chụp, Tô Lạc Lạc vô tình nhìn thấy trên lan can lầu hai, Long Dạ Tước đứng ở đó, cũng không biết là bao lâu rồi, đột nhiên gương mặt cô đỏ ửng, vội cắt điện thoại đi.

Thật muốn chui xuống lỗ trốn đi quá!

Tô Lạc Lạc dứt các con ăn no nê xong thì để bọn chúng tự do bay nhảy trên bãi cỏ, dù gì thì ngã thế nào cũng không ngã đau được.

Tô Lạc Lạc về đến đại sảnh, người hầu đã xếp gọn quần áo của cô cất vào trong phòng, Tô Lạc Lạc rất cảm kích, cô đột nhiên phát hiện, hình như cô chưa từng lên lầu ba của cái biệt thự này, không biết trên đó dùng để làm gì, Tô Lạc Lạc thế là hiếu kỳ đi lên lầu ba.

Trên lầu ba cũng có một hai phòng ngủ chính, Tô Lạc Lạc xem qua, không ngờ còn có cả phòng họp, phòng chiếu phim, phòng đánh bóng bàn, quầy rượu, vô cùng sang trọng quý phái.

Tô Lạc Lạc đi về phía gần cửa sổ, nhìn thấy phía trước một mảng to cửa sổ kiếng là một dàn dụng cụ tập thể thao, và Tô Lạc Lạc mở to đồng tử khi thấy một người đàn ông đang làm động tác gấp người.

Tô Lạc Lạc có hơi ngại, không ngờ Long Dạ Tước đang tập thể hình.

Vốn dĩ cô nên quay đầu đi ngay, nhưng mà lại bị cái phương pháp tập thể hình của anh ta làm cho hút vía.

Rõ ràng động tác gấp bụng cơ người đã rất khó thực hiện với người thường rồi, nhưng anh ta còn cột một trái bóng sắt ở dưới chân không biết nặng bao nhiêu ký nữa, chỉ thấy mỗi lần anh ta co người lên, phần cơ ở bắp tay anh đều lộ ra sức mạnh không thể nào tưởng tượng được.

Tô Lạc Lạc bất giác nuốt nước miếng, thân hình của anh ta quá đẹp rồi mà!

Anh không phải loại người chỉ đơn thuần tập cho ra cơ bắp, các đường nét cơ thể của anh đều rất nuột, rắn chắc khỏe mạnh nhưng lại không tạo cảm giác cơ bắp nổi cuộn cuộn, và phần lưng anh đã tập ra được cơ lưng đẹp như đôi cánh nhỏ.

Anh để lộ phần thân trên, còn phần thân dưới thì vì động tác hướng lên của anh, lộ ra cơ bụng rắn chắc, còn thoát ần thoát hiện nhìn thấy bộ vị tam giác ngược.

Tô Lạc Lạc tưởng anh ta không phát hiện ra mình, không ngờ bất ngờ nghe thấy một giọng nói trầm thấp, “Nếu như cô muốn tập luyện, có thể dùng tùy ý.”

Tô Lạc Lạc hơi ngại, không ngờ anh ta phát hiện ra cô, vội trả lời một tiếng, “Tạm thời không cần.” Nói xong, cô vội quay đầu rời khỏi, nhưng trong não lại cứ vất vưởng hình ảnh cơ thể anh ta, khiến cô có chút phiền.

Vào bữa ăn tối, Tô Lạc Lạc nhìn lướt qua người đàn ông đã tắm rửa sạch sẽ, một bộ áo thun màu đen phối với một chiếc quần thoải mái, phong độ nhưng vẫn thanh tao, toát ra được phong thái của công tử trong thế giới thượng lưu.

Tô Lạc Lạc vội kiểm chế ánh mắt của mình, lo gấp thức ăn cho hai đứa con.

Long Dạ Tước ngồi xuống ở phía đối diện, đôi mắt sâu lắng của anh nhìn sang hai đứa con rồi lại chuyển sang Tô Lạc Lạc.

Tô Lạc Lạc biết rõ anh ta đang nhìn mình, cô cũng không ngẩng đầu lên, giả bộ ăn cơm một cách tự nhiên.

“Mami ơi, ba đang nhìn mami đó!” Tô Tiểu Hình phát hiện rồi, bé con nhanh chóng nhắc mami một tiếng, Tô Lạc Lạc nhìn con gái một cái, rồi mới ngược mắt nhìn anh ta, chạm phải ánh mắt sâu tựa biển cả, Tô Lạc Lạc cảm thấy bản thân như đang chìm vào trong.

Tìm cô bất giác đập nhanh một nhịp, rõ ràng người đàn ông ở phía đối diện không làm gì cả, chỉ là một ánh nhìn chăm chú mà thôi, lại khiến đầu cô ong ong lên, hình như không còn nhớ gì nữa cả. Có cảm giác như không phân biệt được phương hướng rồi vậy.

Tô Lạc Lạc hơi mắc cỡ, lúc này, cô càng không muốn nhìn thêm nữa.

Buổi tối, sau khi ăn cơm, hôm nay Tô Lạc Lạc có hơi mệt, thế nên, cô muốn nhanh chóng dỗ các con đi ngủ để cô có thể về phòng nghỉ ngơi. Bọn trẻ có thời gian ngủ nghỉ rất đúng giờ, vừa đến chín giờ là Tô Lạc Lạc cầm ngay quyển truyện đọc cho bọn trẻ, và thế là chúng ngủ ngay, còn ngủ rất ngon nữa, nhiệt độ trong phòng ở chế độ ấm áp, bọn trẻ bình thường ngủ cũng rất ít khi đá chăn, ngoài ra, hai đứa trẻ còn ôm nhau ngủ, nếu mơ thấy ác mộng thì chúng còn có thể truyền dũng khí và sức mạnh cho nhau.

Vì thế sinh thai long phụng còn có thể tiết kiệm được rất nhiều công việc nữa.

Tô Lạc Lạc về phòng, trước tiên là ngồi ở ghế sofa xem một ít tin tức, sau đó nhìn thời gian thì mới biết đã mười giờ rồi, cô mới ngoan ngoãn đi vào nhà tắm.

Vừa mới tắm xong, Tô Lạc Lạc lấy khăn tắm quần lại mới đi ra ngoài, chuẩn bị thay đồ ngủ. Bất ngờ, một tiếng xẹt vang lên, điện trong phòng cô tắt ngúm, căn phòng bị kéo rèm cửa xuống của cô phút chốc tối đen như mực.

Giật mình!

Tô Lạc Lạc tức khắc giật bản mình, chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại cúp điện rồi?

Tô Lạc Lạc phản ứng đầu tiên là đi mò ngay cái điện thoại để trên giường, nhưng ban nãy cô quăng tùy tiện, không biết quăng đến góc nào rồi, nghĩ đến bọn trẻ, nhưng cô cũng muốn tìm quần áo mặc, lòng cô khá lo lắng cho bọn trẻ, cuối cùng quyết định đi xem bọn trẻ trước.

Cô đẩy cửa đi ra, gặp phải Long Dạ Tước cầm điện thoại chiếu sáng đại sảnh lầu hai.

“Chuyện gì thế?” Tô Lạc Lạc hỏi nhỏ tiếng.

“Không biết, có thể cả khu vực xung quanh đây đều sẽ cúp điện cả đêm nay.” Giọng trầm thấp của Long Dạ Tước trong cái yên tĩnh này càng đặc biệt hút hồn.

Tô Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, biệt thự nhà Long Dạ Tước nằm ở vị trí cao, có thể nhìn thấy tình hình một số biệt thự xung quanh, quả nhiên là đen kịt, ngay cả đèn đường cũng không có.

Đột nhiên Tô Lạc Lạc bị dọa phát hoảng, cô chau mày nói. “Lỡ như bọn trẻ tỉnh dậy thì sao?” Nói xong, “Tôi đi xem bọn trẻ thế nào.”

“Không cần lo, bọn trẻ thường thì sẽ không dậy vào ban đêm.”

“Sao anh biết?”

“Vì mỗi tối tôi đều đến thăm bọn trẻ vào thời gian nhất định.” Long Dạ Tước trả lời với giọng trầm thấp.

Tô Lạc Lạc đồng tử mở to, mỗi đêm anh ta đều dậy đi xem bọn nhỏ vào thời gian nhất định, còn người mẹ như cô thì lại mỗi ngày ngủ thẳng một giấc đến sáng, thật là tắc trách mà. Một cơn gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào, Tô Lạc Lạc cảm thấy hơi lạnh, đợi cô cúi đầu xuống nhìn, mới phát hiện hóa ra bản thân chỉ quấn một cái khăn tắm, cô vội dùng hai tay ôm lấy người, che lại phía trước ngực của bản thân. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

21112.

Tô Lạc Lạc nghĩ lại ban nãy ra cửa vội quá quên mất mặc quần áo vào, bây giờ thì gió từ ngoài cửa thổi vào khiến cô cảm thấy hơi lạnh, cô nghĩ trong lòng, mau quay về phòng mặc đồ vào thôi!

Trời mới biết bao giờ mới có điện mà!

“Này, anh ngồi ở đây được không? Anh đợi một lúc, lỡ như bọn trẻ thức giấc thì cũng thấy anh.” Tô Lạc Lạc chỉ có thể nhờ anh ta, dù gì bộ dạng bây giờ của cô khẳng định là không thể ở cùng anh ta rồi.

“Cùng đợi chung với tôi.” Anh ta dùng giọng trầm thấp ra lệnh.

“Hơ! Tôi không đâu... tôi về phòng trước.” Tô Lạc Lạc không muốn ăn mặc như thế mà ngồi cùng anh ta đâu!

Tuy không có ánh đèn, nhưng ánh mắt sâu lắng của anh ta nhìn về phía cô cũng khiến cô thấy không tự tại.

Và lúc này, ánh sáng của điện thoại trên tay anh ta tắt ngúm, trong sảnh chỉ có ánh sáng mờ ảo của ánh trăng rọi vào, Tô Lạc Lạc đang không biết anh ta muốn làm gì.

Cô bất ngờ đưa tay mò mẫm về phía trước, bất ngờ vòng eo cô có một vòng tay rắn rỏi, mạnh mẽ kéo một cái, vốn dĩ cái thân thể đã mất hết hồn vía của Tô Lạc Lạc lập tức ngã chúi vào một vòm ngực có hoocmon nam mạnh mẽ.

Cô bất ngờ, biết người ôm mình là ai, cô vô thức đẩy anh ta ra, kêu nhỏ, “Long Dạ Tước, anh muốn làm...”

Sau đó, cô chỉ vừa hỏi vài chữ là bị anh ta mạnh bạo bịt kín chiếc miệng nhỏ của cô.

Cảm giác nóng rực trên môi khiến Tô Lạc Lạc tròn tròn mắt, “Um...”

Chết tiệt mà, ai cho phép anh ta hôn cô cơ chứ?

Đây rõ ràng là thừa nước đục thả câu mà.

Tô Lạc Lạc dĩ nhiên là không chịu bị anh ta hôn như thế, cô đưa tay đẩy anh ra, đẩy không nhúc nhích, vậy cô chỉ có thể bước lùi lại thôi, sau đó, cô lùi về sau một bước, anh ta lại tiến về trước một bước, còn đôi môi mỏng tiếp tục không buông đôi môi đỏ của cô, khiến cô không thể trốn tránh được.

Tiếp tục bước lùi, khi bắp chân Tô Lạc Lạc chạm phải cạnh ghế sofa.

“Á...” Cô mở miệng la không thành tiếng, cả người bất ngờ ngã ra ghế sofa, còn anh ta cũng theo đó mà thuận thế đè xuống, hai người cùng ngã xuống ghế sofa.

Tô Lạc Lạc muốn phát điên, anh ta thật đáng ghét mà.

Thân hình cao lớn của anh ta như ngọn núi vậy đè lên người cô, bất luận cô giãy giụa thế nào cũng không có hiệu quả, Tô Lạc Lạc giận quá chỉ có thể co nắm đấm lại đánh anh ta.

Mùi hương đặc trưng của anh vây lấy cả người Tô Lạc Lạc, trong đêm tối, cô thờ hồn loạn.

Đầu óc cô càng ngày càng trống rỗng, trong não cũng không còn oxy, sắp ngạt thở rồi.

Cuối cùng thì anh ta cũng tốt bụng buông cô ra, nhưng lại không rời khỏi, tiếp tục giữ chừng cô ở giữa ghế sofa và thân người anh ta.

“Anh... Anh thật khốn nạn...” Tô Lạc Lạc giận quá chửi một tiếng.

Và ngay lúc này, anh ta rất hài lòng cười nhỏ, “Cô chắc chắn là muốn chửi lớn tiếng như thế? Cô không sợ bọn trẻ bị phá thức giấc à?”

Những lời tiếp theo của Tô Lạc Lạc lập tức bị ngoan ngoãn nuốt hết vào bụng, tức thiệt mà, anh ta thật quá khốn nạn.

Và cũng lúc này, Tô Lạc Lạc cảm giác mang tai có một luồng hơi nóng phả vào, cô thờ hất nói nhỏ với âm thanh kinh hãi, “Long Dạ Tước, anh buông tôi ra, nếu anh dám đụng tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh.”

Và đúng lúc này, đèn trên đầu sáng lên, chói mắt Tô Lạc Lạc, cũng phản chiếu khuôn mặt trắng nõn của cô, ánh nhìn của anh ta thất lại.

Hình dáng của cô dưới ánh đèn khiến anh khô hết yết hầu.

Anh không kìm được, nụ hôn lại kéo đến, đôi môi mỏng lại hôn cô.

Tô Lạc Lạc theo bản năng muốn trốn tránh, nhưng vẫn không thể, cái hôn của anh ta quá mạnh mẽ ngang tàng, dưới ánh đèn sáng trưng, cô mở mắt trừng trừng nhìn anh ta ức hiếp mình.

Và việc khiến Tô Lạc Lạc càng không biết phải nói gì là cô lại có chút phản ứng với nụ hôn của anh.

Thân thể cô nhúc nhích vài cái, lúc này đây, cô nghe thấy giọng cười trầm thấp của anh ta, giống như nhìn thấu phản ứng cơ thể của cô vậy.

“Nếu cô muốn, tôi có thể thỏa mãn cô...” giọng rất trầm, lại có chút thờ gấp khản đặc.

Hơi thở nóng phả trên khuôn mặt Tô Lạc Lạc, gương mặt cô lại đỏ vì giận thêm vài phần, đẩy anh ta ra, nói “Anh buông tôi ra, tôi không thêm đâu.”

Và lúc này đây, Long Dạ Tước mới buông cô ra, anh cũng chỉ muốn hư một chút, ức hiếp cô một chút thôi, chứ cũng không muốn trong điều kiện cô không tự nguyện như vậy mà ăn tươi nuốt sống cô.

Anh đứng dậy, khăn tắm trên người Tô Lạc Lạc vì ban nãy cố gắng thoát khỏi anh nên đã tuột xuống rất nhiều, Tô Lạc Lạc ngại ngùng kéo khăn lên.

Sau đó giận hờn hực liếc anh ta một cái, cầm chắc khăn tắm rồi mới chạy về phòng của cô.

Tô Lạc Lạc vừa về đến phòng, trong không gian im lặng, chỉ có tiếng thờ hồn hên không ngừng của cô cứ thế vang lên.

Mặt cô nóng bừng, trong đầu là hình ảnh nụ hôn ban nãy của anh ta, cái cảm giác chiếc lưỡi nóng bỏng của anh ta cuốn lấy tất cả của cô khiến não cô trắng trợn nghĩ không ra bất cứ thứ gì.

Càng bức bối hơn là ban nãy cô lại có chút phản ứng rồi nữa, còn ở dưới thân anh ta động đậy vài cái.

Trời ơi! Thật mất mặt quá, không muốn sống nữa mà.

Não bị hút sạch rồi hay sao!

Tô Lạc Lạc vội thay một bộ đồ ngủ, ngồi trên giường, vòng ôm lấy hai tay, đối với sự việc ban nãy, cô giận đến muốn mắng người.

Tô Lạc Lạc ôm đầu, không còn chút cảm giác buồn ngủ gì nữa, gương mặt nhỏ của cô dưới ánh đèn vẫn còn đỏ ửng.

Sau đó, đêm nay người ngủ không được không chỉ một mình cô, mà còn có người đàn ông nào đó nữa.

Rõ ràng sau khi vận động anh đã tắm qua rồi, nhưng bây giờ trong phòng tắm vẫn có tiếng nước chảy, hơn nữa anh đang tắm nước lạnh.

Nếu không tắm nước lạnh, không biết tối nay anh sẽ qua như thế nào nữa đây.

Trong đầu anh chỉ toàn là hình bóng của cô, khiến anh chỉ muốn phạm tội thôi.

Sáng sớm. Đồng hồ sinh học vào lúc khoảng bảy giờ đã khiến Tô Lạc Lạc mơ màng mở mắt, đầu cô bất ngờ xuất hiện hình ảnh đêm hôm qua, cô giật đến nghiêng rãng nghiêng lợi, tối qua anh ta quá khôn nạn rồi, sao lại có thể ức hiếp người ta như thế chứ. Tô Lạc Lạc quyết định thức dậy tìm anh ta tính sổ, nói lý lẽ, đồng thời yêu cầu anh ta sau này không được như vậy nữa. Tô Lạc Lạc làm vệ sinh xong đi ra, đẩy cửa, có chút bất bình đi đến trước cửa phòng anh ta.

Đưa tay gõ cửa phòng hơi mạnh tay.

Một lúc sau, cửa phòng mở ra từ bên trong, tiếp đó, thân hình chỉ mặc độc một chiếc quần của anh ta xuất hiện lồ lộ trước mắt cô.

Cho là chỉ vừa mới ngủ dậy thì gương mặt vẫn hoàn mỹ tựa như một tác phẩm kiệt xuất do ông trời tạo nên vậy. Lướt qua khuôn mặt đẹp trai vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, ánh mắt Tô Lạc Lạc hướng xuống, vì cô không mặc giày cao gót nên chỉ đứng cao đến vai anh ta, tầm nhìn của cô từ khuôn mặt quyến rũ của anh dời xuống chiếc cằm hấp dẫn, lại từ từ rơi xuống vòm ngực rắn chắc hoang dã của anh, mỗi một tác da thịt đều đang thể hiện sự ma mị hấp dẫn của chúng với cô, anh ta đã tỉnh hẳn rồi.

“Á...” Tô Lạc Lạc cảm thấy bản thân sắp nổi hột lệ.

“Nhìn xong rồi à? Hải lòng không?” Giọng khàn khàn tự tin của anh ta vang lên.

“Anh mau mặc quần áo vào đi, tôi có việc muốn nói với anh.” Tô Lạc Lạc quay lưng lại, che mắt tức tối nói. Cô nghe thấy tiếng người đàn ông ở phía sau bước vào nhà tắm làm vệ sinh, nên đứng đợi ở trước cửa phòng anh ta, tính chất sự việc đêm hôm qua quá ác liệt đi, cô nhất thiết phải cảnh cáo anh ta một cách nghiêm trọng, nếu không, ở cùng một nhà, có một thì sẽ có hai, cô không hi vọng sau này lại xảy ra sự việc lửa gần rom dễ bùng cháy này nữa. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113

21113.

Chưa đầy một lúc sau nghe thấy tiếng bước chân phía sau, Tô Lạc Lạc nghiêng môi, nghĩ rằng anh đã mặc lại quần áo rồi!

Cô có chút cẩn thận mà quay đầu, thì nhìn thấy người đàn ông không nhanh không chậm mà khêu lại khuy nút áo sơ mi lụa tơ tằm màu trắng, còn phía trước ngực treo một sợi cà ra vát sọc xanh lam đậm, hiện rõ cảm giác của một lãnh tụ thương nghiệp tình anh.

Cái người đàn ông này giống như câu nói thường thấy trên mạng vậy, mặc đồ thấy ốm, còn cởi đồ thì thấy thân hình cơ bắp cực phẩm nè.

Tô Lạc Lạc cũng chú ý đến đồng hồ đeo tay đã không còn sản xuất nữa trên tay anh, chất liệu màu đen tuyền, lại tỏa ra khí chất tôn quý.

Sau khi anh khêu xong khuy áo, đi đến trước mặt cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, đồng thời thắt cà ra vát của anh một cách tao nhã, "Nói đi! Cô muốn cùng tôi nói chuyện gì?"

Tô Lạc lạc nuốt nước miếng nói, "Tôi muốn cùng anh nói chuyện đêm qua."

"Tối qua? Được thôi! Cô muốn nói thế nào."

"Tôi cảnh cáo anh, cái chuyện tối qua anh làm, sau này không được phép xảy ra nữa?"

"Cô cảm thấy chuyện tối qua là lỗi của ai?"

"Còn phải hỏi, đương nhiên là lỗi của anh."

Long Dạ Tước hơi nhếch mày, nụ cười có ý thâm sâu, "Chỉ là lỗi của tôi thôi sao? Cô cảm thấy một người đàn ông đối mặt với một người phụ nữ quần khăn tắm, còn có thể làm chính nhân quân tử không? Tôi thì không thể rồi đó."

Tô Lạc Lạc trợn mắt, người đàn ông này còn có thể xấu xa hơn chút nữa không? Thân nhiên đổ tất cả tội lỗi tội qua lên người cô, cô lập tức lấp bấp phản bác nói, "Tôi vừa mới tắm xong là cúp điện rồi, cái này trách tôi được sao?"

"Đương nhiên, tôi không hề trách cô, nhưng bây giờ là cô đang trách tôi."

"Anh... anh khôn nạn thì là khôn nạn, đừng kiêu có."

"Tôi cũng chưa từng nói qua tôi không phải khôn nạn, mà lựa chọn cùng sống chung với tên khôn nạn này, không phải là bản thân cô sao?" ngược lại Long Dạ Tước thoải mái thừa nhận.

Lúc này Tô Lạc Lạc bị nói đến nói cứng họng, ngoài đôi mắt chứa đầy oán khí nhìn trừng người đàn ông ra cô hết biết nói gì.

Tô Lạc Lạc chịu thua, cô nghiêng răng nói, "Được, tôi bảo đảm sau này sẽ không mặc khấn tắm xuất hiện trước mặt anh nữa."

"Không sao, cô có thể mặc, tôi thích nhìn." Long Dạ Tước cười đáng ghét.

"Anh mơ cũng đừng hòng." Tô Lạc Lạc hứ một tiếng, quay người đi đến cửa phòng của bọn trẻ, muốn xem xem bọn trẻ đã dậy chưa.

Long Dạ Tước nhoen miệng hơi giống đang cười, buổi sáng như vậy anh thấy rất thích.

Tô Lạc Lạc thấy lạ là không nhận được điện thoại của Dạ Trạch Hạo, nghĩ rằng gần đây chắc khá bận, buổi tối khẳng định là thức khuya rồi! Vì vậy, anh bây giờ vẫn chưa dậy.

Hai đứa trẻ mơ màng một lúc mới tỉnh hẳn, Tô Lạc Lạc quyết định ở nhà nghỉ, đợi điện thoại của Dạ Trạch Hạo, cô vẫy tay tạm biệt bọn trẻ, Long Dạ Tước sẽ phụ trách đưa bọn trẻ đến trường.

Long Dạ Tước nhìn người phụ nữ mặc đồ thoải mái, đứng vẫy tay dưới nắng sớm mai, quyến rũ hấp dẫn hơn cả những bông hoa trong vườn.

Nghĩ đến chuyện tối qua, cũng không tệ.

Tô Lạc Lạc sau khi tiễn bọn họ đi, cô bèn đi vào nhà bếp, ở đó có bánh há cảo đông lạnh, cô lấy hành lá nguyên liệu vào bếp, nấu một tô há cảo ăn.

Cho đến khoảng mười giờ, điện thoại của Tô Lạc Lạc mới reo lên, là của Dạ Trạch Hạo.

"A lô!" Tô Lạc Lạc nghe máy.

"Tỉnh rồi à? Một lát qua chỗ tôi."

"Anh mới tỉnh hả?"

"Uh!" Dạ Trạch Hạo lười nhác mà trả lời.

"Được, tôi qua đó nấu bữa sáng cho anh vậy!" Tô Lạc Lạc nói xong, cúp điện thoại ra cửa, buổi trưa người hầu cũng không đến làm việc, vì vậy, buổi trưa của cô cũng phải qua bên nhà Dạ Trạch Hạo giải quyết.

Đến cửa nhà Dạ Trạch Hạo, cô vừa nhấn chuông cửa, cửa phòng đã tách một tiếng mở ra, Tô Lạc Lạc đẩy cửa đi vào, cô nhìn thấy trên cái ghế sofa màu ngọc lam ở đại sảnh, Dạ Trạch Hạo mặc bộ đồ ngủ nằm trên đó.

Tô Lạc Lạc đi đến trước mặt anh, nhìn anh chìa khuôn mặt ra, lập tức sốc đi vài giây, tại sao Dạ Trạch Hạo và Long Dạ Tước giống nhau đến vậy! Giống như một bản trưởng thành, và một bản lóc chóc vậy.

Không lẽ trai đẹp đều giống nhau?

"Cần tôi bây giờ nấu bữa sáng cho anh không?"

"Uh! Nấu đi! Sau khi nấu xong, làm phiền cô giúp tôi dọn dẹp phòng chút." Dạ Trạch Hạo mở hàng lông mi dài rậm đẹp mê người mỉm cười nhìn cô.

Tô Lạc Lạc thật sự lãnh tiền công mà anh ta đưa, cô làm việc cũng không có gì ai oán hết rồi.

Cô vào nhà bếp, mở tủ lạnh ra, ở đó còn một chút đồ nấu ăn sáng lần trước mua, Tô Lạc Lạc lập tức bắt đầu nấu sủi cảo cho anh, vì cứ ăn mì hoài, sợ anh ta ngán.

Dạ Trạch Hạo nằm một chút nữa thì về phòng mình vệ sinh, Tô Lạc Lạc sau khi nấu xong, anh đã thay một cái áo thun màu đen và quần bò xuống rồi, đầu tóc không được chăm sóc, cảm giác khá lộn xộn.

Tô Lạc Lạc nói với anh, "Anh ăn trước đi, tôi vào phòng anh thu dọn một chút." Tô Lạc Lạc nói xong, đi đến nửa cầu thang, cô quay đầu nhìn người đàn ông ở phòng ăn, "Trong phòng anh không có quần những thứ đại loại như quần lót vậy lộn xộn đấy chứ!"

Dạ Trạch Hạo vừa nuốt một miếng sủi cào, lập tức bị nghẹn một chút, anh ngẩng đầu nhìn cô, "Không có, chỉ cần cô sắp xếp lại mền gối, cô còn muốn thấy quần lót của tôi sao?"

"Tôi mới không thèm đó, chính vì không muốn thấy mới hỏi anh đó." Tô Lạc Lạc nhìn thấy bộ dạng bị nghẹn của anh, cười khúc khích đi lên lầu.

Dạ Trạch Hạo ngược lại rất hưởng thụ bữa sáng mà cô nấu cho, ăn rất là ngon miệng.

Tô Lạc Lạc đi vào phòng anh, dọn dẹp lại mền cho anh, thật ra Dạ Trạch Hạo vẫn là người rất thích sạch sẽ, quần áo và nhà của anh, đều rất sạch sẽ.

Tô Lạc Lạc thu dọn xong xuống lầu, chỉ thấy Dạ Trạch Hạo từ nhà bếp đi ra, lúc Tô Lạc Lạc đang chuẩn bị đi vào để rửa chén cho anh, thì nghe tiếng anh mở lời nói, "Không cần rửa nữa, tôi đã rửa sạch sẽ cái tô rồi."

Tô Lạc Lạc có chút sốc nhìn anh, anh ta hôm nay sao siêng năng thế?

"Hôm nay anh có hoạt động gì không?"

"Có, chiều nay phải đi studio một chuyến, chụp ảnh tuyên truyền cho bộ phim mới của tôi, cô có muốn cùng tôi đi không?"

"Không phải là tôi muốn hay không, mà là anh cần tôi đi không." Tô Lạc Lạc đính chính nói, "Tôi là nhân viên của anh, anh là ông chủ của tôi."

"Trong mắt của tôi, không hề coi cô như nhân viên mà đối đãi, mà là coi như bạn gái tôi." Dạ Trạch Hạo cười hi hi.

Tô Lạc Lạc liếc anh ta một cái, "Tôi càng mong anh đối xử với tôi như nhân viên hơn đó!"

Dạ Trạch Hạo ngơ ra nhìn cô, oán thán một tiếng, "Cô có biết có bao nhiêu người muốn làm bạn gái tôi không?"

"Được, tôi đi cùng anh tới studio xem xem, tôi cũng chưa biết studio nơi chụp ảnh là như thế nào nữa!" Khuôn mặt Tô Lạc Lạc có chút hiếu kỳ nói.

"Được rồi! Cô chút nữa đi theo tôi, tôi đưa cô đi xem cho biết." Dạ Trạch Hạo nhiệt tình nói. Tại phòng làm việc tập đoàn Long thị, Long Dạ Tước sau khi xử lý một số phần văn kiện gấp, anh nhấn vào đường dây nội bộ, kêu Tổng Nhã vào. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114

21114.

Hôm qua Long Dạ Tước tan ca sớm quá, Tổng Nhã chọn xong quà cũng đã là bảy giờ tối rồi, cô gọi điện thoại cho anh, Long Dạ Tước bảo cô ngày mai cho anh xem.

Sau khi Tổng Nhã nhận được điện thoại, lập tức cẩn thận cầm món quà hôm qua chọn xong đi vào, nên biết rằng để chọn được món quà vừa đẹp lại thể hiện được tâm ý, cô phải đi cả mấy tiệm bán trang sức lớn, cuối cùng mới chọn được một bộ trang sức đá quý.

Thiết kế đơn giản tinh tế, vô cùng phù hợp gu thẩm mỹ của con gái trẻ tuổi, và giá tiền ở mức khoảng tám triệu tám trăm tám chục ngàn tệ.

Tuy chưa đến mức giá trên mười triệu tệ, nhưng Tổng Nhã nghĩ quan trọng nhất là chọn mẫu đẹp chứ! Có lẽ cô gái nhận món quà sẽ không xem trọng giá cả đâu, dù gì nhà họ Long có tiền hay không, cô gái ấy nhất định trong lòng rõ nhất rồi!

Long Dạ Tước mở hộp nhung ra, thấy bên trong là một bộ trang sức đá quý được xếp ngay ngắn, dây chuyền, lắc tay, nhẫn kim cương, bông tai, trong đó mỗi món đồ đều có đính đá quý hiếm gặp là đá lam bảo, kim cương hồng, kim cương trắng, vô cùng bắt mắt.

"Rất tốt." Long Dạ Tước gật đầu, vô cùng hài lòng với lựa chọn của cô.

"Người trong tiệm có nói, nếu đeo nhẫn không vừa thì có thể đến tiệm đổi bất cứ chiếc nào có giá trị tương đương, tuy nhiên con gái thường đeo cỡ nhẫn này rồi đây ạ."

"Ừ!"

"Long tổng, tôi có thể hiểu kỳ hỏi chút không ạ, món quà này có phải ngài chuẩn bị tặng cho Tô tiểu thư không ạ?" Tổng Nhã cảm thấy cô đã chọn được món quà đẹp, Long Dạ Tước có lẽ sẽ không nói gặng khi cô tò mò nhiều chuyện một chút đâu!

“Cô ấy đúng là Tô tiểu thư, nhưng không phải người mà cô nghĩ.”

“Không phải Tô Ngữ Phù tiểu thư à?” Tống Nhã kinh ngạc hỏi.

Long Dạ Tước nghe thấy mấy chữ Tô Ngữ Phù, sắc mặt lập tức không vui, Tống Nhã giật mình, vội im miệng không dám nói nữa, cô cười khan một tiếng, “Vây tôi đi ra ngoài làm việc đây ạ.”

Sau khi Tống Nhã ra ngoài, Long Dạ Tước mở hộp trang sức ra xem tí mỉ, tưởng tượng khi tặng nó cho Tô Lạc Lạc, cô ấy sẽ có thái độ như thế nào?

Tuy biết cô không phải loại người có thể dùng tiền mua chuộc được, nhưng anh vẫn hi vọng sau khi nhận món quà này xong, cô sẽ thay đổi cái nhìn về anh.

Anh đưa tay cầm lấy chiếc nhẫn kim cương nhỏ nhắn, nghĩ đến ngày sau nếu thật sự lấy cô ta, chiếc nhẫn như vậy chắc chắn là có hơi nhỏ rồi. Lúc này, Tô Lạc Lạc đang theo Dạ Trạch Hạo đi đến studio, hóa ra studio cũng không giống như cô tưởng tượng, dựng lên một cái rạp thôi, mà là một tầng lầu vô cùng rộng rãi, ở đây đặt một hàng bàn ghế dài, còn có rất nhiều nhân viên đang bận rộn làm việc, rất nhiều phòng cảnh và đèn chiếu sáng.

Tô Lạc Lạc cũng nhận được đối xử rất lịch sự của nhân viên nơi đây, dù gì bây giờ cô đang có thân phận là bạn gái Dạ Trạch Hạo, nên chả có ai dám mặt nặng mày nhẹ với cô cả. Tô Lạc Lạc đang cầm ly nước uống, lúc này, cô nhìn thấy một cô gái xinh đẹp cao ráo thời thượng từ bên ngoài bước vào, bên cạnh cô là một người quản lý và ba người trợ lý, đang cầm túi xách giùm cô, lại thêm một số túi quần áo, còn cô thì đeo một cái kính râm, đi vô cùng thong dong, và thấy rất rõ là vô cùng cao ngạo, thuộc dạng người khó phục vụ.

Tô Lạc Lạc vừa nhìn là nhận ra cô ta, cô ta chính là nữ minh tinh sẽ đóng chung với Dạ Trạch Hạo lần này, cũng là nữ minh tinh hạng A vô cùng có tiếng trong nước, Hạ Dung.

Cô đưa tay gỡ mắt kính xuống, trong cả cái studio, thứ cô có thể thấy và duy nhất có thể nhìn thấy được chỉ có mỗi một mình Dạ Trạch Hạo mà thôi.

Đôi môi đỏ của cô nhoen lên nụ cười mê người, vui vẻ bước về phía bên cạnh Dạ Trạch Hạo, thân mật gọi anh, “Trạch Hạo, lâu quá không gặp rồi, không ngờ lại có thể hợp tác cùng anh, thật là vui quá đi.”

Dạ Trạch Hạo nhoen miệng cười nhạt, “Hợp tác vui vẻ.”

Lúc này đạo diễn đi đến nói, “Được rồi, chúng ta mau chóng đi vào chụp thôi! Tranh thủ làm ra được hình hiệu ứng trước khi nghi thức bấm máy bắt đầu, hai người mau vào trong trang điểm đi!”

Ánh mắt Dạ Trạch Hạo lập tức quay nhìn về phía Tô Lạc Lạc, cô vẫy tay với anh, cười một cái.

Lúc này, Hạ Dung mới chuyển ánh nhìn sang người đang ngồi nghỉ ở bên cạnh, đôi người phía dưới đường kẻ mắt tinh tế kinh ngạc một lúc, cô không ngờ Dạ Trạch Hạo dẫn theo cả bạn gái tin đồn của anh đến đây.

Hạ Dung tỉ mỉ quan sát Tô Lạc Lạc mất vài giây, dường như cô muốn nhìn cho rõ cô ta có phải giống như hình ảnh trên mạng hay không vậy, nên nhớ rằng tất cả hình ảnh truyền lên mạng đều không thể tin tưởng hoàn toàn, đa số đều đã qua hiệu ứng làm đẹp các kiểu rồi.

Còn Tô Lạc Lạc từ lần tham gia lễ kỷ niệm thành lập công ty thời trang kia đã bị tung hô là người có sắc đẹp vượt cả nữ minh tinh, dĩ nhiên đây là lý do đủ để người ta nhìn cô lâu thêm một chút.

Ánh mắt của Tô Lạc Lạc và Hạ Dung chạm vào nhau, cô lịch sự nhoen miệng cười, còn lúc này, cô cảm thấy mấy cô trợ lý mà cô ta dẫn đến đều nhìn cô chằm chằm, Tô Lạc Lạc có chút thấy phiền, đây đều là phúc lợi mà Dạ Trạch Hạo ban cho cô cả!

Cũng may hôm nay Tô Lạc Lạc mặc bộ đồ lần trước cửa hiệu có tiếng đó tặng cho, nếu không, chắc chắn sẽ khiến mọi người thất vọng dữ lắm.

Dù gì, gu thẩm mỹ của những người này nhất định rất kén chọn, cô chỉ ít cũng không khiến cho Dạ Trạch Hạo mất mặt. Dạ Trạch Hạo và Hạ Dung đi vào phòng trang điểm, hóa trang thành hình tượng mà họ cần phải thể hiện trong bộ phim điện ảnh, lần này Dạ Trạch Hạo đóng vai là một đặc vụ, thế nên đầu tóc anh sẽ được chải thành kiểu hơi rối, còn trên mặt anh cũng vẽ ra phong thái rất phong trần hoang dã như vừa trải qua một trận đấu kịch liệt ở chiến trường F vậy.

Còn Hạ Dung thì lại đóng vai nữ chính thuần khiết trong sáng, cô mặc một bộ váy trắng kiểu dáng đơn giản, đứng nép vào Dạ Trạch Hạo, rất có tiên khí.

Có chút giống hình tượng người đẹp và quái vật vậy.

Bắp tay lộ ra ngoài của Dạ Trạch Hạo cũng chứng minh được thân hình hoàn mỹ của anh, cơ bắp rắn chắc, chứng tỏ anh rất năng tập thể hình.

Tô Lạc Lạc chống cằm, nhìn bọn họ bắt đầu chụp hình, dưới sự chỉ đạo của đạo diễn, bày ra các kiểu biểu cảm và động tác.

Còn Hạ Dung dĩ nhiên là sẽ tiếp cận được Dạ Trạch Hạo, cô không hề bỏ lỡ cơ hội, đặc biệt là cô biết Tô Lạc Lạc đang nhìn, cô càng phải dùng giá trị thân phận và địa vị của mình áp đảo Tô Lạc Lạc.

Thực tế Hạ Dung muốn mượn bộ phim điện ảnh này ăn ké danh tiếng của Dạ Trạch Hạo để nổi thêm lần nữa, chỉ cần có thể truyền ra tin đồn với Dạ Trạch Hạo thì chắc chắn sẽ nổi.

Hạ Dung nghĩ thế, nếu cô có thể giành được Dạ Trạch Hạo, lợi dụng chuyện tình với anh ta để được lên trang đầu báo chí vài lần, thì cô cũng thấy đáng rồi.

“Hạ Dung, Trạch Hạo, hai người đứng sát vào một tí nữa.” Đạo diễn đang chụp cảnh bọn họ ôm nhau.

Hạ Dung lập tức đưa tay ôm lấy cổ Dạ Trạch Hạo, vùi đầu sát vào ngực anh.

Ánh mắt của Dạ Trạch Hạo bất giác nhìn về phía Tô Lạc Lạc, anh muốn xem biểu hiện ghen tuông của cô ta, nhưng anh phát hiện ra Tô Lạc Lạc đang cúi đầu chơi điện thoại, điều này khiến anh khá thất vọng.

Cô ta chẳng lẽ không hề quan tâm trong lòng anh đang ôm ai sao?

“Trạch Hạo, nghiêm túc một chút được không?” Đạo diễn phát hiện ngay anh đang mơ màng. Hạ Dung lập tức dùng ánh mắt oán ghét nhìn Tô Lạc Lạc, bây giờ người trong lòng Dạ Trạch Hạo là cô, nhưng lòng anh ta lại nghĩ về cô ta ư? Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115

21115.

Trong mắt của cô, Tô Lạc Lạc chẳng qua cũng chỉ là một người con gái rất bình thường, đâu có gì khác biệt?

Tô Lạc Lạc lúc này đang đăng nhập vào trang mạng trường của các con gái, cô có thể xem thấy một số video, và cách thức giáo dục con trẻ, cô có thời gian là đăng nhập vào xem.

Nói thật Tô Lạc Lạc thật sự không chú ý đến ống kính chụp hình ngay trước mặt, Dạ Trạch Hạo đang ôm Hạ Dung đó!

Sau khi chụp xong cảnh này, đạo diễn lại yêu cầu Dạ Trạch Hạo bế Hạ Dung lên chụp vài tấm.

Hạ Dung lập tức vươn tay luồn qua cổ của anh, yêu kiều nũng nịu dựa vào lòng anh, có lúc lại phát ra tiếng cười khanh khách, muốn thu hút sự chú ý của Dạ Trạch Hạo.

Dạ Trạch Hạo trong buổi chụp hình hôm nay thật sự không có tập trung, nhưng tổng thể mà nói, đạo diễn vẫn rất vừa ý.

Tô Lạc Lạc nhìn thời gian, sắp đến bốn giờ rưỡi rồi, trong lòng cô thất lại, Dạ Trạch Hạo bên này chưa xong việc nữa! Xem ra hôm nay không thể cùng Long Dạ Tước đi rước bọn trẻ rồi.

Cô vì không muốn làm ảnh hưởng đến việc chụp hình của bọn họ, chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng.

Khoảng bốn giờ bốn mươi phút, điện thoại Long Dạ Tước gọi đến, Tô Lạc Lạc không bắt máy, mà nhấn tắt đi.

Cô gửi một đoạn tin nhắn qua đó, "Hôm nay tôi có việc, anh đi rước bọn trẻ trước đi! Tôi cũng gần sắp về rồi."

"Về sớm chút, đừng quên cô bữa nay sẽ cùng bọn trẻ mừng sinh nhật đó." Một đoạn tin nhắn có chút không vui gửi lại

Tô Lạc Lạc gửi lại một tin, "Được, tôi cũng sắp về rồi."

Sau khi gửi đi rồi, cô ngẩng đầu sang Dạ Trạch Hạo, chỉ nhìn thấy anh đang ôm Hạ Dung chụp cảnh có chút tình cảm.

"Này, chụp một tấm hôn nhau đi! Chúng tôi dự định dùng một bức hình nhỏ đặt phía dưới ảnh tuyên truyền." Đạo diễn đột nhiên đề nghị nói.

Hạ Dung lúc đó có chút xấu hổ, ngẩng đầu nhìn Dạ Trạch Hạo, "Tôi không vấn đề gì."

Ánh mắt Dạ Trạch Hạo nhìn về hướng Tô Lạc Lạc, lần này Tô Lạc Lạc có đang nhìn anh! Cách khoảng một đoạn cự ly, Tô Lạc Lạc vẫy tay về hướng anh cười.

Dạ Trạch Hạo cắn môi, trong lòng đưa ra một quyết định, anh cũng gật đầu một cái, "Không vấn đề."

"Các người chỉ cần hôn kiểu chuẩn chuẩn điểm thủy là được." Đạo diễn nói.

Chỉ thấy Hạ Dung lại đưa tay ôm chặt cổ của Dạ Trạch Hạo, một đôi mắt sáng ngời kèm khát vọng và tình cảm, ánh mắt mê ly.

"Được, bắt đầu." một mệnh lệnh của đạo diễn.

Dạ Trạch Hạo chậm chậm, thật chậm chậm đôi môi vào Hạ Dung, tiếp đó, hai môi nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Lúc này, ống kính phía này, lập tức ấn nút chụp lia lịa.

Rất nhanh là chụp xong, đạo diễn xem xong, rất là hài lòng, tuyên bố chụp xong rồi, có thể tẩy trang rồi.

Hạ Dung lúc từ trên bục bước xuống, đôi mắt có chút đắc ý nhìn sang Tô Lạc Lạc, biểu hiện như tuyên bố là cô vừa cùng Dạ Trạch Hạo hôn nhau.

Tô Lạc Lạc cũng không hề ngạc nhiên, cô tất nhiên cảm nhận được Hạ Dung có biểu hiện thù địch với cô.

Cô thấy tức cười, Hạ Dung nhìn cái là biết cũng thích Dạ Trạch Hạo rồi, cô ấy không phải là muốn tranh với cô chứ!

Tô Lạc Lạc có chút cảm thấy bất lực, cô nghĩ, Dạ Trạch Hạo vẫn nên nhanh chóng tìm một cô bạn gái thật sự đi thôi!

Cứ giả mạo như vậy, làm cô cũng thấy áp lực.

Sau nửa tiếng, Dạ Trạch Hạo đi ra, thay lại bộ đồ lúc anh đến, đẹp trai mê người, sáng chói bắt mắt.

Cùng với hình tượng vừa rồi của anh trước ống kính hoàn toàn là hai loại người, chẳng trách kĩ thuật diễn xuất của anh có thể chinh phục công chúng, anh thật sự không phải loại diễn viên chỉ biết tỏ ra đẹp trai.

Tô Lạc Lạc đứng dậy nhìn anh cười, "Chụp xong rồi chứ? Có thể đi rồi phải không?"

"Uhm! Được rồi." Ánh mắt Dạ Trạch Hạo nhìn chằm chằm cô.

Tô Lạc Lạc chớp mắt, "Anh nhìn tôi làm gì?"

"Cô vừa rồi không ghen à?" Dạ Trạch Hạo chỉ còn cách cắn môi chồm người lại gần cô hỏi.

Tô Lạc Lạc phì cười một tiếng, trả lời anh nhỏ tiếng, "Tôi ghen cái gì?"

Lúc này, Hạ Dung cũng đã thay đồ xong, nhanh chóng bước qua đó, "Trạch Hạo, tối nay có thời gian cùng đi ăn cơm không? Tôi mời."

"Xin lỗi, tối nay tôi không có thời gian." Dạ Trạch Hạo cự tuyệt.

Hạ Dung có chút thất vọng mà cười một cái, sau đó, nhìn sang Tô Lạc Lạc, "Cô chính là bạn gái tin đồn của Trạch Hạo à! Chào cô."

Tô Lạc Lạc có chút bức bối, không lẽ diễn viên sinh ra là có thể diễn kịch à? Cô không hề quên ánh mắt nhìn qua đây khiêu khích vừa rồi của Hạ Dung đối với cô, mà bây giờ, trước mặt Dạ Trạch Hạo cô ta lại giả là rất nhiệt tình với cô.

"Chào cô." Tô Lạc Lạc cười nhạt một tiếng trả lời.

"Trạch Hạo, xem ra chúng ta là trời sinh một đôi, lần hợp tác này nhất định rất thành công." Hạ Dung nói đùa cười híp mắt.

Dạ Trạch Hạo khuôn mặt không hề có biểu cảm, chỉ nói với Tô Lạc Lạc, "Chúng ta về thôi!"

Tô Lạc Lạc cũng đang vội về, hôm nay là sinh nhật của cô, bọn trẻ đang đợi cô nữa!

"Được." Tô Lạc Lạc gật gật đầu, đứng dậy cùng Dạ Trạch Hạo rời đi.

Sau lưng, ánh mắt Hạ Dung rơi lên người cô có chút đổ kị.

Cô nghĩ, lần này quay xong bộ phim này, cô nhất định giành lại Dạ Trạch Hạo làm bạn trai của cô.

Sau khi Tô Lạc Lạc ngồi vào xe, Dạ Trạch Hạo thấy biểu hiện của cô có chút vội vàng, anh hiểu kì hỏi, "Làm sao vậy? Cô đang gấp vội về nhà lắm à?"

"Đúng vậy!"

"Tại Sao?" Dạ Trạch Hạo cười hỏi.

Tô Lạc Lạc lập tức suy nghĩ một chút, cô bây giờ khẳng định không thể nói hôm nay là sinh nhật cô, nếu không, anh chắc chắn sẽ tặng quà gì đó cho xem! Cho dù không tặng, nếu như cô nói mừng sinh nhật, lại không mời anh ta, anh sẽ tức giận không!

Nói chung, một đồng suy nghĩ trong đầu cô xoay một vòng, cuối cùng Tô Lạc Lạc quyết định nói dối.

"Ồ! Tôi muốn về nhà xem xem bọn trẻ của tôi."

"Thật sao?"

"Được thôi! Chúng ta bây giờ về nhà thôi." Dạ Trạch Hạo cũng không điều tra sâu hơn. Vì tối hôm nay, anh đã chuẩn bị cho cô một sự kinh ngạc rồi!

Mà thường thì bất ngờ còn làm người đó ngạc nhiên và cảm động hơn.

Anh muốn cô có một sinh nhật khó quên.

Tô Lạc Lạc không dám nhìn thẳng vào mắt Dạ Trạch Hạo có chút ray rứt, cô giả vờ cầm lấy điện thoại xem thời gian, Dạ Trạch Hạo cũng chuyển tâm mà lái xe, không hỏi thêm gì nữa.

Chiếc xe chạy đến vị trí ngã rẽ phía trước biệt thự, Tô Lạc Lạc vội nói với Dạ Trạch Hạo, "Thôi cho tôi xuống đây được rồi! Anh không cần phải chờ tôi vào trong, tôi tự mình đi vào đó."

"Được rồi!" Dạ Trạch Hạo cũng không cưỡng cầu, tuy nhiên, anh từ ghế ngồi phía sau lấy một cái bao trong đó có chứa đồ cho cô, "Cái này em đem về đi."

"Cái này là gì?"

"Cái này là đồ ngày mai anh cần đem ra ngoài, anh sợ sẽ quên mất, giao vào tay em đi!"

"Ohm! Ngày mai tôi có thể nhắc nhở anh!"

"Không cần đâu, nói không chừng ngày mai anh dậy trễ, anh sẽ gọi điện để em giao qua cho chị Mai." Dạ Trạch Hạo nói ra một lý do.

Tô Lạc Lạc cũng không nghĩ nhiều, cô cầm lên nói, "Được thôi! Ngày mai giao cho chị Mai phải không! Tôi nhớ rồi."

"Tối hôm nay điện thoại của em lúc nào cũng phải để bên cạnh, biết chưa?"

"Tại sao?" "Vì tối nay anh có việc có thể sẽ gọi cho em." Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116

21116.

"Có việc gì không?"

"Nói chung thì em hãy nhớ lấy, nhất định phải để điện thoại ở nơi em có thể thấy được, không được không nhận điện thoại của anh." Dạ Trạch Hạo nhấn mạnh một tiếng.

Tô Lạc Lạc gật gù đầu, ghi nhớ, "Được thôi! Tôi sẽ luôn chú ý điện thoại."

Tô Lạc Lạc ôm gói hàng bước xuống xe, vẫy tay với Dạ Trạch Hạo, bước về phía biệt thự nhà Long Dạ Tước.

Cô cúi đầu kiểm tra gói hàng, hình như bên trong có một cái hộp thì phải, Tô Lạc Lạc cầm chắc trong tay, lúc này đã gần sáu giờ rồi, Tô Lạc Lạc có chút vội đi nhanh về phía trước.

Cuối cùng cũng đến được trước cửa biệt thự, Tô Lạc Lạc bấm mã số đẩy cửa bước vào.

Cô bước vào đại sảnh, nhìn thấy cái bánh kem cao khoảng mười hai tầng để trên bàn, hai đứa trẻ đang vây trước cái bánh kem thèm thuồng.

Thấy cô về đến, lập tức phấn khởi chạy đến, "Mami, mami, mami về đến rồi, mami xem ba mua cho mami cái bánh kem to đến thế này này!"

Sau đó, trên bàn ăn tối hôm nay không chỉ có bánh kem, mà còn trang hoàng một bó hoa hồng xanh lam rất đẹp, lại còn có hai chai sâm banh có cột nơ, và cả ly uống rượu.

Trông rất lãng mạn, Tô Lạc Lạc nhìn thấy như thế có ngỡ người một lúc, nhưng trong lòng cô lại rất cảm động, không ngờ chị Trương biết là sinh nhật

cô, còn đặc biệt bố trí thêm những thứ này.

Tô Lạc Lạc tự mình đi vào nhà bếp, nhìn chị Trương đang bận chuẩn bị đồ ăn, “Chị Trương à, cảm ơn chị đã có lòng trang trí như vậy.”

“Tô tiểu thư không cần cảm ơn tôi, đây đều là Long tiên sinh đặc biệt dặn dò tôi cả, hơn nữa, hoa trên bàn còn là Long tiên sinh tự mua về, cô nên cảm ơn anh ấy kìa.” Chị Trương không dám nhận bữa cái công này.

Tô Lạc Lạc hơi bất ngờ mở to mắt, những thứ này đều là Long Dạ Tước chuẩn bị sao?

Anh ta...tại sao phải làm thế?

Tô Lạc Lạc cắn môi, nhìn hai đứa trẻ đứng quanh cái bánh kem không chịu rời khỏi, tò mò hỏi một câu, “Ba các con đâu rồi?”

“Ba ở trên lầu tắm, mami à, ba hình như có đem quà về đó! Tối hôm nay nhất định ba sẽ tặng quà cho mami.”

Tô Lạc Lạc bất ngờ, cô không hề nghĩ sẽ nhận được quà của anh ta tặng, cô cười nói, “Vậy các tiểu bảo bối sẽ tặng quà gì cho mami đây?”

“Tụi con có làm thiệp chúc mừng đấy nhé! Tối nay sẽ tặng mami.”

Tô Lạc Lạc nghe xong tự nhiên vô cùng mong đợi, “Được thôi, mami đợi nhận thiệp chúc mừng của các con, mami cũng đi tắm một cái.”

“Mami, mami nhớ mặc đầm đẹp nhé.” Tô Tiểu Hình nhìn cô nói.

Tô Lạc Lạc cười, nhìn thấy bọn trẻ xem trọng sinh nhật cô như thế, cô vô cùng hạnh phúc.

Tô Lạc Lạc đi lên lầu, khi cô đang đi về phòng mình thì vô thức ngoái nhìn phòng Long Dạ Tước, nghĩ đến câu bọn trẻ nói, anh có mang quà về, chẳng lẽ anh ta thực sự sẽ tặng quà cho mình sao?

Nếu anh ta tặng, vậy cô có nên nhận không?

Tô Lạc Lạc có chút băn khoăn.

Nhưng vẫn đẩy cửa bước vào phòng cô, khi tìm quần áo trong tủ, cô nhìn thấy bộ đầm ren màu trắng lần trước nhãn hiệu nổi tiếng đó tặng, Tô Lạc Lạc cắn môi, hôm nay sinh nhật cô, cô mặc đẹp một chút cũng không quá đáng mà ha!

Cô mặc cho mình, và cũng mặc cho bọn trẻ xem, cũng không có gì đặc biệt lắm.

Tô Lạc Lạc chọn cái đầm này và đi vào phòng tắm.

Long Dạ Tước thay một bộ áo thun trắng thoải mái, phối với quần xám, thân hình cao một mét tám mươi sáu khiến anh bất luận mặc đồ gì thì trông cũng hoàn mỹ như người mẫu nam vậy, vừa có dáng vừa có khí chất.

Ánh mắt của anh hướng về phía đèn sáng ở phòng Tô Lạc Lạc, đôi người xoay một vòng, cô ấy về rồi. Anh bước xuống lầu, nhìn thấy hai đứa trẻ lúc này đang ngồi ở ghế sofa xem phim hoạt hình, Long Dạ Tước vui vẻ ngồi xuống cạnh con gái, Tô Tiểu Hình tức khắc nũng nịu bò ngồi vào lòng anh, ôm cổ anh, lại hôn lên mặt anh một cái, hai con mắt to long lanh nhìn anh đầy tình cảm, Long Dạ Tước cũng hôn vài cái lên khuôn mặt nhỏ xinh của con.

Có lẽ như người ta nói vậy, con gái thường sẽ đeo bám lấy ba nhiều hơn! Tô Tiểu Hình thích bám lấy Long Dạ Tước nhiều hơn Tô Tiểu Sâm.

“Ba ơi, tối nay ba có chuẩn bị quà tặng cho mami không?” Tô Tiểu Hình nói nhỏ vào tai anh ta.

Long Dạ Tước cong miệng cười, sau đó nhỏ tiếng nói vào tai bé con, “Đây là bí mật, sau khi ăn bánh kem ba sẽ nói con nghe.”

Tô Tiểu Hình tức khắc bụm miệng lại cười khoái trá, bây giờ nhóc và ba đang cùng có một bí mật đó!

Bé con gật đầu, “Được ạ, con tuyệt đối sẽ không nói.”

Tô Tiểu Sâm nghe thấy rồi, trong lòng cậu nhóc nghĩ, ba nhất định là có chuẩn bị quà mà!

Vào lúc này, trên lầu hai phát ra tiếng bước chân, thính giác của Long Dạ Tước khá nhạy, anh nhú mắt, ngược nhìn, thì thấy ở cầu thang là một thân hình mảnh mai bận bộ đồ màu trắng đang thong thả bước xuống.

Tô Lạc Lạc buông xõa mái tóc dài ở phía sau lưng, còn chiếc đầm ren màu trắng tôn lên thân hình hoàn mỹ của cô, ở phần trước ngực có lớp vải voan mỏng, vô tình càng tạo nên nét gợi cảm ẩn hiện của người phụ nữ.

“Wow! Tối hôm nay mami nhìn đẹp quá!” Tô Tiểu Sâm là người đầu tiên lên tiếng khen.

Tô Tiểu Hình cũng nhìn mami với khuôn mặt bất ngờ.

Ánh mắt Long Dạ Tước hơi mở to, cô gái này khi ăn diện lên là có thể khiến người khác mê đắm ngay.

Tô Lạc Lạc đương nhiên biết rằng ba cha con trên ghế sofa đều đang nhìn cô, và có chút khiến cô hơi mất tự nhiên.

Cô là một cô gái không quen bị người khác khen.

“Mami, tối nay mami đẹp như công chúa trong chuyện cổ tích vậy, còn ba là hoàng tử của mami.” Tô Tiểu Hinh cười híp mắt nói.

Tô Lạc Lạc nghe thấy nửa câu đầu, vui như hoa, nhưng nửa câu sau khiến nụ cười của cô khựng lại.

Long Dạ Tước cảm thấy con gái đúng là phúc tinh của anh mà, luôn mang đến cho anh bất ngờ và niềm vui.

Lúc này trên bàn cũng lần lượt bày ra món ăn vô cùng hấp dẫn của tối nay, tài nghệ nấu ăn của chị Trương cũng vô cùng tuyệt vời. Tô Lạc Lạc nhất thời không biết nên ngồi ở đâu, Tô Tiểu Sâm lập tức dịch người một chút, “Mami, ngồi ở đây.”

Tô Lạc Lạc không nhẫn tâm làm con trai thất vọng, nên ngồi xuống cạnh cậu nhóc, còn bên cạnh là Long Dạ Tước đang ôm con gái trong lòng, một đôi người sâu thẳm nhìn cô chiêm ngưỡng.

Tô Lạc Lạc ho nhẹ, quay đầu nhìn anh ta, Long Dạ Tước nhướn miệng cười, “Hôm nay cô rất đẹp.”

Tô Lạc Lạc nhất thời cũng ngỡ người ra, bình thường nói nhiều nhất là cãi nhau với anh ta, nhưng hôm nay khi anh ta nói một câu dễ nghe, cô lại chẳng biết phải phản ứng như thế nào.

“Long tiên sinh, Tô tiểu thư, thức ăn đã chuẩn bị xong rồi, mời dùng bữa tối ạ!” Chị Trương đi đến nói.

Cả nhà bốn người di chuyển vào bàn ăn, hai đứa trẻ trong lúc đợi Tô Lạc Lạc múc cơm cho chúng đều lên tiếng bảo chúng không ăn nhiều như vậy, vì còn phải để bụng ăn bánh kem.

Tô Lạc Lạc vừa bực vừa buồn cười, múc cho mỗi người nửa chén cơm, bắt chúng phải ăn cơm trước, mới được ăn bánh kem. Hai đứa nhóc ngoan ngoan gấp đồ ăn, và cơm vào miệng. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117

21117.

Lúc này, Long Dạ Tước ở phía đối diện cầm lên khay một chai sâm banh, đồ đầy nửa ly của hai chiếc ly để cao.

Tô Lạc Lạc quan sát hành động của anh ta, sau khi đồ xong, Long Dạ Tước cầm một ly lên đưa cho cô, Tô Lạc Lạc đón lấy một cách lịch sự, và lúc này, trước mặt hai nhóc con là ly sữa tươi.

Tô Lạc Lạc cầm ly sâm banh lên đưa vào miệng nhấp một ngụm, mùi vị rất ngon, rất hợp với khẩu vị của cô, đúng lúc cô cũng có chút khát, và cứ thế uống hết trong phút chốc luôn.

Tô Lạc Lạc không hiểu lắm những thứ đồ cao cấp này, chỉ tưởng là nước uống có gas, nhưng cô không biết rằng chai sâm banh này có độ cồn, hơn nữa không hề thấp, đến mười hai độ, chỉ là mùi vị sau khi điều chế ra lại vô cùng ngọt ngào.

Long Dạ Tước thấy cô uống hết, vô cùng ga lăng, lại đứng lên đồ đầy hơn nửa ly cho cô, Tô Lạc Lạc cảm kích nhìn anh một cái, nói “Cảm ơn.”

“Thích uống thì uống nhiều một chút, dù gì cũng khui một chai ra rồi, tối nay không uống hết thì cũng lãng phí.” Long Dạ Tước cổ vũ cô uống nhiều một chút, đôi mắt sâu thẳm của anh lướt qua một tia cười có mục đích nào đó.

Tô Lạc Lạc bắt đầu cùng bọn trẻ ăn cơm, cô ăn rất no, đồng thời cũng không chú ý mà uống hết hai ly lớn rượu sâm banh, uống quá nhanh nên trong thời gian ngắn cô cũng chưa cảm nhận được choáng váng.

Hơi còn hơi chậm phát huy công lực.

Ăn cơm xong, thời gian đã là tám giờ rưỡi rồi, trong lúc Tô Lạc Lạc chuẩn bị cùng các con cắt bánh kem thì điện thoại cô để ở bên cạnh reo lên.

Long Dạ Tước có chút không vui nhìn về phía điện thoại cô, anh có một dự cảm nhất định là tên đàn ông kia gọi đến.

Tô Lạc Lạc xem một cái, quả nhiên là Dạ Trạch Hạo gọi đến, anh ta có nói là buổi tối có thể anh ta sẽ gọi điện đến.

Tô Lạc Lạc cũng không biết anh ta rốt cuộc muốn làm gì, cô vội bắt máy, “A lô!”

“Dẫn theo bọn trẻ đi ra vườn đi.”

“Hả? Tại sao?”

“Dẫn ra đi rồi em sẽ biết.” Dạ Trạch Hạo ở đầu dây bên kia ra vẻ rất thần bí.

Tô Lạc Lạc có chút ngạc nhiên, cô cười nói, “Thì anh cứ nói đi!”

“Em dẫn ra đi rồi anh nói em nghe, nhanh lên.” Dạ Trạch Hạo ở đầu dây bên kia hồi thúc.

Tô Lạc Lạc thật sự bị lời nói của anh ta làm cho mù mịt, cô chỉ có thể nói, “Được rồi, chỉ cần đi ra vườn là được à?”

“Tốt nhất là tìm một nơi rộng rãi thoáng đãng.”

Tô Lạc Lạc bị sự thần bí của anh làm cho tính hiếu kỳ trỗi dậy, cô nhìn hai nhóc con nói, “Cùng với mami đi ra ngoài bãi cỏ nhé?”

“Bây giờ sao?”

“Ừ, bây giờ.” Tô Lạc Lạc cười nói.

Long Dạ Tước nhìn bọn họ với sắc mặt vô cùng khó coi, thấy cô vừa gọi điện thoại lại còn vừa cười rất vui, hiển nhiên Dạ Trạch Hạo ở đầu dây bên kia đã làm gì khiến cô ta rất vui rồi.

Xem ra cô ta không chỉ cùng bọn họ mừng sinh nhật, mà còn để cho tên đàn ông kia cùng cô ta mừng sinh nhật sao?

Hai đứa trẻ tức khắc theo chân Tô Lạc Lạc ra khỏi đại sảnh, sau đó đi về hướng bãi cỏ, cuộc gọi điện của Tô Lạc Lạc và Dạ Trạch Hạo vẫn chưa kết thúc.

Đầu dây bên kia, Dạ Trạch Hạo hiếu kỳ hỏi, “Đi ra chưa?”

Tô Lạc Lạc lúc này đã dẫn bọn trẻ đến bãi cỏ, cô nói với Dạ Trạch Hạo ở đầu dây bên kia, “Ừ, chúng tôi đã đến rồi, anh rốt cuộc muốn làm gì thế!”

“Nhìn lên trời.” Tiếng của Dạ Trạch Hạo truyền đến.

Tiếp đến, đúng lúc này, ở nơi cách chỗ bọn họ khoảng một cây số, đột nhiên có pháo hoa rực rỡ bắt mắt bay lên trời, bất ngờ xuất hiện ở giữa không trung, chiếu sáng cả bầu trời.

Tô Lạc Lạc mắt chữ A mồm chữ O nhìn từng dãy pháo hoa, ngây người, còn kể bên cô, hai đứa trẻ hưng phấn đến độ vừa nhảy lên vừa kêu.

Pháo hoa đẹp tuyệt vời, một đốm một đốm phát ra sắc màu đẹp đẽ trên bầu trời đêm.

Long Dạ Tước cũng chậm rãi bước ra, anh mặt lạnh nhìn lên bầu trời pháo hoa, những đốm sáng rực rỡ hấp dẫn đó lúc này đây lại trở thành thứ đáng ghét trong mắt anh.

Hóa ra anh ta dùng cách này để mừng sinh nhật cô ta.

Tô Lạc Lạc hoàn toàn ngây người ra, cô nhìn những đốm pháo hoa lung linh đó, trong lòng thực sự rất cảm động, Dạ Trạch Hạo đang làm gì thế? Tại sao anh ta phải đốt pháo hoa vì cô?

Hơn nữa, những thứ này đẹp đến khiến người xem ngẹt thở và không ngừng cảm thán, Tô Lạc Lạc từ xưa đến giờ chưa thấy qua pháo hoa sắc sỡ sắc màu lại còn vô cùng đặc biệt như thế này, như thể là dãy ngân hà trong đêm đen vậy, hình dạng đặc sắc, khiến người xem ngoài việc cảm thán bất ngờ ra cũng không còn biết phải làm gì nữa.

Hai đứa trẻ cũng nhìn ngây người ra, pháo hoa thật đẹp biết bao!

Kéo dài đến hai mươi phút, Tô Lạc Lạc nắm chặt điện thoại, cũng không biết cúp máy chưa, cứ thế cùng bọn trẻ chiêm ngưỡng một buổi diễn pháo hoa đặc sắc.

Vào lúc pháo hoa cuối cùng vụt tắt thì cả bầu trời lại im lặng trở lại, nhưng mà tim Tô Lạc Lạc lại không thể dễ dàng bình tĩnh lại như thế, lúc này, cô mới nhớ ra là điện thoại chưa cúp máy.

Cô cầm lên, vẫn còn đang trong cuộc gọi với Dạ Trạch Hạo, cô vội đưa lên tai gọi nhỏ, “Dạ Trạch Hạo, anh vẫn còn ở đó không?”

“Anh còn ở đây... Sinh nhật vui vẻ nhé, trong túi hàng em đem về nhà ngày hôm nay là quà sinh nhật anh tặng em, một lát em mở ra xem đi! Ngủ ngon

nhé.” Dạ Trạch Hạo nói xong, cúp điện thoại ngay.

“Dạ Trạch Hạo...” Tô Lạc Lạc cảm động không kìm được gọi tên anh ta.

Còn người đàn ông đứng ở phía sau cô, sắc mặt tức khắc tối sầm lại, lần sinh nhật này anh cứ thế đứng trân nhìn người đàn ông khác dùng cách mà cô thích chúc mừng sinh nhật cô, và đứng xem cô gọi tên người đàn ông khác đầy tình cảm đến thế.

“Mami, đây là quà mà chú Dạ chuẩn bị cho mami sao? Đẹp quá đi.” Tô Tiểu Hinh ngược đầu nói.

Trong lòng của nhóc con không có suy nghĩ phức tạp, bọn chúng thấy thích hay thấy đẹp thì sẽ nói ra.

Tô Lạc Lạc gật đầu, “Đúng rồi, là quà của chú ấy tặng.”

“Mami, một lát ba cũng có quà tặng mami nữa đó nhé!” Tô Tiểu Sâm nói xong, quay đầu nhìn thì mới thấy ba đi đâu rồi, nhưng ban nãy rõ ràng ba đứng ở bên cạnh bọn họ, cùng xem pháo hoa mà!

Tô Lạc Lạc ban nãy cũng có cảm giác Long Dạ Tước đứng ở kế bên, nhưng khi cô quay lại nhìn thì không thấy anh ta nữa.

Trong lòng Tô Lạc Lạc có cảm động, cũng có chút ăn năn, lúc chiều Dạ Trạch Hạo có hỏi cô tại sao lại vội về nhà, cô đã nói dối trước mặt anh, rõ ràng anh ta đã sớm biết hôm nay là sinh nhật cô rồi.

Hơn nữa, ngay cả quà sinh nhật cũng mua xong cho cô luôn, và lại còn dùng cách bất ngờ đặc biệt như thế để chúc mừng cô, pháo hoa giống ban nãy nhất định là loại đặc biệt đặc đo cho xem!

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô nhận được món quà sinh nhật đặc biệt như vậy, và cũng là món quà bất ngờ nhất.

Trong lòng Tô Lạc Lạc có chút phức tạp, vừa nãy cô vẫn chưa nói cảm ơn anh ta nữa!

“Mami, chúng ta nên đi ăn bánh kem rồi đó!” Tô Tiểu Hinh kéo tay áo cô.

Tô Lạc Lạc giờ mới nhớ ra vẫn chưa cùng bọn trẻ ăn bánh kem, cô mỉm cười, “Được thôi, đi thôi! Chúng ta đi ăn bánh kem nào.” Tô Lạc Lạc dẫn bọn trẻ vào lại đại sảnh, thấy Long Dạ Tước đang ngồi trên ghế sofa, và trên tay anh bây giờ là rượu mạnh chứ không phải là sâm banh nữa. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118

21118.

Nhìn thấy bọn họ đi vào, anh lập tức để ly rượu trên tay lên bàn, nhìn bọn trẻ cười nói, “Có phải nên ăn bánh kem rồi không?”

“Dạ, ba ơi, chúng ta cùng cắt bánh kem đi!” Tô Tiểu Hinh cũng có cảm giác ba đang không vui chẳng! Bé con nũng nịu đi đến bên anh, ôm lấy tay anh, kéo anh đi về hướng bàn ăn.

Tô Lạc Lạc lén nhìn sắc mặt của Long Dạ Tước, cô muốn xem anh có phải là giận rồi không, nhưng mà mặt anh lại nở nụ cười với con gái, nhìn không ra biểu cảm gì.

Đứng trước bánh kem, Tô Lạc Lạc mở hộp bên ngoài ra, để lộ cái bánh đẹp lung linh bên trong, phía trên phủ đầy trái cây, còn trong không khí toàn mùi thơm của bơ sữa, hai nhóc con không ngừng nuốt nước miếng.

Tô Lạc Lạc chỉ cầm hai cái đèn cây phai trên cái bánh, cô hi vọng một lát hai đứa trẻ sẽ thôi tắt đèn cô.

“Mami ơi, hôm nay mami bao nhiêu tuổi?”

“Hôm nay mami bước qua tuổi hai mươi bốn.” Tô Lạc Lạc trả lời con gái.

“Mami à, mami vĩnh viễn cũng sẽ trẻ trung như vậy.” Tô Tiểu Sâm nói lời chúc.

Khóe mắt Tô Lạc Lạc lập tức có một mảng nước, cô gật đầu, “Được rồi, mami sẽ luôn trẻ trung!”

Long Dạ Tước cầm hộp quẹt lên, đốt cháy hai cây đèn cây, Tô Tiểu Sâm vội chạy đi tắt hết đèn, cả cái đại sảnh chỉ còn mỗi ánh sáng của hai cây đèn cây.

Trong đêm tối, không ngờ lại đặc biệt sáng tỏ, chiếu sáng cả bốn khuôn mặt đang vây quanh bàn ăn.

Ánh mắt sâu thẳm của Long Dạ Tước rơi lên khuôn mặt Tô Lạc Lạc, dưới ánh sáng đèn cây, khuôn mặt nhỏ của cô đặc biệt nhu mì, khiến người ta xao xuyến.

“Mami, mami ước nguyện trước đi, sau đó chúng ta cùng thổi đèn cây nhé?” Tô Tiểu Sâm nói.

Tô Lạc Lạc cười, “Được thôi, mami sẽ ước một điều ước trước.” Nói xong, Tô Lạc Lạc chắp hai tay trước ngực, nhắm mắt lại, bắt đầu ước thầm trong lòng, nguyện vọng lớn nhất của cô chính là hai đứa con có thể bình an vui vẻ trưởng thành.

Tô Lạc Lạc ước xong, nhìn sang hai đứa con nói, “Cùng mami thổi tắt đèn cây nhé!”

Hai nhóc con tức khắc chu cái miệng nhỏ lên, cùng Tô Lạc Lạc thổi đèn cây.

Sau khi thổi xong, Long Dạ Tước đã bật đèn lên, dưới ánh đèn, hai đứa nhỏ vui mừng vô cùng. Tô Lạc Lạc lấy hai cây đèn cây ra khỏi bánh, thấy hai đứa nhỏ đã cầm sẵn đĩa đứng chờ, cô không khỏi buồn cười nói, “Chúng ta phải cắt nó ra trước nhé.”

Tô Lạc Lạc cắt bánh kem ra, chia làm bốn phần, bánh kem này lớn quá, hôm nay bọn họ chắc chắn ăn không hết đâu, nhưng mà có thể cất vào tủ lạnh, ngày mai ăn tiếp.

“Ba à, phần này là cho ba đó.” Tô Tiểu Hình vô cùng có lòng, lấy miếng to nhất đưa cho Long Dạ Tước.

Long Dạ Tước bình thường không thích ăn đồ ngọt, nhưng tối nay là con cưng của anh đưa cho anh, anh tất nhiên phải ăn rồi, Tô Lạc Lạc sau khi cắt xong, cả bốn người vẫn đứng vây quanh bàn ăn bánh kem.

Tô Lạc Lạc ăn một miếng kem sữa, vừa vào miệng là tan chảy ngay, đây nhất định là dùng sữa tươi tạo thành, ngon hơn hẳn bánh kem thông thường.

Tô Lạc Lạc cắn môi, ngẩng đầu nhìn người đàn ông phía đối diện nói thật lòng, “Cám ơn bánh kem của anh.”

Long Dạ Tước ngược đầu, đôi mắt sâu nhìn cô rất lâu, “Cô thích là được.” Nói xong, anh nghiêng đầu chăm sóc con gái, nhìn thấy xung quanh miệng bé con toàn là kem sữa, anh vừa cười vừa lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau sạch khô miệng cho bé con.

Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, không biết tại sao nhưng cô cảm giác đêm nay Long Dạ Tước hình như đột nhiên lạnh nhạt hẳn với cô.

Tuy giữa bọn họ vốn không có mặn mà gì, nhưng Tô Lạc Lạc vẫn cảm thấy thái độ của anh ta lạnh hơn thường ngày mấy bậc.

Chẳng lẽ vì pháo hoa mà Dạ Trạch Hạo đốt cho cô sao? Anh ta đang ghen à?

Đợi chút, tại sao anh ta phải ghen chứ? Chẳng lẽ anh ta... thích cô?

Tô Lạc Lạc hoàn toàn không tin cái lý luận này, nhưng cô lại không nghĩ ra lý do nào khác.

Bất luận thế nào, hôm nay cô đã trải qua một sinh nhật rất hạnh phúc.

Hai nhóc con ăn xong bánh kem trong đĩa là đã no căng bụng rồi, Tô Lạc Lạc không cho phép chúng ăn nữa, hơn nữa, bây giờ cũng đã là chín giờ rồi rồi, bọn trẻ phải lên giường đi ngủ thôi, ngày mai chả phải ngày nghỉ cuối tuần đâu!

“Mami, vậy ngày mai tụi con vẫn được ăn chứ?” Tô Tiểu Hình vẫn còn lưu luyến mùi vị bánh.

Tô Lạc Lạc cười nhìn bé con, “Dĩ nhiên là con được ăn rồi! Sáng mai trước khi đi học mami sẽ cho con ăn một miếng nhỏ.”

“Dạ!” Hai nhóc con thế là thấy hài lòng.

Tô Lạc Lạc đẩy bánh kem lại, sau đó cất vào tủ lạnh.

Bốn người đều đi lên lầu, bọn trẻ lập tức chạy ngay vào phòng, lấy thiệp chúc mừng mà chúng tự tay làm mang ra tặng cho Tô Lạc Lạc.

“Mami ơi, đây là quà mà tụi con chuẩn bị cho mami nè.”

Tô Lạc Lạc cảm lấy, tuy rất đơn giản, nhưng lại là món quà cô thích nhất, cô cười và hôn vào mỗi đứa con, “Mami yêu các con lắm.”

“Tụi con cũng yêu mami và ba nữa.” Hai nhóc cười tươi rói.

Sau đó, cùng lúc nhìn nhau cười, “Ba với mami nói chuyện đi nhé! Con và em gái đi ngủ đây, tụi con sẽ ngoan ngoãn ngủ, hai người không cần vào phòng bọn con đâu nhé.”

Nói xong, hai nhóc con nắm tay nhau đi vào phòng của chúng, còn đóng cửa lại nữa.

Tô Lạc Lạc khó xử, nhưng đồng thời cũng có mắc cỡ, hai nhóc con làm vậy là ý gì chứ?

Chẳng lẽ đang tạo cơ hội cho cô và Long Dạ Tước sao?

Tô Lạc Lạc nghĩ vậy và cười phì, bọn trẻ ranh thì biết gì chứ.

Tô Lạc Lạc nói với Long Dạ Tước ở bên cạnh, "Cám ơn anh hôm nay cùng mừng sinh nhật với tôi, ngủ ngon nhé." Nói xong, cô bước nhanh về phía phòng mình.

Tô Lạc Lạc bước vào phòng rồi mới phát hiện mình có vẻ như là đang trốn chạy vậy, tại sao? Cô có gì phải trốn chứ?

Cô che lại vị trí nơi ngực, tại sao lại đập nhanh đến thế?

Tô Lạc Lạc hít thở sâu, nhìn thấy món hàng cô để trên ghế sofa ngày hôm nay, đây là thứ mà Dạ Trạch Hạo kêu cô mang về, và ban nãy anh ta có nói trong điện thoại, nói đây là quà tặng cho cô.

Tô Lạc Lạc cẩn môi, đưa tay cầm gói quà lên mở ra, cô tò mò Dạ Trạch Hạo sẽ chuẩn bị quà như thế nào cho cô.

Cô hi vọng chỉ là món quà khá bình thường thôi, nếu là quà quý giá quá, cô chắc chắn không thể nhận, hôm nay anh đốt pháo hoa cho cô chắc chắn là rất tốn kém rồi! Ít nhất cũng phải tiêu mất hơn năm trăm ngàn tệ rồi! Nghe nói pháo hoa càng đẹp thì sẽ càng mắc. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119

21119.

Mấy giây là mấy vạn tệ tiền á!

Tô Lạc Lạc xé ra rất nhanh, cô nhìn thấy cái hộp kim cương hoa văn màu trắng, cô giật cả mình, cô có một dự cảm, bên trong khẳng định sẽ có mấy loại như châu báu gì đó rồi.

Cô đưa tay mở ra, quả nhiên bên trong là một sợi dây chuyền rất tinh tế đẹp đẽ, Tô Lạc Lạc từ từ mở to mắt ra.

Trời ạ! Cái sợi dây này khẳng định phải đến mấy triệu tệ đó! Tô Lạc Lạc nhìn thấy viên kim cương màu hồng phấn quý hiếm, mà còn không phải loại nhỏ nữa, mà là một viên lớn sáng lấp lánh, bao quanh là kim cương trắng hình trái tim.

Tô Lạc Lạc nghĩ đến trên thị trường, mấy cái hạt kim cương nho nhỏ trên dây chuyền đã bán đắt đến vậy rồi, mà cái sợi dây này khẳng định giá cả không thấp, Tô Lạc Lạc bất giác cầm lấy điện thoại, chiếu theo nhãn hiệu trên hộp mà đi tìm kiếm. Chính trong lúc đó, cửa phòng của cô đột nhiên bị đẩy ra, Tô Lạc Lạc ngẩng đầu thì thấy thân hình Long Dạ Tước đứng trước cửa, một cánh tay anh để phía sau người, giống như đang giấu gì đó.

Sau đó, khi anh nhìn thấy Tô Lạc Lạc ngồi trên ghế sofa, trên đùi còn đang để sợi dây chuyền kim cương vừa mới xé ra, lại còn cầm điện thoại, dường như đang gửi tin nhắn cho ai đó, hoặc là đang trò chuyện gì đó.

Sắc mặt của Long Dạ Tước bỗng chốc tối sầm đi vài phần, anh cười mỉa mai, "Xem ra, cô đã nhận được món quà mình thích rồi, là người đàn ông đó tặng à?"

Tô Lạc Lạc chớp mắt, cũng không giấu diếm, "Đúng."

"Anh ta quả nhiên rất có lòng đồ dành cô, xem ra cô rất thích nhì." Long Dạ Tước lạnh lùng nói.

"Anh.. anh có chuyện gì sao?" Tô Lạc Lạc có chút khó hiểu nhìn anh ta, không lẽ anh ta vào đây chỉ để nói hai câu nhạt nhẽo thôi?

"Không có gì!" Long Dạ Tước hừ một tiếng, sau đó, thuận tay đóng cửa phòng cô lại.

Tô Lạc Lạc bất giác có chút bức bối, cô đi đóng cửa lại, lại vội tra xem giá cả của sợi dây chuyền, rồi ngồi lại trên ghế sofa, đồng thời cũng cảm thấy đầu có chút choáng, là hậu chứng sau khi uống sâm banh.

Tô Lạc Lạc đỡ chừng trán, cũng biết là do rượu sâm banh gây ra, cô không nên tham uống nhiều như vậy.

Tuy nhiên, tối nay có lẽ sẽ được ngủ ngon đây!

Tô Lạc Lạc cuối cùng tra ra rồi, trên trang web chính thức, cô dò từng cái một, tra đến sợi dây trên tay cô, giá hai hai triệu hai trăm ngàn tệ.

Đầu của Tô Lạc Lạc oang cả lên, Dạ Trạch Hạo tặng món quà quý giá đến vậy, cô làm sao dám nhận chứ!

Quá quý giá rồi, cô căn bản không dám nhận, Tô Lạc Lạc lập tức nghĩ rằng ngày mai cô nhất định phải trả lại anh ta lúc gặp mặt.

Cô tuyệt đối không thể nhận.

Tô Lạc Lạc đóng lại món quà xong, cô cảm thấy đầu càng lúc càng choáng rồi, cô vỗ vỗ đầu, đến lý trí cũng bắt đầu mơ hồ rồi, cô chỉ là tổng cộng uống có ba ly thôi đó!

Xem ra lần sau, không được thì không nên uống bữa bãi rồi.

Tô Lạc Lạc sau khi làm vệ sinh thì leo lên giường ngủ ngay.

Trong phòng ngủ chính. Thân hình cao to của Long Dạ Tước dựa trên giường, còn trên cái mền màu xám là cái hộp nhung màu vàng kim, đây là cả một bộ trang sức, đây chính là món quà đêm nay chuẩn bị tặng Tô Lạc Lạc. Sau đó, mới vừa rồi, anh nhìn thấy cô hân hoan mở món quà của Dạ Trạch Hạo ra, pháo hoa chúc mừng còn không đủ, cái người đàn ông đó còn tặng cô một sợi dây chuyền đá quý, vừa rồi nhìn cô cảm điện thoại không buông, hai người có phải là đang gửi tin nhắn trò chuyện hay không?

Ân ái mặn nồng, khiến anh không hiểu sao cảm thấy muốn nổi nóng, rõ ràng anh vừa rồi là có thể đưa quà cho cô rồi, nhưng mà, anh lại cứ không muốn tặng.

Nếu như cô ấy đã có món quà mình thích, anh lại hà tất phải tặng chứ?

Anh vốn nghĩ rằng cô nhận được món quà của anh, mới là thích hơn cả, thì ra anh nghĩ sai rồi.

Cô căn bản không trông đợi món quà của anh, mà là đang đợi món quà của người đàn ông đó.

Long Dạ Tước càng nghĩ càng nóng giận, nhìn phần quà để trên mền, anh không biết xử lý như thế nào nữa.

Không lẽ ném đi?

Nhưng mà nếu đã mua rồi, anh đương nhiên cũng không muốn vứt bỏ, nếu mà ném đi, không bằng đi tặng cho người phụ nữ đó.

Tâm tư Long Dạ Tước cứ có chút mâu thuẫn và phiền não, mà thời gian vô thức đã đến nửa đêm rồi.

Long Dạ Tước cuối cùng vẫn là đứng dậy, cầm lấy món quà trên cái mền, đi đến cửa phòng Tô Lạc Lạc, anh đưa tay đẩy cửa phòng ra.

Chỉ thấy trong phòng còn để lại ngọn đèn tường mờ, còn người phụ nữ trên giường đã ngủ say rồi.

Lửa giận của Long Dạ Tước lại đến rồi, cô quả nhiên không mong đợi món quà của anh, đến đợi cũng không đợi được.

Còn ngủ rất là ngon lành nữa chứ, món quà của Dạ Trạch Hạo được cô trân trọng để ở kế bên đầu giường, cô nằm nghiêng người, có vẻ như trước khi ngủ còn nhắm mắt không rời mắt cái phần quà này nữa.

Trong lòng của Long Dạ Tước lại khó chịu rồi, anh để món quà của anh để lên món quà của Dạ Trạch Hạo, vốn dĩ muốn quay người rồi đi.

Nhưng mà, anh vẫn neho mắt ngồi trước giường của Tô Lạc Lạc, anh cúi đầu xuống, nhìn cô gái trẻ thờ ơ đều đều.

Cô thay một bộ đồ ngủ vải cotton màu trắng, dưới cái cổ tròn, lộ ra xương đòn trắng nõn, còn khuôn mặt im lặng của cô làm người nhìn không rời mắt được, ánh mắt Long Dạ Tước bất giác thư giãn mà đánh giá khuôn mặt nhỏ của cô.

Từ cái vầng trán sáng bóng đến ngũ quan nhỏ nhắn của cô, sau cùng, rơi vào đôi môi hồng hào hơi hé mở, ánh mắt của anh không thể rời khỏi nữa rồi, anh cứ vậy mà nhìn chăm chăm vài giây.

Cuối cùng, giống như có con nóng khó kiềm chế dòn lên ngực, anh đột nhiên đưa ngón tay cái ra nhẹ nhàng đặt lên đôi môi đỏ hồng hào của cô, cảm xúc mềm mại đáng ngạc nhiên, màu đỏ tươi làm người khác không thể không muốn hôn ngấu nghiến, thưởng thức mùi vị của cô.

Long Dạ Tước khi cúi xuống một chút, ngửi thấy một chút mùi rượu, anh bất giác nhoen miệng cười, cái người phụ nữ đêm nay đã uống không ít rượu sâm banh rồi!

Vì vậy, lúc này cô đang ngủ, kì thực là có nồng nặc mùi rượu.

Long Dạ Tước bất giác vui một chút, anh cứ thế mà nghiêng người, môi chỉ cách đôi môi hồng của cô, cự ly vài centimet thôi, anh nhẹ nhàng đánh giá, đến khi, anh căn bản không thể nhịn nổi nữa.

Đôi môi mỏng của anh cứ thế mà hôn lấy miệng cô.

Tô Lạc Lạc lúc này đang trong giấc mơ, đâu có biết có người đang hôn mình, cô tưởng đây là mơ, hơn nữa, cô cũng không biết người hôn mình là ai.

Trong tình huống không ghét bỏ đó, cô lại từ từ mở môi tiếp nhận.

Do cô tưởng đó là mơ, vì vậy, trong mơ hoang đường cỡ nào cũng không thành vấn đề rồi!

Long Dạ Tước bất giác kinh ngạc vui mừng, cô không cự tuyệt anh, anh vươn tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ của cô, cái tay còn lại giữ chùng đầu cô, làm cho cái hôn này, càng sâu, càng lâu.

"Uhm.." Tô Lạc Lạc phát ra âm thanh nhỏ, cái tay nhỏ của cô cũng bất giác tự động ôm lấy cổ của người đàn ông. Lúc này, Long Dạ Tước không thể không thở gấp một chút, sự chủ động của người phụ nữ này, làm cơ thể anh trở nên càng thất chặt lại. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120

21120. Dù gì thì trong suốt năm năm nay, chỉ có một lần đó là anh sống phóng túng thôi, trước đó anh không hề có khát khao gì đối với phụ nữ, nhưng bây giờ gặp phải người phụ nữ này, hình như cơ thể anh lại bị lay tỉnh vậy, trở nên không thể khống chế được.

Tô Lạc Lạc cảm thấy đây là mơ, cô ở trong mơ cùng một người đàn ông có một nụ hôn.

Long Dạ Tước vốn nghĩ rằng có thể hôn cô không cần lo nghĩ gì, thám hiểm nơi bí mật của cô, nhưng đến cùng anh vẫn không thể vượt qua giới hạn cuối cùng đó, nếu để cô ta biết được anh tranh thủ lúc cô say rượu để đụng cô, chắc cô ta sẽ giận điên thôi!

Thế nên, anh chỉ có thể chán nản bước ra ngoài mà thôi.

Còn đôi môi hồng nõn nà của Tô Lạc Lạc thì bị hôn đến sưng lên, bản thân cô cũng chưa tỉnh lại, tiếp tục mơ giấc mơ của cô.

Tối hôm đó, Long Dạ Tước hoàn toàn không ngủ được, trong đầu chỉ toàn hình bóng thân thể hoàn mỹ của cô gái ở phòng kế bên, khiến anh ta thực sự muốn bắt chấp tất cả chiếm lấy cô ấy thôi.

Sáng sớm.

Tô Lạc Lạc đầu đau như búa bổ, cô mơ màng mở mắt ra, nghĩ đến việc phải đưa bọn trẻ đi học, mi mắt cay rất cố gắng mở ra mấy lần mới có thể mở ra hoàn toàn.

Cô đưa tay mò lấy điện thoại ở bên giường, lấy được rồi, cô nhấn để xem thời gian, tức khắc, cô bị giật mình tỉnh ngủ hẳn.

Giờ cơ?

Chín giờ rưỡi rồi?

Vậy bọn trẻ đâu?

Tô Lạc Lạc vội ngồi dậy, đẩy cửa đi ra, nhìn thấy phòng bọn trẻ không có ai, phòng Long Dạ Tước cũng không có ai.

Tô Lạc Lạc hít một hơi sâu. Trời đất! Không ngờ cô ngủ trễ đến thế, còn Long Dạ Tước thì chắc là đưa bọn trẻ đi học rồi!

Tô Lạc Lạc vỗ đầu vài cái, sau này tuyệt đối không được uống rượu nữa, còn nữa, tối qua cô mơ giấc mơ gì thế? Lại còn mơ có một nụ hôn với người đàn ông xa lạ, hình như hôn rất lâu...

Còn tai chạm tóc, môi lưỡi quần quýt lấy nhau...

Trời ơi! Mắt mặt quá, may là chỉ là một giấc mơ thôi.

Tô Lạc Lạc lại nghĩ ngay đến một chuyện khác, cô nhất thiết phải mang món quà của Dạ Trạch Hạo trả cho anh ta.

Cô tuyệt đối không thể nhận món quà đặc giá đến thế.

Tô Lạc Lạc nghĩ như thế, vội đẩy cửa vào phòng, khi cô nhìn lên tủ đầu giường, nơi để món quà, thì bất ngờ phát hiện bên trên nó lại có thêm một cái

hộp vuông màu vàng kim, Tô Lạc Lạc bất ngờ hết mấy giây.

Cái hộp này ở đâu ra thế? Sao lại ở trong phòng cô thế này? Tối qua cô rõ ràng nhớ là cô chỉ có một cái hộp thôi mà!

Tô Lạc Lạc ngồi xuống, cầm hộp nhưng lên, mở ra, phụt chốc.....

Cô đơ như hóa thạch.

Trong hộp này là cả một bộ trang sức đá quý luôn, mà mỗi một món đồ đều toát ra cảm giác quý giá đắt đỏ cả.

Trời đất! Đây là quà của ai tặng đây?

Tô Lạc Lạc cắn môi, cố gắng hồi tưởng lại, bất giác, mặt cô đỏ lên.

Trời! Chẳng lẽ đây là quà của Long Dạ Tước tặng cô?

Nhưng mà tối qua trước khi cô đi ngủ, rõ ràng món quà vẫn chưa có mà, chẳng lẽ nửa đêm anh ta lợi dụng lúc cô ngủ say, vào phòng để ở đây?

Tô Lạc Lạc giật mình vội cúi đầu, cẩn thận kiểm tra quần áo của mình, cuối cùng, cô đặt tay lên đôi môi đỏ, hình như có chút sưng.

Đầu cô lập tức như muốn nổ tung.

Chẳng lẽ giấc mơ đêm qua không phải là mơ? Mà đêm qua thật sự có người hôn cô rồi?

Và người này chính là Long Dạ Tước!

Tô Lạc Lạc mắc cỡ đến mặt đỏ ửng ngay, nghĩ đến món quà dôi ra này, lại nghĩ đến giấc mơ thật đến không tưởng, Tô Lạc Lạc vô cùng chắc chắn.

Cô cảm thấy ngại muốn chết, tối qua cô còn tưởng đó là một giấc mơ nên trong mơ cô không hề từ chối người đàn ông đó, cô cảm thấy anh ta hình như không chỉ hôn môi, mà còn... còn thám hiểm nhiều hơn nữa.

Tô Lạc Lạc che mặt, cô thật không muốn sống nữa mà, đồng thời, cũng có chút giận, Long Dạ Tước thật không phải quân tử mà! Không ngờ lại lợi dụng lúc cô ngủ lên vào phòng cô, lại còn hôn cô như thế.

Thêm nữa, nếu món quà này là của anh ta tặng, thì tại sao anh ta phải tặng món quà trang sức quý giá đến thế cho cô chứ?

Tô Lạc Lạc muốn phát điên, nhìn hai món đồ đá quý, cô thật sự không dám nhận món nào cả, cô nghĩ trong lòng, nhiệm vụ hôm nay của cô là trả hai món quà này về cho hai người đàn ông đó.

Tô Lạc Lạc đi vào phòng tắm, nhìn vào gương thấy đôi môi vẫn còn sưng đỏ, lần này thì cô dám khẳng định chắc nịch rồi, tối qua Long Dạ Tước đích thị là có hôn cô rồi.

Thật xấu hổ, cô phải làm gì đây? Xem như không có gì xảy ra?

Đúng, cũng chỉ có thể xem như không có gì xảy ra thôi, cô tuyệt đối không nhắc đến chuyện này.

May mắn là chỉ là một nụ hôn, chứ không phải xảy ra chuyện không thể nào cứu vãn được.

Một lát thôi cô sẽ mang món quà này trả cho anh ta ngay! Còn chuyện nụ hôn, cô sẽ giả bộ không nhớ vậy!

Tô Lạc Lạc dĩ nhiên không muốn giả mất trí nhớ rồi! Cô nên trách mắng anh ta thật dữ dội vô, tại sao anh ta lại làm thế, đây là hành vi rất không lễ phép.

Càng bực hơn là tối hôm qua cô còn hưởng ứng lại. Được thôi! Miệng lưỡi độc ác của anh ta, cô cũng được dịp trải nghiệm rồi, lỡ như anh ta lại cắn ngược lại cô, nói là tối qua khi cô ngủ lại quyến rũ anh ta nữa, vậy thì cô sẽ không biết phải trả lời thế nào đâu.

Cũng giống như lần trước vậy, rõ ràng là anh ta tự chủ động hôn cô, lại còn có lý do nói cô quần khăn tắm quyến rũ cô, cô còn có thể nói gì nữa chứ?

Tô Lạc Lạc vừa nghĩ linh tinh, vừa vội mặc quần áo, nhìn thấy hai món quà đắt giá này Tô Lạc Lạc cảm thấy quà của Long Dạ Tước đắt hơn, nên trả cho anh ta trước vậy!

Tuy chiều nay anh cũng sẽ về đây, nhưng món quà trên tay cô, cô lại thấy phồng tay, thế nên cô nhất thiết phải nói ngay với anh ta rằng cô sẽ không nhận món quà này đâu.

Tô Lạc Lạc chỉ có thể cầu cứu Hạ Thâm thôi, kêu cô ấy đến đón cô, sau đó đi tìm Long Dạ Tước.

Hạ Thâm vừa hay dạo này đang cảm thấy vô vị, rất nhanh là qua đến nơi đón cô, khoảng mười giờ rưỡi là đến nơi rồi.

Vừa ngồi lên xe, Hạ Thâm nghe nói hôm qua sinh nhật cô, tức khắc kinh ngạc nói, “Sao cậu không nói tớ nghe?”

“Tớ cũng muốn ăn sinh nhật cùng cậu lắm, nhưng Long Dạ Tước chắc chắn không cho phép tớ tự dẫn bọn trẻ ra cửa, nên nếu tớ mời cậu qua nhà, cậu chắc chắn sẽ thấy mất tự nhiên, nên cuối cùng quyết định không nói cậu biết, trưa nay tớ mời cậu ăn trưa.”

“Vậy thì còn được được.” Hạ Thấm cười híp mí nói.

Sau đó Tô Lạc Lạc lại nói chuyện món quà, nhưng cô không nhắc đến nọ hôn.

Hạ Thấm nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ, “Cậu nói đi, cậu tìm đâu ra mà có nhiều may mắn thế, cùng lúc nhận được hai món quà quý giá đến thế, lại còn nhận từ hai người đàn ông tuyệt vời đến thế.”

“Tớ cũng không muốn nhận món quà quý giá đến thế mà, nên bây giờ không phải đang vội qua đó trả lại hay sao?” Tô Lạc Lạc nói với gương mặt ảm ức.

“Cậu đó! Hay là cứ nhận đại đi! Như vậy thì khi nào cậu đem chúng đi bán thì sẽ trở thành triệu phú rồi.” Hạ Thấm cười híp mí nói đùa.

Tô Lạc Lạc vội lắc đầu, “Tớ không thèm đâu.”

“Tại sao không thể nhận, đây rõ ràng đều là bọn họ cam tâm tình nguyện tặng cho cậu mà! Nếu đã tặng cho cậu rồi, vậy thì là của cậu rồi.” Tô Lạc Lạc tiếp tục lắc đầu, “Nói thì nói thế, lấy quà của người ta thì sau này tớ sẽ không có quyền phát biểu ý kiến gì nữa cả, nên tớ không hi vọng mình thiếu nợ bất cứ ai, nếu là món quà nhỏ thì sau này tớ còn có thể trả nợ ân tình, còn bây giờ, món quà lớn như thế, sau này tớ bán nhà bán cửa cũng trả không lại được!” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121

21121.

Hạ Thấm nghĩ rằng cô ấy nói đúng, cô cũng chỉ là nói chơi thôi, Tô Lạc Lạc là người như thế nào, cô rất rõ.

Lúc trước đại học năm nhất, chính vì cô giúp che mưa qua một lần, sau đó, cô ấy đã cảm kích cô mấy lần, còn mời cô ăn cơm, tuy là lúc đó hai đứa còn hơi nghèo, nhưng rất tương thân tương ái, cùng bên nhau đến giờ trở thành chị em tốt.

"Cậu nói bây giờ Long Dạ Tước sẽ ở đâu?"

"Anh ta đương nhiên là ở công ty của anh ta rồi! Cậu có muốn gọi điện thoại hỏi anh ta không?"

Tô Lạc Lạc nghĩ một hồi, cũng được, tránh phải đi không công một chuyến, cô cầm lấy điện thoại gọi cho số điện thoại của Long Dạ Tước.

Lúc để vào tai nghe, cô bất thành linh cảm thấy căng thẳng, cái hôn tối qua làm cô có chút ám ảnh.

"Alô!" một giọng trầm thấp của người đàn ông vang lên, nhẹ nhàng như rượu.

"Long Dạ Tước, là tôi, Tô Lạc Lạc, tôi muốn hỏi bây giờ anh đang ở đâu?" Tô Lạc Lạc có chút căng thẳng.

"Tôi ở công ty."

"Tôi... tôi có việc muốn tìm anh, tôi có thể đi gặp anh không?" Tô Lạc Lạc nghiêng môi, cảm giác rất là bức mình khi phải đưa ra yêu cầu như thế.

"Được thôi, cô đến đi!" Người đàn ông lại rất là thoải mái, hơn nữa không hỏi gì thêm qua điện thoại.

"Được, tôi đến đây." Tô Lạc Lạc nói xong, nhanh chóng cúp máy.

Hạ Thấm kể bên nghe rồi, bất giác cười hỏi, "Cậu lo lắng về điều gì? Các cậu cũng đều sinh hoạt chung rất nhiều ngày rồi, cậu còn sợ anh ta nữa à?"

"Tớ đương nhiên không sợ anh ta á! Tớ chỉ là...chỉ là không quen chủ động gọi điện cho anh ta thôi." Tô Lạc Lạc phản bác một tiếng.

Xe của Hạ Thấm lái đến tòa nhà trung tâm thành phố đất đỏ, tòa nhà tiêu điểm của thành phố này.

Cái tổng bộ toàn cầu của tập đoàn Long thị này giống như thành trì bằng sắt thép vậy.

Tô Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn một cái, bất giác nuốt nước miếng, đây là nơi Long Dạ Tước mỗi ngày làm việc, cô trước đó lại không lưu ý nhìn, lúc này nhìn lại, cô lại cảm nhận được năng lực của anh ta rất vượt trội, một mặt phi phàm khác của anh.

Nhưng mà khi ở nhà, rõ ràng anh cũng là người thích tính toán với cô, Tô Lạc Lạc có chút không hiểu nổi.

Xe của Hạ Thẩm dừng bên dưới bậc đá, nói với cô, "Cậu đi đi! Tớ thì không đi đâu?"

"Tại sao vậy?" Tô Lạc Lạc hiếu kỳ hỏi.

"Tại vì khí chất của Long Dạ Tước này quá mạnh, đứng trước mặt anh ta, tớ không thở nổi luôn."

Tô Lạc Lạc khúc khích cười, "Không phải vậy chứ!"

"Cậu đẻ con của anh ta rồi nên cậu nhất định là không cảm thấy, nhanh đi đi! Tớ ở đây đợi cậu."

Tô Lạc Lạc đẩy cửa xe bước xuống, cô bước lớn đến bậc thang, không biết tại sao, đứng trước tòa nhà của công ty này, cô cảm thấy áp lực không nhỏ.

Cô đi vào đại sảnh rộng rãi, cảm thấy bản thân nhỏ bé tựa như một con kiến vậy, trong lúc Tô Lạc Lạc đang không biết làm thế nào để gặp Long Dạ Tước, đột nhiên một cô trợ lý xinh đẹp tiến đến, "Xin hỏi, cô là Tô Lạc Lạc tiểu thư à?"

"Đúng, là tôi." Tô Lạc Lạc gật đầu.

Tổng Nhã lên ồ một tiếng, cái vị tiểu thư này là người con gái nhận được phần quà mà cô chọn cho, nhìn có vẻ tuổi còn nhỏ ghê!

"Tôi là trợ lý cá nhân của Long tổng, xin mời theo tôi qua bên này." Tổng Nhã nghênh tiếp cô, đưa cô tới một thang máy cá nhân, đây là thang máy chuyên dùng của Long Dạ Tước.

Tô Lạc Lạc không ngờ tới Long Dạ Tước lại có chuẩn bị trước, nếu không, cô có thể thật sự không kiếm được.

"Tôi tiểu thư, cô là bạn gái của Long tổng à!" Tổng Nhã cười hỏi.

Tô Lạc Lạc nghe thấy vậy, nhanh chóng lắc đầu phủ nhận, "Ồ? Tôi không phải."

"Cô không phải á!" Tổng Nhã kinh ngạc, vậy cô ta với Long tổng là quan hệ gì vậy?

Tô Lạc Lạc siết chặt túi trong tay, trong lòng nghĩ, một chút trả xong, cô lập tức đi ngay!

Thang máy mười mấy giây là đến tầng cao nhất, tim của Tô Lạc Lạc đập nhanh, lúc đi ra thang máy, nhìn thấy phong cảnh trên không của hành lang, lập tức hít một hơi dài, trời ạ! Đứng ở chỗ này, lại có một loại cảm giác như nhìn bao quát cả thiên hạ vậy.

Đồng thời, cũng có một loại cảm giác càng cao càng cô độc.

"Tôi tiểu thư, mời bên này, Long tổng chúng tôi đang đợi cô." Tổng Nhã rất lễ phép mà mời cô.

Tô Lạc Lạc nở nụ cười, "Cô thư ký, cô không cần tôn xưng tôi như vậy, tôi cũng chỉ là người bạn bình thường của anh ta thôi."

Tổng Nhã thì không nghĩ vậy đâu! Nếu như là bạn bình thường, biểu cảm mấy ngày trước của Long tổng, giải thích sao? Đó rõ ràng là cô gái mà anh ta thích mà!

Không lẽ Long tổng vẫn chưa cura đồ được cô ấy? Sao có thể như vậy được? Sức hấp dẫn của Long tổng lớn mạnh như vậy, tại sao không thể theo đuổi được một cô gái?

Bây giờ, chỉ cần anh vẫy tay, không biết bao nhiêu cô gái xếp hàng để được sa vào lòng của anh ta đó!

Tổng Nhã gõ cửa phòng làm việc Long Dạ Tước một cái, tiếp theo đó, cô đẩy cửa vào, nói với Tô Lạc Lạc, "Tôi tiểu thư, xin mời!"

Tô Lạc Lạc gật đầu, cô cầm cái túi rồi đi vào.

Cô vừa đi vào, nhìn thấy một phòng làm việc rộng lớn, lập tức mở to con mắt, đây là phòng làm việc kiểu lớn gần năm trăm mét vuông, chỉ đơn giản bày một bộ ghế sofa cao cấp, còn có một kệ sách, tiếp đó, chính là một bộ bàn ghế cao cấp, còn có chậu cây trong góc.

Hàng cửa sổ kính trong suốt từ trần đến sàn trông rất đáng kinh ngạc.

Đây là nơi làm việc mỗi ngày của Long Dạ Tước.

Mà lúc này, Tô Lạc Lạc nhìn thấy bóng lưng của người đàn ông đứng đút một tay vào túi quần, trước cửa sổ kính to đó. Thân hình cao to tào nhả, vô hình trung tỏa ra một loại khí chất thương gia đế vương.

Tô Lạc Lạc trong lòng thất lại, hôm nay, cô thật sự là mới biết thêm về người đàn ông này.

"Chuyện là... tôi đến để hỏi anh tối qua có phải anh tặng quà cho tôi không." Tô Lạc Lạc lo lắng đến nói lắp bắp.

Cô nhanh chóng âm thầm an ủi bản thân, phải bình tĩnh, phải trấn tĩnh.

Người đàn ông quay đầu lại, khuôn mặt tuần kiết bất phàm, hoàn mỹ đến làm người khác ngạt thở, đôi ngươi sâu thẳm chậm chậm vây lấy cô.

"Đứng." Anh trầm giọng mở miệng.

"Anh tặng lúc nào vậy?" Khuôn mặt Tô Lạc Lạc đột nhiên đỏ lên

"Trời sáng lúc hơn một giờ đó!" Long Dạ Tước nói xong, rồi cười một cách đầy ẩn ý.

Tô Lạc Lạc nhìn thấy anh ta cười, mặt càng đỏ hơn, cô nhanh chóng lấy món quà trong túi ra, đặt trước bàn uống trà trước ghế sofa, "Quà anh tặng tôi không thể nhận, tôi đến là để trả lại cho anh."

"Tại sao không thể nhận?" đôi chân dài của người đàn ông một bước một bước đi đến chỗ cô.

"Quá quý trọng rồi." Tô Lạc Lạc nói xong, liền có ý định rời khỏi, "Nói chung, tôi sẽ không nhận, vì vậy, anh lấy về đi!"

"Tôi Long Dạ Tước đã tặng quà cho ai, trước giờ không hề có chuyện lấy về cả." Người đàn ông nhún mắt không vui.

"Đó là chuyện của anh, nói chung, tôi sẽ không lấy." nói xong, Tô Lạc Lạc nhanh chóng nói, "Tôi còn có việc, tôi đi trước." "Đợi chút, đem món quà đi." Long Dạ Tước giọng trầm mệnh lệnh. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122

21122.

Tô Lạc Lạc quay người nhìn anh, từ từ mở to con mắt nói, "Tôi nói rồi tôi không thể nhận."

"Cô cũng có thể nhận của người khác rồi, tại sao không nhận của tôi chứ?" Long Dạ Tước ngữ khí lạnh đi mấy phần, dây chuyền kim cương của Dạ Trạch Hạo, cô ta lại có thể xem như báu vật?

Tô Lạc Lạc chớp mắt, lập tức nghĩ thông, "Anh nói Dạ Trạch Hạo đó hả? Tôi cũng không nhận mà! Tôi bây giờ đi trả anh ta đây."

Long Dạ Tước từ từ đứng hình, "Cô cũng không nhận của anh ta à?"

"Tôi đương nhiên không nhận á! Món quà quý trọng như vậy, tôi đều không muốn nhận," Nói xong, Tô Lạc Lạc có chút đơ, tại sao lại phải nói cho anh ta biết cái đó?

"Đây là tôi đặc biệt vì cô mà mua, bất luận cô nhận hay không, đều đã thuộc về cô rồi, cô cầm ra ngoài, thuận tiện kiếm một chỗ nào đó ném đi!" Long Dạ Tước đột nhiên cầm món quà lên, đôi chân dài bước một bước, đến gần cô, nắm bàn tay nhỏ của Tô Lạc Lạc một cái, món quà lại nhét lại vào trong lòng cô.

Tô Lạc Lạc có chút sốc nhìn anh, "Này, anh.."

Long Dạ Tước mắt lạnh lùng nhìn cô, "Cô cũng có thể cầm lấy đi quỳên góp."

"Tôi mới không cần, tôi không cần..." Tô Lạc Lạc giận rồi, ở đâu ra loại cường ép người khác nhận quà cơ chứ?

Tô Lạc Lạc nói xong, định đem món quà nhét lại vào tay anh ta, thì ngay lúc đó, người đàn ông với cánh tay dài, một tay giữ lấy vai cô lại, tay còn lại luồn vào sau đầu cô.

Tô Lạc Lạc cứ như thế mà ôm lấy món quà, cả người ngã vào lòng của người đàn ông, và một giây sau.

Người đàn ông cúi người xuống, đối mặt chuẩn với đôi môi của cô chuẩn bị la toáng lên, đặt lên nụ hôn mãnh liệt.

Tô Lạc Lạc mở to con mắt, chết tiệt thật, cái người đàn ông này hôn cô đến nghiện rồi sao? Làm gì cứ động chút lại hôn cô rồi?

Trong tay của Tô Lạc Lạc ôm lấy quà, đến tay để đẩy anh cũng không rảnh, cô chỉ có thể cuộn người lại, trừng to con mắt, nhìn đôi mày lạnh lùng phía trước, đầu óc trống rỗng.

Long Dạ Tước thật sự hôn cô thành con nghiện rồi, chính ngày hôm qua, không, thật sự chính xác hơn, nụ hôn đầu tiên năm năm về trước, đã làm anh ghi nhớ trong đầu, quên không được.

Tô Lạc Lạc ngoài tức giận ra, còn lo lắng, trời ạ! Đây là phòng làm việc đó! Lúc nào cũng có thể có người đẩy cửa vào á!

Trong cái thanh thiên bạch nhật mà làm cái chuyện này, cô còn mặt mũi nào nữa?

Trong đầu Tô Lạc Lạc một bên rối lên, một bên dùng sức muốn tránh khỏi cái hôn của anh ta.

Nhưng mà bàn tay to lớn của người đàn ông giữ chùng đầu, khiến cô tránh né cỡ nào cũng vô dụng, anh cưỡng chế mà siết chặt dính lại gần nhau.

Cứ như vậy, Tô Lạc Lạc rơi vào một trận hôn mãnh liệt, lúc cô sắp hết hơi, người đàn ông tốt bụng bỏ cô ra, cô hít một hơi không khí trong lành, một khuôn mặt đã đỏ đến mang tai.

"Anh...Long Dạ Tước, anh thật khốn nạn vô sỉ." Tô Lạc Lạc lập tức che lại đôi môi đỏ bị hôn sưng lên, một khuôn mặt khiêu nại đầy oán niệm.

"Nếu như cô hôm nay không cầm món quà từ phòng làm việc tôi đi, cô đừng mơ đi ra khỏi cánh cửa này, nếu như cô muốn giao cho người khác, ném đi, vậy tôi sẽ kiếm cô bồi thường." Người đàn ông bá đạo vô đối phát ra âm thanh.

"Anh.." Tô Lạc Lạc rốt cuộc cũng nhận ra cái gì gọi là vô lại, người đàn ông rõ ràng với cái thân phận cao quý như thế lại ở trước mặt cô giờ trò vô lại.

"Món quà của Dạ Trạch Hạo, cô tốt nhất hôm nay trả lại cho hắn ta, nếu còn ở trong nhà tôi, tôi không ngại hủy đi đâu."

"Anh..."

Tô Lạc Lạc mặt mày hai lần anh anh, lại không nói ra được, cô tức muốn điên rồi.

"Được rồi, cô có thể đem phần quà rời khỏi." Long Dạ Tước lại không hề giữ cô lại.

Tô Lạc Lạc vốn dĩ qua đây trả lại quà, mà bây giờ, cô vẫn ôm món quà tức hồng hộc mà ra cửa, cô chưa bao giờ thấy người đàn ông nào khốn nạn như vậy.

Tô Lạc Lạc đi thẳng một đường đến thang máy, Tống Nhã đang đợi cô ở đó, "Tô tiểu thư, tôi tiễn cô xuống dưới!"

Tô Lạc Lạc gật đầu, nhưng là giấu mặt đi, một khuôn mặt tức tối.

Tống Nhã thâm kinh ngạc trong lòng, không lẽ Tô tiểu thư và Long tổng gây nhau rồi? Sắc mặt sao mà phẫn nộ vậy?

Đến được dưới lầu, Tô Lạc Lạc nói với Tống Nhã, "Không cần tiễn nữa, cảm ơn."

Nói xong, Tô Lạc Lạc nhanh chóng đi ra ngoài đại sảnh.

Hạ Thâm đang đợi cô phía dưới lầu, đang xem tin tức tầm phào, ngẩng đầu nhìn thấy Tô Lạc Lạc xuống tới rồi, mà trong tay vẫn cầm món quà vừa nãy đem đi.

Tô Lạc Lạc ngồi vào trong, Hạ Thâm hiếu kỳ hỏi, "Làm sao vậy? Long Dạ Tước không có trong công ty sao? Làm gì mà cầm món quà về vậy?"

"Đừng nói nữa, anh ta không chịu lấy lại." Tô lạc Lạc nghĩ tới chuyện cưỡng hôn vừa rồi, tức đến mặt đỏ hồng lên.

Hạ Thâm kinh ngạc mà mở to mắt, "Tại sao chứ?"

"Anh ta nói, cho dù để tôi ném đi, anh ta cũng không muốn lấy lại." Tô Lạc Lạc bây giờ nhìn thấy bộ trang sức này, cũng không biết phải làm như thế nào nữa.

"Quả nhiên có tiền là muốn gì cũng được nhỉ!" Hạ Thâm cười lên.

Tô Lạc Lạc tâm trạng hiện tại muốn khóc mà không được, làm sao mà dám cười?

Cô xoắn cả lông mày suy nghĩ, "Bỏ đi, đợi tới tối nay về sớm một chút, sẽ giấu món quà này về lại phòng anh ta, coi như tặng lại cho anh ta, sau này đừng lấy chuyện này ra để nói nữa là ổn."

Hạ Thâm tán thành, "Đúng, cậu cứ làm vậy đi! Anh ta tưởng cậu nhận lấy rồi, kì thực cậu đã trả lại cho anh ta rồi."

"Một chút nữa tớ còn phải qua chỗ Dạ Trạch Hạo trả lại cho anh ta."

Trong lòng Hạ Thấm kích động, "Nói như vậy, tớ có thể được nhìn gần nam thần của mình rồi?"

"Uhm, một chút nữa cậu có thể nhìn thấy anh ta rồi." Tô Lạc Lạc mừng cho cô một chút.

"Lạc Lạc, cậu đối với mình tốt quá." Hạ Thấm cười.

"Chúng ta đi ăn cơm trước, ăn xong cơm rồi mới đi tìm anh ta."

"Uhm, khoảng thời gian như vậy thật là tuyệt." Hạ Thấm rất là vui á!

Vừa có bữa ăn lớn có thể ăn, lại có thần tượng có thể gặp

Tô Lạc Lạc mời cô ấy ăn món hải sản tự chọn, hai người đều ăn rất no, mà Tô Lạc Lạc cũng rất vui, con tức bị Long Dạ Tước gây ra đều quên sạch hết.

Ăn cơm xong, hai người đi tản bộ gần đó, Tô Lạc Lạc cầm lấy điện thoại, gọi cho số của Dạ Trạch Hạo.

"Alo..." Âm thanh chưa tỉnh giấc vang lên.

"Anh còn chưa dậy à!" Tô Lạc Lạc ngạc nhiên hỏi.

"Em đang ở đâu?"

"Tôi ở bên ngoài á!"

"Qua nhà anh, sẵn tiện mua chút đồ ăn đem qua luôn."

"Anh muốn ăn gì?"

"Tùy ý cái gì cũng được, mua thêm chút trái cây đại loại vậy nữa."

"Này, tôi với bạn đang ở cùng nhau, bạn của tôi muốn gặp anh, được không vậy?" Tô Lạc Lạc bắt gặp thỉnh cầu ý kiến của anh.

"Là bạn gì của cô?"

"Là chị em tốt nhất của tôi."

"Được, cô dẫn cô ấy đến đi!" nói xong, bên đó cúp điện thoại rồi.

Tô Lạc Lạc nghe tiếng anh vừa mới dậy, thật không biết nói gì luôn, sinh hoạt của ngôi sao là không có qui tắc như vậy sao? Nói không chừng tối qua lại chơi game nữa rồi!

Tô Lạc Lạc nghĩ một hồi, rồi đi đến nhà hàng bên cạnh mua cơm nước cho anh, sẵn tiện có tiệm trái cây gần đó mua chút trái cây. Sau khi mua hết tất cả, hai người bắt đầu đi đến nhà Dạ Trạch Hạo. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123

21123.

Đứng trước biệt thự lớn nhà Dạ Trạch Hạo, Hạ Thấm ồ lên, “Thần tượng của tớ thật là có tiền mà!”

“Anh ta thực sự rất có tiền.” Tô Lạc Lạc cười.

Hạ Thấm lập tức tìm đập nhanh hơn, Tô Lạc Lạc nhấn chuông cửa, cửa lập tức tách một tiếng mở ra.

Tô Lạc Lạc không quên cầm theo cả hộp quà, còn Hạ Thấm theo cô vào vườn hoa với gương mặt vui vẻ đầy kích động. Đại sảnh ở trong tầm mắt rồi, Tô Lạc Lạc bước vào, thấy Dạ Trạch Hạo mặc một bộ đồ thoải mái ngồi trên ghế sofa, trên tay cầm Ipad, vừa nhìn là biết đang chơi game.

Hạ Thấm lập tức kìm nén hết lớn thành tiếng, dùng tay bịt miệng lại, đôi mắt cô cười đến nỗi thấy lợi không thấy mắt luôn rồi. Trời hời, là thần tượng đó!

Dạ Trạch Hạo bây giờ đang ở trước mặt cô đó, sao lại không kích động cho được.

Dạ Trạch Hạo đặt Ipad xuống, đôi mắt mê người nhìn lên, nhìn Tô Lạc Lạc xong, lại nhìn về cô gái đầy kích động đang nhìn anh, nhoen miệng cười, chào hỏi, “Xin chào.”

“Chào anh chào anh... Tôi là Hạ Thắm, rất vui được gặp anh... Anh trông còn đẹp trai hơn cả trên phim nữa.” Hạ Thắm tức khắc mặt đỏ đến mang tai mở lời, hoàn toàn không còn chút gì sự lý trí bình tĩnh hằng ngày.

Tô Lạc Lạc lén kéo cô ấy, ra ý không nên mất hình tượng quá.

Hạ Thắm lập tức hít một hơi sâu, tay và chân không biết phải để ở đâu luôn.

Tô Lạc Lạc đưa thức ăn mang về đến trước mặt anh ta, “Mau ăn đi thôi!” Nói xong, cô lại mang trái cây đến nhà bếp, rửa sạch rồi mang lên.

“Hạ Thắm, đừng có đứng như thế! Ngồi đi.” Tô Lạc Lạc kéo bạn thân ngồi xuống ghế sofa, đôi người có thần của Dạ Trạch Hạo nhìn bọn họ, nói “Tôi ăn com trước, hai người ăn trái cây đi.”

Nói xong, anh ta mở hộp com ra ăn, Hạ Thắm ngồi ở bên cạnh đờ cả người, cô không ngờ bản thân lại có may mắn nhìn thần tượng của mình ăn com.

Tô Lạc Lạc hái một trái nho nhét vào miệng cô, vì Hạ Thắm đã vui đến nỗi quên không khép miệng lại.

Tô Lạc Lạc vừa ăn trái cây vừa nhìn Dạ Trạch Hạo đang ăn rất tao nhã, cảm kích nói, “Cảm ơn pháo hoa của anh tối hôm qua, rất đẹp đó.” Nói xong, lại đỏ mặt nhìn anh ta, “Sao anh biết được hôm qua là sinh nhật tôi vậy?”

“Mỗi một nhân viên trong công ty anh đến ngày sinh nhật đều được tặng một món quà, còn quà của em thì do đích thân anh chọn, thích không?” Dạ Trạch Hạo nở nụ cười hỏi.

Tô Lạc Lạc nhắc đến quà, vội lấy trong túi ra hộp quà hôm qua anh tặng đưa trả anh ta, “Món quà này của anh tôi không thể nhận, anh lấy lại đi!”

Dạ Trạch Hạo cắn đũa chớp mắt nhìn cô, “Tại sao em không thể nhận?”

“Đắt quá, tôi không thể nhận.” Tô Lạc Lạc nói nghiêm túc.

“Không đắt mà! Chỉ là món đồ trăm mấy ngàn tệ thôi, anh vẫn có thể tặng được mà.” Dạ Trạch Hạo không nghĩ vậy.

Tô Lạc Lạc cảm thấy may là tối qua có đồ giả của nhãn hiệu này rồi, cũng biết giá tiền cụ thể của sợi dây chuyền này, không ngờ Dạ Trạch Hạo lại lừa cô.

Còn Hạ Thắm ở bên cạnh cũng biết giá cụ thể, lúc này, nghe Dạ Trạch Hạo nói như thế, cô nhìn Dạ Trạch Hạo một cái, lại quay sang nhìn cô bạn thân, lần này chắc chắn là có gì đó rồi đây.

“Nói chung tôi không thể nhận, pháo hoa tối hôm qua đã là món quà tốt nhất rồi, nên, trả cho anh nè.”

Dạ Trạch Hạo cũng đã ăn khá no rồi, anh cầm một trái táo lên cắn một miếng, vừa nhai vừa nhìn cô, “Mua cũng đã mua rồi, tại sao em không thể nhận, công ty anh đều tặng quà cho mỗi một nhân viên, đâu phải chỉ tặng cho mỗi mình em.”

“Vậy... chẳng lẽ công ty anh cũng sẽ tặng sợi dây chuyền kim cương hai triệu mấy tệ cho mỗi người nhân viên sao?” Tô Lạc Lạc không còn cách nào khác phải nói trắng giá tiền ra.

Động tác cắn trái táo của Dạ Trạch Hạo khựng lại, có chút buồn cười nhìn cô, sau đó, lại dùng sức cắn một miếng, vừa nhai một cách ngon lành, vừa chớp mắt nói hơi nhột, “Sao em biết sợi dây chuyền này giá hai triệu mấy tệ?”

Hạ Thắm nhìn anh ta, thấy sao mà dễ thương đến thế, cô muốn cười nhưng nhất định phải kìm lại.

Tô Lạc Lạc thò ra một hơi dài, “Nhãn hiệu nổi tiếng như thế, lên mạng tra một cái là biết ngay ấy mà, thế nên, anh nhận lại đi!”

Tô Lạc Lạc để dây chuyền trên bàn, đứng dậy, dọn hộp com anh vứt ở bên cạnh.

Dạ Trạch Hạo nhìn cô có chút phát hoảng, “Tô Lạc Lạc, quà đã tặng ra rồi đời nào có kiểu đòi về cơ chứ? Hai triệu thì hai triệu, anh còn không có khả năng đó sao?”

“Nhưng tôi nhận không nổi!” Tô Lạc Lạc cười khổ sở.

“Vậy thì anh không quan tâm, em nhất định phải nhận lấy.” Dạ Trạch Hạo ép buộc.

Tô Lạc Lạc đã trải qua một lần nhận quà bị cưỡng ép rồi, cô buộc phải nói thật nghiêm túc, “Tôi nói không nhận là không nhận.”

Dạ Trạch Hạo có chút phải chịu thua cô rồi, “Được thôi, em không nhận cái này không sao, vậy chiều nay anh tặng bù một sợi khác không đắt lắm, được không?”

“Không cần đâu.”

“Tô Lạc Lạc, em như thế thì sau này chúng ta làm sao làm bạn bè đây? Hơn nữa với người ngoài thì em là bạn gái của anh, nếu em cứ không trưng diện gì như thế, ngay cả một sợi dây chuyền hàng hiệu cũng không có, người mất mặt là anh đó, cho là em không nhận đi, vậy anh cho em mượn đeo, vậy được rồi chưa!”

Hạ Thắm ở cạnh bên càng bắt ngờ hơn, cô là người ngoài cuộc, cô có thể thấy rất rõ ràng là Dạ Trạch Hạo hình như thật sự thích Tô Lạc Lạc rồi.

“Này, Hạ tiểu thư, cô nói tôi nói có lý không?” Dạ Trạch Hạo đột nhiên hướng ánh nhìn về phía Hạ Thắm.

Hạ Thắm giật thót mình, việc làm đắc tội thần tượng, cô làm không được, nên tức khắc khuyên bảo, “Có lý, Tô Lạc Lạc, cậu bây giờ có thân phận là bạn gái của Dạ tiên sinh, sau này cậu đi ngoài đường, nói không chừng còn có người chụp lên cậu, cậu phải đeo dây chuyền quý giá một chút, là việc cần thiết đó.”

Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, hỏi ngược lại, “Thật sao?”

“Đúng vậy! Em ngày nào cũng ở bên cạnh anh, chẳng lẽ muốn giới truyền thông viết rằng Dạ Trạch Hạo ngay cả tiền mua cho bạn gái một sợi dây chuyền cũng không có à? Nên em mà không nhận, vậy anh cho em mượn đeo một năm, đeo xong một năm này em trả cho anh, cứ cho như là em đang tạo sĩ diện cho anh vậy.”

Tô Lạc Lạc cắn cắn môi, vẫn còn do dự.

Hạ Thắm tức khắc đi lên trước kéo tay cô, nói “Lạc Lạc, đừng nghĩ nữa, nếu đã là cho mượn, vậy thì cậu đeo đi!”

Tô Lạc Lạc gật gật đầu nói, “Được thôi! Vậy thì tôi đeo một năm vậy, một năm sau trả cho anh.”

Dạ Trạch Hạo rất hài lòng, gật đầu, “Được, đeo một năm.”

Anh nghĩ trong lòng, đợi giờ này năm sau, cô nhất định trở thành bạn gái thật sự của anh, khi đó, anh sẽ mua món đồ mắc hơn đẹp hơn cho cô ấy nữa.

“Nào, bây giờ tở đeo lên cho cậu nhé!” Hạ Thắm cười híp mí cầm sợi dây chuyền lên đeo lên cổ Tô Lạc Lạc.

Tô Lạc Lạc hơi ngại, nhưng cô cũng không tiện từ chối sự giúp đỡ của bạn thân, chỉ có thể đứng im để Hạ Thắm đeo giúp cô.

Sau khi đeo xong, Hạ Thắm khen nức nở, “Rất đẹp, thật sự là đẹp, phối với làn da trắng nõn của cậu, đẹp xuất sắc luôn.” Tô Lạc Lạc sờ sợi dây một cái, quay đầu nhìn Dạ Trạch Hạo, “Vậy tôi sẽ đeo một năm.” Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124

21124.

Tô Lạc Lạc không ngờ rằng từ việc đem quà đi trả lại thành cho cô mượn đeo, ở đâu ra cái đạo lý này vậy chứ, nhưng mà lời thỉnh cầu của Dạ Trạch Hạo, cô không nỡ cự tuyệt.

Đây là tâm ý của anh ta.

Hạ Thắm nhờ Tô Lạc Lạc chụp vài tấm của cô với Dạ Trạch Hạo, và Hạ Thắm cũng lên chụp được vài tấm hình đẹp trai của Dạ Trạch Hạo.

Hôm nay, Dạ Trạch Hạo cho Tô Lạc Lạc nghỉ phép, Tô Lạc Lạc và Hạ Thắm khoảng hai giờ là đi ra rồi.

Lúc đi ra, cô về biệt thự Long Dạ Tước một chuyến, để giấu hộp dây chuyền của anh ta vào phía dưới tủ, cuối cùng cũng nhẹ nhõm rồi.

Hai chị em tốt đã lâu không đi shopping rồi, bèn kiếm một tiệm cà phê, tán chuyện của bản thân, nhẹ nhàng mà trải qua thời gian buổi chiều.

Bất giác Tô Lạc Lạc cầm lấy điện thoại, bốn giờ rưỡi rồi, tìm cô lập tức tắc chặt.

"Làm sao thế?" Hạ Thắm hiểu kì hỏi một câu.

Tô Lạc Lạc nghiêng môi nói, "Mỗi ngày qua bốn giờ rưỡi, Long Dạ Tước sẽ gọi điện cho mình đi rước bọn trẻ, mình sắp bị ám ảnh luôn rồi."

Đang nói, điện thoại Tô Lạc Lạc quả nhiên reo lên, cái tên trên màn hình, không phải Long Dạ Tước thì còn là ai?

Tô Lạc Lạc chỉ còn biết nhắc nghe, có chút không vui, "A lô!"

"Ồ đâu!" giọng thấp của người đàn ông vang lên.

"Cùng bạn của tôi ở ngoài ngồi chơi."

"Cùng tôi đi đón bọn trẻ."

Nghĩ đến bọn trẻ, oán khí của Tô Lạc Lạc dồn ép xuống, cô nghiêng môi nói, "Được! Anh đến rước tôi, tôi sẽ phát định vị cho anh."

Cúp điện thoại, Hạ Thấm chớp mắt nhìn cô, "Lạc Lạc, cậu trả lời thành thật đi, Long Dạ Tước và Dạ Trạch Hạo cậu thích ai hơn?"

Tô Lạc Lạc đang uống một ngụm trà sữa, sặc một cái thật mạnh, cô che miệng ho một tiếng, nhìn sang Hạ Thấm, "Cậu nói cái gì?"

"Tớ nói, bên cậu vây quanh hai người đàn ông cực phẩm cho cậu chọn, cậu thích ai hơn?"

Tô Lạc Lạc nghĩ một hồi nói, "Dạ Trạch Hạo đối với tớ rất tốt."

"Vậy cậu thích Dạ Trạch Hạo?"

"Không phải như cậu nghĩ cái loại thích đó, Dạ Trạch Hạo là ông chủ của tớ, cũng là bạn tớ, tớ với anh ta không hề sản sinh cái thích của tình cảm nam nữ, cũng không có khả năng đó." Tô Lạc Lạc trả lời rõ ràng.

"Cậu không lẽ thật sự tính cả đời không gả, cô độc đến già chứ! Rất đáng sợ đó." Hạ Thấm lo thay cho cô.

"Có gì mà đáng sợ chứ, tớ có hai đứa con ở cùng tớ mà!" Tô Lạc Lạc không một chút lo lắng.

"Vậy Long Dạ Tước thì sao? Lỡ như sau này anh ta tìm một người mẹ mới cho bọn trẻ, vậy cậu không lo lắng à!"

"Anh ta rất thương con, tớ tin tưởng anh ta sẽ chọn một người phụ nữ tốt với bọn trẻ." Tô Lạc Lạc cười.

"Nếu như anh ta thật sự rất yêu thương bọn trẻ, tớ cảm thấy Long Dạ Tước sẽ suy nghĩ lấy cậu."

Tô Lạc Lạc lại lần nữa bị sặc nước trà sữa, suy đoán của Hạ Thấm thật sự là đúng vậy, lần trước Long Dạ Tước nói như vậy với cô mà.

"Vậy tớ cũng sẽ không thể nào chọn anh ta." Tô Lạc Lạc kiên định như sắt nói.

Qua khoảng hơn hai mươi phút.

Điện thoại của cô lại reo lên, Tô Lạc Lạc cầm lên xem, Long Dạ Tước đến gần đây rồi.

"Thấm Thấm, tớ đi trước đây."

"Uhm, lần sau lại hẹn." Hạ Thấm hươ tay với cô.

Tô Lạc Lạc nhanh chóng từ quán cà phê đi ra, thì nhìn thấy xe của Long Dạ Tước đậu ngay đối diện.

Tô Lạc Lạc đi qua đường đến bên cạnh xe, kéo cửa ghế lái phụ của xe ngồi vào trong, nghĩ đến hành vi của anh lúc trưa.

Tô Lạc Lạc không muốn nói chuyện với anh ta.

"Dây chuyền đâu? Ném thiệt hả?" Long Dạ Tước híp mắt dò hỏi.

"Không có, để ở nhà." Tô Lạc Lạc lạnh lùng trả lời một tiếng.

Ánh mắt thâm sâu của Long Dạ Tước dấy lên một ý cười, nói vậy là cô ấy đã nhận lấy rồi.

Anh chỉ là không có phát hiện dưới cổ áo của Tô Lạc Lạc, cũng đang đeo sợi dây chuyền của Dạ Trạch Hạo! Trên đường không nói gì nhưng không khi không hề u ám, Long Dạ Tước tâm trạng rất tốt, mở cả âm nhạc, trong cái hộp nhạc cao cấp phát ra nhạc nhẹ rất hay.

Tô Lạc Lạc cũng đang dưới sự tẩy lễ của âm nhạc, tâm trạng yên tĩnh lại, thỉnh thoảng xoay đầu liếc nhìn người đàn ông đang lái xe.

Nếu như anh ta không đáng ghét đến vậy, thật ra, cô cũng có thể cùng anh ta sống hòa hợp với nhau.

Rốt cuộc như vậy cũng có lợi cho việc giáo dục bọn trẻ, nhưng mà, anh lại cứ là một người rất khó để hòa hợp. Hôm nay là thứ sáu, hai đứa trẻ đều được một cái hoa đỏ, màu vàng kim lấp lánh dính trên trán, rất là vui.

"Mami ơi, ngày mai không cần phải đi học rồi, con và anh hai rất muốn đi khu vui chơi giải trí á!" Tô Tiểu Hình chu môi tội nghiệp nói.

Tô Lạc Lạc nghĩ một hồi, công việc của Dạ Trạch Hạo không phân biệt ngày nào, cô hướng qua phía người đàn ông lái xe hỏi, "Anh có thời gian dẫn bọn trẻ đi khu vui chơi giải trí không?"

"Đương nhiên là có thời gian."

"Mami, mami cũng đi cùng đi!" Tô Tiểu Sâm hỏi.

"Mami xem ngày mai có thời gian không đã mới tính, vì mami chưa có xác định được." Tô Lạc Lạc không dám bảo đảm.

Tô Tiểu Hình có chút thất vọng nói, "Được rồi! Ba dẫn tụi con đi thôi vậy!"

Ở một quán ăn góc khuất trong trung tâm thành phố, một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng trước cửa, từ trong xe, bước xuống hai người con gái, đều đeo kiếng đen.

Trong đó một người đối với hoàn cảnh vừa dơ bẩn vừa loạn này, neho lông mi lại, "Xác định những người này tin tưởng được không?"

"Đương nhiên là tin được, cậu yên tâm, chỉ cần cậu ra tiền, bảo đảm bọn họ sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Cái người con gái này là Tô Ngừ Phù, kế bên là bạn thân của cô Tiểu Băng, cô gái bình thường rất hay qua lại với xã hội đen, vì vậy đối với chuyện này, đã rất là thông thạo. Tô Ngừ Phù mấy ngày nay rất là đau khổ, lúc cô thật sự nhận ra bản thân thực sự đã đánh mất Long Dạ Tước, thế giới của cô như sụp đổ vậy, sự chờ đợi và công sức bỏ ra trong năm năm, lại hóa thành hư vô. Mà người tạo thành tất cả chuyện này chính là Tô Lạc Lạc, chính là sự xuất hiện của cô ta gây nên.

Hoàn cảnh bi thảm của cô bây giờ.

Cô còn vọng tưởng gả cho Long Dạ Tước, cô nằm mơ rồi.

Vì vậy cô bắt luận trả cái giá như thế nào, cô đều muốn diệt cô ta, hủy hoại cả đời cô.

Khiến cô ta trở thành đồ chơi cho bọn đàn ông, để cô ta đau khổ cả đời.

Tô Ngừ Phù đi theo Tiểu Băng vào một gian phòng ở trong đó, chỉ thấy có năm người đàn ông đang ngồi ở đó, mùi khói thuốc nồng nặc, năm người đàn ông trên cánh tay, trên lưng, đều xăm trổ hoa văn đáng sợ, rõ ràng là người lặn lội trong giới hắc đạo mà.

"Anh Luru, đây là vị khách hôm nay của mọi người, tiếp đãi tốt cô ấy nha!"

"Tiểu thư, chúng tôi không biết thân phận của cô, cũng không biết cô là ai, vì vậy, cô có thể yên tâm giao nhiệm vụ cho chúng tôi, chúng tôi bảo đảm cho cô một kết quả thỏa mãn." Người tự xưng là anh Luru là đầu lĩnh của nhóm đàn ông.

Tô Ngừ Phù có chút căng thẳng nhìn anh ta, "Thật sao? Việc gì cũng có thể làm được?"

"Đương nhiên, chỉ cần cô trả được giá, chúng tôi tuyệt đối không thất thủ, cũng sẽ không làm cô thất vọng." Anh Luru cười lên, lộ ra cái răng vàng to. Tô Ngừ Phù ráng nhìn nhóm người này, cô thở một hơi thật sâu, "Được, tôi tin các người, điều tôi muốn các người làm, là muốn thay tôi bắt cóc một đứa con gái, thêm nữa, kiếm thêm vài người chơi đùa cô ta, xâm phạm cô ta, không cần lấy mạng, tôi chỉ cần cả đời này của cô ta sống trong ám ảnh đau khổ." Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125

21125.

Chuyện như thế, anh em tôi là người trong nghề mà."

"Tôi hi vọng chuyện này sẽ không liên lụy đến tôi."

“Yên tâm đi, đảm bảo sạch sẽ, còn anh em tôi cũng sẽ đi nước ngoài trốn vài năm, thay đổi thân phận đi nước khác sinh sống, chắc chắn ngay cả cảnh sát cũng tìm không ra người của bọn tôi, qua vài năm thì cảnh sát sẽ không quan tâm nữa.”

Tô Ngừ Phù muốn tìm người làm việc sạch sẽ gọn gàng, cô nghiêng rằng nói, “Được thôi! Các người nói giá tiền đi.”

“Hai triệu tệ! Không giảm một cắc nào cả, giao trước tiền cọc năm trăm ngàn tệ, sau khi xong việc đưa thêm một triệu năm trăm ngàn tệ còn lại.”

“Được.”

“Cho tôi tên họ, địa chỉ và cả hình của cô gái đó cho chúng tôi đi, đảm bảo trong khoảng ba ngày đến một tuần chúng tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Tô Ngừ Phù sớm đã chuẩn bị xong rồi, cô biết địa điểm mà Tô Lạc Lạc sẽ xuất hiện, ngoài xung quanh biệt thự nhà Long Dạ Tước ra, sẽ là bên cạnh Dạ Trạch Hạo và xung quanh trường học.

Tô Ngừ Phù bàn giao hết mọi thứ xong, lập tức chuyển ngay năm trăm ngàn tệ vào tài khoản của bọn họ.

Bây giờ cô chỉ cần ngồi chờ tin tốt lành thôi.

Tối chín giờ rưỡi, Tô Lạc Lạc từ phòng bọn nhỏ đi ra, cô đã có nỗi sợ buổi tối gặp phải Long Dạ Tước rồi, nên vội chạy trốn vào phòng, và bấm luôn khóa trong.

Đêm hôm nay bình an vô sự đi qua, đến sáng ngày hôm sau, cô cũng hi vọng được nghỉ phép, nhưng mà, Dạ Trạch Hạo sáng sớm đã gọi điện thoại đến, một nhãn hiệu đồng hồ mà anh làm gương mặt đại diện có hoạt động vào hôm nay, anh phải xuất hiện một lúc để hỗ trợ tăng hiệu quả quảng bá, thế nên anh muốn Tô Lạc Lạc cùng đi.

Tô Lạc Lạc nghĩ đến việc lần trước bị phóng viên nhận ra, bây giờ cô còn bị ám ảnh, cô muốn lặng lẽ một chút.

Cô chọn một cái áo sơ mi bình thường, quần jeans, mái tóc dài cũng xõa ra, lại lén nhét trong túi xách một cái khẩu trang và kính râm, đến lúc đó, cô đứng trong đám đông nhìn anh ta là được rồi.

Khi Tô Lạc Lạc đi ra ngoài, bọn trẻ vẫn chưa tỉnh dậy, cô muốn gõ cửa phòng Long Dạ Tước, khi này, người hầu lên lầu dọn dẹp phòng, nói với cô, “Tô tiểu thư, Long tiên sinh trong phòng tập thể hình.”

Tô Lạc Lạc cười với họ, sau đó bước lên phòng tập thể hình trên lầu ba.

Khi đến, nhìn thấy Long Dạ Tước đang ngồi trên một máy tập, phải dùng lực tay kéo đến trước ngực, anh đang luyện cơ tay.

Tô Lạc Lạc thấy anh ta chỉ mặc một cái quần ngắn màu đen, mỗi khi dùng sức, cơ bắp tay co lại nhìn vô cùng có sức.

Ánh mắt Tô Lạc Lạc lập tức né tránh thân hình anh, nhìn anh nói, “Hôm nay tôi có công việc, tôi sẽ cố gắng về sớm, nên anh cùng bọn trẻ đi khu vui chơi nhé!”

“Khi nào cô có thể từ bỏ công việc này?” Long Dạ Tước mở miệng.

Tô Lạc Lạc bất giác quay đầu nhìn anh, “Tôi nói rồi tôi sẽ không bỏ việc.”

“Cô không muốn bỏ việc, hay là tại vì cô muốn ở bên cạnh Dạ Trạch Hạo?” Long Dạ Tước đứng dậy, thân hình cao to toát đầy mồ hôi, mùi vị đàn ông càng nồng hơn.

Sự tiếp cận của anh khiến Tô Lạc Lạc tức khắc cảm thấy áp lực, cô vô thức bước lùi một bước.

“Mong anh tôn trọng công việc của tôi, đừng nghĩ tôi thành loại phụ nữ như anh nghĩ.” Tô Lạc Lạc có chút giận dữ lên tiếng.

Long Dạ Tước nhẹ hừ một tiếng, “Trước ba giờ chiều nhất định phải về chơi với bọn trẻ.”

“Tôi sẽ cố gắng.” Nói xong, Tô Lạc Lạc vội quay người rời khỏi.

Khuôn mặt Long Dạ Tước trở nên tối sầm trong tức khắc, cô ta có cần vội đi gặp Dạ Trạch Hạo đến thế không? Tô Lạc Lạc đến nhà của Dạ Trạch Hạo, phát hiện anh ta đã thức giấc rồi, và cũng thay một bộ đồ vest màu be. Anh ta là con cưng của màu sắc, bất kể anh mặc bộ đồ vest màu gì lên người cũng có sự đẹp trai khác nhau. Lúc này, đáng vẻ anh ta đang ngồi trên ghế sofa chăm chú xem kịch bản thuộc khí chất của một người đàn ông ấm áp.

“Đến rồi à! Làm một kiểu tóc cho anh đi! Trước chín giờ chúng ta phải xuất phát rồi đó.” Dạ Trạch Hạo ngẩng đầu nhìn cô.

Khi nhìn thấy cách ăn mặc rất bình thường của cô, anh lập tức bật cười, “Tại sao em ăn mặc lúa đến thế?”

“Hôm nay tôi không muốn bị ký giả nhận ra nên tôi sẽ đóng vai là trợ lý của anh vậy!” Tô Lạc Lạc cười.

Dạ Trạch Hạo cười nhẹ, bất luận cô ấy mặc như thế nào, trong mắt anh, đều không ảnh hưởng cảm giác của anh đối với cô, có ngoại hình hợp nhãn anh, nội tâm lại rất thú vị.

Anh đột ngột cười khỏ sở, anh cũng sắp quên mất mục tiêu hồi đầu tiếp cận cô rồi, bây giờ, anh hình như thật sự muốn cùng Long Dạ Tước tranh giành rồi, chứ không phải giả bộ nữa.

Kỳ thực anh đã không biết từ khi nào thực sự rất muốn có cô rồi.

Tay Tô Lạc Lạc rất khéo, không mất bao lâu là một mái đầu không thiếu cá tính, lại phù hợp khí chất của anh được làm xong.

Dạ Trạch Hạo nhìn gương hải lòng, nhìn đôi tay đang dọn dẹp dụng cụ của cô, anh bất giác đưa tay nắm lấy, Tô Lạc Lạc giật bắn người.

“Lạc Lạc, cảm ơn em.” Dạ Trạch Hạo nói đầy tình cảm.

Tô Lạc Lạc chạm phải ánh mắt anh ta, vội rút tay nở nụ cười, “Đây là công việc của tôi.”

Dạ Trạch Hạo chào thua, đứng dậy, “Chúng ta đi ăn sáng trước.”

Tô Lạc Lạc gật đầu, cô có chút ngại ngùng hỏi, “Cho hỏi hoạt động hôm nay có thể hoàn thành trước ba giờ chiều không?”

“Sao thế?”

“Hôm nay là thứ bảy mà! Tôi hứa với bọn trẻ là sẽ về sớm chơi với bọn chúng rồi.” Tô Lạc Lạc cười nói xong, rõ ràng đây là yêu cầu của Long Dạ Tước.

“Xem tình hình, nếu không có việc gì quan trọng, tới lúc đó em có thể đi trước.”

“Vâng.” Tô Lạc Lạc trả lời, dù gì thì đây là công việc của cô, cũng không thể cưỡng cầu nhiều hơn nữa.

Xe của Dạ Trạch Hạo chạy ra khỏi biệt thự, ở vị trí ngã tư giao nhau, từ một nơi âm u, một chiếc xe thương vụ màu đen đi theo sau, theo sát xe của Dạ Trạch Hạo.

Dạ Trạch Hạo bình thường ra đường không có thói quen dẫn vệ sĩ theo, vệ sĩ của anh thường chỉ đi theo anh khi anh tham gia hoạt động thôi.

Trước một nhà hàng ăn sáng cao cấp, Tô Lạc Lạc và Dạ Trạch Hạo xuống xe, trong một chiếc xe thương vụ ở phía xa, một tên đàn ông đang dùng máy chụp độ phân giải cao chia về phía lưng, mặt nghiêng của Tô Lạc Lạc, đồng thời cũng sai một tên tay sai nhanh chóng đi theo, sau khi nhìn thấy hình dáng chính diện của Tô Lạc Lạc thì mau chóng quay về xe.

“Không sai, cô ta chính là đối tượng mục tiêu của chúng ta.”

“Được rồi, hôm nay sẽ là thời điểm chúng ta xuống tay, tìm được cơ hội thì bắt cóc cô ta lên xe, dẫn đến nơi mà chúng ta đã chọn trước.”

Đây là một tiệm bán đồ ăn sáng giá cao, lúc này khách hàng cũng không nhiều, hơn nữa giá cả ở đây lại khá cao.

Tô Lạc Lạc và Dạ Trạch Hạo tìm được vị trí ở góc kẹt, Dạ Trạch Hạo đeo kiếng mát và khẩu trang, cũng để tránh fan hâm mộ nhận ra.

Ăn xong bữa sáng, tập hợp với đoàn người bên chị Mai, trực chỉ đến địa điểm công bố sản phẩm mới của nhãn hiệu đồng hồ có tiếng lần này, một tiệm chính nằm trên con đường sầm uất, được trang hoàng vô cùng sang trọng quý phái.

Bên cạnh vừa hay có một cái công viên, nơi đây dựng lên một khán đài vô cùng lớn và tráng lệ, chuẩn bị rất kỹ càng cho lần công bố sản phẩm mới lần này. Có không ít fan hâm mộ đã tập hợp nơi đây, vì trên tấm ảnh tuyên truyền cực to trên khán đài chính là khuôn mặt đẹp trai của Dạ Trạch Hạo rồi, thông thường tại những buổi công bố như thế, thần là người đại diện thương hiệu, Dạ Trạch Hạo đều sẽ xuất hiện cả. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126

21126.

Cũng có không ít người trong giới truyền thông chuẩn bị máy chụp hình các kiểu, chụp tất cả những tin tức mới nhất, cố giành lượt bấm xem và lượt theo dõi cho trang mạng của họ.

Xe bảo mẫu dừng ở một con hẻm nhỏ phía sau, lễ công bố diễn ra vào lúc mười giờ, lúc này Dạ Trạch Hạo vẫn chưa cần lên khán đài, anh chỉ cần xuất hiện vào thời gian cụ thể thôi, sau đó làm xong việc của anh thì có thể rời khỏi.

Tuyệt đối không lưu lại nhiều hơn một phút ở nơi này.

Lúc này, trên xe, Tô Lạc Lạc nhìn khán đài bị một nhóm fan hâm mộ vây đen kịt, cô có chút lo lắng nhìn Dạ Trạch Hạo, nên biết rằng mình tình hình thoáng cũng bị tấn công gây thương tích nữa.

Quá nổi tiếng cũng không phải là việc tốt gì, vì không biết fan hâm mộ cuồng nhiệt sẽ có những hành động gì.

“Một lát khi lên khán đài, khoảng hai mươi phút thôi là chúng ta có thể rời khỏi rồi, Lạc Lạc không cần ra ngoài nữa, vì tôi lo mấy người phóng viên này chắc cũng sẽ đang tìm cô ấy, chúng tôi sợ sẽ không lo được cho cô.” Chị Mai nhìn Tô Lạc Lạc nói.

Tô Lạc Lạc gật đầu, “Được ạ, tôi ở trên xe đợi mọi người.” Nói xong, cô nhìn về phía Dạ Trạch Hạo, “Anh phải cẩn thận chút nhé.”

Dạ Trạch Hạo nhìn thấy trong mắt cô có sự lo lắng chân thành, trong lòng cảm thấy ấm áp, anh gật đầu, “Anh sẽ chú ý.”

Lúc này, chị Mai nhận được điện thoại của người chủ trì, nói Dạ Trạch Hạo có thể lên sân khấu rồi.

Cửa xe mở ra, sáu người vệ sĩ mở đường cho Dạ Trạch Hạo, thân hình đẹp đẽ của Dạ Trạch Hạo bước trong đoàn người, gây nên một loạt tiếng hú hét kích động.

Trong xe ngoài Tô Lạc Lạc còn có Lan Lan, hôm nay cô đến kỳ kinh nguyệt, cả người không khỏe, nằm sấp, cả khuôn mặt như không hề lưu luyến cuộc đời vậy.

“Lan Lan, cô không sao chứ!” Tô Lạc Lạc ngồi kế bên hỏi.

“Tôi không sao, chỉ là bụng đau quá, Lạc Lạc, cô có như vậy không?”

“Tôi rất ít khi bị.” Tô Lạc Lạc cười, sau khi sinh con, ngay cả đau bụng kinh cũng không còn nữa.

“Tôi thì đau sắp chết luôn, ngày đầu tiên của chu kỳ là tôi không làm được gì cả, đi bộ cũng đau.”

Hai người nói chuyện một hồi, bất ngờ, điện thoại Tô Lạc Lạc reo lên, cô cầm lên xem thấy là của chị Mai, vội bắt máy, “A lô, chị Mai à.”

“Lạc Lạc, tìm trong túi xách của chị một cái kiếng mát đem đến cho chị, vừa rồi mắt kiếng của Dạ thiếu gia bị chen lấn quá đập hư mắt rồi, anh ấy cần một cái.”

“Được thôi ạ!”

“Cô đeo khẩu trang vào rồi đi qua đây, nhớ đừng để người ta nhận ra đó.”

“Dạ, tôi đến ngay đây.” Tô Lạc Lạc trả lời một tiếng.

Cô tìm thấy mắt kiếng trong túi của chị Mai, Lan Lan ở bên cạnh nói, “Thường thì Dạ thiếu gia khi đối diện với cánh phóng viên đều cần một cái mắt kiếng, nếu không, mắt anh ấy sẽ bị khô lắm, cô mau đem qua đó đi! Nếu không phải vì tôi bị như vậy, thì tôi đem đi rồi.”

“Không sao, cô ngồi yên trong xe đi! Tôi đem đi được rồi.”

Tô Lạc Lạc tìm thấy mắt kiếng rồi, cô lấy khẩu trang trong túi ra, hôm nay cô ăn diện rất không bắt mắt, cô tin rằng sẽ không có ai nhận ra cô đâu. Tô Lạc Lạc đẩy cửa bước xuống xe, nhìn thấy đám fan hâm mộ cuồng nhiệt kia, lòng cô cũng có chút sợ, cô đeo túi nhỏ đi ra, chen vào đám người, Tô Lạc Lạc tìm thấy chị Mai, đưa mắt kiếng cho chị ấy xong liền quay người nhanh chóng chen ra ngoài, khó khăn lắm mới ra khỏi đám đông đó, Tô Lạc Lạc nhìn thấy xe rồi, cô vừa đi vừa cầm điện thoại chuẩn bị gọi cho bọn trẻ, hỏi xem bọn chúng có đi khu vui chơi không.

Tô Lạc Lạc cầm điện thoại lên, lại nghĩ, bọn trẻ nhất định không chú ý, lại quên không đeo đồng hồ điện thoại rồi, cô vẫn cứ nên gọi cho Long Dạ Tước vậy!

Cô đưa tay bấm số của Long Dạ Tước, vẫn chưa đề lên tai, đột nhiên eo cô truyền đến cảm giác lạnh lạnh, có một con dao đang chĩa vào phần eo cô, Tô Lạc Lạc kinh hoàng tròn to mắt.

“Không muốn tôi đâm cô ngay bây giờ thì theo tôi đi.”

Tô Lạc Lạc nhanh trí ném cái điện thoại vừa bấm gọi đi kia vào trong túi, hơi thở gấp hỏi, “Anh muốn làm gì? Anh muốn tiền phải không?”

“Đừng có lẩm nhảm, theo tôi đi.” Giọng nói sô sê của người đàn ông phía sau toát ra sự lạnh lùng.

Tô Lạc Lạc nhìn quanh, con dao ở phần eo gần như đâm rách quần áo cô rồi, đâm vào trong thịt cô luôn, cảm nhận được cái đau sắc bén, cô không còn cách nào khác phải thờ hồn hèn, bị tên này dùng dao uy hiếp đi về chiếc xe thương vụ màu đen ở kế bên.

Trong khu vui chơi, bọn trẻ đang vui vẻ chơi vòng quay ngựa gỗ, Long Dạ Tước nhìn bọn chúng chơi với ánh mắt vô cùng triu mến.

Vào ngày lúc này, anh cảm nhận thấy điện thoại trong túi rung lên, cầm lên xem, là Tô Lạc Lạc gọi đến, anh đưa tay nhấn nghe, “A lô!” Sau đó, tai anh nghe thấy được lại không phải là giọng nói trong trẻo ngọt ngào của Tô Lạc Lạc, mà là một số âm thanh xào xạc kỳ lạ, Long Dạ Tước nhú mày, khu vui chơi hơi ồn, anh nhìn vệ sĩ mặc đồ thường phục ở xung quanh, làm một dấu tay, ra chỉ thị kêu bọn họ trông chừng bọn trẻ, anh cần đi đến một nơi yên tĩnh nghe điện thoại.

Long Dạ Tước đi về phía bức tường ít người, thấy điện thoại Tô Lạc Lạc chưa cúp, nhưng vẫn có tiếng xào xạc, hình như điện thoại đang bị thứ gì đó ma sát tạo ra tiếng động vậy.

Cuối cùng, trong tiếng xào xạc đó, anh nghe được tiếng hét lớn đầy kinh hoàng, là của Tô Lạc Lạc.

“Các người bắt cóc tôi là vì mục đích gì?”

Tuy giọng cô rất nhanh, cũng rất cao, nhưng Long Dạ Tước vẫn có thể nghe rõ mồn một.

Bây giờ cô ấy đang bị bắt cóc sao?

Gương mặt anh tuấn của Long Dạ Tước tức khắc căng cứng lại, anh tiếp tục đi đến nơi yên tĩnh hơn nữa, chuyên tâm lắng nghe âm thanh truyền đến từ đầu bên kia điện thoại.

Lúc này, nghe thấy một loạt âm thanh ngã đổ, điện thoại của Tô Lạc Lạc ở trong túi, và hình như túi của cô bị ai đó giựt lấy ném xuống đất.

Sau đó, tạp âm cũng bị mất đi, âm thanh trở nên rõ ràng hơn.

“Câm miệng ngay, kêu nữa là ta giết chết cô.” Một giọng nam ồ ồ truyền đến.

Ánh mắt Long Dạ Tước nhú chặt lại, quả nhiên là bị bắt cóc rồi.

“Các người rốt cuộc muốn làm gì?” Giọng nói đầy sợ hãi của Tô Lạc Lạc vang lên

“Chỉ cần cô phối hợp ngoan ngoãn, chúng ta sẽ không lấy mạng cô.”

“Các người muốn tiền sao?”

“Chúng ta không cần tiền, chỉ là anh em chúng ta vừa mới ra tù, vẫn chưa được tận hưởng mùi vị của đàn bà nữa! Thế nên, chúng ta bắt đại một người phụ nữ đến chơi cùng thôi.” Một giọng đàn ông hạ thấp vang lên.

Tô Lạc Lạc bị dọa chết khiếp rồi, “Các người... tôi cầu xin các người tha cho tôi đi, tôi có thể cho tiền cho các người...”

“Chúng ta không cần tiền, chỉ cần phụ nữ, đàn bà xinh đẹp ngon lành như cô nhất định là rất thú vị.”

Trong điện thoại lại vang lên âm thanh la hét của Tô Lạc Lạc, hình như bị tên đàn ông nói chuyện đó chạm vào người rồi. Long Dạ Tước nắm chặt điện thoại trong tay, khi nghe thấy những lời này, gần như sắp bóp nát cái điện thoại luôn rồi.

Và ngay lúc này, một giọng nam sô sê nói với ai đó, “Mau đi đến kho hàng cũ ở bên vịnh Thạch Lựu.” Cuối cùng nghe được một cái địa chỉ có ích, Long Dạ Tước bước nhanh đến phía vệ sĩ, nhìn một người trong số họ nói, “Dem bọn trẻ về xe, bây giờ tôi có việc gấp phải đi ngay, dẫn chúng về nhà họ Long ngay.” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127

21127.

Lúc này hai nhóc con vừa chơi xong, bị vệ sĩ đứng ở bên cạnh bế xuống, hai nhóc nhìn quanh một vòng, không thấy ba đâu, chỉ có mấy chú vệ sĩ ở quanh ba xem chừng bọn chúng

“Chú ơi, ba con đâu?” Tô Tiểu Sâm thắc mắc.

“Vừa rồi ba cậu nhận được điện thoại khẩn cấp vội rời khỏi rồi, bây giờ chúng tôi sẽ phụ trách đưa hai cô cậu về nhà ông bà nội.”

“Nhưng mà con vẫn muốn chơi.” Tô Tiểu Hình vẫn chưa chơi đã.

Tô Tiểu Sâm nhìn em gái, nói “Lần sau đi, chúng ta cùng mami đến đây chơi, được không? Chúng ta đến nhà ông bà nội trước nhé!”

“Được thôi!”

Hai nhóc con bị vệ sĩ bế về phía xe của bọn họ.

Còn Long Dạ Tước sau khi lên xe, lập tức chuyển sang tai nghe bluetooth, trong không gian im lặng, càng nghe được rõ ràng hơn.

Vào lúc này, anh nghe thấy giọng Tô Lạc Lạc lớn tiếng hỏi, “Các người muốn dẫn tôi đến vịnh Thạch Lựu làm gì? Đó là nơi nào?”

Long Dạ Tước nghe được cô ấy cố ý nói lớn tiếng, anh nhận ra ngay Tô Lạc Lạc nhất định là biết điện thoại của cô có gọi thông với điện thoại của anh, nên cô ấy đang cố gắng truyền thông tin cho anh biết.

Xem ra cô cũng không phải ngốc, biết dùng cách như thế cầu cứu anh. Long Dạ Tước bật phần mềm chỉ đường, vịnh Thạch Lựu thuộc về khu ngoại ô hẻo lánh, nhưng may thay cả cái thành phố A chỉ có một nơi gọi là vịnh Thạch Lựu, Long Dạ Tước và nhóm bắt cóc đó xuất phát gần như cùng lúc, khi chúng bắt Tô Lạc Lạc lên xe, Long Dạ Tước cũng đến được xe trong năm phút sau.

Bây giờ, điều Long Dạ Tước không rõ nhất là hôm nay Tô Lạc Lạc đã ở địa điểm nào.

Không biết bọn bắt cóc cách vịnh Thạch Lựu gần đến cỡ nào, phần mềm chỉ đường của Long Dạ Tước cho biết anh cần ít nhất nửa tiếng mới có thể đến được.

Nếu bọn bắt cóc chỉ ở gần đây, vậy thì chỉ cần anh đến trễ mười phút thôi thì cô ấy sẽ bị ném trong một đám đàn ông đói khát, tùy ý chà đạp hành hạ.

Nghĩ đến đây, tim Long Dạ Tước thất lại, đập nhanh liên hồi, máu huyết cũng không ngừng dồn ngược lên.

Anh tuyệt đối không cho phép cô bị bất cứ tên đàn ông nào chạm vào

Tại sao.

Vì cô đã được định sẵn là người phụ nữ của Long Dạ Tước rồi.

Đang ở trong xe thương vụ, Tô Lạc Lạc cũng kinh sợ đến tim sắp nhảy ra ngoài, cô không dám hướng ánh mắt quá nhiều về phía túi của mình, và cô cũng không biết cuộc gọi đó có thành công hay không, có bị cúp ngang hay không.

Cô nỗ lực cầu nguyện Long Dạ Tước đừng cúp máy, đừng cúp máy, vì ban nãy khi anh vừa nhận điện thoại, cô không có cách nào lên tiếng, nếu anh ta không nghe thấy tiếng gì, vội vã cúp máy thì sao?

Sắc mặt Tô Lạc Lạc tái mét, hai tay bị cột chặt, lúc này cô như một con cừu non chò lên bàn mổ vậy, hoàn toàn không hề có cơ hội trốn chạy.

Nghĩ đến tiếp theo sau phải nhận sự đối đãi như thế nào, não Tô Lạc Lạc muốn vỡ tung, cô đang nghĩ đến tất cả các khả năng có thể xảy ra.

Đồng thời, cũng nảy sinh một tia hi vọng nhỏ nhoi, nếu Long Dạ Tước không cúp máy, anh nhất định nghe được giọng của bọn đàn ông này, nhất định biết là cô bị bắt cóc rồi.

Nhưng mà anh có cúp máy chưa?

Tô Lạc Lạc vẫn đang dùng sự am hiểu của mình đối với anh ta để đoán hành vi của anh, nhưng nghĩ một hồi, cô hình như chỉ mới biết bề ngoài của anh ta thôi, tuy nhiên, tâm tính vui buồn thất thường của anh thì cô có biết rõ.

Hôm nay cô không cùng bọn trẻ đi khu vui chơi giải trí, lỡ như anh ta giận rồi thì sao? Lỡ như anh ta trực tiếp cúp điện thoại luôn thì sao?

Tô Lạc Lạc càng nghĩ thì sợi dây thần kinh trong đầu càng căng lên, còn cô thì sắp sợ hãi đến phát khóc rồi.

“Trông thật non, không ngờ tùy tiện trên đường tìm một người mà cũng tìm được hàng loại ưu như thế.” Một tên cười hí hửng.

Bọn chúng cũng đang diễn, diễn cho Tô Lạc Lạc xem, để con biết rằng cô bị bắt cóc chẳng qua là do trùng hợp chúng bắt trúng cô mà thôi, chứ không phải vì bất cứ người nào chi tiền.

Dù gì thì bọn chúng cũng sẽ không giết cô, nên sau này lỡ như cô ta báo cảnh sát gì đó thì cũng sẽ không liên lụy đến khách hàng của bọn chúng, cũng bớt đi rất nhiều phiền phức.

“Các người thả tôi đi, tôi đồng ý chi cho các người rất nhiều tiền.” Tô Lạc Lạc nhìn bọn chúng, chỉ cần thoát được một lần, cô có thể mượn tiền Dạ Trạch Hạo.

“Ta nói rồi, anh em bọn ta không thiếu tiền, mấy người anh em của ta vừa mới ra tù, không muốn ám ức bọn chúng, nên chúng ta phải tặng hàng tươi ngon sạch sẽ, và đó sẽ là cô.”

“Các người...” Tô Lạc Lạc cuối cùng cũng nước mắt đầm đìa, nỗi sợ hãi to lớn vây lấy cô, vận mệnh bất an đang ở phía trước vẫy tay với cô.

Cô giống như bất cứ người bình thường nào khác vậy, khi đối mặt với nỗi sợ, vẫn có sự phản xạ bản năng.

Nhưng mà với mấy tên xấu xa trên xe mà nói, cô có thể chịu đựng đến bây giờ mới khóc đã là không tệ rồi, bọn chúng làm qua rất nhiều việc như thế, mấy cô gái kia vừa lên xe là đã khóc chết đi sống lại rồi.

Tô Lạc Lạc bị nước mắt làm cho ánh nhìn nhòe đi, hướng về phía túi xách của cô, trong lòng cô đang rất đau khổ, chỉ còn nỗi bất lực to lớn.

Tiếng khóc của cô thông qua điện thoại dĩ nhiên là truyền thẳng đến tai của Long Dạ Tước rồi, anh chau mày, nghe ra được sự bất lực và khủng hoảng trong giọng khóc của cô.

Cô ấy nhất định không biết anh đang vội trên đường đi cứu cô đâu!

Long Dạ Tước đạp ga chân đến cùng, siêu xe màu đen của anh như ngọn gió vậy phóng ào ào trên đường, liên tiếp vượt bao nhiêu cái đèn đỏ anh cũng không rõ nữa, nhưng mà nghĩ đến người con gái đang đợi anh đến cứu, bị phạt bao nhiêu tiền anh cũng không có ý kiến.

Tô Lạc Lạc từ khe hở của rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, nhìn thấy nhà cửa ở xung quanh trở nên thưa thớt hẳn, cuối cùng là những khoảnh đất không hề thấy bóng người, trong lòng Tô Lạc Lạc sợ hãi đến đỉnh điểm, cô sắp sợ đến ngất đi rồi.

Cô không ngừng cố gắng thoát ra khỏi sợi dây cột tay, nhưng mà dây cột chặt quá, cho dù cô dùng sức thế nào thì cũng không rút ra khỏi sợi dây được, sinh mạng Tô Lạc Lạc bây giờ giống như là mở tròng mắt nhìn bản thân rơi vào địa ngục vậy, và hoàn toàn không thể làm gì để tự cứu mình.

Cái cảm giác sợ hãi này đối với người thường mà nói hoàn toàn không thể nào chịu đựng được.

Hวัง vọng cuối cùng của Tô Lạc Lạc chỉ còn là cái điện thoại trong túi cô mà thôi, nếu như ngay cả cái hวัง vọng này cũng vụt tắt thì cả đời này của cô thật sự bị hủy ở đây rồi. Long Dạ Tước đi theo sự chỉ dẫn của phần mềm chỉ đường, xe của anh cũng đi vào khu vực hoang vắng không bóng người, anh luôn chú ý xe cô xung quanh, thông thường các vụ án bắt cóc đều xảy ra trên xe thương vụ có không gian lớn và bí bưng. Tiếp đó, trên đường đích thị có không ít xe, nhưng lại không có chiếc xe thương vụ nào có hành tung đáng ngờ.

“Phía trước một trăm mét, quẹo trái, góc cua hẹp, chú ý cẩn thận lái xe.” Giọng chỉ đường máy móc phát ra âm thanh.

Long Dạ Tước nhìn một cái, cách nơi phải đến còn khoảng năm cây số, Long Dạ Tước lo lắng vịnh Thạch Lựu quá lớn, chỉ cần đi nhầm một cái ngã rẽ thôi là có thể mất ngay thời gian cứu người. Trong lúc anh đang tính toán, một chiếc xe thương vụ màu đen đi từ phía sau chạy ngang qua anh, xe thương vụ che chắn kín mít, gần như không hề do dự, lập tức lái về phía ngã rẽ, Long Dạ Tước nhìn chằm chằm chiếc xe mất hút đó, anh gần như có thể khẳng định là Tô Lạc Lạc đang ở trong xe đó. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128

21128.

Anh lập tức xoay vô lăng, vội đi theo, nhưng xe thương vụ ở phía trước chạy quá nhanh, chỉ lưu lại khói xe phía sau, xe Long Dạ Tước phải tăng tốc rất nhiều để đuổi kịp.

Trong xe thương vụ, ba người đàn ông thấy sắp đến nơi rồi, và sẽ rất nhanh thôi bọn chúng sẽ được hưởng thụ cô gái ngon ăn ở phía sau kia, cảm giác phiêu phiêu khoái trá lắm.

Một trong mấy tên đó đã nhìn không được mò mẫm mặt Tô Lạc Lạc rồi, “Ta sắp đợi không được nữa rồi.”

Tô Lạc Lạc tức khắc oán hận liếc hẳn, “Đừng có động bàn tay dơ bẩn của người lên ta.”

“Ai dà! Cô gái khá cay đắng nhỉ, một lát ta không những phải động vào mặt cô, mà còn sẽ động đến cả người cô.” Tên đàn ông cười nhếch mép, cái chuyện vừa kiếm tiền nhanh, lại được hưởng thụ như vậy, bọn chúng đều vô cùng thích làm.

Lúc này, xe dừng ngay trước một cái xưởng phế nát, đây thường là nơi hành sự của bọn chúng, bình thường nơi đây luôn có người canh gác động tĩnh.

Nghe thấy tiếng xe, hai tên đã đợi sẵn ở đây tức khắc kéo cửa ra quở trách.

“Sao mà lâu thế.”

Tô Lạc Lạc được gỡ ra sợi dây cột dưới chân, một tên thô lỗ kéo cô xuống xe, Tô Lạc Lạc vừa xuống xe thì dùng hết sức vùng vẫy khỏi sợi dây trên tay, miệng thì hét lớn cầu cứu.

Có đến năm tên đàn ông vây quanh cô, một trong số đó cười khà khà, “Nha đầu, cho là cô có hét đến vỡ giọng thì cũng không có ai đến cứu cô đâu, cả vùng này đều là địa bàn của bọn ta, không ai dám đến cả.”

Câu nói này khiến cho khuôn mặt vốn trắng bệch của Tô Lạc Lạc càng trắng toát đến đáng sợ, cô dùng sức cắn môi, đến nỗi đôi môi đỏ bị cô cắn đến tứa máu.

Sau đó, đúng lúc này, phía sau bãi cỏ sậy yên lặng là tiếng gầm rú của động cơ xe, nhanh đến nỗi bọn chúng không hề có sự chuẩn bị gì.

Một chiếc Rolls Royce màu đen tựa như con dã thú phẫn nộ phóng thẳng đến.

Năm tên đàn ông chuẩn bị chén bữa ngon lành tức khắc trộn to mắt, có người dám cả gan xông vào đây? Tô Lạc Lạc nhìn thấy bảng số xe quen thuộc, trái tim tuyệt vọng của cô lập tức sống lại, cô vui đến phát khóc.

Long Dạ Tước đến rồi!

Anh ta đến thật rồi!

Tô Lạc Lạc mở to mắt, và nước mắt ướt cả khoang mắt.

Ngay lúc này, cả chiếc xe dừng lại phát ra âm thanh ma sát rất lớn.

Cửa ghế lái mở ra, người đàn ông cả người đầy sát khí bước ra, Long Dạ Tước dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn lướt thấy quần áo Tô Lạc Lạc vẫn còn nguyên vẹn, nhưng hai tên kia dùng tay giữ chặt cổ tay mảnh mai của cô, mắt anh lập tức lướt qua tia lạnh lẽo.

“Buông cô ấy ra.” Giọng nói trầm thấp lạnh lẽo đầy phẫn nộ vang lên.

Tô Lạc Lạc nhìn thấy anh đến rồi, thực sự rất vui, nhưng, tại sao anh ta lại đến đây có một mình vậy? Vệ sĩ của anh ấy đâu?

Bọn bắt cóc có đến năm người lận cơ! Tô Lạc Lạc bất giác có cảm giác bất an và sợ hãi, cô nghĩ đến hai đứa trẻ, nếu như cô thật sự bị làm ô nhục, cô thà chết quách cho rồi, nhưng cô không muốn bọn trẻ sau này không có ba bên cạnh che chở.

“Long Dạ Tước, anh mau đi đi! Anh đánh không lại bọn chúng đâu.”

Trong mắt Tô Lạc Lạc người đông thì sẽ có lợi thế, hơn nữa người nhiều thì sẽ thắng thôi.

Long Dạ Tước nghe thấy câu nói ngốc này của cô, đôi môi mỏng nhếch lên một nụ cười nhạt, “Cô đang không tin tưởng tôi đấy à?”

“Anh chăm sóc tốt cho bọn trẻ đi, mặc kệ tôi đi.” Tô Lạc Lạc cắn môi, vội nhắc nhở anh.

Nếu anh ngồi vào xe rồi đi ngay tức khắc thì vẫn còn hi vọng.

Và trong lòng năm tên bắt cóc thì lại không nghĩ vậy, người đàn ông bước từng bước một về phía bọn chúng toàn thân toát ra khí trường cực mạnh mẽ, khiến người ta không dám ngó lơ.

Tên thủ lĩnh trong năm tên nói với một tên ồm yếu trong nhóm, “lão Ngũ, canh chừng cô ta.”

Tô Lạc Lạc tức khắc bị tên đàn ông ồm yếu nhỏ thó ghì chặt lại, trong lòng cô lo lắng cho Long Dạ Tước đến nỗi quên cả hoàn cảnh hiện tại của bản thân, cô nhìn thấy tên thủ lĩnh dẫn theo ba tên còn lại tiến đến Long Dạ Tước đầy sát khí.

Đồng thời, bọn chúng mỗi người đều lấy từ trong người ra một cái dao găm, ánh sáng phản chiếu chói vào mắt cô.

“Bọn chúng có dao...” Cô vội hét lớn nhắc Long Dạ Tước.

Thân cao to thẳng người của Long Dạ Tước không hề khựng lại, vẫn hiên ngang tiến về bốn tên đàn ông đó, hôm nay anh mặc bộ áo thun màu đen, gương mặt như điêu khắc ung dung tự tại, ánh mắt nhìn bọn thô phi đang tiến về phía anh tối sầm như vực sâu, toát ra cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Bọn chúng hành nghề bấy lâu nay gặp qua không ít đối thủ nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải đối thủ có khí thế dữ dội đến thế, cả người anh ta toát ra khí trường kinh người, mặc dù chưa bắt đầu đánh nhưng đã khiến bọn chúng có chút hoảng trong lòng rồi.

Cho dù bọn chúng có năm người, nhưng hình như cũng không bằng khí thế của một mình anh ta.

“Ngươi là ai? Dám đến đây phá bình chuyện tốt của bọn ta.”

“Cô ấy là người của ta.” Long Dạ Tước nhếch môi, âm sắc trầm lạnh, không chút đắn đo.

Tô Lạc Lạc đang bị khống chế, vẫn bị ngậy ra, anh ta vào lúc thế này mà vẫn còn tâm trạng nói chuyện phiếm sao? Anh ta còn không mau rời khỏi đi.

“Long Dạ Tước, tôi không cần anh cứu tôi, anh mau rời khỏi đi! Mặc kệ tôi đi được không?” Tô Lạc Lạc nhìn Long Dạ Tước, giận dữ kêu lớn.

Trong tay anh không một tấc sắt, còn bốn tên đối diện anh thì ai nấy đều lăm lăm một con dao trong tay, anh hoàn toàn không thể nào đối phó nổi mà.

“Tô Lạc Lạc, tôi nói rồi, chuyện của cô tôi quản chắc rồi.” Long Dạ Tước vòng tay trước ngực, nhìn cô gái phía đối diện cười.

Tô Lạc Lạc muốn tức chết mà, anh ta đến đây để cứu cô hay là để nạp mạng vậy thế?

“Không cần, anh đi đi.” Tô Lạc Lạc mở to đôi mắt đầy nước, tiếp tục đuổi anh đi.

Long Dạ Tước nhìn chằm chằm cô, “Tô Lạc Lạc, nếu hôm nay tôi cứu cô thành công, cô phải đồng ý một chuyện với tôi nhé, được không?”

“Gì cơ?”

“Nếu tôi cứu cô rồi, cô phải rời khỏi Dạ Trạch Hạo.”

“Anh...” Tô Lạc Lạc đơ ra, anh ta đang nói tầm phào gì thế, bây giờ mạng sống còn không giữ nổi nữa rồi, anh ta còn tâm trạng nói chuyện này?

“Có đồng ý hay không?” Long Dạ Tước nheo mắt hỏi dồn.

Tô Lạc Lạc dĩ nhiên là hi vọng anh ta tự mình bảo vệ bản thân, rời khỏi trước cơ, nhưng xem ra anh ta có vẻ sẽ không bỏ lại cô mà đi một mình.

“Có phải tôi đồng ý rồi anh sẽ đánh thắng bọn chúng?” Tô Lạc Lạc cũng chỉ muốn cổ vũ anh thôi.

“Nếu cô đồng ý, tôi sẽ cố gắng hết sức.” Long Dạ Tước giả bộ bản thân đơn thân độc mã khó thắng địch.

Tô Lạc Lạc thở hắt, gần như không hề suy nghĩ, nói ngay “Được, tôi hứa với anh, chỉ cần anh đánh thắng bọn chúng, tôi sẽ làm theo yêu cầu của anh.”

Bọn thổ phi ở bên cạnh sắp tức chết rồi, giọng điệu của tên này cũng ngông quá đi mà! Dù gì thì bọn họ cũng có đến năm người to lớn ở đây, mà trong mắt hần, họ như thể không tồn tại vậy.

“Hừ! Muốn thể hiện lấy uy trước mặt người phụ nữ của người à, một lát nữa thôi sẽ cho người ném đủ.” Tên thủ lĩnh cười nhạt, hần ghét nhất là người khác làm ra vẻ anh hùng.

Tô Lạc Lạc nghe xong, tim lập tức muốn nhảy khỏi miệng luôn.

Và lúc này đây, người đàn ông ban nãy còn đang nhìn cô, bây giờ đã chuyển ánh nhìn sang bốn tên bắt cóc. Âm u, đầy sát khí cứ như một con thú hung hãn chuẩn bị xé toạt người ta ra vậy. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129

21129.

Tên phi tộc cầm dao lập tức có chút sợ hãi, ngược lại cảm chắc con dao trong tay hơn, ánh mắt càng ác độc hơn. Tên thủ lĩnh phía trước càng nắm chặt nắm đấm kêu răng rắc, hần muốn cho Long Dạ Tước biết sự lợi hại của hần, lẫn lộn trong giới xã hội đen, hần còn có học qua mấy năm taekwondo, đánh nhau chưa bao giờ thất bại qua.

"Bây giờ không quan tâm quy tắc giang hồ nữa, cùng lên, xé xác hần ta ra." Thủ lĩnh hạ lệnh xuống, lập tức bốn người đàn ông hình thành một vòng bao vây, vây lấy Long Dạ Tước ở bên trong.

Tim của Tô Lạc Lạc sắp sợ đến ngừng đập rồi, cô đang tranh đấu với tên đàn ông bên cạnh, tức giận đạp chân hần ta, "Anh thả tôi ra."

Hần tuy ốm, nhưng sức lực rất lớn, ghim chùng cô, hần dừ nói, "Không được động đây, nếu không, tôi sẽ giết cô trước."

Câu này truyền đến tai của Long Dạ Tước, mặt anh trầm xuống, lúc đó tên thủ lĩnh phát lệnh tấn công, con dao trong tay hần nhanh chóng đâm về phía

ngực Long Dạ Tước.

"Cẩn thận.." Tô Lạc Lạc lo lắng kêu một tiếng.

Mắt nhìn thấy con dao đang đâm tới gần ngực Long Dạ Tước, chỉ thấy thân anh xoay một cái, bàn tay to phút chốc đoạt lấy con dao, một giây sau nghe thấy rắc một tiếng, và tiếng la hét của tên thủ lĩnh.

Cổ tay của hắn bị Long Dạ Tước bẻ gãy trong chớp mắt.

Nhìn thấy lão đại bị đánh, ba tên còn lại lập tức tấn công không theo kế sách gì, cầm con dao trong tay liền đâm tới tấp người Long Dạ Tước. Trong mắt của Long Dạ Tước lóe lên một ánh sáng lạnh lùng, chỉ nhìn thấy bàn tay lớn của anh kéo tên thủ lĩnh, ném về phía bọn đàn em của hắn, tiếp đến đôi chân dài của anh quét qua, một tên đàn em khác nằm đo đất, còn một tên cầm dao thấy vậy liền nhắm đến eo của anh mà đâm, bàn tay lớn bắt lại, tên này dùng hai tay cầm dao, còn Long Dạ Tước chỉ dùng tay không móc chặt bàn tay nắm chặt của hắn, mũi dao không thể đến gần được anh chút nào.

Khi tên này biết được anh có sức lực hơn người, tên khác thấy hắn ta không thoát thân được, nhanh chóng đánh lên vào ngực anh để hỗ trợ, Long Dạ Tước dùng ánh mắt âm u lạnh lùng quét qua, cổ tay tên cầm dao bị anh khóa lại, hai con dao đối chuẩn vào mặt anh nhưng không tài nào làm anh bị thương.

Một giây sau khi Long Dạ Tước ra tay, một người quì trước mặt anh, còn tên còn lại còn thảm hơn, bị đôi giày của anh dẫm không thương tiếc lên vai.

Bốn tên bắt cóc thế là bị anh xử gọn.

Tô Lạc Lạc bị sốc khi nhìn thấy cảnh đó, thật sự không dám tin năng lực của người đàn ông này, một đấu bốn mà lại có thể thắng lợi nhẹ nhàng đến vậy, không hề tổn sức gì.

"Lão Ngũ, mày còn đứng đờ ra đó làm gì." Tên thủ lĩnh cầm lấy cổ tay bị gãy nóng giận la lớn.

Lão Ngũ lập tức trong tay có thêm một con dao, nhắm đến cổ của Tô Lạc Lạc đang bị hắn ta khống chế, "Không được cử động, mày mà còn dám cử động, tao sẽ giết người phụ nữ của mày."

Ánh mắt Long Dạ Tước bỗng chốc như đông kết lại, lạnh băng nhìn người đàn ông ốm yếu nhỏ thó, "Nếu như mày dám động đến một sợi tóc của cô ta, mày thử đi."

Vừa rồi đã thấy được uy lực của anh ta, lúc này tên đàn ông uy hiếp Tô Lạc Lạc bất giác nổi da gà, nhưng lúc này dùng Tô Lạc Lạc uy hiếp là có lợi nhất.

Người đàn ông này, quá mạnh rồi.

"Mày đừng có qua đây, mày mà qua đây, tao sẽ giết cô ta." Ánh mắt lão Ngũ có chút e dè, ngữ khí có chút không còn khí chất.

Tô Lạc Lạc cảm thấy cổ mình hơi lạnh, mà khổ nỗi hai tay cô bị trói phía sau, cô nhìn Long Dạ Tước, vừa hi vọng anh ta cứu cô, nhưng cũng không mong anh xảy ra chuyện gì.

Long Dạ Tước tựa như là từ thần vậy, từng bước một bước đến, chính vào lúc đó, phía sau lưng anh, tên lão đại thủ lĩnh dùng cái tay còn tốt cầm lấy con dao lập tức đâm lên Long Dạ Tước.

Ánh mắt Long Dạ Tước vì đề phòng Tô Lạc Lạc bị thương, lúc dao của tên thủ lĩnh lướt tới, anh không tránh, cũng không né, mà là để hẳn cho tên đó vạch một vết thương dài trên cánh tay. "Long Dạ Tước..." Tô Lạc Lạc kêu to.

Ánh mắt Long Dạ Tước nhìn chết trung người đàn ông đang khống chế Tô Lạc Lạc, lúc này, anh cách bọn họ chưa đến một mét.

Lão Ngũ nhìn thấy lão đại đánh lên thành công, nhưng ánh mắt người đàn ông lại vẫn nhìn chăm chăm bản thân, như là ánh mắt của chim ưng vậy, nhìn tròng hắn đến nỗi phải rung mình, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một người có thể không hề sợ hãi như vậy, dường như là từ thần bò lên từ địa ngục vậy. Hắn kinh hãi tuột tay, Long Dạ Tước chính là bắt lấy tâm lý của hắn, trong lúc hắn đang phát hoảng, cánh tay dài của anh đưa ra móc lấy tay cầm dao của hắn, Tô Lạc Lạc cũng ngay lập tức phối hợp, lập tức thoát ra khỏi tay còn lại của tên đàn ông, nhanh chóng đến phía trước Long Dạ Tước, một giây sau, trên người cô là một cánh tay mạnh mẽ bảo vệ che chắn cho cô.

Tô Lạc Lạc nghiêng đầu qua, nhìn xem vết thương đang chảy máu trên cánh tay anh, trong lòng rồi thành một khối, vết thương này, anh là vì cô mà phải nhận lấy mà.

Tên thủ lĩnh thấy đánh lên thành công, lúc hắn chuẩn bị đâm bồi thêm phát nữa, mới phát hiện Tô Lạc Lạc được cứu rồi, và một giây sau, đôi chân dài của Long Dạ Tước mạnh mẽ đá một phát, tên thủ lĩnh bay xa đến hơn ba mét, đập vào mặt đất, té đến nỗi xém chút học máu.

Long Dạ Tước đi đến phía trước mặt tên đàn ông gần nhất, giày da thật mạnh mà dẫm lên bàn tay của hắn ta, anh lạnh lùng hỏi như hỏi cung, "Nói, là ai chỉ thị chúng mày bắt cóc cô ấy?"

"Không.. không có ai.."

Chân của Long Dạ Tước dùng sức, "Còn không nói? Muốn cái tay này phế luôn không?"

Đau đến tận tim, lúc này, sức đề của Long Dạ Tước, sắp khiến tên bắt cóc đau ngất đi rồi, hẳn đau đến la oai oái, "Tôi nói.. tôi nói, là một đứa con gái bỏ tiền ra kêu chúng tôi bắt cóc cô ta."

"Đứa con gái đó tên gì."

"Tôi không biết... chúng tôi làm việc từ trước đến giờ không hỏi tên của khách hàng... chúng tôi chỉ biết người đó rất xinh đẹp, và là cô gái rất trẻ..."

"Cô ta muốn các người làm gì?"

"Cô ta muốn chúng tôi cưỡng hiếp cô này.."

Sắc mặt Tô Lạc Lạc trắng bệch ra, ai có thể ác độc bỏ tiền ra để đối phó cô? Trong đầu của Tô Lạc Lạc rất nhanh đã có đáp án.

Là Tô Ngữ Phù

Cô ta nhắm tâm đến vậy.

Có được đáp án như mong muốn, Long Dạ Tước kéo lấy Tô Lạc Lạc đi đến chỗ xe, Tô Lạc Lạc nhanh chóng xông đến xe thương vụ, cầm lấy túi của cô lên xe.

"Vết thương của anh."

"Chỗ này không phải là chỗ xử lý vết thương." Long Dạ Tước nói xong, anh không lo vết thương đang chảy máu, đạp ga xe, chiếc xe quay một vòng một trăm tám mươi độ quay đuôi chạy về hướng lúc đi đến.

Ánh mắt Tô Lạc Lạc cứ nhìn chăm chăm vết thương của anh không ngừng chảy máu, hơi thở đứt đoạn, đôi mắt ướt long lanh toàn là sự đau lòng và nỗi lo lắng.

Xe của Long Dạ Tước sau khi xông ra một con đường nhỏ, tiếp tục chạy về phía trước, lúc nhìn thấy ngã tư đường thứ hai, anh chạy thẳng vào đó.

Long Dạ Tước cũng không dám bảo đảm, mấy tên bắt cóc còn có đàn em ở gần đó nữa, vì vậy anh phải rời xa chỗ đó rồi mới xử lý vết thương.

Xe dừng lại, Long Dạ Tước đưa tay bịt lại vết thương nói với cô, "Phía sau cốp xe có hộp thuốc, mau lấy ra."

Tô Lạc Lạc nhanh chóng đẩy cửa xuống xe, từ phía cốp xe lấy ra hộp thuốc đến ghế phụ ngồi vào, cô mở ra, nhìn thấy bông băng cầm máu, cô nhanh chóng lấy ra đưa cho anh. Long Dạ Tước cầm lấy bông băng cầm máu phủ lên vết thương, nói với cô, "Lấy cái chai màu vàng, đổ một chút vào phía trên bông băng." Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130

21130.

Tô Lạc Lạc vội đi làm ngay, sau khi đổ xong, cô thấy bông cầm máu có tác dụng rồi, máu trên tay anh chảy chậm hơn, cuối cùng thì hoàn toàn ngừng hẳn, còn trên ghế, nơi vị trí tay anh toàn là vết máu, nhìn mà rùng cả mình.

Tô Lạc Lạc lấy miếng gạc quấn quanh vết thương cho anh, cô khịt khịt mũi.

Nước mắt xối xa đóng đầy cả khoang mắt cô.

Trong đầu cô chỉ toàn hình ảnh anh bị thương, lúc đó, anh chỉ nhìn chăm chăm về phía cô, không hề chớp mắt, cứ như là vết thương này không phải bị trên người anh vậy đó.

"Vừa nãy anh... tại sao lại không né đi? Anh rõ ràng có thể né mà..." Nhìn thấy qua thân thủ của anh rồi nên Tô Lạc Lạc tin là cái người đó hoàn toàn không thể phục kích anh được.

Long Dạ Tước nhướn đôi mắt sâu thẳm khó đoán lại, "Không muốn né."

"Tại sao?" Tô Lạc Lạc ngắt đầu, trong miệng hỏi tại sao, nhưng trong tim lại hiểu rất rõ.

Anh là vì muốn bảo vệ cô, anh nhất định phải trông chừng cô, sợ cô sẽ bị tên đó đâm bị thương.

“Anh thật ngốc...” Tô Lạc Lạc có chút hoảng hốt mắt chớp liên hồi, miệng thì trách mắng.

Long Dạ Tước nhướn miệng cười, “Hôm nay cô có thông minh hơn rồi đấy, biết bấm số gọi cho tôi.”

Tô Lạc Lạc làm gì có thời gian gọi điện? Chỉ vì trong lúc cô đang gọi cũng đúng lúc cô bị dùng dao uy hiếp, cô dĩ nhiên chỉ có thể thuận tay ném điện thoại vào trong túi thời.

“Tại sao anh không cúp máy?” Tô Lạc Lạc hiếm khi dùng ngữ khí hòa bình ôn dịu như vậy nói chuyện với anh.

“Cô hi vọng tôi cúp máy?”

“Tôi... tôi dĩ nhiên là không hi vọng rồi, nhưng, anh đã đến cứu tôi rồi, sao lại không đem theo vệ sĩ? Lỡ như...”

“Hôm nay tôi chỉ dẫn theo hai vệ sĩ, tôi hi vọng họ có thể ở bên bảo vệ hai đứa con của chúng ta, đưa bọn trẻ bình an về đến nhà họ Long, còn điện thoại của tôi vẫn luôn trong chế độ cuộc gọi với cô, cô nghĩ tôi có thể kêu ai được nữa sao?”

Tô Lạc Lạc nhìn anh ta, “Nhưng mà...lỡ như người nhiều thì sao?”

Lỡ như bọn xấu ngày hôm nay đến hai mươi người thì sao? Anh có thể một người đánh lại hai mươi người không?

“Không có lỡ như, cho là tôi phải một mình đánh một trăm thì tôi vẫn phải đến, vì tôi không muốn các con tôi mất mẹ.” Khi nói câu này gương mặt anh tuần của Long Dạ Tước chỉ cách cô có một gang tay.

Tô Lạc Lạc cảm nhận được hơi thở của anh đều phả lên mặt cô, trong lòng cô trào dâng cảm xúc phức tạp khó nói, người đàn ông tuy nói là vì các con, nhưng cuối cùng thì anh ta cũng là vì cứu cô mà.

Bất luận thế nào, anh không quản mạng sống có thể gặp nguy, chạy đến đây cứu cô, cô thật sự cảm động vô cùng, anh của vừa rồi cứ như là thiên sứ giáng trần vậy, nhen nhóm tia hi vọng và niềm tin được sống trong trái tim tuyệt vọng của cô.

Hơn nữa, nếu không có sự xuất hiện của anh, cô sẽ phải trải qua một khoảng thời gian sống không bằng chết.

Tô Lạc Lạc đang ngờ người ra, bất ngờ phát hiện gương mặt anh tuần của anh càng ngày càng đến gần hơn, Tô Lạc Lạc lập tức biết ngay anh ta muốn làm gì.

Anh muốn hôn cô.

Cô phản xạ theo bản năng, né đầu về phía sau.

“Không được né, để tôi hôn một cái.” Anh ta ngang tàng lên tiếng.

Tô Lạc Lạc đờ ra vài giây, sau đó, cô lại ngoan ngoãn đưa đầu về lại vị trí ban đầu, anh ta nhìn cô, dưới ánh mắt sâu thẳm là ý cười hài lòng.

Tô Lạc Lạc mờ to mắt, nhìn gương mặt quá mức anh tuần của anh, trong sự giao thoa của ánh sáng và bóng tối, toát ra khí chất mê người.

Anh càng ngày càng đến gần hơn, đôi mi dài của cô hoảng loạn chớp liên hồi, đôi ngươi to xoay không ngừng, sau đó, trong khi cô mờ to mắt như vậy đôi môi của anh ta chỉ chạm nhẹ lên môi cô.

Hơi thở của Tô Lạc Lạc như dừng lại, cảm nhận đôi môi dịu dàng của anh như ma sát trên môi cô, không ngờ lại có một cảm giác như dòng điện chạy dọc khắp người cô.

Dường như cảm nhận được phản ứng này của cô, anh ta nhếch mày, nhẹ giọng cười khi một tiếng.

Và trong đôi ngươi sâu thẳm, lướt qua nụ cười ma mị.

Tuy lúc này anh rất muốn nếm mùi vị ngọt ngào trong miệng cô, nhưng vẫn nên đưa người phụ nữ bị dọa chết khiếp này về nhà trước vậy.

Hơn nữa, trải qua chuyện ngày hôm nay, anh tin rằng sau này anh và cô ấy sẽ còn rất nhiều thời gian vui vẻ bên nhau.

“Vừa nãy ở trên xe, bọn chúng có động chạm vào đâu của cô không?” Anh bất ngờ rời khỏi môi cô, hỏi.

Đôi mắt Tô Lạc Lạc vẫn còn mông lung, cô vội lắc đầu, thành thật trả lời, “Không có!”

Long Dạ Tước nhìn chằm chằm cô một hồi, bèn tin tưởng cô.

Khởi động xe chạy ra khỏi đường rẽ, nhanh chóng lái về trung tâm thành phố, lại hướng đến phía biệt thự nhà anh.

Tô Lạc Lạc ở trên xe lấy điện thoại ra, phát hiện điện thoại vì vẫn luôn trong chế độ cuộc gọi nên đã hết điện rồi.

Lúc này cũng không biết Dạ Trạch Hạo có lo đến phát hoảng không nữa !

Long Dạ Tước thấy cô cầm điện thoại thờ dài, gương mặt anh tuấn của anh tức khắc sa sầm, “Trên xe của tôi không được nghĩ đến người đàn ông khác.”

Tô Lạc Lạc tức khắc kinh ngạc nhìn anh ta, chẳng lẽ anh có đôi mắt nhìn xuyên thấu sao? Tại sao cô nghĩ gì anh ta vừa nhìn là đoán ra được ngay chứ?

Tô Lạc Lạc không hề phủ nhận, vì cô thật sự đang nghĩ đến Dạ Trạch Hạo. “Vừa rồi cô hứa với tôi chuyện đó, đừng quên nhé, sáng mai cô đưa ngay đơn từ chức cho Dạ Trạch Hạo, nói là cô không làm nữa.” Long Dạ Tước thực sự có chút hối hận, ban nãy trong tình huống đó, cho là anh yêu cầu cô gả cho anh, thì có lẽ trong khi nổi sợ lẫn ắt lý trí thì cô ta cũng sẽ đồng ý. Nhưng mà việc mà anh muốn cô làm nhất lại là rời khỏi Dạ Trạch Hạo.

“Nhưng mà... nhưng mà tôi có ký hợp đồng năm năm với anh ta, tôi đột ngột nói không làm nữa, phải chi tiền bồi thường đó.” Tô Lạc Lạc cắn môi, cô nghĩ chuyện này hình như có vẻ khó hoàn thành?

“Đem bản hợp đồng mà cô ký với anh ta đến cho tôi xem, tôi sẽ đưa luật sư của tôi xem dùm cô, đánh giá xem cần bao nhiêu tiền, tôi sẽ lo liệu dùm cô.”

“Hợp đồng ở trong tay Dạ Trạch Hạo.”

“Vậy thì kêu anh ta đưa, nếu anh ta gây khó dễ cho cô, tôi sẽ ra mặt cho cô.” Long Dạ Tước nhất định muốn cô rời khỏi.

Tô Lạc Lạc hơi ngơ, nhìn anh hỏi, “Tại sao anh nhất định muốn tôi rời khỏi anh ta?”

“Vi tôi không thích.” Ngữ khí Long Dạ Tước đầy sự chê bai.

Tô Lạc Lạc nuốt nuốt miếng, chẳng lẽ anh ta vẫn nghĩ đến việc lấy cô làm vợ sao?

“Không ngờ Tô Ngữ Phù có thể máu lạnh đến thế.” Tô Lạc Lạc cắn răng, giận đến nắm chặt nắm đấm.

Sắc mặt Long Dạ Tước cũng thất lại, đáy mắt lóe lên sát khí, món nợ này anh tuyệt đối sẽ trả lại gấp bội cho nhà họ Tô.

“Cô yên tâm, tôi sẽ khiến nhà họ Tô trả giá cho chuyện này.” Long Dạ Tước lạnh lùng lên tiếng.

Tô Lạc Lạc ngẩng ra, quay đầu nhìn anh.

Long Dạ Tước đồng thời nghiêng đầu nhìn cô, “Trừ khi cô nuốt trôi được cục tức này.”

“Tôi làm sao mà nuốt trôi được chứ!” Tô Lạc Lạc sao có thể nuốt được cục tức này? Tô Ngữ Phù ức hiếp người quá đáng mà.

“Nếu đã vậy, cô cứ đợi mà xem kết cục của người nhà họ Tô đi!” Ánh mắt Long Dạ Tước toát ra sát khí.

Tô Lạc Lạc mím môi, không muốn nói thêm nữa, nhưng anh ta đã ra mặt cho cô như thế, cô thật sự rất kinh ngạc, và cũng rất cảm kích. Đến biệt thự, Tô Lạc Lạc cầm điện thoại đi sạc pin, và cô cũng nhanh chóng đi tắm, gột rửa sạch tất cả những nơi mà bọn bắt cóc đã chạm vào người cô. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131

21131.

Tắm qua một cái, Tô Lạc Lạc nhìn thấy Long Dạ Tước đang ở lầu hai đại sảnh nghe điện thoại, "Được, mọi người chăm sóc tốt bọn nhỏ, tối chút con qua đón về."

Nói xong, cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn cô gái mặc một bộ đồ mới, ánh mắt thâm thúy của anh híp lại.

"Bọn trẻ lúc nào mới về?" Tô Lạc Lạc nhìn về hướng anh hỏi.

"Bọn trẻ sẽ ở bên nhà họ Long ăn tối xong mới về, vì vậy, tối hôm nay, chúng ta có thể hưởng thụ một bữa tối ánh nến lãng mạn."

Trong lòng Tô Lạc Lạc run lên mạnh mẽ, quả nhiên người đàn ông này lại nữa rồi, anh ta lại muốn làm gì? Muốn thu phục trái tim cô, để cô gả cho anh ta

sao?

Tô Lạc Lạc mở miệng, muốn nói gì đó, lại phát hiện cô tuyệt đối không thể chủ động nói chuyện này.

Vì cho dù anh không quản mạng sống cứu cô, cũng không đồng nghĩa là cô sẽ đồng ý gả cho anh ta.

Cô đối với anh ta, chỉ có sự cảm kích, mà đó không có nghĩa là thích và yêu.

"Được, tôi mời."

"Cô xác định?"

"Anh cứu tôi, tôi mời là hợp lý quá rồi." Tô Lạc Lạc rất chắc chắn, tại vì, cô nợ anh một mạng sống, vì vậy, cô hi vọng có thể dùng khả năng bản thân có thể làm để bù đắp lại cho người đàn ông này.

Dưới ánh mắt của Long Dạ Tước lại lóe qua một ý cười không rõ, anh làm sao không thể nhìn ra tâm tư của cô đang nỗ lực trả ân tình cho anh?

Tuy nhiên, cô muốn trả thì anh càng không để cô trả, ngược lại, càng muốn cô nợ nhiều hơn, tốt nhất, nợ đến sau cùng, đến lúc cô không còn khả năng để trả phải lấy bản thân cô ra mà trả cho anh.

Tô Lạc Lạc đi đến trước mặt anh, đôi mắt to nhìn chăm chăm nơi vết thương của anh, đó là do bàn tay nghiệp dư của cô băng bó cho, vì vậy băng bó có một chút khó coi, cô ngẩng đầu hỏi anh, "Có cần đi một chuyến đến bệnh viện, để băng gạc của anh băng bó cho đẹp hơn chút?"

"Không cần, chỉ cần là cô băng cho, xấu chút cũng không vấn đề." Long Dạ Tước giọng trầm mở miệng.

Mặt của Tô Lạc Lạc có chút ửng đỏ, cô băng bó thật sự có chút khó coi, tại vì lúc đó trong lòng vừa hoang mang vừa rối loạn, cũng đừng mong cô có thể băng bó đẹp.

"Tối nay đi đâu ăn?" Tô Lạc Lạc nghĩ trong lòng, nếu như đã mời anh ta đi ăn, cô chắc chắn không thể tiết kiệm, nhất định phải chịu chi tiền.

"Nhà hàng tôi sẽ đặt, cô chỉ cần đem theo thẻ ngân hàng và tiền là được rồi."

"Tôi sẽ làm vậy." Tô Lạc Lạc nhoen miệng cười, chỉ cần trả chút ân tình cho anh, cô đã rất vui rồi.

Chỉ là, cô quên mất một chuyện, giống thân phận của người đàn ông này, những nhà hàng bình thường anh căn bản sẽ không đi.

Nhưng mà, suy nghĩ của Tô Lạc Lạc là bữa ăn tối nay, cô có thể dùng mấy chục ngàn tệ là xử lý xong.

Tuy là đắt đến nỗi xót ruột, nhưng mà cô tình nguyện.

Long Dạ Tước cũng về đến phòng thay một bộ đồ mới, là một cái áo sơ mi lụa dài tay màu đen, phối với quần tây, vừa may che được phần băng gạc khó coi trên cánh tay.

Vẫn khiến anh trông thật quý phái cao sang, tựa như một vị thần mà những người bình thường không thể xâm phạm.

Long Dạ Tước lái một chiếc xe vượt địa hình màu đen rất ngẫu xuất hành, Tô Lạc Lạc ngồi kế bên anh ta, bất giác hiếu kì hỏi, "Đi ăn ở đâu?"

"Đến rồi cô sẽ biết thôi." Long Dạ Tước rất thần bí.

Tô Lạc Lạc ngược lại hi vọng muốn biết trước địa điểm nhà hàng, sau đó, cô cũng có thể chuẩn bị tâm lý trước cho việc tiêu tiền.

Cuối cùng, xe của Long Dạ Tước dừng ở bãi đậu xe của một tòa nhà cao ốc, Tô Lạc Lạc ngẩng đầu, chỗ này cũng không phải trung tâm thương mại, cũng không thấy bảng hiệu nhà hàng nào hết.

"Trên tòa nhà này có nhà hàng sao?" Tô Lạc Lạc có chút hoài nghi mà hỏi.

"Lên đó rồi cô sẽ biết." Long Dạ Tước nhoen miệng cười, cái ý cười không rõ ràng, vừa đúng để Tô Lạc Lạc chạm phải, khiến cô có chút ớn lạnh sau lưng.

Tô Lạc Lạc đem theo một bộ mặt hoài nghi, đi theo anh vào đại sảnh, đến cửa thang máy, cùng nhau đi vào trong thang máy.

Tô Lạc Lạc nhìn thấy anh không hề do dự mà ấn số nút tầng tám, chớp mắt hỏi, "Anh đến qua chỗ này ăn rồi hả?"

"Uhm! Thường xuyên!"

Tô Lạc Lạc nghe xong, vậy xem ra phía trên lầu đích thực có một nhà hàng rồi.

Tô Lạc Lạc sực nhớ ra điện thoại chưa sạc pin, cô lại quên gọi điện cho Dạ Trạch Hạo rồi, anh ta nhất định rất lo lắng đây! Ái chà, chỉ có thể đợi lúc

quay về nhà rồi gọi lại vậy.

Thang máy ding một tiếng vang lên, Tô Lạc Lạc theo Long Dạ Tước bước ra.

Thì nhìn thấy một cánh cửa to hào nhoáng, mà chính lúc đó, cửa lớn tự động mở ra hai bên, hai thân hình của cô gái mặc sườn sám cổ điển cúi đầu chào bọn họ, "Hoan nghênh đã đến nhà hàng Nhã Thượng."

Tô Lạc Lạc thâm cảm thán một tiếng, chỗ này không những có một nhà hàng, mà nhìn cái là biết là loại nhà hàng rất sang trọng qui mô lớn.

Bỗng chốc, cô bắt giác trong tim thất lại, vô thức nắm chặt lấy cái túi.

Trời ạ! Ở đây ăn một bữa cần tốn bao nhiêu tiền vậy? Đùng có chỉ ăn một đêm mà ăn nghèo cô luôn đó.

Vừa bước vào một cái sảnh, mới phát hiện chỗ này gì cũng không có, ngược lại tao nhã phi thường, đặt ở đó không ít cổ vật sản phẩm nghệ thuật.

Tiếp theo đó, trước mặt cô lại kéo đầy một cánh cửa nữa, lại là hai cô gái ăn mặc sườn sám cổ điển xinh đẹp nghênh tiếp bọn họ, trong đó có một cô gái âm thanh ngọt ngào nói với Long Dạ Tước, "Ngài Long, xin hỏi vẫn là vị trí cũ chứ ạ?"

"Uhm!" Long Dạ Tước đơn điệu mà hồi âm một tiếng.

Tô Lạc Lạc nghe vậy, xem ra, anh quả nhiên là khách hàng thường xuyên rồi! Tô Lạc Lạc nhìn thấy những cây tre thẳng màu xanh đậm cô lập chỗ này thành một thế giới nhỏ, để bàn ghế và bộ ly trà tinh tế, một ngọn nến nhỏ, rất chăm chút.

Còn trên tường, dường như các bức tranh được in từ chùa chiền cổ xưa vậy, tinh mỹ mà cổ điển, khiến người xem phải suy nghĩ sâu xa, ý vị sâu sắc.

Tô Lạc Lạc lén cảm thán, người có tiền quả là không giống ai, bọn họ không đi đến chỗ náo nhiệt nhiều người mà dùng bữa, mà chuyên môn chọn những chỗ hoàn cảnh vừa tao nhã vừa yên tĩnh để dùng bữa.

Tô Lạc Lạc ngồi xuống, nhìn thấy những cái ly trà nhỏ tinh tế để phía trước mặt mình, cô lập tức muốn trộm một cái về để cất giấu, vì nó quá là đẹp đi.

"Thật là đẹp á!" Tô Lạc Lạc bất giác cảm thán một tiếng.

Cô gái sườn sám xinh đẹp rót trà thay cho bọn họ, rửa trà, dùng loại trà thơm nhất đổ vào trong ly của bọn họ, Tô Lạc Lạc lập tức cảm thấy mùi thơm xông vào mũi, làm người không thích trà như cô, đều nhìn không nổi muốn cầm lên mà thử một ngụm.

"Mời dùng trà." Nói xong, ở trước mặt hai người phân biệt đặt một quyển thực đơn chọn món.

Tô Lạc Lạc nhìn không được nữa cảm ly trà lên thưởng thức một ngụm, sau đó nhìn sang thực đơn, nhìn thấy giá cả phía sau, cô thiếu chút là phun hết trà ra rồi.

Cũng may là cô kịp thời ngăn nước trà ở trong miệng lại rồi, ráng mà nuốt xuống.

Trời, mỗi một món phía sau đều là bốn chữ số, còn có trên năm chữ số, mà chỉ mới là những món cơ bản thôi.

Tô lạc Lạc thậm chí không dám lật xuống xem tiếp, khẳng định rất là đắt rồi! Tội nghiệp tôi nay bóp tiền của cô chảy máu nhiều lắm đây.

Ánh mắt Long Dạ Tước nắm bắt được tâm trạng phức tạp của cô gái ngồi đối diện, anh cố nhịn cười, bình thản chọn món.

Giọng nói của người đàn ông rất là truyền cảm dễ nghe, nhưng mà, lúc này, anh lại dùng thứ âm thanh kích thích mê người này thoát cái chọn sáu món ăn, Tô Lạc Lạc thậm chí chưa kịp phản ứng lại nữa, anh đến cả thực đơn cũng không cần nhìn. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132

21132.

Long Dạ Tước sau khi chọn món, anh tao nhã cảm ly lên, thưởng thức trà xanh, nhìn sang hướng người con gái biểu cảm rất phong phú ở phía đối diện, "Đến cô rồi đây."

"Ồ... anh cũng đã chọn nhiều như vậy rồi, tôi không cần chọn nữa đâu! Ăn không hết rồi." Tô Lạc Lạc cảm giác sáu món ăn đã là rất nhiều rồi.

"Món ăn ở đây coi trọng khẩu vị, không phải là số lượng, vì vậy, sáu món thật ra không coi là nhiều."

"Vây..."

"Nếu như cô không biết chọn, vậy thì để tôi gọi thêm mấy món vậy!" Nói xong, Long Dạ Tước bỏ ly trà xuống, nhìn người phục vụ, mở đôi môi gọi cảm, lại thêm bốn món.

Tô Lạc Lạc phía đối diện đã hóa đá rồi, cô có dự cảm sẽ bị anh ta ăn đến nghèo không còn gì.

"Được rồi, vậy xin hỏi hai vị muốn uống chút gì không?"

"Khui một chai sáu lít Lafite Louis XIII."

Tim của Tô Lạc Lạc muốn nhảy ra lồng ngực, không hiểu rượu đến thế nào cũng biết Lafite Louis là nhãn hiệu rượu vang nức tiếng! Tô Lạc Lạc lo nuốt nước miếng, "Ồ! Chúng ta không uống nhiều rượu như vậy đâu!"

"Rượu uống không hết có thể kí gửi." Người đàn ông nhướn miệng cười, giống như hoàn toàn không biết một chai vang đỏ anh vừa khui đắt đến dường nào vậy.

"Được ạ, xin đợi chút." người phục vụ cười rồi khỏi.

Tô Lạc Lạc uống trà, cô nhẫn nhịn, cuối cùng, vẫn là nhịn không được, nói nhỏ với người đàn ông đối diện, "Xin hỏi anh vừa kêu chai rượu bao nhiêu tiền vậy?"

"Giá thị trường có lẽ là hơn sáu trăm ngàn tệ một chai." Người đàn ông nhẹ nhàng nói.

Tô Lạc Lạc vốn đã có đôi mắt to rồi, giờ lại tròn to gấp hai lần, nhìn trân trân người đàn ông, biểu cảm của cô cứng đờ rồi.

"Cái gì? Đắt như vậy?" Tô Lạc Lạc nghiến môi, biểu hiện một bộ mặt chết người.

"Không có đem đủ tiền theo à?" Long Dạ Tước biết rõ mà còn hỏi, mà lại hỏi với khuôn mặt vô cùng nghiêm túc.

Tô Lạc Lạc khóc tàn hết mặt, tất cả tài sản của cô thêm vào, cũng mua không được một chai rượu vang đỏ á!

"Cái đó..."

"Yên tâm, bữa ăn hôm nay tôi mời." Người đàn ông đột nhiên tốt bụng mà mở lời, khuôn mặt tuấn tú, ý cười sâu xa.

Tô Lạc Lạc nhìn anh ta, muốn có cốt cách một chút, nhưng mà cuối cùng bản thân không có mời anh ta ăn cơm, mà ngược lại ăn một bữa đắt như vậy. Hôm nay vừa để anh ta ra sức, lại ra tiền, cô thật sự thấy rất khó chịu!

Khuôn mặt cô có chút đỏ, cầm lấy ly trà mà có vẻ rất phiền não.

"Đây là nơi anh bình thường hay đến ăn cơm sao?" Tô Lạc Lạc cảm thán nói, đối với sự hiểu biết về người đàn ông này, thật sự quá ít rồi.

"Uhm! Tôi thông thường ở đây dùng bữa." Long Dạ Tước gật đầu.

Tô Lạc Lạc im lặng, lúc này, phần nợ anh ta hình như sẽ trả không hết.

Rượu mở ra rồi, người phục vụ giúp mỗi người bọn họ đổ vào nửa ly, "Mời hai vị từ từ dùng bữa."

Tô Lạc Lạc đã đến rồi, cũng chỉ có thể dùng bữa tới hết mình thôi, cô cầm lấy ly rượu, học người đàn ông đối diện lắc nhẹ, đưa lên miệng thử một ngụm.

Cô là người uống rượu gì cũng uống không ra mùi vị, vì vậy, cô chỉ thầm ca thán, rõ ràng chỉ là một chai rượu, tại sao lại đắt như vậy chứ!

Chẳng qua, rượu có hương thơm ngọt ngào, uống thêm vài ngụm, vẫn là cảm thấy đắt có chất lượng của đắt.

Tiếp theo đó, liên tục lên món, quả nhiên, giống Long Dạ Tước nói, ở đây chú trọng cảm giác ăn chứ không phải là lượng, bày biện trên đĩa rất là đẹp, nhưng mà, mỗi phần thì đúng là chỉ ăn vài miếng là hết rồi.

Tô Lạc Lạc trước là không thể lý giải, nhưng mà, đợi cô ăn một miếng mới phát hiện, trời ạ! Thế giới này lại có món ăn tuyệt vời đến vậy.

Thật là quá ngon rồi, quả nhiên đắt có nguyên nhân của đắt!

Tô Lạc Lạc trải qua phong ba bắt cóc, kinh sợ làm cô đói lắm rồi, cộng thêm thức ăn lại rất ngon, cô thật sự nhịn không được biến thành người hám ăn, nhìn lại người đàn ông đối diện, tướng ăn rất là tao nhã.

Anh chọn thật sự rất nhiều, vì vậy, hoàn toàn có thể đáp ứng phân lượng của một người hám ăn.

Long Dạ Tước vừa ăn vừa nở nụ cười rất nhẹ nơi khóe miệng, tuy là hôm nay vì cô mà bị thương một lần, nhưng mà, cũng giúp anh mở ra một cánh cửa, cánh cửa có thể để anh đi vào trong tim cô.

Cô không còn biến thành con mèo hoang quật cường vừa vurun nanh múa vuốt, tí mỉ nhìn cô, cô là một con mèo nhà dễ thương và càng nhìn càng xinh.

Tô Lạc Lạc vừa ăn, cặp mắt lớn vừa sáng lên, tùy theo cử động nhai thức ăn của cô mà chớp động, làm người đàn ông đối diện cảm thấy ngon miệng.

So với thức ăn trước mắt, hình như cô gái đối diện càng hợp khẩu vị của anh hơn.

Một bữa ăn đã xong, thời gian cũng đến buổi tối tám giờ rồi, Long Dạ Tước chuẩn bị dẫn cô đi đón bọn trẻ về.

Và thật sự có một người lo lắng không chịu nổi nữa rồi.

Người này chính là Dạ Trạch Hạo, lúc trưa đợi anh tham gia hoạt động về đến xe, thì không thấy Tô Lạc Lạc người đâu, hỏi Lan Lan, Lan Lan nói sau khi đem mất kính đi, thì không về xe lần nào, còn nghĩ là cô ở một góc nào đó xem hoạt động biểu diễn chứ!

Dạ Trạch Hạo gọi điện thoại cho cô, cứ liên tục trong trạng thái bận máy, xe của Dạ Trạch Hạo cứ ở đó đợi, đợi Tô Lạc Lạc về xe, nhưng mà từ trưa đợi đến hai giờ hơn, cũng không thấy Tô Lạc Lạc về.

Bọn họ chỉ còn cách rời khỏi trước, mà trong khoảng thời gian đó, Dạ Trạch Hạo cứ gọi điện cho cô liên tục, từ ban đầu là trong trạng thái bận máy đến sau này là tắt điện thoại luôn.

Dạ Trạch Hạo lo đến điên luôn rồi, Tô Lạc Lạc tại sao có thể biến mất rồi?

Không lẽ cô có việc gấp phải rời đi à? Hay là cô đã xảy ra chuyện gì rồi?

Dạ Trạch Hạo về đến công ty, anh quyết định nếu như không tìm thấy Tô Lạc Lạc, anh sẽ đi báo cảnh sát.

Tuy nhiên chị Mai khuyên anh vẫn nên chờ đợi, rốt cuộc Tô Lạc Lạc là người lớn, lại không phải trẻ con ba tuổi, nói không chừng cô thật sự có chuyện gì đó gấp gấp rời khỏi, mà không có thời gian chào một tiếng.

Dạ Trạch Hạo cũng chỉ có thể nghĩ như vậy thôi, mà anh biết, muốn kiếm thấy Tô Lạc Lạc, có một chỗ có thể đợi.

Đó là biệt thự của Long Dạ Tước, lúc anh từ công ty trở về, vừa lúc Long Dạ Tước dẫn Tô Lạc Lạc ra ngoài ăn cơm, vì vậy, xe của anh dừng trước cửa nhà Long Dạ Tước, từ sáu giờ đến chín giờ.

Long Dạ Tước dẫn Tô Lạc Lạc đón được hai đứa trẻ rồi, hai đứa trẻ hiếu kỳ hôm nay Long Dạ Tước đột nhiên rời khỏi, Long Dạ Tước chỉ có thể nói dối, nói có chuyện gấp nhất định phải đi, mới không cùng bọn chúng nói gì là rời khỏi rồi.

Tô Lạc Lạc cũng tuyệt đối không để bọn trẻ biết, hôm nay phát sinh chuyện gì, được cái, hai đứa trẻ cũng dễ bị lừa, liền tin tưởng bọn họ.

Còn vết thương của Long Dạ Tước bị quần áo che đi mất rồi, bọn trẻ cũng nhìn không ra.

Xe của Long Dạ Tước chạy trên con đường dài và dốc, cuối cùng đến được cửa của biệt thự.

Mà chính lúc đó, trong bóng tối kế bên, đột nhiên có đèn pha của xe sáng lên.

Tô Lạc Lạc nhìn thấy chiếc xe dừng kế bên, cô lập tức nhận ra, nói với Long Dạ Tước, "Dừng xe, tôi qua đó chào hỏi một tiếng."

Long Dạ Tước đương nhiên biết đó là xe của ai, không ngờ rằng lại dừng trước cửa nhà anh, nó làm anh có chút không vui, nhưng cũng phải dừng xe lại, Tô Lạc Lạc nhanh chóng xuống xe, mà từ trong xe thể thao, thân hình của Dạ Trạch Hạo nhanh chóng bước qua đó, trong lúc Tô Lạc Lạc vẫn chưa nói gì, anh đã vurun tay ra, một phát ôm lấy Tô Lạc Lạc vào lòng. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133

21133.

“Em đi đâu?” Ở bên tai cô hỏi đầy lo lắng

Tô Lạc Lạc cứng đờ người, không quen bị anh ta ôm như thế, hơn nữa, Dạ Trạch Hạo dùng sức ôm khiến cô sắp ngạt thở.

Trên xe.

Tô Tiểu Sâm và Tô Tiểu Hinh cũng ồ lên một tiếng, không ngờ chú Dạ lại ôm mami như thế!

Người đàn ông trên ghế lái mặt hầm hầm nhìn bóng người đang ôm nhau đó, hai mắt phát ra tia nhìn lạnh tanh.

Tô Lạc Lạc cũng có ý muốn giấu chuyện xảy ra hôm nay, cô vội cười, đẩy Dạ Trạch Hạo ra, “Tôi không sao, buổi trưa tôi có việc gấp nên đi vội quá, không nói một tiếng với mọi người, thật xin lỗi mả.”

Dạ Trạch Hạo buông cô ra, đôi người long lanh nhìn chăm chăm cô, hiểu kỳ hỏi, “Chuyện gấp gì, khiến em đến lời chào hỏi cũng không kịp nói một tiếng?”

“À... là chuyện của bọn trẻ.” Tô Lạc Lạc chỉ có thể nói dối.

“Bọn trẻ làm sao rồi?” Dạ Trạch Hạo tức khắc lo lắng hỏi.

“Không có gì, là do tôi quá lo lắng làm lớn chuyện thôi, xin lỗi, Dạ Trạch Hạo, anh về trước đi!” Tô Lạc Lạc nhìn anh ta đầy ái ngại.

Dạ Trạch Hạo lại ôm cô lần nữa, “Em dọa anh hết hồn, lần sau không được như thế nữa.”

Tô Lạc Lạc cười, nhẹ nhàng đẩy anh ta ra, “Được rồi, tôi không phải không có việc gì sao? Mau đi về đi!”

Dạ Trạch Hạo thật sự nhẹ cả lòng, nhìn thấy cô không có vấn đề gì, đúng là khiến anh vui hơn bất cứ việc nào khác, anh phát hiện bản thân thật sự vô cùng để tâm đến cô gái này.

“Mai gặp nhé.” Dạ Trạch Hạo không hề muốn rời khỏi như thế.

“Chú Dạ...” Tô Tiểu Hinh kêu anh.

Dạ Trạch Hạo nhìn hai đứa trẻ nở nụ cười và vẫy tay, “Có thời gian thì đến nhà chú chơi nhé.”

“Dạ! Tạm biệt chú Dạ.”

Dạ Trạch Hạo khởi động xe, lao xuống dốc.

Tô Lạc Lạc đứng nhìn xe anh rời khỏi, cô mới quay người, lúc này, chỉ thấy cái cửa sắt trước mặt tự động mở ra, cô vốn tính quay về xe, không ngờ anh ta đập chân ga, tức khắc chạy vào trong, bỏ cô ở trước cổng.

Tô Lạc Lạc đờ ra, hình như anh ta giận rồi.

Anh ta giận cái gì mới được chứ! Chẳng lẽ vì vừa nãy cô nói chuyện mấy câu với Dạ Trạch Hạo là anh ta nổi giận rồi sao?

Tô Lạc Lạc chỉ còn cách tự đi vào đại sảnh, hai đứa nhỏ xót cô, vội chạy đến kéo tay cô.

“Mami...”

Tô Tiểu Sâm nhìn người đàn ông vừa đậu xe xong đi vào, “Ba à, lần sau ba không được bỏ mami một mình ở trước cổng nữa.”

Long Dạ Tước dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Lạc Lạc, trong đó có ý cảnh cáo mà chỉ mỗi mình cô hiểu.

Nhưng lại hứa với con trai, “Ừ.”

“Đi thôi nào! Chúng ta lên lầu tắm rửa.” Tô Lạc Lạc ngửi thấy bọn trẻ có mùi mồ hôi trên người.

Đi đến một nửa, cô nhớ ra một cánh tay của Long Dạ Tước bị thương, nhìn con trai nói, “Tiểu Sâm, hôm nay mami tắm cho con nhé, được không?”

“Tại sao ạ?”

“Vì mami lâu lắm rồi không tắm cho con nên mami muốn tắm cho con thôi.”

“Được thôi ạ!” Tô Tiểu Sâm gật đầu đồng ý.

Long Dạ Tước bị thương tay trái, nhưng khi tắm anh sẽ phải vén tay áo lên, vẫn có khả năng bị con trai nhìn thấy, nên anh rất vui khi Tô Lạc Lạc có hành vi thấu hiểu cho anh.

Tô Lạc Lạc tắm cho bọn trẻ sạch sẽ thơm tho, đưa vào phòng, hôm nay cả hai đứa đều chơi mệt quá rồi, Tô Lạc Lạc dỗ bọn nhỏ, hát ru cho chúng

nghe, chín giờ rưỡi thì đã đổ cả hai ngủ say rồi.

Khi Tô Lạc Lạc bước ra, nhìn thấy trên ghế sofa, thân hình cao to tựa như vua chúa bóng đêm của Long Dạ Tước đang ngồi ở đó, không biết đang nghĩ gì.

“Anh còn không đi ngủ đi?” Tô Lạc Lạc bước lên hỏi, trải qua chuyện hôm nay, cô không còn xem anh như không khí nữa.

“Vừa nãy sao cô lại cho anh ta ôm cô? Cô không biết từ chối à?” Ánh mắt Long Dạ Tước ngược nhìn cô có chút giận dữ.

Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, giải thích, “Đó là vì anh ta quan tâm tôi, cái ôm giữa những người bạn mà thôi.”

“Cô cảm thấy là vậy, nhưng anh ta chưa chắc là tâm tư như vậy.” Long Dạ Tước còn không hiểu lòng dạ suy nghĩ của đàn ông sao?

Tô Lạc Lạc cảm thấy có chút tức cười, “Anh để tâm như thế làm gì?”

Nói cứ như anh ta đã là bạn trai của cô vậy, như là đang ghen tuông á.

Nhưng giữa hai người bọn họ lại không hề có quan hệ gì với nhau cả!

Sắc mặt Long Dạ Tước lập tức sa sầm lại có chút khó coi, nhưng vẫn lạnh lùng hừ một tiếng, “Nếu tôi nói tôi để tâm, sau này cô sẽ cự tuyệt cái ôm của người đàn ông khác không?”

Tô Lạc Lạc ngây người ra, cười khan một tiếng, “Bản thân tôi còn không để tâm, anh để tâm làm gì chứ!”

Thân hình thon dài của Long Dạ Tước đứng dậy, bước từng bước đến trước mặt cô, cúi nhìn người con gái chỉ cao đến ngực, nói “Tôi nói qua rồi, tôi sẽ lấy cô, sau này cô sẽ là vợ tôi, cô nói xem, tôi có nên để tâm không?”

Gương mặt nhỏ của Tô Lạc Lạc từ trắng chuyển sang đỏ, cô mở to mắt kinh ngạc nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh ta, và nhất thời không biết phải nói gì.

Cho đến khi cô hít thở một hơi thật sâu, mới lên tiếng, “Tôi biết anh quên mình cứu tôi, nhưng tôi chưa từng nghĩ qua sẽ gả cho anh cả.”

Khuôn mặt như điêu khắc của anh không biểu lộ biểu cảm gì, anh chỉ nhướn miệng cười, “Bây giờ cô không muốn gả, không có nghĩa là sau này cô không muốn, cả đời này, sẽ có một ngày nào đó cô sẽ muốn làm vợ tôi thôi.”

Tô Lạc Lạc thật không biết anh ta lấy đâu ra tự tin này, ngược lại cô khá kiên định trả lời, “Cả đời này tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý không gả ai rồi.”

Ánh mắt Long Dạ Tước tối sầm đi một lúc, nhất thời không khí trầm lắng hẳn, anh nghĩ cô có thái độ phản đối kết hôn đến thế có phải nguyên nhân có liên quan đến xuất thân của cô không?

Hay là tại có người ba như thế, khiến cô thất vọng hoàn toàn với đàn ông rồi?

“Tô Lạc Lạc, cô phải hiểu rằng không phải tất cả đàn ông trên thế giới này đều giống ba cô lạnh lùng vô tình đến vậy, không đáng để tin tưởng, ít ra khi cô gả cho tôi, tôi sẽ làm một người chồng đúng tiêu chuẩn.

Tô Lạc Lạc cắn môi, không ngờ lại bị anh ta nhìn thấu rồi.

“Anh đừng phí công vô ích nữa, dù gì thì tôi cũng sẽ không gả, không gả cho anh và cũng không gả cho người đàn ông khác.”

Long Dạ Tước nhìn cô, không muốn lên tiếng ép buộc.

Anh biết muốn ép cô ấy yêu anh vẫn còn sớm quá, còn anh cũng không vội, anh có rất nhiều thời gian đợi cô rung động vì anh.

“Đến phòng của tôi đi, vết thương của tôi cần được bôi thuốc.” Long Dạ Tước nói xong, anh quay người bước về phía phòng mình trước.

Tô Lạc Lạc phản ứng chưa kịp, ngây ra một lúc mới đi theo.

Tô Lạc Lạc không ngờ anh ta vừa bước vào phòng là lập tức cởi quần áo, cô tròn to mắt.

Nhìn thấy anh ta vừa đi vừa cởi khuy áo sơ mi đen ra, sau đó, anh trực tiếp cởi thẳng cả cái áo.

Trong căn phòng sáng đèn, anh để lộ ra thân trên rắn chắc quyến rũ, cơ ngực và cơ bụng đều rõ ràng từng múi. Trông rất có sức sống và mạnh mẽ.

Mặt Tô Lạc Lạc hơi nóng.

Ngày nào cũng ngắm nhìn cơ thể vạm vỡ đầy hoang dã của anh, thật không phải điều cô muốn đâu! Trên miếng gạc trên tay Long Dạ Tước vẫn còn vết máu, Tô Lạc Lạc lo lắng hỏi ngay, “Sao lại chảy máu nữa rồi?” Xem thêm...

Chương 134

21134.

"Không có gì, cô cầm lấy kéo cắt cái băng gạc ra đi." Long Dạ Tước không thấy có vấn đề gì, đồng thời nói cho cô biết vị trí của hộp thuốc.

Tô Lạc Lạc nhanh chóng lấy hộp thuốc qua, ngồi kế bên anh, nhẹ nhàng, cố gắng hết sức thận trọng không làm đau anh ta, cắt băng vết thương ra, tuy là lông mày anh không nhăn, mà đôi lông mày cô nhăn lại một đồng ròi.

Anh không đau, cô cũng đau giùm anh ta.

Cuối cùng, cắt xong băng gạc, chỉ thấy bông cầm máu cũng biến thành màu đỏ rồi, Tô Lạc Lạc nghiêng môi nói, "Có cần lấy luôn băng cầm máu ra không?"

"Không cần, cô trực tiếp đổ nước thuốc vào là được rồi." Long Dạ Tước lên tiếng, vết thương giống như thế này của anh cần phải may chỉ cầm máu, nhưng mà lúc trước quá hấp tấp rồi, vì vậy, chỉ có thể cố gắng chế ngừng máu.

Băng bó vết thương lần nữa, lần này, băng bó đẹp hơn, Tô Lạc Lạc thấy thời gian cũng đã đến mười giờ rưỡi rồi, cô có chút mệt.

Cô nghiêng người đi dọn dẹp hộp thuốc, đột nhiên, cổ của cô rơi xuống một sợi dây chuyền đá kim cương trắng, lắc lư trước mắt của Long Dạ Tước.

Bỗng chốc, sắc mặt của anh tối đi mấy phần, anh nhớ đó là sợi dây Dạ Trạch Hạo tặng cô! Tuy là anh không nhìn kĩ, nhưng mà, anh nhìn sơ thì có cảm giác chính là sợi dây chuyền này, vốn dĩ trên cổ cô không có gì hết mà.

Bàn tay lớn của anh nắm lấy sợi dây chuyền trên cổ cô, khẩu khí lập tức không thiện ý chút nào, "Đây là ai tặng vậy?"

Tô Lạc Lạc lập tức giữ chặt lấy tay anh, sợ làm đứt, "Đây là bạn tặng tôi..."

"Dạ Trạch Hạo tặng à?" Giọng Long Dạ Tước lạnh đi mấy phần.

Tô Lạc Lạc vội lấy tay của anh ra, "Anh bỏ ra trước được không? Đừng giựt đứt mà."

"Bảo vệ giữ gìn cẩn thận vậy? Xem ra cô rất là thích nhì!" Khẩu khí người đàn ông bắt đầu nguy hiểm rồi.

Tim của Tô Lạc Lạc lập tức vừa lo vừa sợ, người đàn ông này thật sự muốn kéo đứt sao?

Long Dạ Tước không thực sự muốn kéo, vì anh lo cho cái cổ nhỏ mảnh mai của cô bị đau, tuy là anh rất muốn làm vậy.

"Ngày mai lúc cô đi gặp hắn, thì trả cho hắn, tất cả những đồ thuộc về hắn ta, cô cũng không được nhận nữa." Long Dạ Tước giống như người chồng bá đạo vậy mệnh lệnh cho cô, cuối cùng, còn nói một câu, "Cô muốn cái gì, tôi có thể tặng cho cô."

Tô Lạc Lạc lắc đầu nói, "Tôi cái gì cũng không cần, tôi sẽ trả lại cho anh ta."

"Quà tôi tặng đâu?"

"Ồ... ở trong phòng đó!"

"Ngày mai đeo lên cái sợi dây chuyền mà tôi tặng." Long Dạ Tước bá đạo nói.

"Anh ngủ sớm chút đi! Tôi về phòng đây." Tô Lạc Lạc không muốn ở đó cùng anh ta nữa, đứng dậy rời khỏi.

Cô vừa đến cửa, Long Dạ Tước trầm giọng nói với theo, "Ghi nhớ, ngày mai nói Dạ Trạch Hạo từ chức."

Tô Lạc Lạc nghĩ đến công việc tốt như vậy sắp mất đi, cô thấy có chút tiếc, cô quay đầu thương lượng với Long Dạ Tước, "Anh có thể nào đổi yêu cầu khác không? Ví dụ như, anh có thể để tôi đồng ý chuyện khác."

"Không muốn từ chức?" người đàn ông nào đó ngữ khí bắt đầu nguy hiểm.

"Tôi cần một công việc."

"Được, tôi cho cô hai lựa chọn, thứ nhất, từ chức công việc, thứ hai, kết hôn với tôi, hai chọn một."

Tô Lạc Lạc đứng trước cửa mà thân hình cứng đờ, khuôn mặt của cô lướt qua một sự sợ hãi, nhanh chóng nói, "Vậy tôi vẫn là từ chức thì hơn!"

Nói xong, thì nhanh chóng đóng cửa rồi đi.

Sau lưng, sắc mặt người đàn ông tiếp tục âm u khó coi hơn, để cô gả cho anh, có cần phải chê bai đến vậy không?

Tô Lạc Lạc về đến phòng, hít một hơi dài, thấy thực sự tiếc, cô sắp phải bỏ một phần công việc vừa nhẹ nhàng vừa lương cao, hơn nữa, ngày mai Dạ Trạch Hạo có đồng ý để cô đi không, vẫn chưa nhất định nữa!

Tô Lạc Lạc quá mệt rồi, cô nằm xuống giường, tìm thấy cái gối liền ngủ luôn.

Sáng sớm.

Tô Lạc Lạc bị đồng hồ sinh học của bản thân làm thức tỉnh, cô nhìn một cái, bảy giờ rưỡi, cô vốn dĩ muốn tiếp tục nhắm mắt một chút, nhưng nghĩ đến hôm nay vẫn phải đi tìm Dạ Trạch Hạo xin từ chức, cô ngủ không được nữa.

Cô dậy làm vệ sinh, rồi đi đến phòng gọi hai đứa trẻ dậy, đưa bọn nó đến bãi cỏ để tập thể dục, bọn trẻ cũng làm rất ra hình ra dáng, dễ thương cực kì.

Tô Lạc Lạc đang xoay eo, lúc đó, Tô Tiểu Hình hưng phấn chỉ, "Ba kia."

Tô Lạc Lạc ngẩng đầu, thì thấy ở lan can của lầu hai, Long Dạ Tước đứng đó, một đôi lông mày sâu thẳm nhìn sang hướng này, Tô Lạc Lạc lập tức xấu hổ, vừa rồi dẫn đầu bọn trẻ làm động tác thể dục, nhanh chóng thu lại.

Ở trước mặt người đàn ông này, cô vẫn không thể buông lỏng bản thân.

Long Dạ Tước xuống lầu, ánh mắt Tô Lạc Lạc nhìn sang cánh tay bị thương của anh, lúc đó, Tô Tiểu Hình nhảy lên muốn được ôm, Tô Lạc Lạc nhanh chóng ôm lấy con gái, "Tiểu Hình, trong thời gian này đừng đòi ba bế nữa? Cánh tay của ba bị thương rồi."

"Thật sao ạ?" Tô Tiểu Hình lập tức lo lắng nhìn sang ba.

Long Dạ Tước cười nói, "Không sao, con có muốn ta bế thì vẫn có thể bế con."

"Không được, anh không muốn cánh tay này của anh khỏe lại sao?" Tô Lạc Lạc có chút tức giận nhìn trừng trừng anh.

"Cái vết thương nhỏ nhặt này có gì đâu? Tôi không những có thể bế được con gái, tôi cũng có thể bế được cả cô." Người đàn ông tự tin mà nhún miệng cười.

Tô Lạc Lạc xấu hổ nhìn anh, lúc đó, giọng chị Trương truyền đến, "Tô tiểu thư, điện thoại của cô kêu kia."

Tô Lạc Lạc nghĩ, khẳng định là Dạ Trạch Hạo gọi đến, ánh mắt Long Dạ Tước sâu xa mà rơi trên người cô, ám chỉ cô đừng quên đề cập chuyện từ chức.

Tô Lạc Lạc nhanh chóng chạy đến đại sảnh nghe điện thoại.

Quả nhiên là điện thoại của Dạ Trạch Hạo.

"Alo!" Tô Lạc Lạc nghe.

"Hôm nay có thời gian qua chỗ anh không?" Dạ Trạch Hạo không hề mệnh lệnh, mà có chút thấp giọng hỏi.

"Uhmm!" Tôi bây giờ qua đó tìm anh." Tô Lạc Lạc trả lời anh.

Lúc đó ngữ khí của Dạ Trạch Hạo rõ ràng vui lên một chút, "Thật sao? Vậy đến đi! Anh đợi em."

Tô Lạc Lạc cầm điện thoại, nhìn ba cha con chơi đùa trên bãi cỏ, cô bước về hướng cửa biệt thự.

Tô Lạc Lạc trên đường chạy đến cửa nhà Dạ Trạch Hạo, cô ấn chuông cửa, cửa lập tức mở cho cô.

Tô Lạc Lạc đi vào trong đại sảnh, Dạ Trạch Hạo ngồi ở đó, giống như vừa mới ngủ dậy vậy.

"Anh tối qua lại chơi game suốt đêm à?" Tô Lạc Lạc có chút thương cảm lại thấy phiền não mà đi đến bên cạnh anh, càng tiếp cận cuộc sống sinh hoạt của Dạ Trạch Hạo, mới phát hiện người đàn ông có vẻ ngoài đẹp đẽ này thực sự sinh hoạt rất lộn xộn, anh không biết quan tâm đến bản thân, không biết chăm sóc bản thân.

Cả ba bữa cũng không đúng giấc, sinh hoạt không hề có qui tắc.

“Không phải, xem kịch bản, phim mới của anh sắp bắt đầu quay rồi.” Dạ Trạch Hạo nói xong, nhìn cô, cười mỉm, “Nấu bữa sáng cho anh được không?”

Tô Lạc Lạc gật đầu, “Được, anh đợi đó.”

Tô Lạc Lạc đi vào trong bếp, ánh mắt Dạ Trạch Hạo theo qua đó, trong mắt toàn là sắc màu của sự ảm áp và phụ thuộc, anh thật sự rất thích cảm giác có một người phụ nữ trong nhà.

Giống như nơi này không còn là nơi để về ngủ như những lần đó, mà là có chút giống nhà. Tô Lạc Lạc nấu xong há cảo đông lạnh để trước mặt anh, ngồi ngay đối diện, bắt đầu đang do dự nên nói lý do từ chức như thế nào. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135

21135.

“Tô Lạc Lạc, không có em anh biết phải làm sao đây?” Dạ Trạch Hạo vừa ăn sủi cảo hơi nóng phồng miệng, vừa nhìn cô nói.

Tô Lạc Lạc ngẩng người ra, nhìn anh ta, lên tiếng “Nếu không có tôi, anh càng phải sống tốt hơn nữa, tìm một người trợ lý sinh hoạt lo liệu một ngày ba bữa cho anh.”

“Anh không cần người phụ nữ khác, anh chỉ cần em, có một mình em là đủ rồi.” Dạ Trạch Hạo có chút kiêu ngạo trả lời.

Tô Lạc Lạc cắn môi, nhìn anh ta nói, “Anh mau ăn đi!”

Cô dự định đợi anh ta ăn xong mới nói, nếu không anh ta chắc chắn ngay cả đến cái này cũng không chịu ngoan ngoãn ăn hết, Dạ Trạch Hạo mất gần hai mươi phút mới ăn xong, Tô Lạc Lạc đứng dậy dọn chén đĩa vào nhà bếp.

Khi đi ra, Dạ Trạch Hạo bất ngờ đưa cho cô một món quà, “Nhân hiệu hôm qua anh làm người đại diện cho có chuẩn bị một phần quà cho em, nhận lấy đi!”

Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, cười một cái, “Tôi không thể nhận.”

“Có gì mà không thể nhận cơ chứ? Sau này những nhân hiệu mà anh làm người đại diện thế nào cũng sẽ có một phần cho em.” Dạ Trạch Hạo cười nói, đây là đối đãi đặc biệt dành riêng cho cô.

Tô Lạc Lạc thờ dãi trong lòng, cô ngồi về phía đối diện anh, ánh mắt nhìn anh rất nghiêm túc, và cuối cùng cũng nói ra, “Dạ Trạch Hạo, tôi muốn từ chức.”

Gương mặt Dạ Trạch Hạo bất ngờ, đôi mắt sáng nhìn cô, “Em nói gì cơ?”

“Bọn trẻ sắp nghỉ hè rồi, tôi muốn dành thời gian để ở bên bọn chúng.” Tô Lạc Lạc chỉ có thể nghĩ đến lý do này thôi, hơn nữa lý do này hoàn toàn hợp lý và đủ sức thuyết phục.

Dạ Trạch Hạo cười ngay tức khắc, “Em chỉ muốn cùng bọn trẻ vui hết mùa hè thôi, từ chức làm gì? Anh cho em nghỉ phép là được thôi mà.”

Tô Lạc Lạc không phải muốn nghỉ phép, mà là thực sự nghỉ việc cơ, nếu không sẽ không đối diện được với Long Dạ Tước mắt.

“Không, tôi vẫn cứ từ chức thôi! Khoảng thời gian này rất cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội việc làm, còn tặng tôi nhiều món quà đến thế.” Tô Lạc Lạc chân thành cảm kích anh ta.

Thần thái cô quá nghiêm túc khiến cho Long Dạ Tước phát hoảng, anh nhìn cô, chỉ có thể nói cứng, “Anh sẽ không để em đi đâu, chúng ta ký hợp đồng năm năm rồi, em nên nhớ là nếu nghỉ việc là em vi phạm hợp đồng đó.”

Tô Lạc Lạc chỉ có thể cầu xin anh ta, “Dạ Trạch Hạo, tôi xin anh đó được không? Nếu anh thật sự muốn tôi bồi thường tiền hủy hợp đồng, giờ trong tay tôi chỉ có ba trăm ngàn tệ, tôi sẽ bồi thường hết cho anh.”

Dạ Trạch Hạo mắt tròn to, cô ấy thà bồi thường phí hủy hợp đồng để được từ chức? Điều này khiến sắc mặt anh lập tức khó coi hẳn, “Em hoàn toàn không phải vì muốn cùng bọn trẻ trải qua mùa hè mà muốn nghỉ phải không? Có phải Long Dạ Tước muốn em từ chức không?”

Tô Lạc Lạc đơ ra vài giây, chỉ có thể gật đầu, “Đúng vậy, tôi hứa với anh ấy rồi, sẽ nghỉ công việc này.”

“Nhưng rõ ràng em nói em không thích anh ta.” Dạ Trạch Hạo nghiêm túc chất vấn.

Tô Lạc Lạc thở một hơi dài, “Bất luận thế nào, tôi đều phải nghỉ công việc này, ngày mai tôi sẽ không đến làm việc nữa đâu.” Nói xong, cô lại nghĩ ra điều gì, vội từ trên cổ tháo sợi dây chuyền ra để trên mặt bàn, “Cái này cũng trả cho anh.”

Tô Lạc Lạc, em...” Dạ Trạch Hạo có hơi hoảng, “Em nhất định phải đi sao?”

Tô Lạc Lạc hít thở sâu, nói “Xin lỗi, tôi biết làm vậy gây ra bất tiện cho anh, nhưng thật sự tôi ở bên cạnh anh cũng không thực sự quan trọng lắm, những việc giống như thế bất cứ người trợ lý nào ở bên cạnh anh đều có thể thay thế tôi hoàn thành, tôi ở bên anh thực tế là dư thừa thôi.”

Dạ Trạch Hạo tức khắc đứng dậy, gương mặt anh tuần giận dữ hết nhỏ, “Em không hề dư thừa, vị trí của em trong lòng anh là không ai có thể thay thế được cả.”

Tô Lạc Lạc chớp mắt, nhìn anh đầy bất ngờ.

“Đừng rời khỏi anh có được không?” Dạ Trạch Hạo nắm lấy tay cô, giọng năn nỉ vô cùng nhẹ nhàng.

Tô Lạc Lạc dĩ nhiên không nhẫn tâm cự tuyệt anh ta, nhưng bây giờ cô cũng đang trong tình cảnh khó xử, cuối cùng vẫn phải nói một cách dứt khoát, “Xin lỗi, Dạ Trạch Hạo.”

Nói xong, Tô Lạc Lạc vùng khỏi tay anh ta, bước nhanh ra phía cửa, bước ra khỏi cửa lớn, quẹo về hướng vườn hoa.

“Tô Lạc Lạc.. anh thích em.” Đột nhiên phía sau truyền đến câu từ tình xé ruột gan.

Bước chân Tô Lạc Lạc khựng lại, cô quay đầu, nhìn người đàn ông đuổi theo ra từ đại sảnh, bóng người Dạ Trạch Hạo đổ xuống dưới nắng, hoàn mỹ tựa như thần tiên, tuy nhiên, lúc này đây toàn thân anh toát ra cảm giác u uất, ánh mắt anh rơi trên người cô đầy tình cảm, tràn đầy tình yêu thương và nỗi bi thương.

Tìm Tô Lạc Lạc đập nhanh liên hồi, lần đầu tiên cô bị đàn ông tỏ tình sâu lắng đến thế, nhưng cô lại không thể tiếp nhận tình cảm này.

“Xin lỗi...” Tô Lạc Lạc lắc đầu, quay người, tiếp tục bước đi khỏi.

Phía sau, Dạ Trạch Hạo đứng nhìn thân hình cô rời khỏi, gương mặt anh tuần lướt qua sự tổn thương sâu sắc, anh dựa vào cửa, thở hắt ra.

Không, anh sẽ không buông tay như thế, anh biết Tô Lạc Lạc chỉ là bị Long Dạ Tước uy hiếp thôi, cô không phải thực sự tuyệt tình rời khỏi.

“Anh sẽ khiến em quay về bên anh.” Dạ Trạch Hạo nghiêng răng nói ra.

Tô Lạc Lạc từng bước đi về phía biệt thự nhà Long Dạ Tước, cô rõ ràng chỉ là nói vài câu với Dạ Trạch Hạo thôi, nhưng tại sao toàn thân cô đều tựa như mất hết sức lực vậy nè?

Cô chỉ là không nhẫn tâm khiến một người đàn ông thất vọng đến thế mà thôi.

“Gi cơ? Không nữa à?” Bất chợt, một giọng nam từ trên đỉnh đầu ụp xuống.

Tô Lạc Lạc ngẩng đầu, thấy Long Dạ Tước đứng khoanh tay, dựa vào cột trụ ở phía ngoài cửa lớn, thân hình đẹp bất phàm, tựa như một bức tượng điêu khắc vậy.

Tô Lạc Lạc vội thả lỏng biểu cảm khuôn mặt, “Không có!”

Long Dạ Tước không tin, vừa rồi thấy cả khuôn mặt cô thất thần, cúi đầu chán nản vậy, rõ ràng là đang cảm thấy rất lạc lõng thất vọng.

“Tô Lạc Lạc, tôi cảnh cáo cô, trong tim cô ngoài có tôi và các con ra, không được có thêm người dư thừa nào nữa.” Long Dạ Tước khóa chặt mày ngài, tựa như vương tước ra lệnh cho nô lệ vậy.

Tô Lạc Lạc nhìn anh có chút vô vị, “Trong tim tôi chỉ có các con, không có người khác.”

Dĩ nhiên, cũng bao gồm anh ta.

Lúc này, sắc mặt anh ta càng sa sầm khó đoán.

“Các con đâu rồi?”

“Ở trên lầu xem phim.”

Tô Lạc Lạc đỡ ra, ngẫm nghĩ, cũng cảm thấy nên cho bọn trẻ xem một ít phim hoạt hình.

“Cô biết nấu cơm không?”

“Biết chứ!” Tô Lạc Lạc gật gật đầu.

Vậy được! Sau này bữa sáng của tôi và các con đều giao cho cô cả đấy.”

“Hà? Cái gì?”

“Để tránh việc cô cả ngày cảm thấy vô vị không có gì làm, sau này cô ở nhà làm việc đi! Tôi có thể cố định mỗi tháng cho tiền lương cho cô!” Long Dạ Tước làm thế là để thứ nhất cô có việc làm, thứ hai có một phần tiền lương.

Tô Lạc Lạc cứng họng nhìn anh, anh ta xem cô là bảo mẫu rồi à? Đương nhiên chăm sóc các con thì cô hoàn toàn cam tâm tình nguyện, nhưng còn phải chăm sóc anh ta, cô lại có chút không mặn mà lắm.

“Dạ Trạch Hạo cho cô bao nhiêu tiền lương, tôi sẽ cho nhiều hơn mức của anh ta nữa, nên cô không có gì phải oán than nữa nhé.”

Tô Lạc Lạc lại cứng họng lần nữa, nhếch mày nói, “Anh ta cho tôi một trăm ngàn tệ một tháng.”

“Vậy tôi cho cô một trăm năm mươi ngàn tệ.” “Thôi được rồi, tôi không lấy của anh.” Tô Lạc Lạc lắc đầu, chăm sóc các con là trách nhiệm của cô, “Anh chỉ cần phụ trách lo chi phí ăn ở của chúng tôi là được rồi.” Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136

21136.

Long Dạ Tước sốc hết mấy giây, người phụ nữ này thật sự không muốn lấy tiền?

“Cô cảm thấy tôi cho ít hả?” Long Dạ Tước không tin rằng cô không phải người tham tiền.

Tô Lạc Lạc lập tức nghiêm túc mà nhìn anh một cái, “Không phải! Tôi chỉ cảm thấy ăn của anh ở của anh là đủ rồi, không cần tiền công, hơn nữa, chăm sóc con cái là chức trách của tôi nữa.”

Long Dạ Tước bị nói đến ko biết nói gì nữa, anh muốn đối tốt với cô một chút, cô lại cự tuyệt.

“Được, từ bây giờ trở đi, cái nhà này giao cho cô.” Long Dạ Tước nhoen khóe miệng cười miễn cưỡng, chỉ cần cô ngoan ngoãn mà ở gần anh là được.

Tô Lạc Lạc ngược lại rất là nhẹ nhõm, bây giờ, cô có thể yên tâm ở cùng bọn trẻ rồi, hơn nữa, không cần lo lắng chỗ ở nữa rồi.

Tô Ngừ Phù sáng sớm nhận được điện thoại của tiểu Băng, kêu cô qua đó, Tô Ngừ Phù vẫn chưa biết kế hoạch bắt cóc Tô Lạc Lạc đã thất bại rồi.

Cô lập tức từ nhà đi ra, theo chân tiểu Băng đi vào trong một nhà dân, cô vừa vào, thì nhìn thấy trong đại sảnh, hoặc ngồi hoặc đang nằm bốn năm người, mà bốn năm người này lại là nhóm người cô kêu đi bắt cóc Tô Lạc Lạc.

Đôi mắt đẹp của Tô Ngừ Phù mở to ra mấy phần, “Chuyện này là như thế nào?”

“Tiểu thư, cô rốt cuộc kêu chúng tôi bắt cóc cái người con gái đó là người như thế nào vậy? Bên cạnh cô ta làm sao lại có người đàn ông lợi hại như vậy? Làm anh em chúng tôi tàn phế hết rồi.” Tên thủ lĩnh - Lưu ca - với một cánh tay băng bó, nằm trên ghế tức hồng hộc hỏi.

“Cái gì? Các người bắt cóc rồi? Nhưng mà không thành công? Cô ta được cứu rồi?” Tô Ngừ Phù trừng mắt, có chút tức giận chất vấn hỏi. “Chúng tôi vốn dĩ thành công bắt cóc cô ta đến nơi chúng tôi chuẩn bị trước rồi, nhưng không biết vì sao, chúng tôi vừa đến, lập tức có một chiếc xe sang trọng của người đàn ông xuất hiện, người đàn ông đó thật sự như là có thân thủ của đặc chủng binh vậy, chúng tôi năm người cùng lên, cũng không đánh lại hắn ta, cô xem anh em bọn tôi người nào cũng thương tích đầy mình.” Lưu ca nghĩ đến Long Dạ Tước, liền rùng mình.

Tô Ngừ Phù trong lòng thầm chửi một tiếng phé vật, nhìn thân hình đầy cơ bắp, khuôn mặt lại đầy hung tợn, thế mà không thể bắt cóc được Tô Lạc Lạc, cô chỉ còn có thể dồn ép con giận lại, “Là người như thế nào cứu cô ta?”

“Là một người đàn ông cao to đẹp trai, tôi cảm thấy có chút quen mắt...hình như ở đâu thấy qua anh ta... nhất định là người có thân phận.”

Trong điện thoại của Tô Ngừ Phù có lưu hình ảnh của Long Dạ Tước, cô nhanh chóng lật ra xem, hỏi bọn họ, “Có phải anh ta không?”

“Đúng đúng đúng...chính là anh ta... chính là một mình anh ta đã thương năm anh em chúng tôi đó...ái da, tay của tôi..”

Tô Ngữ Phù sắc mặt kinh hãi, không ngờ đến bắt cóc Tô Lạc Lạc không thành, lại còn kéo Long Dạ Tước đến cứu, Long Dạ Tước thật sự quan tâm đến cô ta?

“Nếu đã như vậy, chuyện không thể hoàn thành, tôi không cần tiền đặc cộc nữa.” Tô Ngữ Phù chỉ có thể nuốt cục tức mà nói.

“Tiểu thư, tiền thuốc men của anh em mấy đứa chúng tôi, cô cũng nên bồi thường một chút đi chứ!”

“Các người còn muốn như thế nào?”

“Cô nhất định phải chi thêm năm trăm tệ.”

“Các người...”

“Tiểu thư, nếu như cô không làm như vậy, hi hi, chúng tôi có thể sẽ bán đứng cô.”

Sắc mặt của Tô Ngữ Phù bỗng chốc biến sắc, tiền thì cô có rồi đó, nhưng mà cô tuyệt đối không thể để Long Dạ Tước biết là cô làm, nếu không, đối với cả nhà họ Tô đều bất lợi, cô vội nói, “Được, tôi có thể cho các người, nhưng các người nhất định phải giữ mồm giữ miệng.”

“Được, buổi chiều mà chuyển tiền tới, chúng tôi sẽ bảo mật.”

Tô Ngữ Phù đi rồi, một người anh em khác hỏi tên thủ lĩnh, “Đại ca, chúng ta không phải đã bán đứng cô ta rồi sao?”

“Câm miệng, loại đại tiểu thư giống cô, có thể lừa tiền được thì lừa.” Tên thủ lĩnh hừ một tiếng.

Lúc Tô Ngữ Phù đi ra, tức đến nắm chặt nắm đấm, Tô Lạc Lạc lại được Long Dạ Tước cứu rồi, điều này có nghĩa, tình cảm của bọn họ không hề bị đổ vỡ, ngược lại càng nồng thắm hơn rồi.

“Ngữ Phù...”

“Cô từ đâu kiếm ra một đám phế vật vậy, đến bắt cóc một người cũng không xong, còn tốn của tôi một triệu tệ.” Tô Ngữ Phù tức hồng hộc mà quay đầu la rống bạn thân.

Tiểu Băng không biết nói gì, vốn tưởng đám người này không tồi, nhưng ai ngờ lại đụng phải Long Dạ Tước?

“Xem ra Long Dạ Tước rất biết đánh nhau.” Tiểu Băng cũng chỉ biết cười gượng một tiếng.

Tô Ngữ Phù tức đến giậm chân, năng lực của Long Dạ Tước, cô rất là rõ, cái người đàn ông này là thiên tài kinh doanh, lại giỏi văn giỏi võ, thứ gì cũng đỉnh cả.

“Bây giờ thì xong rồi, tôi sau này muốn đối phó với Tô Lạc Lạc, cô ta nhất định sẽ có đề phòng.” Tô Ngữ Phù cắn môi, khuôn mặt không cam tâm.

“Cha của cậu thật sự không muốn nhận lại cô ta sao?”

“Ba mình hận cô ta đến tận xương cốt.”

Tô Ngữ Phù trong lòng cười nhạt, tiểu thư nhà họ Tô từ trước đến giờ chỉ có một người là cô, Tô Lạc Lạc căn bản không xứng.

Chiều ngày hôm đó, Tô Lạc Lạc ở nhà cùng hai đứa con, chăm chú giúp bọn nó làm thủ công, vẽ tranh, tô màu, bọn trẻ rất vui mà trải qua một buổi.

Thứ hai, Tô Lạc Lạc cùng Long Dạ Tước đưa bọn trẻ đến trường, bọn trẻ đều ở trong trường ăn cơm sáng, Tô Lạc Lạc về lại xe, đang không biết nên dùng cơm sáng như thế nào.

“Cùng tôi ăn cơm sáng, ăn xong cơm sáng, cùng tôi đi bệnh viện.” người đàn ông kế bên đột nhiên lên tiếng.

Tô Lạc Lạc lập tức nhìn sang cánh tay của anh, “Vết thương của anh sao rồi?”

“Vết thương quá sâu, vẫn phải đi khâu vài mũi.”

Tô Lạc Lạc cũng lập tức lo lắng, nhanh chóng gật đầu nói, “Được, tôi cùng anh đi bệnh viện.”

Long Dạ Tước thấy khuôn mặt nhỏ của cô lộ ra vẻ lo lắng, trong mắt lóe qua một ý cười, xem ra sau này rảnh quá thì cũng nên vì cô nhận thêm nhiều vết thương chút, có vẻ rất hữu dụng.

Ở một nhà hàng gần đó ăn xong cơm sáng thì đi bệnh viện, nhà họ Long có đầu tư vài cái bệnh viện tư nhân, qui mô rất lớn, Tô Lạc Lạc cùng Long Dạ Tước đi đến cái gần nhất.

Ngồi ở phòng trị liệu, do một nữ bác sĩ đích thân thay anh kiểm tra, Tô Lạc Lạc thì đứng một bên, nhìn bác sĩ từng chút một gắp những băng gạc nhuộm

máu ra, cô cảm thấy lạnh cả sống lưng, hơn nữa, cô cũng không dám nhìn thẳng vào chỗ vết thương của anh.

Nhưng mà cô lại hiểu kì không yên tâm mà tiếp tục nhìn chăm chăm, vì vậy, biểu cảm của cô rất phong phú, hàng mi Long Dạ Tước lạnh lùng cứ híp lại, cánh tay không hề né tránh và run rẩy, còn ánh nhìn của anh nhìn chăm chăm khuôn mặt của Tô Lạc Lạc cực kì hứng thú.

Nhìn cô một lúc thì cắn răng, một lúc thì nhắm mắt, một lúc thì đến gần nhìn kĩ, thật giống một đứa trẻ ngây thơ vậy, Long Dạ Tước đột nhiên nói với cô, “Qua đây, tôi có lời muốn nói.”

Tô Lạc Lạc lập tức nghiêng người đến gần anh, bất ngờ khuôn mặt bị anh ta hôn lấy.

Tô Lạc Lạc nhanh chóng đứng dậy, má bỗng chốc đỏ hồng nhìn trừng anh, cái người đàn ông này thật xấu xa, đang khâu kim rồi, mà vẫn còn làm loạn. Long Dạ Tước nhướn miệng cười, cười có chút tà khí, Tô Lạc Lạc thấy vậy, nhìn anh đang bị khâu kim, cô không thêm tính toán với anh, nhưng sau này mấy cái lờ này, cô tuyệt đối không mắc phải. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137

21137.

Tô Lạc Lạc cùng Long Dạ Tước đã may xong vết thương đi ra khỏi bệnh viện, Long Dạ Tước bất ngờ nhớ ra gì đó, bàn tay lớn đột ngột đưa về phía cổ cô, Tô Lạc Lạc giật mình né tránh, ngón tay anh chỉ sờ trúng làn da nõn nà của cô, không mò trúng sợi dây chuyền, sắc mặt anh tức khắc không vui.

“Tôi không phải nói hôm nay cô phải đeo sợi dây chuyền mà tôi tặng rồi sao? Sao lại không đeo?”

Tô Lạc Lạc đưa ngay tay lên che phần xương đòn, “Tôi không đeo đâu! Lỡ bị giật mất thì sao?”

Long Dạ Tước nghe xong, cũng hết giận, mà lại thấy buồn cười, “Bị giật mất thì tôi mua lại sợi khác cho cô.”

Tô Lạc Lạc lắc đầu, “Tôi không muốn đâu!”

Ánh mắt Long Dạ Tước lại sa sầm đi vài phần, hình như tâm trạng của anh có thể bị mỗi câu nói của cô dẫn dắt, cô nói câu thuận tai, anh sẽ thấy vui, cô nếu nói câu không dễ nghe, anh sẽ thấy tức giận ngay.

Cái cảm giác này thực là không vui vẻ gì mà, nhưng lại không còn cách nào khác.

“Tiếp sau đây chúng ta phải đi đâu?” Tô Lạc Lạc hiếu kỳ hỏi, “Anh có cần đến công ty làm việc không?”

“Hôm nay tôi tự cho bản thân nghỉ phép, cô muốn làm gì không?”

“Tôi không muốn làm gì cả, tôi chỉ muốn về nhà, ở nhà còn rất nhiều việc phải làm đó!”

“Được thôi, hôm nay tôi sẽ ở nhà cùng cô, đi siêu thị mua rau, để trưa nay tôi thưởng thức tài nghệ nấu nướng của cô.” Long Dạ Tước nói với tâm trạng vui vẻ.

Tô Lạc Lạc quay đầu nhìn anh ta, nghĩ đến bình thường anh đều ăn những món nhà hàng cao cấp, miệng nhất định là đã bị nuông chiều hư rồi, cô phỏng má nói, “Có thể sẽ khiến anh thất vọng đó.”

“Thử rồi mới biết chứ.” Đôi người sâu thẳm của anh dịch chuyển, như thể có một tình cảm dịu dàng xuất hiện trong đó.

Đôi mắt trong vắt của Tô Lạc Lạc chạm với ánh nhìn của anh, cô vội né tránh, không biết tại sao nhưng cô không dám nhìn sâu vào mắt anh ta.

Tuy tiếp xúc cùng anh ta cũng một thời gian rồi, nhưng những trải nghiệm trước kia, đến bây giờ cũng được xem là không đánh không quen vậy!

Đặc biệt là việc hôm qua anh bất chấp nguy hiểm cứu cô khỏi tay bọn bắt cóc, cái cảm giác từ trong tuyệt vọng sinh ra ánh sáng của hi vọng khiến cả đời này cô khó mà quên được.

Khoảnh khắc thấy anh xuất hiện, vào lúc sinh mạng ngàn cân treo sợi tóc, anh trông thật sự rất oai.

Nhưng mà, chỉ là cảm giác cảm kích vô cùng mà thôi, ngoài ra, bây giờ Tô Lạc Lạc đối với anh cũng không có cảm giác nào khác.

Về đến trung tâm thương mại gần biệt thự, Tô Lạc Lạc đẩy xe đẩy, ở khu vực rau quả chọn thức ăn dùng cho bữa trưa, những món mà cô biết làm chỉ là

loại món ăn gia đình mà thôi, hơn nữa, cô còn có chút căng thẳng, vì phải làm thức ăn cho người như Long Dạ Tước ăn.

Thế nên, cô chỉ nghĩ đến việc làm sao để nấu ăn ngon hơn, sau đó nghĩ như vậy khiến cả người cô ngơ ra, không biết phải mua gì nữa.

Tô Lạc Lạc lựa hết nửa tiếng, cuối cùng mới lựa xong, lúc này cũng mới chỉ khoảng mười giờ sáng, khi tính tiền thì Long Dạ Tước đưa ra thẻ ngân hàng nhanh hơn cô một bước.

Tô Lạc Lạc nhìn về phía anh ấy, Long Dạ Tước nói theo kiểu đương nhiên, “Là cô nói phí sinh hoạt đều để tôi lo còn gì.”

Tô Lạc Lạc không có gì phản bác, lúc này, bên cạnh có một người đàn ông trung niên rất kích động quay người qua nói, “Anh là Long Dạ Tước tiên sinh phải không!”

Câu này khiến cho hàng ngũ những người đang đứng xếp hàng ở bên cạnh vỡ òa, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn sang, Long Dạ Tước, không phải là người đàn ông giàu có nhất thành phố này sao?

Danh tiếng của Long Dạ Tước không hề thua bất cứ minh tinh nào, tuy bị nhận ra, nhưng Long Dạ Tước chỉ cười bình thản, nhìn người đàn ông đó gật đầu tỏ phép lịch sự, sau đó, dẫn Tô Lạc Lạc rời khỏi.

Tô Lạc Lạc cảm thấy ánh mắt xung quanh đều vây lấy cô, cô thầm mắc cỡ, tại sao ở cùng với Long Dạ Tước cũng có thể trở thành nhân vật của mọi ánh nhìn vậy?

Đi thẳng một mạch ra khỏi cửa lớn, Tô Lạc Lạc mới ngẩng đầu nhìn anh ta, nói đến ngũ quan, anh không thua bất cứ minh tinh nào, nói đến khí chất, và tiền tài, càng không cần phải bàn thêm.

Thế nên, người đàn ông này có thể nổi tiếng, cũng là chuyện đương nhiên thôi.

“Chuyện như thế anh thường gặp lắm nhỉ!” Khi Tô Lạc Lạc ngồi trên xe tò mò hỏi một câu.

“Tôi rất ít khi xuất hiện ở nơi đông người.” Long Dạ Tước ngồi vào ghế lái, vui vẻ trả lời cô.

Tô Lạc Lạc chớp chớp đôi mắt to, “Anh không đi siêu thị à?”

“Một năm không đi quá mười lần.”

Tô Lạc Lạc thầm kinh ngạc, xem ra được đi trung tâm thương mại một lần với anh ta, quá vinh hạnh rồi còn gì!

Đến biệt thự, Tô Lạc Lạc xách túi rau đi vào nhà bếp, thấy thời gian còn sớm, cô đi lên lầu lấy Ipad của cô xuống, trực tiếp tìm kiếm cách dạy làm món ăn, Long Dạ Tước thì vào thư phòng giải quyết công việc của anh.

Vào buổi trưa yên tĩnh, lòng Tô Lạc Lạc cũng chưa bao giờ nhàn nhã thanh thản đến thế, hình như thời gian thoát cái nhiều ra rất nhiều.

Ngày trước cô cứ nghĩ phải cho bọn trẻ có cuộc sống tốt hơn, đi làm, kiếm tiền, suốt ngày nghĩ cách tìm việc có thể kiếm được nhiều hơn, nhưng bây giờ, có tiền của anh ta để nuôi bọn trẻ, cô thật sự là nhẹ nhõm thoải mái hẳn.

Tô Lạc Lạc nghĩ trong lòng không biết những ngày tháng như vậy có thể tiếp diễn được đến khi nào? Hai năm, ba năm, năm năm?

Thế nên, nghĩ xuôi nghĩ ngược, ngày sau có cơ hội thì cô sẽ tìm một công việc có thể nuôi sống bản thân, để phòng trường hợp già không nơi nương tựa.

Tô Lạc Lạc bắt đầu bắt tay vào việc nấu nướng, cũng có một thời gian không xuống bếp nấu nướng rồi, nhất thời có chút rối chân rối tay, cuối cùng, bận hơn nửa tiếng đồng hồ, chuẩn bị xong nguyên liệu nấu nướng, bắt đầu cho vào chảo.

Bên cạnh còn để mấy Ipad dạy nấu ăn, Tô Lạc Lạc vừa nhìn clip vừa xào rau, mắt thêm nửa tiếng nữa thì chuẩn bị xong ba món rau một món canh, Tô Lạc Lạc nhìn mấy món ăn có vẻ cũng khá bắt mắt, trong lòng khá tự hào.

Sau khi bùng lên bàn, cô đi gõ cửa thư phòng Long Dạ Tước, gõ hai tiếng, sau đó cô mới đưa đầu vào xem, nhìn người đàn ông đang ngồi viết email trên bàn làm việc nói, “Ăn cơm thôi.”

Long Dạ Tước trả lời một tiếng, “Được thôi! Ra ngay đây.”

Tô Lạc Lạc quay về bàn ăn, sắp chén đĩa để ở hai bên bàn, sau đó, cô lại vào nhà bếp dọn dẹp.

Khi Long Dạ Tước đi ra, nhìn thấy ba món ăn một món canh trên bàn, nhìn không tẻ, chỉ không biết ăn vào có ngon hay không, anh ngồi xuống cầm lên đôi đũa đã được xếp sẵn, tiện tay gắp đĩa tôm xào ớt chuông ở trước mặt.

Vừa thưởng thức mùi vị, Long Dạ Tước vừa chau mày.

Lúc này Tô Lạc Lạc đi ra, thấy anh đang nếm tôm, đây là món cô học làm theo hướng dẫn trên mạng, nên cười thành tiếng ngay, “Ngon không?”

“Ừ! Mùi vị không tệ.” Long Dạ Tước gật đầu.

Tô Lạc Lạc ngồi xuống, cô cầm đũa lên cũng gấp một miếng tôm, chuẩn bị cho vào miệng.

Sắc mặt Long Dạ Tước hơi cứng nhắc, nhìn chùng cô.

Tô Lạc Lạc nhai vài giây, ngại ngần đến đỏ mặt nhìn anh, “Món ăn này hình như tôi quên bỏ muối rồi.”

Tô Lạc Lạc thấy xấu hổ quá, vừa nãy Long Dạ Tước rõ ràng có ném qua rồi, anh ấy còn nói ngon, quả cho quá nể mặt cô rồi mà!

“Có muốn tôi mời anh ra ngoài ăn cơm không? Mấy món này đồ đi vậy!” Tô Lạc Lạc cảm thấy thất bại quá.

“Vậy thì thêm miếng muối rồi bung ra.” Long Dạ Tước không hề chê bai. “Vậy... vậy tôi quay về nấu một lần nữa.” Tô Lạc Lạc nói xong, lại ném hai món khác, cũng may, chỉ có món này quên bỏ muối thôi. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138

21138.

Bữa cơm này Tô Lạc Lạc ăn rất ngại ngần, suốt buổi chỉ cúi đầu cắm cúi ăn cơm thôi, còn Long Dạ Tước ở phía đối diện lại ăn uống chậm rãi, tướng ăn tao nhã, Tô Lạc Lạc ngẩng đầu mấy lần, chạm ánh nhìn với anh ta, thì lại nhìn thấy trong mắt anh có nét cười rất rõ.

Tô Lạc Lạc nghĩ, anh nhất định là đang cười cô hồ đồ mơ màng rồi.

Xào cái mà cũng có thể quên nêm muối được.

Ăn cơm xong, Tô Lạc Lạc dọn dẹp bàn ăn, thấy Long Dạ Tước ngồi ở ghế sofa đang cầm Ipad mà cô để trên ghế, gương mặt nhỏ của cô lại đỏ ngay tắp lự, “Không được xem nữa mà.”

Long Dạ Tước nhướn miệng cười, “Đều xem hết rồi, còn có gì thú vị để xem nữa sao?”

Tô Lạc Lạc nghẹn lời, vội đi qua đó, nói “Nếu anh muốn xem hình bọn trẻ, tôi sẽ sao chép một bản cho anh, nhưng anh không được xem Ipad của tôi nữa.”

Long Dạ Tước tốt bụng đưa Ipad cho cô, Tô Lạc Lạc vội ôm vào lòng, quay người chạy lên lầu, mười mấy phút sau, cô cầm một cái usb đưa cho anh, “Bên trong đều là hình ảnh từ nhỏ đến lớn của bọn trẻ, anh có thể xem tùy ý.”

Long Dạ Tước nhận lấy, anh cũng muốn cho ba mẹ và bà nội chiêm ngưỡng những tấm hình này, dù gì để lỡ mất quá trình trưởng thành của hai đứa trẻ là sự nuối tiếc lớn nhất của cả nhà anh.

“Buổi chiều chuẩn bị làm gì?” Long Dạ Tước ngẩng đầu nhìn cô.

“Không làm gì cả, chỉ ở nhà dọn dẹp thôi.”

“Được, vậy tôi sẽ ở cùng cô.”

“Thôi, tay anh bị thương rồi, anh tốt nhất là ngoan ngoãn ngồi ở đây đi!”

“Xót ruột tôi à?”

Tô Lạc Lạc nhìn anh vô vị, “Anh bị thương rồi, tôi là đang chăm sóc cho anh, đây là lương tâm cơ bản của một con người, chả liên quan gì đến việc xót ruột anh cả.”

Long Dạ Tước chán nản chau mày, cô ấy rõ ràng biểu lộ ra rất xót ruột cho anh, nhưng lại cứ cứng miệng không thừa nhận.

Phụ nữ quả thật là sinh vật có lời nói và hành động trái ngược nhau mà.

Trong một câu lạc bộ nọ, Tô Ngừ Phù cực kỳ phiền não, kéo một nhóm bạn ở đây chán phèo uống cà phê nói chuyện giết thời gian.

“Ai dà, Ngừ Phù à, cậu xem cái tin weibo này xem, có người chụp được ảnh Long Dạ Tước đi dạo phố cùng cô gái khác kia!” Một người bạn của cô

đưa ngay điện thoại cho cô xem.

Tô Ngừ Phù giật ngay qua xem, đưa đến trước mắt xem, là tin weibo của cá nhân tự đăng, sau đó được chia sẻ nhanh chóng giữa những người bạn với nhau, vừa hay lại truyền đến người bạn này của Tô Ngừ Phù.

Cô mở to hình lên xem, tức khắc giận đến trắng bệch cả khuôn mặt, cô gái cùng Long Dạ Tước đi dạo trung tâm mua sắm hóa ra là Tô Lạc Lạc, ở đây có một dãy sáu bảy tấm hình, hơn nữa, còn là hình trực diện của Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc, tấm cuối là hình ảnh bóng lưng Long Dạ Tước nắm tay Tô Lạc Lạc rời khỏi.

Thân mật ám áp, vừa nhìn là cảm giác như một đôi tình nhân.

“Ủa! Cô gái ở cùng Long Dạ Tước hình như là bạn gái tin đồn của Dạ Trạch Hạo mà!” Một cô gái khác ánh mắt sắc bén phát hiện ra.

Tô Ngừ Phù bất ngờ cười nhạt một tiếng, “Còn không phải là cô ta à?” Nói xong, cô cầm điện thoại lên, “Lần này mình có thể để bạn mình kiếm một mớ tiền rồi đây.”

“Cậu muốn làm gì?”

“Mình muốn để công ty của bạn mình phanh phui chuyện của Tô Lạc Lạc, nói cô ta bắt cá hai tay, ở sau lưng Dạ Trạch Hạo hẹn hò với Long Dạ Tước, fan hâm mộ của Dạ Trạch Hạo chắc chắn sẽ nhổ nước bọt vào cô ta, mình muốn thấy Tô Lạc Lạc bị chết chìm trong nước bọt.” Nói xong, Tô Ngừ Phù gọi điện cho bạn thân của cô ta, nói chuyện này ra, quả nhiên đầu dây bên kia rất coi trọng, nên nhớ rằng bất cứ người nào xung quanh Dạ Trạch Hạo cũng đều bị chú ý rất nhiều, hơn nữa đây lại là bạn gái của anh và siêu đại gia Long Dạ Tước đi dạo với nhau, còn tay nắm tay, tin tức này tuyệt đối đáng đồng tiền.

Ngoài ra, Tô Ngừ Phù còn miễn phí tặng nữa, không lấy tiền.

Ánh mắt Tô Ngừ Phù chỉ toàn là nét oán hận âm u, không bắt cóc Tô Lạc Lạc thành công, cô đang tức sùi bọt không biết phải giải tỏa như thế nào nữa!

Nửa tiếng sau, trên trang web của công ty bạn cô đã cho ra tin tức này làm tin tức đầu đề, tiêu đề vô cùng bắt mắt, “Bạn gái tin đồn của Dạ Trạch Hạo lộ ảnh hẹn hò, quyền rũ ti phú thiếu gia khoe mặt nòng.”

Câu nói này có hai tầng ý nghĩa, vừa mỉa mai Tô Lạc Lạc đã là bạn gái tin đồn của Dạ Trạch Hạo nhưng vẫn ám chỉ cô phóng đảng không chung tình, còn thân phận ti phú của Long Dạ Tước càng bắt mắt hơn, rất thu hút người xem.

Tô Ngừ Phù xem xong vô cùng hài lòng, còn bài báo này ngay lập tức được đặt ở vị trí bắt mắt nhất, trong khoảng thời gian ngắn thời số lượng người truy cập vào trang web này tăng chóng mặt.

Trong phòng làm việc của Dạ Trạch Hạo.

Bất cứ tin tức gì liên quan đến Dạ Trạch Hạo đều bị tìm ra sớm nhất, lúc này, trợ lý tìm ra bản tin này cũng giật bản mình, vội đi báo cáo với chị Mai, chị Mai xem xong liền gọi điện cho Dạ Trạch Hạo đang nằm rúc ở nhà không chịu ra khỏi cửa.

“Trạch Hạo, chuyện này là sao? Anh bảo Lạc Lạc chú ý chút, như vậy rất ảnh hưởng đến hình ảnh của anh.” Chị Mai nói có chút giận dữ.

Muốn bảo vệ hình tượng của một minh tinh là chuyện cực kỳ khó, và muốn hủy hình tượng thì chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

Dạ Trạch Hạo tìm kiếm tin tức này, gương mặt anh tuần của anh cũng trở nên khó coi, sau đó, chuyện mà anh để tâm không phải là danh tiếng và ý kiến của fan hâm mộ, mà là người trong bức ảnh, Tô Lạc Lạc và Long Dạ Tước đã thân mật đến mức này rồi sao?

Anh luôn biết rằng tin tức truyền thông luôn thích ngụy tạo những bản tin không đúng sự thật, nhưng mấy tấm hình này là sao chứ? Tận mắt nhìn thấy hình ảnh Tô Lạc Lạc bị Long Dạ Tước nắm tay khiến tim anh ghen đau.

“Trạch Hạo, anh có đang nghe không? Anh biết bây giờ fan hâm mộ đang nói gì không? Đều nói anh có mắt nhìn người kém, lại đều mắng nhiếc Lạc Lạc, một lát chúng ta mở họp báo đính chính đây không phải là tin tức có thật.”

“Các chị làm việc của các chị là được.” Dạ Trạch Hạo cúp điện thoại, ném đi, hôm nay tâm trạng anh phiền não lại thêm bức bối.

Ban sáng Tô Lạc Lạc từ chức đã khiến anh rất không vui rồi, vừa xem xong cái tin đó, tâm trạng anh càng xấu hơn.

Dạ Trạch Hạo cúp điện thoại của chị Mai rồi, chị Mai không yên tâm, lại gọi ngay một cuộc điện thoại cho Tô Lạc Lạc.

Tô Lạc Lạc lúc này đang lau nhà, nghe thấy tiếng chuông reo điện thoại trên ghế sofa, cô bắt máy ngay, “A lô, chị Mai.”

Chị Mai ở đầu dây bên kia có chút rối và lo, hỏi “Lạc Lạc, em xem tin tức của Trạch Hạo chưa? Em có thể cẩn thận chút không?”

“Em... em làm gì cơ?” Tô Lạc Lạc chả hiểu ắt gặp gì.

“Có người chụp được ảnh của em và Long Dạ Tước đi dạo, bây giờ ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của Trạch Hạo, hơn nữa, cũng không tốt cho danh tiếng của em.”

“Giờ cơ? Khi nào cơ?”

“Là tin tức vừa mới ra, em mau đi xem đi! Sau đó nghĩ cách phải đứng ra giải thích như thế nào.”

Nào Tô Lạc Lạc ơng lên, sao lại có thể truyền ra chuyện như thế chứ? Cô cầm điện thoại lên vội tra tìm ngay Dạ Trạch Hạo, tin mới nhất nhảy ra ngay, nhìn thấy một loạt tiêu đề, nào Tô Lạc Lạc trắng trợn trong vài giây.

Trời đất! Đây rõ ràng là đang chửi cô mà!

Giờ mà gọi là quyền rũ ti phú thiếu gia khoe mẫn nòng? Năng lực bịa chuyện của giới truyền thông quá siêu đi mà, Tô Lạc Lạc giận đến nắm chặt nắm đấm. “Đang giận gì đấy?” Bất ngờ, trên đầu cô truyền đến giọng nói trầm thấp. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139

21139.

Tô Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn Long Dạ Tước, đưa điện thoại cho anh, “Anh tự mà xem đi! Những người phóng viên này thật không có lương tâm nghề nghiệp rồi, tôi không đắc tội với bọn họ, tại sao bọn họ viết vậy về tôi?” Long Dạ Tước lấy qua xem, chỉ là nhìn thấy tựa đề, sắc mặt của anh tối sầm mấy giây, nhìn chi tiết tấm hình phía dưới sự miêu tả của câu từ, mấy tên kí giả rất biết điều khi tránh tên của anh, vì vậy tất cả phần nộ và tiêu điểm đều tập trung ở trên người Tô Lạc Lạc, tuy ngôn từ không hề có tính công kích, nhưng cả bài báo lại làm cho người đọc có một loại cảm giác là Tô Lạc Lạc bắt cả hai tay, tính lăng lợ, hám tiền.

Tô Lạc Lạc là một người bình thường, lúc chưa quen biết Dạ Trạch Hạo, cô chỉ là trong nhóm con gái không ai quan tâm, nhưng mà bây giờ cô lại phải đón lấy những lời chửi như vậy, bảo sao cô có thể chịu nổi chứ, lúc này toàn thân cô giận đến run cả lên.

Ánh mắt của Long Dạ Tước nhìn thấy bình luận phía dưới bỗng chốc lên đến một trăm cái, anh bấm vào xem, chỉ mỗi cái nhận xét đầu tiên thôi đã là một câu chửi, “Vô sỉ, tiện nhân, dám phản bội nam thần của tao, đi chết đi chết...”

Và bình luận tiếp theo không có cái nào không là nhục mạ, đóng cô vào bệ đài chịu tội do vô sỉ thiếu đạo đức, tùy ý mà công kích.

Long Dạ Tước nắm chặt điện thoại, không hề trả cho cô, giọng trầm mỗ miệng nói, “Cô không cần phải quan tâm gì hết, tôi sẽ xử lý chuyện này.”

“Xử lý như thế nào?” Tô Lạc Lạc ngẩng đầu, con mắt tức đỏ cả.

Long Dạ Tước nheo mắt, an ủi một tiếng, “Tôi có cách.” Nói xong, Long Dạ Tước đứng dậy đi vào trong thư phòng của anh, gọi thông số điện thoại riêng của trợ lý Sở Nghiêm, “Tôi không biết cô dùng biện pháp gì, tôi muốn trên mạng tất cả những bài báo và tin tức bên lề liên quan đến Tô Lạc Lạc đều biến mất, còn nữa, cái tòa soạn phát ra tin tức này đầu tiên, tôi muốn nó trước ngày mai biến mất.” “Vâng, ông chủ.” Ở đầu dây bên kia, âm thanh của Sở Nghiêm truyền đến câu trả lời rất rõ ràng.

Tô Lạc Lạc ngồi trên sofa, ôm lấy đầu gối, trong đầu toàn là bài báo vừa rồi, khả năng chịu đựng nội tâm của cô không đủ mạnh, cô cũng không phải nghệ nhân, chỉ với vài tấm hình thôi mà cô đã bị nhà mạng tấn công mạnh mẽ, cô thật sự có chút sợ hãi.

Mỗi người phụ nữ đều rất chú trọng danh tiếng của bản thân, một khi dấn mắc dâm phụ, bị kí nhận là lăng lợ, cả con người đều muốn phát điên. Long Dạ Tước đi ra, thấy trên ghế sofa, cô gái đang co ro lại, trong đáy lòng anh đau thắt một cái, để cái điện thoại của cô trên mặt bàn, anh ngồi kế bên cô, Tô Lạc Lạc đột nhiên giật mình một cái, dường như trong lý trí muốn tránh né anh ta, nhưng anh vẫn bá đạo mà ôm gọn cô, anh nhẹ nhàng dùng sức, đầu của Tô Lạc Lạc hướng vào lòng anh mà dựa vào, Long Dạ Tước đưa tay vuốt mái tóc của cô, đôi môi ở phía trên hôn nhẹ một cái, “Được rồi, rất nhanh tin tức của cô sẽ biến mất trên mạng thôi.”

Tô Lạc Lạc biết anh nhất định có cách giải quyết, nhưng mà, cô làm phiền anh như vậy, cô thật sự thấy không quen, vì người đàn ông này đối với cô, cô nợ anh ta quá nhiều rồi.

“Xin lỗi, làm anh lo lắng rồi.” Tô Lạc Lạc nói nhỏ.

Long Dạ Tước nhoen miệng cười, hôn lên mái tóc của cô, “Vốn dĩ chính là tôi đã đem cô vào rắc rối này.”

Tô Lạc Lạc co rút lại một chút, cuối cùng vuốt lại mái tóc ngồi dậy, xem thời gian cũng nhanh đến giờ rước bọn trẻ rồi, cô lên tiếng nói, “Hôm nay anh đi đón bọn trẻ đi! Tôi mấy ngày này không muốn ra khỏi cửa.”

Long Dạ Tước thấy cô vẫn khó buông bỏ được chuyện này, vỗ vào vai cô, “Đừng nghĩ nhiều quá, những người đó căn bản không hiểu rõ cô, bình luận trên mạng, cô không cần phải để tâm.”

Tô Lạc Lạc mỉm cười, ngẩng đầu nhìn anh, “Cảm ơn anh.”

Ánh mắt Long Dạ Tước sâu lắng nhìn cô vài giây, “Sau này không được phép nói hai chữ cảm ơn với tôi.”

Tô Lạc Lạc hơi sốc, có chút buồn cười nói, “Vậy tôi nên nói cái gì?”

“Cái gì cũng không cần nói, cô chỉ cần nhớ, tôi nguyện vì cô làm tất cả những chuyện có thể, và cô chỉ cần im lặng mà tiếp nhận là được.” Long Dạ Tước nói xong, chỉ để lại bóng lưng đẹp mà rời khỏi.

Ở phía sau, trong đầu Tô Lạc Lạc nhất thời chỉ lưu lại câu nói bá đạo vừa rồi của anh ta, đến chuyện bản thân bị công kích cũng quên mất rồi.

Lúc đó, điện thoại trước mặt Tô Lạc Lạc vang lên, làm cô giật cả mình, cô cầm lấy xem, là Hạ Thâm gọi đến, cô lập tức nghe, “A lô.”

“Cậu có xem thấy chuyện liên quan đến cậu trên mạng không vậy? Thật là độc ác mà, mấy tên phóng viên quá là hiểm độc rồi, cái gì với cái gì á! Tùy tiện viết một đồng, cũng không quan tâm là cậu chịu được hay không.” Hạ Thâm bắt bình thay cô.

Tô Lạc Lạc than một hơi, “Tớ cũng không biết bọn họ sao lại viết cái thứ như vậy, nhưng mà, tớ không để trong lòng đâu.”

“Tớ biết cậu không quan tâm, nhưng có lạc quan vô tư đến mức nào thì nhìn thấy mấy thứ này cũng sẽ bị ghen á! Hơn nữa, fan hâm mộ của Dạ Trạch Hạo mạnh mẽ như vậy, lần này cậu thật sự nổi tiếng rồi, tuy nhiên cậu yên tâm đi, những thứ phun ra trên mạng, trên miệng thì chửi cậu, trong lòng thì nhất định đang đổ kị thôi.”

“Được rồi, cậu đừng tức nữa, đừng để ý mấy thứ đó.”

“Ai dà! Tớ thật sự rất tức giận á! Vừa nãy tớ thấy người đồng nghiệp kể bên đang nói chuyện này, tớ nhin không được mắng luôn qua đó.”

“Ai dà! Cậu đừng vậy chứ! Cậu vì tớ mà đắc tội với đồng nghiệp thì sao? Thâm Thâm, cậu hà giận đi, hà giận có được không!” Tô Lạc Lạc lúc này ngược lại phải khuyên bảo cô ấy.

Cái này làm cho Hạ Thâm không biết nên khóc hay cười, “Được, tớ không tức nữa, tuy nhiên tớ sớm đã không thuận mắt tên đồng nghiệp đó rồi, oán giận một chút cũng không sao.”

Tô Lạc Lạc cười nhẹ một tiếng, “Được rồi, mấy ngày nữa tớ chắc trốn ở nhà, qua mấy bữa nữa sẽ kiếm cậu chơi.”

“Được, vậy tớ làm tiếp đây.”

“Đi đi!”

Tô Lạc Lạc cười một cái, sau khi cúp điện thoại, có được sự khích lệ và bảo vệ của người bạn tốt như vậy, trong lòng cô thật sự không thấy khó chịu nữa, đang suy nghĩ, điện thoại trong tay cô lại reo lên, cô lại bị giật mình một cái.

Thì ra là của Dạ Trạch Hạo.

Cô hít một hơi thật sâu rồi nhấc máy, “A lô!”

“Thật xin lỗi, làm cô chịu phải ámsức như vậy.” Dạ Trạch Hạo âm thanh rất là nhỏ và khàn.

“Dạ Trạch Hạo, anh đừng tự trách nữa, tôi không sao.” Tô Lạc Lạc cười mỉm, an ủi anh.

“Tôi không biết là danh tiếng của tôi sẽ đem lại sự tổn thương như vậy cho cô.”

“Dạ Trạch Hạo, anh đừng như vậy.” Tô Lạc Lạc nghe ra trong giọng nói của anh có ý tự trách.

“Ngay cả khi cô không phải là nhân viên của tôi, vậy chúng ta vẫn có thể làm bạn được mà phải không?”

“Đương nhiên rồi!” Tô Lạc Lạc cười lên.

“Được, sau này, tôi sẽ cảnh cáo bọn báo chí, không được viết bậy bạ chuyện của cô.”

“Cám ơn.” Tô Lạc Lạc cười trả lời một tiếng.

Lúc đó, Tô Lạc Lạc nghe thấy tiếng xe, cười nói, “Bọn trẻ về rồi, tôi đi đón tụi nó, lần khác nói tiếp.”

“Được.” Dạ Trạch Hạo có chút không nỡ mà cúp điện thoại. Tô Lạc Lạc bỏ điện thoại xuống, nhanh chóng chạy ra ngoài, nhìn thấy từ trong xe bước ra

hai tiểu thiên sứ bảo bối, oán khí trong lòng cô tạm thời tan biến, cô nở nụ cười nghênh đón. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140

21140.

“Mami...” Hai đứa trẻ tranh nhau chạy đến bên cô, Tô Lạc Lạc một bên ôm một đứa, hôn mỗi đứa nhỏ xong, cô ngẩng đầu nhìn thấy thân hình đẹp trai hấp dẫn đang đi đến, đôi mắt sâu thăm khỏa lấy người cô, khiến cô phải né tránh ánh nhìn đó.

Không dám nhìn trực diện.

“Mami, ba nói sau này mami không đi làm nữa, sau này mami sẽ ở bên tụi con suốt phải không?”

“Đúng vậy! Sau này công việc của mami là chăm sóc các con và cái nhà này.”

“Cũng phải chăm sóc ba nữa.”

“Sau này, chúng ta là người một nhà rồi.”

“Vậy các con còn muốn một người ba mới không?” Bất giác một giọng nói hơi nổi giận chen vào.

Đột ngột, hai nhóc con rời khỏi vòng tay của Tô Lạc Lạc, mỗi người ôm một chân của Long Dạ Tước, “Không cần nữa, tụi con cần ba thôi.”

Tô Lạc Lạc bị cảnh tượng này làm cho khóc không ra nước mắt, nhưng nhìn thấy bọn trẻ phấn khởi như thế, cô thật sự cảm thấy vui.

“Vừa hay nhà chị Trương có việc khẩn, có thể chị ấy sẽ từ chức, nên từ hôm nay trở đi, cô phụ trách một ngày ba bữa của tụi và các con, không có vấn đề chứ!”

“Chỉ cần mọi người không chê món tụi nấu không ngon, tụi dĩ nhiên là không có vấn đề gì.” Tô Lạc Lạc nhếch mày, trả lời vô cùng tự tin.

“Không chê, mami nấu ăn là ngon nhất rồi!” Tô Tiểu Sâm tức khắc cổ vũ mami.

“Được rồi, các con chơi ở đây đi! Mami vào nhà bếp chuẩn bị bữa tối đây.”

“Ba ơi, cùng chơi đá banh với bọn con nhé!” Tô Tiểu Sâm đeo theo Long Dạ Tước.

Long Dạ Tước nở ngay nụ cười với con, “Được thôi, ba sẽ chơi cùng con.”

Tô Lạc Lạc bất ngờ nhớ đến gì, vội nhìn anh ta cản dận, “Cẩn thận tay của anh.”

Long Dạ Tước vừa dắt Tô Tiểu Hinh đi, quay đầu và nhoen miệng cười quyến rũ, “Còn nói không quan tâm tụi.”

Tô Lạc Lạc có chút mắc cỡ quay người đi, cô về đến nhà bếp, bọn trẻ thích ăn gì, trong lòng cô vô cùng chắc chắn, nghĩ đến sự ngại ngùng hồi trưa, lần này, cô tuyệt đối không thể quên thêm muối nữa.

Một tiếng sau, Tô Lạc Lạc đeo tạp dề bông bưng thức ăn lên, Long Dạ Tước sau khi dắt hai đứa trẻ đi rửa tay thì ngồi lên bàn, Tô Lạc Lạc nấu món khoai tây chưng mà bọn trẻ thích ăn nhất, mở nắp ra, hai đứa nhỏ đều ồ lên một tiếng, lộ ra biểu hiện của chú mèo con ham ăn.

Ánh mắt Long Dạ Tước rơi trên người cô, cũng đặc biệt sâu lắng, cô gái này thật sự có khí chất của người mẹ hiền vợ đảm, vô cùng phù hợp yêu cầu chọn vợ trong lòng anh.

Bữa tối đầu tiên do Tô Lạc Lạc chuẩn bị vô cùng thành công, bọn trẻ vừa ăn vừa cười, không khí vô cùng vui vẻ, ngay cả khuôn mặt trước giờ không hề để lộ bất cứ biểu cảm gì của Long Dạ Tước khi đối diện với các con cũng lộ ra tình yêu của cha vô cùng nồng thắm.

Tiếp sau đó, lại là những chuyện rất có quy luật, đó là tắm cho bọn trẻ, sau đó, kể chuyện, dỗ bọn trẻ ngủ, trong khi Tô Tiểu Hinh sắp ngủ say rồi, đôi mắt to chớp chớp hỏi, “Mami, tối nay mami ngủ cùng với ba được không?”

“Tại sao?”

“Vì ba ngủ một mình sẽ sợ đó, có quái vật.”

Tô Lạc Lạc thấy buồn cười, “Thực tế cuộc sống không có quái vật, quái vật đều chỉ có trong truyện cổ tích thôi.”

Sau khi hôn mỗi đứa con, Tô Lạc Lạc vén chăn cho bọn trẻ, hai đứa trẻ liền ngoan ngoãn ngủ.

Tô Lạc Lạc ngồi bên cạnh hết mười mấy phút, cô mới đẩy cửa đi ra, nhìn về phía phòng ngủ chính, Long Dạ Tước ăn tối xong thì vào thư phòng của anh ngay, có thể thấy rằng công việc của anh rất bận, buổi tối còn phải làm việc.

Tô Lạc Lạc về đến phòng, cô bây giờ sẽ không chạm vào điện thoại nữa, cũng sẽ không chạm vào máy laptop, cũng không muốn xem Ipad, nhưng bây giờ cô lại chưa ngủ được, cô nhớ ra trong thư phòng của Long Dạ Tước có rất nhiều kệ sách, có lẽ cô có thể chọn được một quyển có thể xem được.

Nếu chỉ ngồi ngây ra giết thời gian, cô càng dễ nghĩ bậy bạ hơn, nghĩ thế, Tô Lạc Lạc vẫn cứ đến chỗ anh chọn sách.

Tô Lạc Lạc nhẹ nhàng bước xuống lầu, đến cửa thư phòng ở lầu một, cô nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng nam trầm thấp truyền đến.

Tô Lạc Lạc vận nắm xoay cửa, đưa đầu vào hỏi, “Tôi có thể vào tìm một quyển sách đọc không?”

“Được.” Long Dạ Tước gật đầu, chỉ thấy anh đang ngồi ngay ngắn trên ghế, trước mặt đặt một cái laptop, ngón tay thon dài đang bận rộn gõ chữ.

Tô Lạc Lạc nhẹ nhàng bước vào, nhẹ nhàng đóng cửa, sau đó, cô đi đến bên cạnh nơi đặt hai cái kệ sách to đùng, xem ra anh ta vô cùng thích xem sách, không ngờ lại đặt hai cái kệ sách to như thế trong nhà.

Tô Lạc Lạc nhìn qua, có rất nhiều sách tiếng anh, tuy tiếng anh của cô vẫn được xem là hơi khá, nhưng cô không muốn thử thách bản thân đi xem một quyển sách tiếng anh, cô cần môi, lại thấy một số quyển sách tiếng Pháp, Tô Lạc Lạc nghĩ thầm, anh ta tinh thông ngôn ngữ của bao nhiêu quốc gia thế này?

学霸啊！

Học bá mà!

Cuối cùng, Tô Lạc Lạc tìm thấy sách tiếng trung, chắc là loại sách mà anh không thích xem rồi! Tô Lạc Lạc thấy các quyển sách có tiếng hơi thiên về văn nghệ đều bị anh đặt ở góc cao nhất của kệ sách, khiến cô chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm vào.

Làm sao đây?

Cho là cô nhảy lên thì hình như cũng với không tới, chẳng lẽ cô phải ra ngoài bưng một cái ghế sao?

Tuy có thể mời người đàn ông kia giúp đỡ, nhưng hình như anh ta đang rất bận mà!

Tô Lạc Lạc nghĩ như thế, vẫn cứ cần môi đưa tay nhảy lên lấy sách, nhưng cứ bất lực là người thấp không thể nào lấy được, và chỉ có thiếu chút xíu nữa là chạm tới, cô lại không chạm vào được.

Sau đó, tuy cô nhảy rất nhẹ, nhưng vẫn kinh động người đàn ông đang viết email kia, ánh mắt của anh rơi lên kệ sách phía sau, tiếp theo đó anh đứng lên, đi đến. Đang không cam tâm, muốn lấy cho bằng được quyển sách thuộc về văn học kia, Tô Lạc Lạc đang chuẩn bị lấy cho bằng được, đợi cô dùng đủ sức nhảy một cú thật cao, khoe mắt nhìn thấy anh ta quẹo đến, cô giật mình dùng sức không vững, cả người rơi xuống, cả người sắp va phải kệ sách phía sau.

Lúc này, không sớm không muộn, một cánh tay rắn chắc ôm lấy cô, tránh được hậu quả cô đụng đầu vào kệ sách, và giây sau đó, cả cái đầu cô đụng rất mạnh vào ngực anh.

Mùi hoocmon nam đậm đặc xộc vào mũi cô, gương mặt nhỏ của Tô Lạc Lạc phút chốc đỏ ửng lên.

“Không sao chứ!” Trên đầu truyền đến một câu hỏi trầm thấp.

Tô Lạc Lạc bất ngờ ý thức được việc gì đó, vội bước ra sau một bước, nhìn về phía cánh tay mà anh vừa cứu bản thân, nào cô ơng lên, đó rõ ràng là cánh tay bị thương của anh.

“Anh... để tôi xem nào...” Tô Lạc Lạc vội bước đến, nhẹ nhàng xắn tay áo anh lên kiểm tra, vừa nhìn thì đầu cô đơ ra vài giây, chỉ thấy vết thương mà anh đã băng bó hoàn hảo lại đang thấm vệt máu ra.

“Lại chảy máu rồi.” Tim Tô Lạc Lạc thất lại, hình như đau trên người cô vậy đó. “Không có gì.” Long Dạ Tước rút tay lại, sau này, anh đưa cái tay khác ra, lấy một quyển sách mà cô muốn lấy để đưa cho cô. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141

21141.

Tô Lạc Lạc nhận lấy sách, nhìn thấy anh ta có vẻ như không có vấn đề gì, tim cô lại hoàn toàn không thể nào bình tĩnh được

“Anh.. Anh có thể dừng làm việc được không, tay anh chảy máu rồi, nên cầm máu trước chứ nhỉ?” Tô Lạc Lạc đứng ở phía sau anh, quan tâm hỏi một tiếng.

Tay Long Dạ Tước ngừng một lúc, sau đó, anh nhoen miệng cười, gấp laptop lại, “Cô biết làm không?”

“Tôi... tôi cố gắng vậy.” Hôm nay Tô Lạc Lạc ở bệnh viện cũng có thấy qua, nên cô nghĩ chắc có thể xử lý được!

Long Dạ Tước đứng dậy, lúc này máu đã thấm ra cả lớp áo màu trắng của anh rồi, xem ra vừa nãy anh dùng sức ôm cô, làm cho miệng vết thương bị giật toét ra nữa rồi.

Tô Lạc Lạc đang tự trách mình, cô không hề nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế, bây giờ cô thà là bản thân đụng đầu vào kệ sách, u một cục, chứ cũng không muốn nhìn thấy vết thương của anh bị kéo rách như vậy.

Tô Lạc Lạc theo anh đến phòng của anh, cô vội xách theo hộp cứu thương, trong hộp cứu thương có đủ hết các dụng cụ sơ cứu băng bó thông thường.

Long Dạ Tước cởi áo ra, chỉ mặc mỗi một chiếc quần tây màu đen, hoang dã lại quyến rũ, còn vết thương trên tay anh càng điểm xuyết sự máu tanh mà người đàn ông nên có trên người anh.

Tô Lạc Lạc không phải là lần đầu tiên nhìn thấy thân hình anh, nhưng là lần đầu tiên tim cô đập như thể mất đi nhịp điệu của nó vậy, thân hình của anh ta có thể nói là vô cùng tiêu chuẩn, rõ ràng là còn hoàn mỹ hơn cả những mô hình người mẫu nam làm bằng nhựa được chế tạo theo tỉ lệ tiêu chuẩn nữa. Tô Lạc Lạc cảm kéo lên cắt lớp băng gạc, sau đó nhanh chóng dùng bông cầm máu có sát khuẩn rồi bịt vết thương lại để chặn máu tiếp tục chảy ra nữa, đồng thời, nhẹ nhàng dùng bông gòn thấm sạch vết máu ở xung quanh, khi làm những hành động này, Tô Lạc Lạc rất nghiêm túc tập trung, hoàn toàn không phát hiện ánh mắt của anh ghim chùng trên khuôn mặt nhỏ của cô.

Nói chính xác hơn là đang ghim chặt đôi môi hơi hé mở của cô, hai mảnh nồn nà như cánh hoa, hình như đang âm thầm tỏa ra hương thơm quyến rũ, khiến anh muốn hôn và từ từ mà thưởng thức.

Tô Lạc Lạc thấy máu trên vết thương, vô thức cắn chặt môi, đôi môi mềm mại đàn hồi bị hàm răng cô cắn vào, bắt ngò, hơi thở của anh ta gấp gáp hơn.

Tô Lạc Lạc bất ngờ cảm thấy đầu của anh ta tiến sát vào mình, cô ngước đầu lên, đôi môi quyến rũ của anh gần như dán sát lên môi cô rồi.

Giật mình!

Tô Lạc Lạc lại muốn né tránh theo bản năng.

“Không được né.” Giọng trầm thấp ngang tàng của anh ta vang lên.

Ánh mắt Tô Lạc Lạc nhìn anh hoảng loạn, còn tay thì một bên cầm cây gấp bịt vết thương đang chảy máu của anh, một bên thì đang cầm bông gòn lau vết máu loang, làm gì còn tay nào để đẩy anh ta ra chứ?

“Đừng có làm vậy...tôi đang...” Cô muốn nói, cô đang xử lý vết thương cho anh.

Nhưng anh ta đã nuốt luôn cả những lời nói phía sau của cô.

Hôn lên đôi môi đỏ, tốt đẹp như trong tưởng tượng, còn Tô Lạc Lạc thì đỏ hết mặt, thậm chí là mắc cỡ đến nỗi muốn tìm lỗ mà chui vào, anh ta thật sự đáng ghét vô cùng mà.

Lại còn thừa nước đục thả câu nữa.

Dưới ánh đèn, anh ta bắt đầu lên cơn háu đói, thăm hiểm mọi ngõ ngách trong miệng cô.

Tô Lạc Lạc vốn ngồi trên ghế sofa, nhưng lại cảm thấy cơ thể như mất hết trọng lực vậy, bàn tay đang bịt vết thương đang chảy máu của anh cũng run nhẹ lên.

Ánh mắt rực cháy của anh nhìn lấy cô, khiến cô tim đập loạn cả nhịp, mà anh cũng không chịu buông tha đôi môi cô, càng khiến não cô đứng hình, hơi thở gấp gáp hơn.

Dưới ánh đèn, đôi môi đỏ của cô tỏa ra sự mong nước, thu hút đến nỗi anh ngoài nộ hôn này ra càng muốn nhiều hơn.

Bất ngờ, anh ta hự một tiếng, cuối cùng vẫn phải buông cô ra, Tô Lạc Lạc lấy lại thần trí, mới phát hiện là cái đầu nhọn của cái kẹp vốn dùng để giữ chùng miếng bông bịt vết thương, nay lại xuyên qua bông băng, đâm vào trong vết thương của anh, bây giờ thì không phải là cầm máu nữa, mà là làm máu chảy càng nhiều hơn.

“Á... xin lỗi, xin lỗi...” Tô Lạc Lạc hoảng loạn đến mặt trắng bệch, vội lấy bông gòn ở bên cạnh bịt miệng vết thương lại, cô muốn phát điên với anh thật mà, lúc này hôn gì mà hôn chứ.

Sắc mặt Long Dạ Tước hơi xanh xao, máu chảy nhiều quá, thân thể sắt thép đến thế nào thì cũng không chịu được thôi!

Tô Lạc Lạc cầm miếng bông mới khó khăn lắm mới cầm máu lại được, cô ngẩng đầu nhìn vàng trán anh ta do đau quá mà đã lấm tấm mồ hôi, cô tự nhiên thấy buồn cười, nhưng vì tránh anh ta thấy mất mặt, cô vẫn cố gắng nhịn lại.

Cho chừa cái tội hôn bậy bạ, bây giờ thì biết đau rồi đó!

Tô Lạc Lạc cuối cùng cũng băng bó xong cho anh, và cô vừa nãy cũng bị dọa một phen hú vía, mồ hôi túa ra khắp người, khi cô dọn dẹp dụng cụ, giọng trầm thấp của anh vang lên, “Tôi nay ngủ lại ở đây.”

Tô Lạc Lạc đỏ mặt, nhìn trừng anh ta, “Tôi không muốn.”

Long Dạ Tước hơi chau mày, nói một cách uy hiếp, “Cô không sợ nửa đêm tôi đè lên vết thương đến chảy máu, chảy đỏ cả một giường sao?”

“Anh lại không phải con trai tôi, con trai tôi còn hiểu chuyện hơn anh.” Tô Lạc Lạc vừa cười vừa nói.

Bây giờ thì gương mặt còn hiền dịu của anh lập tức vì giận mà tối sầm đi vài phần, “Vừa rồi cô có ý phải không?”

“Gi cơ?”

“Cô có ý dùng cái kẹp để đâm tôi à?”

“Anh có nói lý lẽ không vậy, rõ ràng là anh hôn tôi trước, tôi mới không cẩn thận đâm trúng anh mà.”

“Chẳng lẽ cô không cần phải xin lỗi, bù đắp tổn thương cho tôi à?”

“Tôi nói xin lỗi rồi mà!”

“Tôi thích cách xin lỗi khác hơn.” Nói xong, anh đứng dậy từ ghế sofa.

“Anh không được làm bậy nữa đó.” Tô Lạc Lạc nói xong, sợ đến không thềm dọn dẹp nữa, đẩy cửa chạy ngay ra ngoài như kẻ trốn chạy vậy.

Phía sau, người nào đó không biết phải nói gì luôn, và cũng tràn trề sự thất vọng, xem ra anh muốn đi vào tìm người đàn bà này còn cần thời gian rất dài.

Đồng thời, anh phát hiện loại cảm giác này cũng không tệ.

Trước đây cuộc sống của anh vô cùng vô vị, còn bây giờ thì cuối cùng cũng có người khiến cho mặt hồ phẳng lặng trong tim anh có chút gợn sóng.

Tô Lạc Lạc về đến phòng, tuy trong tay có một quyển sách rồi, nhưng cô lại buồn bã nhận ra là cô vẫn đọc không vào! Trong đầu toàn là hành vi đáng ghét vừa rồi của Long Dạ Tước, hôn nữa....

Phải công nhận rằng kỹ thuật hôn của anh ta rất điêu luyện, hôn đến tim cô đập loạn cả nhịp, bây giờ cô nhắm mắt lại là có thể nhớ ngay đến cảm giác nụ hôn của anh ta, đôi môi ấm nóng, mùi vị thanh khiết mãnh liệt...

Tô Lạc Lạc thật muốn phát hôn mà, lần sau không thể cho anh ta hôn tùy tiện như thế nữa.

Cho là cứu mạng cô rồi đi, cô cũng chưa hề nói qua là dùng thân báo đáp mà!

Sáng sớm.

Bây giờ rồi Tô Lạc Lạc thức dậy, đứng trước cửa tiễn các con và Long Dạ Tước ra cửa, cô lại quay về giường ngủ thêm một giấc, vì tối qua cô mất ngủ đến nửa đêm.

Tại nhà họ Tô.

Từ hôm rời khỏi nhà họ Long, Tô Vỹ Khâm vẫn luôn lo lắng một vấn đề, công ty của ông có vài dự án lớn đều có liên quan đến tập đoàn Long Thị, và mấy cái công xưởng của ông đều là bên cung ứng lớn nhất của tập đoàn Long Thị, lợi nhuận thu được trong năm nay vô cùng lý tưởng. Ông lo lắng Long Dạ Tước có thể vì chuyện này mà cắt đứt nhu cầu cung ứng của công xưởng ông, như vậy, một nửa lợi nhuận của công ty ông sẽ bị cắt giảm, điều này khiến ông bất an hết mấy ngày mấy đêm. Xem thêm...

Chương 142

21142.

Hôm nay, Tô Vỹ Khâm vội đến công ty, vừa ngồi xuống thì điện thoại của ông vang lên, ông bấm nghe, “A lô!”

“Tô đồng sự trưởng, hôm qua chúng tôi không nhận được đơn đặt hàng từ phía tập đoàn Long Thị rồi, ông có biết lý do tại sao không?” Đầu bên kia truyền đến câu hỏi đầy hoang mang.

Tô Vỹ Khâm cảm thấy đau đầu, quả nhiên Long Dạ Tước rất lạnh lùng, không ngờ nhanh thế đã cắt đứt đơn hàng của công ty họ, tìm được công xưởng khác thế vào, “Được rồi, tôi sẽ xử lý, các người xử lý các đơn đặt hàng khác trước đi.”

“Những cái khác đều là đơn nhỏ, khách hàng lớn của chúng ta là bên tập đoàn Long Thị, chúng ta có đến năm ngàn nhân công đang chờ phát lương đây ạ!”

“Tôi biết rồi, các người nghĩ cách ứng phó trước đi.” Tô Vỹ Khâm có chút phiền não buông ra câu nói này.

“Nhưng mà...”

Không đợi xưởng trưởng bên đó nói thêm gì nữa, Tô Vỹ Khâm cúp ngay điện thoại, vì trong lòng ông cũng rất phiền muộn, lúc này, vừa cúp điện thoại, thì lại có cuộc gọi đến, ông nhìn số điện thoại, trong lòng bắt đầu hoảng, là số điện thoại của xưởng trưởng một công xưởng khác, ông vẫn bấm nhận nghe.

“A lô! Tô đồng sự trưởng, chúng tôi vừa nhận được điện thoại từ phía bộ phận thu mua của tập đoàn Long Thị báo rằng tháng này không có đơn hàng cho công ty chúng ta nữa, chuyện này là sao thế?”

“Được rồi, tôi đang giải quyết, các người lo liệu chuyện trong xưởng trước đi.” Tô Vỹ Khâm an ủi một tiếng, bấm ngắt điện thoại, khi có điện thoại gọi đến nữa, ông cũng lười bắt máy luôn rồi, dù gì thì ông cũng ý thức được một vấn đề, đó là Long Dạ Tước bắt đầu cắt đứt tất cả giao dịch thương mại với nhà họ Tô rồi. Đây hoàn toàn không phải việc tốt, mà là một việc nghiêm trọng đến nỗi có thể khiến nhà họ Tô hoàn toàn lụng bại. Tập đoàn Long Thị bao quát sản phẩm điện tử toàn cầu, có biết bao công ty muốn lấy được đơn đặt hàng của công ty họ, dùng hết biết bao mưu kế và tâm trí, vì chỉ có trở thành xưởng cung ứng của họ thì tiền tài mới không dứt, công ty mới có thể có lợi nhuận dài lâu.

Năm năm nay Tô Vỹ Khâm đã thu được lợi nhuận không ít, mục tiêu của ông là chỉ cần tập đoàn Long Thị vững chắc không đổ, thì công ty của ông cũng theo đó mà trường tồn mãi, nhưng bây giờ giấc mơ đẹp của ông hình như đã vỡ tan rồi.

Tô Vỹ Khâm chống đầu, bây giờ nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo không ngừng, ông cảm thấy vô cùng đau đầu, ông không ngờ tất cả mọi thứ của nhà họ Tô lại vì một quyết định sai lầm từ năm năm trước mà lại sắp đối mặt với phá sản.

Đây là việc mà ông không thể tưởng tượng được, đứa con gái riêng ông không thêm đoái hoài đến lại có năng lực lớn đến thế, khiến cho Long Dạ Tước sẵn lòng một tay hủy cả công ty ông.

Tô Vỹ Khâm lúc này chỉ có suy nghĩ, đối diện với khó khăn này, ông phải nghĩ nát óc thì cũng phải nghĩ ra cách giải quyết, ông tuyệt đối không để cho nhà họ Tô kết thúc như thế đâu.

Và có một ý tưởng, trước giờ ông chưa từng có qua, bây giờ ông buộc phải nghĩ đến, đó là trên người Tô Lạc Lạc vẫn đang chảy dòng máu của ông, là con gái của ông, trước kia, ông không thừa nhận, bây giờ cho là ông thừa nhận đi thì cũng có bất lợi gì đâu?

Có thêm một đứa con gái, vậy thì ta sẽ có thêm một con đường, và Tô Lạc Lạc trong tương lai rất có khả năng sẽ trở thành vợ của Long Dạ Tước, điều này có nghĩa là nhà họ Tô muốn có lại huy hoàng trước kia thì nhất định phải nhìn nhận lại Tô Lạc Lạc đứa con gái này rồi.

Lúc này Tô Vỹ Khâm thật sự hối hận trong khoảng thời gian trưởng thành của Tô Lạc Lạc ngày trước, ông có tham gia vào cuộc sống của cô, nếu không thì bây giờ ông cũng không cần phải lo lắng là cô không nhìn nhận người ba như ông rồi.

Lúc này, Uông Nguyệt Dung đi vào, nhìn thấy chồng đang chống trán ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt đau khổ, bà vội đi đến quan tâm, “Ông xã, sao thế?”

Tô Vỹ Khâm nhìn bà, thở một hơi dài, “Đơn đặt hàng của công ty chúng ta bị Long Dạ Tước cắt hết cả rồi, phía bên xưởng đang quây um xùm kia!”

“Gi cơ? Long Dạ Tước làm như thế sao?” Uông Nguyệt Dung giật mình đến mặt biến cả sắc, bình thường bà cũng có đi theo giúp quản lý công ty, đơn đặt hàng của Long Thị bị cắt mất thì có nghĩa gì, bà hiểu rất rõ.

Uông Nguyệt Dung sắc mặt trắng bệch vài phần, nhìn về phía chồng, “Ông xã, vậy chúng ta phải làm sao? Chúng ta có cần đi tìm Long Sở Hùng giúp đỡ không?”

“Bây giờ cả cái tập đoàn Long Thị đều dưới tay của Long Dạ Tước, ông ấy giúp được gì chứ? Hơn nữa, giao tình của tôi và ông ấy cũng không sâu lắm, trước giờ đều là nhà họ Tô chúng ta cần phải nhờ cậy đến họ.”

“Long Dạ Tước quá đáng quá rồi! Công ty chúng ta trường ký cung ứng sản phẩm cho công ty cậu ta, cũng không xảy ra sơ sót qua mà! Tại sao cậu ta nói cắt là cắt chứ? Cậu ta không sợ công ty bị thiệt hại à.”

“Cậu ta sợ gì chứ, ngành thương mại điện tử chỉ là một bộ phận nhỏ trong sản nghiệp của công ty cậu ta, cho là cậu ta bỏ hẳn cả cái thị trường điện tử này thì cơ nghiệp của tập đoàn Long Thị cũng không hề bị lung lay.”

Lúc này, Uông Nguyệt Dung thở một hơi dài nói, “Vậy phải làm sao đây? Không thể ngồi nhìn toàn bộ công xưởng của chúng ta sụp đổ được!”

Tô Vỹ Khâm nhìn bà ta, trầm tư một lúc mới nói, “Tôi nghĩ đến một cách, chỉ cần bà đồng ý thôi.”

“Ông nói đi! Biện pháp gì, vào lúc này rồi tôi còn có thể không đồng ý sao?”

“Tôi muốn đi tìm Tô Lạc Lạc.”

Sắc mặt Uông Nguyệt Dung lập tức thay đổi, đứng dậy kể bên ông, “Gì cơ? Ông muốn đi tìm nó? Ông tìm nó làm gì?”

“Còn có thể làm gì? Tôi muốn đi nhận lại đứa con gái này.”

“Ông điên rồi à! Nó là đứa con do người đàn bà ti tiện kia sinh ra, ông dám nhìn nhận, đem nó về nhà họ Tô chúng ta sao? Tôi không đồng ý.”

“Vậy bà còn cách nào tốt hơn giải cứu công ty không? Tôi thà đi nhận sai với nó, xin lỗi rồi kêu nó khuyên can Long Dạ Tước, đưa lại đơn đặt hàng cho chúng ta, còn có gì không tốt nữa chứ?” Tô Vỹ Khâm kiên dữ nói.

“Ông vứt nó hai mươi mấy năm trời, bây giờ ông nói muốn đi nhìn lại nó, ông cảm thấy nó sẽ nể mặt ông à? Hơn nữa chuyện của mẹ nó năm đó, chúng ta đã tuyệt tình đến thế, nó chắc chắn sẽ không quan tâm đến việc sống chết của chúng ta đâu.”

“Bất luận thế nào, chúng ta đều phải thử, công ty là sinh mệnh của tôi, nếu công ty sụp đổ rồi, vậy tôi sống còn ý nghĩa gì nữa?”

Uông Nguyệt Dung nhất thời trầm mặc, bà nhìn chồng, “Ngoài biện pháp này, còn cách nào khác không?”

“Long Dạ Tước mấy năm trước đã lũng đoạn cả thị trường đồ điện tử trong nước rồi, bà cảm thấy công xưởng của chúng ta còn có đơn hàng lớn khác sao?”

“Được rồi, ông đi tìm Tô Lạc Lạc tôi không có ý kiến gì, nhưng đừng để tôi phải ra mặt cầu xin nó.”

“Chuyện này là lỗi của tôi, tôi sẽ đi xin lỗi, tôi sẽ đi cầu xin nó.” Tô Vỹ Khâm tuy ngoài miệng nói thế, nhưng sự oán hận trong ánh mắt ông đối với Tô Lạc Lạc lại không hề thuyên giảm chút nào.

Vì người ép ông đi đến bước đường này chính là Tô Lạc Lạc, còn bây giờ, ông thân là trưởng bối, còn phải đi cầu xin cô tha thứ, chắc chắn là việc khiến một người trước giờ luôn kẻ cả ta đây như Tô Vỹ Khâm cảm thấy không cam tâm nhất, và mất mặt nhất.

Dù gì thì ông cũng là ông ngoại của hai đứa con của Tô Lạc Lạc, trên người hai đứa trẻ đó vẫn chảy dòng máu của nhà họ Tô mà, thế nên, ông vẫn vô cùng chắc chắn Tô Lạc Lạc cũng sẽ giống mẹ vậy, dễ mềm lòng! Tô Vỹ Khâm hi vọng như vậy. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143

21143.

Tô Lạc Lạc ngủ trưa rồi, tỉnh dậy, chậm rãi nấu một tô mì, những ngày tháng nhàn nhã như thế cô vẫn chưa thấy quen lắm!

Nghĩ tới tối hôm qua đâm một cái vào Long Dạ Tước, cô liền nhin không được cười, người đàn ông này hôn không đúng lúc, đáng đời phải chịu trận.

Tô Lạc Lạc bây giờ không coi điện thoại, không xem máy tính, chỉ coi sách.

Quyển sách hôm qua đọc không vô, hôm nay cầm trên tay hóa ra lại đọc được rồi, hơn nữa, càng xem càng thích.

Tô Lạc Lạc đang đọc sách, bất ngờ điện thoại cô để ở bên cạnh reo lên, Tô Lạc Lạc cầm lên xem, là Hạ Thâm gọi đến.

“Alô!” Tô Lạc Lạc nghe máy.

“Lạc Lạc, cậu xem tin tức nóng sốt nhất hôm nay chưa?” Đầu dây bên kia giọng Hạ Thâm có chút lo lắng hỏi.

Tô Lạc Lạc trả lời, “Tôi đã không xem điện thoại và máy tính rồi, xảy ra chuyện gì sao?”

“Dạ Trạch Hạo công khai thừa nhận anh và Hạ Dung đang yêu nhau rồi, anh còn mở một lễ công cáo báo chí, thừa nhận bản thân là người thay lòng đổi dạ trước, trong chuyện yêu đương của hai người thì cậu là người vô tội, anh ấy không tiếc phá hoại danh tiếng mình để bảo vệ cậu đó.”

Tay cầm điện thoại của Tô Lạc Lạc run rẩy, đầu óc trống rỗng, Dạ Trạch Hạo đang làm gì thế? Làm chuyện đại đột gì thế?

“Bây giờ toàn bộ fan hâm mộ của anh đều phát cuồng lên, chuyện này khiến anh mất rất nhiều fan, trên mạng những câu chửi mắng anh ngày càng dữ dội, phải làm sao bây giờ! Tôi biết anh là vô tội mà!” Hạ Thâm thay mặt thần tượng của mình lo lắng sợ hãi.

Tô Lạc Lạc cầm lấy điện thoại, cả người đứng hình, Dạ Trạch Hạo tại sao lại làm như vậy?

“Được rồi, Lạc Lạc, cậu gọi điện thoại cho anh ấy đi! Tôi thấy anh ấy hiện tại cũng không dễ chịu gì đâu.”

“Được! Tôi sẽ làm.” Tô Lạc Lạc trả lời một tiếng, đợi Hạ Thâm cúp điện thoại.

Tô Lạc Lạc hít một hơi thật sâu, vẫn là cầm lấy điện thoại gọi điện cho Dạ Trạch Hạo.

“A lô!” giọng khàn và không có lực.

“Anh tại sao lại làm như vậy? Anh biết hậu quả khi anh làm như vậy không? Danh tiếng của anh sẽ bị tổn hại đó.” Tô Lạc Lạc trách cứ.

“Anh nguyện để danh tiếng bị tổn thương, cũng phải bảo vệ sự trong sạch của em, em yên tâm, em chắc chắn không bị khốn đốn vì fan của anh nữa.

“Dạ Trạch Hạo, anh...” Tô Lạc Lạc cầm lấy điện thoại nhưng lại không biết phải nói gì.

“Không cần quá cảm động, đây vốn dĩ chính là phiền phức anh mang tới cho em, bây giờ để anh giải quyết mới là tốt nhất.”

“Nhưng mà, anh thật sự không cần làm như vậy, tôi không quan tâm trên mạng mắng chửi tôi đâu.” Tô Lạc Lạc thờ dãi, bây giờ anh cũng đã làm rồi, cũng không cứu vãn được gì nữa.

“Tô Lạc Lạc, anh cam tâm làm vậy vì em.” Bên kia đầu dây, âm thanh của Dạ Trạch Hạo chứa đầy tình cảm và khàn đặc.

Tô Lạc Lạc cầm lấy điện thoại, chặt thật chặt, một câu cũng không nói ra được, rõ ràng chỉ tiếp xúc với anh không tới hai tháng, nhưng đối với anh, cô lại rất cảm động và cảm kích.

“Dạ Trạch Hạo, cảm ơn anh.” Tô Lạc Lạc chân thành mà nói.

“Có thời gian dẫn bọn trẻ qua nhà anh chơi, anh cũng nhớ bọn chúng lắm.”

“Được!” Tô Lạc Lạc nhoen miệng cười.

Đầu dây bên kia cúp điện thoại trước, Tô Lạc Lạc cầm lấy điện thoại, nhất thời không biết phải làm gì, cô nghĩ, bây giờ trên mạng chắc chắn đều là tin tức tiêu cực của Dạ Trạch Hạo rồi!

Khoảng sáu giờ, tiếng xe đứng giờ từ bên ngoài vang lên, Tô Lạc Lạc từ ghế nằm trong vườn hoa đứng dậy, cô nghe thấy hai đứa nhóc vừa hát nhạc vừa đi vào.

Tô Lạc Lạc vừa cười vừa bước ra từ bên cạnh, hôm nay cô mặc một bộ đầm trắng, mái tóc dài gói vào ban sáng buông xõa ra sau, dưới ánh hoàng hôn, như thể tiên khí tỏa ra vậy thuần khiết trong sáng.

“Ma mi...”

Tô Lạc Lạc sau khi đón lấy bọn trẻ, ngẩng đầu, thì nhìn thấy phía sau người đàn ông đi đến, áo sơ mi trắng đơn giản phối với quần tây đen, thông dong bước, nhưng khí trường lại rất mạnh mẽ, làm người khác có cảm giác nể phục sùng bái.

Bên cạnh Tô Lạc Lạc là hai đứa con vậy lấy, ngẩng đầu lên, cơn gió mát của xế chiều hất mái tóc trên ngực cô, từng lọn từng lọn tung bay, đầm cô cũng bị gió thổi ra một thân hình dịu dàng đáng yêu, vai tròn mềm mại tinh tế, nhẹ nhàng lộ ra phần xương đòn gợi cảm. Long Dạ Trạch thâm cảm thán, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt của Tô Lạc Lạc, không hề có một nét nào giống ba cô, Tô Vỹ Khâm, vậy là cô nhất định giống mẹ rồi, nhưng mà, tầm hình của mẹ

cô, anh có thấy qua trên mặt dây chuyền rồi, tuy là hình nhỏ, nhưng mà ngũ quan của hai người lại cũng chẳng giống đến vậy.

Rất cuộc người con gái này giống ai? Không giống ba, cũng không giống mẹ, hình như không phải con của bọn họ vậy.

Bởi vì hai đứa con mà anh và cô sinh ra đã tập hợp những gien tốt nhất của bọn họ mà!

"Tôi nay không cần nấu ăn rồi, chúng ta ra ngoài ăn đi, cô cần thay trang phục chứ?" Long Dạ Tước hỏi cô

Tô Lạc Lạc cúi đầu nhìn, không có vấn đề gì, lắc đầu nói, "Không cần thay, đi đâu ăn?"

"Ba mời chúng ta ăn bữa thịnh soạn."

"Cứ ăn bữa thịnh soạn suốt, hai đứa không sợ biến thành heo con mập ừ à?"

"Không sợ." Hai đứa nhóc có bữa ăn lớn, còn lo vấn đề mập ốm gì nữa?

Tô Lạc Lạc phát hiện con trai cũng không giống như lúc trước bình tĩnh rồi, xem ra, bọn trẻ có ba mẹ cùng yêu thương, tuổi thơ thật sự của bọn chúng mới thể hiện ra được, hình như cũng không phải chuyện xấu gì.

"Tiểu Hinh, Tiểu Sâm, đặt cặp sách của các con vào đây."

"Dạ, được rồi, ba."

Hai đứa trẻ vừa đi, Long Dạ Tước đi gần đến Tô Lạc Lạc một chút, ánh mắt thâm sâu mà khóa chặt cô nói, "Gần đây nếu như ba cô gọi điện cho cô, cô không cần bắt, nếu như ông ta đến nhà để kiểm cô, cô cũng không cần gặp ông ta."

Tô Lạc Lạc ngạc nhiên, "Ông ta tại sao muốn tìm tôi?"

"Ba của cô lúc trước cùng công ty của tôi có chút nghiệp vụ qua lại, hiện tại, tôi đã cắt đứt toàn bộ các nghiệp vụ với công ty của ông ta, tôi lo lắng là ông ta sẽ qua đây tìm cô để thỉnh cầu." Long Dạ Tước không thể không quan tâm điểm này, vì phần lớn lợi nhuận của công ty Tô Vỹ Khâm đều phụ thuộc vào công ty của anh mới kiếm được.

Tô Lạc Lạc từ từ mở to mắt ra, sau đó, ánh mắt lướt qua một sự oán hận nói, "Tôi mới không thèm thay ông ta cầu xin."

"Khi tôi không có ở nhà, nếu ông ta đến nhà tìm, không được mở cửa gặp ông ta." Long Dạ Tước nhẹ giọng nhắc nhở một tiếng, anh cũng không muốn cô và người nhà họ Tô vướng bận không rõ ràng.

Tô Lạc Lạc gật đầu, cho dù anh không nói, cô cũng sẽ làm như vậy thôi, tại vì cô đối với người ba này không hề có một chút thiện cảm, có thể nói, trong lòng cô rất hận ông ta.

Com tối bọn trẻ ăn rất là vui vẻ, về đến nhà đã là khoảng chín giờ rồi, Tô Lạc Lạc dụ dỗ con trai để cô tắm, Long Dạ Tước đứng kế bên nhìn, hai đứa trẻ ngồi trong bồn tắm, bọt tắm, nồn nà, quả thật rất đáng yêu.

Tô Lạc Lạc cho bọn trẻ mặc áo ngủ vào, Long Dạ Tước dẫn bọn chúng về phòng đi ngủ, Tô Lạc Lạc dọn dẹp đồ trong bồn tắm, sau khi làm xong chạy đến phòng của bọn trẻ, chỉ thấy Long Dạ Tước cầm lấy quyển sách cô tích, đang kể chuyện.

Tô Lạc Lạc hơi bị sốc, người đàn ông này cũng biết kể chuyện sao, đôi người đen tuyền của Long Dạ Tước liếc cô một cái, tiếp tục đọc tiếp phần chuyện. Vốn dĩ không khí rất yên ắng, hai đứa trẻ nằm ngay ngắn, đôi mắt to rất nghiêm túc nhìn ba, nghe anh kể chuyện Bé ngón tay cái, giọng nhỏ nhẹ trầm trầm tựa như âm thanh của đàn, êm dịu dễ nghe, đừng nói bọn trẻ nghe rất là háng say, Tô Lạc Lạc đứng trước cửa cũng cảm thấy người đàn ông này có giọng nói rất là mê hoặc, dường như đem đến một loại ma lực không nói nên lời. Kể xong chuyện, Long Dạ Tước vuốt ve hai cái đầu nhỏ của bọn trẻ, dỗ bọn nó ngủ, hai đứa trẻ dưới sự vuốt ve của ba, từ từ mà chìm vào giấc ngủ, cái miệng nhỏ từ từ nâng lên. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144

21144.

Đóng cửa phòng bọn trẻ, Tô Lạc Lạc cũng vô thức nhìn về phía phòng của mình, phía sau, một giọng nói trầm thấp gọi cô lại, "Đợi một chút."

Tô Lạc Lạc có chút căng thẳng quay người nhìn anh, "Có việc gì không?"

“Tôi mai tôi có một buổi tiệc rất quan trọng, tôi muốn mời cô làm bạn nữ cùng dự tiệc với tôi.”

“Tôi.. sợ là mình không có tư cách này.” Tô Lạc Lạc chỉ còn cách tự đánh giá thấp bản thân mà thôi.”

Long Dạ Tước thấy cô ngay cả lý do như thế cũng nghĩ ra được, nhoen miệng cười, “Dù gì tôi không chê bai là được, ngày mai tôi sẽ kêu ba mẹ tôi đón hai đứa trẻ về nhà họ Long, khoảng năm giờ tôi sẽ về đón cô.”

Tô Lạc Lạc thấy lí do từ chối của mình vô hiệu, chỉ còn cách nói sự thật, “Tôi không muốn tham dự dạ hội lắm, tôi cũng không thích môi trường như thế.”

Long Dạ Tước hơi nhếch mày, thẳng thừng ra lệnh, “Nhất định phải đi.”

Tô Lạc Lạc nuốt nước miếng, nói “Chẳng lẽ tôi không có quyền từ chối sao? Anh kêu đi thì tôi nhất định phải đi sao?”

Long Dạ Tước vô cùng thẳng thắn nói cho cô biết, “Không có!”

Tô Lạc Lạc bây giờ thì hiểu rồi, trong nhà này, người đàn ông này là trời, cô là đất, anh nói gì thì là gì, cô chỉ có phận sự phục tùng thôi sao?

Tô Lạc Lạc dựa người vào tường, bắt đầu nỗ lực phản kháng, tranh đấu cho địa vị của mình trong căn nhà này, “Anh không sợ tôi đi rồi sẽ làm anh mất mặt?”

Còn anh ta thì híp mắt, cười rất kiên định, “Da mặt tôi dày, đủ để cô làm mất rất lâu.”

Tô Lạc Lạc hết biết nói gì, nên nói đắc ý, “Nếu anh nhất định phải cầu xin tôi đi, vậy thì tôi miễn cưỡng nể mặt anh vậy!”

Phút chốc thì thân phận cao cao tại thượng của anh bị đập thẳng dưới chân, trở thành anh đi cầu cạnh người khác.

Long Dạ Tước không ngờ cô lại mềm miệng sắc bén đến vậy, anh nhủ mất, có chút không vui chỉnh sửa lại, “Không phải tôi cầu cạnh cô, mà là mệnh lệnh cô.”

“Vậy nếu tôi không đi sẽ như thế nào?” Tô Lạc Lạc cũng không phải người ngoan ngoãn chịu trận.

“Không đi sẽ không như thế nào.” Anh ta nói nhạt.

Tô Lạc Lạc vừa nghe, lập tức cười, “Vậy thì tôi không đi nữa.”

“Nếu mai cô muốn cả buổi tối chỉ ở nhà với riêng tôi thì tôi cũng sẽ không để phí, tôi sẽ làm những việc mà tôi thích làm.”

Tim Tô Lạc Lạc lập tức cảnh giác, việc mà anh ta thích làm? Sống lưng cô bắt gặp rợn lạnh, cảm giác có một dự cảm không tốt.

“Đi hay không, cô tự mình quyết định.” Long Dạ Tước không thèm quan tâm tâm tư đang tranh đấu của cô, bước về phòng anh trước.

Tô Lạc Lạc đuổi theo bóng lưng anh ta, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp, “Tôi đi là được chứ gì.”

Tô Lạc Lạc về đến phòng, có chút u sầu, chẳng lẽ sau này địa vị của cô trong cái nhà này thấp đến thế à? Thật không công bằng mà.

Trong biệt thự nhà Dạ Trạch Hạo, chị Mai đến thông báo anh một chuyện, và đây lại là một tin xấu, thời gian trước anh có ký một cái hợp đồng, vốn đã bàn đến giai đoạn cuối cùng rồi, vì sáng nay Dạ Trạch Hạo công khai trên báo chí tự hủy hình tượng, khiến cho công ty quảng cáo cũng quyết định hủy hợp tác với anh. Chị Mai giận dữ nói hết, nhìn sang Dạ Trạch Hạo đang nằm trên ghế sofa, giận là không uốn nắn được anh ta, “Anh là một tay tôi dẫn dắt ra, sao có thể không biết nặng nhẹ đến thế chứ? Tô Lạc Lạc cũng không phải người nổi tiếng gì, tin tức của cô ấy rất nhanh thôi sẽ biến mất mà, thế mà anh lại phải ôm cái tội danh thay lòng đổi dạ lên người mình, điều này có lợi gì cho anh chứ?”

Khuôn mặt Dạ Trạch Hạo khá u ám, “Đây là chuyện của tôi, tôi tự biết xử lý.” “Anh là nghệ sĩ tôi dẫn ra, tôi không thể đứng nhìn anh tự hủy hoại tương lai của mình đâu, tôi có xem qua một ít, trên mạng vẫn có không ít fan hâm mộ tiếp tục ủng hộ anh, thế nên anh hãy lấy lại tinh thần, sau này cũng không được có dính líu gì đến Tô Lạc Lạc nữa, cho là anh muốn tiếp cận nhà họ Long, thì cũng có thể chọn phương thức khác, vào buổi dạ tiệc tối mai, tôi hi vọng anh tham dự, để Hạ Dung làm bạn dự tiệc của anh, không được từ chối.”

Dạ Trạch Hạo không đồng ý cũng chẳng từ chối, tâm trạng anh vô cùng tệ.

Chị Mai thở một hơi dài, “Anh thích mẫu người như Tô Lạc Lạc vậy, trong giới giải trí có đầy ra.”

“Bọn họ hoàn toàn không có tư cách so sánh với cô ấy.”

“Vậy anh càng phải nhớ rõ một sự thật, Tô Lạc Lạc và Long Dạ Tước ở cùng nhau, nếu sau này bọn họ kết hôn thì trên lý thuyết, anh là em chồng của cô ấy.”

“Nói xong rồi thì chị có thể đi.”

Phía sau, chị Mai tức đến nghiêng răng, quay người bỏ đi.

Ở nhà họ Tô.

Tô Vỹ Khâm vì chuyện của công ty, cứ chau mày suốt ngày, Tô Ngữ Phù ở ngoài chơi hết mấy ngày rồi mới ngoan ngoãn về nhà, vừa về đến nhà, lại chịu một trận quở mắng của Tô Vỹ Khâm, Tô Ngữ Phù ảm ức ngồi trên ghế sofa, còn Ưông Nguyệt Dung thì đang cố gắng khuyên can chồng.

“Chuyện của công ty có liên quan gì đến Ngữ Phù đâu, ông trút giận lên người nó làm gì?”

“Chính vì bà suốt ngày bênh nó, khiến nó trở nên vô phép vô tắc như thế, nếu như năm đó nó không có bậy bạ với tên đàn ông khác thì tôi đã không cần để Tô Lạc Lạc thay nó rồi.”

Tô Ngữ Phù mặc cỡ đến mặt đỏ ửng, nhưng lại không thể phản bác gì.

“Ngày mai có một buổi tiệc quan trọng trong giới thương chính trường, ta đã giới thiệu con cho Lâm thiếu gia, con sẽ là bạn dự tiệc của cậu ấy, con ngoan ngoãn gây dựng quan hệ với cậu ấy cho ta, con đã lãng phí năm năm trên người Long Dạ Tước rồi, nắm lấy cơ hội với Lâm thiếu gia đi, cậu ta đối xử với con cũng không tệ.”

“Cái tên lùn một mét bảy đó à?” Tô Ngữ Phù lộ ngay gương mặt chê bai.

“Nhưng nhà cậu ta ở thành phố chúng ta là gia tộc lớn thứ hai, và cậu ta còn là người thừa kế tương lai của nhà họ Lâm, con có gì mà chê nữa?”

“Con không thèm đâu!”

“Không tới phiên con quyết định, tới mai, nếu con không tham dự, ta sẽ đóng băng tất cả thẻ ngân hàng của con.”

Tô Ngữ Phù bị uy hiếp ngay, cô giận đến lồng ngực trời lên xẹp xuống liên hồi, “Đi thì đi, dù gì con cũng sẽ không gả cho anh ta.” Nói xong, cô tức hồng hồng chạy lên lầu.

Ưông Nguyệt Dung nhìn chồng, cũng có chút bất mãn, “Ông muốn con gái chúng ta thành đôi với Lâm thiếu gia đó?”

“Nếu như Long Dạ Tước tiếp tục không chừa đường sống cho nhà họ Tô chúng ta thì chúng ta tự mình phải tìm con đường khác thôi, Ngữ Phù cũng lớn rồi, nó là đứa con gái duy nhất của nhà họ Tô chúng ta, nó phải gánh lấy tương lai của cả nhà họ Tô chúng ta.” Tô Vỹ Khâm nói một cách vô tình.

“Ngày mai tên Long Dạ Tước đó nhất định cũng có mặt, ông kêu Ngữ Phù qua đó, không phải sẽ chạm mặt với anh ta sao?” “Long Dạ Tước sẽ đi, hơn nữa cậu ta có lẽ sẽ dẫn theo Tô Lạc Lạc, ngày mai tôi cũng sẽ tham gia, và tìm cơ hội nói chuyện với đứa con riêng này, tôi buộc phải thử một lần, nói không chừng nó sẽ tha thứ những hành vi trước kia của tôi, dù gì thì trên thế gian này tôi là người thân duy nhất của nó mà.”

Ưông Nguyệt Dung có chút không vui trong lòng, nhưng đã cố gắng nén xuống không phát ra.

Còn trên lan can lầu hai, Tô Ngữ Phù nghe thấy Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc cũng sẽ tham gia, cô vốn còn muốn xuống lầu lý luận với ba, thì ý nghĩ đó biến mất ngay.

Tô Lạc Lạc sẽ xuất hiện? Đây đúng là một cơ hội tốt mà! Khóe miệng Tô Ngữ Phù nhếch lên một tia cười lạnh lùng đầy oán khí, ngày mai cô sẽ khiến cho Tô Lạc Lạc lộ hết bản chất xấu xa. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145

21145.

Sáng sớm.

Tô Lạc Lạc giúp hai đứa nhỏ chỉnh trang lại đồng phục xong, nghĩ đến tối nay bọn trẻ phải đến nhà họ Long ăn tối, cô căn dặn, “Buổi tối đến nhà ông bà nội, các con nhất định phải nghe lời nhé, biết chưa?”

“Dạ! Chúng con sẽ ngoan ngoãn mà.” Tô Tiểu Sâm đảm bảo, Tô Tiểu Hình cũng gật đầu.

Tô Lạc Lạc đối với người nhà họ Long, vừa không muốn gặp mặt, vừa không muốn có chút quan hệ gì, hơn nữa, cô cũng biết người nhà họ Long cũng xem thường thân phận của cô, thế nên hai bên không gặp nhau, cũng là chuyện tốt.

Ánh mắt Long Dạ Tước hình như nhìn thấu tâm can cô, đôi mày sắc hơi xoắn lại, đến bây giờ anh cũng không hiểu được tâm tư của cô ấy là gì.

Nhưng có một điều anh rất rõ, hoàn cảnh sống từ nhỏ và thân thế của cô đã tạo nên tính cách không tin tưởng bất kỳ ai của cô, trong mắt cô chắc chỉ tin mỗi bản thân thôi.

Điều này đối với anh mà nói không phải là chuyện tốt gì.

Vì điều này có nghĩa là anh muốn bước vào tim cô, buộc phải trả cái giá càng đắt và có hành động nhiều hơn nữa.

Tô Lạc Lạc và hai đứa trẻ vẫy tay tạm biệt, nhìn bọn trẻ lên xe, đứng tiễn xe sang chạy ra khỏi biệt thự, Tô Lạc Lạc nghĩ một lúc, lên lầu ba, vào phòng tập thể hình, bắt đầu chạy bộ.

Có một cơ thể khỏe mạnh là vốn liếng để cách mạng. Tô Lạc Lạc vào buổi chiều vẫn nhìn không được cảm điện thoại lên web, phát hiện các bài báo và bình luận khó coi liên quan đến cô đã rất khó bị tìm ra, nhưng trên mạng vẫn còn rất nhiều hình ảnh và bài đăng về Dạ Trạch Hạo và Hạ Dung, thậm chí còn kể chuyện tình của bọn họ có đầu có đuôi, về Hạ Dung, cô ta cũng rất thoải mái tương tác ngôn ngữ trên wechat với Dạ Trạch Hạo, vui vẻ thừa nhận mối quan hệ tình cảm này.

Tô Lạc Lạc nhìn thấy hình ảnh của bọn họ trên mạng, trông rất hợp đôi, nếu anh ta thật sự thích Hạ Dung thì cô cũng chúc phúc anh từ tận đáy lòng.

Thời gian thoát cái là đến chiều rồi, Tô Lạc Lạc tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, đã là bốn giờ rưỡi, cô nghĩ đến tối nay còn phải cùng Long Dạ Tước dự dạ hội, bèn vội thức dậy.

Năm giờ, chuông cửa vang lên, cô nhìn qua màn hình hệ thống chuông cửa, thấy người đứng bên ngoài là trợ lý của Long Dạ Tước, Tống Nhã.

Tô Lạc Lạc vội mở cửa cho cô ấy, Tống Nhã nở nụ cười bước vào trong đại sảnh.

“Xin chào Tô tiểu thư, tôi nhận nhiệm vụ từ Long tổng, đến đón cô đi trang điểm ạ.” Tống Nhã mỉm cười nói.

Tô Lạc Lạc gật đầu, “Được rồi, tôi lấy túi là xong ngay.”

“Còn nữa, Long tổng nói, mời cô đem theo cả món quà sinh nhật mà anh ấy tặng, phối với món quà tối nay của cô, sẽ dùng tới đấy ạ.”

Tô Lạc Lạc không ngờ anh ta vẫn còn nhớ cái này, cô chỉ còn cách gật đầu nói, “Được rồi, tôi biết rồi.”

Tô Lạc Lạc đến góc tủ quần áo của Long Dạ Tước, lấy bộ trang sức mà anh ta tặng lần trước xuống lầu.

Ngồi lên xe của Tống Nhã đi đến một tiệm lễ phục cao cấp ở trung tâm thành phố.

Tống Nhã nói với giám đốc rằng tối nay Tô Lạc Lạc phải tham dự một buổi tiệc, người này đã biết phải lựa chọn trang phục như thế nào cho cô rồi.

Tô Lạc Lạc ngồi trên ghế sofa, vị giám đốc tỉ mỉ đánh giá cô một lúc rồi mới quyết định. Làn da Tô Lạc Lạc trắng mịn, dáng người thon thả, vị giám đốc này quyết định không che giấu đôi chân thon dài xinh đẹp của cô, chọn một mẫu đầm ngang vai màu đen, kiểu dáng kinh điển không mất tính quý phái, đường may eo hoàn mỹ để lộ chiếc eo nhỏ xinh của cô, còn cái tà dài may từ voan mỏng để lộ ra đôi chân thon dài đẹp đẽ của cô.

Trên bộ lễ phục cũng có điểm xuyết một ít kim tuyến đá nhũ, trông như là vàng tinh tú trong bầu trời đêm vậy.

Tô Lạc Lạc đeo lên bộ trang sức mà Long Dạ Tước tặng cho cô, mái tóc dài được buộc lại theo phong cách phòng nhẹ, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng tinh tế, tất cả đều phù hợp hài hòa với nhau.

Tống Nhã cuối cùng cũng hiểu lý do tại sao Long tổng thích cô ấy rồi, vì trên người cô có một thứ ánh sáng không thể nào ngó lơ được, ngay cả bản thân cô là con gái, cũng nhìn ngơ người khi ngắm cô ấy.

Tô Lạc Lạc và Tống Nhã đi ra, lúc này sắp sáu giờ rồi, Tống Nhã gọi điện cho Long Dạ Tước, cô dẫn Tô Lạc Lạc đến bên xe sang của anh.

Cánh cửa sang trọng bất ngờ mở ra, Tô Lạc Lạc quay đầu nhìn, thấy Long Dạ Tước bước ra từ thang máy, cả người anh là bộ vest màu đen lịch thiệp, toát ra khí trường cao lạnh vững vàng. Khi nhìn anh từng bước tiến về phía mình, tim Tô Lạc Lạc bắt đầu run lên, đập nhanh hơn.

Phải thừa nhận rằng trên người của anh ta có một loại cảm giác rất cuốn hút, đồng thời cũng tỏa ra một khí thế đế vương từ trên cao nhìn xuống.

Long Dạ Tước vừa bước xuống từ phòng làm việc, khi anh bước ra khỏi cửa thang máy, nhìn thấy bóng lưng của cô gái đang đứng cùng với Tống Nhã.

Ánh mắt anh co lại, chỉ là một bóng lưng thôi mà tim anh đã hưng phấn đập nhanh một nhịp, anh cố ý nhấn mở xe, để thu hút cô quay đầu lại.

Khoảnh khắc Tô Lạc Lạc quay đầu, dù là trong hầm để xe tối, cũng có vẻ như ánh sáng xung quanh đều hội tụ lên thân người cô vậy, cô của tối nay anh chăm cho điểm tuyệt đối.

Và quần áo trang sức chỉ là phụ họa thêm cho cô thôi, đẹp nhất vẫn là bản thân cô.

Tô Lạc Lạc dưới ánh nhìn của anh trở nên có chút ngại ngùng, đến nỗi không biết phải để tay ở đâu luôn, hàng lông mi dày rậm chớp nhẹ, cố gắng không chế nhịp tim của bản thân.

Rất nhanh, đôi giày đen bóng dừng trước mặt cô, cô từ từ ngẩng đầu, men theo chiếc quần tây trắng thơm của anh nhìn lên, cuối cùng chạm phải đôi người đen và sâu như đêm tối.

Và bất ngờ, cô không biết tại sao tim lại loạn nhịp.

Tổng Nhã ở bên cạnh đã sớm biết điều trốn vào trong xe cô rồi.

Tay Tô Lạc Lạc bắt ngờ bị anh ta cầm lên, dẫn đến vị trí ghế lái phụ, vô cùng ga lăng kéo cửa ra, nói với cô, “Lên xe đi.”

Tô Lạc Lạc cúi người ngồi vào, Long Dạ Tước đi đến ghế lái, cũng ngồi vào xe, khởi động xe và chiếc siêu xe phóng nhanh về hướng cửa hầm xe.

Và cùng một thời gian, xe bảo mẫu của Dạ Trạch Hạo cũng xuất phát từ một tiệm lễ phục, trên xe, Dạ Trạch Hạo bảnh bao trong bộ vest màu trắng, bên cạnh anh, Hạ Dung trang nhã ngồi đó, cô diện bộ lễ phục màu đỏ đô, cổ chữ V khoét sâu, để lộ ra cả một nửa khe ngực, vô cùng thu hút người đối diện.

Đồng thời biểu cảm cũng rất phong phú, ánh mắt cô rất ngưỡng mộ Dạ Trạch Hạo ngồi bên cạnh, đáy mắt lóe lên sự phấn khởi, cô thật không ngờ rằng Dạ Trạch Hạo sẽ chủ động tìm đến cô, kêu cô đồng ý công bố với người ngoài là họ đang quen nhau.

Tuy cô biết nguyên nhân Dạ Trạch Hạo làm vậy, chẳng qua là muốn dập tắt cái tin đồn về người con gái tên Tô Lạc Lạc kia, nhưng mà cô lại cam tâm tình nguyện làm bạn gái tin đồn mới của anh.

Hơn nữa, tối nay cô còn được vinh hạnh trở thành bạn dự tiệc cùng với anh ta.

Tối nay là một buổi dạ tiệc long trọng được tổ chức tại một khách sạn bảy sao tại trung tâm thành phố, danh sách khách mời toàn là đại phú đại quý trong nước, danh gia trong giới chính trị tập trung lại.

Tô Ngừ Phù có không cam tâm thì vẫn xuất hiện trên xe của Lâm thiếu gia trong bộ đồ màu hồng phấn, bên cạnh cô là một người đàn ông có ngoại hình bình thường, lại không đủ chiều cao.

“Tô tiểu thư, tối nay cô thật xinh đẹp.” Vị Lâm thiếu gia này vô cùng có hứng thú với Tô Ngừ Phù.

Tô Ngừ Phù nhoen miệng cười, “Cám ơn.” Nói xong, cô nhẹ nhàng sờ túi sách lấp lánh của mình, còn trong túi có vũ khí bí mật của cô tối nay, chuyên môn chuẩn bị để đối phó với Tô Lạc Lạc. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146

21146.

Trong đại sảnh buổi tiệc, lung linh sáng trưng, buổi tiệc linh đình của giới nhà giàu.

Dưới nền nhà là lớp thảm màu vàng kim cao cấp, mười cây cột la mã thật to xếp hàng dài ở giữa đại sảnh, hình điêu khắc nổi thiên thần trên cây cột sống động như thật, tựa như thoát cái là có thể đang cánh bay mất vậy.

Còn các vị quan khách thì nói cười vui vẻ, đầu đầu cũng toát ra không khí chậm rãi tao nhã sang trọng của thế giới thượng lưu.

Tô Lạc Lạc bị Long Dạ Tước nắm tay đi vào, trước tiên cô bị phong cách trang hoàng ở đây làm cho kinh ngạc, cứ như là đi vào đại điện của La Mã cổ đại vậy, Tô Lạc Lạc bị Long Dạ Tước dẫn một mạch đến thẳng trước mặt của một cặp vợ chồng sang trọng, giọng trầm thấp nhã nhặn của anh vang lên, “Chào mừng, chào cô.”

Tô Lạc Lạc mở to mắt, đây là cô vợ của Long Dạ Tước sao? Cô hoảng loạn vội rút tay ra, ở trước mặt bà con của anh ta, cô không quen quá thân mật với anh.

“Dạ Tước, cảm ơn con có thể đến tham dự, thật là vinh hạnh cho ta mà.”

“Buổi tiệc từ thiện của cô thì con nhất định phải đến dự thôi, hơn nữa, còn sẽ ủng hộ nhiệt tình.” Long Dạ Tước cười rất hào sảng.

Lúc này, vị phu nhân cao sang hướng ánh nhìn sang Tô Lạc Lạc ở bên cạnh anh, nở nụ cười lịch thiệp, vị này chắc là mẹ của hai đứa cháu của ta phải không?”

Tô Lạc Lạc gật đầu nhẹ kèm với nụ cười trên môi, “Chào cô ạ.”

“Chào con, ta là Long San, là cô ruột của Dạ Tước, cũng là người tổ chức bữa tiệc tối hôm nay.” Long San đưa tay về phía cô.

Tô Lạc Lạc vội lễ phép bắt tay với bà ấy, mỉm cười tự giới thiệu, “Chào cô, con là Tô Lạc Lạc ạ.”

Nào ngờ tối qua Long Dạ Tước nhất định phải tham dự, hóa ra là buổi tiệc do cô ruột anh ta phát động!

Hơn nữa, Tô Lạc Lạc có một suy nghĩ, cô dưỡng của anh ta tuyệt đối không phải là người có địa vị tầm thường, có thể tổ chức bữa tiệc hào nhoáng như vậy, lại còn có thể mời nhiều danh nhân phú hào đến tham dự đến thế, địa vị nhất định là cực cao.

“Lạc Lạc, tối nay ta sẽ hơi bận, con cứ để Dạ Tước chăm lo cho con nhé! Tùy ý muốn ăn uống chơi gì, cứ chơi vui vẻ vào.”

“Dạ cảm ơn ạ, con sẽ tự nhiên.” Tô Lạc Lạc cảm thấy Long San rất thân thiện.

Long Dạ Tước lại nắm tay cô, “Chúng ta đi ăn chút đồ trước đi.”

“Vị đó là cô của anh đấy à! Cô ấy làm nghề gì thế?”

“Cô ấy ở trong nước được xưng tụng là mẹ của từ thiện, sự kiện từ thiện mà cô phát động mỗi năm đều trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người thương gia danh nhân nổi tiếng.” Long Dạ Tước cúi người, nói nhỏ bên tai cô.

Tô Lạc Lạc cũng cảm thấy trên người Long San toát ra cảm giác nhân ái, cô chớp mắt nói, “Vậy tối nay ở đây sẽ tổ chức buổi tiệc từ thiện sao?”

“Tối nay ở đây có một hoạt động bán đấu giá, nếu một lát cô có gì thích thì cứ nói với tôi, tôi sẽ đấu giá mua cho cô.”

Tô Lạc Lạc tức khắc lắc đầu nguầy nguậy, “Tôi không cần.” Bây giờ cô đã thấy nợ anh ta nhiều đến trả không hết rồi, không muốn lấy thêm đồ của anh ta nữa.

Long Dạ Tước cười nhẹ, “Không cần khách sáo với tôi.” Nói xong, tay anh tự nhiên quàng lên vai cô, cả người Tô Lạc Lạc cứng đờ đi một chút, anh ta có cần tự nhiên đến thế không chứ?

Bọn họ đi đến dãy thức ăn tự chọn, ở trước cửa, một đôi nam thanh nữ tú bước vào, ánh mắt Dạ Trạch Hạo lướt khắp một lượt, nhìn thấy vị chủ trì bữa tiệc ngày hôm nay – Long San, anh và Hạ Dung liền đi sang đó.

“Trạch Hạo, cậu đến rồi, hoan nghênh hoan nghênh.” Long San tươi cười chào đón anh ta.

Dạ Trạch Hạo nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp phóng khoáng này, mắt anh lướt nhanh qua tia sự cảm thán, nhưng vẫn vô cùng khách sáo xưng hô với bà ta, “Dì Long, lâu quá không gặp rồi.”

Long San nhìn cậu, trong mắt toát ra tia cười ấm áp, từ lần đầu cậu tham gia tiệc từ thiện của bà, bà đã có cảm giác đặc biệt thân thiết với cậu trai này rồi, lúc này, bà đối với anh cũng dịu dàng như với con trai của mình vậy

“Trạch Hạo, chơi vui vẻ nhé.”

“Chào dì Long ạ.” Hạ Dung cũng cảm thấy việc có thể tham gia buổi dạ tiệc từ thiện long trọng như thế mà cảm thấy tự hào.

“Chào cô.” Long San nói xong thì trợ lý của bà đã đến nói nhỏ bên tai, và phải đứng dậy rời khỏi.

Trong lòng Dạ Trạch Hạo có chút kỳ vọng, anh vừa đi vừa nhìn quanh xem xét khách mời đã đến, phía sau, Hạ Dung đuổi theo anh, “Trạch Hạo, anh đợi em.”

Dạ Trạch Hạo nhìn lướt về phía đại sảnh, bất ngờ nghĩ đến gì đó, anh quay người đi về phía khu vực thức ăn tự phục vụ, anh biết nếu cô ấy có đến thì chắc chắn sẽ đi dạo một vòng khu vực thức ăn trước.

Trong phòng ăn, âm nhạc vang lên, ánh đèn đặc sắc giao thoa nhau, long lanh, không khí ấm áp lãng mạn.

Dạ Trạch Hạo nhìn thấy Tô Lạc Lạc ở vị trí gần cửa sổ, đối diện cô đã có một thân hình cao thẳng ngồi đó, chính là Long Dạ Tước.

Hạ Dung cũng nhìn thấy Tô Lạc Lạc, trong lòng cô lập tức nổi lên cảm giác oán ghét, bây giờ cô lại trở thành vật thể thân của một cô gái, cái cảm giác này khiến cô cảm thấy khó chịu vô cùng.

Dạ Trạch Hạo chọn một chỗ có thể nhìn thấy Tô Lạc Lạc, ngồi xuống, ánh sáng của đèn không mạnh lắm, cộng thêm có sự cản trở của vật trang trí ở giữa nên Tô Lạc Lạc không phát hiện ra Dạ Trạch Hạo.

Hạ Dung lấy hai ly rượu vang từ người phục vụ, cô đưa một ly cho Dạ Trạch Hạo, bản thân cũng hăm hực cầm một ly, nhìn thấy Dạ Trạch Hạo lên nhìn Tô Lạc Lạc, cô thở một hơi dài, “Bên cạnh cô ta không phải đã có Long Dạ Tước rồi sao? Anh còn chưa buông bỏ cô ta nữa!”

Dạ Trạch Hạo như không hề nghe thấy, cảm ly rượu lên, vừa uống vừa chiêm ngưỡng mỗi hành động của Tô Lạc Lạc ở phía đối diện.

Tối nay Tô Lạc Lạc ăn mặc rất hợp với cô, mảnh mai, nhỏ nhắn, thuần khiết lại toát ra nét quyến rũ, nét đẹp đầy mâu thuẫn.

Không biết cô và Long Dạ Tước đang nói gì, lúc thì cô híp mắt cười hiêu kỳ, một lúc lại xoay tròn con người như đang suy nghĩ gì đó.

“Đừng nhìn cô ta nữa được không? Chẳng lẽ tối nay em không đủ đẹp à?” Hạ Dung bất ngờ nổi giận chát vắn.

Dạ Trạch Hạo thu lại ánh nhìn, quay mặt nhìn cô, “Em rất đẹp.”

“Nếu em đã đẹp rồi, vậy tại sao anh còn phải nhìn cô ta?” Hạ Dung có chút không phục, hỏi.

“Người đẹp bên cạnh anh quá nhiều rồi, nhưng người anh cần chỉ có một.” Dạ Trạch Hạo lên tiếng có chút mỉa mai.

Hạ Dung cắn môi, nhìn Tô Lạc Lạc ở phía đối diện, vô thức lại sinh ra oán giận cô ấy, Tô Lạc Lạc nhất định là cô gái may mắn nhất mà cô từng gặp, tiếp đó, đêm nay, cô sẽ không để cô ta may mắn như vậy nữa. Ở trước cửa lớn, Tô Ngữ Phù khoát tay thiếu gia nhà họ Lâm – Lâm Phi- xuất hiện, cô vừa xuất hiện là lập tức cảm nhận được ánh mắt phức tạp từ phía đồ đồn lên người cô, cô từng đính hôn với Long Dạ Tước, khiến thân phận của cô trong giới danh gia vọng tộc vô cùng hào nhoáng, nhưng bây giờ cô đã mất đi ánh hào quang đó rồi, lại còn đi cùng một tên đàn ông vô cùng xấu xí, bảo sao mà cô ta có thể thấy thoải mái được?

Nhưng cô sẽ nhẫn nhịn, vì tối nay mục đích của cô chỉ có một, đó là tặng một món quà cho Tô Lạc Lạc.

Long San nhìn thấy cô đến, vì bà xưa giờ luôn có tình yêu bác ái nên đối với Tô Ngữ Phù cũng không có thành kiến gì.

“Chào cô, lâu quá không gặp ạ.” Tô Ngữ Phù cũng không thay đổi cách xưng hô.

“Ngữ Phù đến rồi đấy à, cùng Lâm thiếu gia chơi vui vẻ nhé.”

Tô Ngữ Phù có chút mắc cỡ, mặt đỏ lên, cô biết buổi dạ tiệc này Long Dạ Tước nhất định sẽ tham gia, còn Tô Lạc Lạc cũng sẽ có mặt thôi! Cô nói nhỏ với Lâm Phi một tiếng, bèn tìm kiếm hai người bạn họ ở mọi góc ngách của buổi tiệc. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147

21147.

Tô Ngữ Phù cuối cùng cũng thấy Tô Lạc Lạc ở khu vực thức ăn tự chọn, nhìn thấy cô ta và Long Dạ Tước ngồi ở ghế tình nhân lãng mạn, nắm đấm dưới tay áo của cô lại nắm chặt hơn, sự oán giận găm nhấm trái tim cô.

Cô bây giờ chỉ cần xác định Tô Lạc Lạc có tham dự là được, thời gian tiếp theo, cô tự có cách.

Tô Ngữ Phù tham gia không ít dạ tiệc, biết rằng trong buổi tiệc cũng có không ít người đến vì mục đích nào đó, nhìn những người đàn ông ăn mặc sáng sủa hoa lệ thế nhưng mục đích thực sự của họ ngoài lợi ích có thể đạt được thì còn là vì các cô gái trong buổi dạ hội.

Vì vậy, dạ hội thông thường đều có thiết kế phòng nghỉ ngơi, hoặc sảnh nghỉ ngơi, cô chỉ cần đưa Tô Lạc Lạc vào một trong những chỗ đó, tự nhiên sẽ có tên đàn ông sẵn mồi vào đó, đến lúc đó, Tô Lạc Lạc bị tính năng của thuốc khống chế, nhất định sẽ giống chó cái thèm khát mà leo lên thôi.

Tô Ngữ Phù đang định tìm cách tách riêng, bất ngờ nhìn thấy một thân hình tuấn mỹ bất phàm khác, cô hơi sốc, Dạ Trạch Hạo cũng đến ư? Nghĩ đến người đàn ông mình từng động lòng qua, bây giờ đối diện anh ta là một cô mình tính gọi cảm, trong lòng cô có chút không vui vẻ gì, Tô Ngữ Phù đối với ngoại hình của người đàn ông có yêu cầu rất cao, người như Lâm Phi, tuy là gia đình có tiền, nhưng mà, tướng mạo của anh ta làm cô phát ốm.

Thế nên, suy cho cùng, Tô Ngữ Phù vẫn thật sự thích người đẹp trai giàu có cao ráo mà thôi.

Ví dụ Long Dạ Tước, ví dụ, Dạ Trạch Hạo.

Hai người bạn họ có chút gì đó giống nhau, khí chất không giống, nhưng khuôn mặt lại có rất nhiều điểm giống nhau đến kỳ lạ.

Tô Ngữ Phù quay về đại sảnh của dạ hội, đợi Tô Lạc Lạc và Long Dạ Tước trở lại, và cô đang chờ đợi cơ hội.

Không lâu sau, vợ chồng Tô Vỹ Khâm cũng qua đó, dạ tiệc từ thiện như thế tuy là cần phải bỏ ra một chút tiền, nhưng mà ở đây có thể quen biết những

người giàu có bình thường kết giao không được, vì vậy, rất nhiều người đều nguyện ý bỏ ra số tiền đầu tư vào việc từ thiện này, cũng thuận tiện ở trong dạ hội kết giao bạn bè, tìm kiếm cơ hội làm ăn.

Thức ăn tự chọn tối hôm nay rất là ngon miệng, nhưng mà Tô Lạc Lạc cảm thấy không thể ăn tiếp được nữa rồi, nếu ăn thêm nữa bụng sẽ phình ra mắt, cô ăn miếng bánh kem cuối cùng, nhìn qua người đàn ông đối diện, hơn hai mươi phút, anh hình như không ăn gì.

"Anh tại sao không ăn!"

"Tôi không thích đồ ăn ở đây." Long Dạ Tước nâng ly rượu vang đỏ, thưởng thức một cách tao nhã, đặt ly xuống, "Chúng ta đi đến đại sảnh đi, buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi."

Lúc đó, người trong đại sảnh đều đổ về đại sảnh, lúc Tô Lạc Lạc và Long Dạ Tước bước đến hướng đại sảnh, đột nhiên, cô nhìn thấy một thân hình quen thuộc, mà Dạ Trạch Hạo cũng đang nhìn cô, hai người cách nhau khoảng mấy mét, bốn mắt nhìn nhau.

"Anh cũng đến rồi à." Tô Lạc Lạc lên tiếng trước.

Lông mày đen láy của Long Dạ Tước lạnh lùng nhìn Dạ Trạch Hạo, đôi môi mỏng sắc mím chặt, thần thái toát ra cảm giác lạnh lùng.

Và ánh mắt Dạ Trạch Hạo cũng vừa hay ngược lên, cũng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta, xung quanh hai người cùng đẹp trai hoàn mỹ như nhau như có đạo kiếm vô hình đang khuấy đảo vậy.

Tô Lạc Lạc đứng giữa bọn họ, cảm giác được rõ ràng nhất loại khí trường áp đảo này, cô hít thở cũng thấy có chút khó khăn.

Tô Lạc Lạc vẫn chưa đưa ra phản ứng gì, một cánh tay mạnh mẽ vòng lấy eo cô, dẫn đi, Tô Lạc Lạc bị dẫn đi quá gấp nên hơi mất thăng bằng, Long Dạ Tước kéo cô rời xa Dạ Trạch Hạo.

Tô Lạc Lạc có chút tội nghiệp mà bị Long Dạ Tước kéo đến dưới cột la mã, anh ta có chút không vui mà đẩy cô dựa vào cây cột, "Cô đừng quên, cô hôm nay là bạn nữ dự tiệc của tôi, tôi không cho phép cô và người đàn ông khác liếc mắt đưa tình."

Tô Lạc Lạc chau mày phản bác, "Tôi chỉ cùng bạn bè chào hỏi một tiếng thôi mà."

Toàn thân Long Dạ Tước phát ra khí trường mạnh mẽ, áp đảo cô, khuôn mặt tuấn tú tiến đến gần nói, "Chào hỏi cũng không được."

Tô Lạc Lạc đang xoa tay ở hai bên người, lúc này, cô cũng có chút tức giận mà nắm chặt nắm đấm, "Anh đừng có ngang như vậy có được không!"

"Tôi ngang tàng vậy đó thì sao? Hôm nay cô tốt nhất ngoan ngoãn mà ở bên cạnh tôi, nếu như để tôi thấy cô và người đàn ông khác nói nhiều hơn một câu, tôi nay cô đừng hòng dễ qua."

"Hừ! Vậy anh có thể làm gì?"

"Tôi sẽ gửi bọn trẻ ở nhà ba mẹ, đồng thời, cũng để cô biết thân là một người đàn ông, tôi có thể làm gì." Câu nói cuối cùng của Long Dạ Tước, đặc biệt mê hoặc khi áp sát vào tai cô mà nói.

Tô Lạc Lạc toàn thân ớn lạnh, cô đương nhiên biết anh ta chỉ cái gì, đêm đó năm năm trước, đã giống ác mộng vậy trong đầu cô xưa hoài không đi, cô đã thề rằng, cả đời này cũng không muốn để đàn ông đụng đến nữa.

Tô Lạc Lạc dám giận, nhưng không dám nói nữa, Long Dạ Tước uy hiếp có tác dụng rồi.

Tuy nhiên cảnh này, làm Tô Ngừ Phù ở xa nhìn thấy hết, cô không nghe rõ tiếng nói của bọn họ, nhưng mà, cô có thể thấy Long Dạ Tước tình cảm mà ép Tô Lạc Lạc vào cột, hai người dường như đang rất tình cảm với nhau.

Tô Ngừ Phù tức đến móng tay đâm vào lòng bàn tay rồi, năm năm nay, số lần nói chuyện giữa cô và Long Dạ Tước đếm trên đầu ngón tay, còn bây giờ Tô Lạc Lạc lại có mê lực hấp dẫn Long Dạ Tước và cô công nhiên ân ái, có thể thấy lúc cô ta thường ngày sống chung cùng anh, bỏ ra không ít công sức.

Nói không chừng, cô ta bây giờ mỗi tối nửa đêm đều chủ động trèo lên giường của anh ta rồi!

Tô Ngừ Phù đỏ kị đến sắp ngạt thở rồi.

"Ngài Long, ngài thị trưởng mời ngài qua đó một chuyến." một vị giám đốc đi qua nói với Long Dạ Tước.

Ánh mắt Long Dạ Tước dán lên người Tô Lạc Lạc, "Tôi đi một chuyến, cô ngoan ngoãn ở đây không được chạy lung tung."

"Tôi biết rồi." Tô Lạc Lạc có chút không hơi đâu mà quan tâm nghiêng môi trả lời.

Long Dạ Tước theo người giám đốc đi rồi, Tô Lạc Lạc hít một hơi, từ người phục vụ kế bên lấy một ly rượu, chính lúc đó, bên cạnh cô vang lên một giọng đàn ông trầm cổ ra vẻ ôn hòa, "Lạc Lạc."

Tô Lạc Lạc rùng mình một cái, cô tuy là không trả lời, cũng biết là người đàn ông sau lưng kêu tên cô là ai.

Tô Lạc Lạc cứng đờ người không di chuyển, cũng không quay đầu nhìn ông ta.

"Lạc Lạc, ta có thể cùng con nói chuyện chút không?" Âm thanh của Tô Vỹ Khâm rất là âm áp từ bí.

Tô Lạc lạc hít thở một hơi thật sâu, quay đầu, có chút ác ý mà nhìn trừng cái người gọi là cha, "Xin lỗi, tôi và ông không có gì để nói."

"Năm đó, ta thật sự không có ý bỏ mặc mẹ con con, ta có nỗi khổ..." Tô Vỹ Khâm lập tức làm bản thân mình thành người có bị kịch tình cảm.

Tô Lạc Lạc cười một tiếng, "Nếu như ông không muốn có tôi, ông năm đó không nên sinh ra tôi, nếu như sinh ra tôi rồi, lại chê bai tôi, vậy cả đời này mới ông tránh xa tôi ra chút." Tô Vỹ Khâm sắc mặt không đổi, nhìn sang đứa con gái này, ông có chút sốc, tại sao Tô Lạc Lạc thành niên rồi không giống mẹ của nó năm xưa? Tuy giống nhau là đẹp, mẹ của nó lại là người nhẹ nhàng yếu đuối, mà Tô Lạc Lạc có một đôi mắt nước chứa phần nộ, sắc lạnh chuyển động, hoàn toàn không giống tính cách của mẹ nó. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148

21148.

"Lạc Lạc..."

"Ông không xứng gọi tôi như thế, đây là tên mà mẹ tôi đặt cho tôi, ngoài bà ấy và những người tôi cho phép ra, các người không xứng để gọi."

Sắc mặt Tô Vỹ Khâm có chút khó coi, ngay cả chút tình thương giả tạo cũng sắp diễn không trọn rồi, "Lạc Lạc, không cần biết con có thừa nhận hay không, dòng máu chảy trong người con chính là máu huyết của nhà họ Tô, con là con gái của Tô Vỹ Khâm ta, đây là sự thật."

"Đừng vậy! Trên người tôi vẫn còn chảy dòng máu của ông, thế nên tôi rất khinh miệt nó, tôi thà được mẹ tôi nhặt về, cũng không muốn là con gái ông." Tô Lạc Lạc cười nhặt một tiếng, cô có ngu thể nào thì cũng nhìn ra được Tô Vỹ Khâm đang cố ý tiếp cận.

Cộng thêm hôm nay Long Dạ Tước nhắc nhở nên cô chỉ cảm thấy nực cười, khi có khó khăn thì mới nhớ đến đứa con gái như cô sao?

"Lạc Lạc... hai cha con chúng ta nói chuyện đằng hoàng được không, ta có thể đón con về nhà họ Tô, để con danh chính ngôn thuận trở thành tiểu thư nhà họ Tô, được không?" Tô Vỹ Khâm chỉ có thể đè nén phần nộ, tiếp tục khuyên bảo cô.

Tô Lạc Lạc nhìn ông ta, trong mắt không hề có sự nể trọng, mà chỉ có sự lạnh lùng và ghê tởm, "Tôi không cần, và cũng không thèm."

Tô Vỹ Khâm còn tính nói thêm gì đó, bất ngờ một giọng cười mỉa vang lên, "Tô lão gia, bác đang làm gì đó?"

Thân hình Tô Vỹ Khâm run lên một cái, ông quay đầu, nhìn thấy trong đám đông, thân hình cao quý lạnh lùng của Long Dạ Tước đang chậm chậm bước đến, toàn thân phát ra khí trường như thể có thể áp đảo tất cả mọi người, vô hình trung khiến ông cảm thấy áp lực.

Rõ ràng chỉ là hậu bối của ông, nhưng Tô Vỹ Khâm lại e ngại anh ta từ sâu trong tâm can.

Long Dạ Tước đi đến bên Tô Lạc Lạc, bàn tay lớn tự nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của cô, đứng giữa cô và Tô Vỹ Khâm, tạo thành một bức màn chắn bảo vệ vững chắc.

Tô Vỹ Khâm vẫn muốn nói thêm gì với Tô Lạc Lạc nữa, Long Dạ Tước cười nhặt, trực tiếp gọi đích danh họ tên, "Tô Vỹ Khâm, tránh cô ấy xa ra."

Sắc mặt Tô Vỹ Khâm tức khắc trở nên vô cùng khó coi, bị một đứa nhỏ vai vế hơn cảnh cáo, đây là một chuyện rất mất mặt, và càng khiến ông nổi giận hơn đó là bây giờ ông không thể đắc tội Long Dạ Tước nữa, nếu không Long Dạ Tước chỉ cần dùng sức ép, sự nghiệp nhà họ Tô sẽ tan biến là chuyện có thể xảy ra.

Ông chỉ có thể lẳng lặng rời khỏi, Tô Lạc Lạc nhìn bóng dáng Tô Vỹ Khâm rời khỏi, ngẩng đầu, nhìn lên người đàn ông ra mặt cho cô, nói nhỏ, "Cảm ơn anh."

Long Dạ Tước kéo tay cô, "Đi thôi nào! Buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi, tôi thấy một cái vòng rất hợp với cô."

"Không cần đâu..." Tô Lạc Lạc vừa bị anh kéo về phía trước vừa từ chối.

Chủ đề chủ yếu của buổi tiệc tối nay là giao lưu ăn uống, còn bán đấu giá chỉ chiếm thời gian khoảng hai mươi phút thôi, hơn nữa, những người có mặt

đều là người có tiền, hoàn toàn không sợ bán không được giá tốt.

Lần đầu giá này có mười món đồ, có tác phẩm nghệ thuật, cũng có trang sức, và các loại đồ vật có giá trị sưu tầm khác.

Trong mười món đồ, Long Dạ Tước đầu giá ba món, khi Long Dạ Tước ra tay, không ai dám tranh, vì mọi người đều biết Long San là cô ruột của anh, anh vô cùng mạnh tay ủng hộ sự nghiệp của cô cũng là chuyện nên làm.

Và những món đồ này không đáng cái giá như thế, chẳng qua là tạo một lý do hợp lý để bọn họ đóng góp hỗ trợ cho sự nghiệp làm từ thiện mà thôi.

Một trong những món đồ là một cái vòng tay, trong veo đặc biệt, Long Dạ Tước ra giá mười triệu tệ, trực tiếp đầu giá thành công, và Long Dạ Tước còn kêu người phục vụ đem ngay vòng tay xuống cho anh, dưới ánh mắt của mọi người, anh nắm cổ tay trái mảnh mai của Tô Lạc Lạc, luồn cái vòng vào tay cô.

Vòng ngọc trong vắt, vô cùng hợp cô.

Tô Lạc Lạc ngại ngần đỏ mặt, còn bốn bề vang lên tiếng vỗ tay vang dội, như thể đang chúc phúc cho bọn họ vậy, Tô Lạc Lạc mắc cỡ cụp mắt xuống, nhìn cái vòng ngọc mát lạnh trên tay, khó xử không biết phải trốn vào đâu.

Còn trong mắt của người ngoài, thân hình nhỏ nhắn của cô đứng bên cạnh Long Dạ Tước tựa như cô dâu nhỏ hay mắc cỡ.

Trong đám đông, có một đôi mắt lóe lên sự tổn thương, cũng có một đôi mắt lóe lên một tia lạnh lùng, Tô Ngữ Phù cắn chặt môi, cô tuyệt đối không để bọn họ ân ái bên nhau đâu.

Còn phía ngoài đám đông, hai vợ chồng Tô Vỹ Khâm đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy thật bất ngờ, tình cảm của Tô Lạc Lạc và Long Dạ Tước phát triển quá nhanh đi.

Điều này khiến bọn họ vô cùng bất an.

Buổi đầu giá kết thúc, lại là lúc cộng ly nâng chén, trải qua một buổi đầu giá như thế, người ta hình như chịu mở lòng nâng ly chúc tụng hơn.

Ánh mắt của Tô Ngữ Phù không ngừng quan sát các nhân viên phục vụ, cô bắt được ánh mắt của một người phục vụ, anh ta có vẻ rất ngưỡng mộ những người có tiền ở đây, điều này có nghĩa là anh rất khao khát tiền tài.

Tô Ngữ Phù nhìn anh ta nói, “Anh chàng đẹp trai, theo tôi qua đây, tôi có việc vặt giao cho anh đi làm này.”

Người phục vụ thấy bản thân được tiểu thư con nhà giàu bắt chuyện, làm gì có lý do để không đi theo cơ chứ, anh tức khắc nở nụ cười đi đến bên cạnh Tô Ngữ Phù nói, “Tiểu thư, có cần dọn gì sao?”

“Tôi muốn anh giúp tôi làm một chuyện.” Nói xong, Tô Ngữ Phù chồm đến bên tai anh ta, nói một lượt chuyện mà cô muốn làm.

Người phục vụ ngậy ra vài giây, “Cái này....cái này là chuyện phạm pháp đó.”

“Đưa số thẻ ngân hàng của anh cho tôi, tôi sẽ chuyển trước mười ngàn cho anh, sau khi thành công, tôi chuyển tiếp một trăm ngàn cho anh, vẫn tốt hơn nhiều so với việc anh ở đây bụng mâm kiếm bạc các tốt gấp bội lần.” Tô Ngữ Phù bắt trúng nhược điểm của anh ta.

Quả nhiên dưới sức hấp dẫn của kim tiền, người phục vụ trầm tư một lúc, “Được thôi, tôi giúp cô.” Nói xong, anh báo ngay số thẻ cho Tô Ngữ Phù, Tô Ngữ Phù chuyển mười ngàn tệ vào tài khoản anh ta xong, “Nếu anh cứ bỏ đi như thế, tôi sẽ báo cảnh sát đó.”

“Tôi biết, tôi vẫn muốn kiếm nhiều hơn mà!” Người phục vụ lộ ra dã tâm của anh, anh đương nhiên là chịu làm rồi, chỉ là đưa một ly rượu thôi mà đã kiếm được một trăm mười ngàn tệ rồi, đây là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống.

Tô Ngữ Phù thấy mình dùng đúng người rồi, khoe miệng nở nụ cười nhạt, “Được thôi, trông chờ vào anh đấy.” Nói xong, cô kéo người phục vụ đến lan can, từ trong túi lấy ra một bì thuốc nước đã chuẩn bị từ trước, đổ vào ly rượu sâm banh.

“Bây giờ tìm cơ hội đưa đến trước mặt cô ta, tiếp theo đó, anh đợi ở bên cạnh cô ta, nếu cô ta không khỏe thì anh chỉ dẫn cô ta lên phòng nghỉ trên lầu hai nghỉ ngơi.”

“Được ạ! Tôi sẽ làm theo.”

Người phục vụ gật đầu, từ lan can đi vào đại sảnh, ánh mắt của anh nhìn về phía Tô Lạc Lạc, thấy sâm banh trong tay Tô Lạc Lạc đã uống hết rồi, trên tay đang cầm một cái ly rỗng, người phục vụ lập tức tiến lên, nói với cô, “Tiểu thư, đưa tôi cái ly đi ạ, tôi đổi một ly khác cho cô.”

Tô Lạc Lạc trả ly cho anh ta, và người phục vụ đưa ly rượu đã có thuốc cho cô.

Người phục vụ ở đây tới lui rất nhiều, không ít hơn hai mươi người, Tô Lạc Lạc làm gì có nghi ngờ, cô đưa tay đón lấy, “Cảm ơn.” Long Dạ Tước bị hai người quen trong giới thương trường kéo lại nói chuyện, anh từ tốn mỉm cười tạo nhã cùng họ chuyện trò vài câu, lúc này, một trong những người đàn ông nhìn về Tô Lạc Lạc đang đứng cạnh anh, “Long tổng, anh thật may mắn mà, có được một vị bạn nữ cùng tham gia dạ tiệc nhà nhận xinh đẹp đến thế.” Nói xong, anh ta nhìn Tô Lạc Lạc nâng ly lên, “Tôi kính vị tiểu thư đây một ly nhé.” Tô Lạc Lạc bị đề bạc quá nên có chút bất ngờ, cũng vội nâng ly lên,

sâm banh trong ly bị cô uống mấy ngụm. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149

21149.

Mấy người đàn ông ở bên cạnh vẫn tiếp tục mời rượu Tô Lạc Lạc, vì cô là bạn dự tiệc của Long Dạ Tước, bọn họ lẽ đương nhiên sẽ không dám thất lễ với cô.

Sâm banh trong tay Tô Lạc Lạc trong mấy lần cô luân phiên đáp lễ rượu mời đã gần đến đáy rồi.

Tô Ngữ Phù đứng ở nơi không xa lắm, ánh mắt lóe lên tia cười lạnh và đắc ý, sau đó, cô không biết là bên cạnh cô có một người.

Dạ Trạch Hạo vốn đang nhìn ngắm Tô Lạc Lạc, nhưng bất ngờ ánh mắt anh phát hiện Tô Ngữ Phù nhìn cô với nụ cười như thể mưu kế thành công vậy, anh lập tức cảm thấy không ổn, chỉ có thể bước sang đó, giữ chặt lấy tay cô ta, bức hỏi, “Cô làm gì rồi?”

Tô Ngữ Phù nhìn thấy là Dạ Trạch Hạo, cô bắt đầu cười kiêu sa, “Em có thể làm được gì chứ?”

“Tôi thấy cô rất không bình thường!” Dạ Trạch Hạo có chút dùng sức nắm lấy cổ tay cô ta, lạnh giọng ra lệnh, “Tốt nhất là cô thành thật nói ra đi.”

“Dạ Trạch Hạo, Tô Lạc Lạc không phải là bạn gái anh sao? Bây giờ, cô ta công khai ở cùng Long Dạ Tước, chẳng lẽ anh không ghen à? Anh có phải đàn ông không thể!” Tô Ngữ Phù mỉa mai.

Sau đó, vốn dĩ đây là chuyện mà Dạ Trạch Hạo thù ghét nhất, anh lập tức ném tay cô ta thật mạnh, “Không liên quan đến cô.”

Khuôn mặt nhỏ của Tô Ngữ Phù hơi biến sắc, quay người chuẩn bị tìm một vị trí xem kịch hay.

Tô Lạc Lạc sau khi uống sâm banh, đứng ở nguyên vị trí một lúc, cảm giác máy lạnh trong đại sảnh dường như dừng hoạt động rồi vậy, không đủ mát nữa, vì cô thấy cả người mình nóng ran, trong tim càng giống như có một ngọn lửa đang đốt cháy vậy.

Cô sờ trán, cảm giác muốn dùng nước lạnh rửa mặt, cô nói với Long Dạ Tước, “Tôi đi nhà vệ sinh một chút.”

Long Dạ Tước quay người lại thì Tô Lạc Lạc đã bước về phía phòng vệ sinh rồi, còn Dạ Trạch Hạo đứng ở phía không xa lắm xoắn mày lại, vừa rồi anh quan sát rất kỹ Tô Lạc Lạc và anh nhạy bén phát hiện là mặt cô có chút đỏ không tự nhiên.

Thấy cô đi về phía nhà vệ sinh, Dạ Trạch Hạo không yên tâm vội đi theo, lúc này Hạ Dung đã bị anh lãng quên rồi, còn cô ta thì cũng đã tìm được một ông chủ đài truyền hình, đang nói chuyện tạo mối quan hệ kìa!

Bước chân Tô Lạc Lạc đi về phía nhà vệ sinh có chút phiêu không vững, cô cũng không hiểu bản thân bị gì nữa, chẳng lẽ hai ly sâm banh là làm cô say đến thế rồi sao?

Nhưng mà bây giờ cảm giác trên người cô không chỉ là uống say, mà hình như còn có một ngọn lửa vô danh đang bùng cháy, mạnh mẽ đến độ sắp khiến cô ngất xỉu rồi.

Tô Lạc Lạc đến phòng vệ sinh, cô vội dùng nước lạnh vỗ vỗ vào mặt, nhưng cũng chỉ tạm thời chặn lại ngọn lửa bùng cháy trong tim thôi, Tô Lạc Lạc lại vỗ mặt vài cái, cô thấy rất không thoải mái, cô muốn đi ra kêu Long Dạ Tước đưa cô về.

她一出来，冷不丁的和什么男人撞在一起，当那个男人清冽的气息袭进她的鼻中，她立即浑身被一股奇妙的电流击打着，她舒服的颤了起来。她抬头，吓了一跳，她撞上的竟然是夜泽昊，她赶紧往后一退，哪知道头有些晕的她，立即伸手找什么地

Khi cô vừa bước ra, bất ngờ đụng phải một người đàn ông nào đó, khi mùi vị mạnh mẽ của người đàn ông này sộc vào mũi cô, cả người cô như có một nguồn điện vậy chạy ngang người, cô thoải mái đánh một cái rùng mình. Khi ngẩng đầu, cô giật mình, người mà cô đụng trúng là Dạ Trạch Hạo

Mặt đỏ đến đáng sợ, như màu của cà chua vậy đó.

“Em làm sao thế?” Dạ Trạch Hạo lo lắng, vội hỏi.

Tô Lạc Lạc lắc đầu, “Tôi không sao, tôi muốn về nhà.”

“Cơ thể em nóng lắm” Dạ Trạch Hạo cảm thấy cơ thể cô nóng bừng.

“Đầu tôi có chút choáng, có chỗ nào có thể nghỉ ngơi một lúc không?” Tô Lạc Lạc không tình tảo hỏi anh.

“Có, trên lầu hai có phòng nghỉ, để anh dìu em lên.” Dạ Trạch Hạo bắt đầu lo lắng trong lòng, Tô Lạc Lạc nóng đến thế, có chút không được bình thường.

Tô Lạc Lạc gật đầu, “Được thôi, để anh dìu em lên vậy!”

Khi Dạ Trạch Hạo dìu Tô Lạc Lạc đi ra, Long Dạ Tước lúc này đang đứng cạnh một cây cột la mã khác, bên anh đang có vài vị khách người nước ngoài, cây cột lại che mất tầm nhìn của anh, không nhìn thấy Dạ Trạch Hạo dìu Tô Lạc Lạc lên lầu.

Tuy nhiên, có một người lại thấy rất rõ, Tô Ngữ Phù, cô ta chỉ cầm mắt vô phía phòng vệ sinh, cho đến khi cô thấy người dìu Tô Lạc Lạc đi ra lại là Dạ Trạch Hạo.

Tuy có chút không giống với người đàn ông mà cô nghĩ đến, cô vốn nghĩ Tô Lạc Lạc sẽ bị bọn đàn ông vừa già vừa háo sắc trong phòng nghỉ nhốt được và trực tiếp thịt luôn.

Không ngờ rằng Dạ Trạch Hạo lại đi làm sứ giả bảo vệ, nhất là Tô Lạc Lạc đã bị xuống thuốc, hơn nữa, bọn họ thật đúng là đang đi lên phòng nghỉ lầu hai.

Cô rất tin tưởng vào loại thuốc đã cho Tô Lạc Lạc uống nên cô tin rằng không lâu sau Tô Lạc Lạc sẽ khó chịu đến không kìm chế được, cuối cùng là chủ động trèo lên người Dạ Trạch Hạo, làm ra hành động xấu mặt.

Nhưng tiếc ghê, Dạ Trạch Hạo cũng đẹp trai đến thế, nhưng mà chuyện này sẽ không kết thúc như thế đâu!

Tô Ngữ Phù dĩ nhiên sẽ không để Tô Lạc Lạc ở lầu hai thuận lợi ngủ cùng Dạ Trạch Hạo đâu, cô cũng sẽ lựa chọn thời điểm thích hợp nhắc nhở người đàn ông khác, để anh ta đi tìm Tô Lạc Lạc, sau đó vừa hay chứng kiến cảnh đáng xấu hổ của bọn họ.

Và người đàn ông này đương nhiên là Long Dạ Tước rồi

Tô Ngữ Phù đang tính toán thời gian.

Còn trong phòng nghỉ ở lầu hai, Tô Lạc Lạc được Dạ Trạch Hạo dìu vào, bình thường cô rất giữ khoảng cách với Dạ Trạch Hạo, nhưng hôm nay không biết tại sao, khi bị Dạ Trạch Hạo ôm như thế cô cảm thấy rất thoải mái, không muốn buông tay.

“Lạc Lạc, em sao rồi? Có đỡ hơn không?” Dạ Trạch Hạo dìu cô ngồi vào ghế sofa.

Khi này thuốc đã phát tác, và mắt cô hơi híp lại, toát ra vẻ quyến rũ, khi Dạ Trạch Hạo chuẩn bị buông tay ra, cô cảm thấy có chút thất vọng.

Tại sao? Tại sao lại như thế chứ?

“Dạ Trạch Hạo, tôi thấy rất không thoải mái! Tôi ... tôi cảm thấy ... lồng ngực hình như có một ngọn lửa đang cháy ...” Tô Lạc Lạc đặt tay lên ngực, cảm thấy rất đau khổ.

Dạ Trạch Hạo nghĩ ngay đến thần thái vô cùng đắc ý của Tô Ngữ Phù ban nãy, anh thầm kêu một tiếng chết tiệt, chẳng lẽ Tô Ngữ Phù bỏ thuốc gì cho cô ấy uống rồi? Nhìn gương mặt đỏ ửng của Tô Lạc Lạc, anh không cần nghĩ cũng biết là đã bỏ thuốc gì rồi.

Dưới lầu.

Tô Ngữ Phù cuối cùng cảm thấy thời gian chín muồi rồi, cô thấy Long Dạ Tước và khách hàng đang nói chuyện, ánh mắt thì lại không ngừng tìm kiếm Tô Lạc Lạc trong đại sảnh, cô nhón miệng cười, bước lên phía trước mĩa mai một tiếng, “Long Dạ Tước, anh nhìn thấy bạn nữ dự tiệc của anh chưa?”

“Cút xéo.” Long Dạ Tước khá ghê tởm cô ta.

“Em nhìn thấy rồi, vừa rồi Dạ Trạch Hạo dìu cô ta lên lầu hai nghỉ ngơi rồi!” Tô Ngữ Phù nói một cách bóng gió.

Gương mặt anh tuấn của Long Dạ Tước lập tức căng lại, khuôn mặt cương nghị lạnh đi vài phần, anh không thèm nhìn Tô Ngữ Phù, mà bước thẳng về phía cầu thang lên lầu hai. Phía sau, Tô Ngữ Phù có chút căng thẳng nắm chặt nắm đấm, hi vọng trong phòng ở lầu hai, Tô Lạc Lạc và Dạ Trạch Hạo đang làm gì đó, đây mới là kế hoạch hoàn mỹ của cô. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150

21150.

Trong phòng ở lầu hai, Dạ Trạch Hạo sau khi suy nghĩ thông suốt chuyện này, anh lập tức đưa tay ôm lấy, ôm Tô Lạc Lạc kéo vào lòng, "Lạc Lạc, anh đưa em đi bệnh viện."

Tô Lạc Lạc lúc bị Long Dạ Tước kéo vào trong lòng, cô cảm thấy sự khó chịu trong người dường như lập tức biến thành đầy niềm vui, cô có chút sốc, nhưng mà, lúc này lý trí của cô có chút không tỉnh táo..

Cô đột nhiên chủ động đặt tay lên cổ Dạ Trạch Hạo, cơ thể cũng dính sát vào anh ta.

Dạ Trạch Hạo nhìn thấy khuôn mặt mê hoặc quyến rũ đỏ hồng của cô, cổ họng anh cứ thất chặt lại, vốn dĩ đây là cô gái trong tận đáy lòng anh luôn khao khát, vì vậy, trong tình huống như vậy, anh sao lại có thể kiềm chế được chứ?

Không lẽ, anh không nên đưa cô ấy đi bệnh viện, mà là trực tiếp giúp cô giải quyết à?

Hơi thở của Dạ Trạch Hạo có chút đứt đoạn, nhìn đôi môi đỏ hồng của Tô Lạc Lạc đóng mở ra khi hít thở, anh nuốt nước miếng một cái, có chút kiềm chế không được ôm lấy eo của cô, một tay choàng ra sau đầu cô, anh chậm chậm nghiêng người xuống, chuẩn bị hôn vào đôi môi đỏ của cô...

Mà chính tại lúc đó, cửa phòng đột nhiên bị một người nào đó thô bạo đập mạnh chân bật ra..

Dạ Trạch Hạo lập tức quay đầu lại.

Còn ở trước cửa, Long Dạ Tước với khuôn mặt đẹp trai đầy hàn khí, trong đôi ngươi đen sâu thẳm giao thoa sự lạnh lùng và sát khí, thật sự hơn cả mùa đông tuyết giá.

Chỉ thấy đôi môi mỏng của anh kéo thành đường thẳng, toàn thân toát ra khí trường âm u, lạnh lẽo.

Hình ảnh Dạ Trạch Hạo và Tô Lạc Lạc ôm nhau lúc này, rất khó làm anh không nghĩ đến giữa bọn họ đang làm chuyện gì, bọn họ đang hôn nhau, bọn họ đang ôm nhau, ở sau lưng anh, không biết đã hôn được bao lâu rồi nữa!

Hay là, bọn họ chuẩn bị ở sau lưng anh, trong cái phòng này làm chuyện gì?

Long Dạ Tước lúc này có một loại cảm giác phần nộ khi bị phản bội, đó cũng lý do khiến anh đột nhiên mạnh mẽ tiến lên, một phát đẩy cô gái trong lòng Dạ Trạch Hạo ra, sau đó, một nắm đấm nặng nề tấn công vào khuôn mặt tuấn tú bất phàm của Dạ Trạch Hạo.

Dạ Trạch Hạo bị đánh vào một bên, sau đó, một giây sau Dạ Trạch Hạo cũng tung quyền, Long Dạ Tước không ngờ anh ta sẽ phản đòn, một bên mặt của anh cũng nhận lấy một quyền.

Tô Lạc Lạc khó chịu mà nhíu lông mày, nhìn hai người đàn ông đánh nhau, cô cố hết sức nói nhẹ một tiếng, "Đừng đánh nữa..."

Long Dạ Tước nheo đôi mắt lạnh đến thấu xương, quét một cái qua cô gái trên sofa, và mọi sự tức giận của anh bị kinh hãi thay thế.

Mặt của Tô Lạc Lạc rất đỏ, hơn nữa, sắc mặt cô lộ ra sự đau khổ, anh lập tức tiến về trước gọi nhẹ cô, "Lạc Lạc, cô bị làm sao vậy?"

"Anh không nhìn ra là cô ấy bị chuốc thuốc rồi à?" Dạ Trạch Hạo ở kế bên phần nộ gào lên một tiếng.

Long Dạ Tước lập tức vươn tay ra sờ vào trán của Tô Lạc Lạc, khuôn mặt, còn cả tay, quả nhiên nóng đến kinh người.

"Cô ấy như vậy bao lâu rồi?" Long Dạ Tước nhìn sang Dạ Trạch Hạo.

"Được một lát rồi." Khuôn mặt đẹp của Dạ Trạch Hạo vẫn còn dấu ấn của nắm đấm!

Mà mặt của Long Dạ Tước cũng thoáng thấy bị sưng đỏ lên, anh đưa thẳng cánh tay bế lấy Tô Lạc Lạc ra cửa.

Dạ Trạch Hạo xông theo bóng hình anh nói, "Anh tốt nhất đưa cô ta đến bệnh viện."

Câu nói này cũng đang cảnh cáo anh, không được thừa nước đục thả câu, Tô Lạc Lạc bây giờ chỉ là bị chuốc thuốc thôi, không ở trạng thái tỉnh táo, vì vậy, anh ta tốt nhất không nên sử dụng kiểu chữa trị kia.

Long Dạ Tước dường như không nghe thấy, bế lấy Tô Lạc Lạc chạy nhanh ra cửa.

Tô Ngừ Phù nấp phía sau một cây cột, nhìn trong lòng của Long Dạ Tước bế lấy Tô Lạc Lạc phi nhanh ra ngoài, cô lập tức rất kinh ngạc, Long Dạ Tước tại sao không hiểu lầm cô ta vậy? Còn bế cô ta xuống.

Tô Lạc Lạc trong cơn mơ hồ, cảm thấy đang bị bế, cô biết là người bế cô ấy là Long Dạ Tước, và bị anh ôm như vậy, thân thể cô lại cảm thấy rất là vui,

từ trước giờ không hề có ý muốn ở gần anh ta đến vậy, muốn cảm nhận sự ấm áp của anh ta.

Cô bị làm sao thế này?

Mặt của cô ửng hồng, hô hấp gấp rút.

Lại còn... rất nóng, rất nóng..

Toàn thân giống như bị ném vào trong chảo nóng vậy.

Tô Lạc Lạc được Long Dạ Tước nhanh chân bế vào trong xe, anh kêu vệ sĩ lái xe, còn anh ôm lấy Tô Lạc Lạc ngồi ở ghế sau, kéo miếng che xuống, phía sau ghế trở thành một nơi không gian riêng rất kín đáo.

Tô Lạc Lạc vẫn nằm trong lòng của Long Dạ Tước, cô cố gắng nắm lấy nắm đấm, muốn tỉnh táo chút, nhưng mà trong không khí toàn hơi thở hoocmon nam thanh khiết, cô không kiềm lòng được đưa tay ra ôm lấy anh.

Mắt cô mê mẩn, lưu luyến khuôn mặt anh tuấn tuyệt luân của người đàn ông, bàn tay nhỏ của cô nhịn không được úp lên mặt của anh, "Giúp tôi.. tôi...rất khó chịu...Long Dạ Tước... giúp tôi..."

Nghe cô yêu cầu và nài nỉ một cách yếu ớt, trong miệng cô phun ra hơi thở cũng nóng hổi.

Khuôn mặt Long Dạ Tước thất chặt, anh tiến gần đến cô, giọng khàn hỏi, "Cô chắc chắn là cần tôi giúp cô?"

"Uhm... thật khó chịu." Lý trí của Tô Lạc Lạc bị thuốc khống chế rồi, cô căn bản không cách nào bình tĩnh mà suy nghĩ, chỉ là trong lòng cô, cô tìm kiếm sự giúp đỡ của Long Dạ Tước, là hi vọng anh tìm ra biện pháp làm cô dễ chịu hơn chút.

Nhưng mà được tính phát tác, làm đồng tử của cô có chút giãn ra mất tiêu cự, cô phát ra âm thấp kèm theo sự quyến rũ.

Cái khuôn mặt tuấn tú như thể tuyệt tác khéo léo của ông trời của Long Dạ Tước, ở trước mắt cô, thật mơ hồ, và cô rất muốn gần gũi anh ta, rất muốn rất muốn hôn vào đôi môi gợi cảm của anh ta...

Tô Lạc Lạc lập tức ngồi lên chân anh ta, đưa tay móc lấy cổ của anh, khuôn mặt đem theo một sự thanh tú hơi có khí chất trẻ con, cô cứ thế mà chủ động hôn lên đôi môi của anh.

Cả người Long Dạ Tước chịu đựng đến cực điểm rồi, anh thật sự muốn nhân cơ hội này thưởng thức sự ngọt ngào của cô, nhưng mà, không đảm bảo rằng lúc cô tỉnh táo lại, sẽ không hận anh.

Thật không dễ gì cùng cô thiết lập được chút cảm tình, nếu như chỉ vì anh muốn cưỡng bức lấy cô, mà lần nữa trở lại điểm xuất phát, cũng có chút không đáng, nói chung, anh có thể đợi được, đợi cô sau này yêu anh, cô sẽ là người của anh thôi.

Vì vậy anh không do dự cần hay không cần làm như vậy.

Mà bây giờ, người con gái này căn bản đang mồi lửa, Long Dạ Tước xem ra cần phải cho cô biết hậu quả rồi.

"Tô Lạc Lạc, cô tỉnh táo chút đi, cô bị hạ thuốc rồi, bây giờ, tôi cần cô nói tôi nghe, cô xác định là muốn tôi giúp cô chứ?"

"Cần...cần.." Tô Lạc Lạc khó chịu đến sắp muốn khóc ra rồi, mà anh vẫn không cứu cô

"Ý của cô là, cô muốn tối nay tôi ngủ với cô à?" Long Dạ Tước giọng nhẹ khàn khàn ghé vào tai của cô mà dò hỏi.

Tô Lạc Lạc đang lúc bị khống chế đầu óc thần kinh, vì câu nói này, giật mình mà tỉnh táo trong vài giây, cô lại kêu lớn, "Không muốn... không muốn...Long Dạ Tước, đưa tôi đến bệnh viện...cầu xin anh...đưa tôi đến bệnh viện được không?"

Long Dạ Tước không ngờ rằng người con gái này nóng đến như vậy rồi, mà chỉ mới nghe nói là muốn thịt cô ta, cô lại có thể duy trì một chút lý trí cự tuyệt anh.

Kì thật với tình huống như vậy, cho dù là có được cô, sau khi cô ta tỉnh, cũng không có gì mà nói được.

Rốt cuộc tình huống khẩn cấp. "Được, tôi đưa cô đi bệnh viện." Long Dạ Tước vẫn là bỏ qua cơ hội này, kéo tằm chắn xe ra nói với vệ sĩ phía trước, "Đi bệnh viện gần nhất." Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151

21151.

Xe của vệ sĩ lập tức quẹo ra từ một con đường ở bên cạnh.

Ở phía ghế sau, trong lòng Long Dạ Tước là một cô gái hấp dẫn quyến rũ, và dưới sự ảnh hưởng của thuốc, cả người cô đều đang cựa quậy không yên, không ngừng kích thích anh.

Bất ngờ, Long Dạ Tước dùng tay kẹp cằm cô lại, một tay giữ chùng phía sau đầu cô, đôi môi ngang tàng bịt lấy môi cô, cho là tối nay không thể sở hữu cô thì cũng muốn thưởng thức ngay sự ngọt ngào của cô.

“Ừm... Tô Lạc Lạc bị anh ta hôn lấy, xưa giờ chưa bao giờ chủ động nhưng lần này lại chủ động rồi, nhiệt liệt nghênh đón anh.

Lần này không hề khiến anh thấy bức bối nữa, sự chủ động của cô khiến cả người anh phải kìm nén thật khó sở.

Suốt quãng đường hôn đắm đuối, hôn kịch liệt, chuyện gì có thể làm thì Long Dạ Tước dường như đều làm cả rồi, chỉ còn thiếu bước cuối cùng nữa thôi.

Xe dừng lại trước cửa bệnh viện, giọng của vệ sĩ ở phía trước truyền đến vô cùng bình tĩnh, “Long tổng, đến rồi.”

Người đàn ông ở phía sau đẩy cửa ran gay, bệ cô gái đỏ rực cả mặt bước nhanh vào bệnh viện.

Bác sĩ vội cấp cứu cho Tô Lạc Lạc, tiêm cho cô một loại thuốc trấn an tinh thần.

Tô Lạc Lạc dưới điều kiện như thế, dĩ nhiên có chút khó khăn chế để tiêm vào được, Long Dạ Tước chỉ còn cách ôm cô vào lòng, khóa tay cô lại như đối với trẻ nhỏ vậy, để cho y tá tiêm cho cô.

Khi một con đau ập đến, Tô Lạc Lạc kêu lên một tiếng nhỏ.

Tô Lạc Lạc sau khi bị đau có im lặng hơn, Long Dạ Tước đặt cô nằm xuống giường, nhìn thấy thân hình mệt rũ sau khi bị thuốc hành hạ của cô, đôi mày ngài của anh siết chặt lại.

Ai dám ở tại buổi dạ tiệc chúc thuốc cô? Dạ Trạch Hạo làm sao mà phát hiện được?

Bất kể là ai, Long Dạ Tước cũng sẽ điều tra ra, sau đó, tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua, thật ra chỉ cần nghĩ kỹ lại, người có thù với Tô Lạc Lạc là ai.

Hai vợ chồng Tô Vỹ Khâm không thích Tô Lạc Lạc đến dường nào thì cũng sẽ không dùng biện pháp hạ đẳng đến thế, vậy thì, cũng chỉ có con gái của họ Tô Ngữ Phù có thể làm ra chuyện này thôi.

Chết tiệt mà, Long Dạ Tước đã nhấn nhai cô ta đến giới hạn cuối cùng rồi.

Lần này, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta nữa. Long Dạ Tước gọi điện thoại cho người phụ trách của buổi tiệc, kêu bọn họ giữ lại hết tất cả người phục vụ trong đêm nay, có thể chúc thuốc Tô Lạc Lạc thì không thể một mình Tô Ngữ Phù làm được, vì thế, nhất định có một tên phục vụ nào đó phù hợp với cô ta, còn anh chỉ cần bắt được người này làm chứng thì sẽ nắm được tội danh của Tô Ngữ Phù trong buổi tối nay.

Long Dạ Tước cảm thấy biện pháp tốt nhất là đưa Tô Ngữ Phù vào đồn cảnh sát ở trên nửa tháng.

Tô Lạc Lạc dưới tác dụng của thuốc trấn an, nhiệt độ cơ thể cô cũng dần dần hạ xuống, cô nhắm mắt lại ngủ một lúc.

Cuối cùng, cô mở mắt ra, Tô Lạc Lạc nhìn thấy người đàn ông ngồi bên cạnh giường, giọng cô khàn khàn lên tiếng, “Vừa rồi tôi bị sao thế?”

“Cô bị người ta chúc thuốc rồi.” Long Dạ Tước không hề giấu diếm cô.

“Gi cơ?” Tô Lạc Lạc giận đến tròn tròn mắt, “Ai làm thế!”

“Tô Ngữ Phù.”

Tô Lạc Lạc giận đến xanh mặt, nắm chặt tay thành nắm đấm, Tô Ngữ Phù quả là càng ngày càng không coi ai ra gì mà.

Cả gan ở nơi đông người như thế hạ thuốc cô, và Tô Lạc Lạc vẫn còn nhớ những chuyện xảy ra khi không kiểm soát được lý trí

Đặc biệt là khoảng thời gian ở trên xe khi đưa cô đến bệnh viện, khuôn mặt nhỏ của cô lập tức lại ửng đỏ mấy phần, cắn môi, có chút bức bối liếc anh ta một cái, “Ban nãy anh đã làm gì với tôi thế?”

Long Dạ Tước cười nhẹ, “Tôi làm như thế chỉ là muốn giảm đi sự thống khổ của cô khi đó mà thôi, để cô không khó chịu đến mức như thế.”

“Vậy anh cũng không thể...” Tô Lạc Lạc mắc cỡ đến không mở miệng được, cô đã thực sự cảm thấy rất sáng khoái, nhưng đó đều là tác dụng của

thuốc mà, thế mà anh ta lại...

Đáng ghét đến thế, Tô Lạc Lạc vẫn cảm giác được môi mình còn sưng đỏ, nghĩ đến cảnh không nỡ rời xa anh ta, sống chết cũng đòi hôn kịch liệt...

Cô không muốn sống nữa mà...

Tô Lạc Lạc lại nhớ đến một việc, có chút tức giận ngắt đầu hỏi, “Ban nãy sao anh lại đánh Dạ Trạch Hạo?”

“Cô chỉ biết xót ruột anh ta sao? Anh ta không phải cũng đánh tôi một cú còn gì?” Long Dạ Tước hừ một cách bất mãn.

“Đó là tại vì anh đánh anh ta trước.”

“Tôi tưởng anh ta đang xâm phạm cô.”

“Anh ta chỉ đang giúp tôi thôi!” Tô Lạc Lạc khi đó cũng không biết mình làm gì rồi, nhưng Dạ Trạch Hạo thật không đáng bị anh đánh như thế.

Long Dạ Tước thấy cô bênh vực Dạ Trạch Hạo như thế, lạnh lùng hừ một tiếng, “Trong mắt cô chỉ có anh ta tồn tại thôi sao?”

Tô Lạc Lạc chỉ có thể hít một hơi thật sâu rồi nói, “Mấy giờ rồi, khi nào đi đón bọn trẻ?”

“Tôi nay tôi sẽ để bọn chúng ngủ lại ở nhà ba mẹ tôi một đêm, một lát tôi còn phải quay về sảnh dạ tiệc giải quyết một chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện cô bị hạ thuốc.”

“Anh tính sẽ đối đãi với Tô Ngừ Phù như thế nào?”

“Tính đưa đến đồn cảnh sát, cô ta nếu không nhận được giáo huấn thì sẽ không bao giờ học ngoan.” Ngừ khí của Long Dạ Tước vô cùng lạnh lùng.

Tô Lạc Lạc không hề có ý kiến, cô thật sự mong Tô Ngừ Phù sẽ nhận được bài học xứng đáng, chuyện bắt cóc lần trước đã rất độc ác rồi.

Lúc đó nếu không phải Long Dạ Tước bị thương, cộng thêm không xác định được xung quanh có bọn bắt cóc nữa hay không, nên tốt nhất vẫn là đưa cô về nhà an toàn trước, chứ Long Dạ Tước cũng sẽ không bỏ qua, anh nhất định phải bắt cho được bọn đầu gấu đó, và lời kẻ đứng giết dây đẳng sau ra chịu tội trước pháp luật.

Tô Lạc Lạc chích thuốc cách nửa tiếng đồng hồ trước, tiêm xong, đầu cô vẫn còn chút choáng, Long Dạ Tước vội cúi người, bế ngang cô lên, sai bước lớn đi về phía xe anh.

Tô Lạc Lạc nhớ ra gì đó, vội nói với anh, “Đừng bế tôi nữa, tay anh vẫn còn vết thương đó!”

“Không sao.” Long Dạ Tước không thêm quan tâm.

“Ban nãy anh dùng tay nào đánh Dạ Trạch Hạo thế?”

“Cánh tay không bị thương!” Khi đó Long Dạ Tước dùng cánh tay không bị thương chỉ vì sợ mình đánh không đủ mạnh.

Tô Lạc Lạc cứ thế lo lắng để anh ta bế đến xe, cô vội ngồi xuống kế bên anh, mở đèn trên đầu lên, kiểm tra cánh tay bị thương của anh.

Long Dạ Tước mặc cho cô kiểm tra, có được sự quan tâm như thế của cô, trong lòng anh vô cùng mãn nguyện.

Và lúc này, xe đang chạy về phía sảnh dạ tiệc.

Tô Lạc Lạc cũng để bọn trẻ ở nhà họ Long ngủ một đêm vậy! Nếu bọn chúng không quấy phá.

Đến dưới lầu của sảnh tiệc, Long Dạ Tước sợ cô ăn không no, kêu cô đến khu cà phê thư giãn ở lầu một gọi món, dặn cô muốn ăn gì thì gọi món đó, anh phải lên lầu giải quyết chuyện hạ thuốc.

Tô Lạc Lạc cũng thực sự rất khát, cô muốn một ly nước chanh, cô có thể yên tâm ngồi ở đây chờ Long Dạ Tước đi xử lý chuyện này, và cô cũng chờ xem Tô Ngừ Phù bị trừng phạt. Tôi nay nếu không phải Dạ Trạch Hạo phát hiện ra cô, cô nhất định sẽ mất mặt tại đại sảnh, thế nên, cô rất cảm kích Dạ Trạch Hạo, nhưng mà Long Dạ Tước đánh cú đó thật là sai quá đi, ngày mai cô phải đến nhà anh ta xin lỗi mới được. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152

21152.

Trong sảnh tiệc, bây giờ đã là chín giờ rồi, tiệc cũng đã kết thúc vào mười phút trước, lúc này trong phòng nhân viên ở phía sau, tất cả nhân viên phục vụ đang nghỉ ngơi, vì có lệnh không cho họ rời khỏi ngay.

Trong đó có một phục vụ nam hơi hoảng sợ trong lòng, anh không biết sắp giữ bọn họ lại để làm gì, vì anh có tật nên giật mình.

Và ngay lúc này, cửa phòng nghỉ mở ra, từ ngoài bước vào một thân hình cao lớn thẳng tắp lạnh lùng, tất cả phục vụ ở đây đều nhận ra anh, tổng tài đương nhiệm của tập đoàn Long Thị - Long Dạ Tước.

Kế bên anh, là giám đốc của bọn họ với sắc mặt vô cùng khó coi nhìn trừng trừng bọn họ.

“Hôm nay ai trong các người nhận được lợi từ khách, giúp khách làm một việc vi phạm pháp luật, tự mình đứng ra đi.”

Một đám nhân viên phục vụ trẻ tuổi tức khắc nhìn anh, anh nhìn họ, những người không làm qua liên tục lắc đầu, hóa ra đây là nguyên nhân bị giữ lại.

“Tự mình đứng ra nhận tội, nếu để tôi điều tra ra, hậu quả càng nghiêm trọng.” Long Dạ Tước dùng ánh mắt đầy u ám nhìn trừng trừng cả đám người.

Ánh mắt lạnh và hiểm như báo lướt qua từng gương mặt, bất ngờ, Long Dạ Tước thấy có một người phục vụ trong đó không dám nhìn trực diện với anh.

Anh đưa tay ra chỉ, “Cậu, bước ra đây.”

Người nhân viên phục vụ bị chỉ đích danh tức khắc sợ đến chân mềm nhũn, anh lập tức hoảng loạn giải thích, “Xin lỗi, xin lỗi Long thiếu gia, tôi cũng là bị ép buộc mà thôi, có một vị tiểu thư nhà giàu ép tôi làm như vậy.”

“Cô ta ép cậu như thế nào?”

“Cô ta kêu tôi giúp cô ta làm một chuyện, khi việc thành công rồi thì sẽ cho tôi tiền, không thành thì sẽ đuổi việc tôi khỏi nơi này, tôi cần công việc này, tôi còn người nhà phải nuôi, thế nên tôi chỉ có thể khuất phục cô ta, giúp cô ta làm thôi.”

“Anh đã làm việc gì thế?” Giám đốc tức điên mở lời hỏi.

“Cô ấy nói trong tay cô ấy có gói thuốc, muốn thêm vào trong sâm banh, sau đó, kêu tôi mang đến cho một vị khách nữ, để cô ta uống hết.”

“Khốn nạn, lẽ như đó là thuốc để giết người, cậu cũng dám mang cho khách uống sao?”

“Xin lỗi, tôi sai rồi.” Nhân viên phục vụ biết có giải thích nữa cũng vô ích, chỉ biết cúi đầu nhận lỗi.

“Theo ta đi một chuyến đến đồn cảnh sát.”

“Không muốn. ...tôi không muốn đi đâu Long tiên sinh, cầu xin ngài đó, đừng đưa tôi đến đồn cảnh sát.” Nhân viên phục vụ bị dọa phát khiếp.

“Không đến phiên cậu muốn hay không.” Long Dạ Tước lạnh tanh lên tiếng.

Cậu phục vụ sợ đến đứng không vững sắp khóc, và giám đốc cũng nói với bảo vệ, “Dẫn theo cậu ta, theo xe của Long tiên sinh đi đến đồn cảnh sát, những chuyện như thế sau này không được tái phạm nữa.”

Cậu thanh niên này khóc không ra nước mắt, cậu không ngờ là gây chuyện với Long Dạ Tước, đúng là xui tám kiếp mà.

Cho là cho cậu một trăm ngàn tệ thì cậu cũng không thèm làm nữa đâu.

Tô Lạc Lạc uống xong một ly nước chanh thì thấy Long Dạ Tước bước vào, cô vội đứng dậy hỏi, “Tìm được người phục vụ chưa?”

“Tìm được rồi, cô theo tôi đi một chuyến đến đồn cảnh sát đi!”

“Được! Tôi đi với anh.” Tô Lạc Lạc gật đầu.

“Ngoài lần này, tôi muốn đem chuyện cô bị bắt cóc cũng giao cho cảnh sát xử lý, nói chung là Tô Ngữ Phù chắc chắn không có cửa thoát rồi.” Nộ khí của Long Dạ Tước hoàn toàn bị Tô Ngữ Phù nhen nhóm bùng cháy.

Tô Lạc Lạc gật đầu, “Được thôi!”

Đến đồn cảnh sát, được thụ lý ngay, chuyện Tô Lạc Lạc bị hạ thuốc, có nhân viên phục vụ làm nhân chứng, cộng thêm nói rõ toàn bộ sự việc, cũng có kết quả mà bác sĩ chẩn đoán trong bệnh viện của Tô Lạc Lạc, đủ chứng minh quá trình phạm tội của Tô Ngữ Phù.

Ngoài ra, Tô Lạc Lạc cũng đem chuyện bị bắt cóc mấy ngày trước nói qua một lượt, cảnh sát thấy người cùng cô đến đây là đại thiếu gia tập đoàn Long Thị, càng không dám lơ là, xem chuyện này là chuyên án quan trọng để điều tra.

Trí nhớ của Long Dạ Tước cực lợi hại, anh cung cấp luôn cả bảng số xe của bọn bắt cóc, ngoài ra, cũng nói vài đặc điểm nhận dạng của một vài tên bắt cóc, và chuyện này cũng được tính trên đầu của Tô Ngữ Phù, chuyện hạ thuốc đêm nay, chứng cứ rành rành, còn chuyện bắt cóc, cảnh sát sau này sẽ điều tra truy cứu thêm.

Long Dạ Tước đề nghị cảnh sát điều tra số tài khoản mà Tô Ngữ Phù chuyển khoản đến, đây là con đường điều tra nhanh nhất, cảnh sát của tiếp thu lời đề nghị này.

Khi Tô Lạc Lạc và Long Dạ Tước bước ra, cảnh sát đã xuất phát đến nhà họ Tô rồi.

Tô Lạc Lạc thật sự có chút mệt rồi, ngồi vào xe, cô chỉ muốn nhanh chóng về nhà ngủ một giấc.

Tô Ngữ Phù hoàn toàn không ý thức được tính nghiêm trọng của hành vi của mình.

Cô ta về nhà cùng ba mẹ, Tô Vỹ Khâm rất không hài lòng cuộc sống cá nhân của cô trong khoảng thời gian gần đây, Uông Nguyệt Dung dặn dò cô nên ngoan ngoãn chút, đừng gây chuyện khiến Tô Vỹ Khâm không vui nữa.

Tô Ngữ Phù tắm xong, dự định đắp mặt nạ mới đi ngủ, nhưng ngay lúc này, cô nghe thấy tiếng còi cảnh sát vang lên trước cửa, cô cũng nghĩ như trước đây, cho là chuyện của nhà người ta, hoàn toàn không có chuyện lửa cháy đến thân mình đâu.

Trong đại sảnh, Tô Vỹ Khâm đang cầm ly rượu mạnh, chuẩn bị uống một ít mới đi ngủ, Uông Nguyệt Dung biết hôm nay ông ta đi tìm Tô Lạc Lạc và bị cự tuyệt, bà cũng chất đầy một bụng oán khí.

Và lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng chuông.

“Tôi thế rồi ai còn đến gõ cửa thế?” Uông Nguyệt Dung đi đến hệ thống chuông cửa có màn hình, nhấn nút mở ra xem, giật mình ngay, nhìn người chồng đang ngồi ở ghế sofa nói, “Ông xã, tại sao có cảnh sát đến nhà thế?”

Tô Vỹ Khâm cũng vội bước đến xem, đúng là hai người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát đang nhấn chuông.

Tô Vỹ Khâm nhìn vợ nói, “Bà ở trong nhà đừng có làm bậy, tôi đi ra hỏi xem.”

Tô Vỹ Khâm đứng ở trong, cách bởi một cánh cửa sắt, nói với ra với mấy viên cảnh sát, “Cho hỏi các đồng chí cảnh sát có việc gì không?”

“Tôi tiên sinh, con gái của ngài có liên quan đến hành vi phạm tội, chúng tôi có lệnh bắt giữ, tối nay sẽ mang cô ta đến đồn tiến hành giam giữ xử lý.”

Tô Vỹ Khâm giật mình, “Các anh có hiểu lầm không, con gái tôi sao lại có thể phạm pháp được?”

“Có phạm pháp hay không, mời tiểu thư ấy ra đây đối chất với chúng tôi, có câu hỏi nào, về đồn rồi chúng tôi sẽ nói rõ.”

Tô Vỹ Khâm tức khắc nghiêm khắc nói, “Tôi muốn xem giấy chứng nhận cảnh sát của các anh.”

Hai vị cảnh sát thoải mái đưa cho ông ta xem qua giấy tờ rồi, Tô Vỹ Khâm mới mời họ đi vào, trên ghế sofa, Uông Nguyệt Dung kinh ngạc nói, “Ông xã, sao thế?”

“Đi kêu con gái xuống đây, xem nó phạm tội gì!” Tô Vỹ Khâm tức hồng hộc nói.

Uông Nguyệt Dung vừa nghe là đến để bắt con gái, vội lên lầu kêu, Tô Ngữ Phù đang vừa đắp mặt nạ, vừa xem chương trình hài, đang rất vui vẻ, Uông Nguyệt Dung đẩy cửa bước vào, “Ngữ Phù, mau xuống lầu đi, có cảnh sát đến tìm con, con rốt cuộc đã làm chuyện gì thế?”

Tô Ngữ Phù sợ đến mặt trắng bệch, “Gi cơ? Cảnh sát tại sao lại đến bắt con?”

Uông Nguyệt Dung nhìn thấy gương mặt trắng bệch của con, bèn hiểu sự việc không đơn giản rồi, bà giận dữ nắm lấy vai con gái, “Ngữ Phù, gần đây con rốt cuộc đã làm gì thế?”

“Mẹ, con không có làm gì cả!” Tô Ngữ Phù muốn giấu, cô nghĩ cảnh sát đến bắt cô nhất định không phải vì những việc đó đâu!

“Vậy mau xuống lầu xem sao.”

Tô Ngữ Phù chân căng rồi cả lên, vội mặc quần áo đang hoảng mới xuống lầu, nhìn thấy hai vị cảnh sát ngồi trên ghế sofa, chân cô có chút run, vì cảnh sát thông thường đều là mặt lạnh vô cảm. Tô Ngữ Phù bước xuống rồi, hai vị cảnh sát đứng dậy ngay, một trong số đó nghiêm nghị nói, “Tôi tiểu thư, việc hôm nay cô đã hạ thuốc một vị khách tên Tô Lạc Lạc tại buổi dạ tiệc, chúng tôi đều có bằng chứng cụ thể, mời cô theo chúng tôi về đồn một chuyến, đồng thời, với việc bắt cóc không thành của cô vào bốn ngày trước, chúng tôi cũng cần cô phối hợp điều tra.

Tô Ngữ Phù nghe xong, trong phút chốc sợ đến sắp ngất, sao lại có thể? Cảnh sát sao có thể nhanh đến thế biết là cô đã hạ thuốc? Trong lòng Tô Ngữ Phù tin là kế hoạch của cô không hề có kẽ hở nào, nhưng mà bây giờ cô vẫn còn một vụ bắt cóc đang chờ cô. Xem thêm..

Chương 153

21153.

Tô Vỹ Khâm và Uông Nguyệt Dung nghe xong cảnh sát tuyên bố, đều bất ngờ đến đứng hình, Tô Vỹ Khâm bước vội đến kéo Tô Ngừ Phù đứng sau ông, nói với cảnh sát, “Các người không có chứng cứ, không được bắt con gái tôi đi.”

“Xin lỗi Tô tiên sinh, chúng tôi có nhân chứng, đồng thời chúng tôi cũng cần Tô tiểu thư phối hợp, nếu cô ấy không phối hợp, chúng tôi sẽ sử dụng biện pháp cưỡng chế.”

“Các người muốn làm gì con gái tôi?” Uông Nguyệt Dung lo đến mặt tái mét.

“Đĩ nhiên là xử lý theo pháp luật, tình tiết nghiêm trọng như chuyện của cô ấy, phải ngồi tù là chuyện không tránh khỏi.

“Không muốn, con không muốn ngồi tù, con không muốn ngồi tù, ba ơi, mẹ ơi, cứu con...con không muốn ngồi tù.” Tô Ngừ Phù bị dọa đến mất hết lý trí, ngồi tù đối với cô mà nói đồng nghĩa với việc cuộc đời bị hủy hoại hoàn toàn.

Cô không ngờ rằng hành động hồ đồ nhất thời của bản thân lại đổi lại kết quả như thế.

“Con gái, không phải sợ, con đi trước đi! Ngày mai ba sẽ qua thăm con, làm rõ chuyện này, đừng sợ, có ba.” Tô Vỹ Khâm chỉ có một đứa con gái ở bên cạnh thôi, ông đương nhiên sẽ không mở trừng mắt nhìn con ông đi ngồi tù.

Tô Ngừ Phù gương mặt không còn giọt máu, cả người run rẩy theo cảnh sát đi ra, ngồi vào xe cảnh sát, nghe tiếng còi hú vang lên, tim cô khủng hoảng bất an.

Long Dạ Tước dẫn Tô Lạc Lạc về đến biệt thự, bọn trẻ không có ở nhà, cả cái biệt thự đều có vẻ đặc biệt im lặng, hôm nay Tô Lạc Lạc lại bị hạ thuốc, bị tiêm qua, bây giờ cảm thấy vô cùng buồn ngủ, cô dự định tắm xong là đi ngủ luôn.

Khi cô bước vào đại sảnh, bước lên hai bậc thang mà toàn thân đều lắc lư không vững, Long Dạ Tước ở kế bên tức khắc dùng cánh tay rắn chắc ôm cô vào lòng, “Sao thế? Rất mệt sao? Hay là tác dụng của thuốc vẫn chưa hết?”

Tô Lạc Lạc vội đẩy anh ta ra, “Không có, chỉ là hơi mệt thôi, tôi lên lầu đi nghỉ đây.”

“Tôi dìu cô đi lên.”

Tô Lạc Lạc không quên chuyện anh ta làm với cô trên xe, gương mặt nhỏ của cô hơi ửng đỏ, “Không cần đâu, tôi tự có thể đi lên được.”

Nói xong, gắng vực dậy tinh thần bước lên lầu, đẩy cửa bước vào phòng, cô đã say sẩm mặt mày, úp người lên giường, cũng chả buồn tắm, chỉ muốn nhanh chóng ngủ một giấc thôi.

Long Dạ Tước theo lên lầu, khi anh chuẩn bị bước vào phòng mình, vẫn có chút không yên tâm cô gái này, dù gì anh cũng không biết sau khi bị hạ thuốc như vậy có tác dụng phụ gì hay không.

Anh vặn mở cửa phòng ra, nhìn thấy cô ấy ngay cả lễ phục dự tiệc cũng không thay, úp mặt ngủ ngon lành trên giường, dưới bộ lễ phục màu đen, đôi chân dài thon thả đặc biệt quyến rũ.

Long Dạ Tước ngồi bên cạnh giường, gọi nhỏ, “Tô Lạc Lạc?”

Tô Lạc Lạc trả lời mơ ngủ một tiếng, nhưng lại không tỉnh dậy, Long Dạ Tước định sờ kiểm tra nhiệt độ trán cô, tay vừa chạm vào trán, Tô Lạc Lạc theo bản năng dùng tay đỡ bàn tay của anh ra, sau đó, vì ngủ quá say, cô kéo tay anh ôm vào lòng.

“Cô làm vậy là đang quyến rũ tôi phải không?” Long Dạ Tước nhướn miệng thấp giọng cười.

Sau đó, Tô Lạc Lạc làm gì biết bản thân đang làm vậy là đang tạo điều kiện cho anh? Cô chỉ cố chấp giữ tay anh lại, không cho anh sờ mó lung tung, “Cũng không thêm tắm.” Long Dạ Tước nhếch mày, rút tay ra, đứng dậy đi về phía phòng tắm của cô, lấy một cái khăn ấm nóng ra, ngồi xuống cạnh giường, cúi người lau mặt cho cô, khuôn mặt của Tô Lạc Lạc vốn rất sạch sẽ, dưới hơi nóng của khăn lông, gương mặt trắng càng hồng hào hơn, như thể mỗi một lỗ chân lông đều tỏa ra hương thơm ngọt ngào.

Long Dạ Tước nuốt nước miếng, sức hấp dẫn của cô gái này với anh càng ngày càng lớn, giống tối nay vậy, anh hiểu rõ mình phải tự kiềm chế bản thân

đến mức nào mới có thể khống chế hành động của mình được.

Nếu anh xấu xa thêm chút nữa, nói không chừng ở trên xe đã có thể ăn tươi nuốt sống cô rồi.

Sau khi lau mặt xong cho Tô Lạc Lạc, cô quay người sang một bên, và chỗ trống bên cạnh như thể cố ý chừa ra cho anh vậy đó.

Long Dạ Tước nhoen miệng cười, nếu cô muốn anh ngủ trên giường cô đến thế, vậy anh chắc chắn sẽ không từ chối rồi.

Long Dạ Tước tắm xong mới quay lại, Tô Lạc Lạc vẫn ngủ rất ngon lành, dưới ánh đèn, bộ lễ phục màu đen tôn lên nước da trắng ngần mọng nước của cô, và cái tà dưới vồn dĩ đã hơi ngắn, vì cú xoay người của cô nên đôi chân dài càng không được che chắn.

Đáy mắt anh ta lướt qua tia sáng nguy hiểm, anh nằm nghiêng người, đưa tay kéo cô gái cách anh có hơi xa vào trong lòng, Tô Lạc Lạc dường như trong giấc mơ có chút không đồng tình, nhưng cuối cùng vẫn không thắng được sức của đàn ông, thế là cô nằm gọn trong lòng anh.

Long Dạ Tước cúi đầu, đặt một nụ hôn lên môi cô, sau đó, nén xuống mọi suy nghĩ, chỉ ngủ cùng cô.

Sáng sớm!

Trong phòng ngủ phụ, một giọng nữ cao vang lên.

“Á.....”

Là hét lớn.

Khi Tô Lạc Lạc mở mắt ra, bất ngờ bị khuôn mặt anh tuấn ở trước mắt làm cho ngơ người, sau đó, theo bản năng mà hét lớn lên.

Long Dạ Tước ngủ trên giường cô thì không nói đi, lại còn chỉ mặc mỗi một chiếc quần lót.

Khi cô tỉnh dậy, cô và anh đang ôm nhau rất tình cảm, chiếc đầm đen của cô bị xê dịch đến phần bụng dưới, nơi cần che chắn lại không hề che chút nào.

Tối qua Long Dạ Tước trần trọc đến nửa đêm, khó khăn lắm mới ngủ được vài tiếng, không ngờ lại bị một tiếng hét lớn làm cho giật mình tỉnh giấc, anh hơi mở mắt ra, nhìn thấy cô gái đang vội dùng chăn che lại cơ thể, anh nheo mắt lười biếng nói, “Kêu cái gì thế?”

“Long Dạ Tước...anh...sao anh lại ngủ trên giường tôi thế.” Tô Lạc Lạc giận dỗi hỏi, anh ta sao lại không ngủ ở phòng anh ta chứ?

Long Dạ Tước bị cô làm cho tỉnh giấc, nhất thời cũng không ngủ được nữa, anh chỉ có thể lười biếng dựa vào thành giường, nghiêng người chống cằm hỏi ngược lại cô, “Vậy thì phải hỏi cô rồi, tối qua làm gì, cô quên rồi sao?”

Tô Lạc Lạc thấy anh ta nói rất nghiêm túc, mặt đỏ ngay, “Tôi... tối qua tôi làm gì rồi sao?”

“Tối qua cô kéo chừng tay tôi, không cho tôi rời khỏi, nhất định muốn tôi ngủ trên giường cô.” Long Dạ Tước nhìn cô, vẻ như đang cười, lại có vẻ như không cười, anh thích nhất là chọc ghẹo cô như thế.

“Gi cơ? Không thể nào... tôi tuyệt đối không làm chuyện như thế.” Tô Lạc Lạc cắn răng phản bác, nhưng mặt cô lại tự nhiên đỏ đến cả mang tai.

Long Dạ Tước nheo mắt nói, “Vậy cô còn nhớ khi ở trên xe, chuyện cô chủ động hôn tôi không?”

Đó là vì tôi bị thuốc... tác dụng của thuốc khống chế, không phải tôi muốn mà.” Tô Lạc Lạc lại nhớ rất rõ chuyện này, chỉ là khi đó đầu óc mê muội, làm gì cũng không phải là ý của cô.

Long Dạ Tước cười nụ cười thâm sâu, “Nói không chừng miệng cô nói không thích tôi, nhưng cơ thể cô lại thích tôi thì sao.” “Anh nói bậy... không thể nào.” Nói xong, Tô Lạc Lạc cúi đầu kiểm tra ngay quần áo và cơ thể mình, sau đó liếc anh ta, “Tối qua... anh... không có làm gì tôi chứ?” Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154

21154.

“Tôi có hay không có làm gì, không phải trong lòng cô biết rõ sao?” Long Dạ Tước hỏi ngược lại.

“Tôi... tôi làm sao biết được?” Tô Lạc Lạc muốn phát điên mà, tốt nhất là không có gì xảy ra cả, nếu không, cô chỉ muốn chết mà thôi.

“Nếu tôi thật sự đụng vào cô, cô không có cảm giác à? Kích cỡ của tôi cô không rõ nữa sao?”

Mặt Tô Lạc Lạc thoát cái đỏ ửng, chết tiệt mà, anh ta đang khoe khoang đó sao?

“Cũng không lớn đến thế...” Tô Lạc Lạc tức khắc đá kích anh ta.

Anh ta vốn đang cười rất đáng ghét, nghe thấy câu này, khuôn mặt anh tuần lập tức hầm hầm, “Thật sao? Có cần phải thử không?”

Tô Lạc Lạc hết hồn vội xuống giường ở phía còn lại, “Không cần, tốt nhất là anh đừng có đụng vào tôi, nếu anh dám động vào tôi, tôi sẽ không buông tha anh.”

Nói xong, Tô Lạc Lạc cảm nhận thân dưới, quả nhiên không có cảm giác khó chịu, xem ra tôi qua cô vẫn an toàn.

Cô đi vào trong phòng tắm, đóng cửa thật chặt.

Long Dạ Tước cũng mất hết con thêm ngủ, anh ngồi dậy đi về phòng mình.

Khi Tô Lạc Lạc đi ra, nhìn thấy anh ta rời khỏi rồi, cô vội lấy quần áo đi tắm rồi mới xuống lầu.

Trên ghế sofa trên lầu, anh ta mặc một bộ đồ vest chỉnh tề ngồi ở đó, có vẻ hôm nay anh sẽ đến công ty.

“Một lát tôi phải đến công ty, cô tự chuẩn bị bữa sáng đi nhé!” Long Dạ Tước đứng dậy, cầm lấy chìa khóa trên bàn.

“Yên tâm, tôi lớn thế này rồi, còn có thể để bản thân bị đối xử sao?” Tô Lạc Lạc trả lời một tiếng, sau đó, không muốn thấy anh, cũng không muốn nói chuyện với anh nữa.

Nghe tiếng xe anh rời khỏi, Tô Lạc Lạc thở phào một tiếng, và đúng lúc này, điện thoại trong tay cô vang lên.

Cô cầm lên xem, là Dạ Trạch Hạo gọi đến, cô nhớ đến việc tối hôm qua Long Dạ Tước đánh anh ta một quyền, trong lòng đang thấy có lỗi,

“A lô!” Cô nhanh chóng bắt máy.

“Là anh, Dạ Trạch Hạo, tối qua em không sao chứ?” Đầu dây bên kia, giọng đầy quan tâm của Dạ Trạch Hạo truyền đến.

“Tối qua cảm ơn anh, tôi không sao cả rồi. Tôi được Long Dạ Tước đưa đi bệnh viện rồi.” Tô Lạc Lạc cũng nhấn mạnh câu này. Dù gì khi cô xảy ra chuyện như thế cũng khiến anh hiểu lầm.

“Vậy thì được! Lần sau em phải cẩn thận cái cô Tô Ngữ Phù đó.” Dạ Trạch Hạo căn dặn một tiếng.

“Chuyện này Long Dạ Tước đã giao cho cảnh sát xử lý rồi, Tô Ngữ Phù sẽ nhận được hình phạt đáng có thôi.” Nói xong, cô hỏi han, “Mặt anh... không sao chứ!”

“Em ở biệt thự à?”

“Đúng vậy.”

“Mặt anh sung rồi, hôm nay anh không đi đâu được cả, có chút buồn, em qua đây chơi với anh đi.” Đầu dây bên kia giọng Dạ Trạch Hạo truyền đến.

Tô Lạc Lạc nghĩ một hồi, dù gì cô cũng ở một mình, không thì hôm nay nấu cơm cùng ăn ở nhà anh ta vậy.

“Được thôi! Tôi đem thức ăn qua, buổi trưa ăn ở nhà anh vậy!”

“Duyệt.”

Tô Lạc Lạc lấy vài loại rau trong tủ lạnh, cầm trên tay đi đến phía biệt thự nhà Dạ Trạch Hạo, cô vừa đến cửa đã mở ra rồi, Tô Lạc Lạc hơi bất ngờ, nhưng vẫn nhanh chóng đi vào, đóng cửa cẩn thận.

Đi vào trong đại sảnh, chỉ thấy Dạ Trạch Hạo ngồi trên ghế sofa, Tô Lạc Lạc đến gần, thấy được rằng cú đâm tối qua không hề nhẹ tay, nửa gương mặt tuần tú của Dạ Trạch Hạo đã bị sưng đỏ rồi.

“Xin lỗi, anh đau vì tôi mới bị đánh như thế.” Tô Lạc Lạc tự trách bản thân, thở dài một tiếng.

Ánh mắt Dạ Trạch Hạo nhìn cô đầy sâu lắng, nhoen miệng cười, “Không có gì, tôi cũng trả lại anh ta một đòn rồi.”

“Anh ta đứng ra không nên đánh anh cơ.” Tô Lạc Lạc cắn môi, bắt bình dùm anh.

Dạ Trạch Hạo nhìn cô, cô nhất định không biết là tối qua khi ôm cô, trong đầu có nảy ra ý xấu rồi, anh thật ra không kìm chế được bản thân cái khao

khát muốn hôn cô.

Chỉ là, sau này, Long Dạ Tước xuất hiện ngăn lại, nếu không, tối hôm qua anh có thể khống chế được bản thân hay không, anh cũng không biết được.

“Tô Lạc Lạc, lần sau cẩn thận hơn nhé.” Dạ Trạch Hạo chỉ có thể nhắc nhở cô, vì đáng vẻ sau khi trúng thuốc của cô thật sự rất khó để đàn ông kiềm chế bản thân.

“Tôi biết rồi.” Tô Lạc Lạc gật đầu, “Tôi lấy đá chườm cho anh vậy!”

“Được thôi!” Dạ Trạch Hạo để cô tùy ý, cảm giác này không tệ.

Tô Lạc Lạc tìm được đá cục và khăn lông, sau khi gói xong đi đến bên anh, đặt lên bên mặt hơi sưng của anh, Dạ Trạch Hạo rít lên một tiếng, lạnh đến nỗi anh có chút không quen.

“Thật ra anh không cần phải vì tôi mà đi dính chính đầu, anh làm như thế ngốc quá.” Tô Lạc Lạc nhìn anh ta trách móc.

“Nếu anh không làm như thế thì danh tiếng của em sau này sẽ bị hủy hết đấy.”

Tô Lạc Lạc nói với thái độ không sao cả, “Tôi không quan tâm lắm, dù gì sau này tôi cũng chỉ là một nhân vật tiểu tốt thôi, không ai nhớ tôi đâu.”

“Ai nói thế?” Dạ Trạch Hạo không nghĩ vậy.

“Là anh kia, bây giờ trên mạng có rất nhiều người đang mắng nhiếc anh rồi phải không!”

“Anh cũng không quan tâm.” Dạ Trạch Hạo lắc đầu, anh vào ngành này thì đã không sợ những thứ như thế rồi.

Tô Lạc Lạc nhìn anh ta, nhất thời không biết phải nói gì.

“Xem ra em và Long Dạ Tước ở bên nhau vui vẻ lắm phải không, em có suy nghĩ qua sẽ gả cho anh ta vì bọn trẻ?” Dạ Trạch Hạo bất ngờ lên tiếng hỏi.

Tô Lạc Lạc ngậy người, vì bọn trẻ mà kết hôn với Long Dạ Tước? Cô hình như xưa giờ chưa từng nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện này bao giờ.

“Tôi không biết, dù gì tôi cũng chưa từng nghĩ qua chuyện như vậy.” Tô Lạc Lạc lắc đầu nói.

“Vậy em có từng nghĩ qua việc tìm một người ba mới cho các con không? Người giống anh vậy, vừa đẹp trai vừa đối tốt với bọn trẻ thì sao?” Dạ Trạch Hạo mặt dày tự đề cử mình.

Tô Lạc Lạc không kim được bật cười ra, “Nếu anh đồng ý làm ba nuôi của bọn trẻ, bọn chúng nhất định là rất thích.”

Dạ Trạch Hạo lập tức không vui, nói “Ai bảo anh muốn làm ba nuôi của bọn trẻ, vậy không bằng anh làm chú của bọn chúng, nghe có vẻ thuận tai hơn.”

“Không biết tại sao mà bọn trẻ thích anh đến thế, nói thật thì tôi cảm thấy anh và Long Dạ Tước thật sự rất giống nhau!” Tô Lạc Lạc chỉ thuận miệng nói cho vui.

Khuôn mặt anh tuấn của Dạ Trạch Hạo phút chốc biến sắc, anh có chút căng thẳng hỏi, “Giống lắm sao? Sao anh không cảm thấy thế! Chắc chắn là em nhìn hoa mắt rồi.”

Tô Lạc Lạc tiếp tục nói, “Anh và con trai tôi cũng có điểm giống nhau nữa!”

“Em...” Dạ Trạch Hạo tức khắc quay đầu nhìn trừng cô, “Em đang dùng cách khác để ức hiếp anh phải không?”

Tô Lạc Lạc hiểu ngay, sau đó, lại phụt cười ha hả lần nữa, “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không phải cố ý đâu.”

Dạ Trạch Hạo cắn cắn đôi môi mỏng, “Sau này đừng nói những lời như thế nữa, anh không giống người nhà họ Long đâu.”

Tô Lạc Lạc vội dỗ ngọt một tiếng, “Được rồi, không nói nữa, sau này tôi sẽ không nói nữa, tôi đi nấu bữa sáng đây! Đói quá rồi!”

Nhưng mà Tô Lạc Lạc lại nhìn anh ta tỉ mỉ hơn, cô muốn nói, thật sự rất giống mà!

Dạ Trạch Hạo đang đắp mặt nạ ừ một tiếng, nhìn dáng người cô bước vào nhà bếp, còn khuôn mặt anh lại lộ ra sự oán hận rất sâu đậm, khuôn mặt này của anh thật sự giống người nhà họ Long đến thế sao?

Không, anh hận người nhà này, và cũng tuyệt đối không muốn giống bọn họ. Tô Lạc Lạc đương nhiên không biết rằng một câu nói thuận miệng của cô lại nói ra được một chân tướng bị che giấu bấy lâu. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 155

21155.

Khoảng mười hai giờ trưa, Tô Lạc Lạc ở trong phòng điện ảnh của Dạ Trạch Hạo coi hết một bộ phim bom tấn, làm cho cô ấy cảm thấy như cô đang ở trong rạp chiếu phim, phim bom tấn nước ngoài hiệu quả chân thực lại kích thích, khiến cô có một khoảng thời gian thật thú vị.

Đợi cô xem phim bom tấn xong, mới phát hiện đã là mười hai giờ rồi, Tô Lạc Lạc nhanh chóng xuống dưới nấu cơm trưa cho Dạ Trạch Hạo, tuy bây giờ cô không phải là nhân viên của anh ta nữa rồi, cũng không cần phục vụ ba bữa cho anh nữa.

Mà ơn cứu mạng của anh tối qua khiến cô rất cảm kích và ghi tạc trong tim, không thể không báo đáp.

Dạ Trạch Hạo lúc này đang ở tầng trên cùng học thuộc kịch bản, tại vì ngày mai anh sẽ khởi quay bộ phim mới, khoảng thời gian tiếp theo đây anh sẽ rất bận, rất bận.

Tô Lạc Lạc vừa đến dưới lầu, thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại của cô reo lên, cô kinh ngạc một cái, lúc này ai lại gọi điện thoại cho cô chứ?

Cô cầm điện thoại lên nhìn, bắt giác khờ cả người, tại sao lại là Long Dạ Tước?

Anh ta không phải ở công ty làm việc sao?

Tô Lạc Lạc bắt giác căng thẳng mà bắt máy, "A lô!"

"Ồ đâu?"

"Tôi... tôi ở nhà đó!" Tô Lạc Lạc chỉ còn cách nói dối, vì người đàn ông này giống như là trời sinh cùng Dạ Trạch Hạo có thù vậy, nếu cô nói đang ở nhà Dạ Trạch Hạo, anh khẳng định lại không vui.

"Ở nhà? Ở nhà chỗ nào vậy?" Đầu dây bên kia đột nhiên cười nhạt dò hỏi, đồng thời, ngữ khí giống như đầy áp sự phẫn nộ.

Sống lưng của Tô Lạc Lạc rợn lạnh, chỉ còn cách nói dối nói cho trót thôi, "Tôi ở thư phòng xem sách, anh có việc gì à?"

Và lúc này, thì nghe thấy tiếng bước chân của người đàn ông, tiếp đó là tiếng đẩy cửa, "Trong phòng? Tôi đang ở trước cửa phòng cô, đừng nói với tôi là cô biết ẩn hình."

Thì ra anh ta đang ở biệt thự của anh ta!

Ầm một tiếng, đầu óc nổ một cái, khuôn mặt nhỏ của Tô Lạc Lạc lập tức đỏ lên, cái cảm giác nói dối nhưng bị bóc mẽ ngay thật sự rất là áy náy, cô chỉ còn cách cười hí hí, "Tôi ở bên ngoài, anh làm gì ở nhà vậy! Anh không phải đang ở công ty sao?"

"Cô đang ở nhà của Dạ Trạch Hạo?" anh ta đột nhiên lạnh lùng hỏi dồn.

Tô Lạc Lạc lúc này không dám nói dối nữa, cô chỉ có thể nói một cách tự tin rằng, "Hôm qua anh vô duyên vô cớ đánh anh ta một đấm, mặt của anh ta bây giờ còn sưng nè! Tôi đến nhà anh ta chăm sóc anh ta thì làm sao chứ?"

"Tôi nói qua, tôi không thích cô gặp anh ta, cô định xem lời nói của tôi là gió thoảng bên tai hả?" người đàn ông nào đó không hề che đậy sự phẫn nộ.

"Gặp ai, cùng ai kết giao bạn bè, đó là tự do cá nhân của tôi, anh không có quyền xen vào." Tô Lạc Lạc chỉ có thể nói mạnh mẽ giành lý lẽ, hơn nữa, đây vốn dĩ không phải chuyện anh nên quản.

"Tôi năm phút nữa đến, cô tự bán thân đi ra, hay là muốn tôi đi vào, cô tự mình chọn."

Tô Lạc Lạc muốn nổi điên, tức hồng hộc nói vào điện thoại, "Anh... Long Dạ Tước, anh đừng có ngang tàng không nói lý lẽ có được không?"

"Không được!" Một tiếng tức giận của người đàn ông trả lời, cúp điện thoại.

Tô Lạc Lạc tức đến nắm lấy điện thoại, nghiêng môi, sau lưng, lạnh lùng truyền đến câu nói của người đàn ông, "Làm sao thế? Anh ta muốn qua đây?"

Tô Lạc Lạc xoay đầu, chỉ thấy Dạ Trạch Hạo khoanh tay đứng ở đầu cầu thang, tất nhiên là nghe thấy hết những lời cô vừa nói.

"Đúng, anh ta đang trên đường đến nhà anh." Nói xong, Tô Lạc Lạc vẫn có chút tức giận vì bị uy hiếp đến, "Dạ Trạch Hạo, anh có cần đi ra ngoài ăn cơm không! Tôi có thể không có thời gian nấu ăn cho anh rồi."

"Em không cần phải sợ anh ta." Dạ Trạch Hạo từng bước một tiến gần đến cô, ánh mắt sâu tỏa ra sự cổ vũ nói, "Nếu như em đồng ý, anh có thể giúp em đối kháng với anh ta."

Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, cô cười khổ một tiếng, "Tôi không có tính đối kháng với anh ta, dù gì anh ta cũng là cha của bọn trẻ."

"Vậy em thích anh ta?" Ánh mắt của Dạ Trạch Hạo càng thâm sâu hơn mấy phần.

"Tôi cũng không thích anh ta." Tô Lạc Lạc nhanh chóng minh oan.

Dạ Trạch Hạo nhẹ nhàng nhếch khóe miệng cười, làm như không tin lời nói của cô, "Thật không?"

"Anh đây là đang nghi ngờ tôi?" Tô Lạc Lạc có chút không thoải mái, cô lúc nào biểu hiện ra vẻ thích Long Dạ Tước vậy?

Dạ Trạch Hạo cười nhẹ, nói "Tôi đương nhiên tin tưởng cô." chỉ là, có lúc, tình cảm của người với người lúc chưa rõ ràng, thật sự rất là dễ lâm vào hoàn cảnh người trong cuộc thì không hay biết.

Cho dù Tô Lạc Lạc trên miệng nói kiên định như vậy, nhưng mà, giữa lời nói hành động của cô, lại biểu hiện ra sự phục tùng và tiếp nhận đối với Long Dạ Tước.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng xe, Tô Lạc Lạc có chút hoảng loạn nhìn Dạ Trạch Hạo một cái, "Tôi ra ngoài trước, tôi có thời gian sẽ qua thăm anh."

"Tô Lạc Lạc, cho dù em và anh ta sống chung, nhưng phải nhớ là không được thích anh ta." Dạ Trạch Hạo cũng đột nhiên nắm lấy cánh tay cô ra lệnh.

Tô Lạc Lạc bị sốc mà nhìn anh, hai người đàn ông này bị làm sao vậy?

Trời sinh là thù địch à!

Tô Lạc Lạc bất giác cảm thấy tức cười, cô giựt tay ra, "Được rồi, anh ăn cơm đúng giờ nhé, tôi đi trước đây." Nói xong, Tô Lạc Lạc nhanh chóng đi ra, nhìn thấy một chiếc xe Porsche thể thao màu đen dừng trước cửa, Tô Lạc Lạc từ cái cửa nhỏ đi ra, đi đến ghế phụ lái phía trước, cửa xe hạ xuống, một khuôn mặt tuấn tú đẹp đẽ đến nỗi trời đất cũng phải ganh tị xuất hiện, anh ta ngồi thụp ra, nhưng mà đôi mắt đen thẫm, có vẻ như đang hội tụ phong ba bão táp như vậy.

Tô Lạc Lạc giật cả mình, cô từ nhỏ đến lớn cũng chưa sợ qua ai, nhưng mà khí trường của người đàn ông này, vẫn làm cô cảm thấy sợ hãi, cảm thấy bản thân đứng trước mặt anh làm thế nào cũng không cứng rắn lên được, chứ đừng nói đến có cá tính.

"Chuyện là... anh về làm gì thế?" Tô Lạc Lạc tò mò hỏi, không lẽ anh ta bỏ quên giấy tờ gì rồi?

"Lên xe." Người đàn ông thấp giọng ra lệnh.

Tô Lạc Lạc lại cứ muốn làm ngược lại ý anh, "Tôi về nhà."

Nói xong, cô quay người hướng về phía nhà bước đi, nhưng chưa đi được đến mười bước, chỉ nghe thấy phía sau là tiếng sập cửa lớn, người đàn ông cao to từ ghế lái bước xuống.

Tô Lạc Lạc kinh hãi quay đầu, thì thấy người đàn ông đậm mạnh bước đến, Tô Lạc Lạc từ từ mở to mắt, nuốt nước miếng, có chút sợ sệt mà nhìn anh ta.

"Anh... anh muốn làm gì?"

Người đàn ông nhếch lông mày, ánh mắt sắc lạnh trùng trùng nhìn cô, góc miệng cười nhạt làm người khác lạnh cả người.

"Cô muốn tôi vác cô lên xe, hay là tự mình ngoan ngoãn lên xe?" Long Dạ Tước tâm tình hôm nay cực kì xấu, cái người con gái này lại dám lên chạy đến nhà người đàn ông khác để chăm sóc hấn ta.

Hôm qua anh cũng bị ăn một đám, cũng không thấy cô có lương tâm mà chăm sóc anh vậy?

"Tôi..."

"Hoặc là... cô muốn tôi ở đây hôn cô?" Sự uy hiếp của người đàn ông thẳng cấp rồi.

Tô Lạc Lạc bị dọa đến sắc mặt trắng bệch mấy giây, cô nhanh chóng chạy đến phía trước ghế phụ của anh, rất là không có cá tính mà mở cửa xe ra ngồi vào trong.

Nhìn thấy cô gái cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn nghe lời, sắc mặt của Long Dạ Tước lại không hề dễ coi hơn, cái người con gái này như thể phải đợi anh kiểm lý do để uy hiếp, cô ta mới chịu ngoan ngoãn thì phải.

Ngồi trong xe, Tô Lạc Lạc nghiêng môi hứ nói, "Anh muốn đưa tôi đi đâu?"

"Ăn cơm trưa." Tô Lạc Lạc có chút không nói nên lời mà quay đầu sang nhìn anh ta, cái người đàn ông này chạy về nhà, lại ở đây bức ép ép buộc cô, chỉ vì muốn cùng cô đi ăn cơm trưa? Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156

21156.

Tô Lạc Lạc cắn răng muốn báo thù mà nói, "Tôi muốn chọn nhà hàng đắt nhất."

"Địa chỉ cô chọn."

"Tôi hôm nay muốn uống một chai Louis mười ba." Tô Lạc Lạc biết rằng cái anh có chính là tiền, nhưng mà, cô muốn chọc giận anh ta, để anh sau này không dám mời cô ăn cơm nữa.

"Cô có thể uống hết, tôi khui cho cô mười chai." Người đàn ông nhoen miệng, trả lời nhẹ nhàng.

Tô Lạc Lạc bắt gặp có chút phiền não, quả nhiên, giống như định sẵn vậy, chỉ có anh ta uy hiếp được cô, còn cô thì lại không có cái năng lực uy hiếp đến anh ta.

Đầu óc Tô Lạc Lạc đã nghĩ hết cách, cũng không biết trong thành phố này nhà hàng nào đắt nhất, nói chung nghĩ nhiều một đầu, cô chỉ còn cách chịu thua quay mặt hướng ra ngoài cửa, "Nhà hàng để anh chọn đó!"

Long Dạ Tước nở nụ cười tà mị, tao nhã cảm lấy vô lăng, dựa lưng vào ghế, cả mắt đều ánh lên sự vui thú, anh chính là thích cách người con gái này quy phục anh.

Điều này làm anh có cảm giác thành công.

"Nói cho cô biết một tin vui, Tô Ngữ Phù sẽ phải đối mặt với thời gian tạm giam một tháng, tội vụ án bắt cóc tra xong, cô ta có thể có trên hai năm thi hành án."

Tô Lạc Lạc hơi sốc, Tô Ngữ Phù bị bắt rồi à? Nhanh vậy? Hai năm lao tù đối với một đại tiểu thư như cô ta mà nói, khẳng định khó mà chịu được!

"Đó cũng là đáng đời cô ta." Tô Lạc Lạc không hề thấy đồng tình gì.

Long Dạ Tước nhìn cô một cái, "Sau này ai dám ăn hiếp cô, cứ nói tôi biết."

Tô Lạc Lạc biết là chuyện lần này của Tô Ngữ Phù, cũng là nhờ anh giúp đỡ, cộng thêm lần trước cứu cô khỏi vụ bắt cóc, không thể thiếu công lao của anh.

"Cảm ơn." Tô Lạc Lạc nghiêng môi, nhưng lại biểu thị cảm kích đối với anh.

"Tôi không thích lời nói cảm ơn bằng miệng, tốt nhất là làm chút chuyện gì đó dùng sức lực cơ thể, tôi sẽ thích hơn." Lúc này, đang chờ đèn đỏ, anh ta nghiêng người qua, nụ cười trên mặt tựa như ác ma chuyên quyến rũ con gái vô tri.

Sử dụng khuôn mặt làm điêu đảo chúng sinh của mình để làm cô bối rối.

Khuôn mặt Tô Lạc Lạc ửng hồng, né mặt qua một bên nói, "Tôi ngoài biết nói cảm ơn ra, cái khác không biết."

Long Dạ Tước cũng chỉ là đùa vui với cô, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy ửng hồng, anh không do dự mà nhân cơ hội còn chờ đèn đỏ, thư giãn mà tận hưởng.

Đèn vừa sáng lên, chiếc xe thể thao hoang dã như một con ngựa vậy xông đi.

Long Dạ Tước vẫn là dẫn cô đi đến chỗ nhà hàng đắt tiền lần trước, vì anh ta nhớ là cô thích ăn món ăn ở đó.

Tô Lạc Lạc đi vào nhà hàng này, thăm nghĩ, có lẽ đây là nhà hàng đắt nhất trung tâm thành phố này rồi!

Ngồi ở một vị trí gần cửa sổ, Long Dạ Tước bắt đầu chọn món, Tô Lạc Lạc cầm lấy ly trà, trao quyền chọn món cho anh, mà anh ta cũng không khách khí, hình như chọn ít nhất mười mấy món ăn.

Tô Lạc Lạc hơi tròn to mắt, anh ta coi cô là heo con mà nuôi à? Sau này cùng anh ăn thêm hai bữa nữa, cô khẳng định sẽ lên thêm mấy cân thôi!

"Lấy rượu vang đỏ lần trước của tôi ra đây." Long Dạ Tước nói với người phục vụ.

Tô Lạc Lạc nghe thấy, lập tức thần kinh thất lại, có chút ái ngại, vừa rồi cô trên xe cũng là ăn nói hồ đồ thôi.

Mà người đàn ông đối diện vẫn cho là thật, "Rượu vang đỏ mở rồi không nên để lâu, vì vậy, một chút nữa cô phụ trách uống hết phần còn lại."

Tô Lạc Lạc lập tức chớp chớp mắt, "Tôi không uống được nhiều như vậy."

"Tôi lái xe, không uống rượu." Long Dạ Tước đẩy phần của mình ra, cười híp mắt nhìn cô, "Vừa rồi ai nói sẽ uống cả một chai vậy?"

Tô Lạc Lạc lúng túng đến không biết giấu mặt vào đâu, cảm thấy ở cùng người đàn ông này, cô toàn không lấy được lợi ích gì, ngược lại lúc nào cũng bị chơi khăm.

Lúc đó, người phục vụ bung chai rượu vang ra, còn dư nửa chai, Tô Lạc Lạc nhìn chai rượu thơm, cho dù uống ngon, cô cũng thật sự không dám uống hết một chai này á! Cô là người uống chút rượu là say ngay.

Long Dạ Tước giống quý ông mà đứng đây, đổ vào cái ly chân dài nửa ly rượu, cũng đổ cho bản thân nửa ly, "Tôi uống cùng cô nửa ly."

Nói xong, anh nâng ly, muốn cùng cô cùng ly.

Tô Lạc Lạc chỉ có thể phồng má, cầm ly rượu lên đụng vào ly anh một cái, Long Dạ Tước một bên uống, một bên hoài nghi đánh giá nhìn cô gái đối diện, Tô Lạc Lạc cầm lấy ly rượu vang đỏ, thủy tinh trong suốt hiện phản chiếu đôi môi căng mọng nõn nà của cô, một ngum nhỏ, một ngum nhỏ mà uống.

Long Dạ Tước thường thức rất thông dong, Tô Lạc Lạc không ngờ uống hết nửa ly rượu đó, cô nắc cục một cái, nhanh chóng che miệng lại.

Cô xấu hổ lông mi chớp liên tục, đôi ngươi trong vắt đó có vẻ đã nhuộm màu rượu, càng thêm mê quyền rũ hơn, tựa như dòng suối trong dưới ánh trăng vậy. Long Dạ Tước bất ngờ cảm thấy cả người nóng lên, quần tây phía dưới thắt chặt dữ dội, cảm giác đối với người con gái này, anh trước đây đã rất rõ rồi, cô không cần phải giống những người phụ nữ khác dùng thủ đoạn, hoặc là làm động tác quyền rũ, như thể trên cơ thể cô có một loại ma lực hấp dẫn anh, quyền rũ sợi dây thần kinh nguyên thủy trong người anh vậy.

Cái này cũng không trách được năm năm trước, cho dù biết rõ là đang bị tính kế, lại vẫn không đẩy ra được người con gái chủ động bỏ đến người anh, mới có một đêm hoang đường như vậy.

Tô Lạc Lạc nhìn thấy Long Dạ Tước đứng dậy, lại đổ cho cô nửa ly rượu vang đỏ nữa, cô lập tức cảm thấy cái người đàn ông này có động cơ bất chính, anh đây là muốn cho cô say sao?

Cô chỉ có thể không dám uống nữa rồi, lúc đó, món ngọt lên trước, Tô Lạc Lạc có chút đói rồi, ở cùng người đàn ông này, đầu óc cô cảm thấy thường không đủ dùng, có một loại cảm giác trống rỗng, vì vậy, cũng sẽ rất mệt, tiêu hao thể lực.

Tô Lạc Lạc gấp một miếng cho vào miệng, cảm nhận mùi vị, đại khái là vô cùng mỹ vị, làm đôi mắt lớn của cô bắt gặp sáng lên.

Mà Long Dạ Tước cũng ghi nhớ mấy món điểm tâm lần trước cô thích ăn, hôm nay anh chọn lại hết toàn bộ nhưng Tô Lạc Lạc lại không hề biết dụng tâm của anh.

Chẳng qua, món ăn tiếp theo đây, cô thật sự rất thích ăn, Long Dạ Tước đối với đồ ngọt không có hứng thú, chỉ là một bên tao nhã mà thưởng thức rượu vang đỏ, một bên nhìn cô ăn.

Giống như, chi cần như vậy, cũng đã thấy rất là thú vị.

Vốn dĩ hôm nay cũng không muốn về, nhưng mà, không biết tại sao, lúc xuống lầu, anh vẫn tính là về nhà đón cô đi, một là sợ cô một mình cô độc ở nhà ăn uống không được tốt, hai, cũng là muốn bổ sung dinh dưỡng cho cô, cô quá ốm rồi.

Nhưng mà, ai ngờ tới cái người con gái này lại ở nhà Dạ Trạch Hạo, anh có ý tốt muốn mời cô đi ăn cơm trưa, cô lại đi chăm sóc người đàn ông khác, anh sao không tức giận được cơ chứ?

Cái loại tức giận này, không thua cảm giác cô phản bội anh, chính là cảm giác người con gái này không để tâm đến anh, trái tim của cô có phải lớn đến nỗi trong đó có thể trú mấy người đàn ông sao?

Nghĩ đến cái này, Long Dạ Tước cảm thấy sau này nên để cô biết con tim của cô nhất định phải nhỏ hẹp đến chỉ có thể dung nạp người đàn ông là anh, người đàn ông khác tốt nhất đừng có mà ghi nhớ.

Tô Lạc Lạc vừa ăn vừa cảm thấy ánh mắt sắc bén của người đàn ông đối diện nhìn chằm chằm bản thân, cô lập tức đưa món ăn còn giữ trong tay hướng đến chỗ anh, "Nè, cho anh ăn đó!"

Cô nghĩ là người đàn ông này chê cô ăn nhiều, Long Dạ Tước sau khi hiểu rõ, bật cười, mở miệng nói, "Đút tôi." Tô Lạc Lạc đỏ mặt, sau đó, nhanh

chống đứng dậy, miếng bánh cuối cùng cho vào miệng anh ta. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157

21157.

Tô Lạc Lạc sau khi dứt xong vội ngồi lại vào bàn, não trống trơn. Trời đất! Cô lại có thể công khai ở nơi công cộng cùng anh ta có hành động tình tứ đến thế.

Nhìn lại người đàn ông ở phía đối diện, đang nhai rất nhả nhặn, cả khuôn mặt tỏa ra nét mãn nguyện, đôi mắt sâu lắng nhìn cô, toát ra vài ý cười.

Gương mặt nhỏ của Tô Lạc Lạc đỏ dần lên, cô cầm ly trà lên, cầm đầu tự mình uống.

Món chính rất nhanh là được mang ra, Long Dạ Tước cất thức ăn trong đĩa của mình, đáng về rất công tử con nhà giàu, Tô Lạc Lạc mấy lần nhìn anh, cũng muốn trở nên nhã nhặn như vậy. Ăn xong cơm, Tô Lạc Lạc rất no, cả người có chút choáng, đại loại là vì uống rượu vang vào, gương mặt cô hơi ửng đỏ, tỏa ra nét mắc cỡ như của thiếu nữ, Long Dạ Tước cùng cô xuống lầu, đứng trước cửa thang máy, vừa hay trong đó có khách đi ra, Tô Lạc Lạc còn chưa kịp phản ứng thì ở phần eo cô đã có một cánh tay vòng qua, ôm cô vào lòng, như rồng đường cho người bên trong đi ra.

Tô Lạc Lạc vốn có chút say sẩm mặt mày, bị anh kéo như thế, cả người cô đều dựa cả vào anh, Long Dạ Tước ôm cô vào thang máy, Tô Lạc Lạc mới ngai ngừng đẩy anh ta ra.

Long Dạ Tước nhìn cô nói, “Một lát chúng ta đi dạo mua đồ.”

“Mua gì cơ?” Tô Lạc Lạc có chút tò mò hỏi.

“Mùa hè đến rồi, nên mua quần áo thay mùa cho bọn trẻ rồi.”

Tô Lạc Lạc nghĩ trong lòng, đúng là thế thật, bọn trẻ hình như lại cao hơn rồi, bây giờ quần áo trong tủ tuy còn nhiều nhưng đều là áo tay dài cả, bọn trẻ cần sắm thêm áo mùa hè rồi. Ngồi vào trong xe anh, xe chạy đến một trong những trung tâm thương mại lớn gần đó, dừng xe ở bãi đậu xe, Tô Lạc Lạc xuống xe, cô vốn thích mang giày đế bằng nên khi đứng trước mặt anh ta chỉ cao tới vai, luôn cứ có cảm giác bị áp đảo về chiều cao. Đến trước cửa thang máy của bãi đậu xe, phía trong đã có một toán khách đứng khá đông, Tô Lạc Lạc nhanh chân bước vào, phía sau cô là vài người đàn ông trung niên, bọn họ đều có vẻ dùng ánh mắt dè dặt nhìn cô, Long Dạ Tước phát hiện, lập tức dùng hai tay ôm lấy cô, giữ cô trong lòng mình, lưng cô tì sát vào vòm ngực anh, che lại hết mọi ánh mắt của những tên đàn ông xung quanh.

Đồng thời, ánh mắt anh quét ngang dọc, những người đàn ông trung niên đó lập tức dời ánh mắt đi chỗ khác, cảm nhận được người thanh niên này không dễ đối phó. Tô Lạc Lạc có chút mắc cỡ, và đến tầng một, lại đón vài người phụ nữ trung niên bước vào, bọn họ cố chen vào cho bằng được, Tô Lạc Lạc lại nhích chừa vị trí cho họ, lưng của cô đã không hề có khoảng cách gì với Long Dạ Tước, vì quần áo mặc hơi ít, cô thậm chí cảm nhận được vị trí nào đó của anh có phản ứng nóng rực lên...

Tô Lạc Lạc sắp ngất rồi mà, sao anh ta lại có thể như thế? Cô cảm thấy phía sau lưng có một ngọn lửa nóng đến bỏng người.

Cuối cùng cũng đến được tầng quần áo ở lầu sáu, Tô Lạc Lạc và Long Dạ Tước bước ra, cô xoay đầu nhìn anh với ánh mắt hơi bất thường, và anh ta cũng biết ánh nhìn này của cô muốn nói gì, anh nhướn miệng cười rất bình thản, “Có gì kỳ lạ đâu? Tôi là đàn ông rất bình thường khỏe mạnh mà.”

Tô Lạc Lạc cứng họng, chỉ còn cách dẹp ánh nhìn đó đi, đi về phía tiệm bán quần áo trẻ em nhãn hiệu quốc tế đầu tiên.

Quần áo ở đây có dáng đẹp, lại cao cấp thời trang, Tô Lạc Lạc cũng rất thoải mái mua sắm quần áo cho con trai và con gái của mình, có người đàn ông này ở bên cạnh, cô cũng có thể hào sảng một lần, thử một lần không thèm nhìn giá mua đồ, cái cảm giác chỉ cần lựa quần áo thôi thật sự rất thích.

Tô Lạc Lạc một lần mua cho các con năm bộ quần áo, khi tính tiền, cô nhìn sang người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy anh ta đưa ra một cái thẻ đen, người phục vụ cũng ngạc nhiên mà nhìn anh thêm vài cái, thẻ đen, đại diện cho tiền tài và thực lực của anh ta.

Mua xong tiệm thứ nhất, Long Dạ Tước xách quần áo, đi sang nhãn hiệu thứ hai, Tô Lạc Lạc chớp mắt nhìn anh ta hỏi, “Còn mua nữa sao?”

“Đĩ nhiên rồi, cô vào lựa thêm nữa đi, tùy ý chọn.”

Dù gì cũng là mua cho các con, Tô Lạc Lạc cũng không khách sáo nữa, sau khi cô đi vào, chọn mẫu mã mà con cô mặc được, Long Dạ Tước lại trả tiền, Tô Lạc Lạc cảm thấy đủ rồi, tuy anh ta có tiền nhưng cô cũng không muốn làm những việc lãng phí tiền như thế, nếu như không đủ thì sau này mua thêm cũng được.

Khu này là đồ trẻ em, đi lên một chút là khu vực nhãn hiệu thời trang quốc tế nổi tiếng của nữ, Tô Lạc Lạc tưởng mua xong đồ của các con là có thể rời khỏi rồi.

Không ngờ anh ta lại tiếp tục đi về phía trước, Tô Lạc Lạc vội đuổi theo kịp anh ta, nói “Không cần mua nữa, đã đủ dùng rồi.”

“Mua đồ của cô.” Long Dạ Tước nhếch nhẹ mày nói.

Tô Lạc Lạc ngờ ra vài giây, nhưng trong lòng lại không muốn nợ anh ta, chỉ có thể nói, “Tôi có quần áo mặc rồi, không cần mua nữa.”

Lần trước tiệm thời trang hàng hiệu của Dạ Trạch Hạo làm đại diện đã tặng cô năm bộ rồi, đủ cô mặc cả mùa hè này rồi.

Long Dạ Tước đương nhiên biết cô nói đủ là vì mấy bộ đồ Dạ Trạch Hạo mua cho, sắc mặt anh có chút không vui, “Quần áo của cô đều rất khó coi, mua lại hết.”

Tô Lạc Lạc tròn to mắt nhìn anh, có chút không phục đi đến trước mặt anh, cô đứng thẳng người nhìn anh nói, “Khó coi ở chỗ nào?”

Lúc này, Long Dạ Tước hướng ánh mắt về phía tiệm quần áo ở phía sau lưng cô, “Vào đó chọn mười bộ, không chọn đủ không được ra đây.”

Tô Lạc Lạc quay lại nhìn, hóa ra là tiệm quần áo đặt may của Chanel, đồng tử cô giãn to ra, “Tôi mua không nổi.”

“Tôi sẽ trả tiền, cô chỉ cần lựa quần áo là được.” Long Dạ Tước lên tiếng.

“Không muốn.” Tô Lạc Lạc lắc đầu, cô không muốn nhận lòng tốt của anh.

Nhận lợi ích từ người khác thì sẽ mắc nợ ân tình.

“Vậy tôi chỉ có thể tự mình chọn thôi.” Nói xong, Long Dạ Tước bước thong thả vào trong cửa tiệm.

“Này...” Tô Lạc Lạc vội theo sau, nhân viên phục vụ tức khắc nở nụ cười nghênh đón, “Chào mừng ghé thăm.”

Long Dạ Tước cũng không muốn chọn, anh nhìn cô nhân viên nói, “Chọn mười bộ đồ cho cô ấy mặc.”

Tô Lạc Lạc nghĩ nếu đã nhất định mua cho cô rồi, vậy thì để cô tự lựa vậy! Cô chỉ có thể nói, “Để tôi tự lựa vậy!”

Nhân viên phục vụ ở bên nở ngay nụ cười đi theo cô, dự tính lấy đồ cho cô.

Trang phục nữ ở đây thời thượng có cá tính, và mỗi một bộ đều là tác phẩm tâm huyết của nhà thiết kế hàng đầu, đồng thời, giá cả cũng không hề rẻ, Tô Lạc Lạc thích một chiếc áo, cầm lên xem, thậm chí hít một hơi, hai ngàn mấy tệ?

Mắc hơn cả vàng nữa.

Tô Lạc Lạc cắn răng nghĩ, nếu anh ta đã nhất định muốn mua rồi, vậy cô không nên ỡm ờ làm dáng nữa, cô dứt khoát lấy bộ đồ trên kệ xuống đưa vào tay của cô nhân viên.

Tiếp đó, sau một hồi lựa chọn Tô Lạc Lạc chọn được mười bộ đồ, người phục vụ ôm một chồng đến quầy thu ngân, người đàn ông đang ngồi đợi cô ở ghế sofa đứng dậy đi đến.

“Chào anh, tổng cộng là một trăm tám mươi chín ngàn sáu trăm tệ.” Nhân viên phục vụ báo giá tiền. “Sao chỉ chọn quần áo, không chọn giày và túi? Đi thêm một vòng đi.” Long Dạ Tước như ra lệnh cho cô gái ở bên cạnh. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158

21158.

Người phục vụ trẻ tuổi sắp ngưỡng mộ đến xỉu rồi, khách hàng hào phóng cô thấy qua không ít, nhưng anh ta lại còn đẹp trai nữa chứ! Rõ ràng là trai đẹp đẳng cấp đỉnh mà, nhìn thêm vài lần lại còn có cảm giác quen mặt, đợi người phục vụ đoán ra được anh ta là ai, lại phải thán phục thêm nữa.

Thái tử gia tập đoàn Long Thị đó!

Cô gái này là ai của anh ta thế? Bạn gái sao?

Tô Lạc Lạc chỉ còn cách ở trong đống giày và túi xách lựa thêm một vòng, cuối cùng tính tiền, hơn năm trăm ngàn tệ, Tô Lạc Lạc đã không dám nhìn nữa.

Sau đó, anh ta dường như có chút chưa hài lòng cô chọn không đủ nhiều, “Tìm thêm một tiệm nữa.”

“Không cần không cần nữa, một lát cầm không nổi cho coi.”

“Vậy thì gửi ở đây trước, một lát để bọn họ đem xuống dưới.”

“Đã được ạ, thưa ngài, có thể gửi ở đây trước ạ.” Nhân viên phục vụ tức khắc nhiệt tình nở nụ cười.

Tô Lạc Lạc không biết phải nói gì nữa, anh ta không được dùng tiền là không thoải mái sao? Cô thật sự không muốn tham nữa, kéo cánh tay anh ta lại, dùng ánh mắt ra ý, “Tôi thật sự không muốn mua nữa, đi về nhà thôi!”

Cách nói có vẻ đang cầu xin.

“Hôn tôi một cái thì tôi không mua nữa.” Long Dạ Tước cúi người, nói nhỏ bên tai cô.

Tô Lạc Lạc đỏ mặt, anh ta uy hiếp cô thành thói quen rồi hay sao? Sao chuyện gì cũng uy hiếp cô mới vui vậy nè.

Tô Lạc Lạc không có hành động, Long Dạ Tước nói với nhân viên phục vụ, “Quần áo gửi ở đây trước, chúng tôi còn phải đi dạo vài tiệm nữa.”

Tô Lạc Lạc thật sự không muốn mua nữa, lỡ như mua phải món đồ mấy triệu tệ, vậy thì tim cô sẽ vỡ mất.

Cô chỉ còn cách nhìn anh ta nói, “Cúi người xuống.”

Long Dạ Tước hơi cúi người, nghiêng mặt về phía cô, Tô Lạc Lạc còn phải hơi nhón chân, đôi môi đỏ in một nụ hôn lên má anh.

Anh ta hài lòng nheo miệng cười, “Được rồi, vậy thì lần sau mua, hôm nay về nhà trước.”

Quần áo nhiều quá, nhân viên phục vụ rất tận tình giúp họ mang ra đến tận bãi đậu xe, cất vào xe, cả cái khoang sau của xe đều là các túi quần áo của họ.

Tô Lạc Lạc cảm ơn người nhân viên một tiếng, ngồi vào ghế lái phụ của xe anh, cô nhìn đồng hồ, đã bốn giờ rồi, mau về nhà, vừa kịp đón bọn trẻ nữa.

Tại đồn cảnh sát.

Tô Vỹ Khâm và Uông Nguyệt Dung làm xong một đồng thủ tục, cuối cùng mới được gặp đứa con gái bị nhốt một đêm tại đây, cả người Tô Ngữ Phù tiêu tụy xanh xao đứng ở bên kia của thanh sắt, nhìn thấy ba mẹ đến thăm, cô khóc ngay.

“Ba, mẹ cứu con, mau cứu con, con không muốn ở đây, một giây cũng không muốn ở thêm nữa.”

Nghe tiếng khóc của con gái, vợ chồng Tô Vỹ Khâm đau thắt trong lòng, nhưng Tô Vỹ Khâm bây giờ cũng rất giận cô. “Tại sao con có thể lén ba mẹ làm chuyện như thế, cho dù con ghét Tô Lạc Lạc thì cũng không nên tự ý đi hại con bé chứ.” Tô Vỹ Khâm thật sự giận vô cùng, vốn dĩ anh đã phải cầu xin Long Dạ Tước chuyển công ty rồi, bây giờ con gái lại hãm hại Tô Lạc Lạc, muốn lấy được đơn đặt hàng từ tay Long Dạ Tước sẽ càng khó khăn hơn nữa.

“Mẹ ơi, ba ơi, con biết con sai rồi, con cũng hối hận lắm, nhưng con thật sự không muốn ở trong này, cũng không muốn ngồi tù, hai người mau đi cầu xin Long Dạ Tước đi! Cầu anh ta bỏ qua cho con.”

“Vỹ Khâm, chúng ta đi cầu xin Long lão thái thái đi! Năm năm nay, Ngữ Phù đối với bọn họ tốt như thế, không có công lao thì cũng có khổ công rồi! Nói không chừng Long lão thái thái sẽ kêu Long Dạ Tước bỏ qua cho Ngữ Phù.” Uông Nguyệt Dung bây giờ cũng nóng lòng cứu con gái ra.

Hơn nữa, trên người con bé vẫn còn vụ án bắt cóc, lỡ như thật sự điều tra ra có liên quan đến con, vậy thì sẽ thực sự vướng vào vòng lao lý rồi.

“Tôi làm gì còn mặt mũi đi cầu xin người nhà họ Long chứ?”

“Tôi đi, cho là phải bỏ cả khuôn mặt này, tôi cũng phải đi khẩn cầu bọn họ.” Uông Nguyệt Dung bây giờ chỉ muốn con gái bình an vô sự, sĩ diện gì bà cũng không thêm quan tâm nữa.

“Được rồi, thời gian thăm nuôi hết rồi, mời hai vị rời khỏi đi ạ!” Một viên cảnh sát đi đến mời bọn họ ra ngoài.

“Ba, mẹ, hai người cứu con, cứu con đi!” Tô Ngữ Phù đưa tay ra, cả khuôn mặt khẩn cầu nhìn ba mẹ đang đi ra.

“Ngữ Phù, con yên tâm đi! Mẹ không để con phải ngồi tù đâu.” Uông Nguyệt Dung nói xong, cũng mắt đỏ hoe, con gái là cục vàng bảo bối trong lòng bà từ nhỏ đến lớn, sao có thể chịu đựng nỗi khổ này chứ?

Đi ra khỏi đồn cảnh sát, khuôn mặt Tô Vỹ Khâm gần đến tái xanh, còn Ưông Nguyệt Dung thì nói rất kiên định, “Đưa tôi đến nhà họ Long, tôi muốn đến khẩn cầu Long lão thái thái, nói thế nào cũng vẫn phải cứu con gái chúng ta.”

“Được thôi! Cũng chỉ có thể thử thôi.” Tô Vỹ Khâm cũng không hi vọng con gái bị tù tội, nếu lỡ phải ngồi tù, cuộc đời nó sẽ coi như lưu lại một vết nhơ không thể nào xóa được.

Xe của Tô Vỹ Khâm chạy về phía cửa lớn nhà họ Long, Ưông Nguyệt Dung cũng không muốn chồng mình mất mặt, nên chỉ một mình bà đi vào trong.

Ưông Nguyệt Dung ở trong vườn hoa nhìn thấy lão thái thái, bất ngờ quỳ xuống, Long lão thái thái kinh ngạc nhìn bà ta, “Tô phu nhân, bà đang làm gì thế?”

“Lão thái thái, tôi xin bà hãy cứu con gái tôi với, nó bị bắt rồi, nếu bà không cứu nó, nó sẽ phải ngồi tù mất.” Ưông Nguyệt Dung tức khắc ép ra nước mắt.

Lúc này, từ trong đại sảnh ở phía sau bước ra bóng dáng của Tưởng Ân, “Tô muội muội, em đang làm gì thế? Mau đứng dậy nào.”

“Không, nếu hai người không đồng ý cứu Tô Ngữ Phù, tôi sẽ quỳ ở đây không đứng lên.” Ưông Nguyệt Dung nói với gương mặt cố chấp.

“Bà cũng phải nói Ngữ Phù đã xảy ra chuyện gì chứ?” Long lão thái thái nhìn bà ta hỏi.

“Ngữ Phù tuổi trẻ nông nổi, không hiểu chuyện, làm sai rồi, trước kia nó hồ đồ tìm một số người bắt cóc Tô Lạc Lạc, nhưng không ngờ người cũng không bắt cóc được, Tô Lạc Lạc đã báo cảnh sát bắt nó, bây giờ đang bị nhốt ở đồn cảnh sát đấy ạ!”

“Vậy bà cầu xin bọn tôi làm gì? Bà nên đi xin Tô Lạc Lạc chứ!”

“Vi chuyện này là Dạ Tước giúp Tô Lạc Lạc, Tô Lạc Lạc từ lâu đã hận cả nhà chúng tôi rồi, tôi cũng chỉ có thể cầu xin hai người tìm Dạ Tước, khuyên cậu ấy nói chuyện với Tô Lạc Lạc, bỏ qua cho Ngữ Phù nhà chúng tôi với!” Ưông Nguyệt Dung khóc nhoe cả mặt.

“Vậy Tô Lạc Lạc có bị thương không?”

“Không có, cô ta rất khỏe mạnh, lão thái thái, Ngữ Phù nhà chúng tôi rất mực hiếu thảo với hai người, nó đã xem mọi người là người trong nhà từ lâu rồi, tôi chỉ hi vọng mọi người cứu rồi nó, nếu chỉ là bắt giữ tạm giam một thời gian để cho nó học bài học thì cũng được rồi, chứ không thể bắt nó ngồi tù được!”

“Được thôi! Chuyện này chị sẽ gọi điện hỏi Dạ Tước, xem là như thế nào.” Tưởng Ân nói xong, dìu bà ta đứng dậy.

Ưông Nguyệt Dung lại lau nước mắt, ẩm ức cực độ, “Vậy thì tốt quá, vậy em đợi tin tốt của chị.”

“Được rồi, em về trước đi, có tin gì chị sẽ gọi cho em.” Tưởng Ân khuyên một tiếng.

Ưông Nguyệt Dung rời khỏi, Long lão thái thái nhìn Tưởng Ân nói, “Gọi điện thoại hỏi xem!”

Tưởng Ân lấy điện thoại gọi cho số của Long Dạ Tước.

“Mẹ! Có việc gì sao?” Giọng của Long Dạ Tước truyền từ đầu dây bên kia.

“Dạ Tước, mẹ muốn hỏi con, chuyện Tô Ngữ Phù bị bắt nhốt, con có biết không?”

“Người nhà họ Tô đến khẩn cầu sự giúp đỡ của mọi người đấy à?” Giọng Long Dạ Tước không vui. “Vừa mới đến, nghe nói Tô Ngữ Phù có thể sẽ phải ngồi tù.” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159

21159.

“Đúng vậy.” Giọng Long Dạ Tước trầm thấp.

“Vừa rồi Tô phu nhân đột nhiên chạy đến cầu cứu bà nội con, kêu con khuyên nhủ Tô Lạc Lạc tha cho Tô Ngữ Phù, chuyện này con xem có thể thỏa hiệp được không?” Tưởng Ân nói với con trai.

“Mẹ à, chuyện này là con làm hết, bắt Tô Ngừ Phù vào đồn cảnh sát cũng là ý của con, thế nên chuyện này không có gì để thương lượng.” Long Dạ Tước nói với giọng rất kiên định.

“Giờ cơ? Là con làm cả sao? Dạ Tước, Ngừ Phù nếu không làm chuyện gì quá đáng lắm, con vẫn cứ nên nghĩ đến tình nghĩa xưa mà bỏ qua cho nó đi!” Tường Ân cũng là loại người không muốn làm lớn chuyện lên.

Giọng Long Dạ Tước lạnh đi mấy phần, “Mẹ à, mẹ nói với bà nội, bắt luận người nhà họ Tô cầu xin như thế nào cũng không cần quan tâm, Tô Ngừ Phù sẽ phải đối mặt với lao tù, con tuyệt đối không bỏ qua cho cô ta đâu.”

Tường Ân nghe thấy giọng điệu không hề cho cơ hội thương lượng của con trai, có chút bất ngờ, trong lòng con trai đã để tâm và bảo vệ Tô Lạc Lạc đến thế rồi sao?

“Thật sự không thể thương lượng thêm được sao? Dù gì năm năm nay nhà họ Tô đối với mẹ và bà nội con đều rất tận tâm, chúng ta cũng không thể không báo đáp gì mà!”

“Mẹ, sự hiểu thuận mà bọn họ đối với mọi người đều là đóng kịch cả, không phải thành tâm đâu, thế nên mọi người cũng không cần để tâm làm gì.

“Nói thì nói thế, năm năm nay Tô Ngừ Phù luôn tặng quà cho nhà họ Long chúng ta, tuy chúng ta không thiếu nhưng con bé cứ luôn mang đến, tính ra thì tiền lễ vật cũng có mấy triệu tệ rồi, dù gì cũng không thể coi như không có gì được.”

Đầu dây bên kia Long Dạ Tước nghe giọng mẹ có chút khó xử, anh trầm giọng nói, “Được rồi! Con có thể miễn việc ngồi tù cho Tô Ngừ Phù, nhưng người nhà họ Tô nhất định phải công khai xin lỗi Tô Lạc Lạc, nói rõ chuyện của năm năm trước, nếu không con nhất định sẽ không buông tha cho Tô Ngừ Phù.”

“Được rồi, ta sẽ nói lại cho bọn họ nghe, Dạ Tước à, con xem có dịp thì có phải nên dẫn Tô Lạc Lạc về đây, để ta và bà nội con xem mặt cái không?”

“Mẹ ơi, chuyện này sau này sẽ sắp xếp nhé!”

“Sao thế? Cô ta không chịu gặp mặt chúng ta à?”

“Hiểu lầm ngày trước có hơi lớn, cho cô ấy chút thời gian thích ứng đi ạ!”

“Được thôi! Tìm một thời cơ thích hợp dẫn cô ấy về đây nhé!” Tường Ân cũng vì ngày trước chỉ nghe lời phiên dịch của Tô Ngừ Phù mà đã hiểu lầm cô rất nhiều, giờ cảm thấy rất ăn năn. Bà lập tức gọi điện cho Uông Nguyệt Dung, truyền đạt lại lời nói của Long Dạ Tước, Uông Nguyệt Dung ở đầu dây bên kia không ngờ rằng Long Dạ Tước vẫn nhớ khăng khăng chuyện của năm năm trước, bà do dự một lúc, và cũng đồng ý, “Được thôi, chị nói với Dạ Tước, chỉ cần thả Ngừ Phù của chúng tôi ra, chúng tôi sẽ đến trước mặt Tô Lạc Lạc xin lỗi.”

Nghe xong câu này, cái nhìn của Tường Ân với người nhà họ Tô có thay đổi ngay, hóa ra năm năm trước người thực sự chịu áp lực không phải Tô Ngừ Phù mà là Tô Lạc Lạc.

Trong biệt thự. Tô Lạc Lạc chuẩn bị xong bữa cơm tối, hai nhóc con rửa tay ngồi vào bàn, Tô Lạc Lạc nhìn thấy hai nhóc mũm mĩm, thầm nghĩ thức ăn trong trường quá bổ dưỡng rồi mà! Hai nhóc con này thấy rõ là có tròn trịa hơn, khiến cô không muốn để bọn trẻ ăn quá nhiều trong bữa cơm tối, lỡ như phát triển theo hướng béo phì, ngũ quan xinh đẹp thế nào thì cũng bị trừ điểm thôi!

“Mami, con muốn đùi gà.” Tô Tiểu Hinh đưa tay chỉ đùi gà trong canh.

“Tiểu Hinh, con không thể cứ ăn thịt được! Bây giờ chúng ta phải ăn nhiều rau xanh vô, biết chưa? Ăn nhiều rau xanh tốt cho sức khỏe nhé!” Tô Lạc Lạc không cho đùi gà cho bé con, chuẩn bị gấp rau cho nhóc.

Cái miệng nhỏ của Tô Tiểu Hinh lập tức chu lên, vô cùng không vui, “Con không muốn, con muốn ăn đùi gà thôi!”

Người đàn ông ở kế bên nhìn Tô Lạc Lạc không hiểu, “Cô cho con ăn đi!”

“Không được, con gái mập quá không đẹp, nên ăn ít thịt, ăn nhiều rau xanh.” Tô Lạc Lạc nói xong, nhìn về phía Tiểu Hinh, “Tiểu Hinh, chúng ta ăn nhiều rau xanh được không nè!”

Tô Tiểu Hinh nói kiên định, “Con muốn ăn đùi gà.”

Tô Lạc Lạc cũng không cho con gái ăn, nhìn nhóc con nói, “Ăn rau xanh.”

“Ăn đùi gà.”

Tô Tiểu Sâm lẳng lẳng ngồi ăn món tôm yêu thích của cậu nhóc, đôi tay nhỏ đang bận lột vỏ.

Long Dạ Tước không nhịn được mà bật cười thành tiếng, nhìn hai mẹ con cứ căng nhau không có kết quả, anh đứng dậy, cầm lấy chén của Tô Tiểu Hinh, vớt đùi gà trong canh cho vào chén, “Ăn đi con.”

Tô Lạc Lạc quay đầu liếc anh ta một cái, rồi lại dỗ con, “Tiểu Hinh, chúng ta ăn đùi gà xong vẫn phải ăn nhiều rau xanh nhé, được không?”

Tô Tiểu Hình miệng gặm đùi gà, nhưng cũng rất kiên định lắc đầu.

“Hôm nay mami mua cho con rất nhiều đầm công chúa xinh đẹp, nếu con mập quá thì sẽ mặc không vừa, vậy thì con sẽ không được mặc nữa đâu đó! Nếu ăn một ít rau xanh, con sẽ không bị mập, mấy cái đầm công chúa đó con cũng sẽ mặc vừa cả.” Tô Lạc Lạc vừa cười vừa hù dọa.

Tô Tiểu Hình ngay lập tức mở mắt sáng trưng, “Thật sao ạ?”

“Thật mà! Ít nhất cũng có bảy tám cái đầm đó, nếu con mặc không vừa thì uống ghê cơ, mami phải tặng cho bạn nhỏ khác mặc rồi.”

“Không muốn, con muốn mặc.” Tô Tiểu Hình ngang tàng chặn mami lại.

“Vậy có muốn ăn rau xanh không?”

“Dạ! Con muốn ăn.”

Tô Lạc Lạc hài lòng nở nụ cười, nhìn thấy con trai ăn hết cả đĩa tôm, cô cũng nói với con trai, “Tiểu Sâm, con cũng vậy, ăn nhiều rau xanh vào.”

“Được ạ!” Tô Tiểu Sâm cầm đũa lên gấp rau bó xôi, người đàn ông bên cạnh ngậy người nhìn thấy cô ta giải quyết được con gái, cổ nhin con cười.

Ăn cơm xong, Tô Lạc Lạc đang dọn dẹp đồ trong nhà bếp, phía sau, Long Dạ Tước vòng tay đứng sau lưng cô, “Có chuyện này muốn thảo luận với cô.”

“Nói đi!” Tô Lạc Lạc quay đầu lại nhìn anh.

“Tôi tính để người nhà họ Tô xin lỗi cô, sau đó, chỉ tạm giam Tô Ngữ Phù một tháng, miễn cho cô ta việc ngồi tù.”

Thân hình đang rửa chén của Tô Lạc Lạc khựng lại, tiếp đó, cô lắc đầu, “Tôi không tiếp nhận lời xin lỗi của bọn họ.”

“Người nhà họ Tô đi cầu xin mẹ và bà nội tôi, tôi không thể không nể mặt.”

“Nếu anh thích Tô Ngữ Phù thì anh cứ nói thẳng, dù gì hai người cũng là người yêu của nhau năm năm rồi, tình cảm sâu đậm, tôi có thể hiểu được, chuyện này anh tự mình quyết định đi.” Tô Lạc Lạc hậm hực một tiếng.

Long Dạ Tước có phần sa sầm lại khuôn mặt anh tuấn, giận dữ nói, “Tôi làm như thế không liên quan gì đến Tô Ngữ Phù cả.”

“Dù gì bắt cô ta vào tù cũng là anh, anh muốn thả cô ta ra, tự anh quyết định là được thôi mà.” Trong lòng Tô Lạc Lạc thực sự có chút nổi giận, người nhà họ Tô cầu xin một cái là có thể thả Tô Ngữ Phù ra sao? Cô ta xấu xa đến thế, đáng lẽ phải cho cô ta bài học chứ. Long Dạ Tước nghe ra sự giận dữ trong câu nói của cô, bất ngờ hai tay anh ôm lấy cô, kéo cô gái sắp đi ra nhà bếp vào lòng, ánh mắt anh khóa chặt lấy cô, nói, “Muốn tôi nói mấy lần đây, tôi không có chút tình cảm gì với Tô Ngữ Phù, cô còn muốn tôi chứng minh như thế nào nữa?” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160

21160.

Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, "Anh không cần phải chứng minh mà! Nói chung tôi cũng không để ý, tôi cũng không phải người gì của anh hết!"

Câu nói này, có thể hơn cả bất kì câu nói sắc bén nào đâm vào trong tim của người đàn ông, anh có chút nóng nảy nói, "Cô làm gì mà không là gì của tôi? Cô là mẹ của con tôi."

Tô Lạc Lạc cạn lời, vậy đó là quan hệ gì?

"Đừng quên là, tôi còn là ân nhân cứu mạng của cô đó." Long Dạ Tước có chút rồi hơi mà lên tiếng lần nữa.

Điểm này, Tô Lạc Lạc ngược lại không có gì để nói, cô lùi lại một bước, ngẩng đầu nhìn anh, "Được, anh làm chủ đi! Là muốn bỏ qua cho Tô Ngữ Phù, hay là muốn cô ta ngồi tù, chỉ là chuyện một câu nói của anh mà thôi."

Trong lòng của Long Dạ Tước dần đo rất dữ dội, anh đột nhiên nắm lấy cánh tay cô, "Cái chuyện này tôi muốn cô ra quyết định, lấy quyết định của cô làm chính."

Tô Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn anh, "Được, quyết định của tôi là, nên xử thế nào thì xử như vậy."

Long Dạ Tước hơi bất ngờ, anh vô vọng nói, "Được! Vậy thì nghe theo lời cô mà làm."

Tô Lạc Lạc nói xong, nghĩ một hồi ngẩng đầu nhìn anh, "Anh không phải là đã đồng ý với bà anh và mẹ anh rồi chứ!"

"Nếu như đây là quyết định của cô, tôi sẽ nói cho bọn họ nghe, không bỏ qua cho Tô Ngữ Phù." Long Dạ Tước nói xong, quay người ra muốn gọi điện thoại.

Tô Lạc Lạc nghĩ một hồi, nếu như anh ta lại gọi điện thoại về đó, vậy không phải là làm anh ta trở thành người nói không giữ lời trước mặt cha mẹ và bà nội sao? Người nhà họ Long nói hộ cho, đó là vì Tô Ngữ Phù sống cùng bọn họ năm năm, cộng thêm, Tô Ngữ Phù chắc chắn cũng được bọn họ yêu thích rồi!

"Thôi đi, anh đã nói như vậy rồi thì theo anh nói đi! Bất giam một tháng, và anh kêu cô ta xin lỗi trước mặt tôi, đảm bảo sau này không được đụng vào tôi." Tô Lạc Lạc nói với người đàn ông đang cầm điện thoại đang tính gọi đi thông báo.

Long Dạ Tước ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, đột nhiên thông suốt chuyện gì đó nhoen miệng cười, "Cô đây là đang xót cho tôi đó hả?"

Tô Lạc Lạc đứng hình cái, hứ một tiếng, "Anh nghĩ nhiều rồi đó."

"Vậy tại sao cô lại đột nhiên thay đổi chủ ý?"

"Giam Tô Ngữ Phù một tháng, đã cho cô ta một bài học rồi, tôi chỉ muốn sống những ngày bình yên, cũng không muốn kết thù oán với nhà họ Tô." Tô Lạc nghĩ như vậy, thật ra, vừa rồi vẫn còn nghĩ đến cảm nhận của anh ta.

Nhưng cô sẽ không thừa nhận đâu.

Long Dạ Tước nghe thấy lời nói cứng rắn của cô, nhưng trong lòng có chút vui vui, chỉ ít, người con gái này có chút quan tâm đến anh rồi.

Sau khi lên lầu, hai đứa trẻ trong tòa thành nhỏ chơi xếp gỗ, Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc chia ra tắm rửa cho hai đứa con, những tháng ngày có con thì cuộc sống cũng trở nên rất có quy luật.

"Ma mi, con có thể mặc mấy cái váy đó không? Con không mặc, mẹ xem này, con có phải không mặc không?" Tô Tiểu Hinh còn ghi nhớ những cái váy công chúa đẹp đẽ, cô bé ngồi trong buồng tắm, thân hình nhỏ nhắn mập ú nụ, trừ cái khuôn mặt tinh tế dễ thương, trên người cô bé có hơi dư thịt.

Tô Lạc Lạc nhìn cười nhìn con gái, "Uhm! Không mặc lắm, sau này ăn nhiều rau xanh càng tốt nè."

"Dạ! Con sẽ bắt đầu ăn rau xanh." Tô Tiểu Hinh ngoan ngoãn nghe lời

Còn trong phòng tắm của phòng ngủ chính, Long Dạ Tước dùng bàn tay to lớn giúp con trai chà sạch cơ thể, Tô Tiểu Sâm lấy theo một con thuyền nhỏ để ở trên chơi đùa, một lớn một nhỏ rất đẹp trai, hình ảnh rất ấm áp đáng yêu.

"Ba à, ba tới lúc nào theo đuổi được mẹ vậy! Ba cũng hơi kém cỏi quá đó! " Tô Tiểu Sâm đột nhiên lên tiếng nói.

Long Dạ Tước đang chà cái mông nhỏ, nghe thấy lời này, lập tức hét ngay một cái vào mông, "Dám nói như vậy với ba con à, không muốn làm ăn nữa rồi sao."

Tô Tiểu Sâm lập tức ngồi lại xuống nước, có chút không phục nói, "Con nói sự thật mà, ba mà không cố gắng theo đuổi mami, mami sẽ bị người chú khác theo đuổi được đó, đến lúc đó, ba đừng có khóc."

Long Dạ Tước nhìn con trai ra vẻ người lớn, có chút cạn lời, "Ai nói ta không theo đuổi được mẹ con? Ta chỉ là vẫn chưa bắt đầu hành động thôi." Nói xong, Long Dạ Tước lập tức hí mắt lại, một khuôn mặt lo lắng nhìn con trai, "Con vừa nói cái người chú kia đang theo đuổi mẹ con à?"

"Chú Dạ à! Chú ấy vừa đẹp trai vừa có tiền, còn là ngôi sao, đừng nói mami thích chú ấy, rất nhiều con gái cũng rất thích chú ấy." nói xong, lại bồi thêm một câu, "Đến con và Tiểu Hinh cũng thích chú ấy!"

Mặt anh tuấn của Long Dạ Tước lập tức tối sầm đi mấy phần, "Hai đứa các con không được thích anh ta."

"Tại sao vậy?"

"Vì anh ta là tình địch của ba các con."

"Ba à vậy là ba không có tự tin à?" Tô Tiểu Sâm cười híp mí mà nhìn ba của nó.

"Ai nói vậy?"

"Thật sao? Vậy ba có thể làm cho mami trong vòng một tháng, nói với ba là mẹ yêu ba, ba từ đó không?"

“Đó là chuyện đương nhiên.” Long Dạ Tước tự tin nháy mắt.

“Ba à không được nói lời không giữ lấy lời! Từ hôm nay bắt đầu, nội trong vòng một tháng, nếu như không thể làm cho mami nói tôi yêu anh, vậy ba sẽ thừa nhận mình rất kém cỏi á!”

Long Dạ Tước không ngờ bị con trai kích tướng một lần, anh vỗ vào mông của con, “Đứng dậy mặc đồ.”

Tô Tiểu Sâm đứng dậy, Long Dạ Tước cầm lấy khăn tắm quần lấy cậu, Tô Tiểu Sâm đứng trên giường nhảy tung tung, Long Dạ Tước chọn cho cậu một bộ quần áo nhỏ

“Ba à, ba với mami lúc nào cùng ngủ chung á!”

Long Dạ Tước không muốn mất uy trước mặt con trai, anh nhoen miệng cười, “Rất nhanh thôi.”

“Uhm! Ba à, ba nhanh chóng theo đuổi được mami á! Đừng để chú Dạ theo đuổi được.”

“Vậy bọn con rất hi vọng ta theo đuổi được mami, hay là hi vọng cái chú Dạ theo đuổi được?”

“Mami thích ai, chúng con cũng thích người đó.” Tô Tiểu Sâm đối với Dạ Trạch Hạo cũng rất yêu thích.

Khuôn mặt anh tuấn của Long Dạ Tước lập tức tối sầm đi mấy phần, có chút không khách khí mà đánh vào cái mông nhỏ của cậu.

“Mami, ba đánh con...” Tô Tiểu Sâm lập tức hướng về cửa kêu to.

Long Dạ Tước cạn lời mà nhìn con trai cáo trạng, bế cậu từ trên giường xuống, Tô Tiểu Sâm mang đôi dép vào là chạy đến phòng của Tô Lạc Lạc.

Tô Lạc Lạc đang thổi khô tóc cho Tô Tiểu Hinh, Tô Tiểu Sâm cũng không hề cáo trạng, chỉ là cậu bây giờ không muốn bị ba đánh mông thôi, trốn vào phòng của mẹ mới là an toàn.

Cho hai đứa trẻ thổi khô tóc xong, cho vào trong phòng hết rồi, Tô Lạc Lạc cho bọn nhỏ nằm lên giường bắt đầu ngủ, mà cô cũng có chút mệt, tính là tắm sớm rồi đi ngủ.

“Chúc mami ngủ ngon.”

“Ngủ ngon! Ngày mai gặp.” Tô Lạc Lạc hôn một cái vào trán của hai đứa trẻ, “Không được đá chân nghe chưa?”

Ổn định xong hai đứa nhỏ, Tô Lạc Lạc mở cửa phòng ra ngoài, vừa mới đi ra ngoài, thì nhìn thấy dưới ánh đèn tường, một thân hình dài to cao dựa vào đó, Tô Lạc Lạc giật mình, “Anh muốn làm gì?”

“Vết thương của tôi đau, vào phòng tôi giúp tôi kiểm tra một chút.” Long Dạ Tước nói với cô.

Tim của Tô Lạc Lạc thắc chặt, người đàn ông này lại giờ trò gì nữa? Vết thương của anh cũng tốt được mấy ngày rồi, không phải nhanh khỏi rồi sao?

“Thật không đó? Có phải là lại rách ra không?”

“Có thể vừa rồi lúc ôm con làm rách rồi.” Long Dạ Tước gật đầu, ánh mắt âu sầu tỏa ra một loại mê hoặc và mị lực. Tô Lạc Lạc không dám trực diện nhìn vào mắt anh, nói với anh, “Được rồi! Tôi xem cho anh.” Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161

21161.

Lúc này, đã là thời gian nửa đêm, bốn bề im lặng không tiếng động, Tô Lạc Lạc theo Long Dạ Tước vào phòng của anh, anh ấn cái đèn thủy tinh phát sáng, ánh sáng màu vàng ấm áp chiếu xuống.

Tô Lạc Lạc nhìn Long Dạ Tước ngồi trên ghế sofa, cô ngồi xuống kế bên anh.

Long Dạ Tước đưa cánh tay dài cởi nút áo của anh, Tô Lạc Lạc bất giác có chút xấu hổ mà quay mặt qua chỗ khác, thân hình người đàn ông này làm người khác không cách nào nhìn trực diện.

Tại vì lo sợ nhìn nhiều hơn một cái sẽ sản sinh tà niệm.

Long Dạ Tước nhìn thấy cô xoay mặt đi, có chút không vui nói, "Nhanh chóng kiểm tra vết thương."

Tô Lạc Lạc chỉ có thể nghiêng người qua, nhìn cơ bắp của anh vừa săn chắc vừa cứng cáp, cô thật sự muốn dùng ngón tay đâm chọc, thử xem có phải giống như nhìn thấy sức lực cứng rắn như vậy.

Chẳng qua, cô không hề muốn làm ra những việc khiến người đàn ông này hiểu lầm, ánh mắt của cô rơi lên vết thương anh ta, cũng không thấy máu chảy ra nữa, cô nói với anh, "Tôi giúp anh thay một cái băng gạc, băng mới lại một cái vậy!"

"Uhm!" Long Dạ Tước đồng ý.

Tô Lạc Lạc nhanh chóng đi lấy rượu thuốc, từ bên trong cầm lấy một con dao, nhẹ nhàng mà cắt băng gạc ra, nhìn một cái, thấy hồi phục rất tốt.

"Không sao, vết thương của anh hồi phục không tồi, không còn ra máu nữa rồi." Tô Lạc Lạc nói với anh.

Một đôi người đen sâu khóa chặt cô, nhìn thấy biểu cảm của cô vừa nghiêm túc vừa đáng yêu, cổ họng của anh chuyển động hai lần, Tô Lạc Lạc bắt đầu giúp anh băng bó, thủ pháp của cô không tồi, nhìn có vẻ rất chuyên nghiệp.

"Được rồi, sau này chú ý một chút, nếu không là lại bị rách ra, anh như vậy, vết thương sẽ khó lành lắm." Tô Lạc Lạc khuyên nhủ, cúi người thu dọn đồ trên bàn.

Đột nhiên, trên đầu xuất hiện một bóng hình, Tô Lạc Lạc bất ngờ ngẩng đầu, hai cổ tay của cô phân biệt bị hai cánh tay người đàn ông khóa chặt, một giây sau.

Đến muốn vùng vẫy cô cũng ko làm được, bị người đàn ông ấn ép xuống ghế sofa.

"Long Dạ Tước, anh làm gì vậy! Bỏ tôi ra, không được lộn xộn." Tô Lạc Lạc lập tức tức giận mà kêu nhỏ.

"Cái gì là lộn xộn?" Người đàn ông cười nhẹ một tiếng, cúi đầu xuống đôi môi lấp láy của cô, bình thần ép hôn một cái, sau đó, ngẩng đầu cười nhìn cô, "Cái này có tính là lộn xộn không?"

"Anh..."

Sao đó, tiếp đến, nụ hôn nóng bỏng của người đàn ông rơi vào chỗ xương đòn cô, cười hỏi cô, "Cái này là lộn xộn không?"

Tô Lạc Lạc cảm giác người đàn ông này vẫn muốn hướng xuống phía dưới hơn nữa, cô nhanh chóng kêu một tiếng, "Tính, đều tính là lộn xộn, anh bỏ tôi ra."

"Con gái mấy người không phải thích đàn ông lộn xộn à?" Long Dạ Tước nhếch miệng cười.

Tô Lạc Lạc lập tức nhìn anh cạn lời, "Mới không phải đó!"

"Tô Lạc Lạc, cô cũng hai mươi bốn tuổi rồi, cô nhất định cũng có yêu cầu về phương diện đó chứ, vừa may tôi cũng có, vì vậy, chúng ta sao không vui vẻ cùng nhau? Sống cuộc sống vợ chồng?" Long Dạ Tước nhẫn nại mà thuyết giáo.

Tô Lạc Lạc từ từ mở to mắt ra, tức hồng hộc trừng mắt nhìn anh, "Tôi mới không có, tôi cả đời này cũng không cần."

"Đó được coi là chuyện đẹp đẽ nhất trên thế giới này, cô xác định là không muốn thử?"

Tô Lạc Lạc nhìn anh giận dữ nói, "Trong mắt của tôi, đó là chuyện ghê tởm, năm năm trước, anh đã làm cho tôi gặp ác mộng sâu sắc, anh đừng nghĩ tôi sẽ còn thích mấy chuyện này."

Long Dạ Tước lập tức nghĩ đến chuyện đêm đó năm năm về trước, anh như sói như hổ mà muốn cô hết lần này đến lần khác, bây giờ nghe cô nhắc đến như vậy, lại trở thành ác mộng của cô?

"Tôi có yếu đến vậy không?" Long Dạ Tước lại nghĩ rằng năng lực của bản thân không đủ làm cô thấy đủ.

Tô Lạc Lạc nghe ra được, lập tức má cô đỏ hồng, "Không liên quan đến chuyện này, nói chung, cả đời tôi cũng bị ám ảnh, toàn bộ là tại anh."

"Tôi có trách nhiệm xóa bỏ nỗi ám ảnh của cô, tin tưởng tôi, tôi sẽ làm cô mãn nguyện." Long Dạ Tước cảm thấy bản thân có trách nhiệm rất lớn.

Tô Lạc Lạc vùng vẫy vì bị anh khóa chặt bàn tay, "Bỏ tôi ra, anh tốt nhất cái gì cũng đừng làm, nếu không, cả đời này tôi đều hận anh."

Long Dạ Tước nghe ra quyết tâm của cô, anh thả cô ra, khuôn mặt có chút phức tạp mà nhìn chăm chăm cô, "Cô xác định cả đời này không cần đến đàn ông nữa à?"

"Xác định, rất là khẳng định luôn." Tô Lạc Lạc nói xong, đứng dậy rồi đi, cũng không dọn dẹp rượu thuốc nữa.

Nhưng mà sau khi đi ra ngoài cánh cửa, Tô Lạc Lạc phát hiện tim đập có chút nhanh, không lẽ vì nụ hôn vừa rồi của anh ta? Không, cô làm sao có thể có phản ứng như vậy được?"

Tim Tô Lạc Lạc có chút rối mà quay về phòng, xoay qua xoay lại có chút ngủ không được, đều do người đàn ông quá đáng ghét, sau này không cho phép để anh ta có cơ hội được lợi nữa.

Buổi sáng.

Long Dạ Tước nhận được điện thoại của mẹ, nhà họ Tô bên đó nhận lời rồi, Long Dạ Tước vốn dĩ nghĩ rằng Tô Vỹ Khâm và Uông Nguyệt Dung xuất hiện để xin lỗi Tô Lạc Lạc, nhưng bây giờ cô không muốn đối diện với hai người đó, cái chuyện này thì bỏ qua trước, đợi Tô Ngữ Phù ngồi tù xong xuôi, mới qua đây xin lỗi cô.

Vợ chồng Tô Vỹ Khâm nghe nói Long Dạ Tước đồng ý miễn tội lao tù cho con gái, đều nhẹ nhõm cả người, còn bây giờ, chỉ bị bắt giam có một tháng, đối với con gái đó là sự trừng phạt nhẹ nhất rồi.

Buổi trưa, Long Dạ Tước đến công ty, Tô Lạc Lạc một mình ở nhà xem sách, đang xem, đột nhiên điện thoại cô vang lên, cô lấy lên xem, thì ra là chị Mai mấy ngày không liên hệ, chị ta sao lại điện thoại cho cô vậy?

"Alo, chị Mai." Tô Lạc Lạc vẫn rất là khách khí mà nhận điện.

"Lạc Lạc, cô ở nhà không?"

"Có ả!"

"Cô có ở không qua xem Dạ Trạch Hạo được không? Anh ta bị thương rồi."

"Cái gì? Anh ta tại sao lại bị thương?"

"Hôm qua bộ phim mới anh khởi quay ngày thứ nhất, một cảnh quay đụng xe, anh đụng thương chân trái, sáng sớm vừa từ bệnh viện về nhà anh ta rồi, anh lại không cho bất kì ai đến thăm, tôi nghĩ, cô đi, anh ta nhất định sẽ hoan nghênh."

"Nghiêm trọng không?"

"Tuy là không bị thương đến xương, nhưng cũng coi là nghiêm trọng đó, cô nhanh đi xem xem anh ta đi!"

"Được! Tôi bây giờ sẽ đi xem anh ta."

"Tôi một chút nữa kêu trợ lý gửi một chút đồ ăn qua, cô nấu một chút canh dinh dưỡng cho anh ta uống, để anh ta bồi bổ thân thể."

"Được rồi! Tôi biết rồi." Tô Lạc Lạc nói xong, cúp điện thoại.

Một trái tim đã bay đến người của Dạ Trạch Hạo rồi, anh ta làm sao mà bị thương rồi?

Tô Lạc Lạc chạy đến cửa nhà Dạ Trạch Hạo, vươn tay nhấn chuông, mặt cô hướng đến ống kính camera nói, "Dạ Trạch Hạo, là tôi, mở cửa đi."

Cửa tách một tiếng mở ra, Tô Lạc Lạc nhanh chóng đẩy cửa đi vào trong, đi đến cái ghế sofa ở đại sảnh, chỉ thấy một cái chân của Dạ Trạch Hạo bị bó bột thạch cao, ngồi ở đó nghe nhạc.

Tô Lạc Lạc nhanh chóng ngồi vào kế bên anh, nhìn vào cái chân của anh, quan tâm mà hỏi han, "Nghiêm trọng không?"

Dạ Trạch Hạo lấy tai nghe ra nhìn cô, "Em sao lại qua đây rồi?"

"Chị Mai gọi điện thoại cho tôi, cô ấy nói anh không muốn ai đến chăm sóc anh, anh tại sao lại nhẫn tâm như vậy, anh bị thương đó!" Tô Lạc Lạc có chút giận nói. Góc miệng của Dạ Trạch Hạo nở nụ cười im lặng, anh biết là chị Mai sẽ làm như vậy, mà khi chị Mai cầu xin cô ấy, cô ấy sẽ động lòng mà qua đây chăm sóc anh. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162

Thứ mà anh muốn chẳng qua là được một mình cô chăm sóc thôi.

“Vậy chị ấy còn nói cái gì nữa không?”

“Một chút nữa sẽ có trợ lý đem rau cải đến, tôi sẽ nấu chút canh dinh dưỡng cho anh để bổ thân thể.” Tô Lạc Lạc nói xong, lại nhìn chăm chăm cái chân của anh hỏi, “Rất cuộc có nghiêm trọng không?”

“Khá nghiêm trọng đó, tôi phải xin nghỉ phép nửa tháng.”

“Anh làm gì mà không cẩn thận vậy?” Tô Lạc Lạc thờ dãi nói.

“Em tưởng rằng làm ngôi sao dễ lắm sao? Cảnh đánh đấm mà mọi người thấy trên phim ảnh, đó không phải là trò đùa đâu, mà là đánh thật đó.” Dạ Trạch Hạo nói ai oán.

Tô Lạc Lạc nghe vậy, trong lòng cũng biết được, ngôi sao đóng phim cũng không dễ gì, cô chỉ có thể nói, “Vậy anh nghỉ ngơi cho tốt một khoảng thời gian đi! Trước khi chân chưa lành, anh không được đi đâu hết.”

Dạ Trạch Hạo bị mệnh lệnh bá đạo của cô như thế nhưng anh lại tâm trạng rất tốt mà đồng ý với cô, “Được, nghe em hết.”

Tô Lạc Lạc nghe thấy vậy, bất giác bồi thêm một câu, “Tôi cũng chỉ là nghĩ cho anh thôi.”

“Anh biết rồi, em quan tâm anh.” Dạ Trạch Hạo cười rất hấp dẫn người.

Tô Lạc Lạc có chút bó tay với anh, rõ ràng là chuyện không có gì yêu thương tha thính cả, mà cách nói của anh lại khiến nó trở nên đầy màu hồng vậy.

Một tiếng đồng hồ sau, trợ lý gửi rau cải đến, rất nhiều, Tô Lạc Lạc đem toàn bộ vào trong nhà bếp, sau đó chọn mấy thứ để bắt đầu nấu.

Dạ Trạch Hạo ngồi trên sofa, kê bên anh để hai cây nạng, để anh có thể chống đi khi muốn làm gì đó, vẫn có thể tự do mà hoạt động.

Tại tập đoàn Long Thị, Long Dạ Tước xem một bảng lịch trình tiệc com vô vị, nói với trợ lý, “Giúp tôi từ chối hết!”

“Vậy Long tổng ngài dự định đi đâu dùng com trưa?”

“Tôi tự mình biết sắp xếp.”

Long Dạ Tước nói xong, buổi chiều anh cũng không có chuyện gì quan trọng, bây giờ, không biết tại sao, anh chỉ có một cảm giác muốn bên cạnh Tô Lạc Lạc, giống như bất cứ chuyện gì, đều có thể nghĩ đến muốn cùng làm với cô đầu tiên.

Anh nghĩ, trong lúc này, cô chắc chắn vẫn đang ở nhà lo com trưa ăn cái gì đây! Lúc này đây, anh vừa may có thể về đó đưa cô ra ngoài, sau đó đi đến nhà hàng lần trước ăn một bữa.

Nếu như đã là dùng bữa, có người cùng ăn, sẽ càng thấy con tim dễ chịu hơn.

Long Dạ Tước cũng không gọi điện thoại thông báo trước, cầm lấy chìa khóa xe xuống lầu, anh lái chiếc xe màu đen thể thao, trực chỉ hướng về nhà.

Tại nhà của Dạ Trạch Hạo, Tô Lạc Lạc đã chuẩn bị xong thức ăn rồi, bắt đầu xào cải.

Dạ Trạch Hạo nghe thấy động tĩnh trong bếp, rất mong chờ bữa com trưa được ăn gì.

Hơn nữa, cái loại cảm giác giống nhà này cũng rất tuyệt.

Điện thoại của Tô Lạc Lạc đột nhiên vang lên, do vì âm thanh không lớn, Tô Lạc Lạc trong nhà bếp không nghe thấy, Dạ Trạch Hạo cầm lấy cái túi của cô, tìm thấy điện thoại nhấc vào chế độ im lặng, rồi nhìn vào tên người gọi đến.

Anh nhoen miêng hứ một tiếng, bỏ điện thoại vào túi của cô, còn tiếng chuông điện thoại bị điều chỉnh thành im lặng.

Long Dạ Tước sắp về đến nhà, thấy cô ấy cứ không nghe điện thoại, khuôn mặt có vẻ khó coi, cái người con gái này làm sao rồi? Có ý không nghe điện thoại của anh?

Xe thể thao Long Dạ Tước chạy vào trong con đường lớn vào biệt thự, chạy đến cửa đại sảnh, Long Dạ Tước xuống xe, vừa đi vào trong đại sảnh của biệt thự, anh liền có một loại dự cảm, cô ấy không ở nhà.

Sắc mặt Long Dạ Tước tối sầm xuống, cái người con gái này chạy đi đâu nữa rồi?

Long Dạ Tước lại lấy điện thoại ra tiếp tục gọi vào số của Tô Lạc Lạc, điện thoại thông rồi, nhưng vẫn không nghe máy.

Chết tiệt, cái loại cảm giác, làm người ta thấy tức và phiền não.

Long Dạ Tước lập tức hí mắt suy nghĩ, không lẽ cô ta đi kiếm bạn bè rồi? Đột nhiên, Long Dạ Tước nghĩ đến cửa lớn của anh có gắn máy quan sát, nhìn một cái không phải là biết rồi sao?

Long Dạ Tước đi đến thư phòng của mình, mở máy vi tính ra xem thì nhìn thấy không có ai đến đón cô cả, mà là cô tự mình chạy ra ngoài.

Không có công cụ giao thông, có thể đi đâu? Trừ nhà của Dạ Trạch Hạo, hình như gần đây cũng không có bạn bè nào của cô ta nữa.

Sắc mặt của Long Dạ Tước lúc này tối sầm đến cực điểm rồi, người con gái này buổi trưa dám ở sau lưng anh chạy đến nhà Dạ Trạch Hạo.

Long Dạ Tước tức đến nắm chặt quả đấm, có một sự thôi thúc muốn đưa cô ấy về ngay lập tức.

Anh ngồi vào trong xe thể thao, chiếc xe thể thao gầm lên, rất nhanh, anh lái ra khỏi biệt thự, tại một ngã rẽ đường, anh vốn muốn qua đó tìm cô nhưng một suy nghĩ khác lóe lên.

Anh tức giận rồi, hình như người con gái này căn bản không xem anh ra gì, nếu đã như vậy, anh cũng hà tất mặt dày mà cứ đi tìm cô ta?

Long Dạ Tước dù gì đi nữa cũng là người đàn ông có lòng tự tôn rất cao, không thể cứ mất mặt mà cứ bám theo cô.

Nhưng mà chết tiệt thật, cái loại cảm giác này thật sự không thoải mái chút nào.

Người con gái này một bên cự tuyệt anh đến gần, lại hết lòng mà leo lên người Dạ Trạch Hạo, xem ra cô không phải không cần, mà là người đàn ông đó không phải là anh thôi!

Long Dạ Tước tức đến cả ngực như bị vật gì đè lên.

Tô Lạc Lạc làm cho Dạ Trạch Hạo một bàn cơm, còn nấu một phần canh xương rất dinh dưỡng, Dạ Trạch Hạo đã rất đói rồi, ngồi trước bàn, ăn món mà cô nấu, rất là mãn nguyện.

“Tài nghệ bếp núc của em lại tiến bộ rồi.”

“Đúng thế! Công việc hiện tại là mỗi ngày nấu ăn cho bọn trẻ, sau này, nói không chừng tôi có thể làm được bếp trưởng nhà hàng năm sao đó.” Tô Lạc Lạc cười ha hả.

Dạ Trạch Hạo cười, “Vậy em và Long Dạ Tước ở chung với nhau như thế nào rồi?”

“Vi con cái, tôi đồng ý cùng anh ta chung sống hòa bình.”

“Chỉ là chung sống hòa bình?”

“Không thì sao?”

“Nam nữ cùng chung một nhà, dù sao cũng có phát sinh một chút gì đó chứ!” Dạ Trạch Hạo đang moi thông tin từ cô.

“Nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ là vì bọn trẻ mới ở cùng anh ta, anh nghĩ là tôi thích con người anh ta sao?”

Dạ Trạch Hạo có chút buồn cười, anh nghĩ, anh còn không làm gì được Tô Lạc Lạc, Long Dạ Tước cũng đừng mơ mà có được trái tim của cô, tại vì cô ta đối với tình cảm một chút hứng thú cũng không có.

Dạ Trạch Hạo ăn cơm cũng thấy ngon hơn, nghe cô ấy nói vậy, anh cũng yên tâm rồi.

“Sau này buổi trưa em có thể qua đây nấu cơm trưa cho anh được không?”

“Hai ngày nghỉ không được.”

“Đem bọn trẻ qua đây luôn.”

“Long Dạ Tước không cho phép tôi dẫn bọn trẻ qua đây.” Tô Lạc Lạc có chút phiền não.

“Bọn trẻ cũng là của cô mà, hơn nữa, tôi chỉ là đối tốt với bọn chúng, lại không hề bạc đãi bọn nó.” Dạ Trạch Hạo khuyên một tiếng.

“Nói sau đi! Tuy nhiên thứ hai đến thứ sáu buổi trưa tôi rảnh.”

Dạ Trạch Hạo cũng không cưỡng cầu, anh cười nói, “Được, vậy thì chúng ta nói chắc rồi đó.”

Ăn xong cơm trưa, Tô Lạc Lạc muốn lấy điện thoại, xem hình của bọn trẻ, nhưng khi cầm lên, thì thấy phía trên hiện năm cuộc gọi nhờ, cô giật cả mình, nhả vào xem, thì ra là Long Dạ Tước.

Anh ta tại sao lại gọi điện thoại cho cô? Có chuyện gì à?

Tô Lạc Lạc nghĩ một hồi, cầm lấy điện thoại đến ngoài vườn, gọi vào điện thoại của Long Dạ Tước.

Trong phòng họp yên lặng.

Long Dạ Tước nhìn điện thoại reng lên, cái tên phía trên làm lông mày anh nhăn lại, nhưng lại không muốn nhắc máy.

Còn phía dưới hội nghị, các giám đốc cao cấp nhất thời đều im lặng, nhìn ông chủ. Long Dạ Tước đợi khi điện thoại vang lên tiếng cuối cùng, cuối cùng vẫn vớt lấy điện thoại, lạnh lùng bắt máy, "A lô!" Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163

21163.

Tô Lạc Lạc nghe thấy tiếng của người đàn ông lạnh lùng ở đầu dây bên kia, đứng khựng mấy giây, cô dùng giọng tò mò hỏi thăm anh ta, "Anh vừa rồi gọi điện thoại cho tôi phải không?"

"Điện thoại của cô là để trang trí à?" Giọng nam tức giận chất vấn.

Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, không phải chỉ là không nghe điện thoại của anh ta thôi sao? Anh ta có cần phải tức giận đến vậy không?

"Xin lỗi nhé! Tôi có thể lúc đó đang bận không nghe thấy tiếng điện thoại reo, có lẽ tối qua tôi bất cẩn nhấn nhầm chế độ im lặng, xin hỏi anh có việc gấp gì không?" Tô Lạc Lạc chỉ có thể xin lỗi anh ta.

"Buổi chiều cùng tôi đi rước bọn trẻ."

"Anh không phải cũng trên đường về nhà, sao không thuận đường rước luôn đi?" Tô Lạc Lạc cảm thấy chẳng qua chỉ là công việc của mười mấy phút, cô đâu cần phải đi một chuyến đâu.

Nhưng mà, đến tai của anh ta thì câu nói này vô tình làm tăng đẳng cấp nộ hỏa của anh, anh cười lạnh một tiếng, "Sao rồi? Cô có chuyện gì quan trọng hơn cả con của cô à?"

Tô Lạc Lạc nghiêng môi, cái người đàn ông này hôm nay uống phải thuốc nổ sao?

"Không có chuyện gì, chỉ là cảm thấy anh thuận tiện đón bọn nhỏ về là được, nếu như anh không muốn rước, tôi có thể gọi điện để xe của trường học chở về." Tô Lạc Lạc cũng có chút không vui rồi, khẩu khí của anh cũng quá xung đột rồi đó!

Long Dạ Tước lúc này giận không hề nhẹ, cái người con gái này quả nhiên vì Dạ Trạch Hạo đến con cái cũng bỏ qua một bên rồi sao? Anh nghiêng răng nói, "Tôi sẽ đón."

"Được thôi!" Tô Lạc Lạc nói xong, cúp điện thoại.

Người đàn ông trong phòng hội nghị, một gương mặt phẳng phất thẳng ngày mùa đông tắm tới, làm cho một đồng giám đốc ngồi trong phòng hội nghị đều giật nảy mình im thin thít, rốt cuộc ai có bản lĩnh lớn như vậy, làm ông chủ tức đến như vậy, mà ông chủ còn nhin không phát hỏa nữa?

Nghe như là, đó là người con gái rồi!

Long Dạ Tước hít một hơi thật sâu, lạnh lẽo nói, "Tiếp tục."

Trong vườn hoa của Dạ Trạch Hạo, Tô Lạc Lạc cũng nghiêng môi, một khuôn mặt tức giận, buổi sáng nay anh ta còn tốt lắm mà, rốt cuộc chịu bức bối gì rồi? Lại đổ lên trên người cô, cô đâu phải là cái bao để anh xả giận.

Lúc Tô Lạc Lạc đi vào trong, Dạ Trạch Hạo thấy sắc mặt cô không được tốt, nhẹ giọng quan tâm dò hỏi một tiếng, "Em làm sao vậy?"

"Đừng đề cập nữa." Tô Lạc Lạc có chút bất lực mà để điện thoại vào túi, ngẩng đầu nhìn anh, "Anh còn cần tôi giúp anh làm gì nữa không?"

"Có thể giúp anh luyện tập đối thoại không?"

"Ồ? Tôi có thể sao? Tôi không có kinh nghiệm gì ở phương diện này!" Tô Lạc Lạc bắt gặp có chút lo lắng.

"Em chỉ cần đọc ra câu của nữ nhân vật chính là được." Dạ Trạch Hạo đưa một phần lời thoại cho cô.

Tô Lạc Lạc nhận lấy, ngồi đối diện anh ta, nhìn qua một cái, có chút kinh ngạc, hóa ra đây là một phần lời thoại của tỏ tình yêu đương, Tô Lạc Lạc có chút ngại, "Thật là cần phải đọc hả?"

"Đọc đi!"

Tô Lạc Lạc chỉ có thể chuẩn bị cảm xúc đọc ra câu đầu tiên, "Tô Bạch, chúng ta có thể ở cùng nhau không? Cả đời này cũng không xa nhau."

Dạ Trạch Hạo đối diện hơi trầm xuống, cong môi lên cười, âm thanh của giọng trầm gọi tình trả lời, "Được."

Tô Lạc Lạc rất ái ngại, câu đối thoại sồn gai óc, giống như bọn họ thật sự đang cùng nhau tỏ tình vậy.

"Đọc tiếp đi." Dạ Trạch Hạo thúc giục cô

Tô Lạc Lạc chỉ có thể hít một hơi dài, tiếp tục đọc, "Được, chúng ta phải giống như ông lão bà lão vậy, đầu bạc răng long, vĩnh viễn không rời xa nhau."

Ánh mắt Dạ Trạch Hạo đầy ý cười với sự quyến rũ và tình cảm sâu nặng, "Uhm, cả đời này cũng không chia lìa."

Tô Lạc Lạc nuốt nước miếng tiếp tục nói, "Vậy anh có yêu em không? Yêu em tới mức nào?"

"Rất yêu, đến tận linh hồn." Âm thanh của Dạ Trạch Hạo trầm lắng gọi tình, thấu vào trong đó sự ấm áp giữa tình nhân với nhau.

Tô Lạc Lạc nắm lấy quyền kịch bản, má có chút ửng hồng, "Hôm nay là đêm cuối cùng của chúng ta, em muốn anh có thể ở cùng em, em muốn anh chứng minh anh yêu em đến mức nào..."

Nói xong, Tô Lạc Lạc thầm cạm lời, ai viết cái lời thoại này thế này, quá tình cảm rợn người đi!

Dạ Trạch Hạo nhìn khuôn mặt màu hồng phấn, bắt đầu có chút nhẹn không được cười lên, "Được, anh sẽ làm em biết được, anh yêu em nhiều thế nào."

"Dừng... tôi không đọc nữa." Tô Lạc Lạc đặt quyền kịch bản qua một bên, xoay đầu qua không nhìn anh ta.

Dạ Trạch Hạo nhìn biểu cảm bức bối của cô, cười lên, "Làm sao rồi? Đây chẳng qua là lời thoại thôi, cô tưởng thật sao?"

Tô Lạc Lạc quay đầu nhìn trừng anh, "Tôi mới không cho là thật đó! Lần sau anh để Hạ Dung thay anh đối đáp lời thoại đi!" Nói xong, cô đứng dậy, "Tôi tối phải về nhà làm cơm, anh tối nay để trợ lý mua đồ ăn đem qua cho anh đi!"

Dạ Trạch Hạo hươ tay, lười nhác nói, "Không cần, tối nay ăn mì ăn liền là được rồi."

"Ăn nhiều mì ăn liền không tốt cho sức khỏe, anh đang lúc thật sự cần dinh dưỡng."

"Hết cách rồi, anh trừ em ra thì không thích người khác đến nhà."

"Vậy người thân của anh đâu? Ba anh, mẹ anh đâu?" Tô Lạc Lạc hiếu kì nhìn anh hỏi thăm, tại vì ở cùng anh cũng được một khoảng thời gian rồi, nhưng không thấy người thân nào của anh qua thăm hết.

"Tôi không có cha, tôi chỉ có mẹ, mẹ rất ít khi quản tôi." Dạ Trạch Hạo u sầu nói một câu.

Tô Lạc Lạc từ từ mở to con mắt, hóa ra anh và bản thân đáng thương giống nhau, tuy là cha cô là ai, cô biết, nhưng mà, đó cũng giống như không có cha vậy, người cha lạnh lùng đó, cô còn không muốn nhận nữa mà!

"Dạ Trạch Hạo, ba của anh đâu? Ông mất rồi hả?" Tô Lạc Lạc ngồi kế bên anh, tiếng nói nhỏ nhẹ hỏi thăm.

Dạ Trạch Hạo nhìn cô, lắc đầu, "Ông ta còn sống, chỉ là, ông ta có nhà có cửa, còn anh, chẳng qua là sản phẩm tình một đêm của ông ta."

Lòng của Tô Lạc Lạc nặng nề thắt chặt, nhìn anh, trong mắt nhiều thêm mấy phần đau lòng và quan tâm

"Em thì sao? Nói chuyện của em đi!" Dạ Trạch Hạo đối với cô cũng rất hiếu kì, vốn là biết cô và Tô Ngữ Phù có chút quan hệ, chỉ là, vẫn chưa rõ bọn họ rốt cuộc có mối quan hệ gì.

Tô Lạc Lạc thấy anh thừa nhận thân thế của bản thân như thế rồi, cô cũng không có gì phải che giấu anh nữa rồi, "Cha của tôi là cha của Tô Ngữ Phù, chẳng qua, ông ta từ lúc tôi còn nhỏ đã không nhận tôi, bỏ mặc mẹ con chúng tôi không hỏi han gì, đối với tôi mà nói, tôi thà không cần người cha này."

Dạ Trạch Hạo sốc nhìn cô, "Em là con gái của Tô Vỹ Khâm?"

Tô Vỹ Khâm trong thành phố A này cũng tính là thương nhân có chút danh tiếng, hai năm trước, Tô Vỹ Khâm nhận quản lý tất cả đơn từ điện tử của tập đoàn Long Thị, trong phút chốc trở thành người khổng lồ của ngành công nghiệp điện tử, vì vậy Dạ Trạch Hạo cũng có nghe qua, lúc này, nghe thấy Tô

Lạc Lạc là con gái của ông ta, anh thực sự rất kinh ngạc.

"Em xem ra rất là hận ông ta." Dạ Trạch Hạo có chút đau lòng nhìn cô, lúc này, giữa anh và cô, có một cái cảm giác đồng bệnh tương liên.

Đều là từ nhỏ không hề có cha, mất đi một nửa tình thương, tuy nhiên, Tô Lạc Lạc dường như tội nghiệp hơn anh.

Cha biết cô ở trên thế gian này, lại lạnh lùng chê bai. "Tôi hận ông ta, hận ông ta năm đó đối xử lạnh lùng với mẹ của tôi, ông ta vốn hi vọng mẹ tôi đẻ một đứa con trai cho ông ta, đáng tiếc, sinh ra lại là một đứa con gái, vì vậy, ông xem như không có sự tồn tại của đứa con gái như tôi." Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164

21164.

"Vậy mẹ em thì sao? Cũng không tìm ông ta ư?" "Mẹ tôi là một người rất lương thiện, bà chưa từng tìm qua ông ta đòi hỏi gì cả, và mỗi tháng chỉ nhận số tiền cấp dưỡng mà trợ lý của ông ta chuyển vào tài khoản của mẹ, rất ít, chắc chỉ có một hai ngàn tệ thôi! Mẹ tôi một mình nuôi tôi, không có cách nào đi làm, lúc đó, chúng tôi sống rất nghèo khổ, nhưng mà rất vui." Tô Lạc Lạc nhớ đến cuộc sống khi còn nhỏ, cô ngoại trừ không có cha ra, tất cả tình yêu của mẹ đều cho cô cả.

Mắt Dạ Trạch Hạo long lanh nước, anh tò mò hỏi, "Vậy em sao lại sinh ra con của Long Dạ Tước? Với cuộc đời của em thì cùng một người như anh ta chắc chắn không có điểm gì có thể liên hệ với nhau." "Đúng vậy! Đây cũng đều nhờ cả vào người cha vô tình vô nhân tính của tôi, ông ta ép tôi thay Tô Ngữ Phù hiến dâng đêm đầu tiên cho Long Dạ Tước, thế nên, tôi mới trong hoàn cảnh gờng ngác bất lực mang thai, tuy nhiên tôi không hề hối hận đã sinh ra hai đứa con này." Tô Lạc Lạc nói đến cuối cùng là nụ cười mãn nguyện trên môi.

Dạ Trạch Hạo giận đến nắm chặt nắm đấm lại, "Sao ông ta có thể đối xử với em như thế chứ? Người nhà họ Tô quả thực quá đáng lắm mà, vậy mẹ của em thì sao?" "Mẹ tôi vào cái đêm tôi qua đêm cùng Long Dạ Tước đã qua đời rồi, tôi biết mẹ bệnh rất nghiêm trọng, có số tiền đó, cũng không nhất định là sẽ chữa khỏi, nhưng tôi không muốn từ bỏ, đến cuối cùng thì số tiền đó trở thành tiền nuôi dưỡng bọn trẻ, năm đó tôi cũng hận bọn họ lắm, nhưng mà bây giờ sau khi sinh con rồi, bọn trẻ tựa như thiên sứ vậy, gột rửa nỗi hận trong lòng tôi, tôi không muốn đi hận nhiều người như thế nữa, mệt lắm. Tôi chỉ muốn cùng các con vui vẻ trưởng thành." Tô Lạc Lạc nói đến đây, ánh mắt cô nhìn chằm chằm Dạ Trạch Hạo, nhoen miệng cười, "Bây giờ tôi rất vui vẻ, đã quên hết những chuyện này qua một bên từ lâu rồi."

Dạ Trạch Hạo bất ngờ nắm tay cô, "Lạc Lạc, em có đồng ý ở cùng với anh không? Anh đảm bảo cả đời này sẽ đối xử tốt với em, anh sẽ không để em phải chịu khổ, chịu mệt, chịu tổn thương nữa đâu."

Tô Lạc Lạc ngẩng người ra vài giây, cảm nhận sức mạnh và sự áp đảo truyền đến từ bàn tay anh ta, Tô Lạc Lạc biết anh ta nói ra câu này có thể là vì tội nghiệp thân thể của cô rồi!

"Dạ Trạch Hạo, cảm ơn anh, nhưng tôi không cần, trải qua cuộc đời của mẹ tôi rồi, tôi không muốn kết hôn nữa, tôi tin anh không phải loại người như ba tôi, chỉ là tôi chỉ muốn sống một mình." Tô Lạc Lạc nói xong, rút bàn tay ra.

Tô Lạc Lạc quay đầu nhìn anh, "Vậy anh thì sao? Anh biết ba anh ở đâu không? Anh có dự định đi tìm họ không?"

Gương mặt Dạ Trạch Hạo căng lại, anh ngẫm nghĩ một hồi, gật đầu, "Tôi biết ông ta là ai, nhưng mà tôi không biết có nên đi nhận ông ta không, vì ông ta không hề biết đến sự tồn tại của tôi."

Tô Lạc Lạc hơi mở to mắt, "Anh biết ông ta là ai sao?"

"Đương nhiên!" Dạ Trạch Hạo tự cười mĩa một tiếng, "Bây giờ ông ta quyền cao chức trọng, gia đình hạnh phúc, tôi không chắc là sự xuất hiện của tôi sẽ mang đến kinh ngạc gì cho ông ta, có lẽ, ông ta hoàn toàn không muốn biết đến tôi."

Tô Lạc Lạc nghe thấy anh ta nói vậy, chỉ muốn an ủi, nhưng lại không biết phải nói gì.

"Vậy anh tính sẽ làm gì?"

"Anh không biết, ngày trước anh có oán hận, bây giờ gặp được em rồi, anh hình như có nhiều hi vọng và mong muốn hơn đối với cuộc sống rồi." Dạ Trạch Hạo không hề né tránh mà nhìn thẳng vào cô, bày tỏ tình cảm của mình.

Tìm Tô Lạc Lạc thất lại, cô có chút tự làm khó mình lại buồn cười hỏi, "Anh thích tôi sao?"

Dạ Trạch Hạo gật đầu, "Ừ, thích, em là người đầu tiên mà anh thích đó."

Tô Lạc Lạc cười ra tiếng, “Nhưng tôi có con rồi!”

“Anh không để tâm, anh cũng rất thích hai đứa con của em, anh nguyện nuôi chúng nó trưởng thành, làm ba mới của bọn trẻ.” Dạ Trạch Hạo không hề có sự chê bai trong ánh mắt anh, ngược lại lại toát ra sự vui mừng.

Tô Lạc Lạc nhìn anh, nhất thời không biết phải nói gì.

“Tôi không rời khỏi bọn trẻ được, còn Long Dạ Tước cũng tuyệt đối không cho phép tôi dẫn bọn trẻ đi, thế nên, Dạ Trạch Hạo, cảm ơn anh đã thích tôi, nhưng mà anh vẫn cứ nên tập trung vào những cô gái khác đi!”

“Vây em có nghĩ rằng sau này Long Dạ Tước sẽ lấy cô gái khác không? Lỡ như anh ta tìm mẹ kế cho bọn trẻ, em còn có thể ở nhà anh ta không?” Dạ Trạch Hạo phân tích tương lai giùm cô.

Tô Lạc Lạc thật sự chưa nghĩ đến chuyện xa xôi như thế, cô lắc đầu, “Tôi không biết nữa.”

“Nếu anh ta cầu hôn em, em sẽ gả cho anh ta chứ?” Dạ Trạch Hạo nhìn cô chăm chăm.

Tô Lạc Lạc lại ngây người, những chuyện này cô đều chưa từng nghĩ đến, Dạ Trạch Hạo lại có thể nhạy bén và sắc bén đề cập đến đến vậy, cô tiếp tục lắc đầu.

“Là không biết, hay không thể? Đêm đó năm năm trước, anh ta có lưu lại ấn tượng tốt cho em không?” Dạ Trạch Hạo không ngờ bắt đầu có chút ghen tuông, anh có thể không quan tâm bây giờ cô không phải là trinh nữ, nhưng anh lo lắng trong tim cô còn tình cảm cũ với Long Dạ Tước.

Dù gì Long Dạ Tước bất luận là về thân hình hay gương mặt, dường như đều có ưu thế và hấp dẫn hơn cả anh.

Gương mặt nhỏ của Tô Lạc Lạc biến sắc, “Đêm đó vào năm năm trước đối với tôi mà nói là con ác mộng.”

Dạ Trạch Hạo ngây ra, “Nếu đã như thế, em còn có thể chấp nhận anh ta sao?”

“Dĩ nhiên là không thể.” Lần này Tô Lạc Lạc rất chắc chắn và kiên quyết.

Dạ Trạch Hạo thờ phào, nói vậy thì anh vẫn còn cơ hội rồi.

Vào lúc này, điện thoại Tô Lạc Lạc lại vang lên, cô vội cầm túi lên xem, vẫn là của Long Dạ Tước.

“A lô!” Cô có chút lạnh đạm nghe điện thoại.

“Ở nhà hình như hết thức ăn rồi, một lát tôi qua đón cô, đi đón con xong thì chúng ta đi siêu thị mua chút thức ăn nhé.” Đầu dây bên kia, âm thanh của Long Dạ Tước đã không còn sự giận dữ ban nãy, bình tĩnh rất nhiều.

Tô Lạc Lạc ngẫm nghĩ, hình như thật sự là hết thức ăn rồi, cô cắn môi nói, “Được rồi, anh qua đây đi!”

“Cô ở đâu?”

“Tôi ở nhà Dạ Trạch Hạo, anh ấy bị thương rồi, tôi ở đây chăm sóc anh ta một lúc.” Tô Lạc Lạc nói thẳng với anh ta.

Long Dạ Tước ở đầu dây bên kia im lặng đi một lúc, “Được thôi, nửa tiếng nữa tôi sẽ đến.”

Tô Lạc Lạc cúp máy, nhăn trán, nghĩ đến ban nãy anh đem cái giận với người khác đổ cả lên đầu cô là lại thấy bực bội.

Còn trong phòng làm việc của tập đoàn Long Thị, sau khi bỏ điện thoại xuống, Long Dạ Tước thở hắt ra một hơi, rõ ràng giận cô chạy đến nhà Dạ Trạch Hạo, nhưng vừa nãy làm việc, cả đầu anh đều là hình ảnh của cô, khiến anh không thể nào tập trung làm việc.

Sau khi nghĩ trước nghĩ sau vài lần, anh vẫn tìm ra một cái cớ, muốn đón cô ra khỏi nhà của Dạ Trạch Hạo.

Không ngờ rằng cô lại rất thành thật, Dạ Trạch Hạo bị thương rồi sao? Nghiêm trọng đến mức nào? Cô gái này chăm sóc người khác rất giỏi, hơn nữa, cái biểu hiện đáng vẻ của cô khi chăm sóc người khác khiến người đối diện vô cùng dễ động lòng. Chết tiệt mà, anh nhất định phải nhanh chóng đón cô ra khỏi nhà Dạ Trạch Hạo, nói xong, Long Dạ Tước vớ ngay xâu chìa khóa xe, bước nhanh ra khỏi cửa phòng làm việc. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Nửa tiếng đồng hồ sau, xe của Long Dạ Tước trực tiếp chạy đến trước cửa nhà của Dạ Trạch Hạo, anh gọi điện cho Tô Lạc Lạc, chưa đến hai phút sau, Tô Lạc Lạc từ cái cửa nhỏ bước ra, cô mở cửa xe ngồi vào trong, cô vẫn cảm thấy người đàn ông này phát ra khí áp cực thấp.

Thần kinh của cô cũng bất giác thắt chặt lại mấy phần, xoay đầu nhìn anh ta, "Anh hôm nay làm sao thế? Ai làm anh giận rồi?"

Long Dạ Tước thấy cô còn dám hỏi, ánh mắt lạnh giá soi vào người cô, "Trừ cô ra, còn có ai có bản lĩnh làm cho tôi tức giận?"

Tô Lạc Lạc bất giác chớp mắt, có chút cảm giác vô tội mà nhìn anh, "Tôi làm gì mà làm anh giận chứ?"

"Cô toàn không có chuyện là thích chạy qua đây làm cái gì? Không lẽ cô không biết cô nam quả nữ ở cùng nhau rất nguy hiểm sao?" Long Dạ Tước có chút tức giận lạnh lùng hừ một tiếng.

Tô Lạc Lạc nghe thấy vậy, ngược lại mà thấy tức cười, "Ý của anh là nói Dạ Trạch Hạo sẽ đối với tôi như thế nào à? Vậy anh hoàn toàn có thể yên tâm, tôi và anh ta chỉ là sự chăm sóc giữa bạn bè mà thôi."

Long Dạ Tước nhìn cô, thật sự có chút cạn lời, nhưng ngữ khí lại là cảnh cáo, "Sau này không được phép chạy đến đây nữa, nếu như để tôi nhìn thấy lần nữa...tôi sẽ đuổi cô ra ngoài."

Tô Lạc Lạc chau mày nhìn anh, "Anh có thể nào nói chút lý lẽ được không, tôi và Dạ Trạch hạo kết giao bạn bè thì dính dáng gì đến chuyện của anh chứ?"

"Sau này, tôi và cô sẽ thường xuyên ra vào một số trường hợp, người ngoài sẽ tự động cho rằng cô là cô gái của tôi, tôi không hi vọng danh tiếng bị cô vấy bẩn." Long Dạ Tước quay đầu trừng mắt nhìn cô, "Cô nói có dính dáng gì đến tôi không?"

Tô Lạc Lạc nhất thời bị nói đến nổi cứng họng cảm như hén, cô nghiêng môi, nhỏ tiếng mà phản bác nói, "Ai có thể nghĩ tôi là người con gái của anh chứ! Không bằng không có, người ta chắc chắn không nói đâu."

Long Dạ Tước híp mắt, đột nhiên có một ý tưởng hiện ra trong đầu, đến trước cửa trường học, Long Dạ Tước nói với cô, "Cô vào trước đi, tôi gọi điện thoại một cái."

Tô Lạc Lạc đẩy cửa xuống xe, quẹt thẻ đi vào trong trường học trước, Long Dạ Tước cầm lấy điện thoại gọi cho trợ lý Sở Nghiêm.

"Tôi muốn anh lập tức đến cửa của trung tâm mua sắm ở khu nhà tôi giúp tôi làm một việc."

Gọi xong điện thoại, Long Dạ Tước nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, góc miệng nhoen một ý cười, ngày mai người con gái này sẽ nhìn thấy cô và anh là mối quan hệ gì rồi.

Long Dạ Tước đi vào cửa trường học, vừa hay đụng phải Tô Lạc Lạc mỗi tay dẫn một đứa đi ra.

"Ba à, ba hôm nay rất đẹp trai á!" Tô Tiểu Hình không quên khen ba.

Long Dạ Tước nhoèn miệng cười, "Thật không?"

"Dạ! Ba là người đàn ông đẹp trai nhất mà con thấy qua."

"Em rõ ràng lúc trước nói anh là người đẹp trai nhất em thấy qua đó." Tô Tiểu Sâm kể bên có vẻ không phục.

Tô Tiểu Hình lập tức giả làm mặt xấu nói, "Đó là lúc trước chúng ta còn chưa tìm thấy ba, bây giờ trong tim của em, ba là đẹp trai nhất."

"Yên tâm đi! Tiểu Sâm sau này lớn lên, cũng sẽ đẹp trai thôi." Tô Lạc Lạc an ủi con trai.

Long Dạ Tước ở kế bên nghe vậy, vuốt ve cái đầu nhỏ của con trai, "Tướng mạo không quan trọng, quan trọng là phẩm đức và cách làm người."

"Dạ!" Tô Tiểu Sâm lập tức nghe dạy.

Tô Lạc Lạc bất giác nhìn anh một cách khen ngợi, xem ra anh ta vẫn là có cách dạy con.

Từ trong trường học đi ra, cả đoàn người đi đến cửa của trung tâm mua sắm, Long Dạ Tước lúc dừng xe, nhìn thấy ở phía không xa là trợ lý của anh, Sở Nghiêm, đang làm động tác ok với anh.

Long Dạ Tước xuống xe, dắt theo con gái, Tô Lạc Lạc dắt theo con trai, cả gia đình hướng đến cửa ra vào trung tâm mua sắm.

Ở khu vực mua sắm, Tô Lạc Lạc đẩy một chiếc xe đẩy, để hai đứa nhóc vào trong, cũng để tránh cho bọn chúng chạy lung tung lạc mất.

Long Dạ Tước đẩy chiếc xe đẩy, nhìn thấy Tô Lạc Lạc đang chọn cái, anh lập tức đi gần đến cô, Tô Lạc Lạc xoay đầu, đôi môi đỏ trực tiếp quết qua má anh.

Cô lập tức kinh hãi mà che lại miệng, anh ta không việc gì sao lại đến gần làm gì vậy? Long Dạ Tước nheo mắt, giọng nói trầm ấm rơi vào tai cô, "Muốn hôn tôi đến vậy, tối nay về để cô hôn cho đã."

"Không thêm đâu." Tô Lạc Lạc đỏ cả mặt mà phản bác, lúc này, Long Dạ Tước đột nhiên quàng tay lên vai cô, thân mật cực kỳ, đôi môi mỏng hôn lên tóc cô một cái.

"Thật là thom." Anh cười khen một tiếng.

"Anh... xin anh tự trọng chút." Tô Lạc Lạc nhẹ nhàng đẩy anh ra.

Còn hai đứa trẻ trên xe đẩy, trong tay mỗi đứa cầm một bao đồ ăn vặt mà bọn nó thích ăn, đang đùa giỡn nhau, vì vậy, không hề phát hiện khoảnh khắc thân mật của ba và mamì.

Nhưng mà, kể bên cạnh có một người đàn ông cầm điện thoại đã chụp lại cái cảnh đó, chỉ là, người chụp lên Sở Nghiêm có chút không dám tin vào mắt mình, hóa ra, ông chủ mới là người bị cự tuyệt á!

Hèn chi cần anh giúp anh ta làm việc riêng Tô Lạc Lạc phát hiện có chút kì quái, hôm nay người đàn ông này dường như đặc biệt gần gũi với cô, toàn là đứng rất gần cô, hơn nữa, làm không ít những động tác thân mật nữa, hơi làm phiền cô, giúp cô chỉnh lại tóc tai, lại còn nói gần tai của cô, làm cho cô lúc mua rau cải, khuôn mặt cứ đỏ lên, cũng may hai đứa trẻ không phát hiện, khi bọn chúng ở khu thương mại rất dễ bị đồ ăn vặt thu hút ánh nhìn.

Lúc tính tiền, thẻ tín dụng của Long Dạ Tước được đưa ra nhanh hơn cô một bước, Tô Lạc Lạc cũng không giành trả, cô đẩy bọn trẻ qua một bên chờ đợi, một nhà bốn người đi về phía xe về nhà.

Tô Lạc Lạc đang nấu cơm, hai đứa nhóc ở trong nhà nhi đồng chơi đồ chơi, Long Dạ Tước ngồi trong thư phòng của anh, gọi điện cho trợ lý.

"Ông chủ, tôi đã gửi ảnh chụp màn hình đến hộp thư của ngài rồi, ngài cảm thấy có hài lòng không? Nếu như có thể được, tôi lập tức giao cho nhà báo mà tôi quen biết, để bọn họ ngày mai báo cáo ra ngoài."

Long Dạ Tước mở hộp thư ra, chỉ thấy bên trong là hình ảnh chụp được, đều là khoảnh khắc thân mật của anh và Tô Lạc Lạc, không hề có một tấm hình nào của bọn trẻ, từ trong hình có thể cảm nhận hai người như là một cặp đôi tình nhân thân mật đang đi dạo siêu thị, tuyệt đối đủ làm người khác tin rằng bọn họ đang ở cùng nhau.

"Được, dùng những tấm hình này, trang bìa nhất định dùng loại lớn nhất."

"Được ạ! Tôi đi làm ngay."

Long Dạ Tước cúp điện thoại, nhìn mấy tấm hình, đặc biệt là tấm Tô Lạc Lạc nghiêng người hôn anh, rõ ràng hiển thị biểu cảm cô yêu anh ta, miệng anh nhoeo lên nụ cười hài lòng.

Ngày mai sau khi cái chuyện này được loan ra, anh sẽ có lý do mệnh lệnh cô rời xa người đàn ông đó một chút.

Một tiếng đồng hồ sau, Tô Lạc Lạc nấu xong bữa tối, khả năng nấu nướng của cô không tệ, hai đứa trẻ ăn cơm cũng rất ngoan, từ khi hiểu chuyện thì bắt đầu thi thố xem ai nhanh hơn giỏi hơn, hoàn toàn không cần phải bận tâm.

Đột nhiên, Tô Tiểu Sâm nhìn Long Dạ Tước ở phía đối diện, cười híp mí nói, "Ba à, đừng quên lời thỏa thuận của chúng ta á!"

"Thỏa thuận gì vậy!" Tô Tiểu Hinh hiếu kì hỏi.

"Đây là bí mật, bí mật chỉ có anh và ba biết thôi."

"Em cũng muốn biết." "Không thể nói cho em biết." Tô Tiểu Sâm không muốn nói cho em gái nghe, nếu không cô bé sẽ nói cho mẹ biết, cái chuyện này sẽ mất vui rồi. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166

21166.

Long Dạ Tước đương nhiên biết chuyện con trai chỉ là chuyện gì, anh tự tin cười, "Yên tâm đi! Ba sẽ làm được thôi."

“Một tháng nhé!” Tô Lạc Lạc vừa ăn cơm vừa nhìn ánh mắt giao lưu giữa con trai và Long Dạ Tước, có chút tò mò, con trai và anh ta có bí mật gì không thể bật mí sao? Vì Tô Tiểu Sâm không nói cho Tô Tiểu Hình nghe, khiến bé con không vui cả buổi tối, trước khi đi ngủ, Tô Lạc Lạc cho nhóc con một cái kẹo sô cô la mới dỗ bé vui lên được.

Mỗi buổi tối, đúng giờ cho hai đứa nhỏ lên giường, thời gian sau đó sẽ trở nên vô cùng im ắng.

Tô Lạc Lạc về đến phòng, chưa thấy buồn ngủ, trong đầu nghĩ khá nhiều chuyện, nghĩ đến chuyện sau này.

Long Dạ Tước chắc chắn sẽ không vì hai đứa con mà cả đời không kết hôn đâu, nói không chừng anh sẽ rất nhanh gặp được người con gái phù hợp, bắt luận anh ta lấy người như thế nào, cô tin rằng anh vẫn sẽ để tâm đến sự tồn tại của hai đứa con mà!

Tô Lạc Lạc nghiêng người, thở một hơi dài, vậy phải làm sao? Cô thật sự không muốn bọn trẻ có một người mẹ kế.

Cứ thế suy nghĩ, vẫn chưa nghĩ ra kết quả gì, cô đã mơ hồ ngủ say mất.

Sáng sớm.

Tô Lạc Lạc vẫn còn say giấc thì bị một cuộc điện thoại làm cho tỉnh giấc, cô cầm điện thoại lên xem, mới bảy giờ sáng thôi mà! Nha đầu Hạ Thắm làm gì mà gọi điện phá cô sớm thế?

“Lạc Lạc, dậy chưa? Nha đầu thối, cậu kín miệng thật đấy! Chuyện lớn như vậy mà cũng không nói với tớ, để tớ phải biết thông qua tin tức trên mạng nữa, cậu quả là không có lương tâm mà!” Hạ Thắm ở đầu dây bên kia trách móc.

Tô Lạc Lạc bây giờ còn hoàn toàn chưa biết xảy ra chuyện gì, cô cầm điện thoại, như đang nói mớ vậy hỏi Hạ Thắm, “Cậu rốt cuộc đang nói gì thế!”

“Không phải chứ! Tin đồn của cậu với Long Dạ Tước đã lan khắp nơi rồi, cậu còn ở đó giả ngây nữa!”

Tô Lạc Lạc tức khắc bị cái tin sét đánh này làm cho giật mình, cô vội ngồi bật dậy, “Cậu nói cái gì? Tớ và anh ta sao lại có tin đồn?”

“Sao lại không có, hơn nữa cậu còn hôn anh ta ở chốn đông người, các cậu làm vậy là ngược đãi đứa độc thân như thế đó!”

Tô Lạc Lạc cả gương mặt bất ngờ, cô vội bấm loa ngoài, sau đó lên mạng tìm kiếm tên của Long Dạ Tước, trong phút chốc, vừa nhìn vào mười bản tin đều là phú hào Long Dạ Tước lộ bạn gái bí ẩn, ngọt ngào cùng đi mua sắm, bạn gái thuần khiết xinh đẹp, thể hiện tình cảm dưới hình thức mới.

Tô Lạc Lạc bấm vào bản tin trên cùng, khi nhìn thấy mấy bức hình đó, não cô ong lên. Trời đất! Sao lại là hình đi siêu thị với anh ta hôm qua?

Hơn nữa lại có một tấm cô không cẩn thận quay đầu hôn trúng anh nữa, trong đó còn không quên chụp cả cảnh anh ôm lấy cô, bị anh giúp chỉnh lại đầu tóc, và Tô Lạc Lạc nhìn ảnh mới biết, biểu hiện lúc đó của bản thân có thể gọi là e thẹn lắm.

Trời đất! Lần này là hiểu lầm to rồi, cái thể loại truyền thông vô lương tâm gì mà lại đi theo dõi và chụp lén bọn họ như thế.

Tô Lạc Lạc động não, Long Dạ Tước không phải là người không thích tin đồn nhất sao? Một lát nói cho anh ta biết cái tin này, dựa vào sự giàu có và quyền thế của anh thì nhất định sẽ rất nhanh là dập được cái tin này trên mạng thôi.

Tô Lạc Lạc nhanh chóng bước xuống giường, mặc quần áo xong là đến trước cửa phòng Long Dạ Tước, cô thấy trong phòng không một bóng người, liền biết ngay anh đi đâu, nhất định là trong phòng tập thể hình.

Anh ta bình thường đã thích tập luyện, đây đúng là một thói quen tốt. Tô Lạc Lạc chạy ngay lên phòng tập thể hình trên lầu ba, quả nhiên tìm thấy anh ta đang chạy trên máy chạy bộ, toàn thân chỉ mặc một cái quần ngắn màu đen dài đến gối, tay trái còn băng bó, thân hình anh ta đẹp đến người khác nhìn thấy là muốn chảy máu mũi ngay. Tô Lạc Lạc nghĩ đến bọn trẻ cũng sắp tính rồi, cô nhất thiết phải báo cáo chuyện này cho anh trước khi anh ra ngoài.

“Này, có thể nói chuyện không?” Tô Lạc Lạc đứng ở bên cạnh máy chạy bộ, cẩn thận nở nụ cười lên tiếng hỏi.

Long Dạ Tước chạy chậm lại, anh cầm lấy chiếc khăn bông bên cạnh lau mồ hôi, gương mặt toát ra hơi hướm của hoocmon, nhìn thẳng vào cô, Tô Lạc Lạc tức khắc thấy hơi thở khó khăn.

“Chuyện gì thế?” Long Dạ Tước vừa cầm nước vừa nhìn cô hỏi.

“Anh không phải là người rất xem trọng danh tiếng sao? Sáng nay không biết nhà báo vô lương tâm nào lại viết tin đồn tình cảm về chúng ta, tôi dĩ nhiên không muốn ảnh hưởng đến danh tiếng của anh, thế nên, anh có thể cảnh cáo cái tòa soạn đó, kêu họ xóa tin đồn về chúng ta đi được không!”

Long Dạ Tước thấy cô cầm điện thoại lên, anh nói chậm rãi, “Đưa cho tôi xem.”

Tô Lạc Lạc vội đưa cho anh ta, đồng thời nói, “Chụp lén hình tối qua chúng ta đi dạo siêu thị, mà còn chỉ chọn những tấm hình dễ khiến người khác hiểu lầm thôi, thật đúng là quá xấu xa mà.” Tô Lạc Lạc ở bên cạnh giận đến nắm chặt nắm đấm lại, cuộc sống của cô một lần rồi lại một lần bị người khác làm phiền.

Long Dạ Tước híp mắt, ngắm xong mấy tấm ảnh, và cả những tiêu đề đầy tình cảm và bắt mắt kia xong, anh đưa điện thoại lại cho Tô Lạc Lạc.

“Để bọn họ viết đi! Dù gì đối với tôi cũng không có ảnh hưởng gì.” Long Dạ Tước nói rất bình thản, tính là không quan tâm nữa.

Tô Lạc Lạc kinh ngạc, đây không phải là kết quả mà cô muốn, cô vội thỉnh cầu, “Anh kêu người xóa đi mà! Cái chuyện không có thực này cứ truyền tới truyền lui cũng ảnh hưởng đến danh tiếng của anh mà.”

“Cô đề tâm đến thế làm gì?” Sắc mặt Long Dạ Tước hiện ra chút không vui.

Tô Lạc Lạc ngậy ra một lúc, “Vì đây là bài báo không chính xác! Tôi đâu phải bạn gái anh đâu, bây giờ lại bị bọn họ viết thành tôi là bạn gái của anh rồi kia, lại còn vẽ ra câu chuyện là sắp có tin kết hôn nữa chứ, thật cặn lõi mà!”

Sắc mặt Long Dạ Tước u ám đi vài phần, anh cầm bình nước và khăn lông lên, không tính đoái hoài đến cô nữa.

Tô Lạc Lạc thấy anh ta sắp đi, vội đi theo, lại nói “Long Dạ Tước, anh kêu người xóa đi có được không!”

Thân hình to lớn đi ở phía trước dừng lại, bất ngờ quay đầu nhìn cô, “Nếu cô đã cầu xin tôi rồi, vậy được thôi, cô phải trả ơn tôi chút gì chứ.”

“Nói đi! Anh muốn tôi làm gì?”

“Tôi muốn cô bắt đầu từ hôm nay triệt để rời khỏi thế giới của Dạ Trạch Hạo, sau này bất luận anh ta bị thương, hay là xảy ra bất cứ chuyện gì, cô cũng không được gặp anh ta, không được quan tâm anh ta nữa.”

“Cái này...” Tô Lạc Lạc ngờ ra, anh ta yêu cầu hơi quá đáng rồi!

“Bên cạnh anh ta có nhiều người quan tâm chăm sóc đến thế, cô còn chen vào làm gì? Nếu cô không đồng ý, sau này những chuyện liên quan đến chúng ta ở trên mạng, tôi sẽ không nhúng tay vào.”

Tô Lạc Lạc cắn môi, nhất thời cũng khó chọn lựa, nhưng ngẫm nghĩ lại, Dạ Trạch Hạo với cái tính tình khó chiều lại bắt cần đòi như thế, cô lại có chút lo lắng.

“Sao rồi? Không đồng ý à?” Long Dạ Tước không ngờ cô lại không coi đề nghị của anh ra gì.

“Thôi được rồi, anh không đề tâm, vậy tôi cũng không đề tâm nữa! Để bọn họ đồn đi!” Tô Lạc Lạc phồng má lên. Cô vừa nói dứt lời, bất ngờ người đàn ông trước mặt đẩy cô dựa vào bức tường trước mặt, âm thanh trầm thấp giận dữ vang lên, “Cô đề tâm đến anh ta như thế sao?” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167

21167.

Tô Lạc Lạc tức khắc hô hấp khó khăn, một mùi hooc mon nam nồng nặc đồn tới, khiến mặt cô hơi ửng hồng, cô đẩy anh ta ra, có chút nổi giận nói, “Anh buông tôi ra...”

Long Dạ Tước nheo mắt, ánh mắt nhìn cô đầy nguy hiểm, “Tô Lạc Lạc, tôi cảnh cáo cô lần nữa, cô nếu mà quan tâm anh ta nữa, ngày hôm sau tôi sẽ khiến cho anh ta thân bại danh liệt.”

Tô Lạc Lạc giật mình mở to mắt, đây không phải lần đầu tiên anh ta uy hiếp cô như thế rồi.”

“Anh có thể nói lý lẽ không.”

“Không thể.”

“Anh...”

“Bây giờ quan hệ của hai chúng ta đã lan truyền khắp nước rồi, nếu cô còn dám ở ngoài lén phết để tôi mang tiếng bị cho cấm sùng thì sẽ biết hậu quả.” Long Dạ Tước nghiêng răng nói ra từng chữ.

Tô Lạc Lạc âm ức và tức giận, chỉ có thể liếc anh ta.

“Ba ngày sau tôi sẽ sắp xếp dọn nhà.” Long Dạ Tước lãnh đạm mở miệng, và cũng buông cô ra, bước về phía cầu thang đi xuống lầu.

“Tại sao phải dọn nhà?” Tô Lạc Lạc có chút chưa phản ứng kịp.

Long Dạ Tước quát mắt nhìn cô, “Chặn hoàn toàn sự qua lại của cô và Dạ Trạch Hạo.”

Chỉ vì khoảng cách gần nên cô ta mới không có việc là lại chạy sang nhà anh ta, nếu dọn đến một nơi xa gấp đôi thì cô ta không có phương tiện giao thông, cũng chạy không nổi.

Tô Lạc Lạc tức khắc cặn lời, chỉ vì như vậy mà anh ta có thể bỏ cả một căn biệt thự to như thế, lựa chọn chuyển nhà ư?

“Được thôi, tôi đồng ý với anh là được chứ gì, sau này tôi sẽ không đi tìm Dạ Trạch Hạo nữa, bọn trẻ chỉ vừa thích ứng với trường học ở gần đây, anh dọn nhà như thế sẽ ảnh hưởng đến các con đó.”

Long Dạ Tước lười nhác chống vào lan can, quay người lại, nheo mắt nhìn cô, đôi môi mở ra, “Cô thể đi!”

“Không cần thể, tôi làm được.”

“Được thôi, nếu cô làm không được, dám vi phạm điều khoản này, sẽ hoàn toàn do tôi xử lý, cô không được có kiến nghị phản bác gì, phạm vi xử phạt bao gồm cả làm ấm giường, và giải quyết nhu cầu sinh lý của tôi.”

Tô Lạc Lạc trợn mắt ngay, anh ta nói chuyện làm việc có cần tuyệt tình đến thế không?

“Anh...”

“Hối hận ư? Long Dạ Tước cười nhạt.

Tô Lạc Lạc tự nhiên bị dồn đến cứng họng, cô nghĩ kỹ lại, “Tôi đồng ý với anh là được rồi mà.”

“Đừng nghĩ có thể tránh được tầm nhìn của tôi, ở trong nhà này, tôi nắm rõ trong lòng bàn tay lịch trình ra ngoài của cô.” Long Dạ Tước tiếp tục uy hiếp.

Tô Lạc Lạc biết cái mà anh ta chỉ là cái máy quan sát ở cửa ra vào, cô có chút bất lực, cảm giác như thể con chim bị nhốt trong lồng vậy.

“Ba, mami... hai người ở trên lầu sao?” Tô Tiểu Hình hỏi với giọng non nớt đáng yêu.

Long Dạ Tước lộ ngay gương mặt tràn đầy tình yêu thương của người cha, bước xuống lầu, “Ba ở đây nè.”

Tô Lạc Lạc theo anh ta xuống lầu, ở trước mặt con cái, cô luôn đẹp gọn lại tất cả cảm xúc, chuẩn bị cho hai đứa nhỏ đi học, đứng tiễn Long Dạ Tước đưa các con rời khỏi, cô thở phào một hơi, lại quay về lầu ba, tiếp tục tự mình tập luyện thể thao.

Tại nhà họ Tô.

Tô Ngữ Phù được miễn tội ở tù, chuẩn bị bị tạm giam một tháng, đây đã là khả năng cuối cùng mà người nhà họ Tô có thể làm được để cứu vãn rồi, sau khi cầu cứu nhà họ Long, bọn họ biết là sau này sẽ đứt hẳn mối liên hệ này.

Tô Vỹ Khâm cũng nhanh chóng đóng cửa công xưởng, quyết định tạm thời duy trì vận hành của vài cái xưởng nhỏ thôi, không dám mơ tưởng lấy được đơn hàng từ Long Dạ Tước nữa.

Ông chỉ có thể tạm thời thôi thóp qua con bí cực, tạm thời nghỉ một thời gian, ông không thiếu tiền, chỉ là không thể lại đứng ở đỉnh cao trong thương trường nữa, khiến ông cảm thấy tiếc nuối khôn nguôi.

Và khi coi tin tức hôm nay, không ngờ lại còn chen vào một đoạn tin về mối tình mới của Long Dạ Tước, Tô Vỹ Khâm nhìn thấy Long Dạ Tước truyền ra tin đồn với Tô Lạc Lạc mà thấy hối hận vô cùng.

Sớm biết đứa con gái này mới là con cò bước vào hào môn thì trước kia ông đã không nên đối xử như thế với nó, nếu như trước kia còn chưa đường lui thì nói không chừng bây giờ ông còn có thể đi nhận lại đứa con này.

Nhưng bây giờ, tất cả đều khỏi phải bàn nữa, nỗi oán hận của Tô Lạc Lạc với ông đã quá sâu đậm rồi.

Cả đời này cũng không tính hết được rồi.

Tại tập đoàn Long Thị.

Khoảng mười một giờ.

Từ cửa chính bước vào một thân hình cao thon mảnh mai cực quyến rũ, trên người là bộ đầm màu be tao nhã, toát ra khí chất thông minh tháo vác của cô, nhưng đồng thời lại vô cùng thời thượng.

“Chào cô, xin hỏi cô muốn tìm ai?” Các cô ở quầy tiếp tân đứng dậy ngay, không dám lơ là việc nghênh tiếp cô.

“Tôi tìm ông chủ của các côn, Long Dạ Tước tiên sinh.”

“Xin hỏi cô có hẹn trước không ạ?”

“Cô trực tiếp gọi đường dây nội bộ của anh ta, nói anh ta là có một cô gái tên Lý Tĩnh Như đến tìm anh ta, anh ta sẽ gặp tôi thôi.” Cô ta đeo kiếng mát, đôi môi đỏ gọi cảm sau khi nói xong câu này nở ra nụ cười tự tin.

Cô tiếp tân sau khi nhìn cách ăn mặc của cô, lại thấy khí chất cao quý nhà nhận của cô, không hỏi thêm nữa, bèn nhấn số gọi cho trợ lý của Long Dạ Tước, nói rõ mọi chuyện xong, đợi bên đó trả lời.

Long Dạ Tước ngồi ở bàn làm việc, chiếc bút mực trên tay đang múa may, ký tên của anh.

Điện thoại trên bàn anh reo lên, ánh mắt anh vẫn nhìn vào văn kiện, còn tay thì tự động cầm lấy điện thoại, “Có chuyện gì?”

“Long tổng, tiếp tân nói có một cô gái tên Lý Tĩnh Như muốn hẹn gặp ngài, xin hỏi, ngài có muốn gặp cô ta không?”

Bàn tay đang ký tên của Long Dạ Tước khựng lại một chút, âm thanh rất bình thản, “Mời cô ta lên đây.”

Ở quầy tiếp tân, cô gái tên Lý Tĩnh Như nhận được thông báo của cô tiếp tân, cô tao nhã đi cùng tiếp tân vào thang máy.

Đứng trước cửa thang máy, tiếp tân hiếu kỳ hỏi, “Tiểu thư có quan hệ gì với Long tổng thế?”

“Quan hệ bạn bè.” Lý Tĩnh Như nói xong, đáy mắt ánh lên nụ cười càng đắc ý hơn, rõ ràng không chỉ đơn thuần là quan hệ bạn bè.

Tiếp tân vừa nghe là đoán ra được quan hệ như thế nào rồi, nhưng Long tổng không phải vừa truyền ra tin đang ở cùng một cô gái khác sao? Tuy nhiên, bất luận là gương mặt hay thân hình khí chất của cô đều là loại không gì có thể chê được.

Thang máy đến khu văn phòng tổng bộ, Lý Tĩnh Như được một trợ lý khác dẫn về phía phòng làm việc của Long Dạ Tước.

Sau khi gõ cửa phòng làm việc, trợ lý đẩy cửa ra một nửa, mời Lý Tĩnh Như vào.

Ánh mắt của Lý Tĩnh Như thoáng qua nét cười mong chờ, đôi chân thon thả của cô bước vào.

Cô bước vào, trực tiếp nhìn thẳng vào người đàn ông ngồi ở trước bàn làm việc, cô từng bước một bước về phía anh, khóe miệng nhô ra nụ cười ngọt ngào, “Dạ Tước, lâu quá không gặp.”

“Lâu quá không gặp, sao lại có thời gian về đây thế?” Long Dạ Tước nheo mắt hỏi.

“Nhớ anh rồi!” Lý Tĩnh Như nói thẳng ra, sau đó, cô từng bước đến gần anh, và nhìn trừng trừng, dang tay ra ôm lấy vai anh, đôi môi đỏ đặt nụ hôn lên má anh, “Dạ Tước, em thật sự rất nhớ anh.”

“Sao không muốn đi làm vương phi của cô nữa đi?” Sắc mặt Long Dạ Tước không có gợn sóng gì. Còn sắc mặt Lý Tĩnh Như có thay đổi, nhìn anh đầy ảm ức, “Anh vẫn còn trách em vì quyết định trước kia sao? Giữa anh và Harold, em đã chọn anh ta, chuyện đã qua lâu rồi, anh còn giận sao?” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168

21168.

Long Dạ Tước xoắn lông mày, "Chuyện đã qua, tôi sớm đã quên rồi." "Nhưng mà đối với em, tình cảm của em đối với anh không hề thay đổi, không hề vì chúng ta xa cách sáu năm mà biến mất, Dạ Tước, em muốn trở về bên cạnh anh." Lý Tĩnh Như lên tiếng nói thẳng, cô dám nói như vậy, và cũng có tự tin này, vì cô biết rằng trong lòng người đàn ông này có một vị trí cho cô.

"Tại sao không ở cùng Harold? Các người không phải nên kết hôn rồi à?"

"Đúng vậy! Vốn dĩ em chuẩn bị gả cho anh ta rồi, nhưng mà, anh ta phản bội em." Lý Tĩnh Như có chút ngiên răng nói, nói xong, ánh mắt cô hàm ý một sự đau khổ nhìn Long Dạ Tước, "Vì vậy, em muốn có một chọn lựa mới, Dạ Tước, em vẫn rất nhớ anh."

Long Dạ Tước nhẹ nhàng chuyển động cây bút trong tay, bình tĩnh lên tiếng nói, "Chúng ta không còn là chúng ta của năm đó nữa rồi, sáu năm này xảy ra rất nhiều chuyện." "Em biết, anh lúc năm năm trước đã có vị hôn thê, là người trong gia tộc an bài đối tượng liên hôn, mà em cũng biết, lễ đính hôn bị

hủy rồi, chính là hôm qua, em trông thấy anh và một người con gái khác hẹn hò bị chụp lén, xem ra, anh rất cô đơn." Lý Tịnh Như nói xong, từ từ cúi người xuống, chống cằm, dùng ánh mắt như có thể hút hồn, nhìn Long Dạ Tước đầy sâu lắng, "So với mấy người con gái chơi đùa cho vui mà nói, anh sẽ không cự tuyệt em chứ."

"Cô ấy không phải là cô gái tôi chỉ chơi đùa cho vui, cô ấy là mẹ của hai đứa con tôi." Long Dạ Tước xoắn mày lại không vui.

Lý Tịnh Như lập tức kinh ngạc tròn to mắt, "Cái gì? Anh kết hôn rồi?"

"Tôi và cô ấy sớm muộn sẽ kết hôn." Long Dạ Tước rất chắc chắn mà trả lời.

Sắc mặt của Lý Tịnh Như từ từ trắng bệch đi vài phần, xem ra, lần này cô đã tính toán sai lầm địa vị của cô trong lòng anh ta, không ngờ tới, đến con cái anh cũng đã có rồi.

"Các người làm sao có con vậy?" Lý Tịnh Như hiếu kì hỏi, cho dù người đàn ông này có con, cô cũng không để ý, thứ cô muốn, chẳng qua là người của anh ta mà thôi.

"Đó là chuyện của năm năm về trước, không có gì để nói, cô lần này về ở bao lâu?"

"Em đã định cư lại rồi, hơn nữa, biệt thự của em ngay gần nhà của anh, em biết anh ở công ty, vì vậy, đến công ty anh trước để viếng thăm anh, dù gì thì chúng ta cũng đã sáu năm không gặp rồi." Nói xong, Lý Tịnh Như là lướt vuốt mái tóc dài, "Sáu năm này, anh có nhớ đến em không?"

Long Dạ Tước nghĩ một hồi, chau mày nói, "Rất ít."

Lý Tịnh Như có chút thất vọng, tuy nhiên, nghĩ đến sáu năm trước cô nói những lời đó với anh ta, cô biết anh đã không cần thiết phải nghĩ đến cô nữa, nhưng mà, chuyện anh từng yêu qua cô lại có vị trí rất sâu đậm trong lòng cô.

Lý Tịnh Như lập tức có chút tự trách, "Chuyện của sáu năm trước, xin lỗi, em lúc đó quá tuyệt tình, không hề để ý cảm nhận của anh."

"Chuyện đã qua sáu năm rồi, tôi sớm đã quên rồi, mấy thứ đó là thời gian còn trẻ không hiểu chuyện, tôi không bỏ trong lòng." Long Dạ Tước nói xong, đường dây nội bộ vang lên, anh bắt máy, "A lô!"

"Long tổng, giờ hẹn của bữa ăn cơm giữa ngài và đồng sự trưởng tập đoàn Calle sắp đến rồi."

"Được, chuẩn bị xe cho tôi, tôi sẽ xuống nhanh thôi."

Lý Tịnh Như đợi anh cúp điện thoại lập tức có chút lo lắng nói, "Dạ Tước, em muốn cùng anh ăn cơm trưa."

"Thật là ngại quá, tôi có một khách hàng quan trọng, bữa ăn hôm nay, tôi không thể vắng mặt." Long Dạ Tước nói xong, đứng dậy, thân hình cao lớn trong mắt của Lý Tịnh Như khiến cô phải động lòng.

Lúc này, người đàn ông đứng trước cô đã đẹp đi thời tuổi trẻ điên cuồng của tuổi thanh xuân, trở nên vững chãi thành thực, phát ra một loại mê lực của người đàn ông, năm đó, cô thích anh ta, còn bây giờ, cô càng cảm thấy người đàn ông này là cực phẩm khó có.

"Dạ Tước, có ngại không khi em tham gia vào bữa ăn cùng anh? Em có thể làm bạn nữ đi chung của anh." Lý Tịnh Như không muốn bây giờ rời khỏi anh.

"E là không được, vì người khách của tôi không có đem theo bạn nữ đi chung." Long Dạ Tước đơn giản mà cự tuyệt một tiếng, nói với cô, "Tôi có thể tiễn cô ra cửa." Lý Tịnh Như nghe thấy âm thanh khách khí như thể của anh, con tim cô thoáng cái lạnh đi một nửa, còn nghĩ rằng lần này về tìm anh, nhất định sẽ ôn lại mỗi tình năm xưa, rốt cuộc có một câu nói rất hay, đoạt không được thì vĩnh viễn cứ dao động, năm đó, cô và anh ấy ở trong trường học cũng là một đôi hoàn hảo, chỉ là, cô và anh làm thế nào cũng không thể đột phá mối quan hệ đó, thậm chí đến hôn cũng chỉ có lên trán, vì vậy, cô nghĩ, Long Dạ Tước lúc đó, nhất định là rất muốn có được cô.

Bây giờ, cô đứng trước mặt anh, trong tim anh không lẽ không có suy nghĩ gì sao?

Nhưng mà, lúc này, nhìn thấy trên người Long Dạ Tước lộ ra cảm giác xa cách, cô thật sự có chút bi ai mà phát hiện, cảm tình của sáu năm trước, sớm đã bị người đàn ông này đẹp qua một bên rồi, bây giờ, cô không có bất kì lợi thế gì, trở thành giống như những cô gái theo đuổi ái mộ anh vì địa vị thân phận của anh.

Muốn ở trong lòng người đàn ông này chiếm một vị trí, xem ra, cô cần phải có thời gian.

"Được thôi! Vậy hôm khác em lại đến thăm anh." Lý Tịnh Như cũng là người biết điều, dù gì cô bây giờ sẽ sống lâu dài ở đây, cô có thời gian để lấy lại sự chú ý của người đàn ông này

Long Dạ Tước tiễn cô đến thang máy đại sảnh, Lý Tịnh Như vừa bước ra, mới phát hiện Long Dạ Tước vẫn ở trong thang máy, anh ẩn xuống tầng bãi để xe, cửa thang đóng lại.

Tim của Lý Tịnh Như cũng dường như bị kẹt lại một chút, khó chịu bất thường, lúc đến trong lòng cô đầy tự tin, kết quả đạt được lại là như thế này sao?

Không lẽ trong lòng của Long Dạ Tước đã có người con gái khác rồi? Là ai? Khẳng định không phải vị hôn thê bị anh hủy hôn rồi! Vậy nhất định chính là cô gái tin tức hôm qua truyền ra rồi!

Nhưng mà, trong mắt của cô, nhìn tấm hình, đó cũng chẳng qua là một cô gái rất là bình thường, cô ta có tư cách gì có được người đàn ông ưu tú này? Thiếu gia nhà giàu có con riêng, loại sự kiện này rất là bình thường, còn trong lòng Lý Tịnh Như, đó còn là một chuyện tốt.

Nếu như sau này gả cho Long Dạ Tước, anh ta có con rồi, vậy cô không cần phải sinh đẻ nữa, đó cũng là cách bảo vệ thân hình tuyệt vời của cô, tại vì việc cô không thích làm nhất, là chuyện sinh con. Lý Tịnh Như bước đến cửa lớn, đồng thời trong lòng lặng lẽ hạ quyết tâm, cô nhất định theo đuổi lại Long Dạ Tước, trước đây, giữa Long Dạ Tước và một vương tử hoàng gia, cô tham quyền thế, kiên quyết chia tay Long Dạ Tước, quay sang ở cùng vị vương tử, nhưng mà, đến sau này cô phát hiện, gia tộc vương tử căn bản sẽ không tiếp nhận cô gái dị quốc, cho dù gia cảnh giàu có, cũng không đạt được sự đồng thuận của họ, cuối cùng, kết thúc mối tình với việc vương tử đó lãng nhãng.

Trong lúc cô tức giận, chia tay với vị vương tử, trực tiếp về nước, cô nghĩ đến người con trai năm đó chia tay, cô đương nhiên cũng mất thiết mà chú ý tất cả về anh, vì được yêu thích cũng là việc rất đặc ý. Cho đến khi cô tận mắt nhìn thấy người đàn ông này từ người thừa kế, đến trở thành người nắm quyền cả một gia tộc đế quốc, trái tim cô lần nữa quay về trên người anh ta. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169

21169.

Hai giờ chiều, Tô Lạc Lạc tự ăn cơm xong thực sự cảm thấy rất chán, cô lại vào thư phòng của Long Dạ Tước tìm một quyển sách để đọc, đọc một lúc, điện thoại cô như được hẹn trước vậy, lại vang lên, cô cầm lên xem, là Dạ Trạch Hạo gọi đến.

Tô Lạc Lạc chống cằm, nhìn điện thoại, nghĩ đến lời cảnh cáo của Long Dạ Tước, cô chỉ có thể thờ dài, thật sự không thể đi tìm anh ta nữa rồi.

Tiếng chuông điện thoại dừng lại, trong lòng Tô Lạc Lạc có chút cắn rứt, Dạ Trạch Hạo đối xử với cô rất tốt, và cô cũng xem anh như một người bạn vậy, nhưng bây giờ Long Dạ Tước uy hiếp như thế khiến cô ngay cả bạn cũng không thể làm.

Cũng may, Dạ Trạch Hạo không tiếp tục gọi đến nữa, cô một lúc lại nằm đọc sách, một lúc lại ngồi, nói chung, cuộc sống như thế khiến cô cảm thấy vô cùng chán nản, cô cảm thấy bản thân nhất thiết phải tìm việc gì đó làm mới được.

Tô Lạc Lạc nhớ ra bản thân cũng đã từng có viết lách, chỉ là hồi cấp ba, vì áp lực học hành mà đã dập tắt cái sở thích này của bản thân, lúc đó, cô thích xem nhưng mẹ cô lại sợ sẽ ảnh hưởng đến việc học, nên đã ra lệnh không cho cô xem nữa.

Đến đại học, cô thành thạo nhiều thì lại làm cùng lúc mấy công việc vặt, kiếm tiền bù đắp chi tiêu cho gia đình, mãi cho đến bây giờ vẫn chưa cầm lại bút, Tô Lạc Lạc lấy máy tính ra, trong đầu hình dung ra tình tiết câu chuyện trước, thời đại bây giờ, người ta thích xem nhất chính là câu chuyện về hoàng tử và công chúa lọ lem.

Tô Lạc Lạc tìm thấy một trang web lớn, bắt đầu đăng ký làm tác giả, cô chẳng qua chỉ mang cái suy nghĩ là thử đề cuộc sống không quá nhàm chán, cũng chưa từng nghĩ qua là sẽ nổi tiếng.

Dù sao cũng vô vị, trong đầu lại có một đồng ý tưởng bay bổng, viết ra để bản thân được tiêu khiển cũng vui.

Tô Lạc Lạc cạn lời khi phát hiện chuyện giữa cô và tên đàn ông siêu giàu có Long Dạ Tước chẳng phải là một bộ phim phi thực tế và hơi lố sao? Sao lại không viết chuyện của bọn họ nhỉ? Đợi xú, mỗi ngày cô có thể ghi chép lại tiến triển của cô và anh ta, chẳng phải cũng là đề tài chân thật nhất sao?

Tô Lạc Lạc cảm thấy hài lòng với sức tưởng tượng của mình, hơn nữa, dù gì ở cùng Long Dạ Tước, cô sẽ thoải mái mà viết được thôi, cũng giống như viết nhật ký hàng ngày á mà, dù gì cô cũng chỉ vừa mới bắt đầu, cũng không biết viết gì cho lắm.

Lại viết thêm hai đứa con của cô vào, đúng là không còn gì hơn mà, Tô Lạc Lạc có thể ghi chép lại những khoảnh khắc thú vị nhất, dễ thương nhất của bọn trẻ.

Tô Lạc Lạc nói làm là làm, cầm máy tính lên, bắt đầu viết rất có dáng vẻ của một tác giả, vậy là một bộ ngôn tình hơi lố bắt đầu như thế đó.

Viết đến khoảng năm giờ chiều, hai đứa trẻ về đến nhà, cô mới phát hiện bản thân chỉ vừa mò mẫm ra được khoảng hai ngàn chữ, nào cô bắt đầu ong ong lên, quả nhiên viết lách không dễ như cô nghĩ.

Tô Lạc Lạc đặt máy tính sang một bên, ra cửa chờ hai cục cưng như thiên thần đang chạy vào nhà, cúi ngay người xuống mỗi tay ôm lấy một người.

“Mami...” Tô Tiểu Hinh ngọt ngào nũng nịu kêu cô.

Tò Lạc Lạc hôn lấy hôn để lên hai gương mặt nhỏ, ngẩng đầu thì thấy một thân hình cao lớn đang đi đến, vừa này cô vẫn chưa có ý tưởng gì cho việc miêu tả nam chính, bây giờ nhìn thấy một tổng tài ngang tàng sờ sờ trước mặt như thế, cô lập tức ý văn dạt dào hẳn.

Một đôi ngươi tinh ranh lóe lên, sau này sẽ lấy Long Dạ Tước làm hình tượng nguyên mẫu để viết vậy! Dù gì anh ta cũng đủ tư cách làm hình tượng nhân vật chính của cô.

Long Dạ Tước nhìn cô gái đang ngồi xồm dưới đất, tay ôm hai đứa con, đôi ngươi lại nhìn chăm chăm bản thân, anh hơi nhíu mày khó hiểu.

Buổi tối, Tò Lạc Lạc nấu xong cơm tối, trên bàn ăn nghe thấy những câu trêu đùa đáng yêu của bọn trẻ, cô tính là tối nay sẽ ghi chép lại, để dành sau này dùng cho bài viết của mình!

Sau khi tắm rửa cho bọn trẻ, Long Dạ Tước vào phòng của bọn trẻ trước, đọc truyện cho bọn trẻ nghe, Tò Lạc Lạc chỉ đẩy nhẹ ra một khe nhỏ, nghe lên một lúc chất giọng trầm đầy tình cảm của anh là đi về phòng của mình.

Mở máy tính ra, đôi tay cô bắt đầu gõ bàn phím, một cái mở bài đơn giản khoảng ba ngàn chữ thế là đã viết xong rồi.

Cứ thế ngồi viết, Tò Lạc Lạc cảm thấy não đơ ra, cô không ngờ lại viết nữ chính là một nhân viên văn phòng, bây giờ thì cô lại phải vì các bộ phận và chức vụ trong công ty lớn mà nghĩ đến nhức óc.

Tò Lạc Lạc đã quyết định muốn viết tốt tác phẩm đầu tay của mình, cô cần môi, nghĩ đến việc ngày mai kêu Long Dạ Tước dẫn theo cô đến công ty anh ta đi một vòng tham quan vậy! Không đúng, cô nên đến công ty anh ta trải nghiệm cảm giác làm việc mới đúng.

Như vậy có phải là đang kiếm chuyện để bị hành hạ không? Nhưng cuộc sống có trải nghiệm cũng là một quá trình trưởng thành.

Tò Lạc Lạc nghĩ thông rồi, cô quyết định mai sẽ đến công ty Long Dạ Tước thực tập, đúng vậy, xin một vị trí công việc với anh ta chắc không phải việc khó gì đâu nhỉ!

Tò Lạc Lạc nghĩ thế, và sau khi viết lách hơn nửa ngày trời, giờ đầu cô rất mệt, để máy tính sang một bên, cả người lả xuống là ngủ ngay.

Còn ở trước cửa cô, nhìn thấy ánh đèn phảng chiếu dưới khe cửa đã tắt rồi, Long Dạ Tước thở hắt ra, chẳng lẽ cô ấy giận anh rồi? Cố ý tránh anh?

Long Dạ Tước cũng âm ức, anh đối xử với cô còn chưa đủ tốt sao? Tại sao cho đến giờ cô vẫn chưa hề có cảm giác gì với anh chứ.

Xem ra muốn trong vòng một tháng để cô nói ra ba chữ em yêu anh với anh sẽ không phải chuyện dễ dàng gì.

Chẳng lẽ anh thật sự tệ như con trai nói vậy sao?

Long Dạ Tước cần môi, quay về phòng, và anh tranh thủ kiểm tra máy quan sát, cô ấy không có ra ngoài.

Nói thực thì lúc này anh lại hi vọng cô ra ngoài một lúc, vậy thì anh lại có cớ trừng phạt cô các kiểu.

Sáng sớm.

Tò Lạc Lạc bị chuông báo thức làm cho thức giấc, khi cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo thì cái suy nghĩ tồi hôm qua bật ra, cô vội làm vệ sinh, sau đó tìm một bộ đồ đi làm trong tủ ra mặc vào.

Cô vừa bước ra là đụng ngay Long Dạ Tước vừa mở cửa bước ra.

Long Dạ Tước nhìn thấy cách ăn mặc như thể chuẩn bị ra ngoài của cô, gương mặt tuấn tú sầm lại, “Cô muốn đi đâu?”

Tò Lạc Lạc đứng thẳng ưỡn ngực, sau đó, nhìn anh cười nịnh hót, “Tôi đâu có đi đâu! Tôi chỉ muốn hỏi là công ty anh có tuyển người không?”

Long Dạ Tước chau mày, “Cô muốn đến công ty tôi làm việc à?”

Tò Lạc Lạc vội gật đầu, “Đúng vậy, tôi ở nhà chán quá, tôi muốn tìm chút việc làm để giết thời gian, công ty anh có thiếu người không? Là loại công việc thoải mái chút, lại được nghỉ hai ngày cuối tuần, sau đó lương bổng tầm trung. Để tôi thực tập ba tháng cũng được.”

Mục đích của cô chẳng qua là mò mẫm hiểu rõ các bộ phận và chức vụ trong công ty, sau đó những sự đầu đá trong văn phòng chẳng hạn, vì những thứ này đối với việc viết lách của cô vô cùng có ích.

Long Dạ Tước vòng tay lại, nhìn cô đang đứng chớp mắt, cả gương mặt khấn cầu, “Cô chắc chắn là muốn đến công ty tôi làm việc ư?” Tò Lạc Lạc thấy biểu hiện của anh như thế, tưởng anh nghĩ cô sẽ cần anh giúp đỡ che chở vậy, lập tức nói rất có khí phách, “Anh yên tâm, ở trong công ty, tôi sẽ giả bộ không quen anh.” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 170

21170.

Long Dạ Tước nheo mắt suy nghĩ, “Nói tôi nghe mục đích cô vào công ty là gì?”

“Giết thời gian vô vị thôi!” Tô Lạc Lạc trả lời ngay.

Sau đó, ánh mắt anh ta vẫn nhìn trừng cô vô cùng sắc bén, như thể không hề tin tưởng vậy, vì cô không hề giống người muốn đi làm.

Tô Lạc Lạc thấy anh tiếp tục nhìn trừng mình như vậy, cô chỉ có thể khai thật, “Được rồi! Gần đây tôi đang tập viết sách, tôi cần một ít kinh nghiệm của nhân viên văn phòng, nên mới muốn đến công ty anh thử sức.”

Long Dạ Tước phải cố gắng kìm lại con cười của mình, nhưng vẫn có chút không khách sáo mà nhoèn miệng cười, “Cô viết ư?”

Tô Lạc Lạc phồng má liếc anh ta, “Không được cười, buồn cười lắm sao? Hồi cấp ba tôi có viết qua, lại còn đăng trên tạp chí của trường nữa kia, khi tôi học cấp hai, còn thường xuyên gửi thư đến tạp chí thiếu nhi, tôi là người có tài viết lách đó.”

Long Dạ Tước cuối cùng cũng không nhịn cười được, giọng cười ha hả hào sảng của anh vang lên, sao cô ấy có thể dễ thương đến thế chứ?

Tô Lạc Lạc tức khắc đậm chân, “Anh rốt cuộc có muốn giúp tôi hay không đây! Tôi chẳng qua chỉ là đến công ty anh trải nghiệm thôi, không cần tiền lương đâu, được không?”

Anh ta thật quá xem thường người khác rồi mà, đáng ghét.

Long Dạ Tước dừng cười, cắn môi môi gọi cảm, “Được thôi, tôi có thể cho cô đi, nhưng cô phải cho tôi xem những thứ cô viết.”

“Không được!” Tô Lạc Lạc từ chối thẳng thừng, cô lấy anh ta làm hình tượng cho nam chính đó, nếu để anh ta biết được, anh ta không phải sẽ đắc ý lắm à.

Long Dạ Tước dĩ nhiên là không sợ không xem được cô viết những gì, anh đổi một yêu cầu khác, “Vậy được thôi! Tôi có một yêu cầu.”

“Anh nói đi!”

“Từ hôm nay bắt đầu tính, vào ngày thứ hai mươi bảy, cô phải ở trước mặt con cái nói với tôi ba chữ Em yêu anh.”

Tô Lạc Lạc ngờ ra, đây là cái yêu cầu quái quỷ gì thế?

“Chỉ vậy thôi?” Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt.

“Ừ! Chỉ yêu cầu vậy thôi, nếu cô không làm được, vậy tôi không thể giúp cô tìm linh cảm để viết rồi.”

“Tôi đồng ý!” Tô Lạc Lạc trả lời ngay, cái yêu cầu này khá đơn giản mà.

Long Dạ Tước thấy cô đồng ý rồi, bất giác thở phào nhẹ nhõm, tuy không thể khiến cô thật sự yêu anh, nhưng ở trước mặt con trai, anh không thể bị giảm uy phong được, thế nên lần này không sợ con trai cười nhạo anh nữa.

Vừa nói xong, cửa phòng của bọn trẻ ở phía sau mở ra, hai đứa đã mặc đồ chỉnh tề và bước ra.

Long Dạ Tước tức khắc thấy căng thẳng, lại nhìn kỹ hai đứa con còn mơ mơ màng màng, tìm anh thả lỏng ra, cũng may con trai chưa nghe thấy, nếu không anh còn mặt mũi nào nữa chứ.

“Ba à, mami à, chào buổi sáng ạ!”

“Chào buổi sáng! Sau này mỗi sáng mami đều đưa tụi con đi học, được không nào?”

“Được ạ! Mami phải đi làm sao?”

“Đúng vậy, mami đến công ty ba các con thực tập.”

Tô Tiểu Sâm tức khắc nhìn sang ba, “Ba à, ba phải chăm sóc mami nhé, không cho phép người khác ức hiếp mami.”

Long Dạ Tước nhoèn miệng cười, “Chắc chắn rồi.”

Tô Lạc Lạc quay đầu nhìn anh ta, thầm hừ trong lòng, cô mới không thèm sự quan tâm của anh ta đó!

Sau khi đưa bọn trẻ đến trường, Tô Lạc Lạc ngồi vào ghế lái phụ của xe Long Dạ Tước, cái cảm giác hồi hộp khi phải đi làm dăng lên, cô nhìn anh ta, “Anh sẽ sắp xếp cho tôi phải không!”

“Nếu cô muốn đến công ty tôi làm việc, tôi đề nghị cô nên đổi một cái tên, nếu không, cô chắc chắn sẽ không làm được việc đâu.”

“Tại sao?”

“Vi tin đồn ngày trước của cô với tôi, mọi người đều biết cô kêu là Tô Lạc Lạc, tôi không muốn danh tiếng của mình bị ảnh hưởng.”

“À! Vậy được thôi! Vậy tôi làm một cái giấy chứng minh giả trước vậy!”

“Tura nay tôi sẽ kêu trợ lý của tôi lo ổn thỏa.” Long Dạ Tước mở miệng, sau này có thể thấy cô ấy ở trong công ty, không cho cô ấy chạy lung tung, cũng không tệ.

“Vậy tôi còn phải chuẩn bị sơ yếu lý lịch gì đó nữa nhì.”

“Tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

“Vậy tôi làm việc ở đâu?”

“Bộ phận hành chính.”

Tô Lạc Lạc vừa nghe xong, mừng thầm trong lòng, lần này quá tuyệt rồi, sau này cô có thể viết một bộ truyện ngôn tình về cô bé lọ lem hiện đại sống trong thành thị gặp phải tổng tài bá đạo rồi.

Nghĩ thế, Tô Lạc Lạc chống cằm, quay đầu dùng đôi mắt to cẩn thận ngắm nghía người đang lái xe bên cạnh, bỏ qua mấy cái tính tình khiếm khuyết như chuyên chế bá đạo lại không nói lý lẽ ra thì anh ta quả thực là người tình hoàn mỹ trong mắt phụ nữ.

Rõ ràng là soái ca cực phẩm mà!

Đôi mày ngài rậm có uy, ánh mắt sâu có hồn, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng gợi cảm, cộng thêm cái khí thế vương giả trong giới kinh doanh trên người anh nữa, Tô Lạc Lạc thầm nghĩ, đây đúng là hình tượng nam chính nguyên bản trong lòng cô.

Long Dạ Tước đang lái xe nghiêm túc, nhưng ánh mắt của cô gái bên cạnh này là ý gì đây? Nhìn chừng anh không phải là ngơ ra mà là sẫm soi phán xét gì cơ chứ.

“Nhìn gì thế?” Anh trầm giọng hỏi.

Tô Lạc Lạc cắn môi, ngoảnh đầu đi chỗ khác cười nói, “Không có gì.”

Long Dạ Tước chưa từng bị xem thường đến thế qua, con gái thấy qua anh, trừ đi trường hợp cá biệt thì đa số đều hai mắt sáng rỡ, càng không nói đến việc tự ngã vào lòng anh nữa chứ, anh đã từng phải ở trong các buổi yến tiệc đẩy ra biết bao phụ nữ muốn tiếp cận anh.

Nhưng anh thật sự không hiểu tại sao cô gái này không biết trân trọng khoảng thời gian ở cùng với anh.

Chỉ riêng việc ban nãy cô nhìn chăm chăm anh lâu như thế, lại còn dùng khuôn mặt hoàn toàn không có chút cảm xúc gì, cô gái này chắc chắn là chưa thích anh rồi.

Tô Lạc Lạc lại quay đầu ngắm nghía tiết tấu truyện của mình, còn ở bên cạnh, Long Dạ Tước lái xe với cảm giác bức bối.

Đến bãi đậu xe dưới hầm, Long Dạ Tước dẫn Tô Lạc Lạc đến thang máy cá nhân của anh, đi thẳng một mạch đến tầng văn phòng tổng, Tô Lạc Lạc đã từng đến đây, lúc đó cảm thấy thiết kế của tòa nhà này rất có khí thế.

Tô Lạc Lạc theo chân anh ta vào phòng làm việc, trợ lý Tổng Nhã lập tức mang trà đến cho cô.

“Cám ơn.” Tô Lạc Lạc vô cùng khách sáo với cô trợ lý xinh đẹp này.

Long Dạ Tước nhìn Tổng Nhã nói, “Làm một cái chứng minh nhân dân giả cho cô ấy, soạn ra một bản sơ yếu lý lịch, đưa cô ấy đến phòng hành chính làm việc.”

Tổng Nhã vừa nghe là biết suy nghĩ của ông chủ, cô chỉ ngạc nhiên là Tô Lạc Lạc sao còn phải đến công ty làm việc nữa chứ?

“Vị trí như thế nào tốt ạ?”

“Loại như nhân viên phụ trách văn thư chẳng hạn, nhẹ nhàng thôi.”

“Được ạ! Tôi đi sắp xếp ngay.” Tống Nhã nở nụ cười cúi đầu rời khỏi.

Tô Lạc Lạc đi đến cửa sổ kính lớn, muốn xem thử chiều cao so với đường phố, cô vừa cúi người nhìn một cái, tức khắc giật mình phải lùi về sau một bước, sau lưng cô đụng trúng một vòm ngực rắn chắc của đàn ông, Tô Lạc Lạc ngoảnh đầu lại, một vòng tay ôm lấy eo cô.

“Sợ độ cao ư?” Long Dạ Tước nói nhỏ, nói xong, lại rất đáng ghét mà đẩy cô một cái, Tô Lạc Lạc sợ đến nỗi phải chủ động ôm lấy eo anh, sau đó tức giận la với giọng nhỏ, “Long Dạ Tước... anh đừng có đẩy tôi.”

Thấy khuôn mặt nhỏ của cô bị dọa đến trắng bệch, Long Dạ Tước cũng giật mình, vòng tay lại ôm chặt hơn, hai người tựa sát vào nhau. Tô Lạc Lạc đỏ hết cả mặt, dùng tay đâm vào ngực anh ta hai cái, liền dứt ra ngồi lại vào ghế sofa. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171

21171.

Chỉ hơn một tiếng đồng hồ, Tống Nhã đã chuẩn bị xong tất cả tài liệu để Tô Lạc Lạc nhận chức, tên trên chứng minh thư giả của Tô Lạc Lạc là Mạc Tiểu Du, cái tên nghe rất đáng yêu lại thân thiện này cũng rất hợp với cô.

"Tôi tiểu thư, từ bây giờ, cô ở trong công ty sẽ dùng cái tên Mạc Tiểu Du này làm việc, hi vọng cô nhanh chóng thích ứng một chút." Tống Nhã nói với cô.

Tô Lạc Lạc nhanh chóng gật đầu, "Được rồi, cảm ơn trợ lý Tống." "Tôi và giám đốc bộ phận chào hỏi qua rồi, buổi chiều hai giờ cô có thể đi đến phòng làm việc, công việc của cô ở bộ phận nhân sự dữ liệu tương đối nhẹ nhàng, sáng chín giờ chiều năm giờ, nghỉ hai ngày, tiền lương phúc lợi tôi sẽ kêu bộ phận đó tính cho cô cao một chút, nếu như cô gặp phải phiền phức gì, cô có thể trực tiếp nói với tôi, hoặc là nói với Long tổng."

"Cảm ơn cô, có chuyện gì phiền phức tôi vẫn là kiếm cô thôi!" Tô Lạc Lạc cười khan một tiếng

"Được thôi!" Tống Nhã có chút kinh ngạc, cái người con gái này rõ ràng có thể được ông chủ nuôi mà, tại sao cô vẫn muốn tự đi làm?

Tô Lạc Lạc từ phòng làm việc của Tống Nhã đi ra, trong tay cô đã có thêm một tấm thẻ nhân viên, thẻ chứng minh, còn có một phần sơ yếu lý lịch, buổi chiều khoảng hai giờ rưỡi, cô có thể tới phòng làm việc của cô để làm việc rồi.

Tô Lạc Lạc gõ cửa văn phòng Long Dạ Tước, đẩy cửa đi vào, nhìn thấy anh đang ngồi bận bịu trên bàn, cô im lặng mà ngồi xuống sofa, lấy cái ipad mà Tống Nhã đưa cho cô, tìm kiếm việc phân công trách nhiệm công việc của cô ấy, cẩn thận xem.

Long Dạ Tước uy nghiêm ngồi ở ghế ông chủ, cao lớn tuấn tú, đầy phong cách lãnh đạo, Tô Lạc Lạc thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng bí mật xây dựng hình tượng nam chính của cô.

Cô đang xem đờ người thì đột nhiên trên đầu phủ xuống một cái bóng, cô ngẩng đầu, chỉ thấy Long Dạ Tước đã đứng trước mặt cô.

"Có việc gì sao?" Tô Lạc Lạc ngẩng đầu hỏi.

"Ăn cơm trưa thôi." Long Dạ Tước nhướn miệng cười.

Tô Lạc Lạc lập tức cầm lấy điện thoại để trên bàn, quả nhiên đúng rồi! Cô đột nhiên từ trong túi lấy giấy chứng minh thư giả ra, hớn hờ đưa cho anh, "Anh xem, tên mới của tôi, thấy sao?"

Long Dạ Tước cầm lên xem, nhẹ nhàng đọc ra tiếng, "Mạc Tiểu Du, cũng rất thích hợp cá tính ngốc nghếch ngọt ngào của cô đó."

Tô Lạc Lạc có chút không phục mà ngẩng đầu trừng anh, "Tôi làm gì mà ngốc nghếch ngọt ngào?"

"Cô chỗ nào cũng giống." Long Dạ Tước không khách sáo mà nhìn trừng trả lời cô.

Tô Lạc Lạc nhanh chóng cướp lại giấy chứng minh về, không can tâm mà trách mắng một câu, "Anh mới là kẻ khốn nạn xấu xa gấp ba lần."

Long Dạ Tước nghe xong, không giận mà lại cười, trong mắt của cô ấy, hình như đã định nghĩa anh thành hình tượng tên khốn nạn, mà anh nếu như không làm một chuyện khốn nạn nào đó, hình như có lỗi với cái danh xưng đó thì phải!

Tô Lạc Lạc vừa mới đứng lên, trên eo bỗng nhiên có thêm một cánh tay dài bá đạo, vòng một cái, cô liền trực tiếp bổ vào lòng của người đàn ông, giây

sau, cái hàm tình tế của cô bị véo chừng, hoocmon nam giới hạ xuống, đôi môi người đàn ông mát lạnh cứ thế mà hôn lên môi cô.

Tô Lạc Lạc mở to mắt, thấy mình bị ức hiếp kinh hãi la lên, ngược lại khiến cho anh ta trực tiếp khám phá sâu hơn vào khoang miệng cô, còn tiếng hô hoảng biến thành một tiếng ậm ừ rất đơn giản, "Um..."

Long Dạ Tước sớm biết mùi vị ngọt ngào của cô, khiến mỗi khi hôn là anh không dễ gì muốn bỏ ra, chỉ muốn khám phá vị ngọt của cô ấy mà thôi.

Một nụ hôn dài đến hai phút, lúc Tô Lạc Lạc sắp ngạt thở đến nơi, người đàn ông cuối cùng tốt bụng mà bỏ cô ra, mặt cô đỏ lên, có chút tức giận mà đẩy anh ra, "Long Dạ Tước, anh khôn nạn."

"Nếu như tôi là khôn nạn, cũng nên làm vài việc khôn nạn chứ!" Ngón tay dài thon của Long Dạ Tước, tao nhã mà lau đôi môi, cười rất đáng ghét.

Tô Lạc Lạc trừng mắt không nói, cô đeo túi xách lên, bước ra ngoài cửa trước.

Sau lưng, Long Dạ Tước híp mắt cười đi theo.

Tô Lạc Lạc đến cửa thang máy, đưa tay nhấn nút, mới phát hiện thang máy không động đậy, Long Dạ Tước lúc đến gần, thang máy mới có phản ứng, đây là thang máy cảm ứng tự động, trừ anh ta và nhân vật cao cấp được chỉ định, người khác không thể sử dụng.

Bước vào trong thang máy, Tô Lạc Lạc cố ý đứng xa ra, cách xa anh ta.

Người nào đó bắt đầu không vui rồi, vươn vai kéo cô qua lại, "Cách xa tôi như vậy làm gì?"

Tô Lạc Lạc lựng khựng không vững, cả người chồm cả vào người anh ta, Long Dạ Tước nhoen miệng trên đùa, "Tư thế sà vào lòng càng mãnh liệt hơn rồi, tôi thích như vậy."

"Anh khôn nạn..."

"Ngoài chữ khôn nạn ra, cô có thể nghĩ ra một chút từ mới nào không?" Long Dạ Tước cười rất đáng ghét.

Tô Lạc Lạc nhanh chóng đẩy anh ra, "Chỉ trách tôi tu dưỡng tốt, anh mà khiêu khích tôi, cái gì tôi cũng có thể chửi ra được."

Long Dạ Tước phì cười một tiếng, lại bị cô chọc cười nữa rồi, "Cô mà cũng được gọi là có tu dưỡng tốt sao? Thực nữ là không biết chửi người đâu."

Tô Lạc Lạc tức hồng hộc trừng mắt nhìn anh, "Anh thích thực nữ như vậy, anh nhanh chóng đi kiếm mấy cô thiên kim hào môn đó, đừng làm phiền tôi."

Mà lúc đó cửa thang máy tưng một tiếng mở ra, người đàn ông nào đó vừa bước ra, vừa ném lại một câu, "Đáng tiếc tôi chỉ thích cái loại mèo hoang như cô thôi."

Tô Lạc Lạc không hề cảm thấy vinh hạnh, ngược lại một mặt chê bai, "Ai cần anh thích."

Long Dạ Tước nhấn mở cửa chiếc xe thể thao của anh, bá khí giống như bản thân anh, trên thế giới chỉ có một chiếc.

Tô Lạc Lạc hít một hơi, có tiền tuyệt vời thiệt.

Kéo cánh cửa của ghế phụ, ngồi vào trong, Tô Lạc Lạc trải nghiệm được cảm giác chạm đất, khi anh ta ngồi vào, không gian vốn dĩ rộng rãi, lập tức biến thành chật hẹp, hơn nữa lại còn đầy cảm giác áp bức.

Tô Lạc Lạc dùng đôi mắt to nhìn xung quanh, đây cũng là chiếc xe sang trọng mà cô ấy muốn viết, đặc biệt nhìn thêm vài lần, Long Dạ Tước khởi động xe, tiếng rống lên như con dã thú, tức thì có cảm nhận.

Chạy ra khỏi bãi đỗ, Tô Lạc Lạc quay đầu nói với người đàn ông bên cạnh, "Chúng ta đi đâu ăn?"

"Nhà hàng lần trước."

Long Dạ Tước biết chỗ đó khẩu vị rất phù hợp với khẩu vị của cô, Tô Lạc Lạc cũng không có ý kiến gì, chỉ là quá đắt thôi.

Lúc ăn cơm, Tô Lạc Lạc vẫn còn chút lo lắng hồi hộp những ngày tháng làm việc sắp tới, tại vì sau khi cô tốt nghiệp, thì không hề thật sự có kinh nghiệm ngồi qua văn phòng, lúc trước ở tiệm trang điểm thì rất nhẹ nhàng vui vẻ, một ngày cũng khó có được mấy vị khách.

Ăn cơm xong, trên đường về công ty, Tô Lạc Lạc xoay đầu sang nhìn anh, "Lỡ như tôi phạm lỗi, anh sẽ chửi tôi không?"

"Cái bộ phận nhỏ bé của cô, tôi không ở không mà quản." Long Dạ Tước trực tiếp dùng ngữ khí chê bai mà lên tiếng.

Tô Lạc Lạc có chút cạn lời, anh ở trong công ty, cao cao tại thượng, còn cô chẳng qua chỉ là một nhân viên nhỏ bé trong tay anh, anh đương nhiên không rảnh đâu mà quản.

Long Dạ Tước đến bãi đỗ, Tô Lạc Lạc theo anh đến phòng làm việc của anh, khoảng hai giờ, Tổng Nhả gõ cửa đi vào, nói với Tô Lạc Lạc đang ngồi

trên ghế sofa đã chuẩn bị xong, "Tô tiểu thư, cô theo tôi đi! Tôi dẫn cô xuống dưới."

"Được rồi, cảm ơn!" Tô Lạc Lạc cảm thấy thật may. Lúc này, một câu nói lạnh lùng vang lên, "Không cần, để cô ấy tự đi." Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172

21172.

Tô Lạc Lạc quay đầu, chỉ thấy ánh mắt lạnh lùng của Long Dạ Tước, Tổng Nhã cũng nghĩ ông chủ cố ý làm vậy, chẳng lẽ Tô tiểu thư đã đắc tội anh vào lúc nào rồi? Rõ ràng là mẹ của các con anh, vậy mà anh cũng không đối xử tốt một chút?

Tô Lạc Lạc cắn môi, nhìn Tổng Nhã nói, "Trợ lý Tổng, tự mình tôi đi báo cáo được rồi."

"Được thôi!" Tổng Nhã gật đầu.

Tô Lạc Lạc vừa bước ra cửa, muốn giận, nhưng giận không nổi, Long Dạ Tước đích thức không cần phải giúp bản thân mà!

Cô bấm thang nhân viên đi xuống lầu, đi một mạch đến tầng mười hai, đây chỉ là một phòng ban nhỏ dưới quyền một công ty trực thuộc tập đoàn của Long Dạ Tước ở trong nước, hơn nữa cả tòa cao ốc này đều là văn phòng tổng bộ của toàn bộ các ngành nghề mà Long Dạ Tước đầu tư khắp thế giới. Tô Lạc Lạc đến tầng mười hai, cô tự đi đến bộ phận nhân sự báo cáo, các bước phỏng vấn thủ tục khác của cô đã được Tổng Nhã giải quyết rồi, rất thuận lợi, một cô gái có tính tình khá hòa đồng dẫn cô đến một ngăn vị trí trong phòng làm việc, "Vị trí của cô ở đây, việc giao ban đều ở trong máy tính, có gì không hiểu có thể hỏi tôi, tôi và cô làm cùng nhau đó."

"Chào cô! Tôi kêu Tô... Mạc Tiêu Du." Tô Lạc Lạc thiếu chút nữa là để lộ tên thật của bản thân.

"Chào cô, tôi kêu Phuong Phuong."

Tô Lạc Lạc vừa nhìn là loại người khiến người khác yêu quý, xinh đẹp, nụ cười ngọt ngào, mấy vị đồng nghiệp nam ở bên cạnh phút chốc ánh mắt sáng rỡ lên, cô gái xinh đẹp như thế ở trong phòng làm việc, đúng là một phong cảnh rất hấp dẫn mà.

Tuy nhiên, trong mỗi văn phòng đều có một hai cô gái giả thanh cao nhưng lại thích đồ kxy, thấy nhân viên mới trẻ trung xinh đẹp, bọn họ không hề hoan nghênh, vì sự tồn tại của những nhân viên mới này chính là đang làm rõ hơn sự già cỗi của bọn họ, tuy chỉ vừa bước qua tuổi ba mươi thôi.

Tô Lạc Lạc chào hỏi với các đồng nghiệp ở xung quanh xong thì điện thoại cô vang lên, cô cầm lên xem, hơi giật mình, là điện thoại của Dạ Trạch Hạo.

Tô Lạc Lạc vội nhỏ giọng nghe máy, "A lô!"

"Chiều nay cùng anh đi dạo được không?"

"Chân anh lành hẳn rồi sao?"

"Có thể đi bộ rồi."

"Có lẽ không được rồi! Bây giờ tôi phải đi làm, ban ngày tôi không có thời gian, xin lỗi nhé!" Tô Lạc Lạc có chút khó xử từ chối.

"Em làm việc gì?"

"Bây giờ tôi đang làm việc ở công ty của Long Dạ Tước."

"Giờ cơ? Anh ta lại để cô đến công ty anh ta làm việc sao?" Dạ Trạch Hạo ở đầu dây bên kia nói với giọng khá giận dữ, tưởng cô bị Long Dạ Tước ép đi làm.

Tô Lạc Lạc nghe ra nộ khí của anh, vội cười nói, "Không phải anh ta ép tôi đến đâu, là tự bản thân tôi rảnh quá, muốn tìm một công việc làm, Dạ Trạch Hạo, anh chăm sóc bản thân nhé, sau này chúng ta có lẽ sẽ không gặp nhau được nữa rồi."

Dạ Trạch Hạo cũng không dễ bị lừa, "Là anh ta ra lệnh không cho em gặp anh phải không!"

"Ồ... sao anh biết?" Tô Lạc Lạc cười ngại ngùng.

"Dĩ nhiên là anh biết rồi."

“Dạ Trạch Hạo, anh chăm sóc tốt cho bản thân nhé, đóng phim cẩn thận, đi xa cũng phải cẩn thận, tôi làm việc trước nhé, tạm biệt.” Nói xong, Tô Lạc Lạc bấm tắt điện thoại, Dạ Trạch Hạo biết cô không thể gặp anh ta, anh có thể thông cảm được thì tốt nhất rồi.

Tô Lạc Lạc vừa đến, không có việc gì quan trọng, chỉ cần xem hiểu quyền công việc giao ban là tốt rồi, chỗ nào không hiểu, cô cũng sẽ đến hỏi Phuong Phuong.

“Người mới, photo cho tôi một phần tài liệu được không?” Bất ngờ, một giọng nữ khá cao ngạo từ trên đầu rơi xuống.

Tô Lạc Lạc ngẩng đầu, chỉ thấy một cô gái mặc đồ vest, trang điểm rất thời thượng nhìn cô cười.

“Cái này...”

“Đây là một trong những việc trong phạm vi công việc của cô, những người bận rộn như tôi sẽ không có thời gian đi photo đâu, chỉ có người ở vị trí như cô mới có thời gian.” Nói xong, cô ta quăng xuống hai trang giấy cần photo, “Nhớ là mỗi trang photo mười bản, một lát họp tôi cần phải dùng đến.”

Tô Lạc Lạc ngẩng người ra, Phuong Phuong ở phía trước đưa đầu ra nói, “Tiểu Du, cô có biết tại sao người làm ở vị trí này của cô từ chức không làm không? Đó là vì có những người như bọn họ đó, việc gì họ cũng không làm, nhưng mà khả năng dằn vò người mới thì lại rất giỏi.”

“Chẳng lẽ cấp trên không quản sao?” Tô Lạc Lạc có chút cạ lời, đây rõ ràng là ức hiếp mà!

“Cấp trên làm gì để mắt đến loại nhân viên quèn như chúng ta chứ? Hơn nữa, chuyện mà bọn họ phụ trách quan trọng hơn chúng ta nhiều, chúng ta chỉ phụ trách tư liệu giấy tờ thôi.”

Tô Lạc Lạc nhìn hai trang giấy, “Vậy tôi phải đi photo sao?”

“Đi đi! Đây là một trong những việc của chúng ta.”

Tô Lạc Lạc cầm giấy đi photo, nhưng cô rất ít khi dùng đến máy photo, nên lại phải cần một đồng nghiệp nam dạy một lúc, vị đồng nghiệp này vô cùng vui vẻ, cho dù đã dạy cô xong cũng không rời khỏi ngay lập tức.

“Cô là người mới đến Mạc Tiểu Du phải không! Đúng là mỹ nhân mà!” Vị đồng nghiệp nam bắt chuyện với cô như một chuyên gia.

Tô Lạc Lạc mỉm cười, “Tôi vừa đến, xin chỉ giáo thêm ạ.”

“Yên tâm đi! Tôi thích chăm sóc người mới nhất đó, có gì không hiểu thì cứ hỏi tôi.” Nói xong, còn không quên nhìn thêm vài giây cái gương mặt xinh đẹp của cô.

Tô Lạc Lạc sau khi photo thì mang đến bàn làm việc của cô gái đó, vừa về chỗ ngồi thì Phuong Phuong ghé người sang hỏi, “Này! Tiểu Du, cô làm thế nào ứng tuyển vào đây thế, hình như gần đây công ty chúng ta không có đăng tin tuyển người mà! Chỉ tuyển người nội bộ thôi.”

Tim Tô Lạc Lạc thất lại, vội cười nói, “Có tuyển mà! Tôi là được tuyển từ bên thị trường nhân tài đó.”

“Thế à! Vậy có lẽ tôi nghe lầm rồi chăng.”

“Cô nghe lầm cái gì?”

“Vừa rồi ở phòng trà nước, tôi nghe người ta nói cô là do có quen biết nên mới vào được.”

“Không phải... sao có thể chứ... tôi theo trình tự ứng tuyển bình thường để vào mà.” Tô Lạc Lạc cười khan một tiếng, cô không muốn vừa mới đi làm là gây ra chuyện thị phi này, nên biết rằng nếu vào bằng con đường quan hệ thì sẽ bị những nhân viên khác xem thường.

Tô Lạc Lạc theo chân Phuong Phuong vào một căn phòng hồ sơ, dạy cô cách lưu trữ hồ sơ, Tô Lạc Lạc cũng nghe học rất nghiêm túc.

Cô đang cầm sổ ghi chép ghi chú lại, bất ngờ có một người đồng nghiệp đi vào, “Mạc Tiểu Du, có người tìm cô.”

“Hả? Tìm tôi sao?”

“Đúng vậy! Gọi vào đường dây nội bộ của tôi rồi, mau qua đây nghe đi.”

Tô Lạc Lạc vội theo anh ta đi ra, đi đến trước bàn làm việc của anh ta, đưa tay với lấy điện thoại, “A lô, xin chào ạ.”

“Sao cô không mang điện thoại theo bên người?” Ở đầu dây bên kia, giọng Long Dạ Tước trầm thấp không vui.

Tô Lạc Lạc tức khắc đơ ra vài giây, có chút căng thẳng nói, “Anh gọi điện thoại cho tôi làm gì thế?”

“Mười phút sau đến bãi đậu xe.”

“Tôi...tôi có thể tan ca sớm sao?”

“Có thể.” Đầu dây bên kia buông ra một lời, cúp điện thoại.

Tô Lạc Lạc có chút căng thẳng nhìn xung quanh, lúc này, vị đồng nghiệp nam kia nhìn cô có chút tò mò, “Bạn trai cô à?”

“Ồ...không phải.” Tô Lạc Lạc vội đính chính, cô đến bên Phuong Phuong nói, “Có lẽ tôi phải về trước.”

“Chúng ta năm giờ rưỡi mới tan ca đó!”

Tô Lạc Lạc nhìn đồng hồ, bốn giờ rưỡi rồi, phải đi đón bọn trẻ rồi, cô cầm túi lên, nói với Phuong Phuong, “Sáng mai tôi sẽ đi làm sớm, tạm biệt nhé.” Phuong Phuong kinh ngạc nhìn bóng dáng cô rời khỏi, cô ấy như thế thì không làm được vài hôm là sẽ bị đuổi thôi. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173

21173.

Long Dạ Tước ngồi trong xe thể thao của anh, nhìn cô gái đi ra từ thang máy giống như ăn trộm lo lắng vậy, sau đó, trái phải nhìn quanh bốn lần, mới vội chạy đến ghế phụ ngồi vào, vừa mới ngồi xuống, Tô Lạc Lạc cái tay nhỏ vỗ vào lòng ngực, "Sợ chết tôi mất, lỡ như để người khác nhìn thấy tôi ngồi lên xe của anh, vậy thì thảm rồi."

Nhưng mà câu nói này vào đến tai anh lại biến thành một ý nghĩa khác nữa, lông mày anh không vui nhướn chặt, "Sao rồi? Ngồi xe của tôi, còn làm cô mất mặt à?"

Tô Lạc Lạc có chút cẹn lời mà nhìn anh ta, "Không phải! Ý của tôi là, tôi không muốn người ta thấy tôi nhờ mối quan hệ với anh mà vào làm."

Long Dạ Tước bất giác có chút tức cười mà nhìn trừng cô, "Không lẽ không phải sao?"

Tô Lạc Lạc lập tức á khẩu không nói nên lời mà nhìn anh ta, vẫn là có chút không cam tâm mà phản bác, "Tôi là nhờ mối quan hệ của trợ lý Tổng."

Long Dạ Tước cười bất lực, "Được rồi!"

Tô Lạc Lạc nhìn anh rõ ràng đang trêu đùa bản thân, khuôn mặt cô từ từ đỏ lên, nói cho cùng, vẫn không phải nhờ quan hệ của anh ta sao? Cô nghiêng răng nói, "Sau này tôi đều có thể giờ này tan ca không?"

"Uhm! Tôi sẽ kêu Tổng Nhả nói với cấp trên của cô một tiếng."

"Ồ!"

Long Dạ Tước không tiện ra mặt, vì anh cũng không muốn Tô Lạc Lạc được đặc cách đối đãi trong công việc, nha đầu này rất cứng đầu, để cô bị mài giũa ở trong văn phòng cũng là việc rất cần thiết.

Đến trường học, hai đứa trẻ đã đợi bọn họ sẵn rồi, hôm nay hai đứa trẻ bắt đầu làm bài tập rồi, tuy là các bé mới có bốn tuổi, nhưng mà, viết chữ tính toán bắt đầu được dạy rồi.

"Mami, con và anh hai có bài tập rồi!" Tiểu Hinh từ trong cặp lấy ra tập bài tập còn mới hươu qua hươu lại.

"Được! Vậy tối nay các con về nhà phải bắt đầu làm bài tập rồi nhé, mami sẽ kiểm tra cho các con."

"Dạ!"

"Đề mục quá đơn giản rồi." Tô Tiểu Sâm ở bên cạnh oán thán một tiếng.

Tô Lạc Lạc có chút cẹn lời nhìn con trai, còn có học sinh chê bai đề mục của thầy cô quá đơn giản nữa sao?

Về đến biệt thự, Tô Lạc Lạc phát hiện chị Trương lại về nhà để nấu cơm rồi, lần này cô không cần phải làm công việc nhà nữa rồi, hai đứa trẻ ngồi trên cái ghế nhỏ trong đại sảnh, bắt đầu nghiêm túc làm bài tập, Long Dạ Tước ngồi kế bên bọn chúng, xem hai đứa trẻ làm bài tập.

Lần này bọn chúng làm đề tính toán, chỉ là phép cộng trừ từ số mười trở xuống rất đơn giản, Tô Tiểu Hinh gặp khó khăn ở ngay bài đầu tiên rồi, cô bé nhìn chăm chăm bài toán, biểu cảm rất phong phú, đại khái cũng là do trên lớp không chuyên tâm nghe giảng đấy mà!

Cô bé nhìn sang anh hai kể bên làm một đề xong lại một đề, cô bé bắt giắc nghiêng đầu qua, muốn nhìn của anh hai mình.

Long Dạ Tước trong lòng thấy buồn cười, nhưng mà, trên mặt vẫn là thầu lên sự nghiêm túc mà nói với con gái, "Tiểu Hinh, bài tập của bản thân thì bản thân phải tự mình hoàn thành, còn nếu không biết, ba có thể dạy con."

"Ba à, con mắc tiểu." Tô Tiểu Hinh bắt đầu ma lanh lên, có chút tội nghiệp mà nhìn ba.

Long Dạ Tước gật đầu, "Đi nhà vệ sinh đi!"

"Dạ!" Tô Tiểu Hinh lập tức nhảy tung tung mà đi đến hướng nhà vệ sinh.

Tô Tiểu Hinh về đến đại sảnh, nhìn thấy anh hai đã viết xong rồi, ba đang kiểm tra bài tập cho anh hai! Khuôn mặt của cô bé có chút hoảng loạn, nhanh chóng ngồi xuống ghế, nhưng cô bé một đề cũng chưa làm xong!

"Anh hai, anh làm xong rồi à?"

"Uhm! Tiểu Hinh em cố lên nhé!" Tô Tiểu Sâm hoàn toàn không hề phát hiện khó khăn của em gái, cái đề mục này đối với cậu mà nói, đích thực rất đơn giản.

Tô Tiểu Hinh có chút vụng về ngồi trên bàn nhỏ, ngẩng đầu, thì nhìn thấy ánh mắt của ba đang cười mà nhìn cô bé, cô bé lập tức cảm thấy có chút áp lực rồi, cô bé cầm lấy bút chì, nhìn bài cộng trừ phía trên, có chút không biết nên bắt đầu từ đâu.

"Tiểu Hinh, đưa ngón tay ra, ba dạy con." Long Dạ Tước nhìn thầu được tâm tư của con gái không làm được bài tập, nhẹ nhàng lên tiếng.

Tô Tiểu Hinh đưa mười ngón tay nhỏ nhắn mẫm mẫm ra, Long Dạ Tước chỉ vào đề mục mà giải thích đọc cho cô bé, "Năm cộng hai bằng mấy, đếm ngón tay của con."

Tô Tiểu Hinh chớp con mắt to, nhìn Long Dạ Tước, ba trong thời khắc này trong mắt của cô bé, rất là uy nghiêm.

"Bằng sáu..." Tô Tiểu Hinh nhỏ tiếng, trả lời không biết đúng sai, một đôi mắt chớp vội, sợ sẽ bị la mắng.

"Không đúng." Long Dạ Tước cười dịu dàng lắc đầu, đưa ra mười ngón tay dài trước mặt cô bé, anh làm động tác dạy cô bé, "Năm ngón tay cộng thêm hai ngón thì bằng mấy ngón, con đếm thử?"

Tô Tiểu Hinh sau khi đếm xong, lập tức hưng phấn lên, "Bằng bảy ngón tay."

"Đúng rồi, viết vào đi!" Tô Tiểu Hinh cầm lấy bút chì viết một số bảy lớn thiệt lớn.

Sau khi viết xong, vừa cười ngượng, "Ba à, con biết chữ to quá."

"Vậy thì bôi đi, viết lại một chữ mới đi! Ba tin tưởng con có thể viết tốt."

"Dạ!" Tô Tiểu Hinh lập tức bôi đi, lại viết nhỏ đi một chút, quả nhiên càng dễ nhìn hơn, có sự dạy dỗ của ba, cô bé tự tin hẳn lên.

Tô Lạc Lạc không có tham gia náo nhiệt, có Long Dạ Tước ở đó, việc học hành của bọn trẻ không thành vấn đề rồi, cô đứng trên lan can lầu hai nhìn xuống con gái ở lầu dưới, con trai đã ra ngoài vườn đá bóng rồi! Tô Tiểu Hinh dưới sự nhẫn nại dạy dỗ của Long Dạ Tước đã hoàn thành bài tập.

Cuối cùng, Tô Tiểu Hinh hoàn thành bài tập rồi, cô bé lập tức vui vẻ mà ôm lấy Long Dạ Tước, hôn một cái lên má của anh, "Cảm ơn ba."

"Đi chơi đi!"

Tô Tiểu Hinh nhanh chóng đi chơi, Long Dạ Tước giúp bọn chúng dọn dẹp vở bài tập thân hình cao to theo bọn trẻ đi ra ngoài.

Ở lầu hai, Tô Lạc Lạc nhìn thân hình cao lớn của anh dưới hoàng hôn, trong đầu có một cảm xúc phức tạp dâng lên, cô đi đến ban công lầu hai, nhìn dưới ánh hoàng hôn, cha con ba người đang chơi đá banh.

Dưới hoàng hôn thoáng đặng, có tiếng cười khúc khích của trẻ con, cũng có tiếng cười thấp êm dịu của người đàn ông, rất ấm áp có tình cảm.

Long Dạ Tước thân hình dài cao to, hai đứa nhóc vây lấy anh, không cao bằng chiều dài đôi chân dài của anh, trông vô cùng nhỏ bé, Long Dạ Tước có lúc ôm lấy con gái hôn một cái, lại sờ vào đầu con trai, tình yêu của cha tràn đầy.

Buổi tối ngon miệng bắt đầu rồi, dưới tài nghệ nấu nướng của chị Trương, Tô Lạc Lạc chỉ có thể khâm phục mà thôi, bây giờ, lại có thể thưởng thức được rồi.

Đang ăn, Tô Tiểu Hinh muốn đổi tốt hơn với mami, cái tay mẫm mẫm của cô bé cầm hai cái đũa đang gấp một con tôm, "Mami, mở miệng, con gấp một con tôm cho mami ăn."

Tô Lạc Lạc nghĩ đến con gái hiếu thuận như vậy, vui vẻ mở miệng, đợi nhóc con gấp vào miệng.

Nhưng mà cô bé vẫn chưa giỏi dùng đũa, gấp một hồi, Tô Lạc Lạc không hề bỏ cuộc, vẫn đợi con gái.

Mà chính lúc này, người đàn ông đối diện gấp một miếng đậu phụ ngon lành đầy nước chấm, trực tiếp nhét vào miệng của Tô Lạc Lạc, Tô Lạc Lạc nhanh chóng đóng miệng lại, nhưng trong miệng còn ngậm miếng đậu phụ của người đàn ông, cô lập tức che miệng, tức giận mà kêu nhỏ, "Tôi không muốn ăn đậu phụ của anh." "Mami, mami từ nhỏ đã dạy chúng con là không được lãng phí thức ăn." Tô Tiểu Sâm lập tức tinh ranh nói với mẹ một cách nghiêm túc. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174

21174.

Tô Lạc Lạc kì thực cũng không nghĩ đến việc nhở ra, nghe thấy lời con trai, xem ra cô không ăn cũng không được rồi.

Người đàn ông đối diện trong mắt có ý cười lộ ra một ý gì không rõ, "Đậu phụ của tôi rất là ngon sao?"

Tô Lạc Lạc giờ mới hiểu ra, người đàn ông đã hiểu nhầm ý của câu nói vừa rồi của cô ấy thành cái gì rồi, đậu phụ của anh một chút cũng không hề ngon gì hết!

"Mami, mở miệng, a..." Tô Tiểu Hình cuối cùng thành công gấp được rồi, đưa đến trong miệng của cô, Tô Lạc Lạc lập tức đưa ngón tay cái lên, "Giỏi lắm."

Ăn cơm xong, có chị Trương dọn dẹp bàn rồi, Long Dạ Tước tính dẫn con trai con gái đến phòng chiếu phim, xem một chút phim giáo dục nhi đồng, Tô Lạc Lạc cũng muốn cùng đi xem một chút với các con.

Sảnh chiếu phim ở lâu ba, thiết kế rất là hào nhoáng, sofa mềm mại, còn có màn hình rất là to, hiệu quả rất tốt.

"Ba, mami, hai người ngồi hàng phía sau, con và em gái ngồi phía trước được không?" Tô Tiểu Sâm sắp xếp.

Tô Lạc Lạc không có ý kiến, cô ngồi xuống, Long Dạ Tước cũng ở kế bên cô mà ngồi xuống, thân hình cao to phát ra một áp lực vô hình.

Phía trước, hai đứa trẻ rất là nghiêm túc ngồi cạnh nhau, Long Dạ Tước mở bộ phim điện ảnh nhi đồng có ý nghĩa với bọn trẻ, chỉ có ba mươi phút đồng hồ, vừa kịp coi đến trước lúc bọn trẻ ngủ.

Bình thường hai đứa trẻ cũng tính là ngoan, không loạn lên mà xem phim, chiếu một chút phim giáo dục phù hợp cho bọn chúng xem cũng là rất cần thiết, như những hành vi kính già yêu trẻ, nhặt của rơi không tham chẳng hạn, dùng hình thức phim hoạt hình để thể hiện ra, bọn trẻ sẽ càng hiểu rõ hơn.

Phim đã bắt đầu, việc Tô Lạc Lạc có hứng thú hơn đó là nhìn hai đứa nhóc nghiêm túc ở phía trước, trong ánh mắt cô đầy sự dịu dàng và mãn nguyện.

Bộ phim rất là sinh động, mà còn phối âm cũng rất là hay, hai đứa trẻ một hồi đã chăm chú mà xem rồi.

Tô Lạc Lạc vốn là nghiêng người mà nhìn bọn trẻ, vì vị trí ngồi của bọn chúng thấp hơn một dãy ghế, đợi đến lúc cô quyết định xem phim đang hoành lung vừa mới dựa vào sau, đột nhiên, một cánh tay của người đàn ông không biết lúc nào vươn qua đây, trực tiếp vòng qua eo cô.

Tô Lạc Lạc giật mình mở miệng, một bàn tay to lớn kịp thời che miệng nhỏ của cô lại, làm âm thanh mà cô không kịp hô hoán ếp về.

Một giây sau, Tô Lạc Lạc bị nhẹ nhàng kéo dựa vào ngực của người đàn ông, Tô Lạc Lạc tức đến má ửng hồng, cái người đàn ông này lại dám ở trước mặt bọn trẻ động tay động chân với cô, chết tiệt, thật đáng ghét.

Cô đang định vùng vẫy ra, ở tai truyền đến một giọng trầm cùng hơi thở nóng "Không được động đây lộn xộn."

Là ai đang lộn xộn chứ? Tô Lạc Lạc cảm thấy cái bàn tay ở phần eo như thép nóng vậy làm bỏng cả cô, mà cái tay còn lại vẫn nhẹ nhàng mà che cái miệng nhỏ của cô lại, Tô Lạc Lạc tức đến đầu nóng lên, mở miệng cắn vào tay anh ta.

Long Dạ Tước rung mình một cái trước, tiếp sau đó, ngón tay bị cô ấy cắn, trực tiếp lộn xộn trong miệng cô, Tô Lạc Lạc nhanh chóng nhở ra.

Trong ánh sáng mờ mịt, Long Dạ Tước đôi mắt rực lửa như muốn đốt khô người, Tô Lạc Lạc lấy tay đang ôm lấy eo của anh ta ra, nói với bọn trẻ, "Mami ra đi vệ sinh trước, các con từ từ xem."

Hai đứa trẻ hoàn toàn không phát hiện, mami đi ra với khuôn mặt đã đỏ ửng.

Ra khỏi phòng chiếu phim, Tô Lạc Lạc tức đến hít liền mấy hơi cái không khí trong lành, nghĩ đến hình ảnh vừa rồi cô cắn vào tay của anh ta, cô vỗ vỗ vào đầu tức chết, cô tại sao lại dùng phương pháp đó để trừng phạt anh ta chứ?

Tô Lạc Lạc cảm thấy nhịp độ muốn điên lên, cô chỉ có thể về phòng thôi, cô lấy ra máy tính, tiếp theo kịch bản hôm qua mà phát triển viết tiếp, cô vừa hay viết đến nữ nhân vật chính đi đến một công ty lớn làm việc.

Còn nam nhân vật chính được xác định là ông chủ lớn của cái công ty này, đối với miêu tả về chủ tịch lớn, trong đầu của Tô Lạc Lạc trực tiếp để Long Dạ Tước vào hình tượng đó luôn.

Dùng một đồng từ hình dung để hình dung sự đẹp trai của nam nhân vật chính, đến khi cô kiểm tra lại, có chút đỏ mặt, đây không phải căn cứ theo Long Dạ Tước mà viết đó sao? Căn bản là viết về anh ta mà!

Cô nghĩ, sau này cái quyền này nếu như được công bố rồi, tuyệt đối không được để người đàn ông này xem.

Tô Lạc Lạc xóa xóa bôi bôi mà mò mẫm viết kịch bản có chút chưa thạo này của cô, nói chung lần đầu viết loại đề tài này, rất cần nhiều dung lượng đầu óc.

Đợi đến lúc cô đóng lại máy tính, nhìn thời gian, kinh ngạc vì đã chín giờ rưỡi rồi, phải chuẩn bị cho bọn trẻ lên giường ngủ rồi.

Lúc Tô Lạc Lạc đi ra vừa hay nhìn thấy Long Dạ Tước từ phòng bọn trẻ nhẹ nhàng bước ra, Tô Lạc Lạc nhanh chóng nhìn hướng đến anh, nhỏ tiếng hỏi, “Bọn chúng ngủ hết rồi chứ?”

Long Dạ Tước gật đầu, “Vừa mới ngủ.”

Tô Lạc Lạc nhẹ cả người, cô xoay người chuẩn bị đi về phòng, đột nhiên một âm thanh bá đạo kêu cô lại, “Đợi một chút.”

Tô Lạc Lạc lập tức có chút cảnh giác mà nhìn anh ta, “Anh có chuyện gì sao?”

“Ánh mắt của cô vậy là ý gì?” Long Dạ Tước có chút không vui mà bước đến gần cô.

“Có chuyện thì nói, đừng đến gần như vậy, chúng ta không thân.” Tô Lạc Lạc lập tức theo bản năng lùi vài bước, mà sau mấy bước, chính là bức tường rồi.

Long Dạ Tước trực tiếp vươn tay khóa cô ở giữa bức tường và ngực anh, ngữ khí ám áp, “Chúng ta không thân? Chỗ nào không thân?”

Tô Lạc Lạc nghe ra ngữ khí của anh rõ ràng muốn trêu chọc, cô tức đến không ngừng đẩy anh ta, “Ở đâu cũng không thân.”

Long Dạ Tước hưởng thụ mùi vị hai cái tay nhỏ trên ngực như đang mát xa vậy, “Tô Lạc Lạc, tiếp theo chúng ta còn phải sống cả đời với nhau nữa, cô chắc chắn muốn từ chối tôi cả đời sao?”

“Anh có ý gì?” Động tác đẩy anh ra của Tô Lạc Lạc khựng lại, ánh mắt có chút kinh hoàng mà nhìn anh ta.

“Nói chung, cả đời này tôi sẽ ở bên cô cô và bọn trẻ suốt, còn cô, ngoại trừ tôi ra, cũng không được phép có người đàn ông khác.”

Tô Lạc Lạc trực tiếp khờ hết mấy giây, tiếp sau đó, bên má có chút không tự nhiên mà đỏ lên, “Sống thì sống, anh đừng hờ chút là quấy rối tôi là được.”

Long Dạ Tước nghe xong, sắc mặt tối lại mấy giây, “Nếu như chúng ta quyết định cùng nhau sống cả đời, vậy cô là người phụ nữ của tôi, mà làm người phụ nữ của tôi, cô nên biết phải làm gì rồi chứ.”

Tô Lạc Lạc nuốt nước miếng, cảm thấy một luồng từ trường mạnh mẽ bao vây lấy cô, cô lo lắng đến lòng bàn tay ra mồ hôi, “Làm cái gì?”

“Phụ trách nhu cầu sinh lý của tôi.” Long Dạ Tước trực tiếp nói ra.

Tô Lạc Lạc bần độn anh ta, “Anh đi kiếm người phụ nữ khác tôi cũng không nói cái gì đâu.” Nói xong, từ kế bên anh mà chui ra, dự định chạy người.

Long Dạ Tước tóm một cái là kéo cô lại, nồng nặc mùi không vui cảnh cáo, “Tô Lạc Lạc, cô nói lại lần nữa.”

Tô Lạc Lạc vùng vẫy một cái không vùng ra được, cô quay đầu tức tối nói, “Nếu nhu cầu của anh không đủ, nhiều người phụ nữ muốn bỏ nhào vào anh, anh hà tất làm khó tôi chứ?”

Long Dạ Tước tức đến gõ một cái vào hộp sọ của cô, lạnh lùng mà nói, “Tôi là một người chung tình, nếu đã ngủ với cô một lần, cả đời này chỉ ngủ với cô.”

Tô Lạc Lạc che lại phần đầu bị gõ đau, “Tôi không muốn ngủ với anh.”

“Đó không phải là thứ cô có thể lựa chọn, tôi cho cô ba tháng thời gian để suy nghĩ, nếu như cô không cho tôi đáp án sau ba tháng, tôi sẽ ngủ với cô.”

“Anh dám ngủ với tôi thử xem” Tô Lạc Lạc ngẩng đầu thách thức.

Long Dạ Tước nhắm chuẩn môi nhỏ của cô, trực tiếp úp lên đó, nói mơ hồ không rõ, “Thử thì thử.” “Um” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175

21175.

Cứ thế không rõ không ràng là lại bị anh ta cưỡng hôn một lần nữa, Tô Lạc Lạc trốn khỏi anh ta chạy về phòng, đôi môi đỏ đã sưng tấy cả lên, đáng chết mà, anh ta là sói hay là chó thế, ở đâu có chuyện hôn nhau mà cũng ngang tàng như thế chứ?

Tô Lạc Lạc lau mùi hương của anh còn lưu lại trên môi, tim lại không thể bình tĩnh lại được, cứ thế đập thình thịch, trong căn phòng im lặng, nghe rõ mồn một.

Tô Lạc Lạc có chút phiền lòng nằm úp lên giường, che lại trái tim không nghe lời đập thình thịch của mình, sao lại có thể vì một kẻ xấu xa mà đập rộn ràng đến thế chứ?

Trong đầu cô lại không ngừng nổi lên những câu nói anh ta vừa nói ra ban nãy, cả đời này anh ta sẽ chỉ ở cạnh bảo vệ cô và hai đứa con thôi, ở bên thì ở bên vậy! cô không có ý kiến gì cả. Nhưng tại sao phải thỏa mãn nhu cầu sinh lý của anh ta chứ? Anh ta nếu thực sự muốn tìm người con gái khác thì cô cũng không để tâm mà, hơn nữa, anh ta còn nói không cho phép cô tìm người đàn ông khác, điểm này cô tự bản thân hiểu rất rõ, dù gì thì cả đời này cô đối với đàn ông đã triệt để mất hết hứng thú rồi.

Đêm hôm đó vào năm năm trước đã triệt để lưu lại nỗi ám ảnh không thể xóa nhòa trong tim cô, thế nên cái chuyện được người đời ví von là chuyện tuyệt diệu nhất trên thế giới đó, cô không hề muốn trải qua thêm lần nữa.

Cô cảm thấy vì tính lên, chuẩn bị viết chút gì đó, nhưng trong đầu chỉ toàn khuôn mặt của tên xấu xa Long Dạ Tước mà thôi, cô chỉ có thể viết lại những xấu xa của nam chính, còn nữ chính thì lại đem bản thân viết vào.

Hoàn toàn là kịch bản tổng tài bá đạo ức hiếp thô trắng mà.

Viết xong hai ngàn từ, cô nhìn đồng hồ, đã là mười một giờ tối rồi, cô phải ngủ rồi, buồn ngủ đến mức nằm xuống là cô ngủ say luôn.

Sáng sớm.

Hai đứa nhỏ đến trường học, cô chín giờ mới quẹt thẻ vào công ty, bình thường Long Dạ Tước đều dùng bữa sáng ở nhà hàng sang trọng, Tô Lạc Lạc không muốn trở thành người vừa mới đi làm là đã đi trễ về sớm.

Long Dạ Tước vừa dẫn cô đến cửa nhà hàng ăn sáng là đã tám giờ rưỡi rồi.

Tô Lạc Lạc vừa xuống xe là nói ngay dự định của mình ra, “Anh ăn một mình đi! Tôi phải vội đến công ty quẹt thẻ nữa.”

“Vậy bữa sáng của cô thì sao?”

“Không ăn cũng được mà!” Tô Lạc Lạc nói xong, vẫy tay với anh, “Tôi đến trạm buýt đón xe đây.”

Thân hình cao lớn của Long Dạ Tước đơ ra vài giây, cái cô gái này nghiêm túc thế làm gì nhỉ? Vốn dĩ anh để cô vào công ty là để cô trải nghiệm cuộc sống, để cô chơi mà.

Thế nhưng Tô Lạc Lạc lại không hề nghĩ như thế.

Nhìn cô chen lên xe buýt, rõ ràng chiếc xe đã bị chen chúc đến sắp biến dạng rồi, sắc mặt Long Dạ Tước lướt qua sự lo lắng, bây giờ trên xe buýt có rất nhiều kẻ háo sắc, cô ấy lại có ngoại hình hấp dẫn như vậy, lỡ gặp phải mấy tên háo sắc thì sao?

Long Dạ Tước đột nhiên cũng không còn ý định ăn sáng nữa, anh lập tức gọi cho Tô Lạc Lạc, lúc này Tô Lạc Lạc đang chen chúc không kịp thở nữa, cô gái đứng bên cạnh tốt bụng lên tiếng nhắc cô, “Tiểu thư, điện thoại của cô reo lên kia.”

Tô Lạc Lạc vội khó khăn kéo túi lên trước ngực, lấy điện thoại ra xem, là Long Dạ Tước, anh ta không ăn sáng của anh ta đi, gọi điện thoại cho cô vào lúc này làm gì chứ? Đã nói là tiền tài không lộ ra ngoài mà, bây giờ trên tay cô đang cầm Iphone đời mới nhất đó.

Cô vội bấm nút nghe, “A lô!”

“Ngã tư kế tiếp xuống xe, tôi ở phía sau xe buýt, tôi đưa cô đến công ty!”

“Hà! Không cần đâu, tôi đã chen lên buýt rồi.”

“Nhanh lên, không thì tôi sẽ chặn đầu xe buýt đó.” Anh ta ngang tàng buông ra câu nói đó rồi cúp máy.

Tô Lạc Lạc hoàn toàn cạn lời, cô nhón chân muốn nhìn ra phía sau, có phải xe Long Dạ Tước đang đi theo không, nhưng mà chỉ nhìn thấy một đám hành khách chen chúc đến đỏ mặt tía tai mà thôi, lúc này, tiếng báo đến trạm của xe buýt vang lên, trạm kế tiếp sắp đến rồi.

Tô Lạc Lạc nói với mấy người đứng chặn phía trước, “Xin cho qua cái ạ, tôi phải xuống xe!”

Trước mặt Tô Lạc Lạc bắt gặp chen lên hai người đàn ông trung niên cao to, trên người họ có một mùi khói thuốc rất nồng khiến cô rất khó chịu, cô che miệng lại, muốn tránh xa, nhưng trên xe lại chật chội đến thế, cô hoàn toàn không biết hai người này sớm đã dòm ngó điện thoại của cô rồi.

Một tên che lại tầm nhìn của người khác, còn một tên thì động thủ, dưới hoàn cảnh chen chúc như thế, cho dù ba lô có cảm giác lạ thường gì thì Tô Lạc Lạc cũng không cảm nhận được, cộng thêm bọn chúng đã rất chuyên nghiệp, cái điện thoại để trong túi phụ của Tô Lạc Lạc chỉ trong vài giây đã trở thành của người khác rồi.

Còn Tô Lạc Lạc cuối cùng cũng khó khăn lắm mới chen xuống xe được, cô nhìn quanh quất thì thấy một chiếc xe Rolls Royce sang trọng màu đen dừng ở phía không xa lắm, Tô Lạc Lạc vội chạy về phía chiếc xe, thở hổn hển ngồi vào ghế lái phụ, cô mới kinh ngạc nhìn người đàn ông ở kế bên.

“Sao anh không ăn sáng nữa?”

“Không có khẩu vị.” Long Dạ Tước trả lời lạnh tanh, không muốn để cô đắc ý quá.

Tô Lạc Lạc thở phào một hơi, xe chạy hết mấy giây thì cô mới nghĩ đến nhắn tin báo cho Hạ Thắm biết việc cô đi làm, khi cô mò túi xách, theo lẽ thường thì chỉ cần mò một cái là sẽ tìm thấy điện thoại của cô, nhưng mà lần này mò hoài vẫn không mò ra.

Cô vội kéo hết dây kéo túi xách ra, nhìn vào trong, trong cái khoang túi rộng tuếch làm gì còn bóng dáng cái điện thoại của cô nữa?

“A!” Tô Lạc Lạc tròn to mắt, phát ra âm thanh chất chứa.

Người đàn ông ở kế bên giật cả mình, lập tức đạp thắng, tưởng cô xảy ra chuyện gì rồi, một chiếc xe điện chạy phía sau anh cũng theo đó mà thắng không kịp nên dừng lên.

Người đi đường đụng phải xe anh vừa nhìn thấy hiệu xe liền hú hồn đến run chân, anh ta vội chạy xe đến hướng ghế lái, người chuẩn bị đón khoản tiền bồi thường kèch xù này là một người nhân viên giao hàng đang vội.

“Tiên sinh, xin lỗi, tôi vô ý đụng phải xe của ngài rồi.” Anh ta sợ đến toát mồ hôi lạnh.

“Không sao, anh đi đi!” Long Dạ Tước kéo cửa xe xuống, nhẹ nhàng lắc đầu.

Người đó vội rời đi, Tô Lạc Lạc bây giờ mới phát hiện tiếng la của mình khiến xe anh ta bị dừng một cái, cô lần nữa lại bị dọa đến ngây người.

“Cô rốt cuộc bị sao vậy?” Long Dạ Tước nhìn chăm chăm cô, neho mắt.

“Điện thoại... điện thoại của tôi vừa bị mất trên xe buýt rồi.” Gương mặt Tô Lạc Lạc đầy khổ sở, “Vừa nãy anh không nên gọi điện cho tôi mà, để bọn trộm vặt đó biết điện thoại của tôi để ở bên bóp nhỏ, tôi rõ ràng ôm ở trước ngực đó, sao lại bị trộm được cơ chứ?”

Long Dạ Tước còn tưởng người cô bị thương gì rồi, nghe cô nói chỉ là điện thoại bị trộm thôi, bất giác vừa thấy bức vừa thấy buồn cười, anh sa sầm mặt nói, “Chẳng qua là một cái điện thoại thôi mà phải không? Trong điện thoại có phải có hình ảnh khiếm nhã gì không?”

“Gì chứ!” Tô Lạc Lạc chớp mắt.

“Chính là hình khỏa thân của cô.” “Không có!” Tô Lạc Lạc vội lắc đầu, cái thể loại như vậy cô cũng không dùng điện thoại chụp làm gì, và trong đó cũng không có nhiều số liên lạc, chỉ là điện thoại mắc tiền lắm đó! Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176

“Vậy cô lo lắng cái gì?”

“Đó là cái điện thoại mà tôi tốn hết bảy ngàn tệ mua về, nửa năm đều chưa hề dùng đến.” Tô Lạc Lạc tức vì điều này.

“Thích loại phong cách nào?” Người đàn ông dò hỏi một tiếng.

“Ồ?” Tô Lạc Lạc nhìn về anh ta, không biết anh muốn nói gì.

“Nếu như là tôi hại cô làm mất điện thoại, tôi sẽ đền cô một cái.” Long Dạ Tước tao nhã mà chuyển động vô lăng, sự việc có thể dùng tiền để giải quyết, đối với anh mà nói, đó không phải là việc.

Tô Lạc Lạc kinh ngạc mấy giây, sau đó, cô lắc đầu nói, “Bỏ đi, tự bản thân tôi đi mua, chuyện cũng không thể trách anh, hơn nữa, tôi vừa rồi hù anh phan phấp, hại anh bị đâm xe, lấn đụng xe này, đủ cho tôi mua mười mấy cái điện thoại rồi.”

Long Dạ Tước nhìn cô còn nói đạo lý, anh vẫn kiên trì nói, “Tôi sẽ đền cho cô.”

“Thật sự không cần.” Tô Lạc Lạc lắc đầu, cũng rất kiên quyết.

Long Dạ Tước quay đầu nhìn vào mặt cô, khuôn mặt nhỏ của cô rõ ràng vẫn đang vì mất điện thoại mà chán nản, có lẽ đối với cái loại con gái như cô, mất một cái điện thoại, thật sự rất đau lòng.

Long Dạ Tước thấy qua điện thoại của cô, vậy thì chiều theo nguyên bản mà mua lại cho cô.

Tô Lạc Lạc vẫn là kịp giờ đến làm việc, cô đến nơi làm việc, Phương Phương có chút lo lắng đi tới vị trí của cô nói, “Cô hôm qua sao không xin phép mà đi rồi?”

“Tôi có việc gấp.”

“Cô không sợ qua không được kì thực tập một tháng này sao?”

“Ồ! Hi vọng có thể qua.” Tô Lạc Lạc gượng cười một tiếng, kéo cô ta nói, “Cùng tôi đi nhà vệ sinh có được không!”

“Được thôi!”

Hai cô gái cùng tuổi, hình như có một loại từ trường tự nhiên thân, hai người từ nhà vệ sinh ra, thì đến phòng trà nước, Tô Lạc Lạc uống một ly nước, cảm giác có chút đói, cũng chỉ có thể nhịn đợi đến lúc ăn cơm thôi.

Về đến chỗ ngồi làm việc, trên bàn của Tô Lạc Lạc, tự nhiên nhiều ra một cái hộp, kế bên còn có một cái bánh bao và sữa bò tinh tế.

Tô Lạc Lạc đứng hình vài giây, lúc này, điện thoại bàn trên bàn cô vang lên, cô nhanh chóng ngồi xuống nghe điện, “Alo, chào anh!”

“Nhìn thấy điện thoại và bữa sáng rồi chưa?” đầu dây bên kia, tiếng đàn ông trầm đầy từ tính vang lên.

Tô Lạc Lạc mở to mắt, nhanh chóng kinh ngạc mà che lại miệng, “Anh tặng hả?”

“Ăn cơm cho đàng hoàng vào, cái điện thoại giống với cái trước đây của cô, sau này chú ý một chút.” Nói xong thanh ta cúp điện thoại.

Tô Lạc Lạc một lúc sau mới có thể phản ứng lại được, quả nhiên là máy iphone, Tô Lạc Lạc sau khi mở ra, cùng cái trước giống y như nhau, nhưng dung lượng lại là loại lớn nhất, cô bất giác thấy cảm động, đương nhiên, còn vì một túi đồ ăn sáng và sữa bò kế bên.

“Oa! Lạc Lạc cô thật là hạnh phúc á! Bạn trai cô tặng à?” Phương Phương cầm cái ly đi qua cười híp mí mà hỏi.

Tô Lạc Lạc hươ tay, “Không phải bạn trai, chỉ là một người bạn.”

“Điện thoại mới á! Oa! Bạn của cô đối với cô thật tốt! vừa tặng điện thoại, lại gửi đồ ăn sáng, anh ta cũng là người trong công ty mình à?”

“Đúng á! Công ty chúng ta.”

“Tôi đoán là đàn ông.”

“Đúng.” Tô Lạc Lạc gật đầu, cầm lấy bánh mì nói với cô, “Chúng ta đi đến phòng trà nước cùng ăn nào.”

Tô Lạc Lạc nói rảnh, kì thực cũng không rảnh, vì cô bao hết phần in ấn, photo, chạy vặt cho đồng nghiệp cả phòng, Phương Phương cũng như cô, chỉ là cô ấy đã quen rồi, còn Tô Lạc Lạc cảm thấy những người này rõ ràng có thời gian để trò chuyện, nhưng lại để toàn bộ công việc nhàn rỗi đó ném cho bọn cô đi làm.

Trong lòng cô có chút bức bối, đặc biệt là, cái mà bọn họ nói là công việc quan trọng, chẳng qua chính là xem tạp chí thời trang, nói chuyện về làm đẹp, đâu có làm chuyện quan trọng gì đâu?

Trước máy photo, Tô Lạc Lạc và Phương Phương đang bận photo tài liệu cho cuộc họp, cả một buổi sáng, đến một ngụm nước cũng không có thời gian uống.

“Phương Phương, như vậy đối với chúng ta rất không công bằng, chúng ta cũng có công việc của bản thân phải làm mà! tại sao lại giúp bọn họ in ấn?”

“Tuy đây không phải công việc mình phải làm, nhưng mà, trong công ty là như vậy, không quyền không thế, lại vừa mới vào, thì không phải chịu bị ăn hiếp rồi sao?” Phương Phương than thở, cô cũng đã làm hết một năm.

Nhưng ở đây đại đa số đều là nhân viên lâu trên bảy tám năm còn có người thậm chí lâu hơn, do vì tập đoàn Long thị chính là nơi mọi người đều muốn xin vào làm việc, tự thành một bộ hệ thống hoàn chỉnh, vì vậy, khi làm việc ở đây, căn bản là một loại hưởng thụ.

“Vậy không được á! Không phản kháng thì cứ bị ăn hiếp tiếp, lại còn giúp họ tăng thêm ngọn lửa ăn hiếp.”

“Vậy còn có thể làm gì?”

“Phản ánh với lãnh đạo cấp cao.”

“Lãnh đạo mới không để ý đó! Bọn họ chỉ cần chúng ta làm tốt công việc là được, lại nói, bọn họ là làm việc đối ngoại, chúng ta chỉ là công việc văn phòng, khi so sánh sẽ biết ai quan trọng hơn rồi.”

Tô Lạc Lạc hít một hơi, chân đứng đến đau rồi, mà còn ngửi mùi mực in làm cho cô có một chút choáng, chưa đến một lúc, Phương Phương và cô ôm một mớ tài liệu đi đến phòng hội nghị, từng phần một mà phát ra.

“Các người làm việc như thế nào vậy? Tại vì các người photo không kịp, hội nghị của chúng tôi phải dừng lại mấy phút, các người có hiệu suất làm việc không thể!” một trong số nữ nhân viên rất là bức bối mà lên tiếng trách cứ.

“Đây vốn dĩ chính là thứ các người cần chuẩn bị trước khi họp mà, cũng không phải trong phạm vi công việc của chúng tôi!” Tô Lạc Lạc tức đến mở miệng phản bác.

“Ái dà! Mới đến làm, mà muốn trốn việc rồi à! Ai thuê thứ nhân viên như cô vào đây vậy!”

“Lạc Lạc, đừng nói nữa, chúng ta ra ngoài đi!” Phương Phương kéo Tô Lạc Lạc ra ngoài.

Mà phía sau lưng còn truyền lại một trận cười và nhạo báng, “một nhân viên văn phòng còn con, mà khẩu khí lớn như vậy, không muốn làm rồi.”

Tô Lạc Lạc bị Phương Phương cứng rắn mà kéo về chỗ ngồi, cô nhìn Tô Lạc Lạc nói, “Lạc Lạc, cô đừng để trong lòng, cô không thể đấu lại bọn họ đâu.”

“Tôi chỉ là nói sự thật.”

Lúc này, điện thoại trên bàn của Phương Phương vang lên, cô nhanh chóng đi về bắt máy, “Alo.”

“Phương Phương à! Kêu cái người mới, đi đến cửa hàng lân cận công ty giúp mỗi người chúng tôi mua một ly cà phê lên đây, chúng tôi ở đây có mười hai người, các người nhanh lên nhé!”

“Ồ! Được rồi.” Phương Phương trả lời một tiếng, đi đến trước mặt Tô Lạc Lạc, nói với cô, “Lạc Lạc, bọn họ nói muốn uống cà phê, kêu chúng ta đi mua cho bọn họ...”

Tô Lạc Lạc đang lúc chán nản, nghe thấy câu nói này, muốn nói gì đó, nhưng Phương Phương đã ngăn cô lại, “Không sao đâu! Đừng để trong lòng, giữa đồng nghiệp với nhau chung sống hòa thuận cũng rất quan trọng.” Tô Lạc Lạc cùng cô xuống lầu đi mua cà phê, hai người mỗi người bưng sáu ly lên lầu, sau khi một ly một ly mà phân phát ra, vị nữ đồng nghiệp vừa rồi trách cứ bọn họ cố ý nói với cô một cách kén chọn, “Lần sau cà phê của tôi không bỏ đường biết chưa? Còn nữa làm việc lạnh lợi tí, cái loại mới ra trường như cô, không cần cù một chút, không có công ty nào cần đâu.”

Tô Lạc Lạc ngẹn một cái, cái cô gái này còn được nước làm tới nữa.

Phương Phương rất nhanh mà kéo cô ra ngoài. Bận xong một bữa trưa, điện thoại Tô Lạc Lạc reo lên, cô nhìn vào xem số gọi đến, đó là chữ số rất là bá khí, không phải là số điện thoại của Long Dạ Tước sao? Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177

21177.

“A lô!” Tô Lạc Lạc bắt máy.

“Trưa nay cùng ăn cơm nhé.”

“Không đâu, tôi và đồng nghiệp đi căn tin rồi.”

“Chỉ ở gần đây thôi, đủ kịp thời gian cho cô về đi làm.”

Tô Lạc Lạc nghĩ một lúc, Phương Phương có bạn cùng ăn, còn anh ta hình như chỉ một mình ăn trưa thôi, cũng khá chán đó, cô bèn nói, “Được thôi, quán ăn ở đâu? Tôi tự mình qua đó vậy!”

“Đến bãi đỗ xe đợi tôi.” Giọng trầm thấp bên đó vang lên, cúp máy điện thoại.

Tô Lạc Lạc lưu lại số điện thoại của anh ta, nói với Phương Phương một tiếng, rồi cô đi đến bãi đỗ xe.

Lúc này, có rất nhiều nhân viên lái xe ra ngoài ăn trưa, Tô Lạc Lạc đi đến một dãy vị trí đỗ xe cố định, cả một dãy xe ở đây đều là xe của riêng anh ta, ít nhất mười mấy chiếc siêu xe bán giới hạn, bình thường xem tâm trạng anh ta thích lái xe gì.

Khi Tô Lạc Lạc đến nơi, đã thấy một chiếc Bugatti màu xanh lam sáng đèn, cô quay đầu nhìn, Long Dạ Tước bước xuống trong bộ vest bảnh bao, mái tóc đen chải về sau, toàn thân phát ra khí chất của một người lãnh đạo.

Tô Lạc Lạc ngồi vào ghế lái phụ, nghĩ đến việc sáng nay anh tặng cho một cái điện thoại và bữa ăn sáng, cô cảm ơn, rất ít khi nói loại từ như cảm ơn với anh ta, cô có chút ngại ngùng nói với anh, “Cảm ơn điện thoại và bữa sáng của anh.”

Long Dạ Tước quay sang nhìn cô, “Có quen với công việc không?”

Tô Lạc Lạc vừa nghe nhắc đến công việc là tâm trạng uất ức lại trở dậy, cô cúi đầu nói, “Đừng nhắc nữa.”

Long Dạ Tước chau mày ngay, “Có chuyện gì thế? Có người gây khó dễ cho cô à?”

“Tôi có công việc của bản thân phải làm, nhưng cứ bị sai đi làm những việc vặt vãnh, đó vốn dĩ không phải phạm vi công việc của tôi mà...” vừa mới ca thán đến đây thôi, Tô Lạc Lạc bắt ngờ im lặng.

Long Dạ Tước từ tốn điều khiển vô lăng, nhìn nghiêng sang cô, “Tại sao không nói nữa?”

Tô Lạc Lạc chép miệng, “Thôi, không nói nữa.”

Thực ra cô không phải loại người nói xấu sau lưng người khác, hơn nữa, anh ta là ông chủ lớn, ca thán chuyện của công ty với anh ta, có phải là đang nghi ngờ năng lực lãnh đạo của anh mà khiến anh không vui không?

“Nói mau, tôi muốn nghe.” Long Dạ Tước cổ vũ cô, sản phẩm mà bộ phận Tô Lạc Lạc làm đang phụ trách kinh doanh chỉ xuất hiện trong giai đoạn báo cáo cuối cùng của doanh số kinh doanh mỗi nửa năm một lần, còn anh cũng chỉ là nghe qua loa mà thôi.

Tô Lạc Lạc chau mày nói, “Nếu tôi nói rồi, anh không trách tôi nhiều chuyện chứ!”

“Không hề!” Long Dạ Tước lắc đầu, anh cũng thích nghe chuyện giữa các nhân viên cấp thấp.

Tô Lạc Lạc nghĩ một lúc, nói cho anh ta biết cũng không phải chuyện không tốt, nói không chừng anh ta sẽ chịu vì nhân viên văn phòng thấp cổ bé họng chinh đồn chuyện của công ty.

“Tôi muốn nói là trong công ty có một số nhân viên lâu năm ức hiếp người mới, cứ sai chúng tôi làm những việc không nằm trong phạm vi công việc của mình thôi, như là photo, in ấn, chạy vật đi mua cả phê chẳng hạn, đều kêu chúng tôi làm.”

“Bộ phận của họ không có trợ lý à?”

“Có chứ! Bộ phận kế hoạch của bọn họ có hai người trợ lý đó, nhưng bọn họ cũng không làm những việc tạp nhỏ nhặt này.”

Biểu cảm khuôn mặt Long Dạ Tước đã có chút sa sầm xuống, “Vậy bọn họ đều làm gì?”

“Khi tôi đi ngang thì thấy họ đang xem tạp chí, nghe nhạc.”

“Chỉ có người của bộ phận kế hoạch ức hiếp cô như vậy thôi sao?”

“Cùng chung một văn phòng với tôi là bọn họ đó! Những người khác thì tôi không biết.” Nói xong, Tô Lạc Lạc nhìn thấy khuôn mặt hằm hằm của anh, cô chớp mắt, “Anh có phải giận rồi không?”

“Chuyện này chiều nay tôi sẽ xử lý.”

“Thực ra, anh chỉ cần chỉ ra phạm vi công việc cụ thể là được rồi.”

Đến nhà hàng rồi, Long Dạ Tước nói với cô, “Tạm thời đừng nghĩ những chuyện này, ăn cơm cho ngon lành đã rồi chiều tính tiếp.” Tô Lạc Lạc cùng anh ta đi vào nhà hàng, chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, khi gọi món, Tô Lạc Lạc nhìn thấy cái menu đắt đỏ đều chỉ dám tặc lưỡi trong lòng, tuy nhiên, sự nghèo khó xưa kia đã hạn chế sức tưởng tượng của cô, bây giờ, khi đã tiếp xúc với Long Dạ Tước cô mới phát hiện là sự tiêu xài của người giàu có đúng thực ngoài sức tưởng tượng của cô mà.

Sau khi gọi món Tô Lạc Lạc lấy điện thoại mới ra, cô lưu lại số của Hạ Thẩm.

Long Dạ Tước thấy cô vọc điện thoại, đột nhiên anh nghĩ đến một chuyện, tâm trạng anh bất giác tốt lên hẳn, bây giờ Dạ Trạch Hạo chắc chắn không biết số điện thoại mới của cô.

“Không được nói số điện thoại của cô cho Dạ Trạch Hạoj.” Anh vẫn cứ bá đạo ra thêm cái mệnh lệnh này.

Tô Lạc Lạc cầm điện thoại chớp mắt nói, “Tôi và anh ấy chỉ là bạn bè.”

“Bạn cũng không được.”

“Vậy tôi ngay cả một người bạn cũng không có rồi.”

“Bạn nữ thì được, còn bạn là nam thì không được.” Long Dạ Tước tuy cảm lý trả rất nhã nhặn, nhưng từng chữ nói ra đều như thánh chỉ của một vị vua vậy, không được phản kháng.

Tô Lạc Lạc cuối cùng cũng biết cái gì gọi là ngang tàng đến không còn thiên lý rồi, chính là khẩu khí của người đàn ông trước mặt cô đó.

Tô Lạc Lạc không thèm lên tiếng, cuộc sống của cô thì do cô làm chủ.

“Chiều nay tôi sẽ đưa bọn trẻ về nhà họ Long, tối chủ nhật mới đón về.”

Tô Lạc Lạc nghe thấy mới nhớ ra hôm nay là thứ sáu rồi, cô ngẫm nghĩ một lúc, “Bọn trẻ sắp nghỉ hè rồi.”

“Ừ! Có dự tính gì cho kỳ nghỉ hè không?”

Tô Lạc Lạc chống cằm nghĩ ngợi, “Tôi muốn dẫn bọn trẻ đi du lịch, nhưng tôi lại lo là xa quá.”

“Nếu đi du lịch thì tôi sẽ sắp xếp một chuyến du lịch nước ngoài, đến lúc đó cô chuẩn bị hành lý của cô là được rồi.” Long Dạ Tước cũng có dự định vậy, mỗi năm anh đều cho mình một kỳ nghỉ, còn năm nay, kỳ nghỉ của anh sẽ cùng trải qua với các con.”

“Vậy tôi đi làm thì sao?”

“Tôi sẽ sắp xếp cho cô.”

Tô Lạc Lạc không có ý kiến gì nữa, anh ta là ông chủ lớn, anh ta nói gì cũng được.

Bữa trưa ngon miệng được mang lên, Tô Lạc Lạc nhìn những món ăn ngon lành bắt mắt, cảm thấy ngon miệng hơn hẳn.

Còn Long Dạ Tước ở đối diện thì vẫn ăn uống một cách nhã nhặn như bình thường, Tô Lạc Lạc ngược mắt nhìn, chỉ có thể đóng vai thực nữ rồi.

Không biết tại sao, cô lại muốn ở trước mặt anh ta dẹp hết những hành vi thô lỗ không đẹp mắt trước kia đi, ai dà! Nói đến cùng thì vẫn không muốn anh ta coi thường thôi!

Sau khi ăn trưa xong về văn phòng, Tô Lạc Lạc còn chưa kịp ngồi xuống thì một nhân viên phòng kế hoạch ném ngay một phần hồ sơ trước mặt cô, “Photo cho tôi bat rang, tôi cần dùng ngay.”

“Xin lỗi, đây không phải là phạm vi công việc của tôi.” Tô Lạc Lạc lạnh tanh từ chối.

“Người mới, cô có biết phép tắc không thể, hay là cô không muốn công việc này nữa rồi? Cô có biết cô có thể vào tập đoàn Long Thị đã phải khó khăn thế nào không, nếu không nắm cơ hội này, sau này cô sẽ hối hận đó.” Nữ nhân viên bắt đầu uy hiếp cô.

Tô Lạc Lạc lắc đầu, cười nói, “Chuyện này không cần cô lo lắng đâu.”

“Cô...” Nữ nhân viên giận đến mặt đỏ bừng, chưa gặp qua nhân viên mới mà không nghe lời đến thế, cô ta ném qua cho Phương Phương, Phương Phương do dự hết một lúc, cuối cùng cũng đi photo.

Tò Lạc Lạc bức bối trong lòng, cô không làm, vậy Phương Phương nhất định sẽ phải làm, cô chỉ còn cách đứng dậy, đi giúp Phương Phương. Còn nữ nhân viên kia vừa ngồi xuống thì lập tức than vãn với đồng nghiệp bên cạnh, lời nói vô cùng khó nghe. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178

21178.

Tò Lạc Lạc cùng Phương Phương photo tài liệu đi ra thì thấy cả mười mấy người trong các ngăn chỗ ngồi ở bên cạnh đều đứng thành một hàng bên lối đi, mặt ai nấy đều lộ rõ sự lo lắng sợ hãi, Tò Lạc Lạc và Phương Phương giật thót mình, đứng trước mặt bọn họ là một người đàn ông trung niên mặc áo vest, gương mặt họ đầy uy nghiêm, thần thái toát ra phong thái tinh anh.

Còn người đứng ở đầu tiên nhất là tổng giám bộ phận kế hoạch, chỉ thấy ngay cả người chủ quản cấp cao bình thường đầy uy nghi tự tin, giờ cũng lộ ra sự khùng hoảng bất an trên mặt.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì rồi?

Tò Lạc Lạc và Phương Phương ôm đồng hồ sơ đứng sang một bên, thì thấy người đàn ông trung niên dường như đã nói gì trước đó rồi, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cả đoàn người đang đứng đó, “Từ bây giờ, toàn bộ nhân viên trong bộ phận kế hoạch đều bị đuổi việc, dọn dẹp đồ đạc của các người, chiều hôm nay là dọn đi luôn!”

“Xin hỏi Cao Tổng, đây là tại vì sao thế, có phải bộ phận chúng tôi phạm lỗi gì rồi không?”

“Nói chung những người trong danh sách, trước năm giờ chiều nay toàn bộ rời khỏi.”

Tổng giám và mười mấy người dưới quyền anh ta đều không thể tin vào tai mình khi nghe cái quyết định này, đây rõ ràng là sét giáng xuống đầu mà, đánh đến bọn họ ngơ ra, công việc đang làm bình thường, sao có thể nói mất là mất cơ chứ? Hơn nữa còn là bị đuổi việc nữa chứ?

Đội hai vị quản lý cấp cao rời khỏi, mấy bộ phận khác qua xem náo nhiệt, đều nói không ngừng, cả một bộ phận bị khai trừ, đúng là một tiền lệ mới mẻ mà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ?

“Xong rồi, khó khăn lắm tôi mới tìm được việc, cứ vậy mà mất rồi.” Phương Phương cầm xấp hồ sơ vừa photo xong, ai thán khóc lóc.

Tò Lạc Lạc phản ứng hơi chậm, vào lúc này, mấy cô gái trong phong kế hoạch tức giận la hét, “Đây là ý gì chứ! Chúng ta làm sai gì rồi cơ chứ? Phải khai trừ cả bộ phận của chúng ta chứ?”

“Có phải người của bộ phận chúng ta đắc tội với người ở trên rồi không?”

“Ai đắc tội thì kiểm người đó tính sổ chứ! Liên quan gì đến chúng ta chứ!”

Tò Lạc Lạc vừa ngồi xuống, nào cô ổng lên. Trời đất! Chẳng lẽ đây là cách giải quyết của Long Dạ Tước? Khai trừ hết toàn bộ nhân viên phòng kế hoạch sao?

Lúc này, Phương Phương cũng đang dọn dẹp bàn cô, một cô nhân viên có quan hệ khá tốt với cô nhìn cô nói, “Này! Cô dọn dẹp gì thế? Cô đâu có tên trong danh sách khai trừ đâu!”

“Hả! Tôi không có trong danh sách sao?” Phương Phương kinh ngạc mở to mắt.

Vị nhân viên nữ đó nói với cô có chút ngưỡng mộ, “Cô và cái bạn mới đến đều không có trong danh sách, chỉ không biết tại sao chỉ khai trừ bọn người chúng tôi, thật xui xẻo mà.”

Tò Lạc Lạc cảm thấy có chút tội lỗi ngồi vào vị trí của mình, nhìn mấy người trong bộ phận kế hoạch buồn bã sầu não đó, cô cắn môi dưới, thực sự không đoán được Long Dạ Tước lại xử lý như thế.

Bốn giờ rưỡi, điện thoại cô reo lên, cô cầm lên xem, là Long Dạ Tước gọi đến.

Cô vội cầm điện thoại chạy đến một góc yên tĩnh bắt máy, “A lô!”

“Phải đi đón bọn trẻ rồi, đến bãi đỗ xe tìm tôi.”

“OK! Tôi xuống ngay.” Tô Lạc Lạc về đến bàn, nói một câu với Phương Phương, cầm túi xách lên là vội vàng xuống lầu.

Tô Lạc Lạc cũng không dám nhìn mặt mấy nhân viên bị đuổi việc kia, vì hình như bọn họ bị đuổi việc là có liên quan trực tiếp đến cô.

Đến bãi đỗ xe, Tô Lạc Lạc vội ngồi vào chiếc Rolls Royce mà Long Dạ Tước quen lái, phía sau có gắn hai cái ghế trẻ em, chuyên dành cho bọn trẻ ngồi, sau khi đóng cửa xe, cô đặt tay lên ngực thở hắt.

Long Dạ Tước khởi động xe, từ từ lái ra khỏi chỗ đậu, khi xe chạy ra khỏi bãi xe, hòa mình vào dòng xe thì Tô Lạc Lạc quay sang nhìn anh, “Tại sao anh phải khai trừ cả một bộ phận thế!”

“Tôi kêu người điều ra máy camera quan sát của bộ phận cô, phát hiện bộ phận này làm việc không phải tệ theo kiểu bình thường nữa, khai trừ bọn họ không hề liên quan đến cô, cô đừng tự trách mình.” Long Dạ Tước quay đầu nhìn cô, ngữ khí đầy sự an ủi.

Tô Lạc Lạc cắn môi, đang buồn, vẫn có cảm giác có lỗi với họ.

“Tô Lạc Lạc, không được sự mặt.” Long Dạ Tước nheo mắt, anh biết cô ta chắc chắn đang tự trách bản thân.

Anh làm vậy đích thị là muốn công việc của cô sau này thành thoi hơn, thứ hai cũng là vì những người trong bộ phận này quá tệ, anh muốn thay nhân viên luôn.

“Vậy anh khai trừ nhiều người như thế, cái bộ phận này của anh sẽ vận hành thế nào?”

“Ngày mai sẽ có một nhóm nhân viên đến thay thế bọn họ, nhân viên mới làm việc có hiệu suất, hơn nữa, cô tuyệt đối sẽ không bị họ làm khó dễ nữa, vì cô được xem là nhân viên cũ rồi.” Long Dạ Tước nói xong, cười thành tiếng.

Nhưng mà Tô Lạc Lạc lại dở khóc dở cười, cuối cùng, vẫn cứ bụm miệng phì cười ra. Cái chuyện cười này có chút nhạt mà.

Đến trước cửa phòng học của bọn trẻ, quả nhiên là có thời gian nghỉ hè được dán ra rồi, còn một tuần nữa là nghỉ hè, bọn trẻ đều rất vui, vừa lên xe là bắt đầu mơ mộng mong chờ đến ngày nghỉ hè.

“Ba ơi, mami ơi, khi nghỉ hè dẫn bọn con đi đâu chơi thế!” Tô Tiểu Hinh hiếu kỳ nhìn ba mẹ.

Tô Lạc Lạc quay đầu nhìn các con với nụ cười trên môi, “Vậy các con muốn đi đâu chơi?”

“Con muốn bơi trong biển.” Tô Tiểu Sâm lớn tiếng nói.

“Con cũng muốn đi.”

“Được rồi! Đợi các con nghỉ hè, ba sẽ dẫn các con đi nước ngoài, tìm một hòn đảo, chỉ có nhà chúng ta chơi trên đó thôi.”

“Được ạ! Tụi con muốn đi quá ba ơi.”

Tô Lạc Lạc nhìn gương mặt nghiêng của anh ta, chuyện bao trợn một cái đảo, cô chưa từng dám nghĩ đến, tuy nhiên cô không ngờ bản thân lại trông chờ chuyện này như các con vậy.

“Tối nay ba dẫn các con qua nhà ông bà nội chơi qua đêm nhé, sẵn tiện thăm bà cố của các con, chiều chủ nhật mới đón các con về.”

“Ba và mami cùng đi không?” Tô Tiểu Hinh tức khắc hiếu kỳ hỏi.

Tô Tiểu Sâm nhìn em gái, “Tiểu Hinh, ghé người qua đây, anh nói chuyện bí mật với em.”

Tô Tiểu Hinh không biết anh hai muốn nói gì, vội tò mò nghiêng người sang, chỉ thấy Tô Tiểu Sâm ghé sát tai bé con, không biết nói gì, Tô Tiểu Hinh sau đó bụm miệng cười hi hi, “Ừ!”

“Các con đang nói rầm rì gì với nhau, mau khai ra cho mami nghe.”

“Đây là bí mật, không thể nói mami nghe, mami yên tâm, con và em gái sẽ ngoan ngoãn ở nhà ông bà nội chơi mà.” Tô Tiểu Sâm nói với gương mặt nghiêm túc.

Tô Lạc Lạc nhìn hai đứa con cười ranh mãnh, lại còn bắt đầu có bí mật không nói cho cô biết nữa, cô chỉ có thể cảm thán con trẻ lớn rồi bắt đầu bày mưu tính kế với cả cô luôn rồi.

Thực ra, Tô Lạc Lạc nhìn thần thái của hai đứa con là biết chúng đang âm mưu chuyện gì đó, rốt cuộc là gì thế?

Tô Lạc Lạc đoán không ra, nhưng không đồng nghĩa người đàn ông ở bên cạnh đoán không ra, anh ta chỉ là nhìn bọn trẻ một cái qua kính chiếu hậu, thì biết ngay nguyên nhân bọn chúng ngoan như thế là gì rồi.

Không phải muốn tạo cơ hội cho anh và mami của bọn chúng được ở riêng với nhau sao? Có sự giúp sức của hai cục cưng này, Long Dạ Tước cảm thấy

muốn chinh phục được người phụ nữ bên cạnh này sẽ chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179

21179.

Ánh mắt khi anh ta quay đầu, vừa hay nhìn thấy Tô Lạc Lạc cắn môi dưới, đang suy tư gì đó.

Long Dạ Tước chạy xe đến trước cửa lớn nhà họ Long, chỉ thấy tám cây cột la mã lớn ở cửa lớn rất có khí phách.

Long Dạ Tước nhìn Tô Lạc Lạc một cái, “Cô muốn cùng đưa bọn trẻ vào không?”

“Không đâu, tôi gọi điện thoại.” Tô Lạc Lạc chỉ có thể giả vờ bận, cô bây giờ không muốn gặp người nhà họ Long, vì trước đây bọn họ rất thân với Tô Ngừ Phù, cô lại là con gái riêng của Tô gia, chỉ sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của bọn họ.

“Tạm biệt mami.”

“Tạm biệt.”

“Mami và ba phải đi chơi thật là vui nha! Phải yêu thương nhau đó!” Tô Tiểu Hình quay đầu về hai tay để ở bên miệng làm thành một chiếc loa nhỏ, nói lớn về phía Tô Lạc Lạc.

Tô Lạc Lạc nghe xong, bỗng chốc hiểu ra tính toán của hai đứa trẻ rồi, lại nghĩ cô sẽ cùng Long Dạ Tước yêu đương? Hai đứa trẻ thật là nghĩ nhiều quá rồi.

Tuổi còn nhỏ như vậy, tại sao lại có tư tưởng như vậy? Ái, không lẽ bọn trẻ bây giờ thành thực sớm thật sao?

Tô Lạc Lạc buồn cười mà không nói gì, cô gọi một cuộc điện thoại cho Hạ Thẩm.

“Oh! Đã lâu không gặp, cô em, cuối cùng cũng gọi điện thoại cho tôi rồi sao?”

“Bọn nhỏ được đưa đến nhà họ Long rồi, ngày mai tớ rảnh, hẹn cậu đi ăn cơm trưa.”

“Được á! Tớ muốn ăn bữa thịnh soạn.”

“Được, bữa hải sản lớn, rất thích hợp với cậu.”

“À đúng rồi, chiều ngày mai công ty tụi tớ bao hết một sân trình diễn thời trang, cậu có muốn qua không? Tớ cho cậu một vé.”

Tô Lạc Lạc khó có cơ hội được thoải mái như vậy, hai đứa trẻ lại có người chăm rồi, cô nói nhanh, “Được á! Mình đi.”

“Được thôi, ngày mai gặp, tối nay tớ lại phải tăng ca đêm rồi.”

“Ngày mai bồi bổ cơ thể lại cho cậu.”

Cúp điện thoại, Tô Lạc Lạc nhìn thấy từ giữa những cây trụ cột bước ra người đàn ông, thân hình như tạc tượng tô vẽ, làm anh tựa như một ông vua đẹp mê người, Tô Lạc Lạc nấp sau cửa sổ, không kim được mà nhìn thêm mấy lần.

Long Dạ Tước ngồi vào ghế lái, thời gian tiếp theo sau, đều thuộc về bọn họ rồi.

“Buổi tối muốn đi đâu ăn?” Long Dạ Tước xoay vô lăng chuyển hướng rất oai, lái xe chạy ra đường lớn thoáng đãng.

“Không thì tối nay tôi mời anh đi ăn cơm.” Tô Lạc Lạc nghĩ đến anh ta đã mời mình bao nhiêu lần rồi, không mời lại một lần, giống như toàn nợ anh vậy.

“Được á! Nhà hàng để cô chọn.”

“Có thể không phải là chỗ bình thường anh hay tới, cái loại nhà hàng như vậy tôi không trả nổi, ăn lẩu thì sao?” Tô Lạc Lạc cũng thèm ăn lắm rồi.

“Được!” Long Dạ Tước đáp không hề do dự.

“VẬY TÔI LÊN MẠNG TÌM KIẾM TIỆM NÀO CÓ TIẾNG.” TÔ LẠC LẠC CẦM ĐIỆN THOẠI RA, TRÊN MẠNG TÌM KIẾM THÌ BIẾT MỘT SỐ QUÁN Lẩu KHÔNG TÔI, THUỘC MỨC PHÍ BÌNH DÂN, LẠI CÒN LÀ LOẠI CÓ PHONG CÁCH.

TÔ LẠC LẠC CHỌN MỘT TIỆM, ĐEM ĐỊA CHỈ ĐƯA ĐẾN TRƯỚC MẶT LONG DẠ TƯỚC, LONG DẠ TƯỚC DỪNG XE, TRỰC TIẾP CHUYỂN LÀN ĐẾN ĐỊA CHỈ NHÀ HÀNG.

LÚC NÀY, TRÊN ĐƯỜNG ĐÃ LÀ BẮT ĐẦU LÊN ĐÈN, LONG DẠ TƯỚC LÁI XE TRÊN CON ĐƯỜNG LỚN VÀ THOÁNG, CON ĐƯỜNG THẮNG TẮP, ÁNH ĐÈN ĐỘT NHIÊN LẦN LƯỢT MÀ SÁNG LÊN, CẢM GIÁC LĂNG MẠN ĐỘT NHIÊN BAO TRÙM CẢ XE.

ÁNH MẮT CỦA TÔ LẠC LẠC CŨNG BỊ CÁNH SẮC ĐẸP NÀY LÀM CHO ĐỜ NGƯỜI MẤY GIÂY, MÀ TRƯỚC ĐÓ LONG DẠ TƯỚC ẮN MỞ NHẠC, CŨNG LÀM CHO BẦU KHÔNG KHÍ NHUỘM MÀU LĂNG MẠN CÀNG ĐẬM HƠN.

TRÁI TIM CỦA TÔ LẠC LẠC THẮT LẠI MỘT CÁI, CÔ CŨNG THẤY NGẠI NHÌN SANG NGƯỜI ĐÀN ÔNG BÊN CẠNH.

NHƯNG KHÓE MẮT CÔ LẠI CẢM NHẬN ĐƯỢC ĐÔI MẮT SÂU THẨM LIẾC NHÌN CÔ MẤY LẦN, TÔ LẠC LẠC IM IM KHÔNG NÓI GÌ, TẠI SAO LẠI CÓ BẦU KHÔNG KHÍ NÀY CHỨ! THẬT NGỰNG NGỪNG, NẾU NHƯ LÀ TÌNH NHÂN, THÌ SẼ RẤT LĂNG MẠN! BỌN HỌ LẠI KHÔNG PHẢI.

ĐẾN NHÀ HÀNG, ĐÃ LÀ BẢY GIỜ TỐI, LÚC NÀY NHÀ HÀNG ĐÃ ĐẦY NGƯỜI, TÔ LẠC LẠC KHÔNG NGHĨ TỚI SẼ NHƯ THẾ NÀY, CÔ HỎI NHÂN VIÊN PHỤC VỤ MỘT CÂU, “CÒN CHỖ KHÔNG? HAI NGƯỜI.”

“CÓ, CÓ MỘT CHỖ GẦN VỊ TRÍ CỬA SỔ, QUA ĐÂY ĐI!”

TÔ LẠC LẠC NHÌN NGƯỜI ĐÀN ÔNG PHÍA SAU MỘT CÁI, “MUỐN ĂN Ở ĐÂY KHÔNG?”

CÔ THÌ KHÔNG CÓ SAO RỒI ĐÓ! CHÍNH LÀ KHÔNG BIẾT ĐẠI THIẾU GIA ANH CÓ ĐỒNG Ý ĂN Ở ĐÂY KHÔNG THÔI.

“ĐƯỢC.” LONG DẠ TƯỚC NHOÈN MIỆNG CƯỜI, ANH KHÔNG MUỐN Ở TRƯỚC MẶT CÔ GÁI BIỂU HIỆN RA MỘT BỘ MẶT CAO QUÍ, ANH ĐỒNG Ý ĐI CÙNG CÔ, TRẢI NGHIỆM SINH HOẠT CỦA NGƯỜI BÌNH THƯỜNG.

NHÂN VIÊN PHỤC VỤ ĐƯA BỌN HỌ ĐẾN VỊ TRÍ TRONG GÓC, CHỖ NÀY CŨNG XEM LÀ YÊN TĨNH, CHỈ LÀ VỊ TRÍ KHUẤT MỘT CHÚT, TÔ LẠC LẠC CÀNG THÍCH.

SAU KHI NGỒI XUỐNG, NHÂN VIÊN PHỤC CẦM ĐẾN MỘT PHẦN THỰC ĐƠN CHO BỌN HỌ LỰA CHỌN, TÔ LẠC LẠC ĐƯA CHO NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐỐI DIỆN, “ANH THÍCH ĂN CÁI GÌ KHÔNG CẦN KHÁCH SÁO, TÔI ĐEM ĐỦ TIỀN.”

LONG DẠ TƯỚC BẮT GIÁC BỊ CÔ CHỌC CƯỜI, NHÌN HÌNH DÁNG ĐẦY KHÍ THÉ CỦA CÔ, VẪN THẬT RẤT ĐÁNG YÊU.

LONG DẠ TƯỚC CŨNG KHÔNG KHÁCH SÁO, CẦM LẤY, NGHIỆM TỨC MÀ KHOANH VẼ, TÔ LẠC LẠC NHÌN DÁNG CÚI ĐẦU CỦA ANH, HAI HÀNG LÔNG MI BAY PHÁT PHỐI, MỚI BIẾT LÀ LÔNG MI CỦA ANH THẬT DÀI, THẬT DÀY VÀ CONG, THẬT SỰ LÀM MỘT CÔ GÁI NHƯ CÔ NGƯỜNG MỘ LẮM.

CÒN CÁI MŨI CỦA ANH CŨNG THẬT ĐẸP, THẰNG CAO CÓ DÁNG, ĐÔI MÔI MỎNG CẮN HỜ TOÁT RA MỘT MÙI HƯƠNG QUYẾN RŨ GỌI CẢM, NGŨ QUAN CỦA NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀY CÓ THỂ VÍ LÀ MỘT SỰ HOÀN MỸ.

LONG DẠ TƯỚC ĐANG KHOANH CHỌN MÓN, ĐÔI MẮT DÀI NGƯỢC LÊN, ĐỘT NGỘT LÀM TÔ LẠC LẠC ĐỐI DIỆN ĐANG MÊ MẮN GIẬT CẢ MÌNH, CHẠM PHẢI HAI CON MẮT NHƯ ĐẠI DƯƠNG SÂU THẨM NÀY CÔ SẮP CHẾT ĐUỐI MẮT.

TÂM TRẠNG RỐI BÒI DÒI ÁNH MẮT ĐI CHỖ KHÁC, BÀN TAY NHỎ CÓ CHÚT KHÔNG TỰ NHIÊN MÀ LẬT PHÁ HOA BÊN CỬA SỔ.

ĐÔI MÔI GỌI CẢM CỦA LONG DẠ TƯỚC NHOÈN MỘT Ý CƯỜI KHÔNG RÕ, TIẾP TỤC KHOANH CHỌN MÓN MÀ ANH THÍCH ĂN, ĐƯA CHO CÔ, “TÔI CHỌN XONG RỒI, CÔ CHỌN ĐI!”

TÔ LẠC LẠC NHẬN LẤY, KHOANH LẠI, SAU KHI CHỌN XONG GIAO CHO NHÂN VIÊN PHỤC VỤ, ĐỢI MANG CANH VÀ CÁI LÊN.

“NGÀY MAI CÓ MUỐN ĐI CHUYẾN DU LỊCH NGẮN KHÔNG?” LONG DẠ TƯỚC DỀ NGHỊ HỎI.

TÔ LẠC LẠC LẮC ĐẦU NÓI, “CÓ THỂ KHÔNG CÓ THỜI GIAN, TÔI ĐỒNG Ý VỚI BẠN NGÀY MAI ĐI XEM BIỂU DIỄN THỜI TRANG CỦA CÔNG TY HỌ RỒI.”

LONG DẠ TƯỚC XOẮN LÔNG MI LẠI, “TRÌNH DIỄN CÁI GÌ.”

“TRÌNH DIỄN THỜI TRANG HÀNG HIỆU.”

LONG DẠ TƯỚC HÍP MẮT, KHÔNG NÓI GÌ NỮA, TÔ LẠC LẠC LẤY ĐIỆN THOẠI MỞ RA XEM THỬ, NHÌN THẤY TIN TỨC CỦA DẠ TRẠCH HẠO, BỘ PHIM MỚI CỦA ANH NƠI NƠI ĐỀU ĐUA NHAU QUẢNG CÁO, MÀ ANH VÀ CÁI CÔ HẠ DUNG CŨNG TRỞ THÀNH HÌNH ẢNH NÓNG SÓT, TÔ LẠC LẠC NHÌN THẤY ANH SỐNG RẤT TỐT, TRONG LÒNG CŨNG THỎA MÃN RỒI.

LONG DẠ TƯỚC THẤY CÔ XEM ĐẾN ĐỜ NGƯỜI, CÁNH TAY DÀI VƯỜN RA, LIỀN GIÀNH LẤY ĐIỆN THOẠI TỪ TAY CÔ QUA, TÔ LẠC LẠC NHANH NGẮNG ĐẦU.

LONG DẠ TƯỚC NHÌN THẤY CÔ ĐANG MỞ HÌNH CỦA DẠ TRẠCH HẠO RA, LẠI CÒN PHÓNG TO LÊN ĐỂ XEM, LÔNG MÀY CỦA ANH KHÔNG VUI NHẢN LẠI, NGẮNG ĐẦU LẠNH LÙNG CHẤT VẮN, “THÍCH ANH TA ĐẾN NHƯ VẬY?”

Tô Lạc Lạc hứ một cái, cô chỉ vừa hay gặp phải nhìn thấy, mở ra để xem mà thôi.

Tô Lạc Lạc chỉ có thể giải thích nói, “Anh ta là bạn của tôi, quan tâm tình hình anh ta gần đây, không có gì hết á!”

“Trong mắt của cô, tôi được cho là loại người nào?” Long Dạ Tước đột nhiên rất muốn biết đáp án của cô.

Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, lắc đầu, nghĩ một hồi nói, “Bạn hợp tác chứ gì!”

Sắc mặt người đàn ông bên đó, bỗng chốc liền tối sầm lại.

Tô Lạc Lạc tim nhảy một cái, nhanh chóng sửa lại nói, “Anh là ba của con tôi.”

Long Dạ Tước hứ một tiếng, “Cái câu trả lời này tôi không hài lòng.” Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180

21180.

Cái lẩu cũng không tệ lắm, mùi vị có hơi đặc biệt, cũng khá là thanh đạm, Long Dạ Tước cũng đặc biệt thích thú, món hai người gọi đều đã ăn xong, Tô Lạc Lạc không ngờ là người đàn ông này không chê bai gì cả.

Còn tưởng anh là loại người chỉ có thể ăn những món mấy chục ngàn một đĩa cơ!

Lúc tính tiền, Tô Lạc Lạc qua quầy tính tiền, sau lưng cô, Long Dạ Tước không giành tính tiền, giá cả cũng hợp lý, mấy trăm đồng, cuối cùng thì Tô Lạc Lạc cũng đã viên mãn mời được anh ăn một bữa.

Lúc xuống lầu thì đã tám giờ rưỡi, đường phố hai ngày cuối tuần vô cùng náo nhiệt, trên đường đều là những cặp tình nhân trẻ, Tô Lạc Lạc nhìn qua người đàn ông bên cạnh, Long Dạ Tước cũng nhìn cô rồi mở miệng hỏi cô trước: "Có muốn đi dạo công viên kê bên?"

Tô Lạc Lạc ngần ra, nhưng cô cũng không từ chối, bởi vì cô ăn no quá rồi, cô gật đầu một cái, "Được thôi!"

Vừa hay bên đường đối diện có một quảng trường vô cùng náo nhiệt, ở đó có rất nhiều thứ vui chơi, có sân trượt băng lớn, còn có quầy bar âm nhạc rất thích hợp người trẻ tuổi đi dạo.

Trước mặt họ cắt ngang một con đường, lúc đèn xanh bật lên, Tô Lạc Lạc chuẩn bị bước qua thì cánh tay cô để bên hông phút chốc bị một bàn tay bá đạo lực lưỡng nắm chắc lấy, cô sững sốt, ngẩng đầu nhìn Long Dạ Tước nắm tay cô dẫn, ánh mắt chăm chú nhìn về phía xe chạy đến, chú ý nguy hiểm từng phút từng giây.

Đưa cô qua đường xong, Tô Lạc Lạc tưởng anh sẽ buông tay, nhưng, không, anh vẫn tiếp tục nắm cô đi qua dòng người.

Tô Lạc Lạc cảm nhận bàn tay anh, ấm nóng lại có chút khô sần bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô, rất chắc, cô từng có ý nghĩa vung ra, nhưng, người đàn ông này tròng cô một cái, dắt tay cô len lỏi vào chỗ đông người.

Người nhiều thì việc va chạm khó tránh khỏi, ở đây có một buổi ca nhạc ngoài trời, trình diễn miễn phí, đám đông dồn về bên đó, Tô Lạc Lạc cũng vậy, lúc này trên sân khấu là một anh thanh niên trẻ rất năng động, rất khuấy động bầu không khí.

Đứng ở hàng cuối cùng trong đám đông, Tô Lạc Lạc vì muốn nhìn thấy anh ca sĩ đó một cái mà vừa nhón chân, vừa nhảy lên, giống như rất là yêu thích ca sĩ vậy.

Nhưng cô không biết rằng, người đàn ông bên cạnh với gương mặt tuấn tú đã sớm sa sầm xuống đến mức nào, cô gái này thích nam ca sĩ này nhiều đến thế sao?

Lúc Tô Lạc Lạc nhón chân lên, bỗng có một sức mạnh kéo về, cô lao đảo ngã vào lòng người đàn ông, mũi cô bỗng đụng vào cơ bắp cứng ngắt của anh, cô đau đến nỗi liền che lại.

Còn người đàn ông bá đạo ôm lấy eo của cô rồi rời khỏi khu vực sân khấu ca nhạc này.

"Anh làm gì vậy!" Tô Lạc Lạc có chút không phục, người đàn ông này tại sao lại thô bạo như vậy chứ!

"Sau nay lúc ở bên cạnh tôi, ánh mắt cô ngoài tôi ra, không được nhìn người đàn ông nào khác." Long Dạ Tước lên tiếng ra lệnh hết sức bá đạo.

Tô Lạc Lạc nghẹn lời không cất tiếng, sau đó bắt bẻ anh, "Vậy lúc không ở bên cạnh anh, có phải tôi có thể nhìn gì nhìn phải không?"

Bàn tay to lớn của Long Dạ Tước nắm lấy cánh tay cô, cúi người xuống bên tai cô, cảnh cáo với giọng rất trầm, "Cô nhìn gì nhìn thử xem?"

Tô Lạc Lạc che mũi, nói có chút tự hào, "Tôi cũng đã hai mươi mấy tuổi rồi, dựa vào cái gì mà không để cho tôi nhìn chứ!"

"Cô muốn xem ư? Vậy đêm nay, tôi sẽ cho cô xem miễn phí, đáng người tôi không thua kém bọn họ." Giọng điệu đầy hàm ý cất lên.

Về mặt của Tô Lạc Lạc dưới ánh đèn lập tức tăng nhiệt lên, cô lắc đầu, "Tôi không cần xem!" Long Dạ Tước nắm lấy tay cô dắt đi đến đoạn đường vắng khá yên tĩnh, hai bên đường là rừng trúc, ánh sáng hơi mờ, khá nhiều đôi trai gái kề nắm lấy tay, liếc mắt đưa tình dựa vào nhau, những chiếc ghế đá hơi khuất bên đường còn thấy được những đôi yêu nhau đang hôn nhau đắm thiết hoặc có những hành động rất người lớn.

Tô Lạc Lạc vốn dĩ cảm thấy con đường này yên tĩnh, không ngờ bước vào rồi mới thấy được những cảnh tượng như vậy, cô vội vàng đưa mắt xuống mũi, rồi từ mũi xuống lồng ngực, không dám nhìn bậy bạ, nhưng khuôn mặt nhí nhảnh của cô đã đỏ ửng cả lên mang tai.

Ánh mắt của Long Dạ Tước khá kiên định, từ lòng bàn tay, anh cảm nhận được cô gái ngày hội hộp đến nỗi toát cả mồ hôi, xem ra, so với những cô gái bình thường thì cô khá nhạy cảm về những chuyện này.

Khi ra khỏi con đường rừng trúc yên tĩnh này, cuối cùng Tô Lạc Lạc cũng thở phào, khẽ vỗ ngực, cô sắp tắt thở chết mất thôi, mấy người trẻ tuổi này sao có thể phóng khoáng đến thế kia chứ! Ở chỗ như thế này mà anh anh em em, họ không thấy xấu hổ thì cũng phải suy nghĩ đến tâm trạng của những người xung quanh chứ!

Long Dạ Tước liếc nhìn về một góc hơi tối, đột nhiên anh giơ tay kéo đi, Tô Lạc Lạc còn chưa phản ứng kịp đã bị anh kéo vào trong.

Trong rừng trúc rọi xuống ánh sáng nhàn nhạt trắng, khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn của Tô Lạc Lạc dưới ánh trắng mờ lung như vậy, đôi mày như họa, dưới chiếc mũi cao xinh xắn, đôi môi hồng kinh sợ đến nỗi sắp thốt lên liền bị đôi môi của người đàn ông khóa lại.

"Uhhh..."

Khốn kiếp, anh ta dám ức hiếp cô như vậy.

Làn môi mỏng của người đàn ông ngậm lấy xâm chiếm vị ngọt của cô, lúc đi ngang qua đoạn đường rừng trúc lúc này, không lẽ anh không bị kích thích sao?

Không, anh bị kích thích quá lớn.

Những người đàn ông khác đều có cô gái của mình, còn anh Long Dạ Tước đến cả một người con gái cũng không giải quyết được? Như vậy thì quá thất bại.

Tô Lạc Lạc muốn ngắt đi, đôi môi mang vị nam tính mãnh liệt của anh xâm nhập, cô hơi hé mắt, chỉ thấy người đàn ông dưới mắt cô, hàng mi dày cong lên ấy, nhịp thờ cô rồi bời, nhịp tim của cô cũng rồi bời.

Người đàn ông ôm lấy cô, thân hình anh toát ra hormone nam tính thật nồng nặc, trong đầu cô, trống rỗng.

Đôi môi người đàn ông bắt đầu hôn thật sâu, lúc này đây môi và lưỡi của cô đã bị anh ta hôn đến có chút tê dại, cô có chút sợ hãi, nếu cứ hôn tiếp thì chắc cô bị anh ta nuốt mất thôi.

Bàn tay nhỏ của cô đẩy anh ta ra, ra sức đẩy ra.

Long Dạ Tước ý thức được nụ hôn này đã quá lâu, anh liền dừng lại, buông cô ra, gương mặt nhỏ dưới mái tóc dài của Tô Lạc Lạc đã đỏ đến không thể nào đỏ hơn, còn thân thể của cô đã mềm nhũn đến không còn sức lực nào nữa.

Cô không thể không tựa hoàn toàn vào lồng ngực chắc nịch của anh được.

Một đôi mắt long lanh lóng lánh, lóe lên sự oán trách và xấu hổ, cô giận dữ đâm vào lồng ngực anh, "Khốn kiếp... anh còn dám như vậy nữa, tôi..."

Lời nói còn chưa dứt, người đàn ông dường như cố ý gây hấn với sự uy nghiêm của cô, cười chồm chồm rồi lại khóa lấy đôi môi ướt át của cô.

Tô Lạc Lạc tròn tròn mắt, nhưng lần này, người đàn ông không hề lưu luyến, hôn cô một cái rồi buông ra, sau đó nhìn cô với vẻ đắc ý, "Cô thế nào? Yêu tôi không?"

Ánh mắt u ám của người đàn ông cách đôi mắt của cô rất gần, gần đến nỗi cô có thể thấy được suy nghĩ ban đầu trong đôi mắt anh, lúc này đây, hơi thở của người đàn ông này, sự mạnh mẽ và bá đạo xâm nhập vào từng lỗ chân lông mở ra trên người của cô. Còn hơi thở của anh thổi lên làn da mịn màng của cô thì nóng bừng và đầy nguy hiểm, hơi thở của Tô Lạc Lạc lại loạn nhịp. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 181

21181.

Cô quay người lại định bỏ chạy, nào ngờ chỗ này không phải chỗ đứng bằng phẳng, đôi giày cao gót trên chân cô móc lấy một cành trúc, cô liền bị té bổ nhào xuống đất vô cùng khó coi.

Hơn nữa, chỗ chân trần trở nên đau nhức khiến cô liền hít một hơi lạnh.

Long Dạ Tước không hề nghĩ đến, chưa đầy cái chớp mắt thôi mà người con gái này đã té xuống đường, anh liền bước bước lớn hai bước tới, nhập vào cô ở bên cơ thể cô, nhìn đôi tay của Tô Lạc Lạc che lấy chỗ vết thương ở chân bị té, đôi chân mày anh nhíu lại.

"Bị trật chân rồi à? Tôi xem sao." Long Dạ Tước nói xong rồi đưa tay nắm lấy bàn chân nhỏ bé của cô.

Tô Lạc Lạc liền cất tiếng to, "Không được tự ý hành động, đau lắm đây ..."

"Ai cho cậu chạy lung tung." Long Dạ Tước nhẹ nhàng nói một tiếng bình an.

Tô Lạc Lạc giận đến sôi cả máu lên, rõ ràng là anh ta đưa cô đến chỗ như thế này, sao lại trách cô?

Long Dạ Tước cúi người xuống, dễ dàng như cô ôm kiểu công chúa, Tô Lạc Lạc cũng nhanh chóng giơ tay khoác lấy cổ của anh.

"Trông cô cũng ăn giỏi lắm mà, sao lại nhẹ thế nhỉ? Long Dạ Tước nhíu mày lên tiếng nói.

"Tôi là đứa ăn không mập đó, không được sao?" Tô Lạc Lạc hít một hơi sâu, người khiến cô chịu đau vậy chính là anh.

Ở đây cách chỗ lấy xe vẫn còn một đoạn được nữa, ít nhất là một cây số nữa! Còn trên đường đi, cả quảng đường, Long Dạ Tước bế cô đi qua đám đông náo nhiệt, bên đường còn có không ít ánh nhìn của người khác, Tô Lạc Lạc thấy xấu hổ đến nỗi chỉ dám nép vào lòng ngực anh, không dám lộ mặt ra.

Ánh sáng mập mờ, mọi người chỉ cảm thấy người đàn ông có thân hình cao lớn, khí chất bất phàm toát ra, còn mặt mũi anh cũng tuyệt đối làm người ta thần phục.

Người con gái trong lòng anh thật là hạnh phúc quá!

"Ồ! Đẹp trai quá!" Cô gái bên cạnh không kìm chế được mà thốt nên lời.

Long Dạ Tước như không hề nghe thấy, bế Tô Lạc Lạc bước đi vững chãi rồi khỏi, còn Tô Lạc Lạc rõ ràng nghe thấy từ những tiếng thần phục kinh ngạc của những cô gái này, sự ngưỡng mộ đối với cô, giờ đây cô đau đến chỉ muốn khóc mà thôi.

Long Dạ Tước bế Tô Lạc Lạc đi thẳng một mạch đến chỗ xe, đặt cô ngồi vào buồng lái phụ xong, Tô Lạc Lạc nhấn mở đèn, chỉ thấy bàn chân trần của cô đã đỏ sưng vù cả lên, bị trật khớp rồi.

"Tôi đưa cô đến bệnh viện." Long Dạ Tước ngồi vào xe, nhanh chóng nổ máy xe, định đưa cô đi bệnh viện gần đó.

Tô Lạc Lạc cũng chỉ có thể đi bệnh viện, ai bảo cô xui vậy chứ?

Đến bệnh viện, Tô Lạc Lạc tính một mình khập khiễng bước đi tìm bác sĩ, nhưng khi chưa được vài bước, người đàn ông nọ đã cúi người xuống, theo quán tính mà bế cô vào lòng, Tô Lạc Lạc ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn chiếc cầm hút hồn mê người của anh, được anh bế giống như một loại cảm giác an toàn rất khác biệt.

Long Dạ Tước dường như biết cô đang nhìn cái gì, anh đưa mắt nhìn xuống, con ngươi đen như vòng xoáy đen thâm thúy và nguy hiểm, xé một nụ cười, "Đừng quá cảm động."

Mặt Tô Lạc Lạc đỏ bừng, người đàn ông ngày còn có thể đáng ghét hơn sao?

Cô ý ta tới dẫn họ đến khoa ngoại khu băng bó, khi Long Dạ Tước ra lấy số đã làm mê mẩn cả dảng y tá trực ca, họ chưa từng thấy người đàn ông đẹp trai đến vậy tới bệnh viện, hơn nữa người đàn ông này không chỉ đẹp trai! Nhìn anh có vẻ rất là giàu có.

Người con gái được anh đưa đến là bạn gái của anh sao?

Tô Lạc Lạc ngồi trên ghế, nhìn bác sĩ nam cầm rượu thuốc đến, trong lòng cô liền thất chặt lại, cô nghĩ chẳng lẽ anh bác sĩ này muốn dùng sức thoa rượu

thuốc cho cô!

Nghĩ vậy, chỉ thấy anh bác sĩ nói, "Chỗ này của cô bị máu bầm, tôi phải xoa bóp cho cô, một lát sẽ có chút đau, cô chịu đau một xíu nhé!"

Lúc này, Long Dạ Tước vừa bước vào, Tô Lạc Lạc liền thành khẩn xin bác sĩ, "Bác sĩ, có thể xức ít thuốc cho tôi được rồi!"

"Không được, nếu cô như vậy, máu bầm rất khó hết, có hơi đau, chịu đau một xíu." Bác sĩ kiên quyết xoa bóp cho cô.

Đôi mắt long lanh to tròn của Tô Lạc Lạc nhìn về phía người đàn ông cầu cứu, Long Dạ Tước nhìn dáng vẻ đáng thương của cô, thật giống như một đứa trẻ không biết làm sao, anh nhin cười, đưa cánh tay đến trước mặt cô. "Đau thì cần."

Bác sĩ ở bên cạnh cười lên, "Cô gái, bạn trai cô tốt với cô quá."

Tô Lạc Lạc theo bản năng nắm chặt lấy cánh tay của Long Dạ Tước, còn lúc này, bác sĩ bôi một lớp rượu thuốc trên chân cô, bắt đầu dùng sức.

"A ... " Tô Lạc Lạc đau đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vo thành cục, miệng cô cắn chặt cánh tay anh, dường như có thể giảm bớt sự đau đớn.

Sau khi bác sĩ xoa bóp chỗ máu bầm xong, Tô Lạc Lạc cũng đau đến mặt mày trắng bệch, mồ hôi lạnh toát ra đầy mặt, cô còn len lén quẹt đi nước mắt ở khóe mắt.

Bác sĩ băng bó cho cô xong, nhìn cô, "Tốt nhất hai ngày này không nên đi lung tung, sau đó trong vòng một tháng không được mang giày cao gót."

Tô Lạc Lạc gạt đầu, Long Dạ Tước cầm đôi giày của cô lên, ném thẳng vào thùng rác.

"Ê! Giày của tôi." Tô Lạc Lạc trung đôi mắt.

"Cô đã không cần nó nữa." Long Dạ Tước nói xong, cúi người xuống, lần nữa bế cô dậy.

Tô Lạc Lạc lúc này đau đến nỗi mặt mày trắng bệch phờ phạc, cô cũng mệt rồi, đành dựa vào Long Dạ Tước, ngay cả nói cũng không có sức nữa rồi.

Long Dạ Tước cho cô ngồi vào trong xe, anh chạy xe về biệt thự, khi đến biệt thự thì đã mười giờ đêm rồi, Tô Lạc Lạc ngồi bên cạnh đã sớm chiếm vào giấc ngủ trên dọc đường rồi.

Long Dạ Tước dừng xe lại, nghiêng người sang chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt ngủ say của cô, một lát sau, anh đi tới, bế cô gái đang ngủ dậy.

Khi Tô Lạc Lạc đang ngủ mà còn ôm lấy cổ anh theo bản năng rồi ngủ tiếp.

Long Dạ Tước bế cô lên lầu, lúc chuẩn bị bế cô về phòng của cô, anh chân chừ lại vài giây rồi bế cô gái này về phòng ngủ của anh.

Tô Lạc Lạc tưởng người đàn ông này bế cô về phòng của cô rồi nên đến cả mở mắt cô cũng lười nữa, rồi vẫn ngủ tiếp.

Long Dạ Tước mở nút áo sơ mi, cởi ra, chỉ thấy cánh tay phải của anh hằn rõ một vết cắn rất sâu, nhưng trong mắt anh, anh lại thấy xót xa cho sự đau đớn lúc này của cô, chỉ có đau đến cực điểm thì mới vô thức cắn ra vết cắn sâu như vậy.

Long Dạ Tước cởi áo sơ mi ra, bước vào trong phòng tắm.

Tô Lạc Lạc nghiêng người ngủ, nửa tiếng đồng hồ sau, Long Dạ Tước gối đầu lên hai cánh tay nằm ở đầu còn lại, anh đưa mắt nhìn, anh biết, nếu muốn cô ngủ ở đây cả đêm thì tốt nhất không nên đánh thức cô dậy.

Nếu không người con gái này chắc chắn sẽ đòi về phòng.

Tô Lạc Lạc quay người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện với anh, cô gái ngủ say toát ra vẻ xinh đẹp không thể đỡ được, không giống vẻ giương nanh múa vuốt lúc cô còn thức, giống như chú mèo khó huấn luyện vậy.

Cô lúc ngủ, an tĩnh, dịu dàng xinh đẹp, khiến người khác không nhìn được mà muốn ôm vào trong lòng.

Nhưng anh không thể, bởi vì anh hy vọng đêm nay, cô nằm bên cạnh anh, an tĩnh như vậy, để anh có thể ngắm nhìn tùy thích, thương thức nét mặt lúc ngủ của cô.

Tô Lạc Lạc ngủ say, dường như vết thương ở chân ảnh hưởng đến cô, khuôn mặt nhũn nhặn lại, nhũn chặt đến nỗi khiến người khác cảm thấy đau lòng. Long Dạ Tước đưa tay muốn giúp cô vuốt xuống, sau cùng do dự rồi thôi. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182

21182.

Sáng sớm.

Tô Lạc Lạc mở mắt ra,

Ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, bị rèm cửa che lại nên chỉ còn một nửa, vẻ mặt của người đàn ông cũng bị nửa sáng, nửa tối, có khí chất kết hợp giữa thiên thần và ác quỷ.

Về mặt anh dường như được đắp trời Phật khắc ra vậy, hoàn mỹ đến không tì vết, dù cho có ngủ thì cả người cũng toát ra sức mạnh hơn người, khiến người khác không dám tùy tiện gây sự.

Cô lập tức kinh ngạc mà che miệng lại, rồi mở to mắt quan sát xung quanh một vòng, cô ngủ trong phòng của anh ta, hơn nữa, còn ngủ trên giường của anh ta nữa.

Cô cẩn thận cúi đầu xuống và kiểm tra quần áo của mình, rất may mắn, chứng tỏ tối qua giữa bọn họ không có phát sinh bất kỳ chuyện gì cả.

Một giây sau, Tô Lạc Lạc chợt nghĩ ra một ý tưởng, thừa lúc anh còn chưa thức, cô có thể len lén bỏ về phòng của mình, xem như không có chuyện như vậy xảy ra.

Cô đan chéo hai chân thon dài, chuẩn bị xuống giường, nhưng, cô quên mất mình có một chân bị thương rồi, để xuống đất một cái, cô đau đến nỗi hít sâu một cái.

Cô quay đầu lại, bất thành linh bất gặp đôi mắt sắc bén, u ám, người đàn ông vẫn ung dung nhìn cô chằm chằm, "Muốn bỏ chạy à?"

"Giờ mà bỏ chạy chứ? Có phải do tôi cố ý vào phòng anh đâu." Cô nhớ là tối qua hình như mình ngủ trên xe, chắc chắn là anh ta bế cô vào rồi.

"Tô Lạc Lạc, cô được nước tiến tới, cứ vậy leo lên giường của tôi rồi đây, đã sớm vi phạm quy tắc năm xưa tôi đưa ra, giờ đây là tôi trừng phạt người đây." Long Dạ Tước híp mắt lại, ánh mắt quét qua một màu nguy hiểm.

Tô Lạc Lạc lập tức bị hù đến muốn bỏ trốn, cô đau đến nỗi cả người đứng không vững, sau đó lộp bộp một tiếng té ngồi xuống rất nhếch nhác.

Long Dạ Tước mau chóng bước xuống giường, đi vòng qua đến trước mặt cô, lúc chân Tô Lạc Lạc không bị thương cũng không đánh lại được anh ta, bây giờ chân cô bị thương rồi, người đàn ông này muốn làm gì, không phải quá tiện rồi sao?

"Đi ra.. Không được đụng vào tôi, đi ra ... " Tô Lạc Lạc tưởng anh ta muốn gì, đẩy anh ra.

Long Dạ Tước đột nhiên nắm lấy đôi tay bé nhỏ của cô, có chút buồn bực tức giận mà vỗ một cái, " Tô Lạc Lạc, đừng có giờ tính khí con nít nữa, để tôi xem vết thương trên chân của cô."

Tô Lạc Lạc vội vàng rút đôi tay về, nhìn Long Dạ Tước nhẹ nhàng đỡ chân bị thương của cô, nước mắt cô đã tràn trên khóe mắt.

"Bác sĩ bảo cô tốt nhất là hai ngày không nên chạm xuống đất, cô chạy gì chứ? Không lẽ tôi ăn thịt cô sao?" Long Dạ Tước tức giận trách mắng.

"Nhưng anh lúc này nói sẽ phạt tôi."

"Đúng vậy, tôi sẽ phạt cô cả đời này ở bên cạnh tôi, không được chạy trốn." Long Dạ Tước trầm mặt xuống nói.

Đôi mắt long lanh của Tô Lạc Lạc mở càng to hơn, "Anh ... anh vừa mới này cũng tính nói câu này ư?"

"Nếu không thì câu gì? Cô tưởng tôi muốn hiếp cô liền hay sao?" Long Dạ Tước cười nhạt nhìn cô, "Xem ra, suy nghĩ của cô còn bấy bọ hơn tôi."

"Tôi ... " Tô Lạc Lạc bị mắng đến á khẩu không nói nên lời.

Long Dạ Tước cúi người bế cô đi xuống dưới lầu, hôm nay bọn nhỏ không ở nhà, người làm cũng không có đến, cả tòa biệt thự, chỉ hai người họ, cái chân này của Tô Lạc Lạc không thể ra ngoài, vì vậy, bữa sáng và bữa tối hôm nay phải ở nhà giải quyết.

Tô Lạc Lạc ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt đáng thương nhìn anh, "Bụng tôi đói meo, anh có thể làm gì đó cho tôi ăn không?"

"Để tôi xem trong tủ lạnh còn có cái gì." Long Dạ Tước trước giờ đều không hề đụng mười đầu ngón tay làm gì cả.

Chân của Tô Lạc Lạc giờ đây đã sưng thành như vậy, tốt nhất là không nên nhúc nhích, nếu không, càng nghiêm trọng hơn.

Long Dạ Tước lấy ra một bịch mì Ý, còn có tương, anh nhìn về phía sofa mà Tô Lạc Lạc ngồi rồi nói, "Tôi biết làm mì Ý."

"Được đó! Tôi cái gì cũng thích ăn cả." Tô Lạc Lạc giờ đây cũng không kén ăn nữa, có ăn là tốt lắm rồi.

Long Dạ Tước nhìn dáng vẻ đáng thương bây giờ của cô, không khỏi nhòe miêng cười, quả nhiên phải chịu tội một chút mới ngoan được một xú.

Tô Lạc Lạc nhàm chán vô cùng, cô cầm đồ điều khiển lên, định bấm xem có gì hay trên Tivi xem không để giết thời gian. Và lúc này, cô mở chương trình truyền hình lên thì đang phát bản tin nhanh về tài chính, Tô Lạc Lạc định đổi đài ngay lập tức, bởi vì cô không hứng thú với ngành tài chính, nhưng, ngay lúc cô đổi đài thì nghe cô gái dẫn chương trình đang hứng thú nói, "Tin chắc rằng mọi người đều biết được tiếng tăm của nhà họ Đôn, nhà đứng đầu trong giới vàng bạc đá quý, nhưng, hôm nay còn có tin đại tiểu thư nhà họ Đôn sắp tiếp quản sự đá quý của nhà họ, tuổi còn trẻ lại có bản lĩnh như vậy, thật khiến cho người khác kinh ngạc khen ngợi."

Cùng với giọng của cô dẫn chương trình và khung cảnh thay đổi, chỉ thấy một cô gái trẻ mặc bộ lễ phục dạ hội cao cấp đang ở trong một khung cảnh là một khách sạn vô cùng hào hoa, đang mời rượu khách khứa.

Lúc này ống kính phóng lớn lên, khiến cho tay của Tô Lạc Lạc đang muốn động đây liền cứng lại, đồng thời, cô mở to mắt nhìn khuôn mặt chiếm gần nửa cái màn hình ấy, nụ cười và mặt mũi của cô gái ấy thật sự giống cô đến chín phần.

Tô Lạc Lạc nắm chặt đồ điều khiển, liền dừng lại.

Cô không dám tin mà nhìn vào màn hình, lúc này lại là vài cảnh của cô gái này, tuy cô ta ăn mặc sang trọng và trang điểm cầu kỳ, nhưng, khiến Tô Lạc Lạc kinh ngạc chính là mặt mũi của cô ta.

Trên đời này lại có thể có người giống nhau đến vậy sao?

Tô Lạc Lạc giờ tay vuốt mặt mình, còn lúc này, ti vi đổi một cái, đổi qua một khung cảnh khác, trong phút chốc sự sững sờ của Tô Lạc Lạc khó mà bình tĩnh lại được.

Người con gái đó họ Đôn ư? Còn là con gái của phú thương giới tài chính? Cô không khỏi cười trừ một cái, Có ai mà biết được trên đời này lại có ba người giống nhau như đúc như thế chứ?

Thế giới thật nhỏ bé, tất cả khuôn mặt ở châu Á này, cô và người con gái trên chín tầng mây này lại ở cùng một thành phố.

Tô Lạc Lạc bấm kênh phim truyền hình, tuy phim đang phát, nhưng trong lòng cô đã sớm trôi dạt về cuộc sống trước đây của cô và mẹ.

Mẹ quá lương thiện, với bà, gần như đều là sự cho đi mọi thứ, nhưng đến sau cùng, cô lại không thể cứu được bà.

Mất của Tô Lạc Lạc sụp xuống, cả người đều là sự nhớ nhung.

Long Dạ Tước bưng hai đĩa mì Ý ra, thấy cô ngồi trên ghế sofa, cúi đầu ủ rũ, anh hơi ngần ra, anh đến trước mặt cô, nhíu mày hỏi, "Sao vậy?"

"Không có gì đâu!" Tô Lạc Lạc phùng má đáp lại một câu.

Long Dạ Tước cúi người xuống, khi bế cô lên, Tô Lạc Lạc nhìn anh rồi hỏi, "Anh có tin trên thế giới này, có người có dáng vẻ rất giống anh không?"

"Không tin."

Tô Lạc Lạc không khỏi nghĩ đến anh và Dạ Trạch Hạo có đến năm phần giống nhau! Còn cô lúc này thấy đại tiểu thư của nhà họ Đôn trên tivi đó, cũng rất giống cô không phải sao?

Tuy cô và Tô Ngữ Phù cùng một cha sanh ra, nhưng cô và Tô Ngữ Phù không có chút gì giống nhau cả.

Nghĩ đến Tô Ngữ Phù, chắc cũng đã một tháng trôi qua, cô ta cũng nên an phận một chút rồi! Ngồi trước bữa ăn, Tô Lạc Lạc cầm đĩa lên thưởng thức món mì Ý xào của người đàn ông này, mùi vị không tệ chút nào, cô có chút kinh ngạc, người đàn ông này lại có tài nấu nướng như vậy. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 183

21183.

Tô Lạc Lạc ăn một hồi bèn cảm thấy quá buồn bức, liền tự nhiên tìm đề tài để nói chuyện, "Trước đây anh nói anh và Tô Ngữ Phù quen nhau năm năm nhưng lại chưa từng sống chung với nhau, tại sao vậy? Nếu anh không thích cô ta, tại sao lại quen cô ta năm năm chứ?"

Đũa của Long Dạ Tước ngừng lại một lát, ngẩng đầu lên nhìn cô, "Cô không tin tôi ư?"

"Tôi tò mò, tại sao anh với Tô Ngữ Phù lại đến bước đính hôn luôn."

"Bà nội tôi trước một tháng đính hôn, lý do bà bị chứng bệnh không trị được đã giục tôi kết hôn."

"Vì vậy, anh muốn bà nội anh vui nên anh mới đính hôn với Tô Ngữ Phù ư?"

"Trước khi cô xuất hiện, tôi không có hứng thú với phụ nữ, đối với hôn nhân càng không coi trọng, nếu kết hôn có thể khiến người nhà tôi vui vẻ, chẳng qua cuộc sống có thêm một người phụ nữ, tôi không có ý kiến gì."

Về mặt Tô Lạc Lạc tỏ vẻ khó hiểu nhìn anh, "Trước đây có phải anh bị tình yêu tổn thương không! Cho nên đã làm anh tuyệt vọng với tình yêu."

Long Dạ Tước có chút tức giận trừng mắt nhìn cô, "Đừng nói bậy." Tô Lạc Lạc bĩu môi, "Đối với anh mà nói thì chỉ cần một người phụ nữ là đủ, bất kể có yêu cô ta không, có giá trị lợi dụng cho anh, anh sẽ lấy, Tô Ngữ Phù là người phụ nữ mà anh chuẩn bị cưới về để làm bà nội và người nhà anh vui, còn bây giờ, anh lại nói muốn cưới tôi, xem ra, đối với anh thì tôi là người có giá trị lợi dụng rồi."

Tuy Long Dạ Tước không thích câu nói này, nhưng cô phân tích suy nghĩ của anh đối với Tô Ngữ Phù trước đây rất đúng, chẳng qua là anh không thích câu nói này mà thôi.

"Nếu cô muốn ví mình như món đồ hàng, tôi cũng không có ý kiến, tốt thôi, giá trị lợi dụng của cô so với Tô Ngữ Phù tốt hơn đấy." Long Dạ Tước cất tiếng lạnh lùng.

Tô Lạc Lạc ghen lời lại một lúc, mặt đỏ bừng, "Tôi mới không phải món đồ hàng!"

"Tóm lại, cô chỉ cần biết rằng, tôi và Tô Ngữ Phù không hề có bất kỳ quan hệ nào là được, tôi không hy vọng cô có hiểu lầm gì."

"Vây tiếc cho anh quá, Tô Ngữ Phù cũng khá xinh, anh có thể thừa lúc anh với cô ta đang quen nhau mà lợi dụng một chút." Tô Lạc Lạc không khỏi cất giọng ranh mãnh.

Khuôn mặt tuấn tú của Long Dạ Tước tối sầm xuống, "Cô tưởng tôi thiếu phụ nữ sao?"

"Anh đương nhiên không thiếu rồi! Vì vậy, phiền anh tìm mấy người con gái có hứng thú với anh tán tỉnh đi! Chúng ta làm bạn được rồi." Tô Lạc Lạc cười hì hì nhìn anh.

Long Dạ Tước sắp bị cô làm cho ngã gục, "Cô nói thêm một câu nữa thì đừng hòng ăn."

Tô Lạc Lạc còn chưa ăn no nữa mà! Nghe anh nói vậy, cô lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại rồi vùi đầu xuống ăn mì.

Ăn mì xong, Long Dạ Tước dọn dẹp mấy cái đĩa, Tô Lạc Lạc khắp khiêng đi đến trước ghế sofa, nhìn chăm chăm vào ti vi, tiếp tục nghĩ về cô gái lúc nãy, cô nghĩ, nhất định chỉ là trùng hợp mà giống nhau vậy thôi!

Cục công an.

Từng là đại tiểu thư nhà họ Tô lại đột nhiên bị tạm giam một tháng, một tháng qua, Tô Ngữ Phù ăn không ngon ngủ không yên, cả người cũng bốc mùi hôi thối, bình thường thích dưỡng da đến nhường nào, giờ đây, cô đã trở nên vàng vọt gầy gò đi.

Lúc Ưng Nguyệt Dung và Tô Vỹ Khâm đến đón cô đã đau lòng muốn chết, Tô Ngữ Phù ôm lấy mẹ liền khóc to một trận, nhưng sau bài học lần này, trong lòng Tô Ngữ Phù hận Tô Lạc Lạc đến cực điểm, nhưng, cô không dám làm chuyện gì ngu xuẩn nữa.

Ngay cả ở trên xe, Tô Vỹ Khâm ra sức dạy dỗ cô một trận, ông nghĩ, Long Dạ Tước hủy đơn đặt hàng của ông, tuyệt đối liên quan đến việc con gái đã làm, giờ đây, nhà họ Tô cũng đã sụp đổ trong thời gian ngắn ngủi, còn định hôm nay đưa công ty lên sàn, hết cả rồi.

Tô Lạc Lạc ngồi trên ghế sofa, Long Dạ Tước ném cho cô một cuốn sách để cô xem, Tô Lạc Lạc cầm lên, đang xem thì đột nhiên chuông cửa reo lên, Long Dạ Tước ở trong phòng làm việc nên không nghe thấy.

Tô Lạc Lạc khắp khiêng đi đến trước màn hình quay phim để xem, chỉ thấy trước cửa có một cô gái vừa cao ráo vừa sành điệu đứng ở ngoài cổng, cô ta hướng về ông kính rồi cất tiếng rất ngọt, "Dạ Tước là em Tịnh Như nè, anh có nhà không?"

Tô Lạc Lạc nhìn cô gái trên màn hình quay phim, trong lòng không khỏi tỏ vẻ khinh bỉ người đàn ông nào đó, còn nói không hứng thú đối với phụ nữ, nhìn đi, giờ thì bạn gái anh ta đến gõ cửa tìm rồi đó!

Tô Lạc Lạc không muốn mở cửa lắm, cô đang do dự thì sau lưng, bóng dáng của Long Dạ Tước xuất hiện, thấy cô đang đứng trước màn hình máy quay, anh nhủ thầm lại, "Không được mở cửa."

"Cô gái này là ai vậy? Bạn gái cũ của anh ư?" Tô Lạc Lạc xéch mày gặng hỏi.

"Không là ai cả." Long Dạ Tước trả lời với giọng nhạt nhẽo.

"Thật sự không để cô ta vào ư? Cô ta mà đi rồi, anh đừng có hối hận nhé!" Tô Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn anh.

Long Dạ Tước vốn dĩ đứng cách cô rất gần, và chỉ một giây sau, thân hình cường tráng của anh đã sát đến bên cô, Tô Lạc Lạc liền áp sát lưng vào tường, hơi thở nén lại, "Nói gì cũng từ từ nói, anh đứng sát vậy làm gì kia chứ?"

"Tô Lạc Lạc, cô nghe rõ đây, người phụ nữ bây giờ tôi muốn có được chỉ một mình cô thôi." Long Dạ Tước hết sức bình tĩnh cúi xuống ghé vào tai cô nói.

Tô Lạc Lạc né tránh hơi thở nóng bỏng của anh, mặt đỏ tận mang tai, người đàn ông này, thẳng thắn quá mà.

"Sau này, bất kỳ một người phụ nữ nào đến quấy rầy tôi, cô đều không được phép cho vào."

"Nói như vậy, những người phụ nữ mà anh tán tỉnh không chỉ một người? Nè, không ngờ anh lại đa tình đến vậy cơ đấy." Tô Lạc Lạc nhanh miệng nói ra.

Long Dạ Tước tức giận trừng cô, cắn chặt răng, "Nhưng tâm thân trinh nguyên của tôi đích thực đã bị cô cướp mất."

"Cái đó là tôi ... cũng là đêm đầu tiên của tôi mà! Anh cũng không thiệt gì." Tô Lạc Lạc đỏ mặt nói lại.

Long Dạ Tước sáp lại nhìn cô vài giây, "Xem ra cô đối với chuyện này cũng khá hứng thú, hay là, bây giờ chúng ta thử xem?"

"Không ... không có hứng thú gì cả." Tô Lạc Lạc lập tức nói giọng cằn nhằn, phải sạch chuyện này đi.

Long Dạ Tước nhìn người đứng ngây ngô ở ngoài cổng, thấy Lý Tịnh Như còn không muốn rời khỏi, anh liền lạnh lùng cảnh cáo cô, "Tôi còn có việc, tốt nhất là cô không được mở cửa."

Tô Lạc Lạc ngoan ngoãn gật đầu, "Không mở cửa."

"Đợi tôi làm việc xong, buổi trưa chúng ta cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm."

"Ồ! Mời tôi ăn tiệc lớn hả?"

"Ngoan một chút thì được ăn, không ngoan thì cho cô ở nhà." Long Dạ Tước giọng đầy uy hiếp, xoay người bước đi.

Tô Lạc Lạc lè lưỡi một cái, "Xem mình như con nít mà ăn hiếp không à! Mình có phải đưa bị hù dọa đâu."

Cô nhìn cô gái đứng ngoài cửa không chịu bỏ đi, định mặc kệ không lo nữa, cô cũng không muốn bên cạnh Long Dạ Tước có quá nhiều phụ nữ vây quanh, lỡ làm đau lòng một hai cô thì sao? Sau này, tốt nhất là anh không nên kéo cô nào về.

Nghĩ xong, Tô Lạc Lạc liếc mắt, suy nghĩ này, sao lại khiến cô giống như kẻ đang ghen kia chứ? Lý Tịnh Như ngoài cổng một lát sau thì bỏ đi, Tô Lạc Lạc đọc sách đến mười một giờ rồi, Long Dạ Tước bước ra, anh lấy chìa khóa xe trên bàn, Tô Lạc Lạc nhanh chóng nhảy cò cò đến kệ giày bên cạnh, một chân của cô đứng không vững, lúc cô chuẩn bị tìm cái gì đó để bắt lấy thì Long Dạ Tước đến bên cạnh cô.

Cô liền ôm lấy eo của người đàn ông, cô kinh ngạc được vài giây, sau gáy liền phát ra tiếng cười đầy vẻ gian của người đàn ông, "Xem ra tôi đã trở thành chỗ dựa tốt nhất của cô rồi."

Tô Lạc Lạc bị cảm giác rợn cả da gà mà run người, cô cúi người xuống, lấy một đôi sandal màu trắng ra, mang vào, Long Dạ Tước thấy cô đi đứng khó khăn, liền cúi người xuống bế cô lên. Tô Lạc Lạc cảm thấy không còn sức lực nữa, giống như bị anh bế đến ghìen rồi. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184

21184.

Bị anh bế lên xe rồi chạy một mạch đến một nhà hàng cao cấp trong trung tâm, Tô Lạc Lạc đi theo anh, cũng xem như từng thấy qua sự đời, vì vậy, một nhà hàng cao cấp như thế, cô cũng không nhất lạ, nhưng, ở chỗ như vậy, cô không thể cứ để Long Dạ Tước bế được, cô đành lò cò từng bước bước nhẹ đi.

Long Dạ Tước đã đặt một phòng riêng có cửa kính ngắm nhìn toàn cảnh một trăm tám mươi độ, ngoài cửa sổ là một công viên cây xanh nhân tạo, tầm mắt khá là đẹp.

Tô Lạc Lạc đứng trước cửa sổ to như vậy, ngắm nhìn hồ nhân tạo ở gần đó, trong lòng thấy thật khoan khoái.

Nhân viên phục vụ tới nhận gọi món, Long Dạ Tước gọi luôn, cô thích ăn gì, trong lòng anh cũng đã biết trước.

"Tôi đi vệ sinh, cô không được chạy lung tung đấy." Long Dạ Tước nhìn cô nói.

Tô Lạc Lạc có chút buồn cười, "Chân tôi bị thương như vậy, tôi còn có thể đi đâu chứ?"

Long Dạ Tước nghĩ nghĩ cũng đúng, nếu cô không muốn chịu đau thì ngoan ngoan ở đây. Vóc dáng cao cao của Long Dạ Tước hướng về phía nhà vệ sinh bước đi, khi anh rời khỏi nhà vệ sinh nam, anh thấy có người con gái đang rửa tay ở tấm kính trước mặt, Long Dạ Tước thấy bóng dáng hiện trước tấm kính, anh nhú mày lại rồi chợt bấu lấy tay cô gái, "Không phải dặn cô không được chạy lung tung sao?"

Cô gái kinh ngạc quay đầu lại, một khuôn mặt có chín phần giống Tô Lạc Lạc xuất hiện trước mặt Long Dạ Tước, anh lập tức nhận ra đây không phải Tô Lạc Lạc, anh nhanh chóng thu tay lại, có chút kinh ngạc nhìn dò xét cô gái, cất tiếng xin lỗi, "Thật xin lỗi!"

Lúc cô gái nhìn thấy khuôn mặt của anh cũng ngỡ người ra.

Hôm nay Long Dạ Tước mặc một bộ áo sơ mi đen phối với quần tây, tôn lên vóc dáng đầy vẻ hoang dã uy nghi, một khuôn mặt tuấn tú bất phàm càng làm cho phụ nữ mới thấy đã muốn rụng tim.

"Anh là ... anh Minh đúng không! Thật trùng hợp, lại ở đây gặp được anh." Cô gái đột nhiên nhận ra anh, đây là người đàn ông trong truyền thuyết của giới thương gia.

Chỉ cần là người trong giới thương gia, sao lại không nhận ra được chứ? Ánh mắt của Long Dạ Tước vẫn còn dừng lại trên khuôn mặt rất giống Tô Lạc Lạc của cô gái này, bất kể là đáng người hay mất mũi miệng, cô ta khác với Tô Lạc Lạc có lẽ là khí chất, cô gái này vừa nhìn đã biết là đại tiểu thư xuất thân nhà phú hộ giàu sang, còn Tô Lạc Lạc thì thấy rõ là một cô gái bình thường, toát lên vẻ chân thực và tự nhiên.

Cô gái bị ánh mắt của Long Dạ Tước nhìn đến có chút mất tự nhiên, khuôn mặt có chút hơi thẹn thùng, ánh mắt của Long Dạ Tước lúc này đã làm cô ta hiểu lầm.

Cô tưởng Long Dạ Tước ngắm nhìn cô, dù sao, một người đàn ông nhìn một người cô gái mắt không chớp như vậy, tuyệt đối có cảm tình với cô rồi.

Còn cô gái này cũng tự cho vẻ đẹp của cô hơn người có thể thu hút được sự chú ý của Long Dạ Tước, cũng hợp tình hợp lý thôi.

Cô gái nháy mắt đưa tình hai cái, lúc này đây, ánh mắt của Long Dạ Tước liền thu lại, cúi đầu chào cô, bước đi rời khỏi.

Nhìn hình bóng tuấn tú đẹp trai của anh biến mất ở khúc cua hành lang, người con gái sau lưng thở dài một tiếng, khuôn mặt koe lên vẻ kích động và mừng thầm, không ngờ cô vừa về nước lại có một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên với người đàn ông giàu có đó, xem ra, sau này chỉ cần tìm cơ hội gặp anh thôi.

Anh nhất định không thoát khỏi bàn tay cô được, người đàn ông này, cô nhất định phải có được, cô tự tin nghĩ vậy.

Cô là Đơn Doanh, con gái độc nhất của đại gia đá quý.

Tô Lạc Lạc ngồi trên ghế sofa, cô lấy một quyển tạp chí ở bên cạnh xem, cửa mở ra, cô ngẩng đầu nhìn Long Dạ Tước bước vào.

Còn ánh mắt Long Dạ Tước thì nhìn cô chăm chăm.

Tô Lạc Lạc bị ánh mắt của anh nhìn đến nổi da gà, cô chớp mắt một cái, "Tại sao lại nhìn tôi như vậy?"

"Hôm nay từ sớm cô đã nói với tôi một câu, cô nói trên đời này có người giống hệt nhau, tại sao cô lại nói như vậy?" Long Dạ Tước ngồi bên cạnh cô, híp mắt nhìn cô hỏi.

"Tại vì sáng nay lúc tôi xem tin tức, tình cờ thấy được một thiên kim đại tiểu thư trông giống hệt tôi, đúng là rất giống." Tô Lạc Lạc nhớ đến khuôn mặt của thiên kim nhà giàu ấy, cô thật sự không thể tin được, gần như giống hệt nhau như đúc.

Tô mà đứng cùng với cô gái ấy, tuyệt đối sẽ được cho là cặp sinh đôi!

Long Dạ Tước nhớ đến cô gái vừa gặp ở nhà vệ sinh, có lẽ là thiên kim nhà giàu sáng nay cô thấy trên tivi rồi!

"Đúng là rất giống cô, lúc này tôi ở nhà vệ sinh, xém tí nhìn nhầm cô ta là cô." Đôi mắt đen láy như mực của Long Dạ Tước híp lại, sau đó, không đợi Tô Lạc Lạc kinh ngạc, anh hỏi ngay, "Mẹ cô năm đó có lẽ nào sinh một cặp sinh đôi không?"

"Đương nhiên không thể nào rồi! Mẹ tôi sinh có mỗi mình tôi." Tô Lạc Lạc lập tức phủ nhận.

"Nhưng mà, cô có thể sinh Tiểu Hinh, Tiểu Sâm một cặp long phụng thai như vậy, nói không chừng gia tộc cô có gen sinh đôi."

"Nhà anh không có sao?"

"Nhà tôi không có." Long Dạ Tước trả lời đầy về xác định chắc chắn.

Tô Lạc Lạc lắc đầu nói, "Nhà tôi chắc không có đâu, mẹ tôi cũng là con gái một mà."

Long Dạ Tước chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, một lúc cũng không nói gì cả, chỉ nhìn chăm chăm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Lạc Lạc có chút hồng hào, trắng ửng hồng, khiến cho khuôn mặt nhỏ của cô càng yêu kiều thêm, tuy nét mặt cô giống như cô gái lúc này.

Nhưng ánh mắt của cô gái đó không được trong suốt xanh biếc như cô, cái nhìn của cô gái đó đầy vẻ thực dụng và dã tâm của những cô gái bây giờ.

Đặc biệt là lúc cô ta nhận ra anh, thấy ánh mắt lóe sáng của cô, thật giống hệt phần lớn những cô gái hám của vậy, khiến anh vừa nhìn đã sinh lòng chán ghét.

Tô Lạc Lạc bị ánh mắt của anh nhìn đến da đầu tê dại, đầu cô cuối cùng cũng bắt được lời anh vừa mới nói lúc này, cô kinh ngạc nói, "Nói như vậy, người con gái trông giống hệt tôi cũng ăn cơm trong nhà hàng này à?"

"Chắc vậy, cô muốn gặp cô ta?" Đôi môi quyến rũ của Long Dạ Tước nở một nụ cười.

Tô Lạc Lạc lắc đầu, tự giễu một câu, "Có gì đâu mà gặp nhau, cô ta là thiên kim đại tiểu thư, còn tôi chẳng qua là cô gái bình thường, chỉ là trông giống nhau thôi."

"Cô làm gì mà phải tự hạ thấp mình vậy? Chỉ cần cô nói với tôi muốn làm người phụ nữ của tôi Long Dạ Tước này, cô xem ai dám xem thường cô chứ?" Đôi mắt đen láy của Long Dạ Tước nhìn cô.

Tô Lạc Lạc nghe xong những lời này, ngẩng đầu nhìn anh, bất ngờ không kịp đề phòng bắt gặp ánh mắt sâu không đáy của anh, tim cô đập thình thịch.

Long Dạ Tước bắt được biểu cảm thẹn thùng ấy, anh nhit lại gần bên tai cô, nhếch môi khẽ cười, "Tôi cho phép khi ở ngoài cô có thể giới thiệu thân phận cô là bạn gái của tôi."

Tôi Lạc Lạc nuốt nước miếng, nhưng theo bản năng lắc đầu.

Long Dạ Tước sáp lại gần cô mới phát hiện làn da cô gái này thật nõn nà, trắng và sáng, với mái tóc đen bóng không nhuộm chất hóa học, càng hợp với con người ngọc ngà được nặn ra với khuôn mặt nhỏ của cô.

Tô Lạc Lạc bị anh nhìn đến đỏ cả mặt, ánh mắt của người đàn ông sâu thẳm nóng bỏng, cô cảm giác giống như bị nướng trên lửa vậy. "Không được nhìn nữa, không được nhìn nữa ..." Tô Lạc Lạc lập tức đưa bàn tay nhỏ xíu che mắt anh lại, người ông này cũng nhìn đủ rồi đó. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185

21185.

Long Dạ Tước nhếch môi cười bất đắc dĩ, có lẽ đây cũng là điểm khác biệt giữa cô gái này và những cô gái khác, những người con gái khác luôn đuổi theo ngã vào lòng anh, chỉ có mình cô, dường như xa cách anh ngàn dặm vậy.

Nhưng cô càng như vậy, anh càng thích cô hơn.

Chỉ một lúc sau, bữa ăn được dọn lên, Tô Lạc Lạc thấy người đàn ông đối diện chẳng có gì mà cứ nhìn chăm chăm về phía cô hoài, cô thấy hơi phiền, rõ ràng bao nhiêu món ngon đặt trước mặt cô, bởi vì phải giữ hình tượng thực nữ trước mặt người đàn ông này làm cho cô ăn cũng không thấy thoải mái gì cả!

Lúc ăn xong cơm không ngờ cũng đã mười ba giờ rưỡi rồi, Tô Lạc Lạc ăn no lắm rồi, người đàn ông đối diện nâng ly cả phê lên thưởng thức một cách nhả nhặn.

"Buổi chiều có muốn làm gì không?"

"Đáng lẽ lúc đầu tính đi xem show cơ, nhưng, tình hình của tôi như vậy không thể đi được rồi, buổi chiều anh có việc gì không?"

"Muốn tôi dẫn cô đi đâu?"

"Tôi muốn mua bó hoa đến trước mộ mẹ tôi." Hôm nay Tô Lạc Lạc đột nhiên nhớ đến mẹ một mình nằm dưới đó, trong lòng thấy rất đau, rất muốn đến thăm bà nhiều hơn, nói chuyện với bà.

"Được, tôi đi với cô." Long Dạ Tước gật đầu đồng ý.

"Cảm ơn." Tô Lạc Lạc nhìn vào mắt của anh, lời nói vô cùng chân thành.

Hai người bước ra khỏi cửa phòng ăn riêng, Tô Lạc Lạc đi khá chậm, đi đến cửa thang máy, Tô Lạc Lạc và Long Dạ Tước đã đi vào bên trong rồi, nhưng vào lúc này, có một giọng nữ kêu lên rất vội vã, "Đợi một chút."

Tô Lạc Lạc đứng bên cạnh nút bấm, cô lập tức bấm nút mở cửa, sau đó, cô gái vội vàng bước vào, đột nhiên nhìn trực diện Tô Lạc Lạc.

Ánh mắt hai người lúc nhìn thấy đối phương đều mở to mắt thật lớn, không dám tin mà nhìn vào đối phương.

Bởi vì đây gần như là hai khuôn mặt giống hệt nhau như đúc, đều là mái tóc đen dài, đều là dáng người thon dài, tựa như đang soi gương vậy, thấy được chính mình.

Lúc này đây, sau lưng cô gái đó lại xuất hiện hai cô gái ăn mặc thời trang, lúc Tô Lạc Lạc thấy cô gái bước vào, cô đã bước về sau một bước, còn cô gái thấy Long Dạ Tước đứng bên cạnh cô thì lập tức kích động và cười vui vẻ, "Anh Long, lại gặp mặt rồi, thật là có duyên quá." Long Dạ Tước nhìn cô gật nhẹ, sau đó, ánh mắt lại nhìn về khuôn mặt Tô Lạc Lạc đang ở bên cạnh, sau đó lại hơi nhìn về phía Đơn Doanh ở bên cạnh, nhưng hai người bạn gái của Đơn Doanh cũng đã thấy Tô Lạc Lạc, họ đều há miệng rất to, không thể tin được lại thấy được hai cô gái giống nhau đến vậy.

Trời ơi! Trên thế giới này sao lại có hai người giống nhau đến thế kia chứ.

Trong lòng Tô Lạc Lạc cũng xúc động đến khó mà tin được, cô lên lên nhìn tấm lưng của cô gái đứng trước mặt, cô ta hơi cao hơn mấy cm, cũng bởi cô ta đã mang giày cao gót, còn cô chỉ mang một đôi giày đế bằng.

Tính ra tính, chiều cao của hai người cũng xem xem nhau.

Đơn Doanh biết người con gái đứng sau lưng mình rất giống mình, nhưng, cô cảm thấy có chút ghét, tại sao lại có một cô gái giống cô đến như vậy? Rõ ràng là cô xinh đẹp như vậy, mà vẻ đẹp này thì không thể sao y được.

Vừa rồi tuy cô chỉ vội vã nhìn một cái, cô cũng thấy được sự khác biệt của cô gái này với mình, vừa nhìn là biết cô ta không phải tiểu thư nhà giàu có, chỉ là một người con gái may mắn có khuôn mặt giống hệt cô, cô chẳng thích thú nhìn thêm cô ta một cái nào cả!

Trái tim của cô toàn bộ đã dành cho người đàn ông này rồi, Long Dạ Tước và người con gái có khuôn mặt giống hệt cô này có quan hệ gì? Không lẽ người con gái giống hệt cô này lại là bạn gái của Long Dạ Tước sao?

Trong lòng Đơn Doanh có chút phức tạp, nhưng mà, cô không hề có chút bối rối, nếu Long Dạ Tước thích khuôn mặt của cô ta thì cô ta sớm sẽ bị cô thay thế mà thôi.

Thang máy vang lên một tiếng "Ding" ở lầu một, Đơn Doanh quay lại nhìn Long Dạ Tước, "Anh Long, rất mong lần sau được gặp anh, tạm biệt." Nói xong, ánh mắt của Đơn Doanh liếc nhìn có chút thách thức và hơi cao ngạo về phía người con gái giống hệt cô - Tô Lạc Lạc, rồi quay đầu cùng với các bạn gái của cô rời khỏi.

Tô Lạc Lạc rõ ràng cảm nhận được một cảm giác khinh thường của cô gái vừa rồi, sắc mặt cô có chút khó coi, còn lúc này đây, tay cô bị một bàn tay ấm áp ôm trọn lấy.

Tô Lạc Lạc kinh ngạc một lúc, cô bị Long Dạ Tước dẫn ra khỏi thang máy.

Đơn Doanh vừa mới bước ra khỏi cửa liền quay đầu lại, vừa lúc đó bắt gặp bóng dáng Tô Lạc Lạc bị Long Dạ Tước dẫn đi, nét mặt cô liền kinh ngạc, không ngờ Long Dạ Tước có quan hệ thân mật với cô gái này. Lúc Đơn Doanh quay đầu nhìn lại, trong ánh mắt đã nhuộm một màu đỏ ửng, tiếp đó, cô nhếch môi cười một cái, vừa hay cô có một khuôn mặt giống hệt bạn gái của anh, sau này, cô sẽ cho Long Dạ Tước biết, ngoài việc mặt mũi giống người con gái đó ra, trình độ và học thức của cô chắc chắn hơn hẳn cô ta.

Mấy người Đơn Doanh đi về phía bãi đậu xe bên cạnh, mấy người bạn gái của cô cũng đang kinh ngạc trò chuyện việc này.

"Tiểu Doanh, vừa rồi cậu có thấy cô gái ở sau lưng cậu không? Cô ta trông giống cậu như đúc luôn, chẳng lẽ cậu còn một người chị em sinh đôi ở bên ngoài!"

"Nói nhăng nói cuội gì vậy?" Ánh mắt Đơn Doanh liếc nhìn chúng bạn với vẻ lạnh lùng, "Ba mẹ tớ chỉ có một đứa con gái là tớ."

"Nhưng quá giống đi mất."

"Giống tớ là phúc của cô ta, nhưng cảm giác này, thật chán ghét chết được, tớ không muốn có một người con gái giống hệt tớ như vậy!"

"Người đàn ông bên cạnh cô ta rất đẹp trai đó nha! Có phải tớ đã gặp ở đâu rồi không ta?"

"Anh ta là Long Dạ Tước, ánh mắt mấy cậu như vậy là còn muốn gả cho công tử nhà giàu à?"

"Trời đất ơi! Long Dạ Tước ư? Thái tử gia của tập đoàn Long Thị sao?"

"Tiểu Doanh, nếu bạn gái anh ta giống cậu như vậy, vậy cậu còn không mau tìm cơ hội thay thế cô ta đi, tớ tin chắc rằng cậu sẽ được Long Dạ Tước thích hơn cô gái đó nữa."

"Việc này không vội, từ từ đã, Long Dạ Tước sớm muộn gì cũng là của mình." Không biết Đôn Doanh lấy đâu ra sự tự tin như vậy, có lẽ là vì Long Dạ Tước thích Tô Lạc Lạc, mà vừa vặn cô ta nghĩ mọi điều kiện của mình đều ưu tú hơn Tô Lạc Lạc!

Tô Lạc Lạc ngồi vào trong xe của Long Dạ Tước, cô quay qua nhìn người đàn ông bên cạnh, "Tôi và cô gái đó rất giống nhau đúng không?"

"Giống nhau như khuôn đúc vậy." Long Dạ Tước nói thực lòng.

Tô Lạc Lạc lắc đầu không hiểu, nói: "Sao trên thế giới này lại có cô gái giống tôi đến vậy chứ?"

"Hai người chỉ giống về ngoại hình thôi, những cái khác thì không giống."

"Đương nhiên rồi, cô ta là thiên kim tiểu thư nhà giàu, đương nhiên là tôi không bì được với cô ta rồi." Tô Lạc Lạc bắt đầu tự thương hại bản thân.

Long Dạ Tước quay lại nhìn cô một cái, "Cô có thể tự tin với bản thân mình không?"

Tô Lạc Lạc cắn môi, lúc này trước mặt người con gái xinh đẹp như vậy, thật sự là cô mất tự tin rồi, bởi vì quá giống nhau, khiến sự khác biệt đối lập giữa cô và ta phơi bày ra thấy rõ mồn một.

"Tô Lạc Lạc, đừng xem thường bản thân, trong mắt của tôi, cô là độc nhất vô nhị, cho dù cô gái đó có giống cô đi nữa, nhưng trong mắt tôi cũng chỉ có cô thôi." Lúc Long Dạ Tước nói câu nói này, khuôn mặt tuấn tú của anh sắp lại gần cô.

Tô Lạc Lạc ngẩng đầu lên, mắt của anh vừa đen vừa sâu, giống như đại dương bao la, còn lời nói của anh cũng lao thẳng vào tâm hồn cô. Thật vậy sao? Anh thực sự thấy vậy sao? Lần đầu tiên Tô Lạc Lạc thích nghe lời anh nói. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186

21186.

Long Dạ Tước đưa Tô Lạc Lạc đến một tiệm hoa, mua một bó hoa cẩm chướng tươi rồi xe lái về phía nghĩa địa.

Xe cũng chỉ được đậu ở bãi đậu xe, để leo lên được chỗ nghĩa trang thì còn phải đi một quãng đường nữa, Tô Lạc Lạc xuống xe, tay cô ôm bó hoa, Long Dạ Tước bước tới rồi bế hân cô lên.

"Anh để tôi xuống đi được rồi!" Tô Lạc Lạc không muốn làm phiền anh, hơn nữa lần này lại là leo lên sườn núi, chắc chắn rất là mệt.

"Ồ yên đó không được cử động." Thần thái của Long Dạ Tước rất ung dung, bế cô dậy không tốn sức lực nào, ngược lại có hơi tức giận, bình thường cũng đâu cho cô ấy ăn không ít đồ bổ dưỡng, sao lại không thấy có chút da chút thịt gì cả?

Trong lòng Tô Lạc Lạc thật sự thấy áy náy! Điều này cũng làm cho ánh mắt cô không khỏi nhìn khuôn mặt người đàn ông, ở góc độ của cô có thể thấy được khuôn mặt nghiêng đẹp trai của anh, hơn nữa, cơ thể cô cũng có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của người đàn ông này, cái ôm thật chặt của anh mang hơi ấm nóng bỏng.

Về mặt của Tô Lạc Lạc liền ửng lên sắc đỏ khó lòng thấy được một cách không tự chủ.

Chỉ tính riêng khí chất và ngoại hình thôi thì không nghĩ ngờ gì nữa, người đàn ông này toát lên sức hấp dẫn chết người, căn bản là không thể chê vào đâu được, nếu không phải từ nhỏ cô có một người cha vô tình lạnh lùng, có thể trái tim cô đã không có cảm giác bài xích anh mãnh liệt đến vậy. Nhưng cái đêm ác ma đó càng làm cô mỗi lần nghĩ đến chuyện thân mật với đàn ông là chịu không nổi mà run rẩy cả người, thật ra, Long Dạ Tước yêu con ít, về điểm này đã làm cô cảm thấy rất hài lòng và rất cảm động, còn đến hôm nay, cô mới phát hiện, tuy rằng bình thường rất nhiều khi anh cũng rất đáng ghét, nhưng, có đôi khi anh lại lộ vẻ ôn hòa tốt bụng.

Lúc này đây, cô đối với anh là sự cảm kích, nếu hai người họ có thể sống hòa thuận như vậy, kính trọng đối phương như thế sống cả đời, thật ra cô thấy cũng được.

"Đi bên nào?" Long Dạ Tước đột nhiên cúi đầu xuống hỏi, ánh mắt sâu không đáy của anh nhìn ánh mắt đầy tâm sự của cô.

Tô Lạc Lạc liền thoáng qua vẻ bối rối, cô cắn lấy môi, chỉ về một phía, "Bên này." Long Dạ Tước tiếp tục ôm cô đưa về một phía nghĩa địa, Tô Lạc Lạc cảm thấy lồng ngực anh vẫn có chút thở hổn hển, bế cô đi một quãng đường dài vậy, cô có ồm cách mấy đi cũng phải bốn mươi lăm kg, bây giờ cô ôm con trai con gái đi một quãng đường thôi cũng đã mất sức lắm rồi, huống chi bị anh bế đi một quãng xa vậy.

"Anh để tôi xuống đi! Sắp tới rồi." Tô Lạc Lạc không đành lòng để anh bế đi xa vậy nữa.

"Nói tôi biết ở đâu là được rồi." Long Dạ Tước không trả lời. Tô Lạc Lạc đành chỉ về phía cách đó khoảng mười mấy mét, Long Dạ Tước bế cô đến thẳng trước mộ của mẹ cô rồi đặt cô xuống, Tô Lạc Lạc nhìn bó hoa đặt trước mộ mẹ cô đã khô héo chỉ còn lại cành, cô nghĩ, những đóa hoa xinh đẹp đó có phải đã theo mẹ cô về thế giới bên kia không?

Mẹ cô rất thích hoa cẩm chướng, chỉ là lúc còn sống, họ không có tiền mua, cứ một khoảng thời gian, mẹ cô đều chỉ mua một cành về, còn bây giờ, cô đã đem cả bó hoa bụi đến đây, cô hy vọng mẹ cô ở thế giới bên ấy có thể thấy được.

"Mẹ ... con tới thăm mẹ đây." Tô Lạc Lạc bước từng bước tập tễnh về bia mộ ở phía trước. Long Dạ Tước đưa tay muốn đỡ cô, nhưng cũng thu tay về, thấy dáng vẻ người phụ nữ có chút mờ trên bia mộ đó, trước đây anh từng điều tra về thông tin của cô, cũng tìm được tấm hình của mẹ cô, mẹ của cô tuy lúc còn trẻ cũng là một người đẹp, nhưng đúng thật là không có điểm gì giống Tô Lạc Lạc cả.

"Mẹ, mẹ yên tâm, con sống rất tốt, bọn trẻ cũng rất tốt, mẹ yên nghỉ đi ạ!" Tô Lạc Lạc nhìn bia mộ của mẹ nói, nước mắt cô trào ra một cách không chủ, thấy tấm hình đã tàn phai của mẹ, dường như cô thấy được cả cuộc đời của mẹ, một cuộc đời bị thảm đó.

Còn cô lại không thể hiểu thảo chăm lo mẹ lúc mẹ còn sống.

Long Dạ Tước đứng bên cạnh cô, nhìn thấy người con gái không ngừng đưa tay lau đi nước mắt, trái tim anh bỗng dưng kích động, anh bước về phía trước, đứng trước mặt cô, đưa cánh tay cường tráng ra, nhẹ nhàng ôm lấy người con gái đang khóc nức nở vào lòng.

Tô Lạc Lạc thực sự cần một bờ vai, một cái ôm có thể dựa dẫm vào, cô cũng không đẩy ra hay cự tuyệt, cô tựa trên vai của Long Dạ Tước bắt đầu khóc.

Long Dạ Tước nhìn người phụ nữ trên tấm hình, dường như đôi mắt bà đang nhìn cô con gái đáng thương của bà, anh thở dài một tiếng, rồi nhìn về phía bà nói, "Di yên tâm, con sẽ chăm sóc con gái di cả đời này, tuyệt đối không để cô ấy bị tổn thương, cũng không để cô ấy chịu khổ nữa."

Tô Lạc Lạc nghe những lời anh nói với mẹ cô, cô ngẩng đầu nhìn lên với đôi mắt đẫm lệ, nhìn anh với ánh mắt không thể tin được.

Ánh mắt của Long Dạ Tước nhìn sâu vào đôi mắt của cô, "Lần này em có thể yên tâm, anh đã thề trước mộ của mẹ em rồi, sau này, anh tuyệt đối không vi phạm lời thề của mình."

Trái tim Tô Lạc Lạc chợt run lên, cô lắp bắp nói, "Tại sao anh lại làm như vậy?"

"Câu hỏi đơn giản như vậy, còn cần anh trả lời sao?" Long Dạ Tước cảm thấy đầu óc của cô có chút mơ hồ đầu đầu rồi!

Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, rồi không khỏi đem nghi vấn trong lòng nói ra, "Tôi biết anh muốn cưới tôi, nhưng bởi vì tôi là mẹ ruột của bọn trẻ, anh muốn cho chúng nó một gia đình hoàn chỉnh."

Long Dạ Tước nhếch môi khẽ cười một tiếng, "Không sai, đây cũng là suy nghĩ của anh lúc mới đầu, cưới em rồi, cho bọn trẻ một gia đình, nhưng, bây giờ suy nghĩ này đã thay đổi rồi."

"Thay đổi thế nào?" Tô Lạc Lạc không hiểu. "Anh phát hiện là anh đã thích em thật rồi, mới muốn cưới em, không chỉ vì lý do chúng ta có con." Long Dạ Tước nói xong, đưa mắt nhìn mộ của mẹ cô ở sau lưng, "Nếu em còn không tin anh, anh có thể thề trước mộ của mẹ em, nếu anh nói dối, em để anh..."

Tô Lạc Lạc đột nhiên dùng bàn tay nhỏ bé che miệng anh lại, bất kể anh muốn nói gì tiếp nữa, cô cũng đều không muốn anh nói ra, cô không muốn nghe, cũng tuyệt đối không muốn anh nói.

"Không được nói, em tin anh mà." Tô Lạc Lạc vội la lên.

Long Dạ Tước nở nụ cười mê hồn, "Vậy bây giờ có phải đến lượt em nói ra sự thật không? Em đối với anh thật sự không có chút cảm giác gì sao?"

Tô Lạc Lạc nuốt nước miếng xuống, nhìn anh, một đôi mắt to chớp chớp nhưng lại không lên tiếng.

Đáy mắt của Long Dạ Tước thoáng qua vẻ thất vọng, cất tiếng với vẻ chán chường, "Thật sự một chút cảm giác tốt cũng không có sao?"

"Em ... em không biết." Tô Lạc Lạc lắc đầu, cô có từng quen ai bao giờ, cái gì là cảm giác tốt chứ? Tôi cũng rất mơ hồ về điều đó.

Long Dạ Tước biết trước mộ của mẹ cô, cô sẽ không nói dối, anh thở một hơi, "Thời gian sau này, em phải học cách thích anh thật tốt nhé." Tô Lạc Lạc bị anh ra lệnh có chút đáng thương, cô nhìn mẹ một cái, dường như trong tấm hình phai cũ ấy, cô thấy được nụ cười mãn nguyện của bà, không lẽ người đàn ông trước mặt này chính là người đàn ông cô có thể dựa vào cả đời ư? Không giống như sự đáng sợ lạnh lùng của ba? Xem thêm...

Chương 187

21187. Từ nghĩa trang trở về thì đã tối, Long Dạ Tước gọi điện cho ba mẹ, nói muốn đi đón bọn trẻ, ba của anh Long Sở Hùng nói vừa đúng lúc muốn ra ngoài, ông sẽ đưa bọn trẻ về. Với lại đã trên đường về rồi.

Tô Lạc Lạc liền cảm thấy có dấu hiệu chuyển hàng tháng tới rồi, cô để Long Dạ Tước dạo một vòng trung tâm mua sắm kế bên biệt thự, chân cô cũng xem như đã có thể đi lại được rồi, chỉ cần đi chậm một chút thì sẽ không ảnh hưởng lắm.

Lúc cô đứng trước quầy bán hàng chọn từng gói từng gói đồ dùng cho nữ, cô cũng thấy ngại không dám nhìn về mặt của người đàn ông kế bên, ngược lại Long Dạ Tước rất bình tĩnh, chỉ là anh có chút tò mò, cơ thể nhỏ bé của cô chảy máu đến bảy ngày, cô sẽ trở nên yếu ớt không.

Sau khi Tô Lạc Lạc chọn xong rồi mua thêm một số đồ ăn vặt hay ăn cho bọn nhỏ, đồ không nóng, Long Dạ Tước cũng để cô mua, bọn nhỏ cũng cần một số món ăn chơi.

Đi đến chỗ xếp hàng để thanh toán, Tô Lạc Lạc còn tìm thẻ ở trong túi xách, trên đầu cô đã có một cánh tay đưa ra, một tấm thẻ vàng đưa tới trước mặt nhân viên phục vụ, nhân viên phục vụ lại là một cô gái trẻ, cô ta liền đỏ mặt lên tận mang tai nhận lấy tấm thẻ của anh.

Tô Lạc Lạc có chút ngượng ngùng, quay lại nói, "Em có mang tiền rồi."

"Của anh là của em, em chia ra rõ ràng nhiều quá làm gì?" Long Dạ Tước đột nhiên nói giọng khiển trách của một người bạn trai.

Những cô gái xung quanh nghe thấy đều ríu rít quay đầu lại, nhìn Tô Lạc Lạc, thật sự đúng kiểu ngưỡng mộ đồ kị luân! Thật đúng là một người bạn trai đẹp trai và bá đạo.

Lần này làm cho Tô Lạc Lạc mặt đỏ bừng cả lên, thế nhưng, trong lòng cô lại có trời lên hương vị ngọt ngào, cảm giác này làm sao vậy? Không lẽ đây là cảm giác tốt đối với người đàn ông này ư?

Lúc hai người ra khỏi trung tâm mua sắm, chạy hướng về cổng biệt thự, rất nhanh, Long Dạ Tước đã bắt kịp một chiếc xe, đó là chiếc xe của tài xế Long Sở Hùng, chắc chắn hai đứa nhỏ cũng ở trong đó.

Long Dạ Tước huyết sáo, khi hai chiếc xe chạy thẳng hàng, cửa sổ phía sau xe, hai đứa nhỏ đã mừng lắm rồi.

Mấy tiếng gọi ba mẹ thật lớn, Tô Lạc Lạc thấy đáng về mừng rỡ của hai đứa nhỏ, trong lòng cô cũng thấy vui mừng.

Long Sở Hùng cũng nhìn cô gái ngồi ở ghế lái phụ trên xe của con trai qua màn cửa kính, tướng mạo khá không kém sắc, hơn nữa, nhìn thấy nụ cười của cô nhìn cháu trai cháu gái ông, ông có thể cảm nhận được đây thật sự là tình mẹ con.

Xem ra suy nghĩ của con trai không tệ, bây giờ quan trọng nhất là tương lai của hai đứa nhỏ, nếu có mẹ ruột bên cạnh, sự trưởng thành của bọn chúng cũng sẽ rất hoàn chỉnh, còn người phụ nữ khác, rốt cuộc cũng sẽ đối đãi không tốt với mấy tụi nhỏ.

Xe của Long Dạ Tước chạy trước một bước, khi Long Dạ Tước chạy đến bãi đất bằng ở trước biệt thự, con đường xe kế bên, một chiếc xe đua màu xanh dương rất nổi bật đậu ngay đó, Tô Lạc Lạc vừa nhìn đã nhận ra là xe của Dạ Trạch Hạo.

Trái tim Tô Lạc Lạc liền nhói lên, đã mười mấy ngày không thấy anh ta rồi, từ lúc cô mất điện thoại, cô và anh đã không liên hệ được.

"Dừng xe lại một lát được không?" Tô Lạc Lạc nhìn người đàn ông bên cạnh nói.

Long Dạ Tước có chút không vui nói, "Không phải đã nói không để em gặp anh ta sao?"

"Em qua chào một tiếng, dù gì cũng là bạn." Tô Lạc Lạc xin anh.

Xe của Long Dạ Tước cũng không dừng lại, ngược lại chiếc xe đằng sau lại dừng lại, sau đó thì thấy hai hình dạng nhỏ xíu đã chạy về hướng xe đua màu xanh dương đó.

Thì ra hai đứa nhỏ cũng nhận ra xe của Dạ Trạch Hạo, biết anh ta ở trong xe.

Xe của Long Dạ Tước liền thắng xe nghe tiếng két ở cách đó mười mấy mét, xe vừa dừng lại, Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc đều mở cửa xuống xe.

Tô Lạc Lạc nhanh chóng bước thật nhanh qua đó, chỉ thấy Dạ Trạch Hạo bước xuống từ buồng lái, anh ta mặc một chiếc áo T-shirt đơn giản, sáng sủa đẹp trai, giống như vẻ âm áp của người anh trai hàng xóm vậy.

Anh cũng không nghĩ là hai đứa nhỏ sẽ xuống xe tìm anh, anh cười rồi ngồi chồm hổ xuống, nhìn ngang tầm mắt với hai đứa nhỏ, Tô Lạc Lạc cũng cười rồi bước tới gần, "Sao anh lại ở đây đợi vậy?"

"Anh gọi điện thoại của em mấy lần nhưng không gọi được, anh lo nên tính ở đây đợi em, xem có thể gặp được em không." Dạ Trạch Hạo ôm Tô Tiểu Hình dậy, cười cười với cô bé, đồng thời, ánh mắt của anh đưa về phía người đàn ông cao lớn tuổi đang bước tới, vẻ mặt rất bình tĩnh.

"Xin lỗi, điện thoại của em mấy hôm trước bị trộm mất, em đổi điện thoại rồi." Tô Lạc Lạc xin lỗi với vẻ áy náy.

Trong lúc đó, ở hàng ghế phía sau chiếc xe màu đen bên cạnh, cửa sổ xe vẫn đóng kín, vì vậy Dạ Trạch Hạo không biết trong đó còn có người, đến lúc này, cửa xe mới mở ra, bóng dáng uy nghiêm của Long Sở Hùng mới từ trong xe bước xuống.

Ánh mắt Dạ Trạch Hạo vừa đưa lên, thấy ông già uy nghiêm đi về hướng anh ta, vẻ mặt tuổi tác của anh trong phút chốc liền biến sắc, gần như trở nên trắng bệch, Tô Lạc Lạc đang nhìn anh, cô nhìn thấy khoảnh khắc biến sắc rõ mồn một của Dạ Trạch Hạo.

Cô quay đầu lại nhìn Long Sở Hùng một cái, đột nhiên cô mở to mắt ra, cô cũng là lần đầu tiên gặp ba của Long Dạ Tước, điều làm cô cảm thấy kích động chính là ngoại hình như hai cha con của Dạ Trạch Hạo và ông, Long Dạ Tước cũng không giống ba anh đến vậy.

Nếu gặp lần đầu, thật sự có thể tưởng nhầm Dạ Trạch Hạo là con trai của ông nữa, ánh mắt của Tô Lạc Lạc nhìn về khuôn mặt của Dạ Trạch Hạo lần nữa, chỉ thấy đôi mắt cười của anh, lúc này, đột nhiên trở nên vô cùng phức tạp, có chút bối rối, có chút không biết phải làm sao.

Trong lòng Tô Lạc Lạc liền thấy thất chặt lại, cô không biết tại sao Dạ Trạch Hạo lại có nét mặt như vậy, ba của Long Dạ Tước, tại sao lại khiến anh cảm thấy bối rối chứ?

"Người này là?" Ánh mắt của Long Sở Hùng cũng có chút kích động khi nhìn Dạ Trạch Hạo, có chút không thể tin được, người con trai này lại cho ông một cảm xúc đặc biệt.

"Hàng xóm của con." Giọng của Long Dạ Tước giải thích qua loa một câu.

"Chú là chú Dạ của chúng cháu." Tô Tiểu Hình cũng vui vẻ trả lời một câu.

Ánh mắt của Long Sở Hùng tiếp tục nhìn Dạ Trạch Hạo, còn lúc này, ông thấy người trai trẻ này nhìn ông vài giây với đôi thoáng chút oán hận lạ lùng, anh ta cúi người đặt Tô Tiểu Hình xuống, nhìn hai đứa nhỏ nói, "Chú Dạ còn có công chuyện, chú phải đi trước đây, khi nào rảnh tới nhà chú chơi."

Hai đứa nhỏ liền gật đầu, "Dạ! Chúng cháu sẽ đến ạ."

Dạ Trạch Hạo nhìn Tô Lạc Lạc, "Đưa số của em cho anh."

Tô Lạc Lạc vội vàng cúi đầu xuống tìm điện thoại trong túi, mở khóa đưa cho anh ta, Dạ Trạch Hạo nhanh chóng gọi qua số của mình, sau đó, anh mở cửa xe ngồi vào trong, anh nhìn qua cửa sổ, thấy Long Sở Hùng, còn ánh mắt Long Sở Hùng cũng nhìn anh suốt.

Chiếc xe đua nhanh chóng lùi về phía sau, chạy nhanh về một con đường khác.

Tô Lạc Lạc thấy rõ ràng Dạ Trạch Hạo phóng xe đi với tốc độ giận dữ, cô không hiểu, tại sao anh lại kích động mãnh liệt như vậy? Lúc này, cô nhìn khuôn mặt nghiêng một bên của Long Sở Hùng, tuy đã có tuổi, nhưng nét mặt vẫn rất có góc cạnh, lại có vẻ ngẫu giống hệt Dạ Trạch Hạo đến kỳ lạ. "Ba, đây là Lạc Lạc." Long Dạ Tước ở bên cạnh đột nhiên cất tiếng. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188

21188.

Tô Lạc Lạc lúc này mới hoàn hồn, vội vàng quay về hướng ông lão lễ phép nói, "Con chào chú."

"Chào cô, cứ nghe Dạ Tước nhắc đến cô, lần sau mời cô về nhà ngồi chơi!" Long Sở Hùng nhìn cô mỉm cười.

Tô Lạc Lạc không dám không nghe theo, cô gật gật đầu, "Dạ vâng ạ!"

"Tiểu Hình, Tiểu Sâm, ông nội phải về trước rồi, lần sau còn đến chơi với ông bà nội không? Mi một cái nào." Long Sở Hùng khum xuống, nhìn hai đứa cháu xinh xắn nói.

Hai đứa nhỏ mỗi đứa liền hôn một bên má của ông, Tô Lạc Lạc thấy mối quan hệ ông cháu như vậy, trong lòng cô cũng bất chợt thấy ấm áp, xem ra, trước đó do Tô Ngữ Phù ảnh hưởng tới cô quá lớn, cô không biết được là hai đứa nhỏ ở nhà họ Long lại được hoan nghênh đến vậy!

Long Sở Hùng rời khỏi, Tô Lạc Lạc dắt hai đứa nhỏ về nhà, Long Dạ Tước thì lái xe vào trong nhà xe, Tô Lạc Lạc nghe tụi nhỏ kể về những chuyện thú vị ở nhà họ Long.

"Mami, lỗ tai của bà cổ nội tụi con nghe không rõ, con và anh lúc nói chuyện với bà đều phải nói rất là lớn tiếng luôn!" Tô Tiểu Hinh nói lại với cô.

"Vậy hai con có thích ông bà nội và bà cổ nội không?" Tô Lạc Lạc cười hỏi.

"Tụi con thích lắm, ông bà là người nhà của tụi con, mami à, ông bà còn nói lần sau mami đi chung với tụi con về nữa! Ông bà rất mong được gặp mami đó!" Tô Tiểu Hinh cười vui vẻ.

Long Tiểu Sâm cũng gật đầu, "Mami, mami lần sau đi với tụi con nha!"

"Xem sao đã!" Tô Lạc Lạc cười đáp lại một tiếng. Hai đứa nhỏ ôm lấy một trái bóng ra sân chơi, Tô Lạc Lạc ngồi trên ghế thư giãn nhìn bọn trẻ chơi bóng, nhưng trong đầu lại bất giác nghĩ về sắc mặt biến đổi của Dạ Trạch Hạo và ánh mắt phức tạp của anh ta lúc nhìn Long Sở Hùng, nghĩ mãi nghĩ mãi, một suy nghĩ đột nhiên kóe lên làm cô cũng giật cả mình.

Cô nhớ Dạ Trạch Hạo từng nói với cô, ba của anh ta là một người quyền cao chức trọng, là người rất có địa vị, như vậy, ba của Long Dạ Tước là người vô cùng thích hợp, không lẽ, ba của Dạ Trạch Hạo là ba của Long Dạ Tước?

Suy nghĩ này làm chính bản thân cô cũng bị làm hết hồn, không thể nào! Nếu là đúng như vậy, vậy thì Dạ Trạch Hạo là con riêng của nhà họ Long rồi, nếu như vậy, sự đả kích của Long Dạ Tước và mẹ anh sẽ không thể tưởng tượng được.

Trong lòng Tô Lạc Lạc không khỏi có chút hoảng.

Vào lúc này, Long Dạ Tước từ nhà xe đi tới, buổi hoàng hôn, bóng dáng anh kéo dài ra, nhưng lại rất đẹp trai mê người, tựa như vị hoàng tử của thế kỷ vậy, cao ngất bất phàm.

Tô Lạc Lạc nhìn khá lâu, cảm thấy nhịp tim của mình giống như bất chấp đập loạn cả lên.

Cô cúi mắt nhìn xuống, không muốn nhìn anh nữa.

Thế nhưng, tâm tư mông mênh hiện trên khuôn mặt cô sao có thể thoát được khỏi người đàn ông đang bước tới chứ, ánh mắt sâu thẳm của anh hiện lên nét cười không khó để phát hiện được.

Anh cảm thấy đã có sự tự tin đối với người phụ nữ này.

Anh ngồi kế bên cô, đối với hành động cô đưa số điện thoại của cô cho Dạ Trạch Hạo, anh cảm thấy không vui.

"Tại sao em lại đưa số điện thoại cho anh ta? Em muốn liên lạc với anh ta đến thế sao?" Long Dạ Tước nhướn mày với vẻ không vui lắm, anh ngồi bên cạnh cô.

Tô Lạc Lạc nghĩ đến suy đoán vừa rồi của mình, nếu Long Dạ Tước và Dạ Trạch Hạo là anh em cùng cha khác mẹ, vậy thì, anh không thích anh ta đến vậy, xem ra không phải chuyện tốt.

"Em và anh ta thật sự chỉ là tình bạn mà thôi, anh đừng nghĩ nhiều vậy được không?" Tô Lạc Lạc chỉ đành giải thích.

Long Dạ Tước rất tự tin đối với sức hút của mình, nhưng, không thể phủ nhận, Dạ Trạch Hạo cũng có sức hút riêng của anh ta, là kiểu đàn ông càng làm cho phụ nữ yêu thích.

"Cho dù có số điện thoại của anh ta cũng không được liên lạc thường xuyên." Long Dạ Tước cắn răng ra lệnh một tiếng.

"Em biết rồi." Tô Lạc Lạc ngoan ngoãn nghe lời, cô mà còn đỡ lời cho Dạ Trạch Hạo thêm vài câu, chắc chắn lại làm người đàn ông này không vui.

"Chân của em sao rồi?" Long Dạ Tước cúi đầu nhìn cái chân sưng tấy của cô.

Tô Lạc Lạc lắc đầu, "Không có gì đáng ngại cả."

"Ngày mai em không được đi làm nữa, nếu em muốn đi, anh sẽ cho em đi, nhưng, em phải ở nhà nghỉ ngơi một tuần rồi tính tiếp."

"Vậy em không đi." Tô Lạc Lạc cười cười, "Em sợ em cứ gây rắc rối cho anh mãi, có lẽ em có thể tìm được công việc khác."

Long Dạ Tước lập tức gắt giọng một tiếng tức giận, "Ngoài việc ở bên anh, em không được đi đâu hết."

"Vậy được rồi! Em sẽ nghỉ ngơi một thời gian trước." Tô Lạc Lạc nở nụ cười không biết phải làm sao.

Long Dạ Tước cũng không trông mong cô làm việc kiếm tiền, anh chỉ muốn cô ở bên cạnh anh và tội nhỏ.

Nhà họ Tô. Tô Ngữ Phù sau khi được nghỉ ngơi vài ngày, tâm trạng cũng đã hồi phục không ít, chỉ là sự oán hận đối với Tô Lạc Lạc thì cô thật sự không can tâm, Tô Lạc Lạc cướp mất Long Dạ Tước như vậy, hơn nữa, lại làm cho cô chịu hết khổ cực, giờ đây, Long Dạ Tước cắt đứt đơn hàng của nhà cô, tài chính công ty nhà cô cũng bốc hơi đi không ít, bây giờ, mỗi ngày ba mẹ đều vô đầu bứt tóc lo nghĩ về tương lai của công ty.

Đương nhiên, vẫn còn con đường khác, đó chính là đám cưới thương mại, thiếu gia nhà họ Lâm đó rất thích cô, chỉ là trong lòng cô không thích anh ta tí nào.

Cô đang xem mấy cuốn tạp chí thời trang, đột nhiên điện thoại để bên cạnh cô reo lên, cô lấy lên xem, không ngờ lại là trợ lý của ba cô gọi tới, cô nhún mày, "A lô!"

"A lô! Đại tiểu thư phải không? Không xong rồi, lão gia vừa bị người ta đâm một nhát, cô cùng phu nhân mau đến bệnh viện đi!"

"Cái gì? Ba tôi bị người ta đâm ư?"

"Bởi vì việc phát lương mà cãi nhau với công nhân, bây giờ chúng tôi nhanh chóng đưa ông đến bệnh viện, tình thế rất nguy hiểm, cô mau chạy tới bệnh viện đi!" Đầu dây bên trợ lý nói rất gấp gáp.

Tô Ngữ Phù hét hồn đến nỗi nhanh chóng bỏ điện thoại xuống, nhanh chóng xuống giường, hướng về vờn hoa dưới nhà kêu to, "Mẹ, mẹ ơi... ba xảy ra chuyện rồi, ba bị người ta đâm rồi."

Uông Nguyệt Dung đang chỉ người làm làm việc ở vườn hoa vừa nghe câu này, bà bị dọa đến nỗi bệnh tim muốn tái phát, bà nhanh chóng cùng với Tô Ngữ Phù chạy tới nhà xe, Tô Ngữ Phù lái xe cô, chở bà đến bệnh viện gần công ty.

"Trời đất ơi! Sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ? Có nghiêm trọng không?" Trái tim của Uông Nguyệt Dung như muốn trào ra khỏi cổ họng.

Thật là nhà dột còn gặp mùa mưa liên miên nữa, bây giờ nhà họ Tô thâm vào cùng, chồng còn bị đâm nữa. Khi mẹ con Tô Ngữ Phù nhanh chóng đến bệnh viện, Tô Vỹ Khâm đang được cấp cứu, còn bác sĩ tranh thủ khuyên người nhà chuẩn bị trước, lúc nào cũng sẽ phải hiến máu cho bệnh nhân, bởi vì bệnh viện biết trong kho máu đã không còn máu dự trữ nữa, hơn nữa, bệnh viện bên cạnh lại rất thiếu thốn, có người nhà truyền máu sẽ càng nhanh hơn, hơn nữa nhóm máu của con cái lại phù hợp.

"Mẹ, dạo này con thiếu máu trầm trọng, sao con có thể truyền máu được!" Tô Ngữ Phù sợ đến nắm chặt tay mẹ, "Mẹ, con sợ không đủ máu!"

"Vậy phải làm sao?"

"Kêu Tô Lạc Lạc qua đây, cô ta là con gái của ba, kêu cô ta hiến máu! Ba cũng sắp mất mạng rồi, cô ta nhất định không thể thấy chết không cứu." Uông Nguyệt Dung bây giờ không muốn gặp nhất chính là Tô Lạc Lạc, đó là bằng chứng việc chồng ngoại tình sinh ra con hoang, bà gặp một lần là đau một lần, nhưng bây giờ mạng của chồng bà đang nguy cấp, bà không thể vì oán hận này mà không cứu được! Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189

21189. Uông Nguyệt Dung tuy cực kỳ không muốn thấy mặt Tô Lạc Lạc, nhưng chồng bà đang ở trong phòng cấp cứu, lỡ như thật sự cần truyền máu, thêm một người ở đây cũng là thêm một phần cơ hội!

"Được rồi! Con gọi điện cho nó đi!" Uông Nguyệt Dung nhìn cô nói.

Tô Ngữ Phù lập tức gọi vào số điện thoại của Tô Lạc Lạc, gọi được một hồi thì phát hiện thì ra là số rỗng, cô tức đến nghiến răng, "Tô Lạc Lạc lại đổi số điện thoại, cô ta làm vậy để tránh né ai kia chứ!"

"Vậy phải làm sao bây giờ? Hay là gọi điện đến nhà Long Dạ Tước xem!"

"Được! Để con gọi thử xem" Tô Ngữ Phù nghĩ nghĩ một hồi, số điện thoại trong biệt thự của Long Dạ Tước tuy là cô có số, nhưng không biết là Tô Lạc Lạc có ở đó không.

Ngay lúc này đang giờ ăn tối, thím Lưu cũng còn làm việc, Tô Lạc Lạc cùng con gái đọc sách manga cổ tích, lúc này, điện thoại bàn đặt kế bên vang lên, thời buổi này đa số đều dùng điện thoại di động cả rồi, Tô Lạc Lạc đã rất ít khi nghe được tiếng điện thoại như vậy nữa.

"Con đi bắt máy nha." Tô Tiểu Hình liền vui vẻ chạy qua, Tô Lạc Lạc vội vàng kêu con gái, "Tiểu Hình, đừng bắt máy lung tung."

Tô Tiểu Hình bắt máy lên, giọng trẻ con cất tiếng hỏi, "A lô, tìm ai đó!"

"Dì tìm mami của con, mau đưa điện thoại cho mami con đi." Đầu dây bên kia Tô Ngữ Phù vừa nghe giọng trẻ con, vội vàng lên tiếng.

Tô Lạc Lạc đang phiền não việc con gái bắt máy điện thoại lung tung, chắc chắn là tìm Long Dạ Tước rồi! Nhưng lúc này đây, Tô Tiểu Hình quay đầu qua nhìn cô, "Mami, tìm mẹ này."

Tô Lạc Lạc liền kinh ngạc trong giây lát, ai gọi điện đến đây vậy? Lại là tìm cô nữa?

Tô Lạc Lạc vội chạy qua đó, đưa tay bắt máy, "A lô!" "A lô! Tô Lạc Lạc, là tôi đây, Tô Ngữ Phù ... Tôi xin cô đừng cúp máy, cô nghe tôi nói được không? Ba vừa bị người ta đâm một nhát ở công ty, tính mạng đang rất nguy hiểm, bây giờ ở bệnh viện hết máu rồi, đang cần hiến máu, cô có thể qua đây một chuyến không?" Tô Ngữ Phù lúc này đây cũng bỏ qua ân oán ra sau, cô không thể để ba xảy ra chuyện được.

Tô Lạc Lạc lúc vừa nghe tiếng của Tô Ngữ Phù, thật sự là cô muốn cúp máy ngay, nhưng nghe những lời đằng sau của cô ta, thật sự đã làm cô sửng lại, người cha lạnh lùng vô tình của cô bị đâm rồi sao?

Trong lúc đó, đầu dây điện thoại bên kia đổi qua thành giọng của Uông Nguyệt Dung, "Lạc Lạc, tôi biết trước đây tôi đã làm chuyện không đúng, nhưng mà, lần này thật sự là chuyện liên quan đến tính mạng con người! Tôi cầu xin cô bỏ qua thành kiến giữa hai bên, trong bệnh viện chỉ cần một túi máu thì có thể cứu được mạng của ba cô rồi!"

Tô Lạc Lạc vẫn giữ im lặng, nhưng trong lòng cô cứng đờ, có hận đến mấy, nhưng việc này liên qua đến một tính mạng con người, đừng nói người đàn ông này là ba của cô, cho dù là người lạ cần cô hiến máu cứu mạng, cô cũng sẽ không do dự mà đồng ý, bởi vì đây là chuyện liên qua mạng người.

Tô Lạc Lạc không nói gì, đầu dây bên kia, giọng của Uông Nguyệt Dung đã đau khóc đến tắt tiếng, "Cầu xin cô, cầu xin cô đó ... Ông ấy là ba của cô mà! Cô không thể thấy chết không cứu được!"

Lúc này Tô Lạc Lạc thật sự rất muốn nói về chuyện cứu mẹ cô năm xưa cho đám người bọn họ biết, lúc đó cô cũng xuống giọng cầu xin bọn họ, nhưng, bọn họ lại không hề động lòng, giờ đây, kêu cô cứu ư?

Giọng Uông Nguyệt Dung trong điện thoại khóc lóc bi thảm, Tô Lạc Lạc đều không hề đồng cảm một chút nào, nhưng, cô nghĩ đến là một mạng người, Tô Vũ Khiêm thật sự đáng chết, cô nghĩ, đứng dưới góc độ của mẹ cô, cô tuyệt đối không muốn cô lại là một người nhẫn tâm vô tình như vậy.

"Được rồi, bệnh viện nào." Tô Lạc Lạc cuối cùng cũng lên tiếng. Giọng nói rất lạnh nhạt.

"Bệnh viện Đệ Nhất trong trung tâm thành phố, cô mau chạy qua, ba cô vẫn còn đang cấp cứu, bất cứ lúc nào cũng có thể cần máu hết."

Tô Lạc Lạc cúp máy điện thoại, thấy Long Dạ Tước vẫn còn trong thư phòng làm việc, cô kéo con trai con gái qua nói. "Mami phải ra ngoài một lát, tụi con lát nữa ngoan ngoãn ăn cơm được không?"

"Mami, mami tính đi đâu vậy?"

"Mami đi gặp một người, lát nữa ba của tụi con ra, tụi con nói với ba được không?" Tô Lạc Lạc hôn hai đứa nhỏ, cầm túi của cô lên, giờ cô phải chạy ngay đến bệnh viện, nhưng, cô không muốn Long Dạ Tước biết được, bởi vì anh nhất định sẽ cản cô lại.

Tô Lạc Lạc trong lúc cấp bách, cô đã gọi vào điện thoại của Dạ Trạch Hạo ở kế bên, Dạ Trạch Hạo vừa hay có ở nhà, anh lập tức lái xe qua đón cô vào bệnh viện.

Xe đua lao đi trong đêm tối.

Long Dạ Tước lúc này, vừa có cuộc họp video call từ nước ngoài gọi qua, anh nhanh chóng xử lý hết công việc, anh không muốn bỏ lỡ bữa tối, đẩy cửa ra, trong phòng khách không thấy bóng dáng của Tô Lạc Lạc, anh nhìn hai đứa con hỏi, "Mami của tụi con đâu rồi?"

"Mami vừa mới ra ngoài rồi ạ." Tô Tiểu Hình chớp chớp đôi mắt to tròn.

Khuôn mặt tuấn tú của Long Dạ Tước hơi kinh ngạc, người phụ nữ này ra ngoài mà không nói với anh câu nào ư? Muộn như vậy cô ấy muốn đi đâu chứ?

"Mami có nói mami đi đâu không?" Long Dạ Tước nhìn hai đứa con, đem sự lo lắng giấu vào trong lòng.

Hai đứa nhỏ lắc đầu liên, Tô Tiểu Hình nói, "Sắc mặt mami hình như rất là vội, mami nói đi gặp một người."

Long Dạ Tước xoa đầu của hai đứa nhỏ, anh lấy điện thoại lên gọi ngay cho Tô Lạc Lạc, bên kia nhấc máy.

"A lô! Em đang ở ngoài, anh ăn tối cùng con trước nha!" Giọng Tô Lạc Lạc truyền qua, trong xe còn nghe rõ tiếng nổ xe đặc trưng của xe đua.

Sắc mặt của Long Dạ Tước liền tối sầm trong giây lát, anh bước ra khỏi phòng khách, nói với giọng trách cứ, "Có phải em ở cùng với Dạ Trạch Hạo không? Hai người đi đâu?"

"Em vừa nhận được điện thoại của Tô Ngừ Phù gọi qua, cô ta nói ba của cô ta bị người ta đâm, đang cấp cứu trong bệnh viện, em qua đó xem có cần hiến máu không." Tô Lạc Lạc nói sự thực, không muốn anh có chút hiểu lầm nào.

Long Dạ Tước vừa nghe xong càng tức giận hơn, "Em đã gầy như cái cành héo khô rồi, còn hiến máu gì chứ? Về đây, anh nghĩ cách đưa máu qua đó."

"Được không? Vậy nhờ anh giúp em lần này! Bệnh viện Đệ Nhất trong trung tâm thành phố, anh cho người liên hệ bác sĩ bên đó, giúp đưa máu qua đó nha!" Tô Lạc Lạc cũng hy vọng có nhiều cách khác cấp cứu hơn, cô lúc này đây, hận thù gì cũng đều gác sang một bên.

"Anh sẽ lập tức gọi điện để đưa máu qua, em không được hiến máu đâu đấy nghe không." Long Dạ Tước nói xong, liền cúp máy xuống, sau đó gọi được cho số điện thoại khác, gọi người bên đầu dây bên kia liên hệ bệnh viện tư nhân của nhà họ Long đưa máu qua.

Xe đưa của Dạ Trạch Hạo chạy nhanh nhất có thể đến bệnh viện, lúc xuống xe, Dạ Trạch Hạo đi theo xuống xe, Tô Lạc Lạc liền lo lắng nói, "Anh không được xuống xe, lỡ bị người ta chụp được anh thì phải làm sao?"

Dạ Trạch Hạo lấy một cái khẩu trang ra đeo lên, "Anh phải ở bên cạnh em."

Cô là người phải hiến máu, anh làm sao có thể an tâm cho cô một mình vào trong đó được? Tô Lạc Lạc cảm động nhìn anh, đột nhiên nghĩ đến suy đoán đó, cô lại cảm thấy có chút đau lòng. Hai người nhanh chóng vào bệnh viện, lúc này, Tô Vỹ Khiêm đã làm xong phẫu thuật, quả nhiên cần truyền máu, Tô Ngừ Phù đã đi truyền máu trước rồi, bác sĩ vội chạy qua, "Cho hỏi là người nhà của nhà họ Tô phải không? Xin mời qua đây xét nghiệm máu." Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190

21190.

Tô Lạc Lạc vội hỏi, "Tình trạng hiện giờ của người bị thương sao rồi ạ?"

"Bởi vì mất máu nghiêm trọng, lúc cấp cứu đã mấy lần ngừng đập rồi, bây giờ cần có máu của cô." Cô y tá nhìn cô nói.

"Được! Lấy của tôi đi!" Tô Lạc Lạc gật gật đầu.

"Có thể kiểm tra thêm của tôi, xem có cùng nhóm máu với họ không." Dạ Trạch Hạo đứng bên cạnh lên tiếng.

Cô y tá nhìn anh với đôi mắt kinh ngạc, khí chất ngôi sao đúng là có khác, dù ngăn cách bởi một lớp khẩu trang cũng không thể ngăn được người khác cảm nhận khí chất hơn người của anh toát ra.

"Được!" Cô y tá vội trả lời.

Tuy là người nhà, nhưng trước lúc truyền máu, vẫn phải kiểm tra nhóm máu trước, Tô Lạc Lạc cảm thấy cánh tay nhói đau lên, bắt đầu truyền vào nửa ống máu, cô y tá đang kiểm tra máu có sử dụng được không.

Sau khi cô y tá mất khoảng mấy phút kiểm tra ra, cô đã rất kinh ngạc nhìn Tô Lạc Lạc, "Cô có chắc cô là người nhà của nhà họ Tô không? Là con gái của người bị thương?"

Tô Lạc Lạc gật gật đầu, tuy từ trước đến giờ chưa từng thừa nhận, nhưng lúc này đây, cô đã quyết định thừa nhận, "Tôi là con gái ông ấy."

"Nhưng..." Y tá nhìn cô, sau đó hỏi cô, "Cô biết nhóm máu của mẹ cô là nhóm máu gì không?"

Tô Lạc Lạc đương nhiên nhớ rất rõ, mẹ cô trước đó ở bệnh viện lâu như vậy, đối với nhóm máu của mẹ cô rõ hơn ai hết, "Mẹ tôi nhóm máu AB, sao vậy? Có vấn đề gì sao?"

Lúc này vẻ mặt của cô y tá càng kinh ngạc hơn.

"Y tá, có gì cô mau nói ra đi!" Dạ Trạch Hạo cất tiếng thúc giục.

Cô y tá nhìn Tô Lạc Lạc, rồi lại nhìn Dạ Trạch Hạo, "Là thế này, ba của cô nhóm máu A, cô nhóm máu O, cô có chắc cô là con gái ruột của ông Tô không?"

Tô Lạc Lạc bị lời của cô y tá làm cho kinh ngạc vô cùng, đầu óc cô trống rỗng, cô mở to mắt hít một hơi dài, "Cô nói gì cơ? Sao tôi lại không phải là con gái của họ chứ? Sao tôi lại là nhóm máu O chứ? Cô y tá, cô có nhầm lẫn gì không?"

"Tôi cũng sợ tôi nhầm, nhưng, lúc này tôi không nhầm gì cả." Nói xong, cô vội nói, "Anh này, có thể lấy ít máu của anh kiểm tra không?"

Tô Lạc Lạc liền kinh ngạc đến không biết nói gì cả, cô nhìn về phía Dạ Trạch Hạo, còn Dạ Trạch Hạo cũng đang nhìn cô, ánh mắt anh hiện lên nét đau lòng, anh đưa tay cho cô y tá, cô y tá liền lấy nửa ống máu của anh đi kiểm tra.

Tô Lạc Lạc đứng ngẩn người ra, Dạ Trạch Hạo bước tới, nhẹ nhàng bóp vai cô, "Có lẽ cô y tá nói đúng, em không phải con gái nhà họ Tô."

"Vậy em là con ai chứ?" Tô Lạc Lạc mở to mắt, nước mắt đã thấm đẫm, nếu cô không phải con gái nhà họ Tô, vậy cô không phải con gái ruột của mẹ cô? Vậy cô là ai?

Dạ Trạch Hạo an ủi cô, "Cho dù là ai, em vẫn là em, chúng ta bây giờ đừng nghĩ đến chuyện này đã, trước tiên hãy cứu ông Tô đã!"

Cô y tá mừng rỡ chạy ngay ra thông báo, "Anh này, anh có nhóm máu A, chúng tôi sẽ làm vài xét nghiệm, phiền anh cho chúng tôi lấy hai trăm cc máu nhé!"

Tô Lạc Lạc nhìn Dạ Trạch Hạo, còn Dạ Trạch Hạo nhìn y tá gật đầu, "Vâng, tôi đồng ý truyền máu." Y tá làm vài khâu xét nghiệm xong, rồi rút hai trăm cc máu từ người Dạ Trạch Hạo rồi rời khỏi, qua phòng bệnh truyền máu, trước khi cô y tá rời khỏi, Dạ Trạch Hạo đã dặn dò cô y tá, nhất định không được đem bí mật lúc này nói ra, cô y tá đó cũng biết, chuyện như vậy, nếu nói ra, có thể sẽ hủy hoại cả một gia đình, đương nhiên cô phải im lặng không nhắc tới, Tô Lạc Lạc bước tới đỡ Dạ Trạch Hạo, "Anh không sao chứ!" "Lấy ít máu thôi không có gì cả." Dạ Trạch Hạo lắc đầu, vào lúc này, từ ngoài cửa, Ưông Nguyệt Dung bước vào, bà thấy cánh tay của Tô Lạc Lạc nguyên vẹn không bị rút máu, còn người cho máu là một người đàn ông, bà đột nhiên có chút kinh ngạc và tức giận, "Tô Lạc Lạc, sao cô lại như vậy? Tại sao cô không cho máu, mà lại là người khác cho máu chứ?"

Tô Lạc Lạc nhìn Ưông Nguyệt Dung một hồi không biết trả lời như thế nào, thân phận của cô giờ không thể nói ra, nếu không, không biết bà ta lại nghĩ thế nào về người mẹ quá cô của cô, cô nghiêng chặt răng, "Người tôi không được khỏe."

"Người không được khỏe, người cô không được khỏe hay cô không muốn cho máu? Sao cô lại nhần tâm như vậy? Cô muốn ba cô chết phải không?" Ưông Nguyệt Dung rất tức giận, bây giờ Tô Vũ Khiêm rất cần có máu, cho dù người đàn ông này có cho máu thì tuyệt đối vẫn không đủ.

"Bà này, tôi đã giúp cô ấy truyền máu cho chồng bà, bà còn có gì không hài lòng chứ?" Dạ Trạch Hạo lạnh lùng cất tiếng.

"Cậu trai, tôi đương nhiên cảm kích cậu, nhưng, nó là con gái ruột của chồng tôi, nhưng lại không truyền máu cho ông, cái này sao mà hợp tình hợp lý chứ?"

"Người cô ấy không được khỏe, phần của cô ấy, tôi đã giúp cô ấy truyền rồi, mong bà không nên trách cô ấy, chúng tôi chỉ có thể giúp bà đến đây thôi." Nói xong, Dạ Trạch Hạo kéo Tô Lạc Lạc đi, chuẩn bị rời khỏi.

"Không được đi." Ưông Nguyệt Dung vội gọi cô lại, "Ba của cô còn chưa qua khỏi nguy hiểm tính mạng, cô không được đi, nói không chừng bất kỳ lúc nào cũng cần máu của cô."

Vào lúc này, một cô y tá vội chạy vào nói, "Thưa bà, bà không cần lo lắng, máu của chúng tôi đã đến rồi, chúng tôi có đủ máu để cứu người bị thương."

Ưông Nguyệt Dung lập tức vui mừng khôn xiết, "Có thật không? Vậy thì tốt quá rồi, mau đem qua đó đi, mau lên." Lúc này, Tô Ngữ Phù với khuôn mặt trắng bệch từ phòng bệnh đi ra, cô ta nhìn Tô Lạc Lạc, và người đàn ông đeo khẩu trang đứng bên cô, cô ta vừa nhìn đã nhận ra là Dạ Trạch Hạo, trong lòng cô dâng trào sự đố kỵ, sao Tô Lạc Lạc lại có phúc đến vậy? Dạ Trạch Hạo đối với cô vẫn hết lòng đến thế.

Y tá đi lấy máu, Ưông Nguyệt Dung liền đỡ lấy con gái, nhìn Tô Lạc Lạc với ánh mắt oán hận nói, "Cô xem con gái tôi Ngữ Phù đã thiếu máu nghiêm trọng như vậy, cũng truyền hai trăm cc, tôi thấy cô chẳng có đau ốm gì cả, lại không truyền được một cc nào, cô quá nhẫn tâm!"

"Tùy mấy người nói tôi thế nào, bạn tôi đã thay tôi truyền hai trăm cc rồi, việc này xem như tôi cảm kích anh ấy vô cùng." Tô Lạc Lạc lạnh lùng nói.

"Cô ... Tô Lạc Lạc, cô thật không phải người mà." Tô Ngữ Phù tức giận mắng cô.

Cô ta đã tức đến khóc mấy lần rồi, nghe thấy giọng của Tô Lạc Lạc, đương nhiên cô càng tức giận cực độ nữa.

"Cô không được mắng người khác, cô phải biết bây giờ trong bệnh viện có máu là do công lao của ai không? Là cô ấy cầu xin Long Dạ Trạch điều máu từ bệnh viện tư nhân của họ qua đó." Dạ Trạch Hạo tức giận cãi lại.

Lúc này, Ưông Nguyệt Dung và Tô Ngữ Phù đều nhìn Tô Lạc Lạc, một câu cũng không nói nên lời, không ngờ máu được điều tới kịp thời lại là do Long Dạ Trạch đem tới, sắc mặt của hai mẹ con trong phút chốc trở nên rất khó coi.

Còn Tô Ngữ Phù liền gắt giọng một tiếng, "Là phụ nữ, rõ ràng khỏe mạnh như vậy, cũng không hiến một chút máu nào, cô cũng cao quý quá nhỉ!" "Nếu máu đã đem tới rồi, hai người tự lo liệu lấy!" Tô Lạc Lạc nói xong, nhìn qua Dạ Trạch Hạo nói, "Chúng ta đi." Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191

21191.

Tô Lạc Lạc và Dạ Trạch Hạo đi ra, ngồi vào xe, đợi một lúc nhưng Dạ Trạch Hạo vẫn không nổ máy xe, anh nghiêng qua nhìn Tô Lạc Lạc không nói một lời nào, biết rằng tâm trạng cô lúc này nhất định rất khó chịu, bởi vì cô không phải con gái nhà họ Tô, cô khó chịu bởi vì cô không phải con gái ruột của mẹ.

"Sao lại có thể như vậy chứ? Tại sao tôi lại không phải con ruột của mẹ chứ?" Tô Lạc Lạc cắn chặt đôi môi, đôi mắt đầm lệ.

Dạ Trạch Hạo thở nhẹ một tiếng, "Có lẽ nào lại có gì đó không? Năm đó mẹ em chắc chắn biết em không phải con ruột, nhưng bà vẫn nuôi dưỡng em như con gái ruột, tình yêu em đủ lớn rồi."

Tô Lạc Lạc hít mạnh một hơi, gật gật đầu nói, "Đúng vậy! Mẹ tôi rất yêu tôi, mẹ dành hết tình yêu cho tôi, nhưng tôi ... tôi lại không phải con ruột của mẹ, vậy đứa con năm đó của mẹ đi đâu rồi kia chứ?"

"Có lẽ không còn nữa!" Dạ Trạch Hạo chỉ có thể đoán mò, không có người mẹ nào lại không yêu thương con cái mình cả.

Lần này, trái tim của Tô Lạc Lạc bị thắt chặt lần nữa, năm đó mẹ mất đi đứa con trong bụng, đau lòng khó chịu xiết bao?

"Lạc Lạc, đừng nghĩ đến những chuyện này nữa, sau này em và nhà họ Tô không có chút quan hệ gì rồi, em không phải con cái nhà họ Tô, người nhà họ Tô cũng không có chút quan hệ nào với em nữa rồi."

"Đúng vậy, điều này thật sự làm tôi rất mừng, tôi không phải con gái của người đàn ông lạnh lùng đó, tôi không có bất kỳ quan hệ gì với họ cả." Nước mắt của Tô Lạc Lạc hiện lên nét tươi cười, điều này thật sự khiến cô cảm thấy được an ủi vô cùng.

Thì ra bao nhiêu năm cô hằng mong chờ là người lạ còn hơn, một người không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào với cô cả, lúc này đây, đột nhiên cô không còn hận nữa, những oán hận đều bỏ xuống cả, cô chỉ còn thấy tức giận, giận sự tuyệt tình của Tô Vỹ Khâm đối với mẹ năm đó.

Khó trách năm đó lúc mẹ cô nuôi dưỡng cô, chưa từng xin xỏ Tô Vỹ Khâm một đồng nào cả, thì ra, nguyên nhân là mẹ biết cô không phải là con ruột của ông ta, vì vậy, mẹ không đòi tiền ông ta.

Tô Lạc Lạc ôm ngực, con đau đau đến nỗi làm cô rơi cả nước mắt.

Dạ Trạch Hạo đưa tay vỗ nhẹ lên vai của cô, "Đừng thương tiếc quá."

Tô Lạc Lạc ngẩng đầu lên nhìn anh, nghĩ đến ánh mắt của anh lúc nhìn ba của Long Dạ Tước, cô liền nhìn chăm chăm vào anh một lúc. Dạ Trạch Hạo bị cô nhìn đến có chút khó hiểu, "Em nhìn anh có gì không?"

Tô Lạc Lạc biết anh nhất định biết ba ruột của anh là ai rồi! Vì vậy, cô to gan nhìn anh và hỏi, "Dạ Trạch Hạo, ba của anh có phải là ... ba của Long Dạ Tước không?"

Dạ Trạch Hạo trong nháy mắt bị làm giật mình, anh có chút bối rối và nắm chặt bàn tay lại, "Ai nói với em như vậy?"

"Anh yên tâm, việc này, từ trước đến giờ tôi chưa nói với ai cả, tôi chỉ cảm thấy anh và bác Long rất giống nhau, hơn nữa, ánh mắt của anh khi nhìn ông ấy còn hiện lên vẻ oán hận! Thật xin lỗi, tôi không cố ý hỏi lung tung đâu ạ." Tô Lạc Lạc vội cúi đầu, tự trách bản thân, "Tôi rút lại lời nói này, anh không cần bận tâm đâu ạ."

Dạ Trạch Hạo đêm nay biết cô có một bí mật, lúc này, vẫn có thể giữ bí mật với cô, nhưng không phải không thể, anh mím chặt môi. "Không ngờ lại bị em phát hiện ở đây, đúng vậy, anh chỉ là con trai của người đàn ông ấy, ông ấy là ba của anh mà anh chưa từng quen biết."

Tô Lạc Lạc thấy anh lại thừa nhận trực tiếp đến vậy, cô nhìn anh, trong đầu toàn hình trái tim, lần này, ngược lại là cô an ủi anh rồi, "Dạ Trạch Hạo, anh đừng đau lòng nữa, ít nhất anh biết ba của mình là ai!"

"Biết thì sao chứ? Dù sao đi nữa anh cũng không thể nhận mặt ông ta!"

"Tại sao?" Tô Lạc Lạc tròn tròn mắt, "Bởi vì mẹ tôi không cho tôi nhận mặt ông ta, bà không muốn sự tồn tại của chúng tôi làm chia rẽ gia đình của ông ta, gia đình họ hạnh phúc biết mấy? Nếu tôi xuất hiện, em cảm thấy họ vẫn sẽ hạnh phúc như vậy sao? Long Dạ Tước sẽ là người đầu tiên ghét anh đến chết, bởi vì mẹ anh làm hại qua mẹ của anh ta." Dạ Trạch Hạo cười phát ra đau khổ.

Hơi thở của Tô Lạc Lạc liền nín lại, cô biết sự đau khổ và bất lực của một người con riêng, bởi vì sự ra đời của bọn họ không được sáng sủa, không được người khác chấp nhận, càng không được phép lộ diện ở dưới ánh sáng mặt trời.

"Dạ Trạch Hạo, xin lỗi nha."

"Không trách em, em biết rồi thì lại càng tốt thôi, trong lòng anh giống như nhẹ đi hẳn."

Tô Lạc Lạc suy nghĩ, đột nhiên cười trừ một tiếng. "Nói vậy, mấy đứa nhỏ của tôi phải kêu anh là chú thiệt rồi."

"Đúng nhì! Đây cũng là nguyên nhân tại sao anh lại thích tụi nhỏ đến vậy, bởi vì anh và chúng nó có quan hệ máu mủ đây mà!" Dạ Trạch Hạo cảm thấy có chút vui mà bật cười, nghiêng đầu qua nhìn Tô Lạc Lạc, "Em cũng không được bi thương quá, em phải vui vẻ lên, vì đã thoát khỏi những người của nhà họ Tô rồi."

"Vâng! Trong lòng tôi thật sự cảm thấy nhẹ nhõm hẳn." Tô Lạc Lạc và anh nhìn nhau rồi bật cười.

"Anh chờ em về." Dạ Trạch Hạo nói xong, khởi động xe chạy đi.

Tô Lạc Lạc thấy anh vừa hiến máu xong, cô nói rất nghiêm túc, "Dù thế nào đi nữa, hôm nay anh đã thay tôi hiến máu rồi, rất cảm ơn anh."

"Không có gì, nếu em thật sự muốn cảm ơn anh, vậy ngày mai em đến nhà anh, làm cơm cho anh ăn, để anh bồi bổ cơ thể."

Tô Lạc Lạc gật gật đầu, "Được, tôi sẽ qua."

"Em không sợ bị Long Dạ Tước phát hiện rồi tức giận hả?"

Tô Lạc Lạc biết Long Dạ Tước biết rồi chắc chắn sẽ nổi giận, nhưng cô và Dạ Trạch Hạo đều giữ bí mật của nhau, cô đối với Dạ Trạch Hạo vẫn còn rất quan tâm.

"Vậy để anh ta nổi giận một lúc vậy!"

"Hai người như vậy là đang quen nhau sao?"

Mặt của Tô Lạc Lạc ửng đỏ lên, "Không có mà!"

"Hơ! Đừng tưởng anh không nhận ra, anh và anh ta giống nhau như vậy, sao em lại chỉ thích mỗi anh ta chứ? Không thích anh sao?" Dạ Trạch Hạo giận hờn trách móc.

Tô Lạc Lạc bật cười, cô nhìn anh, "Tôi và anh trước giờ có nổi lửa được đâu mà nói! Hơn nữa, tôi đối với anh trước giờ đều như một người bạn."

Dạ Trạch Hạo bĩu môi, "Được thôi! Anh thừa nhận, lúc đầu anh tiếp cận em là vì quan hệ của em với Long Dạ Tước, sau khi anh biết em sinh hai đứa con cho anh ta, anh muốn tiếp cận em, sau đó, tiếp cận người nhà họ Long."

Tô Lạc Lạc tròn to mắt, "Bởi vì, anh đối xử tốt với tôi trước giờ đều có mục đích cả?"

"Lúc đầu là có mục đích, nhưng sau này, đều là anh đối xử thật lòng với em cả." Dạ Trạch Hạo nhếch miệng cười.

Tô Lạc Lạc liền thấy hết biết mà bật cười, "Lúc đó tôi cũng cảm thấy lạ, sao tôi lại có thể may mắn đến thế, lại may mắn có thể thay anh làm việc, thì ra, đều do anh sắp xếp cả rồi, thật buồn cho tôi lúc đó lại cảm kích anh nữa chứ!" "Anh cũng có lợi dụng em làm việc xấu đâu nào! Vì vậy, chuyện trước đây, em đừng để trong lòng nữa, sau này chúng ta trở thành bạn tốt của nhau nhé! Hơn nữa bí mật của anh, em phải giúp anh giữ bí mật đến cùng đó." Dạ Trạch Hạo giờ đây đối với cô cũng không có bất kỳ tư tưởng quá đáng gì cả, bởi vì, anh sẽ không đi cướp phụ nữ của Long Dạ Tước nữa.

"Yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp anh giữ bí mật đến cùng." Tô Lạc Lạc gật gật đầu nhận lời.

Dạ Trạch Hạo nghiêng đầu qua nhìn cô, cũng tin tưởng cô, xe đua hướng phóng thẳng về phía biệt thự, Tô Lạc Lạc tiếp sau đó nghĩ mãi về chuyện thân phận của mình.

Cô là ai? Ba mẹ cô lại là người nào? Tô Lạc Lạc đối với người mẹ quá cố càng cảm thấy thấy có một nỗi đau bi thương, bí mật này mẹ cứ giữ kín mãi, tại sao chứ? Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 192

21192.

Dạ Trạch Hạo đưa Tô Lạc Lạc về nhà, xe đưa trước cửa biệt thự của Long Dạ Tước, Tô Lạc Lạc cảm ơn anh một tiếng rồi bấm mật mã đẩy cửa bước

vào trong, xe của Dạ Trạch Hạo một lúc sau cũng mất hút ở hướng khác.

Tô Lạc Lạc xem lại thời gian, đã hai mươi giờ hơn rồi, cô đi đi về về cũng còn chưa ăn tối, giờ có hơi đói bụng.

Cô bước vào phòng khách, thấy cảnh Long Dạ Tước ngồi trên ghế sofa ôm hai đứa con, thân hình anh cao to ngồi ở giữa, một bên ôm lấy con trai, một bên ôm lấy con gái, ba cha con rất là ấm lòng.

"Mami, mami về rồi! Mami ăn cơm chưa?" Tô Tiểu Sâm vội nhảy xuống sofa đón cô.

"Mami còn chưa ăn cơm nữa."

"Nhưng thím Lưu tan ca về mất rồi!"

"Không sao, mami có thể tự nấu mà." Tô Lạc Lạc cười cười xoa đầu đứa con trai, ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt tối sầm của Long Dạ Tước đang nhìn về phía cô, Tô Tiểu Hình cũng chạy đến bên cạnh cô, rồi hỏi, "Mami, mami đi đâu rồi thế ạ?"

Tô Lạc Lạc cười cười nhìn hai đứa con, "Mami không phải về rồi sao? Đừng lo lắng nữa."

Long Dạ Tước nhìn hai đứa con rồi nói, "Hai đứa về phòng chơi nào."

Tuy hai đứa bé còn nhỏ, nhưng tâm trạng hôm nay của ba hình như không được vui lắm!

"Ba ơi, ba không được ức hiếp mami đâu đấy ba nhé?" Tô Tiểu Sâm nhiều về phía ba.

Long Dạ Tước nhìn con trai, bảo đảm, "Không ức hiếp mami."

"Mami, mami và ba yêu nhau thật tốt nhé, tụi con bảo đảm sẽ không làm phiền hai người, tụi con sẽ ngoan ngoãn đi ngủ." Tô Tiểu Hình cũng mỉm cười.

Khuôn mặt của Tô Lạc Lạc ửng đỏ lên, trừng mắt nhìn hai đứa nhỏ nhiều chuyện, "Mau đi về phòng đi."

Hai đứa nhỏ vội tay nắm tay đi lên lầu, không quấy rối không gian riêng tư của ba và mami nữa.

Sau khi tụi nhỏ lên lầu, Long Dạ Tước liền bước đến gần, nhủu mày với vẻ không vui, "Tại sao lại nhờ anh ta đưa đi, không nhờ anh?"

"Tụi nhỏ ở nhà, anh phải ở lại trông nhà chứ!" Tô Lạc Lạc chớp mắt giải thích.

"Thím Lưu có ở nhà, sẽ thay chúng ta chăm sóc tụi nhỏ, anh thấy em có ý muốn để anh ta đưa đi!" Long Dạ Tước hằn học một tiếng, lòng oán trách vẫn còn đầy bụng.

Tô Lạc Lạc nhìn anh với vẻ bất đắc dĩ, "Anh đừng tức giận nữa, em đói rồi, em có thể đi ăn trước không?"

Long Dạ Tước biết cô vừa nãy mới hiến máu trở về, anh chỉ đành nén sự tức giận xuống, nhìn cô nói, "Em ngồi trên sofa nghỉ ngơi đi, anh giúp em hâm nóng thức ăn."

"Không cần đâu, em có thể tự làm." Tô Lạc Lạc cười khan một tiếng, cô không quen được anh chăm sóc như vậy.

Long Dạ Tước trừng mắt nhìn cô, "Em vừa hiến máu xong, không được cử động bừa bãi."

Tô Lạc Lạc giờ đây mới hiểu ra, thì ra anh cảm thông cho cô vì cô hôm nay đi hiến máu! Cô vội trả lời, "Em không có hiến máu."

Long Dạ Tước quay đầu lại nhìn cô, xe tiếp máu của anh rõ ràng sau đó mới tới bệnh viện, không lẽ người nhà họ Tô không bắt cô hiến một ít sao? Nhưng mà vậy lại tốt, bởi vì cô đã ốm như vậy, hơn nữa lại sắp đến cái đó, hiến máu rất nguy hiểm.

Tô Lạc Lạc thấy anh không hỏi tiếp nữa, còn cô còn tính đem chuyện cô không phải con ruột nhà họ Tô kể cho anh nghe!

"Không lẽ anh không hỏi em tại sao em không hiến máu sao?" Tô Lạc Lạc nhìn anh nói.

Long Dạ Tước nhìn cô với ánh mắt đầy vẻ phức tạp, "Anh hy vọng em không hiến."

"Vốn dĩ lúc xe tiếp máu của anh chưa đến, em đã được lấy máu đi xét nghiệm rồi, nhưng mà, em không thể hiến được."

"Tại sao?" Bây giờ, trái tim của Long Dạ Tước lại thấy lo lắng.

Tô Lạc Lạc giờ cũng đã cười rồi, cô cười rất là vui vẻ, "Bởi vì, nhóm máu của em và Tô Vi Khâm không hợp nhau, hơn nữa, em biết được một bí mật, em không phải con gái ruột của Tô Vỹ Khâm và mẹ em, em được mẹ đem về nuôi hồi còn nhỏ."

Trái tim Long Dạ Tước lại tiếp tục trùng xuống, nghe xong việc này, anh cũng ngạc nhiên hơi mở to đôi mắt ra, "Em nói gì? Em chắc chứ?"

"Rất chắc chắn, cô y tá nói, nhóm máu của ba mẹ em không thể nào sinh ra một đứa con nhóm máu O như em được, vì vậy, chắc như đinh đóng cột rồi." Tô Lạc Lạc cười lại cười vui vẻ.

Long Dạ Tước cũng không khỏi cảm thấy mừng cho cô, "Xem ra em rất vui." "Em đương nhiên vui mừng rồi! Em không phải người nhà họ Tô, vì vậy, nỗi hận với Tô Vỹ Khâm bao nhiêu năm qua, tan biến rồi, ông ta vốn dĩ không phải ba em, vì vậy, sự lạnh nhạt của ông ta đối với em, cũng có thể hiểu được." Tô Lạc Lạc nói xong, thở dài một tiếng, "Mẹ em lại không hề nói với em chuyện này."

"Bà ấy không nói với em cũng là vì muốn tốt cho em, nếu để Tô Vỹ Khâm biết đứa con bà ấy nuôi dưỡng không phải con ông ta, mỗi năm còn phải cấp dưỡng, ông ta chắc chắn sẽ kiểm em tính sổ."

Tô Lạc Lạc nhún mày lại, cảm thấy anh nói đúng, vì vậy, đây là bí mật mà mẹ cô trước khi qua đời cũng không nói cho cô nghe.

"Em đang nghĩ, tìm một lúc nào đó, em phải nói chuyện với người nhà họ Tô, em không muốn cứ dây dưa gì với họ nữa."

"Được! Anh sẽ đi với em." Long Dạ Tước không yên tâm cho cô đi một mình, nghe được tin này, Tô Vỹ Khâm còn hận cô đến chết nữa.

"Thật là vui, vui quá đi, em muốn chúc mừng một chút." Tô Lạc Lạc vui như một đứa trẻ vậy.

Long Dạ Tước không khỏi nở nụ cười nhìn cô, bị sự vui vẻ của cô lây sang, anh cười nói, "Được đó! Lát nữa anh sẽ tặng em một chai sâm banh, để em uống một ly xem như chúc mừng."

"Thiệt không? Vậy được, đêm nay em sẽ uống hai ly." Tô Lạc Lạc quyết định uống rượu.

"Chân em còn chưa khỏe, đừng đứng lâu quá, ngồi xuống sofa nào." Long Dạ Tước ra lệnh một tiếng, anh liền bước xuống nhà bếp.

Tô Lạc Lạc mở to mắt, mặc dù bị anh ra lệnh như vậy, nhưng mà, tại sao trong lòng cô lại không hề có chút tức giận, ngược lại, cô còn cảm thấy có chút ngọt ngào sao ấy?

Cô thật sự bắt đầu phát hiện người đàn ông này càng ngày càng không đáng ghét nữa, ngược lại còn có chút ấm áp.

Long Dạ Tước lấy thức ăn đã hâm nóng trong lò vi sóng ra, đặt xuống bàn, anh đi đến quầy rượu của anh, chọn một chai sâm banh vị ngọt đem qua, bắt đầu, anh ngồi đối diện với cô, anh rót vào ly rượu cô cao của anh một nửa ly.

Tô Lạc Lạc còn chưa ăn gì, anh đã nâng ly trước, "Nào, cạn ly, chúc mừng em."

Tô Lạc Lạc nâng ly lên, cùng ly với anh một cái, khuôn mặt có chút ửng đỏ, "Cảm ơn."

Lúc hai người uống rượu, đột nhiên trên lan can lầu hai, hai đôi bàn tay vỗ rất nhiệt tình.

"Ồ! Ba và mami thương nhau quá!" Tô Tiểu Hinh vừa nói vừa cười.

Tô Lạc Lạc vừa uống rượu xong, nghe thấy câu này, liền đờ người ra, Long Dạ Tước quay đầu lại nhìn hai đứa nhỏ còn chưa đi ngủ, anh ra vẻ nghiêm khắc nói, "Mau về phòng đi."

Hai đứa nhỏ vội chạy đi, như sợ bị ba bắt được vậy.

Khuôn mặt của Tô Lạc Lạc có chút ửng đỏ, cô đặt sâm banh qua một bên, vội cúi đầu xuống ăn cơm.

"Anh đi dỗ tụi nhỏ ngủ trước, em ăn đi" Long Dạ Tước đứng dậy rời khỏi. Tô Lạc Lạc gật đầu, ừ một tiếng, nhìn anh đi lên lầu, còn cô, đói quá rồi, ăn trước rồi nói. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193

21193.

Chín giờ ba mươi, Long Dạ Tước dỗ hai đứa nhỏ ngủ rồi đi xuống, Tô Lạc Lạc đã thu dọn chén đĩa, còn chai sâm banh đó cũng bị cô uống như uống nước ngọt mất hơn nửa chai, loại sâm banh này thật sự là loại rất ngọt rất đậm vị, rất thích hợp cho phụ nữ.

Long Dạ Tước nhìn chai sâm banh chỉ còn nửa chai, anh hơi tròn to mắt, người phụ nữ không lẽ không biết, độ rượu của chai này là mười lăm phần trăm ư?

Tô Lạc Lạc ợ một tiếng, ngồi trên ghế sofa, thấy Long Dạ Tước đứng ở đó, một đôi mắt nhìn chăm chăm vào ly rượu cô đang giữ khư khư trong tay, Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt với vẻ dễ thương, "Thành thật xin lỗi! Em uống hết nửa chai sâm banh của anh rồi."

Sâm banh của anh ấy chắc hẳn là mắc lắm, vì vậy, cô vừa uống hết bao nhiêu tiền rồi thế nhỉ?

Thế nhưng, trong mắt của người đàn ông, rượu quan trọng sao? Đương nhiên không rồi, điều quan trọng là con người của cô, cô say rồi ư?

"Rượu của anh, em có thể uống sao cũng được, thế nhưng, độ rượu này khá cao, lát nữa có lẽ em sẽ rất say."

Tô Lạc Lạc chưa nói gì, bây giờ cô cũng có cảm giác lâng lâng chân không chạm đất rồi, cô chớp chớp mắt, đặt ly rượu xuống, sau đó đỡ lấy cái đầu nặng trĩu nói, "Em muốn đi ngủ."

Nói xong, cô muốn đứng dậy, nhưng chân vẫn còn hơi đau, cử động này làm cái chân bị thương của cô đập mạnh vào chân bàn, đau điếng người đến nỗi cô la lên một tiếng, Long Dạ Tước nhanh chóng chạy tới, có chút tức giận nói, "Say rồi còn cử động lung tung."

"Em không có say! Em còn đi được mà ... " Bộ dạng này của Tô Lạc Lạc rõ ràng là đã say rồi, say đến nỗi như một người điên vậy.

Long Dạ Tước cúi người xuống bế cô dậy, Tô Lạc Lạc vùng vẫy được một lúc, sau đó chỉ ảnh cảnh cáo nói, "Long Dạ Tước, tôi cảnh cáo anh đó! Đêm nay anh không được lộn xộn ... không được lợi dụng lúc người ta say."

"Anh thấy là em cố ý say để anh có cơ hội." Long Dạ Tước hừ nhẹ một tiếng.

Tô Lạc Lạc phùng má nhìn anh, "Anh nghĩ nhiều qua rồi, em không có nhé."

"Sau khi uống sau, em cũng sẽ muốn tôi, nếu em muốn, anh cũng không ngại thỏa mãn em." Long Dạ Tước nhìn xuống đôi má ửng đỏ của cô.

Tô Lạc Lạc ợ một tiếng, cô lắc đầu lia lịa, "Không muốn không muốn, em không có muốn." Nói xong, vừa đi lên đến trên lầu, cô vùng vẫy muốn đi xuống, không cần anh bế nữa, sau đó cô vung một cái, đẩy ra khỏi cái ôm của Long Dạ Tước, Long Dạ Tước lập tức liền ôm lại cô thật chặt, không để cô bị ngã, còn Tô Lạc Lạc khê mở miệng ra, không biết là để thở hay muốn cái gì.

Nhưng, Long Dạ Tước nghĩ đến tụi nhỏ vừa mới đi ngủ, cô phát ra bất kỳ tiếng kêu nào cũng sẽ làm ồn tụi nhỏ cả, vì vậy, anh liền dùng biện pháp trực tiếp nhất bịt tiếng của cô lại.

Đôi môi mỏng của anh đè mạnh lên miệng cô, áp sát cô vào một góc tường bên cạnh hành lang.

Tô Lạc Lạc mở to mắt, nói rồi không cho người đàn ông này quấy rối mà, anh ta lại dám làm rồi ngay lập tức, thật điên quá đi mất.

Long Dạ Tước không ngờ phụ nữ sau khi uống rượu, cái miệng nhỏ nhắn lại càng ngọt ngào hơn, anh liền mượn vị rượu ngọt của cô, muốn có nhiều vị thơm ngọt hơn nữa.

"Uhhh ..." Tô Lạc Lạc một lần nữa muốn cự tuyệt nụ hôn của anh, một lần nữa đưa tay nhỏ bé của cô đẩy anh ra, nhưng, bình thường thì cô còn sức chứ, giờ đây, cô chỉ cảm thấy cánh tay mềm nhũn, lực đẩy ra giống hệt như bông gòn vậy.

Đôi mắt đen láy của Long Dạ Tước thoáng nét cười, người phụ nữ này đêm nay còn cự tuyệt anh nữa không?

Long Dạ Tước giống như cố ý muốn khơi gợi suy nghĩ của cô, vì vậy, nụ hôn vô cùng nóng bỏng và kịch liệt, đôi mắt to tròn long lanh của Tô Lạc Lạc chỉ một lát đã mờ lung đi, cô cũng là cô gái hai mươi bốn tuổi như ai, sao lại có thể chống cự được phản ứng cơ thể chứ?

"Ư ... uhhmm ..." Tuy đã rất say rồi, nhưng cô vẫn rất kiên định lập trường không dễ bị ức hiếp của cô.

Cái hôn này, kéo dài đến không đầy năm phút, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Lạc Lạc đã đỏ bừng vì nụ hôn này, lúc người đàn ông buông cô ra, cô liền thở hổn hển, muốn hít thở thật nhiều khí oxy trong lành tươi mới.

"Khốn kiếp ..." Cô nhỏ giọng chửi một câu, sau đó, đẩy anh ra, một mình đi về phía cửa phòng của cô.

Vừa đi đến cửa phòng cô, cô cảm thấy đầu óc bắt đầu quay cuồng, cũng may là đằng sau, Long Dạ Tước vẫn trông theo cô, cô vừa đổ nhào vào cửa, bóng người anh liền nhanh chóng đến trước đỡ lấy cô, trở thành là cô ngã vào lòng anh.

"Anh ... đi ra chỗ khác!" Tô Lạc Lạc nhìn anh giọng hạ xuống một cách tức giận.

"Anh không thể để em đêm nay ngủ một mình được." Long Dạ Tước híp đôi mắt cất tiếng.

"Tại sao?" Tô Lạc Lạc trừng mắt nhìn anh.

"Bởi vì em say quá rồi, anh lo em nửa đêm sẽ xảy ra chuyện."

"Em có thể xảy ra chuyện gì chứ? Em ... em rất tốt." Cái đầu của Tô Lạc Lạc thật sự không có gì cả, hơn nữa, cô rất tự tin bản thân mình sẽ không xảy

ra chuyện gì cả.

Thế nhưng, Long Dạ Tước lại không dám nghĩ như vậy, rất nhiều người uống say xảy ra chuyện, anh đưa tay ôm lấy eo của cô rồi bế cô dậy, trực tiếp đưa cô đi thẳng vào trong phòng ngủ của anh, đóng cửa lại, đặt cô lên giường.

"Long Dạ Tước, em không muốn ngủ giường của anh ... Để em về phòng của em." Tô Lạc Lạc cất giọng trầm oán trách, cô ngồi dậy định bước xuống giường.

Long Dạ Tước đánh đưa bàn tay to của anh ra, nhấn cô xuống với vẻ bất đắc dĩ, "Tô Lạc Lạc, em ngoan ngoãn ngủ ở đây, không được đi đâu hết."

"Em không muốn..."

"Em yên tâm, dù anh có muốn em cách mấy, cũng không thừa lúc em uống say." Long Dạ Tước đành cần răng bảo đảm, "Đêm nay anh sẽ không đụng đến em."

Tô Lạc Lạc tiếp tục không muốn ở lại, cô không tin tưởng anh.

"Tô Lạc Lạc, em mà dám bước ra khỏi cánh cửa này, anh sẽ muốn em ngay bây giờ." Long Dạ Tước đành phải dùng thủ đoạn uy hiếp.

Tô Lạc Lạc liền bị dọa đến tròn to con mắt, "Anh ... anh dám."

"Em mà dám bước ra khỏi phòng của anh, anh dám." Long Dạ Tước đột nhiên hy vọng bản thân anh cứng rắn hơn nữa, có được cô ấy bằng hết thấy, để cô trở thành người phụ nữ của anh lần nữa, để kiếp này của cô không thoát khỏi bàn tay của anh.

Quả nhiên Tô Lạc Lạc đã bị dọa, nhìn thấy đôi mắt hung dữ của người đàn ông này, cô chỉ đành ngoan ngoãn quay lại co người trên giường của anh, tròn tròn đôi mắt to long lanh nói, "Anh nói rồi đó, không được đụng vào em, anh nói phải giữ lời."

"Đương nhiên giữ lời." Long Dạ Tước tức giận, người phụ nữ này không tin tưởng anh đến thế sao?

Tô Lạc Lạc ngoan ngoãn nghiêng người nằm xuống, lần này đầu cô thấy lâng lâng, nằm xuống đúng là có vẻ khỏe hơn.

Long Dạ Tước đã tắm gội xong, anh nhìn cô nép thân người nhỏ nhắn ở vào một góc, sau khi anh nằm xuống, lập tức kéo cô về bên mình, "Không được ngủ mép giường, em sẽ rơi xuống đó."

Trong hơi thở của Tô Lạc Lạc liền người thấy mùi nam tính mạnh mẽ nam tính, đầu cô lại trống rỗng nghiêm trọng hơn, cô chớp chớp đôi mắt mông lung, cô nhìn một lượt ngũ quan tuấn tú bất phàm của anh dưới ánh đèn, đặc biệt là đôi môi ấy, lúc này còn hôn cô một cách mãnh liệt nóng bỏng đó.

Lúc này đây, cô lại không cảm lòng được mà nuốt nước miếng.

Long Dạ Tước thấy đáng vẻ giống như có thể mặc cho anh ức hiếp của cô, anh khẽ cười, nâng chiếc cằm của cô lên, muốn hôn cô, Tô Lạc Lạc lập tức đưa tay che miệng của anh lại, "Không được hôn..." Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194

21194.

Long Dạ Tước mặc kệ, bàn tay to lớn của anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, hướng về phía đôi môi đỏ mọng của cô, hôn lên một cách bá đạo vô cùng.

Đầu óc của Tô Lạc Lạc bỗng như bùng nổ, người đàn ông này quá đáng ghét mà, đã nói không đụng vào cô rồi, giờ mới chớp mắt qua lại không giữ lời.

Long Dạ Tước không phải không giữ lời, chỉ tại cô quá đẹp đi, đẹp đến nỗi khiến anh không thể không nghĩ ngợi được.

Sau khi đè cô ra hôn hết một lúc thật kịch liệt, Long Dạ Tước đã thách thức giới hạn của Tô Lạc Lạc, xem tí nữa đã vượt mức lạc đạn, hơn nữa, Tô Lạc Lạc bị ức hiếp không chỉ có đôi môi.

Sau cùng, Tô Lạc Lạc giận đến nỗi dùng hết sức giữ cằm của anh cần một cái, Long Dạ Tước đau điếng mới buông cô ra, Tô Lạc Lạc lúc này suy nghĩ cũng không được tỉnh táo lắm, tuy vậy, cô có giới hạn, người đàn ông này không được vượt quá giới hạn đó.

Long Dạ Tước ôm cảm nhìn ánh mắt say xắm không có tiêu điểm của cô hiện lên vẻ kiên quyết và tức giận, anh chỉ đành bỏ cuộc mọi suy nghĩ, chỉ là

đêm nay, thực sự anh có thể ngủ một giấc ngon không?

Người phụ nữ này thật sự là món ngon tuyệt vời ngay trước mặt khiến anh chỉ có thể nhìn không được thưởng thức.

"Không được đụng em... không được..." Tô Lạc Lạc lúc sắp ngủ, trên miệng vẫn nói câu kiên quyết đó.

Long Dạ Tước khổ sở nhìn cô, nếu cô không nói ra câu nói kiên quyết ấy, lúc này anh xem tí nữa là đã vượt qua kết giới của cô, Tô Lạc Lạc ôm hai tay, làm hành động phòng thủ.

Long Dạ Tước cũng hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ muốn đụng vào cô nữa, anh biết rằng, chỉ cần cho anh có thêm thời gian thì người phụ nữ này sẽ ngoan ngoãn tự nguyện đến bên anh, chỉ là vấn đề sớm muộn thôi.

Anh không muốn vì hưng phấn nhất thời mà làm xóa hết tất cả tình bạn và sự tín nhiệm đã tạo dựng được với cô, đến bây giờ, nếu còn muốn tiếp cận cô ấy nữa, cô nhất định sẽ giống như một con mèo nhỏ chỉ muốn cắn người.

Sáng sớm.

Tô Lạc Lạc nhức đầu muốn chết, cô ôm lấy trán rồi ngồi dậy, chờ đến lúc cô ý thức được mình đang ở trong phòng ngủ của Long Dạ Tước, cô nhanh chóng cúi đầu xuống kiểm tra cơ thể của mình, mọi thứ đều ổn không có mất mát gì, và cơ thể cũng không có cảm giác đau nhức.

Cô thờ dài một tiếng, thật may, đêm qua không có chuyện gì xảy ra cả.

Bên cạnh không thấy bóng dáng của Long Dạ Tước, anh ta đi đâu rồi?

Tô Lạc Lạc nhanh chóng ôm cái đầu sắp nổ tung của cô, vỗ nhẹ vào, còn lúc này, phía cửa phòng tắm nghe tiếng đẩy cửa ra.

Chỉ thấy mái tóc đen của Long Dạ Tước còn ướt, bên hông còn quấn lấy một tấm khăn lông bước ra, khuôn mặt khô ngò tuấn tú không còn có thể chê vào đâu được vẫn còn vài giọt nước.

Rồi Tô Lạc Lạc nhìn tiếp xuống dưới, thấy bộ ngực săn chắc cường tráng của người đàn ông này, cùng với cơ bụng sáu múi đầy nam tính ấy, đầu của Tô Lạc Lạc càng căng hơn nữa, dường như máu huyết lập tức tăng xông lên não vậy.

Cô nhanh chóng hít một hơi thật sâu, quay đầu đi không dám nhìn nữa.

Long Dạ Tước bình thường chú trọng tập gym, vì vậy thân hình anh rất khỏe đẹp, hơn nữa, nếu là phụ nữ nhìn thấy thì cũng sẽ chảy nước miếng.

"Anh có thể đứng đi lại lung tung khi chưa mặc đồ không? Tô Lạc Lạc có chút tức giận.

"Trong lòng em hy vọng anh không mặc gì hết chứ gì." Long Dạ Tước nói một cách vô cùng tự tin.

Khuôn mặt của Tô Lạc Lạc lúng túng hết sức, cố gắng phản biện lại, "Em không có!"

"Em có!"

"Không có!"

"Có!"

"Không có! Anh có gì hay mà xem chứ?!"

"Thật không? Quay qua nhìn kỹ xem." Long Dạ Tước ra lệnh, Tô Lạc Lạc quay đầu qua, thấy tay của Long Dạ Tước chuẩn bị đang muốn cởi khăn tắm của anh ra, cô hét hồn vội che mặt lại, "Đồ lưu manh, khôn kiếp."

Long Dạ Tước thấy trêu chọc cô thành như vậy, anh không khỏi cười thành tiếng lớn, sau đó, anh bước vào phòng quần áo của anh, Tô Lạc Lạc tức đến nổi nghiến răng, người đàn ông này quá đáng lắm rồi, trêu chọc cô vui đến vậy sao?

Nếu để Long Dạ Tước trả lời câu hỏi này, vậy thì đương nhiên là rất vui rồi.

Mấy phút sau, thấy Long Dạ Tước mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng với một chiếc quần đen bước ra, người đàn ông này, vốn dĩ cao quý bất phàm, bộ đồ có cao cấp đến mấy cũng không thể lộ tá được hết khí chất bản thân anh toát ra.

Cái sự nho nhã tôn quý ấy không thể miêu tả hết bằng lời được.

Trên cổ của Long Dạ Tước còn đeo một sợi cà vạt còn chưa thắt cho người khác cảm giác lười biếng, sau khi anh khâu nút cổ tay áo lại, anh mới từ từ nho nhỏ thắt cà vạt.

Tô Lạc Lạc nhìn dáng vẻ hiện tại của anh, lại có chút mê mẩn, khi đợi cô phát hiện, cô nhanh chóng bước xuống giường, chạy về hướng cổng.

Tụi nhỏ cũng đã tỉnh giấc, Tô Lạc Lạc đi vào trong chi tụi nhỏ tự mình mặc quần áo, đánh răng rửa mặt.

Khi Long Dạ Tước bước ra lần nữa, mái tóc đen như mực được chải gọn nhìn rất có tinh thần, rất chỉnh tề, rất có phong độ của người lãnh đạo tài ba.

Tô Lạc Lạc không khỏi liếc nhìn vài lần.

"Hôm nay em phải ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, anh dẫn mấy đứa nhỏ đi học, buổi trưa anh sẽ về đón em cùng đi ăn trưa." Long Dạ Tước sắp xếp ổn thỏa hết.

Tô Lạc Lạc gật đầu, "Ừ!"

"Bye bye mami." Hai đứa nhỏ rất là vui vẻ, bởi vì tụi nhỏ nhìn ra được, tình cảm của ba và mami có tiến triển thần tốc! Có lẽ thời gian không xa sắp tới, tụi nó có thể tham gia hôn lễ của họ nữa.

Ánh mắt Tô Lạc Lạc sau khi tiễn anh rời khỏi, cô thở một hơi dài, có chút chán chường bản thân tối qua lại uống say đến vậy, tuy rằng không xảy ra chuyện gì cả, nhưng cũng quá liều, sau này tuyệt đối tuyệt đối không để xảy ra chuyện như vậy nữa.

Tô Lạc Lạc nghĩ rằng Tô Vỹ Khâm tối qua chắc chắn đến tìm cô, sau đó, cô thật sự không muốn ở chung với gia đình này.

Còn vào lúc này, Tô Lạc Lạc nghe thấy tiếng điện thoại bên đầu giường, cô nhú mồm lại, không lẽ Tô Ngữ Phù lại đánh tới?

Cô nghĩ chắc thế, cô đứng dậy bước đến, nhấc máy lên, "A lô!"

"Tô Lạc Lạc, tại sao cô lại không qua thăm ba tôi? Đứa làm con như cô, một chút trách nhiệm cũng không có! Ba tôi đúng là sinh cô vô dụng quá rồi."

Tô Lạc Lạc nghe xong, chỉ muốn cười, may mắn cô không phải Tô Vỹ Khâm sinh ra, cô không có dòng máu của người nhà họ Tô, cô khẽ nói, "Buổi chiều tôi sẽ qua đó."

Buổi chiều, khi cô qua đó cô sẽ nói rõ ràng với bọn họ, sau này, nhà họ Tô của họ không được đến làm phiền cô nữa.

"Hừ! Đêm qua, cô dám để Dạ Trạch Hạo thay cô truyền máu, xem ra cô cũng hay lắm bắt cả được cả hai tay! Cô thật là có bản lĩnh! Long Dạ Tước biết không đó?" Tô Ngữ Phù cười chế giễu ở đầu dây bên kia.

"Chuyện của tôi không cần cô bận tâm, cô chỉ cần nhớ lấy, không được đến quấy rầy tôi là được, nếu không, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô." Tô Lạc Lạc cảnh cáo nói.

Lần này, Tô Ngữ Phù im lặng rồi, chỉ là hừ một tiếng qua điện thoại, "Có gì đặc ý chứ? Không phải có Long Dạ Tước chống lưng cho cô sao?"

"Đúng, anh ấy sẽ chống lưng cho tôi thì sao chứ?" Tô Lạc Lạc muốn tức chết cô ta.

Lần này, Tô Ngữ Phù thật sự tức chết đi được, ở đầu dây bên kia cô liền cúp máy, không muốn nghe Tô Lạc Lạc ở đầu còn lại đặc ý nữa, vốn dĩ Tô Lạc Lạc không muốn nói gì cả, nhưng, Tô Ngữ Phù thách thức trước, cô nói như vậy.

Cúp máy xong, Tô Lạc Lạc tự giễu cợt mình, cô thật sự được Long Dạ Tước chống lưng cho mới được địa vị như ngày hôm nay! Câu nói này dường như cũng không có sai. Tô Lạc Lạc ngồi trên ghế sofa, đột nhiên trong đầu nghĩ đến người con gái trông giống hệt cô như đúc đó, nếu cô không phải con gái nhà họ Tô, không lẽ cô và người con gái đó có quan hệ máu mủ với nhau? Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 195

21195.

Tô Lạc Lạc tuy nghĩ như thế nhưng lại không dám nghĩ thêm, vì cô gái đó hình như là con gái của đại phú châu bầu gì đó, người có gia thế như thế sao lại có con gái lưu lạc ở bên ngoài chứ? Thế nên, cô không dám tiếp tục đoán mò như thế nữa.

Cô dự tính chiều nay phải cắt đứt mọi mối quan hệ với người nhà họ Tô, nếu Tô Vỹ Khâm muốn cô bồi thường, cô có thể lấy phần tiền dự trữ của mình trả cho ông ta, vì cô đích thị không phải con gái ông ta.

Buổi trưa, Tô Lạc Lạc đợi Long Dạ Tước quay về, khi sắp mười một giờ rưỡi thì cô nghe thấy tiếng xe, cô đã chuẩn bị xong để ra cửa, nên vội đi ra ngoài.

Long Dạ Tước còn tỉnh vào đón cô, thấy cô gấp rút bước ra, anh chỉ đứng ở bên xe chờ cô.

Chân của Tô Lạc Lạc tới qua đá trúng chân bàn, vẫn còn hơi sưng, cô đi lại hơi có chút bất tiện, Long Dạ Tước nhíu mắt nhìn cô bước đến gần, anh đưa tay đỡ lấy cô.

Dẫn cô đến bên ghế lái phụ, sau khi cô ngồi vào chỗ, nhìn bóng dáng anh qua kính cửa sổ, đáy mắt cô lướt qua một tia âm áp.

Long Dạ Tước sau khi ngồi vào, bèn nhìn anh hỏi, “Chiều nay anh có thời gian không? Em muốn đi thăm Tô Vỹ Khâm, sẵn tiện nói ra thân phận của em cho họ biết.”

Buổi chiều Long Dạ Tước có một cuộc họp, tuy nhiên anh sẽ dời sau, chỉ nhẹ nheo mày, “Có.”

“Thật sự có sao?” Tô Lạc Lạc cũng không muốn chiếm dụng thời gian quý giá của anh, dù gì anh cũng là người cực bận rộn mà.”

Long Dạ Tước quay đầu nhìn cô, “Sau này anh nói gì, em chỉ có thể tin tưởng, không được hỏi lại.”

Tô Lạc Lạc hơi ngáy ra, chỉ cười chứ không nói gì nữa.

Long Dạ Tước dẫn cô đến một nhà hàng mới, để cô trải nghiệm niềm vui thú khi dùng bữa, đối với Tô Lạc Lạc mà nói, món ăn nào cũng ngon, không hề kén chọn.

Nhưng trong lòng cô đang nghĩ đến chuyện chiều nay sẽ nói ra thân phận của mình với nhà họ Tô, nên khi ăn cô có chút lơ đãng, Long Dạ Tước phải mệnh lệnh cô mấy lần là không được nghĩ bậy, mau ăn nhanh, Tô Lạc Lạc mới chịu ăn cơm đang hoàng.

Khoảng hai giờ, Tô Lạc Lạc ở tiệm trái cây trước cửa bệnh viện, cô cầm một giỏ trái cây đi thăm Tô Vỹ Khâm, khi chưa bước vào phòng bệnh thì cô đã dự cảm được mẹ con Tô Ngữ Phù sẽ đâm chọc cô một trận, còn cô thì đã chuẩn bị xong tâm lý rồi.

Cô gõ cửa phòng bệnh biệt lập của Tô Vỹ Khâm, đẩy ra, chỉ thấy mẹ con Tô Ngữ Phù đều ở đó, vậy là cô càng dễ nói chuyện hơn rồi.

“Cô vẫn còn mặt mũi bây giờ mới đến à.” Uông Nguyệt Dung vô cùng phần nộ nói với Tô Lạc Lạc, tối qua cô lại không thêm hiến máu, điều này khiến bà cảm thấy cô thật sự bất hiếu. Tô Vỹ Khâm lần này khó khăn lắm mới nhất lại được cái mạng này, cũng có cái giác ngộ của việc thập tử nhất sinh là gì rồi, trước kia ông rất không thích Long Dạ Tước, nhưng nghe nói tối qua anh đã điều động lượng máu dự trữ của bệnh viện tư nhà anh đến cứu ông, bây giờ ông không còn bất kỳ oán trách nào với Long Dạ Tước nữa, có lẽ ông thật sự nên nghỉ ngơi rồi.

“Dạ Tước, Lạc Lạc, các con đến rồi à.” Tô Vỹ Khâm nhìn bọn họ cười yếu ớt.

Lúc này, trong lòng Tô Vỹ Khâm vẫn còn thấy may mắn lắm, ít ra tối qua Tô Lạc Lạc vẫn đến cứu ông, tuy cô không hiến máu, nhưng tấm lòng này của cô nói rõ sau này mối quan hệ giữa cha con ông sẽ có cơ hội tiến triển tốt hơn.

Hơn nữa ông còn nghĩ, chỉ cần sau này Tô Lạc Lạc gả cho Long Dạ Tước, ít nhất vẫn còn chút quan hệ với nhà họ Tô của ông.

Tô Lạc Lạc nhìn Tô Vỹ Khâm, người đàn ông đã không còn là ba cô này, nhất thời cô không biết phải xưng hô như thế nào với ông, cô đặt giỏ trái cây trên bàn.

Tô Ngữ Phù dùng ánh mắt đồ kị nhìn cô, đồng thời cũng không giấu ánh mắt khát khao nhìn sang Long Dạ Tước, cho dù anh ta đưa cô vào lao tù, cảm giác của cô với anh cũng không hề thay đổi, chỉ cần Long Dạ Tước đồng ý, cô có thể tức khắc nhảy bổ vào lòng anh, sẵn lòng vì anh mà cho đi tất cả.

Nhưng mà, lúc này ánh mắt của anh ta chỉ nhìn chăm chăm Tô Lạc Lạc mà thôi, từ khi bước vào cho đến giờ, anh ta không hề nhìn cô lấy một lần.

“Dạ Tước, tối qua cảm ơn cậu, không có cậu kịp thời đưa máu tới, lão Tô nhà di đã gặp nguy hiểm tính mạng rồi.” Uông Nguyệt Dung nói lời cảm kích với Long Dạ Tước.

“Không cần cảm ơn tôi, muốn cảm ơn thì cảm ơn Lạc Lạc, tôi là vì nể mặt cô ấy mới ra tay giúp đỡ thôi.” Long Dạ Tước không muốn lãnh công.

“Cảm ơn cậu, cũng cảm ơn Lạc Lạc.” Tô Vỹ Khâm nằm trên giường nở một nụ cười.

“Ba, ba còn cảm ơn cô ta sao? Tối qua cô ta đến đây, ngay cả một cc máu cũng không rút cho ba đó!” Tô Ngữ Phù có chút phần nộ và không cam tâm, bây giờ ba hình như thích Tô Lạc Lạc hơn rồi.

Cái loại cảm giác này, cô không thích chút nào.

Tô Lạc Lạc thấy bọn họ cứ hiểu lầm cô không hiến máu vì cô bất hiếu hay là vì cô không chịu.

Cô nhìn Long Dạ Tước, lúc này anh cũng đang nhìn cô, ý bảo cô cứ nói chân tướng sự thật ra đi.

Tô Lạc Lạc hít sâu một hơi, nhìn về phía người nhà này nói, “Tối qua không phải vì tôi không muốn cho máu, mà là nhóm máu của tôi không phù hợp, không thể cứu ông.” Ánh mắt Tô Lạc Lạc nhìn Tô Vỹ Khâm rất bình thản.

Tô Ngừ Phù đứng bên cạnh có hiểu biết một chút về nhóm máu khi nói chuyện với y tá vào tối hôm qua, cô cười nhạt, “Sao lại có thể? Cô là con gái của ba tôi, nhóm máu của cô sao có thể không phù hợp chứ?”

“Nếu tôi không phải con gái của ba cô thì sao?” Tô Lạc Lạc bất ngờ hỏi ngược lại.

Lúc này, cả ba người nhà họ Tô đều biến sắc, Ưông Nguyệt Dung hỏi ngay, “Tô Lạc Lạc, lời này của cô là ý gì?” Tô Lạc Lạc dời ánh mắt về Tô Vỹ Khâm đang rất sốc, “Tôi không phải con gái ông, tối hôm qua y tá đã lấy máu tôi đi kiểm tra rồi, phát hiện nhóm máu của ông và mẹ tôi hoàn toàn không thể có đứa con gái có nhóm máu như tôi được, thế nên, tôi có lẽ là đứa con nuôi được mẹ tôi nhận nuôi năm xưa, tôi không phải người nhà họ Tô.”

Lời nói của Tô Lạc Lạc triệt để khiến cho ba người đều ngậy ra, Tô Vỹ Khâm không tin được vào tai mình, hỏi “Sao lại có thể chứ? Con không phải con gái ta sao? Năm đó mẹ con rõ ràng là mang thai mười tháng sinh con ra mà.”

“Có lẽ đứa con mà ông và mẹ cô ấy sinh ra đã không còn trên đời nữa, còn Tô Lạc Lạc là đứa con bà ấy nhận nuôi.” Long Dạ Tước điềm tĩnh giải thích.

Tô Ngừ Phù đứng kế bên cũng bất ngờ đến nói không nên lời, Tô Lạc Lạc không phải người nhà họ Tô sao?

Ưông Nguyệt Dung cũng kinh ngạc nhìn kỹ hơn Tô Lạc Lạc, quả nhiên nhìn kỹ thì mới phát hiện tuy Tô Lạc Lạc cũng rất xinh đẹp, nhưng không hề giống hình dạng mẹ cô ta khi còn trẻ.

“Làm cho bao nhiêu năm nay phải đi nuôi dưỡng một người ngoài.” Ưông Nguyệt Dung nhìn chồng bà tự giễu.

Dù gì bao nhiêu năm nay Tô Vỹ Khâm cũng có chi tiền trợ cấp, tuy ít đến tội nghiệp đi.

“Ba, nói không chừng cô ta là con của người đàn bà kia với người khác nữa kia.” Tô Ngừ Phù tức giận nói.

“Sao có thể chứ? Ta chắc chắn mẹ của con bé mang thai đứa con của ta.” Chuyện này Tô Vỹ Khâm hoàn toàn tự tin.

Lúc này, lại khiến cho Ưông Nguyệt Dung tức chết, bà gằn giọng, không muốn nhìn chồng, Tô Vỹ Khâm thờ dài, “Không ngờ cô ấy không hề nói cho ta biết con không phải con gái ta.”

“Tôi sẽ trả tiền trợ cấp nuôi dưỡng bao nhiêu năm nay lại cho ông.” Tô Lạc Lạc không muốn nợ ông ta. Tô Vỹ Khâm sau khi trải qua sinh tử như đột nhiên thay đổi thành con người khác vậy, ông lắc đầu nói, “Không cần đâu, không cần trả nữa, cho dù không nuôi con thì đó cũng là tiền ta nợ mẹ con, con không phải con cháu nhà họ Tô khiến ta cũng rất bất ngờ.” Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196

21196. “Nếu đã vậy thì từ nay về sau Lạc Lạc và người nhà họ Tô các người không có bất kỳ quan hệ gì với nhau nữa, cũng mong các người đừng đến làm phiền cuộc sống của cô ấy nữa.” Long Dạ Tước nói câu này xong, anh rất tự nhiên nắm lấy tay Tô Lạc Lạc, “Chúng ta đi thôi.”

Tô Lạc Lạc cũng không muốn ở lại lâu thêm, cô quay người theo Long Dạ Tước ra cửa, Tô Ngừ Phù ở sau lưng đổ kị đến khóe mắt đỏ cả lên, lúc này, Tô Lạc Lạc đã không phải là người nhà họ Tô nữa, vậy cô sẽ là người của Long Dạ Tước rồi.

Tô Vỹ Khâm nhìn vợ nói, “Sau này các người cũng không được phép gây khó dễ với nó nữa, đặc biệt là Ngừ Phù, con phải an phận rồi đó, không được gây chuyện nữa.”

“Hừ!” Tô Ngừ Phù không cam tâm.

Ưông Nguyệt Dung cũng không thấy dễ chịu gì, Tô Lạc Lạc không phải con nhà họ Tô, nhưng chuyện chồng bà ngày trước ngoại tình là thật.

Bây giờ chỉ hơn hai giờ rưỡi thôi, Long Dạ Tước nắm tay Tô Lạc Lạc đi ra, cô cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, thoát ly mọi quan hệ với nhà họ Tô khiến cô cảm thấy hoàn toàn thả lỏng.

“Em muốn tìm người thân thật sự của em không? Chỉ cần em muốn, anh có thể giúp em điều tra ra câu chuyện thân phận của em.” Long Dạ Tước hỏi cô.

Tô Lạc Lạc ngẫm nghĩ một lúc, lắc đầu nói, “Không điều tra nữa, em cứ sống như vậy thôi! Dù gì em nghĩ em cũng là đứa trẻ bị bỏ rơi, nếu không mẹ em cũng không nhặt em về nuôi rồi.”

Tim Long Dạ Tước nhói nhẹ, nhìn thấy cô vẫn cười ra được, nhưng tim anh lại đau cực.

“Được rồi, sau này anh sẽ là người nhà em.” Long Dạ Tước mở miệng với giọng trầm thấp.

Tìm Tô Lạc Lạc như ngừng đập hết một giây, nhìn anh, cả một lúc lâu vẫn không nói nên lời, cô nhớ ra lâu lắm không gặp Hạ Thấm rồi, nói với anh, “Một lát em hẹn bạn đi uống trà.”

“Bạn em ở đâu? Anh đưa em qua đó.” Long Dạ Tước không yên tâm để một mình cô ngồi taxi đi, lần trước chen chúc một lần xe buýt thôi mà cũng mất điện thoại được mà.

Lỡ như làm mất bản thân cô thì biết phải làm sao.

Tô Lạc Lạc chỉ có thể gọi điện thoại cho Hạ Thấm, biết cô bạn đang ở phòng làm việc, cô biết địa chỉ, chỉ đường cho Long Dạ Tước dẫn cô đi.

Nửa tiếng đồng hồ sau, đến dưới lầu văn phòng của Hạ Thấm, Tô Lạc Lạc bước xuống xe, vẫy tay tạm biệt Long Dạ Tước, “Anh về đi! Chiều đón các con rồi mình liên lạc.”

Long Dạ Tước gật đầu, Tô Lạc Lạc gọi cho Hạ Thấm, cô bạn nhanh chóng xuất hiện, mái đầu ngắn gọn gàng của cô làm cho cả người nổi lên khí chất thời thượng, hơn nữa Hạ Thấm cũng được tính là người đẹp vô cùng có cá tính nữa!

“Nha đầu thói này dạo này bạn yêu đương, không thèm tìm tởm luôn rồi.” Hạ Thấm vừa xuất hiện là bắt đầu ca thán.

“Tởm yêu đương hồi nào đâu?” Tô Lạc Lạc buồn cười hỏi ngược lại.

“Coi mặt cậu kia, càng ngày càng đẹp ra đó, tớ biết chắc là đang hẹn hò rồi.”

“Đừng đoán mò nữa, không có chuyện đó, đi thôi, chúng ta đến quán cà phê gần đây ngồi một chút nào! Tớ có chuyện muốn nói cậu biết.”

Hạ Thấm bắt đầu tò mò, dẫn cô đến quán cà phê gần đó, sau khi gọi món xong, Tô Lạc Lạc nói ra chuyện về thân phận mình.

Và Hạ Thấm cảm thấy vui mừng cho cô, “Trời đất! Đây đúng là tin tốt mà! Cậu không phải người nhà họ Tô, sau này cậu và nhà họ Tô sẽ không có chút quan hệ gì nữa.”

“Ừ! Không có rồi, sau này họ là họ, tớ là tớ.”

“Vậy thì tốt quá rồi, chuyện này đối với cậu là chuyện vui đó!” Hạ Thấm cười nói.

“Nói chuyện của cậu đi! Gần đây có quen bạn trai chưa?”

“Tớ á, làm gì có thời gian, lần trước tớ nói với cậu về show diễn đó, tớ sắp bận sắp chết rồi này, làm gì còn thời gian hẹn hò chứ? Bóng của bạn trai cũng không thấy.”

“Có phải cậu yêu cầu cao quá không?”

“Tớ còn có yêu cầu gì? Đàn ông, còn sống là được rồi.”

Tô Lạc Lạc không kìm được cười phụt ra, “Cậu như vậy là quá không có tiêu chuẩn rồi!”

“Ài, không nói nữa, tớ hình như bị cậu truyền nhiễm rồi, không có hứng thú với đàn ông nữa.”

“Nói thực thì cậu hình như cũng chưa từng yêu đương qua một lần nghiêm túc phải không!” Tô Lạc Lạc cười.

“Tớ như vậy là bảo toàn thực lực, đợi tớ gặp được chân mệnh thiên tử đi, tớ sẽ dừng cảm thiên lên, cho anh ấy thấy được điểm tốt đẹp nhất của tớ.” Hạ Thấm vừa nói, vừa ôm mặt, “Cũng không biết chân mệnh thiên tử của tớ ở đâu! Anh ấy trông như thế nào.”

“Nói không chừng là một anh chàng đẹp trai.”

“Cậu tưởng tớ có may mắn như cậu à! Ngay cả Long Dạ Tước cũng bị cậu chinh phục rồi, tớ chỉ mong có được một người đàn ông ấm áp hiền hòa là được.”

“Ai biết được cơ chứ? Nói không chừng ông trời ban cho cậu một anh chàng cao lớn giàu có lại đẹp trai thì sao!”

“Vậy tớ nằm mơ cũng sẽ cười xui thôi.” Hạ Thấm đâu dám mơ tưởng chuyện như thế, cô bây giờ chỉ là một nhà thiết kế bình thường, hơn nữa, đa số thời gian còn làm công việc tạp vụ, bây giờ, ước mơ của cô là có một ngày quần áo mà cô thiết kế ra có thể tổ chức một show trình diễn thời trang là được rồi.

“Ài dà! Cậu và Dạ Trạch Hạo thế nào rồi? Có liên hệ không?”

“À! Sẽ liên hệ, tớ và anh ta thành bạn tốt rồi.” Nói xong, Tô Lạc Lạc trợn to mắt, “Thấm rồi, tối qua tớ đồng ý sẽ nấu cơm cho anh ta, vậy mà tớ lại quên mất.”

Tô Lạc Lạc gõ mạnh vào đầu, sau đó cầm điện thoại gọi cho Dạ Trạch Hạo.

“A lô!” Giọng của Dạ Trạch Hạo truyền đến.

“Dạ Trạch Hạo, xin lỗi nhé! Hôm nay tôi có việc ra ngoài, anh có ở nhà không?”

“Không có, vừa đúng lúc tôi có việc, bữa sau vậy!”

“Được thôi, vậy bữa sau, bữa sau tôi nhất định đến nhà anh.”

“Ừ! Bây giờ cô đang ở đâu?”

“Tôi ở cùng với bạn.”

“Được thôi! Tôi cũng đang bận, bye!” Dạ Trạch Hạo cúp điện thoại trước.

Hạ Thâm dùng khuôn mặt ngưỡng mộ ghen tị hận để nhìn cô, “Cậu xem cậu kia, lúc nào gọi cho Dạ Trạch Hạo cũng được, cậu quả là có phúc phần quá nhỉ.”

“Tớ và anh ấy bây giờ thật sự chỉ là bạn tốt thôi.” Tô Lạc Lạc cười, có chút đắc ý, “Dạ Trạch Hạo là một người rất tốt, tớ hi vọng anh ta có thể vui vẻ mỗi ngày.”

“Tiến triển giữa cậu và Long Dạ Tước như thế nào rồi?”

“Thì thế đó!” Tô Lạc Lạc hơi đỏ mặt, nghĩ đến chuyện tối qua cô uống say, thật mắc cỡ.

Hạ Thâm nhại lại câu nói của cô, “Thì thế đó! Thì vậy đó! Chị hai! Nói rõ chút được không!”

“Được thôi! Cư xử với nhau cũng hòa đồng, tôn trọng nhau, không ảnh hưởng gì đến nhau.” Tô Lạc Lạc trả lời.

“Vậy có khả năng sau này phát triển thành người yêu không? Bây giờ Tô Vỹ Khâm cũng không phải ba cậu, cậu hoàn toàn có thể thay đổi ánh nhìn với anh ta rồi.”

Tô Lạc Lạc ngẫm nghĩ rồi nói, “Đúng là vậy thật, bây giờ cái nhìn của tớ với Long Dạ Tước đã thay đổi rồi.”

“Vậy là đúng rồi đó! Thật ra đàn ông cũng không phải tất cả đều xấu đâu, ít ra Long Dạ Tước là thế, cầm lồng đèn đi soi cũng tìm không ra đó, cậu không lấy, cả đám con gái xếp hàng đợi đến lượt kia!”

Tô Lạc Lạc cười ha hả, “Có tốt như cậu nói không?”

“Đương nhiên, phụ nữ trong công ty tớ bình thường không có việc gì làm thì đều tám chuyện của anh ta cả! Đều mơ mộng khi nào được anh chú ý, đại loại thế, cậu không biết chứng hoang tưởng của con người thời nay nghiêm trọng đến thế nào đâu.”

Tô Lạc Lạc có chút cạn lời chớp chớp đôi mắt, “Thật sao?” “Lừa cậu làm gì!” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197

21197.

Bốn giờ rưỡi, Tô Lạc Lạc cũng cẩn thận chú ý thời gian, đến đúng bốn giờ rưỡi, điện thoại cô đặt kế bên bắt đầu nổi nhạc, trong tim cô lo lắng đánh thịch chệch một nhịp.

Đây là điện thoại mà Long Dạ Tước sẽ cố định gọi cho cô, giống như chuông báo thức trong lòng cô, lúc này lại trở nên ấm áp ngọt ngào trong cô.

Hạ Thâm kế bên thấy cô nhìn điện thoại, ánh mắt lộ ra nét cười ngọt ngào, cô thúc giục nói, “Cười khò ra làm gì, còn không mau bắt máy, coi bộ dạng của cậu kia.”

Tô Lạc Lạc nhanh chóng nuốt một tiếng với cô ấy, sau đó bắt máy, “A lô!”

“Em vẫn ở chỗ trưa nay đó phải không?”

"Đứng, em ở tiệm cà phê kế bên."

"Anh sẽ nhanh chóng qua đó, mười lăm phút sau đến đó đợi."

"Được!" Tô Lạc Lạc đáp một tiếng, bên đầu kia cúp điện thoại trước.

Hạ Thâm đã chồm qua bên cô rồi, "Ái chà! Tiến triển thần tốc há! Xem ra ngài Long Dạ Tước của chúng ta thoát không khỏi lòng bàn tay của Tô Lạc Lạc tiểu thư chúng ta rồi."

Lúc này, mặt của Tô Lạc Lạc lại bị chọc cho đỏ lên, lời của Hạ Thâm làm cô có một loại cảm giác như cô và Long Dạ Tước thật sự dính chặt với nhau vậy.

"Không được nói bậy, tớ với anh ta còn chưa đến mức độ đó." Tô Lạc Lạc cười trừng mắt với cô.

Hạ Thâm thấy da mặt cô mỏng quá, chỉ có thể cười nói, "Được, không nói nữa, tớ chúc phúc hai người đó."

Tô Lạc Lạc nhìn thời gian, Hạ Thâm bất giác đứng dậy nói, "Đi, chúng ta tính tiền thôi!"

Tô Lạc Lạc gật đầu, hai người từ trong tiệm cà phê bên này hướng đến cửa công ty của Hạ Thâm mà đi đến, Hạ Thâm đẩy đẩy cô, "Cậu ở đây từ từ mà đợi há! Tớ lên trên trước đây, tớ vốn là trốn việc ra đây đó."

"Vậy cậu nhanh chóng đi đi! Cố lên!" Tô Lạc Lạc nói với cô.

Hạ Thâm nháy mắt với cô, nhanh chóng chạy vào thang máy của công ty.

Chưa đến vài phút sau, chiếc xe thể thao rất bắt mắt sang trọng màu đen của Long Dạ Tước chạy đến, Tô Lạc Lạc ngồi vào ghế phụ, quay đầu, cảm giác Long Dạ Tước đang nhìn cô, cô vội giữa chừng thu ánh nhìn về.

Long Dạ Tước thấy biểu cảm xấu hổ của cô đúng là hiếm thấy, bất giác mà nhìn thêm mấy giây, Tô Lạc Lạc nghiêng môi nói, "Đừng nhìn nữa, chạy đi!"

"Được, về nhà xem." Long Dạ Tước thông dong khởi động xe, giống như đó là quyền của mình anh vậy.

Tô Lạc Lạc nhanh chóng quay đầu nhìn sang kế bên, cái người đàn ông này nói cái gì vậy! Cô lại không phải sản phẩm. Xe chạy hướng đến trường học, lúc đến nơi, vừa đến kịp lúc trẻ được rước ra rồi, Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc xuống xe quẹt thẻ đi vào, hai đứa trẻ tự mình chơi ở cầu trượt, giáo viên đi qua, nói cho bọn họ một tin vui, ngày mai là là ngày cuối trước khi bọn chúng được nghỉ, sẽ có một buổi lễ, hai đứa nhóc đều có tiết mục, kêu bọn họ tham dự đúng giờ.

Tô Lạc Lạc và Long Dạ Tước tất nhiên sẽ đến, tiết mục của con trẻ, đó là sự kiện lớn.

Đón bọn trẻ ra rồi, Long Dạ Tước nói với bọn chúng, "Hôm nay ba sẽ mời mọi người đi ăn bữa thịnh soạn."

"Con muốn ăn bữa thịnh soạn." Cái miệng nhỏ của Tô Tiểu Hinh vui đến cong lên rồi.

Tô Lạc Lạc cũng mới biết tối nay anh muốn dẫn bọn họ ra ngoài ăn, cô nói với anh, "Đang bình thương như vậy tại sao lại phải ra ngoài ăn?"

"Thay em chúc mừng một chút, bữa ăn tối hôm qua không tính." Long Dạ Tước nghiêng đầu nhìn cô, hôm nay mới là chính thức chúc mừng, chúc mừng cô thoát khỏi đám người nhà họ Tô.

Tô Lạc Lạc nhìn thấy bọn trẻ vui mừng, cô cũng không có ý kiến gì, "Được thôi!"

"Ba thay mami chúc mừng cái gì vậy? Ba và mami bắt đầu yêu đương rồi hả?" Tô Tiểu Hinh hiếu kì hỏi.

"Đứng, chúc mừng mami con bắt đầu đồng ý bị ta theo đuổi." Lòng mảy râu của Long Dạ Tước chứa hàm ý cười, nhìn con gái từ kính chiếu hậu.

"Yeah! Quá tốt rồi." Tô Tiểu Sâm cũng vui một cách lạ thường.

Chỉ có Tô Lạc Lạc cảm thấy cái da mặt của người đàn ông này càng ngày càng dày rồi, cô đồng ý khi nào chứ?

Đến nhà hàng sẽ ăn bữa lớn, Long Dạ Tước lấy một gian phòng riêng, cả gia đình cũng đặc cách hưởng thụ bữa ăn lớn trong yên tĩnh, Tô Tiểu Hinh thích món ngọt, mà Tô Tiểu Sâm lại không kén chọn, vì vậy về ngoại hình thì Tô Tiểu Hinh vẫn là mập hơn Tô Tiểu Sâm một chút.

"Mami, mami ăn một miếng đi." Tô Tiểu Hinh dùng muỗng múc một thìa bơ sữa cho Tô Lạc Lạc.

Tô Lạc Lạc cong mi cười, sờ vào cái đầu nhỏ của cô bé, cô lấy thìa gấp một miếng thịt tôm cho vào miệng cô bé.

Long Dạ Tước nhìn thấy mẹ con hai người đối diện thật ấm áp, nụ cười trong mắt cũng giấu không được.

Ăn xong cơm tối, ở công viên gần đó tản bộ một chút, đã là tối chín giờ rồi, hai người nhanh chóng cho hai đứa trẻ cả người mồ hôi đi tắm, sắp được nghỉ hè rồi, hai đứa trẻ đối với việc đi bãi biển ở nước ngoài chơi, rất là mong chờ!

Long Dạ Tước cũng đã sắp xếp hết rồi, đợi bọn chúng nghỉ hè, ở nhà nghỉ ngơi ba ngày, bọn họ sẽ bắt đầu khởi hành đi nước ngoài du lịch.

Tô Lạc Lạc cũng rất trông chờ cùng bọn trẻ đi du lịch nước ngoài.

Ngày mai là ngày cuối rồi, buổi lễ lúc bảy giờ chiều bắt đầu, cho đến tối tám giờ, sắp đến thời gian nghỉ hè nên bọn trẻ vui mừng nhất.

Tối hôm nay cần một khoảng thời gian để dỗ hai đứa trẻ ngủ, sau khi đợi bọn chúng ngủ hết, cũng đã hơn mười giờ, Tô Lạc Lạc cũng mệt rồi, Long Dạ Tước sau khi tắm xong cho Tô Tiểu Sâm, thì xuống lầu đi làm việc.

Do các nước khác múi giờ hợp, vì vậy, buổi tối Long Dạ Tước cũng thường hay tiếp nhận hợp video.

Tô Lạc Lạc muốn vào phòng của mình, nhưng ngẫm nghĩ cái người đàn ông này còn đang làm việc, mấy ngày nay anh chăm sóc cô không ít, cô nghĩ, cô nên pha ly trà mang vào cho anh rồi mới đi ngủ vậy!

Tô Lạc Lạc nghĩ như vậy, bèn nhẹ bước xuống lầu.

Cô cầm lấy cái ly anh thường uống, đổ vào một chút lá trà, dùng nước sôi lọc qua một lần, rồi đổ mới vào, hương thơm của trà bay ra, Tô Lạc Lạc hít thở một hơi, cũng cảm thấy tinh thần thư thái.

Cô đi đến cửa thư phòng, nhẹ nhàng mà gõ cửa.

"Vào đi." Giọng nói trầm thấp của Long Dạ Tước truyền tới.

Tô Lạc Lạc nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thấy anh ngồi trên ghế dựa làm việc, không có mở video họp, mà là đang xem hồ sơ.

"Em pha ly trà cho anh, nếu mà anh khát, thì uống chút đi!" Tô Lạc Lạc để ly trà lên bàn của anh. Ánh mắt sâu phức tạp của Long Dạ Tước rơi lên mặt cô, trong đó toả ra một sự vui mừng.

Người con gái này bắt đầu biết quan tâm anh, đó là chuyện tốt.

"Không có việc gì, em đi ngủ trước đây."

"Đợi chút." Long Dạ Tước đương nhiên không muốn như vậy mà bỏ qua cho cô.

"Còn việc gì sao?"

"Qua đây." Long Dạ Tước đưa tay về phía cô.

Tô Lạc Lạc đỡ ra một lát, không biết anh muốn cô qua đó làm gì, nhưng mà, cô có chút dự cảm không lành, vẫn là không muốn qua đó.

"Nhanh lên." Long Dạ Tước bá đạo ra lệnh.

Tô Lạc Lạc chỉ có thể đi đến bên cạnh anh, mà một giây sau, người đàn ông đã kéo cô vào trong lòng anh, để cô ngồi lên đùi anh, và ôm vào lòng. "Anh..." Tô Lạc Lạc hai má đỏ lên, biết ngay là người đàn ông này không thể chín chắn mà, anh đây là ăn hiếp cô đến nghiện rồi phải không? Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198

21198.

Long Dạ Tước đặt nhẹ cằm lên vai cô, “Đừng động đây, anh mệt rồi, để anh ôm một chút.”

Câu nói này khiến cả người Tô Lạc Lạc đơ ra, xem cô là gối ôm hình người rồi hay sao?

Long Dạ Tước đúng là chỉ ôm cô vậy thôi, không có thêm hành động nào khác, gương mặt bên của anh áp sát vào mái tóc mềm mại của cô, hơi thở nhẹ nhàng phả lên cằm cô, Tô Lạc Lạc chỉ thấy cơ thể căng ra, cảm giác thật mùi mẫn quá đi mà.

“Anh còn muốn ôm bao lâu nữa?” Tô Lạc Lạc cắn môi hỏi nhỏ.

“Ôm thêm một lúc nữa.”

Tô Lạc Lạc vốn đang ngồi trên đùi anh, bất ngờ cô cảm thấy một thứ khá rõ ràng ở phần bên đùi mình, cô vội tìm cách đứng dậy, “Em phải đi ngủ rồi.”

Long Dạ Tước nhìn thân hình rời khỏi của cô, cúi đầu nhìn mình, có chút cảm giác bất lực, rõ ràng cô ấy không làm gì cả, chỉ là ôm cô ấy thôi mà anh đã có phản ứng mãnh liệt đến thế rồi ư? Xem ra cơ thể anh dường như đã chọn cô ấy rồi.

Tô Lạc Lạc về đến phòng, thở nhẹ ra một hơi, nghĩ đến cảm giác chạm phải thứ đó, thật ngại mà, cô biết đây là phản ứng bình thường của đàn ông, nhưng cô vẫn cảm thấy cực kỳ nguy hiểm. Sáng sớm, Tô Lạc Lạc và Long Dạ Tước đưa bọn trẻ đến trường, chiều một giờ hơn là vào phòng biểu diễn của trường, tất cả các bạn nhỏ trong trường mẫu giáo đều bắt đầu biểu diễn, đừng xem các con nhỏ tuổi, thế mà bé nào cũng đều có gen văn nghệ cả, Tô Lạc Lạc nhìn thấy hai đứa con của mình vào đội hợp xướng, hơn nữa, Tiểu Sâm cũng có biểu diễn một bài diễn tấu piano, còn Tiểu Hinh thì nhảy một phân đoạn của vở Hồ Thiên Nga, cái thân hình nhỏ nhắn nhảy nhót làm đáng đó trông đáng yêu vô cùng, rất giống một con thiên nga xinh đẹp.

Buổi diễn kéo dài đến tám giờ tối mới kết thúc, hai nhóc con đều lãnh được một giải thưởng nhỏ, đây là cái cúp đầu tiên trong cuộc đời bọn trẻ rồi.

Đồng thời, cũng tuyên bố kỳ nghỉ hè của các con bắt đầu.

Hai nhóc tí vui khôn xiết, buổi tối hưng phấn đến mức đòi ngủ chung với ba mẹ, ngày trước Tô Lạc Lạc có chút phản kháng, nhưng bây giờ thì cô lại không thấy có vấn đề nữa, buổi tối cả bốn người cùng nằm trên chiếc giường rộng rãi của Long Dạ Tước, vô cùng ấm áp.

Vào lúc mười giờ, hai nhóc con nghịch phá thế nào thì cũng không địch lại được sự mệt mỏi của ngày hôm nay, hai đứa trông như chó con vậy, quay mặt vào nhau mà ngủ, còn Tô Lạc Lạc và Long Dạ Tước nhìn nhau một cái, giường đủ rộng, đủ để họ ngủ.

Ở giữa Long Dạ Tước là hai đứa trẻ ngăn cách chừng, khiến anh không thể ôm cô gái ấy vào lòng, không được, cánh tay thon dài của Long Dạ Tước đưa qua, nhẹ nhàng chạm một cái lên eo Tô Lạc Lạc.

“Đừng phá nữa, ngủ thôi.” Tô Lạc Lạc trừng mắt nhìn anh một cái, anh ta còn nghĩ đến việc ức hiếp cô nữa chứ, cô không cho!

“Được thôi, nghe lời vợ.” Long Dạ Tước nhỏ giọng cười.

Gương mặt Tô Lạc Lạc dưới ánh đèn vàng mờ nhìn không ra sự ửng đỏ, nhưng lại tuyệt đối có thể khiến đầu cô nóng cả lên, một tiếng kêu vợ như thế khiến cô không dám nhận mà.

Cô không thêm đoái hoài đến anh, nhắm mắt lại, ngủ trước, ở cùng với bọn trẻ khiến cô rất dễ buồn ngủ.

Nửa đêm về sáng, chỉ còn một mình Long Dạ Tước còn thức ngắm nhìn ba mẹ con mà thôi, từ từ, Tô Tiểu Hinh ở bên cạnh anh xoay người một cái, đôi tay nhỏ ôm lấy cổ anh, Long Dạ Tước mỉm cười hôn con gái, nhìn con một lúc thì cũng bắt đầu cảm thấy con buồn ngủ đến.

Sáng sớm.

Tô Lạc Lạc bị hai đứa trẻ ở bên cạnh làm ồn tỉnh giấc, Tô Tiểu Sâm chồm đến bên mặt cô, hôn lấy vài cái, “Mami, dậy thôi nào!”

“Để mami ngủ thêm một lúc nữa! Năm phút thôi.” Tô Lạc Lạc có một giấc mơ đẹp, cô không muốn tỉnh, cô chỉ muốn ngủ bù.

“Được rồi, các con đừng làm ồn mami nữa, ba dẫn các con đi chạy bộ.” Giọng trầm thấp của Long Dạ Tước truyền đến tai cô.

Tô Lạc Lạc hơi hé mắt, nhìn thấy Long Dạ Tước đã tỉnh thần sáng khoái đưa bọn trẻ ra ngoài rồi.

Tô Lạc Lạc thầm cảm thán không công bằng, rõ ràng tối qua cô ngủ trước mà, anh ta ngủ sau mà, tại sao tinh thần của anh ta có thể tốt đến thế?

Tô Lạc Lạc tiếp tục ngủ lại, dù gì chân cô bây giờ cũng không thể chạy bộ được, Long Dạ Tước dẫn hai đứa nhỏ ra khỏi biệt thự, ở một con đường nhỏ ở gần nhà chạy bộ, hai nhóc con đi theo ba, cũng chạy ra ngõ ra khoai lắm.

Long Dạ Tước cũng vô cùng nhàn nại, cùng bọn trẻ vừa chạy vừa giỡn suốt quãng đường, nhìn thấy mấy đóa hoa bên đường, thấy vài con chim hay vài con ếch đều có thể khiến họ vui nửa ngày.

Khi Tô Lạc Lạc tỉnh dậy, thím Lưu đã chuẩn bị bữa sáng rồi, Tô Lạc Lạc bận một bộ áo thun dài tay, đi dạo một lúc trong vườn thì nghe thấy tiếng cười của trẻ con truyền vào từ cổng trước, lanh lảnh trong trẻo, như chim non vậy.

“Ba ơi, mệt quá, ba ơi... con muốn được bế...” giọng của Tô Tiểu Hinh truyền đến.

Một lúc sau, Tô Lạc Lạc thấy con gái đã ngồi trong vòng tay của Long Dạ Tước rồi, còn con trai ở phía sau cũng chạy đến mặt đỏ ửng.

“Mami, tụi con về rồi.” Tô Tiểu Sâm đi đến trước mặt cô, ngẩng khuôn mặt đẹp trai lên, mái tóc đen tuyền ướt đẫm mồ hôi, có vài sợi dính bết trên trán cậu nhóc, Tô Lạc Lạc giúp con vén tóc ra, dưới ánh mặt trời, ngũ quan của Tô Tiểu Sâm càng lập thể có hình tượng hơn.

Sau này, có vẻ sẽ còn vượt xa cả ngoại hình của ba cậu.

“Anh hai, chúng ta rửa tay đi ăn sáng thôi.” Tô Tiểu Hinh đứng trước cửa la lớn.

Tô Tiểu Sâm tức khắc chạy qua đó, Tô Lạc Lạc cười mỉm theo sau, Long Dạ Tước dẫn bọn trẻ đi rồi, bữa ăn sáng vô cùng dinh dưỡng, nhìn các con khôn lớn trưởng thành từng ngày một, làm cha làm mẹ đều cảm thấy vui mừng.

Sau khi ăn sáng, Tô Lạc Lạc bị thương ở chân không được chạy nhảy lung tung, để hai đứa con vui chơi ngoài vườn, còn Long Dạ Tước thì làm việc trong nhà, vào thư phòng của anh rồi. Tô Lạc Lạc ngồi trên ghế sofa, có chút vô vị, lấy Ipad ra xem. Cô bất ngờ có chút tò mò cô gái nhìn thấy lần trước, nên tìm kiếm trên mạng một lúc, lập tức xuất hiện một số đại gia ngành châu báu đá quý, cô biết cô gái đó hình như họ Đôn, cô nhìn thấy một người đàn ông tên Đôn Khởi Lương, nên bấm vào tìm kiếm thông tin về ông, quả nhiên trong phần giới thiệu là một trong những đại gia ngành châu báu đá quý, tài sản vượt hơn năm tỉ tệ, Tô Lạc Lạc nhìn người đàn ông có ngoại hình đoan chính này, khoảng ngoài năm mươi tuổi, trên phần thông tin cũng có ghi chú rằng ông có độc nhất một đứa con gái, và tiếp sau đó là thông tin của con gái ông.

Đôn Doanh, năm nay hai mươi bốn tuổi, là một trí thức có hai học vị cao học, chuẩn bị tiếp quản công ty của ba, người kế thừa duy nhất nhà họ Đôn.

Tô Lạc Lạc nhìn cô gái trong hình, đúng thật là ngũ quan gần như giống như đúc, ngay cả góc cong của mắt cũng giống nhau, đúng là giống quá đi.

Mũi Tô Lạc Lạc cay, ba mẹ ruột của cô rốt cuộc là ai chứ? Bây giờ mẹ cô đã qua đời rồi, chuyện năm xưa không có người thứ hai biết nữa rồi.

Tô Lạc Lạc đặt Ipad sang một bên, cô dự định không quan tâm đến cô Đôn Doanh này nữa, khuôn mặt giống nhau chắc chỉ là trùng hợp thôi mà! Nhất định là trùng hợp, không phải bây giờ có rất nhiều người giống ngôi sao đến kinh ngạc luôn sao? Những người đó chắc chắn cũng không phải anh chị em gì với ngôi sao rồi, thế nên, cô không cần vấn vương với điểm hai người trông giống nhau này làm gì nữa. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199

21199.

Ba ngày sau, dưới sự trông chờ của hai đứa trẻ, kỳ nghỉ vui vẻ của bọn họ thế là bắt đầu rồi, máy bay cá nhân của Long Dạ Tước đã chuẩn bị xong, hai hôm nay Tô Lạc Lạc cũng sắp xếp hành lý cho bản thân và hai đứa trẻ, vì muốn cho bọn trẻ cũng được trải nghiệm niềm vui của du lịch, nên cũng chuẩn bị hai cái valy nhỏ cho mỗi đứa, để bọn chúng xếp quần áo của bản thân vào, chuyến du lịch lần này có thể kéo dài ít nhất là nửa tháng đến một tháng, Long Dạ Tước chỉ cần bọn họ chuẩn bị vài bộ quần áo là được rồi, vì đến đó rồi anh lại chuẩn bị quần áo mới cho họ.

Tô Lạc Lạc cũng sắp xếp cho mình năm sáu bộ đồ, xách valy loại trung màu đỏ sậm, mất hết cả buổi sáng, bốn cái valy mới đem hết ra ngoài, hai đứa nhóc mang hai cái valy hình bọ cánh cam màu đỏ và xanh biển, Tô Lạc Lạc và Long Dạ Tước đều dùng valy loại trung. Long Dạ Tước trong chuyến đi này mang theo tám người vệ sĩ, cả đoàn xe bốn chiếc màu đen chạy thẳng đến sân bay, sau khi qua công kiểm tra an ninh, Tô Lạc Lạc ngồi xe trung chuyển sân bay đến nơi một chiếc máy bay tư nhân đang đậu, nhìn chiếc máy bay cực to đó, cô và bọn trẻ đều thầm phát ra tiếng trầm trồ, thực lực của người đàn ông này đúng là không cần nghĩ ngợi gì nữa.

“Ba ơi, máy bay của ba lớn quá đi!” Tô Tiểu Hinh phấn khởi nói, đôi mắt to đen như đá quý tràn đầy sự hiếu kỳ. Long Dạ Tước nhìn thấy nụ cười đầy kinh ngạc của các con, lòng anh toát ra một sự an nã, là một người ba, anh đáng lẽ nên để các con hưởng được sự ưu đãi này ngay từ khi các con được sinh ra, lúc này, anh chỉ muốn đem tất cả mọi thứ mà anh có đều dâng cho các con, để cho bọn trẻ lớn lên trong sự yêu chiều của anh.

Tuy loại yêu chiều này có hơi quá nuông chiều rồi, có lẽ là do từ nhỏ không ở bên bọn nhỏ rồi! Long Dạ Tước chỉ muốn bù đắp cho các con.

“Đúng vậy, sau này các con đi nước ngoài du lịch đều có thể ngồi máy bay của ba.” Long Dạ Tước hôn lên mặt của con gái.

“Dạ!” Tô Tiểu Hinh gật đầu, tiếp tục ngắm nhìn máy bay lớn. Lên máy bay rồi, hai đứa trẻ ngoan ngoãn tìm ghế trẻ em của chúng, ngồi ngay ngắn lên đó, Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc ngồi ở phía đối diện bọn trẻ, mười lăm phút sau, máy bay cất cánh, vốn còn sợ hai đứa nhỏ sẽ sợ, không ngờ bọn chúng rất bình tĩnh, hình như không hề cảm giác gì.

Khi máy bay bắt đầu bay ổn định rồi, tiếp viên hàng không chuẩn bị sửa tươi, bánh kem, còn có cả truyện tranh búp bê vải và người máy, còn có không ít đồ chơi nhỏ, giúp hai đứa nhỏ không cảm thấy nhàm chán trong suốt chuyến đi.

Tô Lạc Lạc thì lại có chút cảm thấy ngột ngạt, cô cũng như bọn trẻ vậy, lần đầu tiên được trải nghiệm loại đối đãi như thế, cô tiếp viên hàng không xinh đẹp chỉ phục vụ cho một mình bọn họ, hơn nữa, thái độ cực kỳ tốt, khiến cô có cảm giác đang hưởng thụ tại một nhà hàng cao cấp.

Trong tay Long Dạ Tước cầm lấy một ly rượu vang đỏ, còn Tô Lạc Lạc thì uống nước ép trái cây tươi, một lúc sau lại mang lên vài món điểm tâm, Tô Lạc Lạc buồn miệng nên ăn hết vài miếng, mùi vị vô cùng tuyệt vời.

Tô Tiểu Sâm nhận lấy một bộ xếp hình vô cùng thú vị, đây đúng lúc thử trí thông minh của cậu, đáng vẻ nghiêm túc của cậu nhóc cũng đặc biệt hấp dẫn, còn Tô Tiểu Hình ở kế bên ôm búp bê vải, một lúc thì chài tóc giùm búp bê, mặc đảm cho búp bê, lúc khác lại quay sang nhìn anh hai, vô cùng biết điều.

Ánh mắt Long Dạ Tước nhìn hai đứa con bảo bối của anh đầy nuông chiều, tình cảm của một người cha lộ rõ trong ánh nhìn anh, thỉnh thoảng lại nở ra một nụ cười.

Tô Lạc Lạc ngồi ở vị trí gần cửa sổ, cô nhìn mây trắng ở ngoài cửa sổ, trông như kẹo bông gòn lướt qua vậy, còn trời xanh ở phía xa xa, ánh mặt trời, và thỉnh thoảng lại thấy được núi sông ở phía dưới, trông như một bức tranh cuộn cực to, không ngừng thay đổi, vô cùng tráng lệ.

Tô Lạc Lạc nhắm mắt mê, khi cô chuẩn bị dựa lưng vào ghế, bất ngờ cảm thấy phía sau không biết từ lúc nào có một cánh tay, Tô Lạc Lạc thế là lưng cũng ngồi thẳng lại, không dám dựa vào sau nữa.

Long Dạ Tước híp mắt nhìn cô, Tô Lạc Lạc ngại ngùng cắn môi, và lúc này vai cô có thêm một bàn tay to, hơi dùng lực kéo một cái, cả người cô dần chặt vào ngực anh ta, vô cùng mùi mẫn.

Cô vội nhìn sang hai đứa con, thấy chúng đều đang chơi đồ chơi của mình, không chú ý đến bên này, cô đưa tay đẩy nhẹ anh, Long Dạ Tước tranh thủ lúc này hôn một cái lên má cô.

Tô Lạc Lạc muốn nổi khùng mà, anh ta muốn động tay động chân thì cũng lựa thời điểm chút đi chứ, không được sao? Cô không muốn trở thành người lãng lơ trước mặt các con, cô nhìn trừng anh cảnh cáo.

Long Dạ Tước nở nụ cười có hơi đáng ghét, chuyển nghi dưỡng lần này đối với anh mà nói quả thật đáng mong chờ mà!

Chuyến bay kéo dài mười một tiếng đồng hồ, hai đứa trẻ sau khi ăn tối xong đều đi ngủ cả, Long Dạ Tước đặt các con nằm trên ghế sofa bằng phẳng ở bên cạnh, đắp chăn cho chúng, để các con ngủ ngon giấc hơn.

Tô Lạc Lạc cũng buồn ngủ rồi, cô nhắm mắt một lúc, mí mắt cô nặng nề hơn, cô chống tay dựa vào ghế sofa bên cạnh, khi cô vừa chuẩn bị vào giấc ngủ, bất giác, một cánh tay lực lưỡng ôm lấy cô, cả người cô thế là lại dựa vào một vòm ngực ấm áp.

Cô kinh ngạc mở to mắt ra, Long Dạ Tước lấy một ngón tay bịt lấy miệng cô, xuyt một tiếng, “Dựa vào anh ngủ đi!” Tô Lạc Lạc cũng buồn ngủ rồi, nên không tranh cãi với anh nữa, cô cứ thế dựa vào vòm ngực rắn chắc của anh ngủ say, cô tiếp viên lấy một cái chăn mỏng đến đắp lên cho cô, còn Long Dạ Tước lại không cảm thấy buồn ngủ, bên cạnh anh, hai đứa con đã ngủ say rồi, còn trong lòng, Tô Lạc Lạc cũng ngủ rất ngon lành, anh tựa như một bóng hình âm thầm nhưng to lớn, bảo vệ bọn họ.

Khi Tô Lạc Lạc tỉnh dậy, hai nhóc con vẫn chưa tỉnh, đối với bọn chúng mà nói, tư thế ngủ thoải mái như thế thì hoàn toàn có thể ngủ cả đêm thôi, xem ra trước khi máy bay hạ cánh thì hai đứa nhỏ sẽ không tỉnh lại rồi.

Tô Lạc Lạc ngủ hết một tiếng hơn, dù gì thì cũng không phải ngủ trên giường, cô chỉ ngủ một giấc ngắn, cũng cảm thấy tỉnh táo không ít.

Lúc này, cô tiếp viên đi đến nhỏ giọng hỏi cô muốn gì không, Long Dạ Tước kêu cô pha một ly trà hoa mang đến, đồng thời, pha cho anh một ly cà phê.

Một lúc sau, cô tiếp viên mang một ly trà lá thơm ngát và một tách cà phê thơm tho đến, Tô Lạc Lạc cầm lấy ly trà, khắp khoang mũi đều tràn mùi thơm tinh khiết đó. Lúc này, máy bay vô cùng yên tĩnh, còn các ánh sao gần ngay trước mắt ở ngoài cửa sổ, trên tay cầm lấy một ly trà nóng, quả thật là cảm giác tuyệt vời. Long Dạ Tước ở bên cạnh cũng cảm thấy đặc biệt thanh thản, khi cô nhắm mắt nhìn bầu trời đêm, ánh mắt anh cũng nhắm mắt nhìn gương mặt nghiêng của cô, thanh thoát đáng yêu, đôi mi dài cong, chuyển động theo mỗi cái chớp mắt của cô, ngũ quan nhỏ nhắn tinh tế, mái tóc dài đến eo, Long Dạ Tước không kìm được, đưa tay ra, vén một lọn tóc không ngoan của cô vào sau tai, để lộ ra dải tai bóng loáng nhỏ xinh của cô, cổ họng Long Dạ Tước thất lại, chết tiệt mà, chỉ là nhìn cô thôi mà anh cũng có phản ứng nữa.

Tô Lạc Lạc bị anh vén tóc, tim cô cũng đập nhanh mất hai nhịp, cả không gian bây giờ như thể tràn đầy tim hồng, cô tiếp viên cũng không có, cả nửa phần trước của khoang máy bay xa hoa chỉ có hai người bọn họ và bọn trẻ ngủ say rồi. Long Dạ Tước nương theo phần cổ đẹp đẽ của cô, nhìn ngắm các đường cong xinh đẹp của cô, kéo dài đến vị trí bí ẩn nơi cổ áo, yết hầu quyến rũ của anh lay động hai cái. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 200

21200.

Tô Lạc Lạc cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh đang nhìn mình, cô ngẩng đầu, là gặp ngay một đôi người sâu thẳm trầm lắng như hố đen của đêm đen vậy, tỏa ra sức hấp dẫn sâu đậm, hút lấy ánh nhìn của cô, không thể dời đi được.

Đang ngắm có chút thất thần, bất ngờ, gương mặt tuấn tú của anh ở ngay trước mắt.

Chóp mũi cao của anh gần như chạm vào chóp mũi cô, đôi mi dày của anh chớp chớp, che mất ánh sáng thâm trầm như biển đêm dưới mắt anh.

Tò Lạc Lạc thầm kêu một tiếng nguy hiểm, người đàn ông này chuẩn bị hôn cô hay sao thế? Không được, lúc này các con cũng có ở đây mà!

Tuy cô chắc chắn hai đứa con ngủ say như chú heo con sẽ không tỉnh dậy, nhưng mà, cô sao lại có thể...

Cô vẫn còn chưa kịp nghĩ hết thì đã ngửi thấy mùi vị quyến rũ nồng nhiệt sộc đến, đem theo cái vị hoocmon mãnh liệt đến, đôi môi hơi lạnh của anh ngang tàng sà xuống. Tò Lạc Lạc tròn to mắt, cả người đơ ra, não oang lên, cô vội dùng tay để lên ngực anh, vốn định đẩy anh ra, nhưng phút chốc lại bị anh kéo chặt tay áo, nụ hôn của anh bá đạo dẫn dắt cô, khiến cô ở trong đêm tối yên tĩnh như vậy, ngoài việc nhận lấy nụ hôn của anh thì không còn lựa chọn nào khác.

Đặc biệt đáng ghét là cô còn không phát ra âm thanh cự tuyệt được nữa chứ, nếu làm ồn khiến cho hai nhóc tí ở bên cạnh tỉnh giấc thì danh tiếng của cô coi như xong.

Nụ hôn của Long Dạ Tước đặc biệt trầm lắng, trong cái bá đạo lại có sự ảm áp dịu dàng không cưỡng lại được, não Tò Lạc Lạc quay mòng mòng, lại nảy ra suy nghĩ hơi đáng hờn này nữa chứ.

Anh ta nói trước kia chưa từng có người phụ nữ khác, nhưng cái kỹ năng hôn cao siêu này học từ đâu ra cơ chứ? Anh ta nhất định là có hôn qua người phụ nữ khác rồi, đáng ghét thiệt, dám lừa cô.

Tò Lạc Lạc vì cái suy nghĩ này mà đột nhiên không muốn để anh hôn nữa, cô lấy tay đẩy anh ra, sau đó, anh ta lấy tay giữ lấy phía sau đầu cô, hôn càng sâu hơn.

Tò Lạc Lạc muốn nổi khùng.

Càng giận là cô rõ ràng phải ghét cơ! Tại sao tim cô lại đập nhanh đến thế, như thể thích nụ hôn này mất rồi vậy?

Thậm chí còn có chút mềm nhũn cả người.

Không nên như thế mà!

Cô thừa nhận, anh ta ngoài việc đáng ghét một chút, hoàn toàn tìm không ra nhược điểm gì, nhưng mà, bây giờ cô vẫn chưa thích anh ta mà!

Trong đầu Tò Lạc Lạc là một đồng suy nghĩ, nên khi hôn đều không tập trung gì, bất ngờ, môi dưới của cô bị cắn một cái, cô bị đau mở to mắt ra, liếc anh ta ở cự ly gần, tức chết mà, sao lại cắn cô chứ?

Vì môi dưới bị cắn đau, Tò Lạc Lạc tức khắc giận dữ đẩy anh ra, Long Dạ Tước lại không chịu rời khỏi, mà bàn tay anh lại tiếp tục giữ phía sau đầu cô, trán chạm với cái trán tròn mịn của cô, đôi mắt sâu lắng cuộn cuộn một tầng bão táp, hơi thở nặng nề của anh phả lên mặt cô.

“Bị cắn đau rồi sao?” Long Dạ Tước khàn giọng hỏi nhỏ.

“Anh cắn em làm gì chứ?” Tò Lạc Lạc giận dữ hỏi lại với giọng lí nhí.

“Ai bảo em hôn rồi mà còn không tập trung, khi hôn anh, đầu em đang nghĩ đến người đàn ông khác à?” Long Dạ Tước giận, vừa nãy nhìn thấy cô vừa hôn anh mà còn nghĩ mông lung được, đây đúng là điểm mà một người đàn ông như anh không thể nhìn được.

Tò Lạc Lạc nghe xong, mím chút là cười thành tiếng, cô híp mắt hừ một tiếng nhỏ, “Em còn muốn hỏi anh đấy, kỹ năng hôn tốt đến thế, anh tìm bao nhiêu cô gái để luyện tập rồi thế?”

Long Dạ Tước cảm thấy khó hiểu, cô gái này tự nhiên lại hàm oan cho anh.

“Ngoài em ra anh chưa từng hôn bất cứ người phụ nữ nào.” Câu nói này là Long Dạ Tước chồm đến bên tai cô, nghiêng răng nói ra.

Tò Lạc Lạc không tin anh, đôi mắt to tròn nheo lại toát ra vẻ nhìn không tin tưởng, “Ai mà tin chứ?”

Sự xám xịt trong mắt Long Dạ Tước đổi thành sự bức bối, anh giận đến bóp nhẹ cằm cô, khàn giọng nói sát mặt cô, “Không được nghi ngờ anh.”

Tò Lạc Lạc nhìn thấy biểu hiện bá đạo của anh, cô cảm thấy nói chuyện này nữa cũng không có ý nghĩa gì, cô chỉ cần môi không nói nữa.

Long Dạ Tước thì càng khó chịu bức bối trong lòng hơn, cô ấy không lên tiếng, nghĩa là vẫn còn nghi ngờ anh, anh nheo đôi mắt dài lại, “Em vẫn không tin anh à?”

Tò Lạc Lạc chớp chớp mắt, “Em không có hứng thú gì với quá khứ của anh.”

Long Dạ Tước nắm chặt tay cô, Tò Lạc Lạc bị đau, ngẩng đầu nhìn anh ta, Long Dạ Tước chồm đến bên miệng cô, “Từ đầu chí cuối, anh chỉ hôn qua một người phụ nữ duy nhất là em thôi, kỹ năng hôn của anh tốt, đó là vì em đủ ngọt ngào, khiến anh hôn một cái là không buông ra được.”

Khuôn mặt nhỏ của Tô Lạc Lạc đỏ ửng, tìm cô cứ thế mà tin anh ta luôn, cô chỉ có thể cụp mắt xuống nói, “Em tin anh là được chứ gì.”

Long Dạ Tước hài lòng nhìn cô, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô không buông, cứ thế nắm lấy đùa giỡn, ngón tay cái thô ráp chà sát lên mũi bàn tay cô, Tô Lạc Lạc ngồi yên, nhưng lòng cô lại bị anh ta đùa giỡn bàn tay như thế mà trở nên rộn ràng không yên.

Cô rút tay, không muốn bị anh nắm lại như thế, Long Dạ Tước lại không buông, ánh trắng ngoài cửa chiếu vào, rọi vào khuôn mặt tuần tú bất phàm cao quý của anh, ần ần hiện hiện, cao thâm khó đoán, nhưng lại quyến rũ kinh người.

Tô Lạc Lạc cúi đầu, nhìn bàn tay lớn đang nắm lấy tay cô, thon dài sạch sẽ, thỉnh thoảng lại nắm hết cả bàn tay cô thật chặt, có ý lại vô ý xoa lấy lòng bàn tay cô, cả trái tim Tô Lạc Lạc cứ thế mà loạn nhịp theo.

Cô biết cơ thể mình tê tê một cách kỳ lạ, còn gương mặt dưới ánh trắng đã đỏ ửng cả.

Tô Lạc Lạc cứ thế mà bị anh ta nắm lấy một bàn tay trên đùa, không biết là bao lâu, ánh sáng chiếu rọi vào từ bên ngoài, và vào lúc cô tiếp viên gõ nhẹ vào cửa, cô mới vội rút tay lại, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, không dám nhìn vào mặt anh ta nữa.

Ngũ quan tuần tú của Long Dạ Tước bị ánh sáng kim vàng từ cửa sổ bao trùm lấy, khoảnh khắc này trông tựa như một vị thần vậy, ngay cả cô tiếp viên đang bước vào cũng nhìn anh đến ngây người hết mấy giây.

Nhưng mà cô tiếp viên cũng là người cực biết nhìn sắc mặt, khi cô thấy gương mặt Tô Lạc Lạc đỏ bừng, lại nhìn ánh mắt có vẻ rất hài lòng của Long Dạ Tước, xem ra trước đó đã xảy ra chuyện gì ở đây rồi.

Cô tiếp viên bước đến hỏi họ có muốn uống gì không, lại nhìn sang hai đứa trẻ, chỉ là thay đổi tư thế ngủ, vẫn còn ngủ rất say.

“Chúng ta còn khoảng một tiếng nữa là đến sân bay rồi, Long tiên sinh, ngài có cần kêu hai bạn nhỏ thức dậy không?”

Long Dạ Tước nheo mắt một cái, “Để bọn chúng ngủ thêm một lúc nữa vậy.”

“Được thôi ạ!”

Cô tiếp viên thêm nước cho bọn họ, sau đó rất biết điều rời khỏi, Tô Lạc Lạc bung lấy ly nước uống một ngụm, vừa chuẩn bị bỏ ly xuống khay thì anh ta lập tức đón lấy cái ly của cô, trực tiếp không hề chê bai gì mà uống hết nước.

Tô Lạc Lạc có chút ngại ngùng, anh ta thật sự không hề câu nệ một chút nào luôn.

Mười mấy phút sau, có sự kích thích của ánh mặt trời, hai đứa trẻ ngủ đủ giấc tự mình tỉnh lại, nghe nói sắp hạ cánh rồi, đều hưng phấn hẳn, cô tiếp viên lại chuẩn bị nước cho bọn họ, sắp hạ cánh rồi, bữa sáng cũng chỉ có thể ăn sau khi hạ cánh thôi.

Tô Lạc Lạc thì thấy thấm mệt, cô nghĩ thầm, sau khi đến đảo rồi thì việc đầu tiên cô sẽ làm đó là ngủ một giấc đã đời. Long Dạ Tước đã thuê cả một cái đảo từ mười ngày trước rồi, nửa tháng tiếp sau đây, nơi đây sẽ là nơi ăn chơi giải trí của cả nhà họ. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201

21201.

Sau khi máy bay hạ cánh, xe trung chuyển của đảo đã đến đợi bên cạnh từ sớm rồi, Tô Lạc Lạc không khỏi cảm thấy buồn ngủ, ngồi trên xe, cô bắt đầu ngắm nhìn hàng dừa ở bên đường, phong cảnh xinh đẹp hữu tình, bầu trời xanh trong, cùng với mặt biển xa xa như hai mặt phản chiếu vậy, đẹp tuyệt trần.

Hai đứa nhỏ cũng là lần đầu tiên đến nơi này, thấy biển đã cảm thấy vô cùng thích thú.

Biệt thự khách sạn mà họ ở xây trên bãi cát, có hồ bơi cỡ lớn, trong phòng có thể ngắm nhìn toàn cảnh sắc xanh của trời và biển.

Nhưng Tô Lạc Lạc mệt rồi, cô nhìn Long Dạ Tước và tụi nhỏ nói xong một câu, cô về phòng mình ngủ bù, Long Dạ Tước lần này đem theo rất nhiều vệ sĩ, cũng để trông coi tụi nhỏ, vì vậy, Tô Lạc Lạc rất yên tâm và đi ngủ.

Tinh thần Long Dạ Tước không tệ, thấy hai đứa nhỏ nhảy cẫng lên muốn đi xung quanh chơi, Long Dạ Tước đi theo tụi nhỏ.

Tô Lạc Lạc ngủ được một giấc, vào giờ trưa, cô ngủ thấy mơ mơ màng màng, cảm thấy mép giường bên cạnh bị đè xuống, sau đó, eo của cô bị một đôi tay ôm lấy, Tô Lạc Lạc lập tức tỉnh dậy, hơi thở quen thuộc truyền đến từ sau lưng, khiến cho sự kinh hãi của cô cũng dịu bớt, cơn buồn ngủ của cô vẫn còn nồng, cô nép về một bên còn lại, để khoảng trống còn lại cho người đàn ông sau lưng, Long Dạ Tước nhếch môi khẽ cười, cũng nhích theo, áp sát

vào sau lưng của cô, chiếc mũi cao dọc dừa áp vào cổ của cô lúc này đã ngủ say. Khi Tô Lạc Lạc lần nữa tỉnh giấc thì đã là bốn giờ chiều, cô cúi đầu nhìn xuống, cánh tay trên eo cô vẫn còn ôm rất chặt, cô nhẹ nhàng định thoát khỏi tay người đàn ông để xuống giường, thế nhưng, nhanh như chớp, người đàn ông ôm lại, hơn nữa lần này anh ta dường như đang chìm trong giấc ngủ, và còn sờ soạng lưng tung.

Tô Lạc Lạc ôm ngực, đẩy anh ra có vẻ hơi mạnh tay rồi bước xuống giường.

Long Dạ Tước hé đôi mắt sâu thẳm, con buồn ngủ trong mắt biến mất, thay vào đó là ánh mắt bừng sáng, anh híp mắt nhớ lại cảm giác lúc này ôm cô vào lòng ngủ.

Người phụ nữ này lại không cự tuyệt, đây là mớ đầu tốt.

Tô Lạc Lạc tìm thấy hai đứa nhỏ ở khu vui chơi trẻ em ở kế bên tòa biệt thự, sáu người vệ sinh đứng ở bốn góc khác nhau bảo vệ tụi nhỏ, hai đứa nhỏ chơi rất là vui vẻ, ở cùng với mấy chú vệ sĩ rất là ngoan.

"Mami, ba." Tô Tiểu Hình trượt xuống cầu trượt, mừng rỡ kêu lên.

Tô Lạc Lạc quay đầu lại, ở phía sau không xa mấy, bóng hình thon dài và điển trai của Long Dạ Tước đang bước theo cô đi tới.

Nghĩ đến lúc này anh ôm cô ngủ một giấc, cô liền có chút khó nghĩ. Lần này thời tiết có vẻ tốt, bãi cát nửa đêm không nóng, Long Dạ Tước quyết định đưa tụi nhỏ đi ra bãi cát chơi, Tô Lạc Lạc về phòng, thay áo bơi, quần bơi và kính bơi cho hai tụi nhỏ, còn bản thân cô cũng thay một bộ, thế nhưng, bên dưới cô cột một cái váy cát mỏng, phía trên cũng là áo bơi không hở hang.

Long Dạ Tước chạy chiếc xe tham quan trên bãi cát, đưa hai đứa nhỏ đến bên cạnh bãi biển, khi thấy ngay bãi cát trắng mịn đó, hai đứa nhỏ lập tức chạy đi, vừa chạy vừa reo hò, Tô Lạc Lạc cũng chạy theo và trái tim dâng trào như bản tính của một đứa trẻ vậy, chạy đuổi theo hai đứa nhỏ.

Nước biển ở đây trong xanh và sạch sẽ, không thấy một chút gì bị ô nhiễm cả, bên cạnh bãi cát có ghế nghỉ ngơi, còn một cái là lạnh nữa!

Hai đứa nhỏ đạp lên nước biển, đuổi theo sóng vỗ nô đùa, Long Dạ Tước đi đến bên anh, đề phòng họ có nguy hiểm xảy ra, Tô Lạc Lạc lâu lắm mới thấy đáy biển xanh ngắt, những chú cá xinh đẹp đang ở dưới chân, cảm giác này, tràn ngập hơi thở của tự nhiên.

Thời tiết bây giờ cũng có thể hoàn toàn xuống dưới nước bơi được, Long Dạ Tước mặc cái quần bơi, anh cởi phăng áo sơ mi ném ở bãi cát, sau đó anh ôm hai đứa nhỏ đi về chỗ sâu hơn, Tô Tiểu Sâm ngồi trong lòng của ba, lúc đầu có chút sợ hãi, ôm cô anh thật chặt.

Tiếp theo đó, khi anh đặt cậu bé xuống nước, cậu bé vùng tay vùng chân, chỉ một lúc là học được kiểu bơi cún, làm cho Tô Lạc Lạc và con gái ở trên bờ cười phá lên.

"Anh giỏi thật đó!"

Tô Tiểu Sâm lúc đầu có chút hồi hộp, chơi được một lúc, cậu bé không còn thấy hồi hộp nữa, bơi đi bơi lại quanh chỗ của ba, giống như chú cá con vậy, thân người cao to của Long Dạ Tước đứng đó, mặt nước cũng chỉ tới eo của anh, nhưng đối với cậu bé mà nói, độ sâu này đã khá là thách thức rồi. Tô Tiểu Sâm bơi được một lúc, Long Dạ Tước ôm Tô Tiểu Hình qua, giữa eo của Tô Tiểu Hình để một cái phao bơi nhỏ nhỏ, cô bé không như anh mình, một lúc là có thể học bơi được, thế nhưng, có ba ở bên cạnh, cô bé cũng rất dũng cảm, hai chân nhỏ đạp về phía sau, rất ra dáng bơi lội.

Tô Lạc Lạc thì chẳng nghịch nước, cô bước xuống chỗ mặt nước cao tới đầu gối là quay trở lên, đợi Tô Tiểu Hình cũng nghịch đủ rồi, Long Dạ Tước đưa cô bé trở về.

"Được rồi, ba xuống bơi một lát. Hai đứa ở đây đợi ba nhé, không được đi lung tung đấy nghe chưa?"

"Dạ! Vâng ạ, tụi con nhìn ba bơi." Hai đứa nhỏ lập tức ngoan ngoãn gật đầu.

Long Dạ Tước mỉm cười, chỉ thấy anh đi đến chỗ mặt nước cao đến lòng ngực, anh chìm xuống, mắt tích trên mặt nước biển.

"Không thấy bab rồi, ba ơi ... ba ơi ..." Tô Tiểu Hình hô lên kinh sợ, cô bé lo lắng không ngừng kêu lên.

Trong lòng Tô Lạc Lạc cũng trở nên căng thẳng, tuy rằng cô rất thích biển, nhưng, khi cô vừa thấy mặt nước biển nhìn vào không thấy đáy, cô vẫn có chút sợ sợ, cảm giác thờ không ra hơi. Lúc này, bóng dáng của Long Dạ Tước hình như mất bị nuốt chửng vậy, làm sao mà cô không lo lắng được! Hai phút sau, thấy bóng dáng của Long Dạ Tước đột nhiên bơi ra chỗ nước biển cao mười mấy mét, trên mặt nước biển sóng gợn lăn tăn, nhìn anh như nam nữ nhân ngư cường tráng mạnh mẽ, thân hình khỏe mạnh ở dưới nước.

"Ồ! Ba giỏi quá đi! Khi lớn lên, con cũng sẽ giỏi giống như ba vậy." Tô Tiểu Sâm nắm chặt tay nói.

Ba là thần tượng của cậu bé.

Trái tim của Tô Lạc Lạc cũng không biết lúc nào bị người đàn ông trong nước này hút mất đi, cô thấy một người đàn ông cường tráng đến nỗi như có thể chiến thắng cả biển khơi, sự sùng bái từ trong tận đáy lòng này đột nhiên dâng trào.

Long Dạ Tước bơi được mười mấy phút, thấy bóng dáng anh bơi trở lại, lúc anh từng bước từng bước bước lên bãi cát, sau lưng anh là ánh mặt trời, mái tóc đen ướt nhẹp, những giọt nước rơi từ trên tóc xuống mặt anh, men theo đường viền khuôn mặt anh chảy xuống.

Dưới ánh mặt trời, thân hình to lớn cứng cáp của anh, thể hiện ra vẻ đẹp của phái nam, toát ra khí chất hoang dã.

Tô Lạc Lạc đứng trên bãi cát cảm thấy dòng máu của mình như sắp nổ tung, người đàn ông này có cần sexy vậy không?

Còn hai đứa nhỏ đứng một bên cũng bắt đầu ngồi xuống, kiên nhẫn chơi cát, đang định xây một nhà cát. Long Dạ Tước đi đến bên cạnh Tô Lạc Lạc, thân hình to lớn như áp sát vào, làm cho người phụ nữ nào đấy không mang giày cao gót nhìn như người lùn vậy. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202

21202.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Lạc Lạc có chút đỏ bừng lên, còn lúc này, người đàn ông trầm giọng xuống cười và hỏi, "Có muốn xuống nghịch nước một chút không?"

"Em ư? Em không muốn..." Tô Lạc Lạc thấy nhát gan mà lắc đầu...

"Mami, vui lắm đó! Mami có thể đeo phao vào, để ba bảo vệ mami." Tô Tiểu Hình cũng khuyên mami xuống nước chơi một chút.

Tô Lạc Lạc thật ra cũng muốn xuống chơi, cô thấy bên cạnh có cái phao mà nhân viên lúc này đem tới, cô hít một hơi thật sâu, "Anh sẽ bảo vệ em chứ?"

"Đương nhiên rồi." Long Dạ Tước cười, nắm lấy tay cô, Tô Lạc Lạc muốn lấy phao bơi, nhưng người đàn ông liền lên tiếng, "Em không cần nó đâu."

"A ... Em cần mà, em cần phao bơi!" Tô Lạc Lạc vừa mới nói xong, người cô đã đứng dưới nước biển rồi, ánh mặt trời buổi hoàng hôn làm cho cả bãi cát nhuộm một màu vàng kim, đẹp tuyệt trần, cô bị Long Dạ Tước kéo đến chỗ sâu.

Khi nước biển cao đến eo của cô, cô đã hồi hộp đến nỗi khoắc lấy tay anh, càng đi về chỗ sâu, tay của Tô Lạc Lạc không biết từ lúc nào đã ôm chặt eo của người đàn ông, không còn dám đi về phía trước nữa.

Rất nhanh chóng, nước biển sắp cao qua cổ, cả người Tô Lạc Lạc cũng nổi lên, cô ôm lấy cổ của Long Dạ Tước như vậy, chiếc váy cát mỏng của cô khi vào nước đã không còn tác dụng gì cả, tất cả thân hình cô đều lọt vào mắt của người đàn ông.

Long Dạ Tước không khỏi bị vẻ đẹp trước ngực của cô thu hút, Tô Lạc Lạc lập tức kêu lên cảnh cáo, "Anh nhìn đấy? Không được nhìn lung tung."

Chỉ một giây sau, cô cảm thấy hông của cô bị dùng sức nâng lên, hai chân của cô vòng lấy eo của người đàn ông, vô cùng gọi tình.

Tô Lạc Lạc muốn ngắt đi, cô quay lại nhìn bãi cát theo bản năng, hai đứa con căn bản không có nhìn về phía bên này, mà hai cái đầu nhỏ quay đi, đang rất chăm chú xây nhà cát, khuôn mặt của Tô Lạc Lạc đỏ bừng cả lên, sớm biết vậy sẽ không xuống nước với anh rồi.

"Thử buông anh ra, em sẽ thích hơn đó." Long Dạ Tước không muốn cô như con bạch tuộc quấn lấy anh vậy.

"Không được ... em sợ!" Tô Lạc Lạc nói giọng khá nhỏ.

Long Dạ Tước nắm lấy hai tay của cô, "Đừng lo lắng, anh sẽ giữ lấy em."

Tô Lạc Lạc hơi thả chân ra, sau đó, cô cảm thấy người cô như nổi lên vậy, thần kỳ hết sức.

Miệng của cô nở nụ cười, thấy đôi mắt sâu thẳm của người đàn ông giống như mắt màu biển vậy, cô như có nguồn sức mạnh chống lại sự sợ hãi, Tô Lạc Lạc đưa tay lau nước đi, một con sóng nhỏ vỗ tới, đột nhiên, cả người cô bị sóng đánh đẩy người vào người đàn ông, cô bị hai tay anh ôm lấy thật chặt.

Tô Lạc Lạc cảm nhận được sự cứng cáp của bộ ngực anh, còn những chỗ khác cũng cứng đến đáng sợ, Tô Lạc Lạc mặt đỏ tận mang tai, trợn mắt nhìn anh có chút oán trách.

Long Dạ Tước đương nhiên biết ánh mắt oán trách của cô muốn nói gì, anh cười, "Nếu anh ôm em như vậy mà không có phản ứng gì, vậy anh còn có phải là người đàn ông bình thường không?"

Tô Lạc Lạc hết ý kiến, thân người dán sát vào thân thể nóng bỏng của anh, cô cảm thấy nhiệt độ của nước biển xung quanh để nóng lên, cô e thẹn nói, "Chúng ta quay về đi!"

Long Dạ Tước nắm tay cô, Tô Lạc Lạc lúc sắp lên đến bờ, cô nhìn về phía chỗ đẩy của người đàn ông một cái, cũng may, phía dưới quần anh không

thấy gì cả.

Long Dạ Tước cũng không nói nên được lời nào, người phụ nữ này thích nhìn đến thế sao.

Tiếp sau đó, hai người cùng chơi cát với hai đứa nhỏ, hai đứa nhỏ cũng chơi rất vui, không muốn đi về.

Cho đến trời sắp tối, cả gia đình mới quay lại biệt thự, Tô Lạc Lạc gọi cho hai đứa nhỏ, bữa tối ăn ở một nhà hàng gần đó, có đầu bếp riêng phụ trách chuẩn bị đồ ăn cho họ.

Sau đó vài ngày, họ đi thăm thú những cảnh điểm đẹp ở hòn đảo, nhưng hai đứa nhỏ thích nhất vẫn là bãi cát ở dưới biệt thự.

Chớp mắt họ đã ở trên đảo được một tuần rồi, Tô Lạc Lạc cũng từ sự kích động khi mới đến bình tâm lại, khám phá và thưởng thức vẻ đẹp khác lạ của hòn đảo này.

Ban này, bọn nhỏ đều thả ra cho đi chơi, buổi tối, hai đứa nhỏ bắt đầu trở thành heo con, mệt đến ngủ rất sớm.

Tô Lạc Lạc có chút không ngủ được, cô ngồi ở sofa ở ban công, nhìn về phía mặt trăng tròn vành vạnh ở nơi xa xa, trắng giống hệt như chiếc đĩa ngọc, mặt nước biển phẳng lặn, sâu thẳm, giống như tấm gương to lớn.

Sau lưng, một chuỗi tiếng bước chân đi tới, trong không khí cảm nhận được là không khí vốn chỉ có của người đàn ông đó, Tô Lạc Lạc cũng không quay đầu lại, cô và Long Dạ Tước buổi tối mỗi người ru một đứa đi ngủ, cả ngày nay, cô cũng chơi mệt rồi, vì vậy cô cũng đi ngủ sớm.

Hiếm khi giống buổi tối hôm nay, có thể ngồi ở đây ngắm nhìn cảnh trời đêm, đường chân trời.

Trong không khí, cô người thấy mùi thơm của sâm banh, cô liền nghiêng đầu qua, trên tay Long Dạ Tước đang cầm hai ly sâm banh, đưa cho cô một ly, Tô Lạc Lạc đón lấy, nghĩ đến chuyện uống sâm banh mà xảy ra chuyện, cô thật sự không muốn uống, thế nhưng, phong cảnh như vậy, một ly sâm banh cũng rất thích hợp!

Long Dạ Tước nhẹ nhàng đưa tay chạm thành ly của cô, anh nho nhả lắc nhẹ ly một cái, đưa lên kề đôi môi sexy của anh, Tô Lạc Lạc thấy đáng vẻ anh uống sâm banh, dưới ánh đèn vàng mập mờ, đường nét trên khuôn mặt anh đẹp như tranh vẽ vậy.

Long Dạ Tước thấy chỉ nhìn không uống, anh híp đôi mắt trầm giọng hỏi, "Chúng ta uống theo một cách khác em thấy sao?"

Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, không hiểu cách anh nói là như thế nào!

Chỉ thấy Long Dạ Tước đưa tay lấy ly sâm banh của cô đi, đưa lên miệng anh húp một ngụm, sau đó, cánh tay lực lưỡng của anh ôm lấy cô, Tô Lạc Lạc mở to mắt, đôi môi đỏ hơi mở ra bị người đàn ông bá đạo áp sát xuống.

Rượu sâm banh trong miệng của anh theo cách đó mà mớm vào một cách tình ý, cổ họng của Tô Lạc Lạc bắt đầu dĩ nuốt hết vào.

Nuốt cả vào!

Mặt và tai của Tô Lạc Lạc đỏ cả lên, người đàn ông này quá đáng ghét mà.

Cô đẩy nhẹ anh ra, Long Dạ Tước cười khúc khích nhìn cô, ngắm nhìn đáng vẻ yêu kiều lại có chút hờn dỗi của cô lúc này.

Long Dạ Tước nhìn thấy ánh sáng lấp lánh trên ngực bò bơi, trong lòng lại đột nhiên lại cười đều, anh đột nhiên giờ tay kéo cô đi, Tô Lạc Lạc còn chưa kịp phản ứng, cô cảm thấy thân người đứng không vững, chỉ một giây sau, bùm một tiếng, cô rơi xuống nước rồi.

Ngay sau đó, người đàn ông chìm vào trong nước, ôm chặt lấy người phụ nữ đang hoảng loạn, Tô Lạc Lạc mím chặt đôi môi đỏ mọng, đôi môi nóng bỏng của người đàn ông cũng dán vào, truyền hơi cho cô.

Cả người Tô Lạc Lạc đều được nước bao quanh, thân thể bị người đàn ông ôm chặt trong lòng, đầu cô cảm thấy thiếu oxi, lúc này, giống như sinh vật tham ăn dưới đại dương vậy, bị ép buộc hôn ngược lại đôi môi của người đàn ông, muốn cướp lấy khí oxi từ miệng của anh.

Thế nhưng, nụ hôn như vậy, vừa ngọt ngào vừa tình ý ám muội vô cùng, thật sự làm cho người đàn ông điên cuồng. Cho đến khi người đàn ông đưa tay ôm lấy cô, đưa cô ra khỏi mặt nước, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Lạc Lạc đã đỏ bừng cả lên, việc đầu tiên khi cô tỉnh táo là đắm vào ngực người đàn ông những cái nắm đầm tức giận. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203

Long Dạ Tước mặc kệ cô đắm, lông mi dài và đậm động vài giọt nước mưa, đôi mắt híp chặt ả nước, càng mê người hơn nữa, trên người anh mặt một chiếc áo somi bằng tơ lụa trắng, lúc này đã hoàn toàn ướt đầm, dính sát vào bộ ngực anh, cơ bắp sáu múi của anh vì vậy mà lộ ra ngoài.

Tô Lạc Lạc khi thờ bình thường trở lại, cô mới ý thức được cô đang mặt cái đầm Bohemia, hơn nửa chiếc váy nổi ở trên mặt nước, còn thân người dưới của cô, đầu cô liền bùng nổ một tiếng, cảm giác sắp điên lên mất.

Cánh tay của Long Dạ Tước ôm lấy eo cô, một giây sau, cánh tay khỏe của anh ôm chặt vào, người của Tô Lạc Lạc ngoài ngực ra thì cô trực tiếp áp sát hết vào người anh.

Cảm thấy cô cảm giác được hết thấy.

"Long Dạ Tước, anh còn như vậy, em mặc kệ anh đó." Tô Lạc Lạc ngẩng đầu lên nhìn cảnh cáo với ánh mắt long lanh nước.

Khuôn mặt Long Dạ Tước áp sát vào mặt cô, giọng anh nghẹn ngào, "Lạc Lạc, anh rất khó chịu."

Khi anh nói câu này ra, hơi thở nóng bỏng của anh phả vào khuôn mặt của cô, ám muội mơ màng.

Tô Lạc Lạc hơi mở to mắt, thấy đôi mắt người đàn ông ẩn chứa sự đau khổ, cô liền sững sờ không biết phải làm gì.

Mấy ngày qua, cô thấy anh được anh yêu tội nhỏ, cũng thấy được sự ả áp dịu dàng nhẫn nại của anh, và càng chăm sóc cô nữa, thật ra, trong tận đáy lòng của cô, cũng đã nghĩ chắc chắn ở với người đàn ông này suốt đời rồi, mọi thứ vì tội nhỏ, cô cam tâm.

Nhưng, chỉ có chuyện này, là chuyện cô không thể cho được.

"Long Dạ Tước, anh đi tìm người phụ nữ khác đi! Thiệt đó, em không có ý kiến gì đâu." Tô Lạc Lạc nghiêm túc nói với anh.

Anh đau khổ đến như vậy, cô cũng không bằng lòng, ai cũng bảo đàn ông dễ tình yêu và tình dục phân biệt rất rõ ràng, nếu anh chỉ đơn thuần vì giải quyết nhu cầu của bản thân, cô thật sự không thấy ngoại.

Nói xong, cô tưởng anh đã nghe được câu nói này sẽ rất là vui!

Nào ngờ, trên thực thế, sắc mặt của người đàn ông đột nhiên cương cứng, "Tô Lạc Lạc, em dám nói thế lần nữa, anh sẽ không buông ta em."

Đó gần như là giọng ra lệnh vậy.

Tô Lạc Lạc không khỏi có chút không biết phải làm sao, người đàn ông này rốt cuộc muốn cô phải làm sao chứ?

"Anh nhắc lại một lần nữa, cả đời này, người phụ nữ anh muốn có chỉ có một mình em, em hãy nhớ kỹ lấy." Long Dạ Tước tức giận cắn chặt răng, giận đến nỗi không thả lỏng ra được.

Tô Lạc Lạc bị dọa sợ vài giây, ngay sau đó, nụ hôn trừng phạt của người đàn ông gián xuống, "Ummm..."

Cô không kịp tránh né, bị người đàn ông khóa lấy đôi môi đỏ mọng, lúc này đây, mặt trắng trắng sáng vành vành, bên cạnh là tiếng nước biển, mặt nước của hồ bơi dưới ánh đèn, lấp lánh lán tăn, nụ hôn này dường như càng thêm phần lãng mạn.

Tô Lạc Lạc không hề cự tuyệt, đương nhiên, cũng không chịu phôi phốp, mà rất non nớt, mặc kệ người đàn ông lúc này hôn thật sâu thật sâu vào.

Hôn đến nỗi Tô Lạc Lạc cảm thấy đầu óc cô trống rỗng không muốn nghĩ gì cả, chỉ có hơi thở nồng cháy của anh lan tỏa trong miệng cô.

Tô Lạc Lạc chân mềm nhũn, cả người cô dựa vào người anh, Long Dạ Tước ôm lấy cô, biết được dụ dỗ cô thế nào, cô cũng không chịu, anh chỉ than nhẹ một tiếng, sợ cô ở trong nước quá lâu, sẽ bị cảm lạnh.

Anh đưa tay bế người phụ nữ ướt sũng dậy, từng bước từng bước từ cầu thang bên cạnh bước lên, Tô Lạc Lạc ôm lấy cổ của anh, ý thức cô có chút mơ hồ.

Long Dạ Tước bế cô bước vào phòng tắm trong phòng khách, Tô Lạc Lạc có chút thẹn thùng nói, "Anh đi ra."

Long Dạ Tước đi ra ngoài, anh vào một phòng tắm khác, Tô Lạc Lạc ngâm người trong nước nóng, tâm trạng nhất thời có chút xáo động đến kinh dị, nụ hôn lúc này khắc ghi mãi không mất trong đầu cô.

Từ lần đó trở về sau, khoảng thời gian sau đó, Long Dạ Tước cũng không tiếp tục cho cô những hành động ả thị nữa, nhưng, trong ánh mắt của anh khi nhìn cô, vẫn nét phức tạp sâu thẳm đó, lại thoáng phần ả áp dịu dàng, còn cô ở trên đảo muốn cái gì, muốn mua cái gì, anh đều chấp nhận hết.

Sau cùng, nửa tháng trôi qua, họ trở về nhà, tội nhỏ cũng rất mừng rỡ, đã đem theo rất nhiều đồ chơi về.

Sau khi lên máy bay, công việc của Long Dạ Tước bắt đầu đổ dồn về rất nhiều, anh ở trên máy bay bắt đầu xem tài liệu, dùng ipad xem văn kiện và ký

tên điện tử, Tô Lạc Lạc và tụi nhỏ ngồi bên cạnh, không dám quấy rầy anh.

Máy bay đến nơi vào ngày thứ hai, Long Dạ Tước sợ Tô Lạc Lạc lần này đi chơi mệt rồi, nên đã nhờ ba anh sáng sớm đến sân bay đón hai đứa nhỏ đi, chắc hẳn bên nhà họ Long cũng đã nhớ nhưng lăm rồi, đưa hai đứa nhỏ đi cũng để cho Tô Lạc Lạc có thời gian nghỉ ngơi.

Bây giờ Tô Lạc cũng không ngại nhà họ Long đón tụi nhỏ đi, tụi nhỏ cần tình yêu trọn vẹn, không chỉ tình yêu của ba mẹ, còn có sự yêu thương và quan tâm của người lớn trong nhà, để cho tâm hồn của tụi nhỏ được trưởng thành một cách toàn diện.

Trên đường về biệt thự, Tô Lạc Lạc thấy Long Sở Hùng, cô liền nghĩ đến đứa con khác của ông Dạ Trạch Hạo, cô không khỏi cảm thấy có chút chua xót.

Cô nhẹ nhàng nghiêng đầu qua nhìn người đàn ông bên cạnh mình, trầm nghĩ bụng, nếu một ngày nào đó, thân phận của Dạ Trạch Hạo bại lộ, anh sẽ làm thế nào? Có lẽ anh sẽ rất khó chịu!

Dù sao đi nữa điều đó với mẹ anh là một sự dả kích chí mạng.

Nhưng Dạ Trạch Hạo lại cũng rất tội nghiệp, rõ ràng anh biết ba ruột của mình là ai, nhưng lại không dám đến nhận, trái lại, chỉ có thể nhìn từ xa.

"Anh đưa em về biệt thự, em nghỉ ngơi cho khỏe, buổi tối anh về dẫn em ra ngoài ăn cơm tối."

"Buổi tối em ở nhà ăn chút gì là được rồi, không phải làm phiền anh tới đón em đâu." Tô Lạc Lạc thật sự mệt quá rồi, không muốn đi đâu cả.

"Buổi chiều rồi nói, nói không chừng anh sẽ về ăn tối cùng với em." Long Dạ Tước cũng không biết trước được, nhưng trong lòng anh thì muốn ăn cùng với cô.

Cho dù là ra ngoài ăn hay ở nhà nấu, anh cũng muốn ở cùng với cô.

Tô Lạc Lạc gật gật đầu, đến trước cửa biệt thự, cô vào trong rồi đoàn xe của Long Dạ Tước lập tức quay đầu lại rồi đi.

Tô Lạc Lạc ngồi trên ghế sofa, thời gian cô nhiều đến nỗi cô có thể nghỉ ngơi và thư giãn, cô cầm đồ điều khiển tivi lên, cô muốn xem đài văn nghệ tổng hợp, thả lỏng tâm trạng một chút.

Xem một hồi cô ngủ luôn trên ghế, cô mệt quá rồi, cô cũng không biết mấy giờ nữa, mơ mơ màng màng, cô nghe thấy tiếng gì đó, cô mở mắt ra, người thấy trong không khí phảng phất mùi thơm của cơm.

Tô Lạc Lạc ngăn người ra, thím Lư đến khi nào thế? Cô không biết gì cả.

Tô Lạc Lạc ngồi dậy, muốn đi chào thím Lư một tiếng, vừa bước đến cửa nhà bếp, hai tiếng thím Lư của cô còn chưa kịp bật ra thì đã bị nuốt chửng vào.

Bởi vì người đang nấu ăn trong nhà bếp chẳng phải là thím Lư nào ở đây mà là Long Dạ Tước.

Người anh khoác một chiếc tạp dề màu xám, bên cạnh để một chiếc ipad, màn hình đang mở video dạy cách xào rau như thế nào.

Long Dạ Tước chăm chú xào món rau xào của anh, anh không biết ngoài cửa Tô Lạc Lạc đang nhìn anh, tâm trạng Tô Lạc Lạc lúc này vô cùng phức tạp, người đàn ông này làm bữa tối cho cô ăn sao?

"Anh về khi nào thế?" Tô Lạc Lạc mở miệng hỏi anh.

Long Dạ Tước quay lại nhìn cô một cái, "Tĩnh rồi à, đi đánh răng rửa mặt đi, sắp có cơm rồi đấy." Tô Lạc Lạc thấy dáng người cao lớn của anh, rồi nhìn qua đĩa nguyên liệu ớt xanh hành tây rất đẹp mắt ở bên cạnh, mùi của Tô Lạc Lạc cảm động đến cốt chút cay cay, phút chốc thấy cảm động, cô thật sự rất muốn đứng đằng sau ôm anh một cái. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204

21204.

Nhưng cô đã từ nhà bếp đi ra, cô lên lầu vào đi tắm rửa, hai đứa nhỏ không có ở nhà, thật sự cô cảm thấy có chút không quen lắm!

Lúc cô xuống lầu, chỉ thấy trên bàn đã bày ba món một canh, món xào vô cùng bắt mắt, ngửi mùi thơm trong không khí cũng vô cùng thơm nữa, Long

Dạ Tước cởi chiếc tạp dề ra, áo somi, quần tây đen, đơn giản như rất quý phái.

Ai mà biết đáng về anh khoát miếng tạp dề ở trong nhà bếp xào ra như thế nào chứ? Cho dù là vậy, cũng rất oai phong凛冽.

Tô Lạc Lạc ngồi xuống, ngẩng đầu lên nhìn đôi lông mày co về rất mệt, cô đau lòng nói, "Ăn xong cơm, anh đi tắm một cái, rồi ngủ sớm nhé!"

"Anh không sao." Long Dạ Tước híp mắt cười, trước mặt người phụ nữ nao, có một cách mấy cũng không muốn nói ra.

Nhưng chuyển đi chơi lần này, có lẽ anh cũng mệt lắm rồi! Mỗi ngày anh không ngừng chơi đùa với hai tụi nhỏ với tinh thần tuyệt nhất, buổi tối vẫn còn làm việc, hơn nữa lại còn áp lực từ công việc. Tô Lạc Lạc đổi đến ăn đến hai chén cơm, rửa chén xong cô ôm lấy một cái gối, Long Dạ Tước ăn cơm xong, lại ngồi ở ghế sofa xem tài liệu, Tô Lạc Lạc thật sự đau lòng cho anh, cô pha một ly trà để bên cạnh người anh, ngồi xuống, dựa vào bên cạnh anh, cô nhìn anh cười và nói, "Em có thể xem tài liệu của anh không?"

"Xem đi!" Long Dạ Tước không hề phòng bị cô.

Tô Lạc Lạc đưa lên nhìn nhìn, các báo cáo về các loại số liệu, nhìn có một chút, đầu cô đã lùng bùng, liền để xuống, cô ngẩng lên nhìn Long Dạ Tước, "Anh mau đi ngủ sớm! Ngày mai mới xem."

"Còn một chút thôi, hôm nay anh muốn ngâm mình, em chuẩn bị nước cho anh nhé?" Long Dạ Tước ngẩng đầu lên nhìn cô hỏi.

Tô Lạc Lạc gật gật đầu, "Được, giờ em đi chuẩn bị cho anh."

Long Dạ Tước cười híp mắt, nhìn đáng về càng ngày càng ngoan hiền của người phụ nữ này, cảm giác này không tệ chút nào. Tô Lạc Lạc chuẩn bị nước tắm cho Long Dạ Tước xong, cô trở về trong phòng, cô cầm ipad lên xem, rồi tiểu thuyết cũng không viết tiếp được, có lẽ là do tâm trí cô cũng ổn định! Tô Lạc Lạc xem mấy trang tin giới showbiz, cũng tính xem thử dạo gần đây của Dạ Trạch Hạo thế nào, tin tức mới nhất ngôi sao bình thường sẽ bị lộ ra.

Tô Lạc Lạc xem một hồi, không thấy tin của Dạ Trạch Hạo, nhưng lại thấy của Đôn Doanh, thật không ngờ, đại tiểu thư nhà giàu như cô cũng là con cưng của tin tức giải trí, đây chẳng qua là hình Đôn Doanh đi mua đồ ở một cửa hàng thương hiệu nào đó, vậy mà cũng bị biên tập đem lên trang bìa, đối với những cô thiên kim đại tiểu thư như vậy, đương nhiên đều là những lời ca ngợi hoa lệ rồi, bên cạnh còn có một tấm hình chụp Đôn Doanh rất rõ, ngoài khí chất cao quý thiên kim tiểu thư đã có từ nhỏ của Đôn Doanh, ngũ quan giống nhau hết, cô ta thì lại có phần tự tin hơn người, đầy vẻ kiêu ngạo.

Tô Lạc Lạc nhìn một hồi, nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền nào, tim cô liền thất chặt lại, Long Dạ Tước mặc một bộ đồ nhà màu xám bước vào, anh rõ ràng vừa mới tắm xong.

"Sao... Sao anh còn chưa ngủ?" Tô Lạc Lạc nhìn anh hỏi.

"Anh muốn ngủ với em." Long Dạ Tước nói dứt khoát.

Tô Lạc Lạc nuốt nước miếng vào, "Không được, anh ngủ bên giường của anh đi."

"Anh mất ngủ, ôm em anh mới ngủ được." Long Dạ Tước vừa nói vừa ngồi một bên mép giường của cô, đôi chân dài đưa lên, đặt ngay bên cạnh người cô.

Tô Lạc Lạc muốn nhích người về một bên, cánh tay lực lưỡng của anh ôm lấy, khuôn mặt tuấn tú của anh nép vào ngực cô, anh nhẹ giọng nói, "Đừng cử động, để anh ngủ."

Tô Lạc Lạc lập tức không dám cử động nữa, người đàn ông này hình thành thói quen này không tốt tí nào cả, nếu cứ như thế, sau này anh ta đi ngủ đều phải ôm cô mới ngủ được sao?

Mới có mười mấy phút thôi, lúc Tô Lạc Lạc lại cúi đầu xuống nhìn người đàn ông, nghe hơi thở đều đặn của anh, rõ ràng là đã ngủ say rồi.

Tô Lạc Lạc mặc kệ anh ôm như vậy rồi ngủ, cô cũng khoảng mười giờ mấy, ngáp một tiếng rồi nằm xuống ngủ mất.

Sáng sớm.

Tô Lạc Lạc mở mắt ra, cô giật mình mở mắt ra, vẫn may, áo ngủ của cô không bị rơi, và người cô cũng không có gì lạ thường, chỉ là người đàn ông bên cạnh sao không thấy nữa?

Anh đi đâu rồi?

Tô Lạc Lạc nhìn đồng hồ, tám giờ rồi, dạo này sao cô lại ham ngủ như thế? Không lẽ chênh lệch múi giờ chưa về lại bình thường sao? Tô Lạc Lạc mau xuống giường, tắm gội xong đi xuống dưới nhà, trong nhà bếp lại nghe thấy tiếng động, Tô Lạc Lạc đi vào trong xem, chỉ thấy Long Dạ Tước mặc một bộ đồ thể thao màu xám, trên cổ còn treo một chiếc khăn lông sau khi tập xong, anh đang cầm ipad xem cái gì đó, còn bên cạnh anh, là một nồi cháo hải sản nấu bằng lửa nhỏ, hương thơm lan tỏa khắp nhà.

Tô Lạc Lạc lại ngẩn ngơ vài giây, oán trách nói. "Sao anh không gọi em dậy!"

"Anh thấy em ngủ say như vậy, không dám đánh thức em dậy." Long Dạ Tước nhếch miệng cười, anh cầm muỗng khuấy nồi một cách khá là chuyên

nghiệp, sau đó nhìn về phía cô, "Nhanh lên, sắp được ăn rồi."

Tô Lạc Lạc nghe câu này xong, mặt cô hơi đỏ lên, câu nói này, giống như câu mà cô hay nói với tụi nhỏ vậy, còn người đàn ông này rõ ràng xem cô như con nít vậy!

Cô đi đến trước bàn ăn, rót một ly nước uống, sau đó, cô lại nghĩ về tụi nhỏ một chút, sau lưng, Long Dạ Tước đã hai tay bưng nồi cháo nóng hổi ra, Tô Lạc Lạc lập tức chủ động lấy hai cái chén ra.

Ăn sáng xong, Long Dạ Tước đột nhiên nhìn cô, "Đêm nay anh có một buổi tiệc doanh nghiệp, em có muốn xuất hiện với tư cách bạn gái anh không?"

Tô Lạc Lạc đang ăn, cô ngẩng lên nhìn anh, "Em có thể đi không?"

"Em là bạn gái anh, đương nhiên là được."

"Có vui không?" Tô Lạc Lạc đột nhiên nghĩ đến, buổi tiệc có thể là chuyện vô cùng chán chường và tẻ nhạt.

"Ồ đó khoảng nửa tiếng là về." Long Dạ Tước cũng suy nghĩ đến việc cô không thích những cỗ như vậy.

"Được! Em đi." Tô Lạc Lạc cuối xuống ăn cháo tiếp, trong lòng cảm thấy tình nguyện.

Người đàn ông này đã vì cô mà làm rất nhiều chuyện, cô có thể làm chuyện gì đó cho anh, cũng xem như trả ân tình cho anh.

Long Dạ Tước vẫn còn bận công chuyện, thế nhưng, anh ở nhà, trợ lý của anh đưa văn kiện từ công ty đến cho anh, cũng đến nhà lấy.

Tô Lạc Lạc chọn một hai cuốn sách ra phòng khách ở lầu ba xem, đọc sách trong yên lặng, giết thời gian, đợi đến tối nay, cô cùng Long Dạ Tước tham gia buổi tiệc tối.

Lúc này, ở một biệt thự hào hoa khác, người con gái ngồi ở phòng khách đầy hoa ở lầu hai, cô đang gọi điện cho ai đó, xác định một chuyện.

"Tối nay, Long Dạ Tước chắc chắn tham gia chứ!"

"Có, anh ấy có trong danh sách."

"Được rồi! Cảm ơn nhiều!"

Người con gái gọi điện thoại là người có ngoại hình giống hệt Tô Lạc Lạc, chỉ là trong mắt cô lộ thần thái tự tin và giữa đôi mắt toát ra sự cao ngạo, đây là điều mà Tô Lạc Lạc không thể có được. Đơn Doanh nhếch môi cười, mấy ngày nay, cô không ngừng dò thám hành tung của Long Dạ Tước, đều không tìm được anh, tối nay khó khăn lắm anh mới tham gia buổi tiệc này rồi, như vậy, cô nhất định phải trang điểm thật đẹp, để cho anh sáng mắt ra, bỏ qua người bạn gái của anh một bên và nhìn cô. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 205

21205.

Khoảng mười bảy giờ tối, sau khi Tô Lạc Lạc gọi điện cho tụi nhỏ xong, nhìn thấy Long Dạ Tước bước ra từ trong phòng đọc sách, anh nhìn qua đồng hồ trên tay rồi nhìn người phụ nữ trên sofa nói, "Chúng ta phải xuất phát rồi."

Tô Lạc Lạc biết rằng, tối nay cô đi tham gia tiệc tối thì phải trang điểm một chút, vậy mới xứng với thân phận địa vị trong giới thượng gia của anh, cô gặt gặt đầu, hai hôm nay, cô ngủ cũng đủ rồi, một khuôn mặt tròn như trứng gà càng toát ra vẻ mê người, có thêm chút lười nhát yêu kiều.

Long Dạ Tước trước khi đưa Tô Lạc Lạc ra ngoài, anh đưa tay nắm lấy tay cô, Tô Lạc Lạc rút về, Long Dạ Tước vẫn bá đạo nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau thật chặt.

"Em có phải con nít con nôi đây, tại sao anh lại nắm tay em chặt như vậy?" Tô Lạc Lạc liền thấy lạ hỏi.

Long Dạ Tước nói mà không quay đầu lại, "Thích vậy, không tại sao hết."

Tô Lạc Lạc cười lên không thành tiếng, Long Dạ Tước quay đầu lại, liền nhìn thấy cô với dáng vẻ đang cười, sao nực cười bên môi của cô lại có chút cười nhạt vậy.

Tô Lạc Lạc phùng má bên, Long Dạ Tước kêu cô đợi một lát, anh đi tới nhà xe đổi một chiếc chìa khóa xe, lần này, anh lái chiếc ô tô màu xanh sẫm, rất ngầu và bá đạo, giống như con báo đen đang đợi sẵn mỗi, tạo hình vô cùng ngầu.

Long Dạ Tước thay cô mở cánh cửa xe, Tô Lạc Lạc ngồi vào xong, anh giúp cô đóng cửa rồi bước những bước lớn đến chỗ ghế lái chính, anh cầm vô lăng điều khiển rất có khí chất, đề máy và ra khỏi cửa lớn.

Trợ lý của Long Dạ Tước đã giúp Tô Lạc Lạc hen một cửa hàng cao cấp, Long Dạ Tước đưa cô đi vào trong, nhân viên phục vụ tiếp đãi nhiệt tình, chỉ là, quản lý thấy cô gái vừa đi vào, cô hơi sùng sờ.

Mười mấy phút trước, cô vừa dẫn một tiểu thư đi một mình vào trong rồi, đây ai cô gái giả mạo có khuôn mặt tương tự hay sao?

Quản lý nhìn một cái, Tô Lạc Lạc không phải Đơn Doanh, hơn nữa tên cô đặt phòng là họ Tô, quản lý liền bỏ qua suy nghĩ không đáng có, nhiệt tình chào hỏi. "Cô Tô, xin mời qua bên này." Long Dạ Tước ngồi một bên trong phòng nghỉ ngơi, được nhân viên phục vụ chiều đãi, Tô Lạc Lạc đi vào phòng lễ phục ở lầu hai, quản lý đang hỏi cô thích màu gì, yêu cầu về kiểu dáng ra sau, rồi ra lệnh cho nhân viên phục vụ bên cạnh nhanh chóng chọn một bộ lễ phục thích hợp cho cô, Tô Lạc Lạc ngồi trên ghế sofa.

Trên tay nhân viên phục vụ cầm rất nhiều bộ đồ khác nhau, từ kiểu dáng nhưng màu lễ phục vẫn không nổi, quản lý cầm một bộ lễ phục đậm ngắn màu hồng phấn cho cô xem thử.

Tô Lạc Lạc vừa nhìn đã thấy chiếc đầm ngắn tinh tế đó, cô cũng rất thích, sau khi cô mặc thử, quyết định lấy bộ này.

Mất thẩm mỹ của quản lý thật không tệ, cô ta chỉ liếc nhẹ qua là chọn cái phù hợp nhất cho cô, người Tô Lạc Lạc toát ra khí chất giản dị dễ thương, không thích hợp đồ gọi cảm và thành thực, những kiểu đó chỉ che đi vẻ đẹp vốn có của cô mà thôi. Còn cái đầm lễ phục ngắn xuống này, tựa như đã nâng khí chất đặc biệt của cô lên, Tô Lạc Lạc cũng rất thích, sau đó là trang điểm và làm tóc, Tô Lạc Lạc có khí chất ngọt ngào xinh đẹp, mái tóc xoông dài bồng bềnh của cô chột sau gáy, tạo cảm giác một vẻ đẹp bình bông, còn trước trán, bên tai, rơi xuống vài lọn óc xoắn nhỏ, kết hợp với một đôi bông tai kim cương, trên cổ cũng đeo một sợi dây chuyền cốt giản đơn, cô tay là một chiếc vòng kim cương tinh tế và trên ngón tay là một chiếc nhẫn hồng ngọc màu hạt lựu.

Chỉ sửa soạn đơn giản nhưng chỗ nào cũng rất tinh tế như vậy, khiến cho cô nên xinh đẹp thu hút ánh nhìn, quản lý thán thán thở, cô gái này giống tiểu thư nhà họ Đơn đến chín phần, khi trang điểm cũng có vẻ đẹp không thua gì tiểu thư Đơn Doanh một chút nào.

Chỉ là một người có vẻ đẹp chiêm đoạt, một người có vẻ đẹp thoải mái, giống như vẻ dịu dàng của trân châu vậy.

Tô Lạc Lạc bước từng bước xuống dưới lầu, Long Dạ Tước vừa từ phòng chờ bước ra để nhận cuộc điện thoại, anh quay lại nhìn lên cầu thang điều khắc hoa đó, người con gái chậm rãi bước xuống, những điều anh tính dặn dò thuộc hạ trong điện thoại, trong phút chốc đều quên sạch sẽ.

Cho đến khi trợ lý từ đầu dây bên kia gọi với về vợ và truyền tới, "Long tổng, anh vừa nói gì vậy?"

Long Dạ Tước đáp lại một câu đơn giản, "Không có gì." Sau đó, anh tắt điện thoại đi, toàn tâm toàn ý ngắm nhìn người phụ nữ đang đi về phía anh.

Không ngờ người phụ nữ của anh lại xinh đẹp hơn người như vậy, hoàn toàn khiến cho vẻ đẹp bình thường của cô được phóng lớn lên gấp mười lần.

Tô Lạc Lạc dưới ánh mắt nồng cháy của Long Dạ Tước, mặt của cô liền đỏ lên yêu kiều, giống như son phấn thiên nhiên tô điểm thêm, càng làm cho vẻ đẹp của cô say đắm lòng người.

"Đừng nhìn nữa mà, em ngại lắm." Tô Lạc Lạc lên tiếng hờn dỗi.

Long Dạ Tước không khỏi cười khê, "Không lẽ anh ngắm nhìn người phụ nữ của anh lại sai sao?"

Tô Lạc Lạc ngẩng đầu lên trừng anh một cái. "Ai là người phụ nữ của anh."

"Em." Long Dạ Tước chỉ thẳng vào cô.

Tô Lạc Lạc lúc này không nói gì được nữa, Long Dạ Tước nhìn thời gian, "Chúng ta phải đi thôi." Long Dạ Tước nắm tay cô ra cửa, Tô Lạc Lạc tay cầm một cái túi xách nhỏ khảm kim cương lấp lánh, trong đó đựng điện thoại và một cây son của cô, Tô Lạc Lạc ngồi vào trong xe, Long Dạ Tước không nhịn được lại nhìn cô thêm vài lần, dưới ánh đèn đường huyền quang đầy màu sắc đó, toàn thân cô bao phủ một vẻ đẹp mộng lung khó tả.

Người phụ nữ này thật khiến anh nhìn mãi cũng không cảm thấy không nhìn đủ cả.

"Tối nay em rất đẹp." Long Dạ Tước híp mắt lại, khen ngợi.

Tô Lạc Lạc thấy trong lòng có chút ngọt ngào, ai cũng không chê lời khen ngợi của người khác cả.

Tô Lạc Lạc tự nhiên đáp lại một câu, "Tin rằng buổi tiệc tối nay, chắc chắn sẽ có người phụ nữ khác đẹp hơn đợi anh ngắm."

Long Dạ Tước nghe xong, dừng dừng nói. "Trong mắt anh, em đã là đẹp nhất rồi."

Tô Lạc Lạc không nghĩ rằng người đàn ông này lại nói những ra lời ngọt ngào như vậy, cũng không tỏ ra mặt, nhưng trong lòng sự ngọt ngào đó lại thắng

hoa lên một cấp mới.

Xe của Long Dạ Tước đi tới phía trước, còn hội trường buổi tiệc, ở trong một sảnh hào hoa của khách sạn bảy sao, Long Dạ Tước sau khi để Tô Lạc Lạc xuống xe xong, anh hơi cong cô tay lên, ánh mắt nhìn cô tỏ ý cô hãy nắm lấy. Tô Lạc Lạc mỉm cười, đưa cánh tay thon của cô khoác lấy cánh tay cô của cô, bước vào trong sảnh với anh, thân phận của Long Dạ Tước đã sớm không cần kiểm tra an toàn rồi, chỉ tính riêng anh là thái tử gia của nhà họ Long, tổng giám đốc tập đoàn Long Thị đã đủ làm cho toàn bộ bữa tiệc trong thành phố không thể đỡ được.

Tuy rằng Tô Lạc Lạc trước đây từng tham gia với Dạ Trạch Hạo, nhưng giờ đây, cô vẫn cảm thấy hồi hộp, bởi vì trong lòng cô cũng còn cảm thấy không hòa hợp được.

Bước vào trong sảnh buổi tiệc, chỉ thấy tụ tập những người thượng lưu, toàn cảnh xa hoa của giới thượng lưu, đàn ông mặt mũi phúc giầy da, cười nói trò chuyện vui vẻ, còn phụ nữ, hoặc là sang trọng, hoặc là gợi cảm, hoặc là nho nhã đi thêm người đàn ông bên cạnh, nhỏ nhẹ nói chuyện cười đùa với họ.

Long Dạ Tước lấy một ly sâm banh từ một phục vụ viên đưa cô Tô Lạc Lạc, anh thì lấy một ly rượu vang đỏ, nhìn cô nói, "Theo anh đi chào hỏi phía tổ thức." Tô Lạc Lạc gật đầu, chủ bữa tiệc hôm nay là người đứng hàng đầu vô cùng nổi tiếng trong giới thương gia, cũng là chủ tịch của hội doanh nghiệp, họ Dương, ông đã ngoài sáu mươi rồi, ông nhìn thấy Long Dạ Tước đi tới, vô cùng vui vẻ, "Dạ Tước, tới đây, nào! Sao lại đi cùng với Đơn tiểu thư thế này!" Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206

21206.

Nụ cười trên mặt của Tô Lạc Lạc có chút ngượng, cô ta đâu phải là Đơn tiểu thư gì đâu?

Long Dạ Tước nhanh chóng hoá giải trường hợp ngại ngùng này, đôi tay mạnh khoẻ của anh ta ôm qua người con gái bên cạnh, nhìn sang chủ tịch Dương giới thiệu, "Đây là bạn gái của cháu, cô ta họ Tô."

Ngay lập tức chủ tịch Dương đẩy lên cặp mắt kính cao độ của ông ta, sau khi nhìn kỹ lại, nhưng vẫn còn chút ngạc nhiên, nhưng khẩu khí đã thay đổi rồi, "Ồ! Bác đúng là già rồi mắt bị lão hoá, quả nhiên nhận lầm người, tiểu thư Tô, xin lỗi nhé!"

Tô Lạc Lạc liền lắc đầu cười, "Không sao."

"Hai người đúng là quá giống nhau rồi, bác nhất thời không nhận ra, tiểu thư Tô cũng rất xinh đẹp đó!"

"Cám ơn lời khen ngợi." Tô Lạc Lạc cười nhẹ trả lời.

"Dạ Tước, mấy hôm trước, bác còn uống trà trò chuyện với cha của cháu, đang nói đến cháu, đúng là trẻ tuổi tài giỏi đó!"

"Cám ơn lời khen của bác Dương, hôm nay có cơ hội đến đây, cũng là vinh hạnh của cháu."

"Dẫn theo tiểu thư Tô, ăn uống no say, trải qua một đêm vui vẻ nhé." Chủ tịch Dương nói xong, vỗ vào vai của anh ta, "Bác đi tiếp đãi các bạn già khác."

Long Dạ Tước gật đầu, nghiêng đầu qua nhìn Tô Lạc Lạc, thần thái của Tô Lạc Lạc có chút thất thần.

"Sao vậy?" Long Dạ Tước giọng trầm hỏi.

"Không có gì." Tô Lạc Lạc nhếch môi lắc đầu cười, cô ta chỉ là có chút buồn bực khi bị người khác nhận lầm người thôi.

Khách mời của hôm nay hơn trăm người, chia thành trên dưới hai tầng, tuy ý giao lưu hoạt động, mà giờ đây, đứng trước một lan can được điều khiển trên tầng hai, một cô gái mặc trên người một chiếc đầm dạ hội, cử chỉ nho nhã cầm trên tay ly rượu vang đỏ, nhìn vào đôi trai tài gái sắc đang nắm tay dưới lầu, cô ta đồ kị híp lại đôi mắt.

Long Dạ Tước đã đến, hơn nữa anh ta còn dẫn theo bạn gái đó có gương mặt giống với cô ta, nhưng mà, dù cho đêm nay cô gái này ăn mặc cũng không thua kém, cô ta cũng không sợ, cô ta đã điều tra được bối cảnh của cô gái này rồi.

Tên là Tô Lạc Lạc, một vô danh tiểu tốt, một cô gái vô cùng bình thường.

Chẳng qua chỉ là giống với cô ta, nhưng trên người cô ta đang mặc đều là những hàng hiệu thật, nhưng mà, sự cao quý trên người cô ta biểu lộ ra, đều là giả vờ, đều là giả đó.

Nếu như không có sự dẫn dắt của Long Dạ Tước, cô ta rõ ràng không có tư cách bước vào những buổi tiệc sang trọng như thế này.

Bạn thân của Đơn Doanh bước đến bên cạnh cô ta, cô ta cũng nhìn thấy Tô Lạc Lạc, trên khoé môi nhếch lên biểu cảm muốn xem trò hay, “Cô ta đúng là đến đây rồi, tiểu Doanh, giờ thì phải xem cậu như thế nào đó.”

Đơn Doanh nghĩ đến bản thân lập tức phải kế thừa vị trí của ba, nếu như trong thời điểm này có thể đeo bám được gia tộc hào môn như Long Dạ Tước, nói không chừng sau này cô ta có thể dẫn theo gia tộc bước đến vị trí cao hơn, khiến cho ba tự hào vì cô ta.

Dù sao trong nhà chỉ có một đứa con là cô ta, tương lai của gia tộc vẫn cần đến chỗ dựa, mà Long Dạ Tước, chính là người chọn lựa thích hợp.

Đặc biệt là phụ nữ hiện nay bên cạnh anh ta có gương mặt giống với cô ta như vậy, thử hỏi người đàn ông nào không đam mê sự mới mẻ chứ?

Nói không chừng anh ta đã thấy chán đối với đứa con gái bên cạnh anh ta.

Hôm nay Đơn Doanh có mấy người bạn thân đến ủng hộ đó, họ đang chuẩn bị đợi khi Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc tách ra, Đơn Doanh mới thừa cơ tìm cơ hội trò chuyện với Long Dạ Tước.

Mà cơ hội này, Tô Lạc Lạc rất nhanh đã có thể tạo ra cho cô ta, bởi vì cô đúng thật là có chút khấn trương, cho nên rất cần đi vệ sinh rồi.

Cô kéo Long Dạ Tước đứng bên cạnh, nhích bên tai anh ta nói, “Em muốn đi vệ sinh.”

Giống như Long Dạ Tước đã nhìn thấy điểm này của cô, trên môi đang nhếch cười, Tô Lạc Lạc nhìn thấy anh ta vẫn còn cười, cô bước đến phía trước, dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn vào anh ta, sau đó, cô mới hỏi nhân viên phục vụ hướng đi của phòng vệ sinh.

Cũng ngay khi đó, Đơn Doanh dưới sự ủng hộ của mấy người bạn, bước sang hướng của Long Dạ Tước, Long Dạ Tước đang trò chuyện với mấy người bạn trong kinh doanh, ánh mắt nóng bỏng của Đơn Doanh chăm chú nhìn vào anh ta, nhìn vào gương mặt tuấn tú đang trò chuyện vui vẻ của anh ta, khí chất trưởng thành có sức hấp dẫn, đúng là sự thu hút chí mạng đối với phụ nữ đó.

Không chỉ Đơn Doanh say đắm nhìn vào anh ta, đến nỗi những bạn thân bên cạnh cô ta, cũng đều lén lén nhìn sang hướng của Long Dạ Tước, liếc mắt đưa tình, cũng khát vọng có được cái nhìn của người đàn ông này.

Dù sao tình nghĩa bạn bè hiện nay họ đối với Đơn Doanh, đều là xây dựng trên mặt tiền bạc cao thấp và lợi ích có được, không phải thật lòng, ai mà không muốn trở thành thiếu phu nhân của tập đoàn Long thị chứ?

“Một lát nữa đây tớ một cái.” Đơn Doanh nói bên cạnh.

Người con gái đó gật đầu, khi Đơn Doanh bước gần đến bên cạnh của Long Dạ Tước, người con gái bên cạnh cô ta cố tình đẩy cô ta một cái, Đơn Doanh cũng bởi vì cái đẩy này, người cô ta liền trực tiếp ập sang Long Dạ Tước, cô ta còn phát ra một tiếng hô.

“Á.....”

Long Dạ Tước là một quý ông lịch sự, đương nhiên sẽ không vì có người đụng qua đây mà né tránh, anh ta đưa tay ra đỡ lại đứa con gái xém tí nữa đã đụng đến trước ngực, mà giờ đây, Đơn Doanh ngược lên gương mặt vô cùng giống với Tô Lạc Lạc, lộ ra một chút ít hoảng hốt nhìn vào anh ta.

“Xin lỗi..... Tôi có đụng trúng anh không!” Đôi mắt sáng long lanh của Đơn Doanh nhìn vào anh ta.

Về mặt tuấn tú của Long Dạ Tước có chút căng, đồng tử rõ ràng có chút thu chặt lại, nhìn kỹ vào Đơn Doanh, đúng là giống với Tô Lạc Lạc không khác một chút nào, nhưng mà, đôi mắt này tuyệt đối không thuộc về Tô Lạc Lạc, đôi mắt này tràn đầy dã tâm và tâm tư, còn có sự tự giao thân khiến cho Long Dạ Tước phát chán.

Bên cạnh của anh ta, luôn vây quanh một vòng lại một vòng những đứa con gái như vậy, anh ta sớm đã buồn chán.

Sau khi Long Dạ Tước đỡ lấy cô ta, anh ta liền rút tay về, sau khi Đơn Doanh đứng vững, trên mặt nhấp nháy sự vui mừng ngạc nhiên, “Anh Long, lại gặp mặt với anh rồi, xem ra chúng ta đúng là có duyên đó, tôi xin tự giới thiệu, tôi họ Đơn, tên Doanh.”

Gương mặt kiêu ngạo và lạnh lùng của Long Dạ Tước, nhìn sang cô ta gật đầu một cái.

Đơn Doanh không muốn sớm như vậy kết thúc chủ đề trò chuyện, cô ta vội vàng hiếu kỳ hỏi, “Anh Long, đêm nay anh không có dẫn theo bạn nữ sao?”

“Có.” Long Dạ Tước trả lời một câu, nghiêng đầu qua nhìn cô ta, nghe được giọng nói của Đơn Doanh, giống với giọng nói của Tô Lạc Lạc, điều này khiến anh ta có chút nghi ngờ, Tô Lạc Lạc và cô ta, có phải là quan hệ chị em song sinh hay không.

Đơn Doanh giả vờ nhìn qua nhìn lại, “Sao tôi không thấy vậy!”

“Cô ta đi vệ sinh rồi.” Long Dạ Tước trả lời một tiếng.

Đơn Doanh cắn vào môi, cô ta vốn dĩ đứng bên cạnh của Long Dạ Tước, mà nhân viên phục vụ bên cạnh không cẩn thận dẫm trên chiếc đầm của một

khách mời nữ, anh ta vội vàng lui bước, nhưng một bước này, lại đụng trúng Đôn Doanh, hầu như cả con người của Đôn Doanh lại ập vào trong lòng của Long Dạ Tước.

Cũng chính thời điểm đó, đang đứng trong đám đông không xa đó, Tô Lạc Lạc đang bước sang hướng của Long Dạ Tước, khi ngẩng đầu lên, cô ta đúng lúc nhìn thấy cảnh này, nhưng mà, nhân viên phục vụ đó sau khi xin lỗi liền nhanh chóng rời đi, cô ta không nhìn thấy.

Tô Lạc Lạc sững sờ đứng nơi không xa đó, dù có khách bước ngang trước mặt cô ta, nhưng mà, cô ta lại nhìn rất rõ, trong lòng của Long Dạ Tước, giờ đây đang có một dáng người nhỏ bé ôm lại anh ta, Long Dạ Tước đang cúi đầu nhìn cô ta. Trái tim của Tô Lạc Lạc dùng sức giật mạnh một cái. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207

21207.

Ngay lúc này, cô gái đó từ trong lòng của Long Dạ Tước lui lại vài bước, quay đầu không biết nhìn gì, đồng tử mắt của Tô Lạc Lạc mở to ra mấy phần, đó là Đôn Doanh người có gương mặt giống cô ta, cô ta tối nay cũng đến, cả người mặc bộ đầm dạ hội màu đen, rất là gợi cảm và mê hoặc.

Tô Lạc Lạc nhìn qua Long Dạ Tước, nhìn thấy ánh mắt của Long Dạ Tước nghi hoặc trên khuôn mặt của Đôn Doanh, ánh mắt có một chút phức tạp khó hiểu.

Tô Lạc Lạc hướng theo bước chân của anh ta, lúc này dừng lại rồi, trong lòng cô như có một cây kim cực nhỏ, nhẹ nhàng mà găm vào trong lòng ngực, không đau lắm, lại làm ngực cô thấy khó chịu.

Cô ta không biết vì sao, ở trước mặt của Đôn Doanh, cô chính là có một loại cảm giác tự ti.

Tinh thần của Tô Lạc Lạc đứng đờ ra, đúng lúc bị Long Dạ Tước nhìn thấy trong đám người, khi nhìn thấy cô đứng đó không động đậy, đôi mắt âm trầm, anh nhanh chóng từ bên cạnh Đôn Doanh rời đi, nhanh chân đi về phía cô.

Tô Lạc Lạc phát giác anh ta đang đi qua, cô ta cũng không biết tinh thần không đúng này ở đâu ra nữa, cô quay đầu hướng đến chỗ ít người đi, dường như muốn tránh mặt anh ta.

“Lạc Lạc!” Phía sau, Long Dạ Tước giọng trầm gọi cô.

Tô Lạc Lạc không muốn để ý anh ta, cô một mạch đi vào sảnh ăn tự chọn, cô tìm thấy một vị trí gần cửa sổ tự mình ngồi xuống, Long Dạ Tước đi đến bên cạnh cô, nhìn thấy cô chống cằm, khuôn mặt nhỏ ngược sang bên ngoài cửa sổ, một biểu hiện giận dữ, anh ta đột nhiên có chút vui, vừa có chút lo lắng.

Vui là, người con gái này cuối cùng cũng biết ghen với anh ta, mà lo lắng là, vừa rồi hình ảnh Đôn Doanh đụng vào trong lòng anh ta bị cô ấy thấy rồi, cô sẽ đa nghi.

“Anh tại sao không đi kiểm vị tiểu thư nhà giàu đó, theo tôi làm gì?” Lời mà Tô Lạc Lạc nói ra, quả nhiên rất chua chát, đến bản thân cô cũng sốc mấy giây.

Long Dạ Tước kéo một chiếc ghế bên cạnh cô ta ngồi xuống, híp mắt nhìn cô ta, “Bạn nữ đi cùng anh là ai, anh còn phân biệt không ra sao.”

Tô Lạc Lạc tiếp tục không màng đến anh ta, hừ một tiếng, “Nói chung tối nay có người nhận nhầm tôi trở thành Đôn tiểu thư, đúng lúc, anh và Đôn tiểu thư thật sự ở cùng nhau, mới danh chính ngôn thuận là một đôi.”

Long Dạ Tước không ngờ đến cô đã ăn một quả ghen lại nồng đến vậy, anh nhanh chóng đưa khuôn mặt ra nói, “Em vừa rồi nhìn thấy đều là sự hiểu lầm thôi, là có người phục vụ đụng vào cô ta, cô ta mới đụng vào anh thôi.”

Tô Lạc Lạc đúng thật là không thấy được chuyện xảy ra trước đó, lúc cô nhìn thấy, Đôn Doanh đã ôm lấy anh rồi.

“Em nghĩ anh cũng rất thích bị cô ta ôm rồi, ánh mắt của anh nhìn cô ta không hề chớp một cái.” Tô Lạc Lạc tiếp tục gân cổ lên mà oán niệm. Long Dạ Tước nháy nháy mắt, anh ta có nhìn Đôn Doanh lâu vậy sao? Nhưng mà chỉ có bản thân anh ta biết, anh ta tại sao lại nhìn Đôn Doanh, là vì anh muốn chứng minh một chút nghi ngờ trong lòng, anh than một hơi nói, “Anh nhìn cô ta, là vì anh đang nghĩ một chuyện, anh đang nghĩ, em và cô ta có phải là chị em sinh đôi.”

Tô Lạc Lạc sắc mặt có chút sốc, lúc quay đầu nhìn Long Dạ Tước, tinh thần cô ta đã không còn giận dữ rồi, “Anh tại sao lại nghĩ như vậy?” “Vì hai người rất giống nhau, anh và em ở chung lâu vậy, đối với tướng mạo của em đã thuộc hết, mà thế giới này lại có người giống hệt như vậy, cũng không thể

giống đến âm thanh, chiều cao, mà còn tuổi tác đều rất giống, bình thường người ta giống nhau, chỉ là khuôn mặt ngũ quan thôi, mà hai người, là bề ngoài và âm thanh đều giống hết.”

Tô Lạc Lạc lắc đầu, kiên định nói, “Không thể nào, em đã tra qua dữ liệu nhà họ Đôn, bọn họ chỉ có cô con gái độc nhất là Đôn Doanh.”

Long Dạ Tước chỉ cảm thấy cô quá đơn thuần, chỉ thấy bề ngoài sao có thể chứng minh điểm này? Cho dù bọn họ đã từng có con gái, không lẽ trong tư liệu của bọn họ sẽ hiển thị sao?

“Nếu như em muốn, bữa nào anh để Đôn lão gia và phu nhân gặp em, thì biết em có phải là con gái của họ không.” Long Dạ Tước đồng ý giúp cô ta tìm kiếm thân phận.

Cả đời này Tô Lạc Lạc đều mang danh phận con gái riêng mà sống đến giờ, lúc này, cô thật sự đối với nhận người thân có chút ám ảnh, hơn nữa, cô đang nghĩ, năm đó mẹ nuôi là nhận nuôi bản thân sao? Cho dù bản thân và nhà họ Đôn có quan hệ, vậy lỡ như lại là con riêng của nhà họ Đôn thì sao?

Tô Lạc Lạc đã không muốn lần nữa chịu cảnh bị người khác chỉ bảo mà sống, lúc này, cô thoát ly nhà họ Tô, đã là nhẹ hết cả người, cô không muốn lần nữa có cái loại cảm giác lo lắng sợ hãi, cảm giác thân phận bị chất vấn.

Lỡ như cuộc sống của cô lại bị đảo lộn nữa thì sao?

“Không cần.” Tô Lạc Lạc lắc đầu.

Mà chính ngay lúc này, chỉ thấy từ trong cửa sảnh có mấy thân hình gọi cảm mê người bước vào, với Đôn Doanh đi đầu, bọn họ đến bên này ăn tiệc tự chọn, Tô Lạc Lạc chính diện đối mặt cửa chính, cùng lúc Đôn Doanh đi vào, ánh mắt trực tiếp đụng vào nhau.

Tô Lạc Lạc mỗi lần nhìn Đôn Doanh đều có cảm giác kinh ngạc, tại vì giống đến làm cô ta nghi ngờ.

Mà Đôn Doanh đối với Tô Lạc Lạc giống cô ta ở điểm này, chỉ có bài xích và đáng ghét, ai cũng muốn trở thành người độc nhất vô nhị, ai lại muốn có người mô phỏng lại vẻ đẹp của cô ta chứ?

Long Dạ Tước không hề phát hiện Đôn Doanh đến, anh ta giọng trầm mà nói với Tô Lạc Lạc, “Đói chưa, có muốn ăn gì đó không?”

Tô Lạc Lạc không muốn cùng Đôn Doanh ở cùng một chỗ, cô ta lắc đầu nói, “Em không đói, chúng ta ra ngoài đi.”

Long Dạ Tước lúc đó mới phát hiện ánh mắt cô nhìn sang hướng kế bên, có chút sáng láng, ánh mắt anh quét qua, đúng lúc cùng ánh mắt cười ý của Đôn Doanh nhìn qua đụng phải, Đôn Doanh lập tức tỏ ra nhiệt tình, vẫy tay với anh, “Anh Long, có muốn ăn chút gì không, ăn cùng chúng tôi á!”

“Không cần đâu.” Long Dạ Tước mở miệng từ chối, anh ta đứng dậy, vươn tay với Tô Lạc Lạc, ả ý muốn cô ta nắm qua, Tô Lạc Lạc sốc một chút, bàn tay ngọc ngà đặt vào lòng bàn tay anh ta, ngay lập tức bị anh ta nắm chặt, Tô Lạc Lạc cảm thấy kế bên có một đôi mắt sắc bén nhìn vào cô ta, không cần nhìn, cũng biết là ai!

Thật ra cô ta nhìn qua là biết, cô Đôn Doanh này cũng có ý đối với Long Dạ Tước, cô ta không nhìn bên đó, theo Long Dạ Tước ra ngoài.

Sau lưng, Đôn Doanh nhìn thân hình Tô Lạc Lạc và Long Dạ Tước rời khỏi, nụ cười trên mặt cô ta biến mất, mà thay vào đó là một khối bức tức, bằng cái gì Tô Lạc Lạc được Long Dạ Tước yêu thích, cô ta có khuôn mặt giống như đúc, lại khiến anh ấy lạnh lùng như vậy?

“Đôn Doanh, mình cá gan mà suy đoán, cậu đừng tức giận á! Mình cảm thấy người con gái đó giống như là chị em sinh đôi của cậu vậy đó, hai người quả thật rất giống.”

“Im miệng! Ai nói chúng tôi giống nhau, giống chỗ nào? Đến cô ta cũng dám so với tôi sao?” Đôn Doanh biểu cảm chê bai.

Người con gái này lập tức cười ngượng một tiếng, giải thích nói, “Mình chỉ là suy đoán thôi! Cậu đừng tức giận chứ!”

“Sau này không được phép so sánh mình với cô ta, mình sắp tiếp nhận công ty của ba mình rồi, mình là đại tiểu thư của tập đoàn Đôn thị, cô ta là một người vô danh tiểu tốt làm sao mà so được?” “Đúng, sao mà so được với cậu? Chẳng qua là trước một bước được Long Dạ Tước để ý thôi! Nói không chừng, cảm giác tươi mới không còn nữa, trực tiếp bị đá ra.” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 208

Tuy là Đơn Doanh muốn chị em kể bên đầu im miệng, nhưng mà trong lòng cô lại cũng nảy sinh một sự hiếu kỳ, cái thế giới này sao lại có người giống cô ta như vậy? Không lẽ thật sự trên thế giới này cô ta còn có chị em khác sao?

Nếu đúng là vậy, vậy cô ta nhất định không hoan nghênh, thậm chí là thấy ghét, cô ta mới không muốn để bất kỳ người nào về nhà họ Đơn giành thân phận của cô ta! Bây giờ, cô ta là viên ngọc trên tay duy nhất của nhà họ Đơn.

Tô Lạc Lạc theo Long Dạ Tước ra ngoài, tâm trạng của Tô Lạc Lạc vẫn còn buồn buồn, mười mấy phút sau, Long Dạ Tước quyết định dẫn cô ta rời khỏi, cùng bên chủ trì chào hỏi xong, Long Dạ Tước dắt cô ta trực tiếp đi ra sảnh hội.

Ngồi trong chiếc siêu xe, thời gian mới bảy giờ, vốn dĩ có thể trong buổi tiệc ăn com tối rồi, nhưng bây giờ Long Dạ Tước quyết định đưa cô ra ngoài ăn.

Trong lòng Tô Lạc Lạc rất chán nản, không biết từ đâu ra.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, sau này Đơn Doanh có thể xuất hiện trong buổi tiệc nào, anh sẽ không đi, cũng không dẫn em đi.” Long Dạ Tước an ủi cô.

Tô Lạc Lạc chớp chớp mắt, nhìn anh ta, “Anh nói có khi nào em là con gái của Đơn gia không? Nếu như em là con của bọn họ, em tại sao lại bị bỏ rơi?”

Về điểm này, Long Dạ Tước cũng không dám tùy ý đoán mò, có lẽ năm đó xảy ra một chút chuyện li kì, bây giờ không dễ tưởng tượng được.

“Có lẽ em không phải.” Long Dạ Tước cản trở cô ta nghĩ lộn xộn.

“Ăn xong com tối em muốn làm gì? Không để gì hai đứa nhóc không ở bên cạnh em, em muốn thư giãn một chút không?”

“Chúng ta đi xem phim thì thế nào? Em sau khi sinh bọn chúng, rất lâu rồi chưa đi đến rạp chiếu phim thật sự mà xem một bộ phim” Tô Lạc Lạc thật sự rất muốn đi xem một bộ phim.

“Được, ăn com xong, anh cùng em đi xem” Long Dạ Tước đồng ý với cô ta.

Ngay gần đó tìm một nhà hàng ăn com xong, Tô Lạc Lạc trên mạng đặt trước hai tấm vé chín giờ rưỡi, ăn xong com đúng lúc có thể kịp đến nơi.

Mong chờ một lát nữa có thể xem phim rồi, tâm trạng của Tô Lạc Lạc cũng thư giãn không ít.

Ăn com xong, hơn tám giờ bốn mươi, Long Dạ Tước để xe dừng ở bên đường, dự định cùng cô tản bộ đi vào một khu mua sắm lớn, rạp chiếu phim chính là trên lầu khu mua sắm.

Lúc qua đường, Tô Lạc Lạc tỉ mỉ phát hiện, Long Dạ Tước từ bên trái đổi sang bên phải của cô ta, trong lòng của cô ta mạnh mẽ mà cảm động mấy giây, thì ra anh đặt bản thân ở phía bên xe đến, có ý là động tác bảo vệ, khiến trong lòng cô ấm áp.

Đi vào quảng trường khu mua sắm, người rất nhiều và đông đúc, Long Dạ Tước nắm chặt tay cô ta, không để cô ta bị va vào, hơn nữa, thêm vào đó tối nay cô ta thật là xinh đẹp, kể bên vẫn có một số kẻ háo sắc cứ nhìn chằm chằm vào cô ta, tối nay Tô Lạc Lạc cũng đặc biệt thanh lịch.

Cô chưa bao giờ mặc như thế này, giống như là công chúa vậy di chuyển trong nhóm người! Cái loại trình độ thu hút ánh nhìn, vô tình lại tưởng nhầm cô ta là ngôi sao nữa, trở thành điểm sáng trong nhóm người.

Long Dạ Tước tự nhiên cũng là tiêu điểm của con gái, vì vậy, Tô Lạc Lạc có chút chán nản, lần sau cùng anh ta đi xem phim, vẫn là mặc đơn điệu chút tốt hơn, cô ta không thích phong cách quá phô trương.

Lúc hai người đến được rạp phim, đứng giờ vào rạp, Tô Lạc Lạc lấy hai tấm vé, đồng thời, lại ở trước quầy, mua một túi bắp rang, cô quay đầu hỏi Long Dạ Tước muốn uống gì, anh ta muốn uống nước suối, Tô Lạc Lạc thích uống trà sữa.

Long Dạ Tước thay cô cầm một thùng nhỏ bắp rang, cầm qua nước suối, anh ta mặc trên người một bộ áo vest đứng trong nhóm người, cũng rất đặc biệt mà bắt mắt, hơn nữa còn có người nhận ra anh ta, nhỏ tiếng mà kinh ngạc hô hoán.

Nhưng cho dù ở trường hợp như thế này nhận ra anh ta là người giàu nhất, việc có thể làm, cũng chỉ có thể là kích động một chút, vì trên người Long Dạ Tước có khí chất người lạ đến gần rất mạnh mẽ, chỉ cần ánh mắt của anh quét qua, mấy người khách đều lo lắng không chịu được.

Đi vào trong hội trường đang mở đèn của rạp phim, Tô Lạc Lạc tìm thấy vị trí ngồi của hai người, đây là một bộ phim khoa học viễn tưởng lớn, cái tâm trạng tuổi thanh xuân kích động của Tô Lạc Lạc đã lâu không tuân trào lên, sau khi cô ta ngồi xuống, để trà sữa ở trên ghế ngồi, sau đó, lấy kính 3d đeo vào. Cô ta nhìn sang người đàn ông kế bên, mắt kính 3d vốn dĩ giống mắt kính mát vậy, làm người đàn ông kế bên nhìn đẹp trai không chịu được, dưới ánh đèn vàng, người đàn ông này thật sự đẹp hơn hẳn nam nhân vật chính trong phim, ngũ quan điều khắc, viền mặt sắc bén, nếu như anh đi làm ngôi sao, không còn đến lượt cho người đàn ông khác.

Cho dù anh ta không làm ngôi sao, với sự thu hút của anh ta, sớm đã ném những trai non ra ngoài đường.

Tô Lạc Lạc một bên nghĩ, một bên tức cười, cô ta làm gì vậy? Đối với nhan sắc của anh ta chiêm ngưỡng thưởng thức, cô ta không có việc gì vì sao cứ nhìn chằm chằm bên ngoài của anh chứ?

Long Dạ Tước cũng quay đầu nhìn cô ta, người phụ nữ bé nhỏ này hôm nay có cảm giác rất đẹp, đeo mắt kính lại có chút mùi vị tuyệt vời, Tô Lạc Lạc trong tay vừa lấy một hạt bắp rang, Long Dạ Tước bắt lấy cổ tay cô ta, cứng rắn mà cướp lấy hạt bắp rang trong tay cô ta để ăn.

Bên má của Tô Lạc Lạc có chút ửng hồng, ngón tay cô còn lưu lại hơi ấm của người đàn ông, mà lúc này, bàn tay lớn của người đàn ông cầm một hạt bắp rang đút vào miệng cô ta, chặn trước đôi môi của cô, Tô Lạc Lạc chỉ còn cách bị ép mở miệng ra ăn.

Mà phim đã cũng bắt đầu chiếu rồi.

Ánh đèn đã tối, trực tiếp là bắt đầu chiếu, không khí hồi hộp bắt đầu dâng lên, vừa bắt đầu chính là màu đen của cảnh tượng truy sát.

Tô Lạc Lạc nuốt nước miếng, hồi hộp lên, cô cũng không ăn nữa, ôm lấy thùng bắp rang vào trong lòng ngực, nắm đấm nắm chặt.

Long Dạ Tước cảm nhận được sự hồi hộp của cô, anh ta vốn dĩ có thân hình cao to, anh ta mở ra tay chặn giữa hai người, vươn cánh tay ra, vòng qua sau đầu cô ta, để Tô Lạc Lạc dựa lưng vào trong vòng vai của anh.

Tô Lạc Lạc cũng không có từ chối, bờ ngực ấm áp của Long Dạ Tước có cảm giác an toàn hơn cả ghế dựa, Long Dạ Tước cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên tóc của cô ta, hiển nhiên, anh đối với tình tiết phim chút hứng thú cũng không.

Tô Lạc Lạc cũng từ trong phim rút ra tinh thần, cô ta nhẹ nhàng mà cảm nhận nụ hôn ấm áp của người đàn ông, còn có mùi hương thanh thoát trên người của anh ta, lòng cô ta có chút nóng lên.

Cô ta nghiêng đầu qua, phát hiện những cặp tình nhân kẻ bên, cũng đều đang chú tâm xem phim, Tô Lạc Lạc an phận mà không động đậy, nhưng mà, trong lòng lại lộ ra một chút ngọt ngào.

Tô Lạc Lạc khát rồi, cô nhẹ nhàng vâng vẫy một chút, ngồi thẳng lưng lên, cầm lấy trà sữa uống một ngụm, sau đó, cô ta nhất thời ảm lòng mà đưa qua cho người đàn ông, nhỏ tiếng hỏi, “Anh muốn uống không?”

Long Dạ Tước đối với nước uống ngọt, vẫn là không có hứng thú, nhưng mà, nếu như cô ta đã uống qua, vậy thì, ý nghĩa lại khác lắm rồi.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng uống một ngụm, Tô Lạc Lạc nhìn thấy anh ta ngậm lấy ống hút, da đầu cô ta thấy tê tê, lúc này, hai người không phải là gián tiếp hôn nhau sao?

Tô Lạc Lạc đột nhiên đang nghĩ, cô cần phải chùi ống hút, trong lúc có cách nghĩ như vậy, cảm giác trên đầu có đôi mắt đang nhìn cô ta, trong lòng cô ta run một cái, bên tai vọng lại tiếng người đàn ông có chút không vui, “Làm sao rồi? Chê bai à?” Tô Lạc Lạc có chút bị kích mà nghĩ, sao dám? Cô ta nhanh chóng uống lại lần trà sữa. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209

21209.

Vốn dĩ Tô Lạc Lạc còn đang nghĩ xem một bộ phim hay, nhưng mà, khổ nỗi khí thế của người đàn ông bên cạnh quá lớn, luôn ảnh hưởng đến cô, mà trong rạp chiếu phim, tim cô cũng bị làm đến rối loạn.

Người đàn ông này không phải giật bắp rang của cô thì là giật trà sữa, rất đáng ghét.

Bước ra rạp chiếu phim, đã hơn mười một giờ đêm, ban đêm của đầu tháng tám, trên bầu trời đầy ngôi sao, mà thời điểm đó, đời sống đêm trong thành phố này mới bắt đầu nhộn nhịp lên, ánh đèn nhấp nháy trên tuyến đường, hầu như ngập tràn sự mãnh liệt và hơi sắc mờ ám.

Tô Lạc Lạc thấy đã tối như vậy rồi, cô nói với người đàn ông bên cạnh, “Chúng ta về thôi!”

“Anh có chút đói, cùng anh đi ăn.” Long Dạ Tước cúi đầu mở miệng nói.

Tô Lạc Lạc ngạc nhiên một lát, cô thì không có ý kiến gì, “Được đó! Chúng ta đi đâu ăn?”

Đời sống thường ngày của Long Dạ Tước, chính là luôn luôn ra vào những nhà hàng cao cấp, cho nên, giờ này nhà hàng cao cấp nào có bán thức ăn đêm, anh ta là rõ nhất.

Giờ đây trong nhà hàng khách ăn không nhiều lắm, chỉ có mấy bàn thôi, nhưng mà, những nhân viên ở đây không có thể hiện là chán nản, vẫn phục vụ rất nhiệt tình chu đáo.

Tô Lạc Lạc gọi một món chè, một ly trà hoa, nhưng người đàn ông đối diện lại gọi một phần bít tết và rượu vang đỏ, Tô Lạc Lạc biết ban đêm anh ta không có ăn nhiều, cuối cùng Long Dạ Tước còn gọi một phần yến cho Tô Lạc Lạc đang ngồi bên cạnh.

Từ cửa sổ nhìn sang bên ngoài, vẫn còn mờ đèn sáng chung, vẫn còn ngập tràn ánh đèn rực rỡ, một cảnh sắc xa hoa rực rỡ.

Trong nhà hàng đang vang lên âm nhạc êm dịu, cực kỳ có tình cảm, rượu vang đỏ được mang lên bàn trước, Long Dạ Tước rót cho cô nửa ly, anh ta nho nhả nâng ly rượu lên nhẹ nhàng chạm ly với cô, “Cùng anh uống một ly.”

Tô Lạc Lạc có chút khó xử, chỉ có thể nâng ly lên uống, không biết có phải vì hoàn cảnh như thế này khiến cho con người thấy lười biếng, hay là hoàn cảnh này khiến người cảm thấy quá tuyệt vời.

Tô Lạc Lạc cảm thấy mùi vị của rượu đỏ cũng cực kỳ ngọt ngào, món ăn của Long Dạ Tước được bung lên, Tô Lạc Lạc ăn phần của bản thân, chỉ nhìn thấy bộ dạng dùng dao nĩa của người đàn ông đối diện, cực kỳ giống một quý ông trong quý tộc, thành thực khiến người say mê.

Anh ta cắt một miếng nhỏ bít tết non đưa đến bên cạnh miệng của cô ta, Tô Lạc Lạc ngờ ngác mấy giây, cô lắc đầu không muốn ăn, nhưng mà, đôi mắt híp lại của người đàn ông, giống như có chút không được vui.

Tô Lạc Lạc chỉ còn cách há miệng ăn vào, đang thưởng thức, cũng nướng rất ngon đó, không dai cũng không sống lắm.

Nhìn thấy cô ngoan ngoãn ăn vào, Long Dạ Tước mới cắt một miếng nhỏ đưa vào miệng ăn, Tô Lạc Lạc ăn yến của cô, có khi lại ngắm cách ăn của người đàn ông ngồi đối diện, cảm thấy cũng khá sượng mắt thiệt.

“Khi nào mới đón những đứa nhỏ quay về?” Tô Lạc Lạc có chút nhớ con rồi.

“Cho con chơi thêm mấy ngày nữa.” Long Dạ Tước không muốn như vậy, anh ta hy vọng con cái có thể chơi nhiều với ông bà nội, đứa con và người nhà xây dựng một tình cảm tốt, sau này việc anh lấy cô sẽ không có nhiều phiền phức.

Tô Lạc Lạc chỉ có thể gật đầu, sau khi im lặng ăn hết những thức ăn của mình, đã hơn mười hai giờ đêm.

Tô Lạc Lạc theo Long Dạ Tước bước xuống lầu, bước đến bên cạnh xe của anh ta, bên cạnh có một công viên nhỏ, nơi đây rất yên tĩnh, Long Dạ Tước nói với cô

, “Cùng anh đi dạo.”

Tô Lạc Lạc ngẩng người ra, không biết vì sao, cô cảm thấy đêm nay có chút điên cuồng, người đàn ông này có chút điên cuồng, vậy thì cô điên cùng anh ta thôi!

Đêm nay Tô Lạc Lạc mặc một chiếc đầm dạ hội, dưới ánh đèn đường, giống như một yêu tinh tinh ranh trong khu rừng vậy, trên người tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng, ánh mắt của Long Dạ Tước có khi lọt trên người của cô, sự nóng bỏng trong ánh mắt không thể giấu đi được.

Bước chân nhẹ nhàng của Tô Lạc Lạc trong ánh mắt của người đàn ông này, có chút không được tự nhiên, chỉ có những điều tốt đẹp của cô ta, cứ như thế này xuất hiện trước mặt của anh ta, trái tim cô ta không tập trung cứ như vậy bước đi, nhưng không biết dưới chân lại có một bậc thềm, cô không cẩn thận, cả con người liền ngã về phía trước.

“Á...” Cô ta hô lên tiếng ngạc nhiên, khi nói thì chậm, khi làm thì nhanh, cô ta cảm thấy có một cánh tay khỏe mạnh đang từ phía sau ôm đến, ôm lại con người đang ngã về phía trước của cô ta, cô ta nghiêng người một cái, thì rơi vào vòng ngực mạnh khỏe, gương mặt của cô ta đụng đến có chút đỏ lên.

“Em không sao chứ!” Giọng nói trầm ấm của người đàn ông từ trên đầu truyền đến.

Tô Lạc Lạc sợ hãi mất hết nửa phần hồn vía, lúc này nếu như anh ta không kéo lại cô ta, cô ta nhất định té đến khó coi, cô ta lắc đầu, sau đó hung dữ nhìn vào bậc thềm bên cạnh, ai lại ở đây làm một bậc thềm chứ!

Tô Lạc Lạc đập lên bậc thềm, nhưng bàn tay đã bị người đàn ông đó nắm chặt lại, trong lòng Tô Lạc Lạc thấy ảm áp, cảm thấy cảm giác sợ hãi lúc này trong giây lát đã biến mất.

Hai người đi đến một con đường vắng vẻ yên tĩnh, nơi đây có những cây cao to, che lại con đường lớn bên cạnh, biểu hiện có chút u ám đáng sợ, nếu như một mình Tô Lạc Lạc ban đêm đi trên con đường như thế này, cô ta nhất định sẽ sợ hãi đến chết.

Nhưng mà, hôm nay có người đàn ông này ở đây, cô ta lại cảm thấy rất an toàn, cô ta nghĩ, có anh ta ở đây, chắc chắn sẽ không gặp được chuyện nguy hiểm gì. Nhưng mà, suy nghĩ này của cô ta vừa mới buông xuống, đột nhiên trước mặt bước qua hai người đàn ông, nhìn vào họ cũng không giống như tân bộ, bước chân có chút gấp, nhưng mà Tô Lạc Lạc nghe thấy phía sau cũng có tiếng bước chân, cô ta nghiêng đầu qua, phía sau người có hai người đàn ông chặn lại, trời ơi! Chẳng lẽ gặp được du côn sao?

Cô ta ngay lập tức nắm chặt lại cánh tay của Long Dạ Tước, khẩn trương nhìn sang anh ta, chỉ nhìn thấy vẻ mặt tuần tú của Long Dạ Tước có chút sa sầm, anh ta nhìn chằm chằm vào hai người đàn ông đứng phía trước, trái tim của Tô Lạc Lạc nhảy lên, nhỏ tiếng hỏi, “Phải làm sao đây?”

Long Dạ Tước đột nhiên đẩy Tô Lạc Lạc sang một bên, an ủi cô ta, “Đừng lo, có anh ở đây?”

Nhưng bốn người đàn ông đó rõ ràng biết được họ đã ý thức được có nguy hiểm, ngay lập tức họ rút cây dao sáng bóng ra, bên trong có một người cầm đầu lạnh lùng uy hiếp nói với Long Dạ Tước, “Biết điều thì, mang ví tiền, điện thoại, thẻ ngân hàng của hai người toàn bộ giao ra, không thôi, hờ hớ! Sẽ cho hai người biết tay.”

Long Dạ Tước lạnh lùng cười một tiếng, “Các người là cùng nhau lên, hay là đấu một mình đây?”

Tô Lạc Lạc nhìn thấy trong tay của họ đều cầm một con dao phát sáng, trái tim đột nhiên dồn đến tận khoe mắt, cô ta hét lên với những người đó, “Chúng tôi không có tiền, các người đi đi, không thôi, tôi sẽ la lên đó!”

“Cô dám la lên, chúng tôi lập tức đâm chết hai người.” Người cầm đầu hung hăng uy hiếp.

Long Dạ Tước an ủi vỗ vào tay của Tô Lạc Lạc, “Em đứng qua một bên.”

“Long Dạ Tước, đừng mà, họ có dao đó.” Giờ đây trái tim của Tô Lạc Lạc, vô cùng lo lắng cho anh ta, cô ta thà cùng anh ta chạy trốn, cũng không muốn đánh nhau với những người này.

“Tin anh đi.” Long Dạ Tước cảm giác được sự lo lắng của cô ta, trong nội tâm của anh ta cũng khá miễn nguyện đó. “Đại ca, đừng phí thời gian nữa, em thấy người đàn ông này rất giàu có, cướp đi mới nói.” Một du côn trong đó, vừa nhìn thấy trên người của Long Dạ Tước tràn đầy những khí thế của người đàn ông thành đạt, nói không chừng là một phú hào, tuyệt đối không thể tha được. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210

21210.

Người đàn ông đứng đầu nghe lời đàn em, nhanh chóng múa dao đâm qua Long Dạ Tước, Tô Lạc Lạc một tiếng la kinh hãi, đôi chân dài có sức của Long Dạ Tước đá mạnh một cái, đá bay con dao trên tay người đàn ông, mà một giây sau, với tốc độ như cuồng phong, làm người đàn ông bay sang một bên.

“Lạc Lạc, đứng ở một bên đợi anh.” Long Dạ Tước không hi vọng cô ta bị thương.

Tô Lạc Lạc nhanh chóng lùi về phía ngoài hai mét, nhìn Long Dạ Tước một mình chống địch ba người kia, lần trước lúc cô bị bắt cóc, đã thấy qua năng lực của người đàn ông này rồi, lúc này, cô ta lần nữa được chiêm ngưỡng, chỉ là cảm giác lo lắng bất an, thật sự rất khó chịu.

Long Dạ Tước với một địch bốn, khi anh đánh nhau, cơ thể cứng rắn, thủ đoạn cũng rất cay độc, hai kẻ vô lại dưới nắm đấm của anh ta, trực tiếp che lấy ngực nằm gục xuống đất không dậy được. Thật sự rất giống nam nhân vật chính trong cảnh đánh võ dưới ống kính phim ảnh vừa rồi, còn hấp dẫn tuyệt vời hơn, Tô Lạc Lạc lúc này bớt lo lắng rồi, cô bắt đầu xem trò vui khi xem bọn vô lại bị giáo huấn, mà mấy tên vô lại nào có biết, chẳng qua là tùy tiện kiếm mục tiêu, lại lợi hại đến vậy, thật sự là rất xui xẻo mà.

Long Dạ Tước ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn vô lại biến mất rồi khỏi, Tô Lạc Lạc nhanh chóng lên phía trước kiểm tra anh ta, “Anh không bị thương chứ! Có bị thương chỗ nào không?”

Long Dạ Tước ánh mắt vừa mới còn lạnh giá, lúc này rơi trên khuôn mặt cô ta, lập tức thu hồi, mà thay thế vào một nụ cười nhẹ nhàng, “Không sao.”

Tô Lạc Lạc vẫn là không yên tâm, trước phía ngực của anh ta, xem xem cánh tay, muốn xem có bị dao rạch bị thương hay không.

Long Dạ Tước thấy khuôn mặt nghiêm túc của cô, đột nhiên, một luồng xung động trào lên, anh mạnh mẽ mà móc vào sau đầu cô ta, Tô Lạc Lạc vẫn chưa phản ứng qua, đôi môi mỏng ấm áp của người đàn ông đóng sầm lại, “Ồ...”

Lúc này, bốn phương không người là chỗ tốt, để người đàn ông chiếm lợi ích rất tốt.

Tô Lạc Lạc bị hôn đến đầu óc trống rỗng, lưỡi môi đều bị người đàn ông này hôn đến tê tái, mấy phút sau, khuôn mặt của cô ta đỏ hết, cô thấy phiền não mà đẩy anh một cái, “Đừng có như vậy.”

Long Dạ Tước có chút ý định chưa hết mà cười lên, “Quan tâm anh như vậy? Có phải bắt đầu yêu anh rồi?”

Tô Lạc Lạc thấy anh ta vẫn có tâm trạng mà vui đùa, cô bất giác giẫm vào chân một cái, “Ai yêu anh chứ, anh đừng nghĩ nhiều, chỉ là không muốn anh bị thương, không muốn mỗi ngày phải băng bó cho anh.”

Nói thì như vậy, nhưng mà trong lòng cô ta, lại không phải nghĩ như vậy.

Long Dạ Tước nghe cô ta nói những lời không thật lòng này, có chút giận mà gõ lên đầu cô, “Con gái, thật là hay dối lòng.”

Bên má Tô Lạc Lạc cứ đỏ lên, có một loại ái ngại bị anh vạch trần, cô phồng má nói, “Em mới không có.”

“Được rồi! Về thôi!” Long Dạ Tước nắm lấy tay cô ta, đi về hướng để xe.

Tô Lạc Lạc cũng cảm thấy có chút mệt, chẳng qua, đêm nay cũng tính là có ý nghĩa đặc biệt.

Long Dạ Tước dắt cô đến kế bên xe, Tô Lạc Lạc ngồi vào ghế lái phụ, nhất thời lại quên cài dây an toàn, Long Dạ Tước đột nhiên choàng người qua, Tô Lạc Lạc tưởng là anh ta còn muốn làm gì đối với cô ta, tính phòng bị của cô ta né đầu qua một bên.

Mà lúc này, Long Dạ Tước lướt ngang qua cô, giúp cô cài dây an toàn lại, Tô Lạc Lạc mới hoảng hồn lại, bên má lại bắt gặp nóng lên. Lúc Long Dạ Tước rút tay, lòng bàn tay bắt gặp ấm áp mà lướt qua mặt cô ta, cảm thấy vừa mềm vừa nóng, làm cho quần tây của anh bắt gặp chặt lại, đối với người phụ nữ này, tính nhẩn nại của anh ta càng ngày càng thật lười, anh ta không biết có thể nhịn đến lúc nào, đợi đến lúc không chịu nổi nữa, chính là lúc anh ta sẽ ăn cô ta sạch sẽ.

Long Dạ Tước khởi động xe, siêu xe kêu lên hướng về phía trước, trực chỉ về hướng biệt thự mà đi, trên đường, Long Dạ Tước mở một chút nhạc nhẹ, Tô Lạc Lạc nhìn đèn neon, lại bắt gặp mà bị thôi miên ngủ quên rồi.

Long Dạ Tước ở kế bên nhovn miệng cười, tốc độ xe không chế lại, bây giờ đúng nửa đêm, trên đường cũng không có người, xe của anh ta ổn định chạy về phía trước, không làm thức giấc người phụ nữ kế bên.

Nửa tiếng sau, về đến biệt thự, dừng xe lại, Long Dạ Tước nhìn người phụ nữ đang ngủ rất ngon lành kế bên, anh ta nhất thời chưa xuống xe, anh cởi dây an toàn, nghiêng người qua, cẩn thận nhích đến trước mặt cô ấy, dưới ánh trăng ngắm nhìn cô tùy thích.

Tuy nhiên, anh cũng không nhẫn tâm để cô ngủ lâu như vậy được, đối với cột sống không tốt, Long Dạ Tước mở cửa ngồi ghế phụ ra, anh mở dây an toàn của Tô Lạc Lạc, đôi tay vòng qua người cô, để ngang mà ôm cô lên.

Tô Lạc Lạc mơ mơ hồ hồ, hình như là biết bị anh ôm, cô đang say nồng trong giấc ngủ, cũng không có cự tuyệt, để cho Long Dạ Tước ôm vào trong biệt thự, Long Dạ Tước đi thẳng lên lầu hai, lúc này, Tô Lạc Lạc trong mơ nói mơ màng thành tiếng, “Em muốn ngủ giường của mình.”

Long Dạ Tước có chút buồn cười, đã mệt đến như vậy rồi, vẫn còn ý thức ngủ chỗ nào, anh đẩy cửa phòng cô ra, đem cô đặt lên giường, Tô Lạc Lạc nhẹ nhàng mở mắt ra, nhìn thấy đang ở phòng của mình, cô lập tức giống như yên tâm rồi, nghiêng người ngủ luôn rồi.

Nhưng mà, cô lại không biết, đây là nhà của người đàn ông, anh muốn ngủ ở đâu thì ngủ, không lẽ còn phân biệt giường của cô hoặc giường anh sao?

Ngón tay dài của Long Dạ Tước mở nút áo sơ mi, anh bước ra phòng chính của anh, đi vào phòng tắm, trong đầu lại toàn là hương thơm trên cơ thể cô ta, đó làm anh ta vốn dĩ muốn tắm nước nóng, trực tiếp đổi thành nước lạnh.

Nếu như không tắm nước lạnh, tối nay, anh khỏi mong mà ngủ được.

Long Dạ Tước tắm xong, anh trực tiếp mặc một cái quần ngắn đẩy cửa phòng của Tô Lạc Lạc, ngồi bên cạnh giường, thân hình dài nằm xuống với cánh tay gấp lại, kế bên, Tô Lạc Lạc hoàn toàn không biết bên cạnh có thêm một người đàn ông.

Long Dạ Tước nằm trên tay nghe động tĩnh, sau đó, anh mở rộng một cánh tay, ôm người con gái đang ngủ ngon kéo đến bên cạnh, Tô Lạc Lạc hình như không đồng ý, nhưng mà, cũng chỉ là nhẹ than hai tiếng, liền chủ động mà đặt tay bỏ lên ngực người đàn ông, ôm lấy anh tiếp tục ngủ.

Giờ đây Tô Lạc Lạc nằm mơ, hay là trận đánh nhau tối nay nữa! Cô ta cảm thấy rất sợ hãi, vì vậy, khi Long Dạ Tước ôm lấy cô ta, bản năng của cô ta vòng lấy eo anh, một cái chân còn rất thoải mái mà gác lên cái chân lớn của anh ta.

Ánh mắt sâu sắc của Long Dạ Tước mà mang theo sự nguy hiểm nhìn cô ta, người phụ nữ này thật sự không biết đang làm cái gì sao?

Nếu như không phải cô đã ngủ say rồi, anh thật sự nghi ngờ, cô là cố ý mê hoặc anh rồi.

Long Dạ Tước hạ thấp đầu, hôn trên trán cô ta mà một cái, Tô Lạc Lạc thờ ơ và nhẹ nhàng, cái này cũng làm lay nhiễm đến người đàn ông, anh đóng mắt lại, ngửi mùi tóc của cô, đi vào giấc ngủ.

Trong nửa đêm, hai người trên giường thay đổi mấy tư thế, cuối cùng, mặt đối mặt như vậy mà ngủ ngon lành. Cánh tay của Tô Lạc Lạc chặt chẽ mà quấn vào cổ Long Dạ Tước, đôi môi cô ta cách môi anh ta chỉ còn giữa một ngón tay, dường như muốn hôn luôn rồi. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211

21211.

Sáng sớm, Tô Lạc Lạc mở mắt ra, rèm mắt trực tiếp in vào một khuôn mặt tuần tú, làm cô ta giật mình, mà đợi lúc cô ta di chuyển cặp đùi, lại xấu hổ chết mất.

Thì ra cặp đùi của cô ta bị cái đùi lớn gấp chặt ở giữa, cái tư thế, ảm áp đến làm cô muốn kêu thét lên.

Long Dạ Tước trong lúc cô ta chuyển động, anh ta tỉnh lại rồi, lông mày dài không tiếng động mở ra, phát ra một luồng ánh sáng âm u phức tạp, không ngờ rằng, khi anh mở mắt ra, thì có thể tận hưởng được vẻ đẹp yêu kiều của phụ nữ này, thật là có phúc.

Mà còn, anh đương nhiên cũng biết cái đùi của bản thân lúc này đang kẹp lấy cặp đùi của cô, cô muốn thoát ra, mà anh cứ không bỏ.

“Anh bỏ chân em ra...” Tô Lạc Lạc chỉ có thể nhỏ tiếng mà nói.

Long Dạ Tước nói với cô ta, “Được thôi, cầu xin anh.”

Tô Lạc Lạc thấy biểu cảm đáng ghét của anh ta, nắm đấm phản lập tức thôi vào ngực của anh ta, Long Dạ Tước cười mà chịu đựng, nhìn thấy khuôn mặt cô ta đỏ phồng lên, anh ta buông lỏng đùi ra, nhìn cô ấy với một cái nhìn tinh quái, “Tối qua rõ ràng là em chủ động gác lên đùi của anh, bây giờ có gì đâu mà tức giận?”

Tô Lạc Lạc ngồi dậy, quay đầu trừng anh ta, “Đây rõ ràng là phòng của em, anh tại sao không về phòng của mình đi, lại vào phòng em?”

“Hình như đây là nhà của anh đó! Anh có quyền ngủ bất kì chỗ nào.” Long Dạ Tước đắc ý mà nháy mắt.

Tô Lạc Lạc tạm thời bị giữ chùng, phần má có chút tức giận, mà Long Dạ Tước cũng nhanh chóng an ủi một tiếng, “Đương nhiên, trong nhà của anh em cũng có thể tùy ý mà ngủ.”

Tô Lạc Lạc nghiêng môi, “Em hôm nay muốn ra ngoài.”

“Đi làm gì?”

“Không cần anh lo.” Tô Lạc Lạc hứ một tiếng, cô ta muốn kiểm Hạ Thẩm chơi.

Nhưng mà, Long Dạ Tước lại nghĩ là câu nói vừa rồi chọc giận cô ta, anh ta nhanh chóng có chút cẩn thận mà nhìn khuôn mặt cô, “Câu nói vừa rồi của anh, không phải lời nói trong lòng, em giận rồi à?”

Tô Lạc Lạc chớp mắt, “Em giận cái gì? Đây là nhà anh không sai mà!”

Cô ta mới không hẹp hòi như vậy, mà còn, cô ta ở lại đây, nhưng không phải vì anh ta, mà là vì thuận tiện chăm sóc bọn trẻ.

Long Dạ Tước nghe xong, yên tâm rồi, nhưng nghĩ đến cô ta nói ra ngoài, không lẽ là hẹn hò cùng người đàn ông khác? Là cái tên Dạ Trạch Hạo kia liên lạc với cô ta?

“Hôm nay anh có thời gian một ngày, anh đi chung với em ra ngoài.” Long Dạ Tước lập tức để tất cả công việc ra phía sau, hôm nay anh nhất định phải đi cùng cô ta.

Tô Lạc Lạc lắc đầu nói, “Không cần đâu, em tự mình hẹn bạn rồi.”

“Hẹn ai?” Long Dạ Tước híp mắt nhìn cô đứng dậy chuẩn bị thay đồ.

“Hẹn bạn em á!” Tô Lạc Lạc cảm thấy kì lạ, anh thăm dò rõ ràng như vậy để làm gì?

“Nam hay nữ?” Long Dạ Tước tiếp tục không ngại hỏi tiếp.

Tô Lạc Lạc lúc này hiểu rồi, thì ra anh ta để ý cô ta hôm nay hẹn người nào á! Cô nhin cười, cố ý nói, “Đàn ông.”

Long Dạ Tước trực tiếp ngồi trên giường, khuôn mặt tối sầm lại, khẩu khí không vui nói, “Anh không cho phép em ra ngoài.”

Tô Lạc Lạc thấy bộ dạng ghen tức của anh, cô ta tiếp tục hất mặt nói, “Anh tại sao lại không cho phép chứ!”

“Không cho là không cho, không có tại sao hết! Em là mẹ của con anh, anh không muốn em đi chung cùng người đàn ông khác.” Long Dạ Tước làm khuôn mặt lạnh, giống như đang giáo huấn bà vợ ra ngoài ngoại tình vậy đó.

Tô Lạc Lạc thấy anh tương thiệt, mà còn, tức giận thiệt rồi, cô ta nhanh chóng phòng má lên giải thích, “Lừa anh thôi, em là chuẩn bị cùng bạn của em Hạ Thẩm đi mua sắm.”

Long Dạ Tước hơi chờ người ra, hỏi kĩ lại, “Thật à?”

“Không lẽ em ra ngoài chơi một chuyến còn phải báo cáo với anh à!” Tô Lạc Lạc bắt giác cười lên mà hỏi ngược.

Long Dạ Tước có chút phiền não, phụ nữ này cứ phải giỡn với anh ta? Anh theo đó xuống giường, trong lúc Tô Lạc Lạc chuẩn bị đi vào phòng tắm, anh ta trực tiếp làm cô ta áp vào tường kề bên, “Đùa giỡn anh xong, còn muốn chạy người à?”

Mái tóc dài của Tô Lạc Lạc có chút rối, nhưng mà, khuôn mặt nhỏ của cô ta trải qua một đêm ngon giấc, đàn hồi mà sáng bóng, trong trắng có thấu hồng, làm người khác muốn hôn một cái.

Tô Lạc Lạc có chút sợ anh ta, cô nhấp nháy đôi mắt to, có chút rối loạn nói, “Vậy anh muốn làm gì?”

“Hôn anh một cái, nếu không, anh hôn em một cái.” Long Dạ Tước uy hiếp một tiếng.

Tô Lạc Lạc không nói gì, cái này có thể xem như là uy hiếp sao? Căn bản chính là hành vi độc tài.

“Tôi không hôn.” Tô Lạc Lạc từ chối bị anh ta uy hiếp.

“Không hôn hậu quả càng nghiêm trọng.”

“Vậy anh dám làm gì em?” Tô Lạc Lạc vẫn thật không tin.

Người đàn ông buổi sáng thức dậy đã có phản ứng kinh người, lúc này, anh dừng nói, “Em nghĩ sao?”

Tô Lạc Lạc trực tiếp cảm thấy được, cô sợ đến mặt trắng bệch, thở hổn hển, mạnh mẽ đẩy anh ra, “Long Dạ Tước, anh đừng làm loạn, bỏ em ra.”

“Vậy em hôn hay không?” Long Dạ Tước cười rất đáng ghét.

Tô Lạc Lạc phát hiện làm sao cũng không chơi lại được anh ta, cô ta chỉ còn có chút bức bối nói, “Được, em hôn, cúi đầu xuống.”

Long Dạ Tước thấy biểu hiện ngoan ngoãn của cô ta, mới miễn cưỡng mà cúi đầu xuống, Tô Lạc Lạc nhanh chóng trên má anh hôn một cái, Long Dạ Tước không miễn cưỡng chau mày, “Hôn môi.”

Tô Lạc Lạc nhanh chóng chu miệng lại, lại ở môi anh ta hôn một cái, bàn tay lớn của Long Dạ Tước nâng cằm của cô ta, “Sau này còn dám đùa giỡn anh không?”

Tô Lạc Lạc dưới sự uy hiếp dâm dục, sao còn dám trở tài nữa? Cô ta đẩy anh ta, “Không dám nữa.”

Giờ đây Long Dạ Tước mới bỏ cô ta ra, Tô Lạc Lạc nhanh chóng đi vào phòng tắm, khóa cửa lại.

Long Dạ Tước nghĩ là lát nữa cô ta ra khỏi nhà, anh cũng đẩy cửa đi ra, đi vào phòng chính của anh.

Buổi sáng Tô Lạc Lạc tắm một cái đi ra, thay một cái váy trắng đi ra, cô ta gọi điện cho Hạ Thắm, Hạ Thắm vừa may có thời gian, hai chị em nhân cơ hội mà gặp mặt tụ hội.

Lúc Tô Lạc Lạc ra cửa, nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, cô ta quay đầu, nhìn thấy Long Dạ Tước mặc trên người một áo sơ mi đơn giản phối với quần tây, hình dáng cao to, phát ra một khí chất cao quý của công tử quý tộc.

“Anh phải ra ngoài à?” Tô Lạc Lạc thăm hỏi một tiếng.

“Em muốn đi đâu, anh chờ em đi.” Long Dạ Tước vốn là muốn chờ cô ta đi, anh ta mới ra cửa.

“Em đi hướng trung tâm thành phố.”

Cùng anh đi đến chỗ đỗ xe, Long Dạ Tước chạy xe ra, Tô Lạc Lạc sau khi ngồi vào, chạy thẳng đến chỗ hẹn với Hạ Thắm

Long Dạ Tước lúc để cô taxuống xe, anh bá đạo mà mệnh lệnh một tiếng, “Tối nay trước sáu giờ anh sẽ điện thoại cho em, cùng anh đi ăn cơm tối.”

Tô Lạc Lạc nghĩ hồi gặt đầu, dù gì cô ta hôm nay mua sắm một ngày cũng đủ rồi.

“Đợi một chút.” Long Dạ Tước đột nhiên lại gọi cô ta lại, chỉ thấy anh mở thất dây an toàn xuống xe, Tô Lạc Lạc có chút kinh ngạc, anh xuống xe làm cái gì?

Long Dạ Tước đi đến kề bên cô, cầm lấy tay cô, phất chốc, một tấm thẻ tín dụng vàng bóng bỏ vào lòng bàn tay cô, “Cái thẻ này, tùy ý quẹt.”

Tô Lạc Lạc chỉ cảm thấy phồng cả tay, cô ta nhanh chóng đẩy trả cho anh ta, “Em không dùng tiền của anh.” Long Dạ Tước nghe thấy câu nói này, khuôn mặt tối sầm mấy phần, “Bây giờ còn phân biệt của anh của em sao? Nếu như là đi mua sắm, thì mua cho bọn trẻ một chút quần áo, đồng thời, bản

thân em cũng thêm mấy bộ, anh không muốn người phụ nữ và con của anh ra ngoài mà mặc quá giản dị.” Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212

21212.

Tô Lạc Lạc nghe được câu nói này, lập tức cúi đầu xuống nhìn vào chiếc váy bản thân hôm nay mặc, “Em mặc như vậy giản dị lắm sao?”

Long Dạ Tước híp lại đôi mắt, nhìn chăm chú một lúc, “Ừ, gu thời trang quá kém, sau này những quần áo không phải hàng hiệu không được mặc ra ngoài.”

“Được! Anh nói đó, vậy hôm nay em sẽ đi mua một đồng quần áo đó.” Tô Lạc Lạc bị anh ta làm tức giận.

Đây đúng là hiệu quả mà Long Dạ Tước muốn có, anh ta nhếch môi cười, “Được, đi mua đi! Cho anh xem thử gu thời trang của em như thế nào!”

“Anh nói đó, vậy em tùy ý cả thẻ nha!” Tô Lạc Lạc cầm lên thẻ ngân hàng của anh ta, nóng giận nói.

Người đàn ông này dám nói cô không có phong cách sao? Đây xem như là lời đang tổn thương lòng tự trọng của cô đó.

“Ừm, nếu như không thể xách hết, có thể nhờ nhân viên bán hàng trực tiếp gửi về đây.” Long Dạ Tước cho cô ý kiến.

Đột nhiên có một cảm giác bất lực, cô đương nhiên biết người đàn ông này đang chọc cho cô đi tiêu tiền, cô quay lưng nói, “Em đi đây.”

Long Dạ Tước nhìn thấy cô đã chịu nhận lấy tấm thẻ của anh ta, anh ta nhẹ nhàng thở một hơi, hiện nay, anh ta muốn tặng tiền cho người phụ nữ này, quả nhiên còn phải mất chút công sức.

Nếu như là người phụ nữ khác, nhất định không cần nhiều lời thì sẽ nhận lấy! Quả nhiên, người phụ nữ mà anh để mắt đến sẽ đặc biệt hơn.

Tô Lạc Lạc bước đi được mười mấy mét, cảm giác được phía sau có một ánh mắt luôn nhìn vào cô, cô quay đầu, Long Dạ Tước dựa vào chiếc siêu xe của anh, khoanh tay lại dùng ánh mắt tiễn cô.

Tô Lạc Lạc vẫy tay với anh, chỉ thị anh quay về.

Giờ đây Long Dạ Tước mới kéo ra cánh cửa của chiếc siêu xe ngồi vào trong, chiếc siêu xe vô cùng bảnh bao lái đi.

Gặp được Hạ Thắm ngay trước cửa trung tâm thương mại, hai người bạn thân bắt đầu đi dạo, Hạ Thắm làm về ngành trang phục, cho nên, cô nhiều khi, cũng sẽ đi đến những cửa tiệm hàng hiệu tham quan, tuy rằng không có mua, nhưng mà cô yêu thích nghiên cứu và tham khảo kiểu mẫu mới, tìm kiếm cảm hứng.

Trước đây, Tô Lạc Lạc cũng không dám bước vào những cửa tiệm này, giống như bước vào trong, chỉ cảm thấy được ánh mắt khinh thường và giễu cợt của nhân viên bán hàng, điều này khiến cô cảm thấy không được thoải mái.

“Ái! Hiện nay cảm hứng của tớ cạn như cây đèn dầu vậy, hiện nay tớ cũng không thiết kế được gì, buồn quá đi!” Hạ Thắm một bên hút trà sữa, một bên oán trách.

“Sao vậy? Có phải gần đây áp lực quá lớn, quá mệt mỏi không?” Tô Lạc Lạc quan tâm hỏi, nhìn thấy cô giống như gầy đi, có chút lo lắng.

“Không phải vì điều này, chủ yếu là hiện nay khách hàng đối với trang phục càng ngày càng kén chọn, điều này khiến cho tâm tư của những nhà thiết kế trang phục như chúng tôi đã đến cực hạn, những mẫu có thể thiết kế ra, ý tưởng có thể nghĩ ra, sớm đã dùng hết rồi, hiện nay, gần đây tớ thực sự không nghĩ ra được.”

“Đừng quá ép bản thân, thỏa đáng thả lỏng một lát!”

“Cho nên đó! Cậu vừa hẹn tớ, tớ đã nhanh chóng ra đây đó! Đi thôi, cùng tớ đi dạo những cửa tiệm hàng hiệu, tớ muốn đi xem thử thiết kế của những đại sư đó.”

“Được đó!” Tô Lạc Lạc vì muốn giúp cô thả lỏng, đương nhiên nhận lời. Hai người bước vào một cửa tiệm hàng hiệu quốc tế, đứng trước tủ áo trưng bày, Hạ Thắm than phiền nói, “Cậu xem những trang phục mà người ta thiết kế ra, mấy miếng vải thôi đã bán đến giá mấy chục ngàn một cái áo, nhưng những trang phục mà tớ thiết kế ra, trên mạng cũng chỉ bán mấy trăm đồng thôi, khác biệt này đau tim quá đi.” Hạ Thắm nói.

Thở ra một hơi, có chút không cam tâm.

“Được rồi, tờ tin sau này cậu có thể trở thành một nhà thiết kế nổi tiếng đó.” Tô Lạc Lạc khen ngợi cô.

Hai người từ cửa chính bước vào trong cửa tiệm, ánh mắt của hai nhân viên bán hàng liền lập tức theo qua, có chút miễn cưỡng cười tiếp đón hai người họ, “Xin chào, xin hỏi hai vị muốn tìm trang phục mẫu nào?”

“Chúng tôi tùy tiện xem thử.” Hạ Thấm nhếch môi cười với cô, sau đó, liền ở trong cửa tiệm nhìn quanh một vòng.

Phía sau, nhân viên bán hàng theo vô cùng sát, giống như sợ rằng họ có chỗ nào không cẩn thận sẽ làm hư những trang phục vậy.

Tô Lạc Lạc cũng không có hứng xem trang phục gì, chỉ tùy ý nhìn xung quanh, nhưng Hạ Thấm lại đang nghiên cứu, cô ta nhìn thấy có một mẫu mới, cô lấy lên xem thử, đột nhiên cô ta để xuống, nhân viên bán hàng đó đã lạnh mắt nhìn thấy chiếc áo đó có chút rách.

“Tiểu thư, xin lỗi, cô lúc nãy không cẩn thận đã làm rách quần áo của chúng tôi.” Nhân viên bán hàng lập tức gọi lại Hạ Thấm, thực ra trong lòng nhân viên bán hàng cũng biết, đây có thể không phải do cô làm đâu, nhưng mà, những trang phục như thế này nếu như không thể bán ra ngoài, thì sẽ trừ tiền lương của họ.

Cho nên, tìm một khách hàng làm con ma chết thay, đối với họ mà nói cũng có lợi ích.

Hạ Thấm có chút ngây người ra, cô quay đầu qua nhìn vào nơi mà nhân viên bán hàng chỉ vào, cô lập tức giơ lên hai bàn tay nói, “Trên người tôi không có thứ gì có thể vướng vào được, không phải do tôi làm.”

“Sao lại không thể là cô được chứ? Trước đó tôi đã kiểm tra kỹ, nhưng mà lúc này cô mới vừa sờ vào, thì bị vướng rách rồi, cũng có thể do móng tay của cô mọc trứng đó.” Trên mặt của nhân viên bán hàng vẫn còn giữ vẻ mặt khách sáo, nhưng mà trách nhiệm lại trực tiếp đẩy lên người của Hạ Thấm.

Tô Lạc Lạc cũng nhanh chóng bước qua, sắc mặt của Hạ Thấm thay đổi, có chút giận dữ nói, “Tôi đúng là không có làm hư trang phục của các người, đây rõ ràng là trước đó đã có rồi, các người chính là muốn trút lên đầu tôi sao?”

Sắc mặt của nhân viên bán hàng cũng rất khó coi, “Tiểu thư, cô lúc nãy có phải đụng qua trang phục này không? Chẳng lẽ cô không biết trang phục của chúng tôi rất đắt tiền hay sao, đụng một cái cũng chục ngàn đó?”

“Chẳng lẽ tôi muốn mua trang phục này, cũng không thể lấy ra xem thử sao?” Hạ Thấm phản bác lại.

“Cô thực sự mua nổi chứ?” Nhân viên bán hàng trực tiếp khinh thường hai người họ, đồng thời, vẻ mặt đầy nghiêm túc nói, “Chiếc áo này chính là cô làm hư đó, dù cho thế nào đi nữa, cô cũng phải bồi thường cho chúng tôi.”

Tô Lạc Lạc nhìn thấy bạn thân bị vu oan như vậy, cô cũng tự nhiên nổi nóng, “Con mắt nào của các người nhìn thấy chúng tôi mua không nổi vậy? Đừng nói là chiếc áo này, dù cho là mười cái, chúng tôi cũng mua nổi.”

Hạ Thấm ở bên cạnh dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn sang cô, sau đó, nheo mày nói, “Đúng đó, trang phục ở đây của các người, chỉ cần chúng tôi thích, chúng tôi muốn mua thì mua.” Bên cạnh có mấy nhân viên bán hàng kiêu ngạo, chăm chú nhìn từ trên xuống dưới quần áo mấy trăm đồng họ đang mặc trên người, đều cảm thấy như nghe được truyện cười vậy, bên trong có một người giễu cợt nói, “Khách hàng giống như các người, chúng tôi một ngày cũng tiếp đón mười mấy người, chỉ nhìn không mua, hơn nữa còn không ngừng mặc thử, không mua nổi thì đừng có thử, đừng đụng vào, đừng sờ vào.”

“Cô nói cái gì! Cô nói chúng tôi mua không nổi sao?” Tô Lạc Lạc trực tiếp cự lại.

Gần đây Hạ Thấm đúng là có chút kẹt tiền, cô chỉ còn cách kéo lại chiếc váy của Tô Lạc Lạc, “Thôi đi, chúng ta đừng như họ không có kiến thức.”

“Cô tiểu thư này, nếu như cô không mua chiếc áo này, các cô đừng hòng rời đi.” Nhân viên bán hàng lúc này, sắc mặt lạnh lên nói.

“Bao nhiêu tiền, chúng tôi mua.” Tô Lạc Lạc không muốn bạn thân chịu ầm ức.

“Đừng mua, đó rõ ràng không phải do tớ làm mà, vì sao tớ phải mua chứ?” Hạ Thấm không muốn chịu sự oan ức này.

“Không mua, vậy hôm nay hai người đừng nghĩ có thể rời khỏi, chúng tôi sẽ báo cảnh sát.” Nhân viên bán hàng trực tiếp lên tiếng uy hiếp.

Hạ Thấm vô cùng tức giận, “Không mua chính là không mua.” “Mua không nổi còn dám hung hăng, đúng là không biết xấu hổ.” Nhân viên bán hàng trực tiếp la hét. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 213

21213.

Không khí trong trung tâm thương mại có vẻ rất căng thẳng, Tô Lạc Lạc nhìn thấy Hạ Thấm giận đến đỏ cả mặt, còn nhân viên phục vụ thì bình thường cũng đã chịu uất ức của việc khách hàng chỉ xem chứ không mua, nên lúc này đây không phải đều trút giận lên đầu hai người bọn họ à?

Nghĩ rằng khó khăn lắm mới tìm được hai người có thể để bọn họ ức hiếp, nên đều muốn trút giận ra.

“Các người nói chuyện khách khí chút nhé, ai bảo chúng tôi mua không nổi?” Tô Lạc Lạc nổi giận nhìn người phục vụ mắng người đó.

“Mua nổi hay không, tự các người hiểu rõ.” Nhân viên phục vụ tự cho rằng bọn họ là những người không có khả năng mua.

Hạ Thấm cũng thầm cảm thấy xui xẻo, cô không ngờ lại khiến cho Tô Lạc Lạc phải chịu mắng cùng với cô, tuy cô thực sự mua không nổi, nhưng bị chửi như thế, cô cũng rất không vui.

“Được thôi, vậy thì báo cảnh sát xử lý vậy! Để cảnh sát xem máy camera quan sát, xem có phải là tôi làm hay không.”

“Xin lỗi, máy camera quan sát của chúng tôi đang tu sửa mấy hôm nay, thế nên chuyện này chỉ có mấy người chúng tôi làm nhân chứng thôi.”

Hạ Thấm giận nhìn trừng bọn họ, “Các người...”

Người phục vụ kia cầm cái áo ban nãy đến, nhìn qua bảng giá rồi nói, “Ba mươi sáu ngàn tệ, các người sẽ trả tiền mặt hay quẹt thẻ ngân hàng.”

Cái thái độ này là ép bọn họ mua rồi, lửa giận của Tô Lạc Lạc càng tăng, bọn họ có nghèo đến thế nào đi nữa thì cũng không nên chịu sự đối xử như vậy, hơn nữa bọn người này không phải đang xem thường hai người bọn cô không có tiền sao?

“Kêu ông chủ của các người đến đây.” Tô Lạc Lạc hừ một tiếng, ánh mắt tối sầm nhìn những người phục vụ này.

“Kêu ông chủ chúng tôi đến, các người cũng không trốn được, phải trả tiền thì vẫn phải trả thôi.” Người phục vụ tưởng Tô Lạc Lạc muốn tìm ông chủ để lý luận.

Tô Lạc Lạc cười nhạt một tiếng, “Ai nói tôi tìm ông chủ cô vì chuyện cái áo này? Tôi tìm ông ta qua đây là muốn bàn với ông ta về cái cửa tiệm này, còn cả toàn bộ quần áo trong cái tiệm này nữa, sau này, tôi sẽ thành bà chủ của ông chủ các người.”

Câu này vừa nói ra, sắc mặt của sáu người nhân viên trong tiệm đều tái mét, nhìn cô gái này đầy ngạc nhiên, cô ta lại có năng lực mua cả cái cửa tiệm này sao?

Sao có thể được?

Hạ Thấm mỉm cười, cô quên mất sau lưng Tô Lạc Lạc còn có một nhân vật lớn nữa mà, lúc này, cô thực sự muốn ôm lấy cô ấy hôn một cái thật kêu, quả là hả dạ mà, giống kiểu người coi thường người khác như thế thì phải lấy tiền ném vào mặt thì mới có hiệu quả.

“Cô nói thật hay giỡn vậy, bình thường ông chủ tôi rất bận, nếu cô chỉ ở đây phát ngôn bừa bãi thì tôi nghĩ cô tốt nhất là ngoan ngoãn trả tiền rồi rời khỏi thôi!” Nhân viên phục vụ dĩ nhiên không tin, một cô gái ăn mặc bình thường lại dám nói mua tất cả quần áo của cửa tiệm.

Hôm nay Tô Lạc Lạc khá tự tin, hơn nữa cô nghĩ tiệm này cũng kiếm ra tiền, thế nên cô tự thay mặt Long Dạ Tước bàn một đơn làm ăn, anh ta chắc là sẽ không trách cô đâu nhỉ!

Tô Lạc Lạc nói với thần thái bình thản, “Đương nhiên là thật, gọi điện thoại cho ông chủ cô đi!”

Sắc mặt của mấy người phục vụ lập tức khó coi hơn, tuy Tô Lạc Lạc ăn mặc bình thường, nhưng sự tự tin và điềm tĩnh trên mặt cô lại khiến bọn họ sợ mất vía, cảm giác như thể thoát chốc thân phận của cô gái này trở nên cao quý hẳn, có một loại khí trường là không nên đụng vào.

Một người phục vụ trong số đó lập tức cười khan một tiếng, “Thôi được rồi! Chuyện này chúng tôi coi như không xảy ra, còn cái áo này chỉ còn cách đem về xưởng cho bọn họ xử lý thôi.”

“Bỏ qua? Vừa nãy các người sỉ vả người ta rồi, lại còn muốn bỏ qua như thế thôi à? Không có chuyện dễ dãi vậy đâu! Kêu nhân viên tiệm các người xin lỗi tôi, không thì hôm nay các người cũng đừng hòng làm ăn gì nữa.” Hạ Thấm không muốn bỏ qua cho bọn họ.

Tô Lạc Lạc cũng cảm thấy nhất định phải xin lỗi, “Đúng, xin lỗi chúng tôi.”

Mấy người nhân viên bị khí thế ban nãy của Tô Lạc Lạc dọa đến không dám nghênh ngang nữa, chỉ có thể cúi đầu, nói với hai người bọn họ, “Xin lỗi, vừa nãy chúng tôi đã hiểu lầm hai vị, cảm ơn hai vị đã ghé tiệm, hoan nghênh lần sau đến nữa ạ.”

Hạ Thấm hừ nhẹ một tiếng, “Không có lần sau nữa.”

Nói xong, cô kéo tay Tô Lạc Lạc đi ra, vừa bước ra ngoài, Hạ Thâm liền thở phào, đưa ngón tay cái về phía Tô Lạc Lạc, “Vừa rồi cậu thật lợi hại mà, xem hù dọa mấy người đó mất hết hồn vía kìa.”

Tô Lạc Lạc mỉm cười, “Vừa nãy tớ cũng giận quá mức, nói thật, nếu ông chủ bọn họ đến thật thì tớ sẽ thảo luận với họ mua cái tiệm này lại, sau đó, sang ngày hôm sau là đuổi việc hết tất cả bọn họ.”

Hạ Thâm cười ha ha, “Cậu biết không? Cái khí thế ban nãy của cậu đúng là oai đến mức tớ cũng ngại người nhìn luôn, ai không biết lại còn tưởng cậu là thiên kim đại tiểu thư nữa kìa!”

Tô Lạc Lạc biết người cho cô sự tự tin này chính là anh ta, nếu không gặp anh, khi gặp chuyện như thế, cô cũng không dám lớn miệng nói như thế đâu!

Hạ Thâm vừa kéo tay cô vừa nói, “Đi thôi, tớ mời cậu ăn một bữa thịnh soạn! Chúng ta đi ăn buffet hải sản thôi.”

“Tớ mời.” Tô Lạc Lạc lên tiếng giành.

“Tiền mời cậu ăn một bữa cơm tớ vẫn có nhé, đừng xem thường tớ nhé.”

“Được thôi!” Tô Lạc Lạc cũng không khách khí.

Hai người bước vào quán ăn, sau khi ăn no nê lại bước ra mua sắm tiếp, Tô Lạc Lạc chuẩn bị mua quần áo cho bọn trẻ, chọn đồ cột tóc cho con gái, vì đã có mục tiêu mua sắm, nên hai người trực tiếp đi thẳng đến trung tâm mua sắm.

Hai người dạo shop đến khoảng ba giờ, bất ngờ, Hạ Thâm rất vui mừng kinh ngạc khi thấy một tiệm được trang trí sang trọng, “Đây là nhãn hiệu của nhà thiết kế mà tớ thích nhất đó.”

“Vào vào đó xem sao!” Tô Lạc Lạc biết gần đây cô bạn không có linh cảm, cùng cô ấy dạo mấy cửa tiệm giống như thế cũng tốt.

“Không dám vào đâu, tớ thích quần áo của tiệm này, nhưng mà tớ thật sự không thích ánh nhìn của mấy người phục vụ.”

“Được thôi! Tớ vào trong chọn vài bộ quần áo, vậy cũng được chứ nhỉ!” Tô Lạc Lạc nở nụ cười kéo cô đi, “Không ai dám xem thường cậu đâu.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy! Long Dạ Tước nói gu thẩm mỹ của tớ tệ, ăn mặc khó coi, hôm nay anh ta cho tớ một cái thẻ, để tớ dùng tùy ý, vậy thì tớ sẽ quẹt cho anh ta coi.”

“Wow, tớ thật sự là ngưỡng mộ cậu chết đi mất.” Hạ Thâm vừa cười vừa theo cô đi vào trong.

Người phục vụ đứng trước cửa tiệm tức khắc nở nụ cười ngênh tiếp, khi nhìn thấy gương mặt Tô Lạc Lạc, cô lập tức vui vẻ nói, “Hoan nghênh hạ cố, Đơn tiểu thư hôm nay có thời gian ghé chúng tôi rồi đấy sao!”

Sắc mặt Tô Lạc Lạc lập tức đơ ra, Đơn tiểu thư ở đây chính là đang nói Đơn Doanh, cô vội nghiêm túc nói với người phục vụ, “Xin lỗi, cô nhận nhầm người rồi.”

Người phục vụ cẩn thận quan sát lại Tô Lạc Lạc, sau đó, cô vội xin lỗi, “Xin lỗi, xin lỗi, tôi thật sự nhận nhầm người rồi.”

Tô Lạc Lạc mỉm môi cười, “Không sao.” Xem ra, cô và Đơn Doanh đúng là trông rất giống nhau rồi!

Hạ Thâm hiếu kỳ nhìn Tô Lạc Lạc một cái, tuy nhiên cô không hỏi thêm, chỉ đi xem quần áo thôi.

Tô Lạc Lạc cũng cùng cô ấy lựa chọn quần áo, gu thẩm mỹ của Hạ Thâm tốt hơn cô, thế nên cô muốn Hạ Thâm chọn vài bộ cho mình, Hạ Thâm rất vui vẻ làm việc này, Tô Lạc Lạc thấy Hạ Thâm nhìn chăm chăm bộ đồ trên người ma nơ canh, cô trầm trồ, “Thực là đẹp quá đi!” Tô Lạc Lạc nhìn sơ qua, trong lòng đã có kế hoạch, nếu Long Dạ Tước cho cô quyền tùy ý quẹt thẻ, vậy thì cô cũng sẽ không khách sáo. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214

21214.

Tô Lạc Lạc ở lầu một, còn lầu hai thì có quần áo chững chạc hơn, một trong số nhân viên nữ thấy Tô Lạc Lạc đang chọn quần áo ở sảnh, lập tức đơ ra vài giây, sau đó cô cầm một bộ đồ đã ủi xong, đi thẳng vào phòng thử đồ VIP.

Lúc này, hai vị phu nhân khoảng ngoài năm mươi tuổi đang thử đồ, hai người đều bảo dưỡng rất tốt, trông chỉ như ba mươi lăm hoặc ba mươi sáu tuổi thôi, vô cùng trẻ trung và toát ra khí chất giàu có.

Người phục vụ đem quần áo vào nhìn quý phu nhân ngồi ở bên cạnh cười nói, “Đón phu nhân, thiên kim nhà bà cũng đang ở lầu dưới chọn quần áo đó! Có cần gọi lên đây giúp hai người tham khảo ý kiến không?”

“Giờ cơ? Con gái tôi ở dưới lầu? Sao lại có thể? Sáng nay nó mới bay đi nước ngoài mà.” Đón phu nhân có chút kinh ngạc.

“Nhưng mà tôi thực sự nhìn thấy Đón tiểu thư đó! Cô ấy còn dẫn một người bạn đến nữa!” Người phục vụ kiên định nói.

Đón phu nhân hơi sốc mấy giây, “Thật sao? Cô ta ở lầu dưới?”

“Đừng ạ! Đang ở lầu dưới.”

Đón phu nhân nói với người bạn, “Tôi xuống lầu xem xem, có phải là nha đầu lại chạy về không.”

“Được, đi đi!” Quý phu nhân đang thử quần áo trả lời. Đón phu nhân đẩy cửa đi ra, bà nhìn thấy trong đại sảnh không có bóng dáng con gái, nói không chừng đang ở phòng thử đồ rồi! Đón phu nhân bước đi xuống lầu, bà nhìn bốn hướng, mà lúc này, Tô Lạc Lạc cũng đang từ trong phòng thử đồ một cái váy đi ra, chiếc váy màu đen nửa ren, làm hiện ra mấy phần gợi cảm, vừa thêm chút thanh thoát. Tô Lạc Lạc vừa đi ra, thì gặp mặt gặp phải quý phu nhân vừa đi đến, mà quý phu nhân chỉ nhìn bóng dáng Tô Lạc Lạc, thì lập tức lên tiếng, “Tiểu Doanh, con làm gì mà quay về rồi?”

Tô Lạc Lạc đơ ra mấy giây, lập tức ngẩng đầu lên nhìn quý phu nhân ở bên cạnh nói chuyện, mà quý phu nhân cũng bỗng chốc nhận ra cô không phải là con gái, bà kinh ngạc mà che môi lại, mở to đôi mắt nhìn xem cô gái giống Đón Doanh như một, bà không dám tin như vậy.

“Phu nhân, bà đang nói chuyện với tôi sao? Bà có phải nhận nhầm người rồi?” Tô Lạc Lạc cười hỏi.

Nội tâm của Đón phu nhân vô cùng sốc, đôi mắt sáng của bà tỉ mỉ đánh giá Tô Lạc Lạc từ trên xuống dưới, thân là mẹ của Đón Doanh, bà lại có thể nhận lầm con gái mình, đây là chuyện không thể nào có.

Nhưng mà, bà thật sự nhận lầm, mà cô gái đứng trước mặt bà, dù là chiều cao, tướng mạo, đến cả giọng nói đều rất giống con gái của bà.

Khỏe mạnh của Đón phu nhân ướt rồi, nếu như năm đó đứa con gái khác còn sống, vậy thì, bà sẽ không có một đứa con gái, mà là hai đứa.

Tô Lạc Lạc nhìn thấy quý phu nhân xinh đẹp cứ nhìn chăm chăm mình, ngược lại cô có chút hơi ngại, “Phu nhân, bà thật sự nhận nhầm người rồi.”

“Tiểu thư, năm nay cô mấy tuổi?” Đón phu nhân đương nhiên biết rằng nhận nhầm người, nhưng mà, bà đối với cô gái này cảm thấy hiếu kỳ một cách mạnh mẽ.

Tô Lạc Lạc nhìn bà ấy không hề có ác ý gì, cô vui vẻ mà trả lời, “Con hai mươi bốn tuổi rồi.”

Càng nhìn kỹ Tô Lạc Lạc, trong lòng của Đón phu nhân càng thấy kinh ngạc cách kỳ lạ, quá giống, quá giống rồi, quả thật là giống như đúc á! Lại còn bằng hai mươi bốn tuổi.

“Con tên là gì?” Đón phu nhân mở lời.

“Con họ Tô, con tên Tô Lạc Lạc.” Tô Lạc Lạc cười trả lời, nhìn thấy vị phu nhân xinh đẹp này có chút cảm giác thân thiết lạ lùng.

“Tô Lạc Lạc?” Đón phu nhân có chút thất vọng mà lẩm bẫm cái tên này.

Hạ Thắm ở kế bên chọn một cái áo thích hợp đi qua, “Lạc Lạc, nhanh đi thử cái này, bảo đảm thích hợp với cậu.”

“Được!” Tô Lạc Lạc nhướn miệng cười, quay đầu nhìn vị phu nhân xinh đẹp, cô lễ phép cười, cùng Hạ Thắm đi vào thử đồ rồi.

Đón phu nhân nhìn dáng người đi vào của cô, cả người đứng ngay tại chỗ thất thần rồi, có chút làm bà đau lòng chuyện năm xưa, bị cô gái này khai gọi lại.

Bà từng mang thai một cặp song sinh, chỉ tiếc rằng đứa con gái sinh ra trước còn sống sót, mà đứa con gái sinh sau lại vì không có hô hấp, vì vậy, bọn họ bỏ cuộc rồi.

Bà còn nhớ lúc đó, bà khóc đến khan cả cổ, mà bác sĩ mấy lần khuyên bà sau này sinh lần nữa, bà tận mắt nhìn thấy bác sĩ ôm lấy đứa bé không có hô hấp, ôm rồi khóc.

Thời khắc đó, con tim bà dường như bị rách hết một nửa, bây giờ, hai mươi bốn năm, vết thương trong lòng bà cũng đã bình phục rồi, nhìn thấy bản thân còn giữ lại được đứa con gái độc nhất khỏe mạnh mà trưởng thành, bây giờ đã khôn lớn thành người rồi, học thành tài trở về, bà mãn nguyện lắm rồi.

Nhưng sự xuất hiện của cô gái vừa rồi, trực tiếp làm bà nghĩ đến đứa trẻ mất đi năm đó, quá giống, thật là giống con gái bà như sinh đôi vậy.

Nếu như bà không có mất đi đứa trẻ đó, bây giờ, bên cạnh bà, đã có hai đứa con gái đẹp như hoa như ngọc rồi.

Bà nhớ là bà lúc đó phẫu thuật vừa đối diện chảy máu nhiều, bác sĩ khuyên bà lập tức phẫu thuật, bà thậm chí không kịp nhìn qua đứa con gái bị ôm đi, trong lòng bà cảm thấy đầy tội lỗi. Đón phu nhân đột nhiên nghĩ muốn xem mấy lần cô gái đó, bà liền ngồi xuống cái ghế sofa kế bên mà đợi, Tô Lạc Lạc bên trong thử xong rồi muốn mua vài bộ quần áo sau đó đi ra, Đón phu nhân lập tức đứng dậy, tỉ mỉ đánh giá cô, lại hạ thấp người xuống qua hỏi thăm cô, “Tô tiểu thư, con là người ở đâu? Ba mẹ con có khỏe mạnh không?”

“Con là người bản xứ, ba mẹ con... đều không còn rồi.” Tô Lạc Lạc lễ phép mà trả lời.

“Con và con gái di tướng mạo rất giống nhau, di vừa rồi còn nhận nhầm người.” Đón phu nhân cảm thán mà nói.

Mà một bên người phục vụ cũng lập tức thêm vào, “Đúng á! Tôi vừa rồi cũng nhận nhầm, còn nghĩ cô là Đón tiểu thư.”

Tô Lạc Lạc lập tức có chút kinh ngạc mà nhìn vị phu nhân xinh đẹp, “Di là Đón phu nhân?” Bà ta là mẹ của Đón Doanh?

“Con quen biết di 8 sao?” Đón phu nhân hơi kinh ngạc.

Ánh mắt của Tô Lạc Lạc có chút sốc mà nhìn vị phu nhân này, cô từng nghĩ qua, cô có lẽ nào cùng Đón Doanh có quan hệ huyết thống không?

Mà trước mắt vị phu nhân đã sinh hạ Đón Doanh, bà nhất định rõ nhất bà sinh bao nhiêu đứa con rồi! Tô Lạc Lạc cũng có một loại tâm lý muốn thăm dò, cô cười cười nói, “Con chỉ là mấy ngày trước gặp con gái của di, rất nhiều người đều nói con có tướng mạo rất giống cô ấy, cũng nhận nhầm con thành cô ta.”

“Đúng, hai người thật sự rất giống.” Ánh mắt của Đón phu nhân, trên mặt cô tỉ mỉ mà xem xét, cảm giác nước da của cô tốt hơn con gái mình, còn sạch sẽ trắng nõn hơn.

“Phu nhân, cho hỏi di trừ Đón Doanh ra, di còn đứa con gái nào khác không?” Tô Lạc Lạc cẩn thận mà thăm dò hỏi.

Đón phu nhân đối với câu hỏi này, bà thờ một hơi dài, “Di từng sinh hai đứa con gái, một đứa sống được, còn một đứa bắt trắc mất rồi, đứa con đã mất, chính là đứa em gái sinh đôi của con gái di trên thế giới này.”

Tô Lạc Lạc trực tiếp mà mở to con mắt, “Di... di sinh một cặp sinh đôi?” “Đúng, sinh đôi, chỉ tiếc đứa con gái kia của di sinh ra không có hơi thở rồi, chỉ sống được một đứa.” Đón phu nhân bi thương mà than nói. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215

21215.

Đầu óc của Tô Lạc Lạc có chút chấn động, thì ra Đón Doanh đúng ra sinh đôi, mà tinh thần đau thương của Đón phu nhân cũng hiển thị ra một đứa con khác đã qua đời.

“Thương cho đứa con qua đời của di, nếu như năm đó còn có hơi thở, nhất định sẽ lớn giống như con vậy đó, nhìn thấy con, thì khiến di nhớ đến gương mặt của đứa con đã qua đời.” Trong khoé mắt của Đón phu nhân chứa chan nước mắt.

Tô Lạc Lạc đột nhiên thấy đau lòng, cô an ủi một tiếng, “Ít ra di cũng còn một đứa con gái ở bên cạnh di, không cần đau lòng.”

“Tô tiểu thư, chúng ta giữ lại số liên lạc nhé được không? Hôm khác! Chúng ta có thời gian hẹn ra ăn buổi cơm, trò chuyện thì như thế nào?” Đón phu nhân cũng không biết vì sao có cách nghĩ mãnh liệt như vậy, chỉ là muốn nghiêm túc quên với đứa con gái này.

Tô Lạc Lạc đột nhiên cũng có cách nghĩ như thế này, cô gật đầu, nói số điện thoại cho Đón phu nhân, sau khi Đón phu nhân lưu lại, lại nhìn kỹ một cái, đây mới quay lưng rời đi.

Tô Lạc Lạc thanh toán tiền cùng Hạ Thấm bước ra, Hạ Thấm có chút kỳ lạ nói, “Lúc hãy cậu đối với phu nhân đó giống như rất tốt vậy đó, hơn nữa tớ cảm thấy cậu với phu nhân đó cũng khá giống nhau đó!”

“Vậy sao? Tớ với di ấy giống nhau sao?” Tô Lạc Lạc nhếch môi cười, cô và Đón Doanh giống nhau như vậy, hơn nữa di là mẹ của Đón Doanh, có gương mặt giống nhau cũng không kỳ lạ.

“Lạc Lạc, cậu và cô Đón tiểu thư đó, đúng là rất giống nhau đó phải không?”

“Đúng đó! Những người gặp qua, đều nói giống, nói chúng tớ giống như cặp song sinh đó.” Tô Lạc Lạc gật đầu.

Hạ Thâm chưa gặp qua, nhưng mà, hiện giờ trong đầu óc của cô biến ra một cách nghĩ, “Cậu không phải cũng không phải do mẹ cậu sinh ra sao? Cậu là lượm về nuôi đó, cậu có thể nào là đứa con gái khác của Đôn phu nhân năm đó hay không?”

“Nhưng dì nói, con gái năm đó của dì đã không còn hơi thở hay sao?” Tô Lạc Lạc ngạc nhiên hỏi một câu.

“Vây lẽ như cậu chính là đứa con đó, mà năm đó cậu không có chết, còn có hơi thở thì sao?” Hạ Thâm suy đoán nói với cô.

“Đây... Có thể sao?”

Hạ Thâm lập tức nói với cô, “Lạc Lạc, hiện nay y học phát triển như vậy, muốn biết cậu có phải là con của nhà họ Đôn, rất đơn giản thôi! Hôm khác cậu và Đôn phu nhân này đi làm xét nghiệm ADN, thì không phải rõ hết rồi sao?”

Tô Lạc Lạc ngây người ra mấy giây, đúng đó, cô vì sao phải quán quýt những thứ khác chứ, nếu như cô đúng là con của nhà họ Đôn, chỉ cần đi làm xét nghiệm ADN là được rồi, nhưng mà giờ đây, cô không có can đảm làm như vậy.

“Cậu đợi xíu, tớ nghĩ phu nhân đó còn đang ở trong đó, tớ đi xin một món đồ của dì.” Nói xong, Hạ Thâm lập tức quay lưng về hướng cửa tiệm đó.

Tô Lạc Lạc ngạc nhiên nhìn vào cô, không biết hiện nay cô chạy qua đó muốn xin thứ gì, Tô Lạc Lạc xách theo áo đứng ngay đó đợi cô, thì nhìn thấy cuối cùng Hạ Thâm cũng chạy về đây.

Cô nhẹ nhàng thở gấp, tiếp theo đó, trong tay đang cầm lấy một cọng tóc, “Đây là tớ xin phu nhân đó cho đó, hiện nay cậu có thể đi làm xét nghiệm rồi.”

“Chẳng lẽ dì không hỏi cậu lấy để làm gì sao?”

“Tớ nói... Cậu cần dùng đến đó! Dĩ nhiên không do dự thì bứt một cọng tóc cho tớ, Lạc Lạc, nhanh đến bệnh viện thôi! Tớ đi cùng cậu, chỉ cần xét nghiệm một lần, kết quả gì cũng biết rõ hết.” Hạ Thâm kéo theo tay của cô.

Tô Lạc Lạc suy nghĩ lại, gật đầu, “Được thôi! Vậy chúng mình đi bệnh viện một chuyến thôi! Tuy rằng tớ cảm thấy không có khả năng đó.”

“Vẫn là tin vào y học đi!” Hạ Thâm kéo theo cô, mà Tô Lạc Lạc mang một trong số cái túi đưa cho cô, “Nè, đây là của cậu đó.”

Lúc này khi cô thanh toán, cô tình cờ nhân viên bán hàng chia ra đựng đó, là chiếc đầm mà Hạ Thâm luôn nhìn không chớp mắt, Hạ Thâm mở ra xem thử, lập tức oa lên một tiếng, “Lạc Lạc, cậu mua cho tớ sao? Trời ơi! Một chiếc đầm đắt như vậy, cậu quả nhiên mua cho tớ.”

“Được rồi, dù sao hôm nay tớ có đặc quyền, thì mua cho cậu đó.” Tô Lạc Lạc nhếch môi cười, khoác lại tay cô, “Cậu lúc này không phải cũng giúp cho tớ rồi sao?”

Hạ Thâm ôm lại cô, “Tớ yêu chết cậu rồi đó.”

Tô Lạc Lạc ngồi vào chiếc xe của Hạ Thâm đi thẳng đến bệnh viện, cô mang cọng tóc của Đôn phu nhân nắm chặt trong tay, nhưng mà, trong lòng của Tô Lạc Lạc lại tràn đầy tâm trạng thấy buồn cười, sao cô có thể là đứa con không có hơi thở của Đôn phu nhân chứ?

Đứa con là yếu ớt như thế nào đây! Nếu như vừa chào đời đã tuyên bố tử vong, vậy sau đó tuyệt đối không thể sống được nữa, cho nên, cô cũng tin đứa con đó của Đôn phu nhân đã không còn trên đời nữa.

Tô Lạc Lạc bước vào trong bệnh viện, thì có chút muốn xua đi suy nghĩ đó, là Hạ Thâm luôn kéo cô lên lầu, Tô Lạc Lạc mới có tâm trạng thờ, nộp tiền xong, nhờ bác sĩ làm xét nghiệm giám định quan hệ.

Cô lấy một cọng tóc của bản thân giao cho bác sĩ, khi ngồi bên ngoài hành lang đợi kết quả, trong đầu óc của Tô Lạc Lạc có chút rối loạn, cô biết kết quả nhất định là thất vọng đó, nhưng mà, trong sự thất vọng, cô ta lại chứa một tia hy vọng.

Hạ Thâm ở bên cạnh cũng thấy hiếu kỳ, giờ đây, cô cũng cảm thấy bản thân đã làm một việc chưa dùng đầu óc suy nghĩ qua, cô nhìn vào Tô Lạc Lạc, an ủi một tiếng, “Bình tĩnh đôi mắt với tất cả, không cần lo lắng.”

Bác sĩ lúc này làm xét nghiệm cho họ đột nhiên đẩy cửa ra, đọc tên, “Tô Lạc Lạc.”

“Tôi ở đây.” Tô Lạc Lạc nhanh chóng đứng lên.

“Báo cáo của cô có kết quả rồi.” Bác sĩ không có đọc những thông tin trên đó, chỉ đưa một bản báo cáo cho họ.

Hạ Thâm nhanh chóng nhận lấy, đưa vào tay của Tô Lạc Lạc, trái tim của Tô Lạc Lạc đập rất lợi hại, cô cúi đầu nhìn vào kết luận mà bác sĩ làm xét nghiệm, đột nhiên xuất hiện một dòng chữ.

Thông qua giám định, hai người là quan hệ mẹ con.

Dòng chữ này, trực tiếp nổ tung đầu óc của Tô Lạc Lạc, cô mở to mắt ra, toàn thân rung lắc.

“Thật đó, là thật đó, hai người đúng là quan hệ mẹ con đó... Trời ơi! Lạc Lạc, cậu là con của nhà họ Đon...” Hạ Thấm ở bên cạnh phẩn khởi nói.

Nước mắt của Tô Lạc Lạc tí tách rơi xuống sàn, một hạt một hạt, cô che miệng lại, nhưng không thể kiềm chế nước mắt trực tiếp rơi xuống sàn, một con nghen ngào nhỏ nhoi bị cô che lại trong miệng.

Sao lại có thể là thật chứ? Sao cô có thể là đứa con đã chết đi của Đon phu nhân chứ?

Nhưng nếu như không phải, bản báo cáo đó sao lại ghi họ là quan hệ mẹ con thật chứ?

Hạ Thấm ở bên cạnh cũng nghen ngào, ôm lại cô nói, “Lạc Lạc, tớ mừng thay cho cậu.”

Khoé mắt của Tô Lạc Lạc sớm đã mờ hồ, cô quay người ôm lại Hạ Thấm mấy phút sau, Tô Lạc Lạc mới bình phục được cảm xúc, cô thút thít nhìn vào Hạ Thấm, “Vậy tớ phải làm như thế nào đây? Tớ nhìn nhận với họ sao?”

“Đương nhiên có thể rồi! Lạc Lạc, cậu là con của họ, vì sao cậu không thể nhận lại họ chứ?” Hạ Thấm ủng hộ cô.

Trong đầu Tô Lạc Lạc nghĩ đến Đon Doanh, nghĩ đến ánh mắt kiêu ngạo của cô, còn có sự không thân thiện đối với cô, cô sẽ hoan nghênh cô ta về nhà họ Đon sao? Cô không dám khẳng định, nhưng mà, cô biết Đon Doanh không thích cô là sự thật đó, mặc dù là chị em, sự chia ly của hai mươi bốn năm nay, cũng sẽ không có cảm tình gì đâu. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216

21216.

Chính ngay lúc này, điện thoại của Tô Lạc Lạc reo lên, cô lấy lên xem thử, là Long Dạ Tước gọi đến, cô nhẹ tiếng bắt máy, “Alo!”

Lúc này cô khóc qua, giờ đây, giọng nói của cô còn có chút giọng muốn khóc.

Mà người đàn ông bên kia, lập tức thì nghe ra được, anh có chút ngạc nhiên hỏi, “Em bị sao vậy? Sao lại khóc vậy?”

“Em...”

“Em đang ở đâu?”

“Em đang ở bệnh viện.”

“Cái gì? Em bị thương sao?” Bên kia Long Dạ Tước lập tức nghĩ là cô bị thương như thế nào mà khóc như vậy.

Tô Lạc Lạc lập tức cười lên, “Không có, không có chuyện gì, anh đang ở đâu?”

“Anh mới từ công ty ra, đang ở bệnh viện nào, anh đến đón em.” Trong giọng nói của Long Dạ Tước rõ ràng có chút khẩn trương. Sau khi Tô Lạc Lạc nói ra địa chỉ, cũng theo Hạ Thấm bước xuống lầu, vốn dĩ thì gần ngay trung tâm, chưa đến mười lăm phút, siêu xe của Long Dạ Tước đã chạy đến, Tô Lạc Lạc vẫy tay chào với Hạ Thấm, Hạ Thấm nhích bên tai cô ta nói, “Nhất định phải mang chuyện đó nói cho anh ta nghe đó! Để anh ta cho cậu một chút ý kiến.”

“Ừm, tớ biết rồi.” Tô Lạc Lạc cảm kích nhìn sang bạn thân, ngồi vào trong ghế phụ.

Hạ Thấm vẫy tay chào đưa họ rời đi, trong nội tâm của Hạ Thấm cũng vui thay cho cô, hiện nay, cô thực sự tìm được thân thể của mình rồi, sau này, cô không chỉ còn một mình nữa.

Long Dạ Tước một bên lái xe, một bên không nhịn được nghiêng đầu qua nhìn sang phụ nữ bên cạnh, chỉ thấy đôi mắt của cô sưng đỏ lên, rõ ràng là khóc qua, chiếc xe dừng trước đèn xanh đèn đỏ, bàn tay của Long Dạ Tước lập tức nắm lại cô, “Nói cho anh biết, xảy ra chuyện gì rồi? Vì sao lại khóc?”

“Về nhà em nói với anh.” Tô Lạc Lạc chớp mắt với anh.

Long Dạ Tước chỉ có thể nhìn vào, dưới chân đạp hết ga, Tô Lạc Lạc ngồi bên cạnh, rõ ràng cũng nặng nề trầm tư, cô không ngờ đến, chỉ là một cách dò thám, cô lại tìm được thân thể của mình.

Cô thực sự nghĩ không thông, khi cô sinh ra thì không còn hơi thở, vậy vì sao mẹ còn lượm cô về nuôi lớn cô chứ? Điều này, Tô Lạc Lạc thực sự nghĩ không thông.

Chiếc xe của Long Dạ Tước đã nhanh chóng lái vào trong biệt thự, sau khi chiếc xe dừng lại, anh ta nhìn sang người phụ nữ trên đường về không nói một tiếng nào, “Hiện nay có thể nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì rồi!”

Tô Lạc Lạc quay đầu qua nhìn sang anh ta, “Hôm nay em ở trung tâm mua sắm gặp được một vị phu nhân, di là mẹ của Đôn Doanh, di ấy nói cho em biết một chuyện, di nói năm xưa di sinh một đôi song thai, Đôn Doanh còn có một đứa em gái vừa chào đời đã không còn hơi thở.”

Long Dạ Tước có chút ngạc nhiên, trong nội tâm giống như ần ần đã có mấy phần suy đoán, anh kích lệ nói, “Tiếp tục nói.”

Tô Lạc Lạc không có nói gì, từ trong túi lấy ra một bản xét nghiệm ADN đưa cho anh, “Bạn của em nhờ phu nhân đó cho một cọng tóc, cậu ấy cùng em đến bệnh viện làm xét nghiệm, đây là bản báo cáo, thì ra, em chính là đứa bé vừa chào đời đã chết đi, em không có chết, em vẫn còn đang sống.”

Long Dạ Tước nhận qua bản xét nghiệm nhìn kỹ vào trong, dưới đáy mắt của anh cũng nhấp nháy chuyện không thể tin được, nhưng mà, đồng thời, dường như cũng trong sự dự đoán, bởi vì trình độ giống nhau của cô và Đôn Doanh, xác thực có thể chứng minh hai người giống như chị em sinh đôi.

Long Dạ Tước giang rộng đôi tay ra, ôm cô sát với bản thân một tí, “Đây là chuyện tốt, đây có thể chứng minh trên thế giới này em còn có người thân.”

“Nhưng mà, nhưng mà em không dám nhìn nhận với họ.” Tô Lạc Lạc cắn vào môi, hiển thị ra sự giãy vò trong nội tâm.

“Vì sao? Anh tin là chắc chắn ba mẹ ruột của em sẽ rất nhớ em đó, nếu như họ biết được em còn sống, họ sẽ càng vui hơn.”

“Nhưng mà... Đôn Doanh phải làm sao đây? Em biết cô ta không thích em” Tô Lạc Lạc ngẩng đầu lên nhìn anh.

Cách Long Dạ Tước xem xét vấn đề, lạnh lùng trực tiếp và sắc bén hơn. “Đây có liên quan gì đến cô ta? Em cũng là con của nhà họ Đôn, cô ta không chấp nhận, cũng phải chấp nhận.”

Tô Lạc Lạc ngậy ngó mấy giây, ba mẹ ruột của cô chính là trên thế giới này, mà cô, quả nhiên không dám nhìn nhận với họ, đây đúng là có chút hơi tàn nhẫn.

Xuống xe, Long Dạ Tước nắm lấy bàn tay của cô ta, rất tự nhiên nắm lại tay bước vào trong phòng khách, sau khi dìu cô ngồi xuống, ánh mắt sâu sắc trầm nặng của Long Dạ Tước nghi hoặc nhìn vào cô, “Nếu như em không muốn nhìn nhận với họ, cũng được, dù sao bên cạnh em đã có anh ở đây, anh sẽ không cho em thấy cô đơn đâu.”

Tô Lạc Lạc nhẹ nhàng ngược mắt lên, ánh mắt dịu dàng của người đàn ông này đang từng li từng tí làm tan chảy lớp băng kiên cố trong lòng của cô, trước đây, cô bài xích tất cả của đàn ông này, oán hận, hiện nay, cô đối với sự dịu dàng của anh không thể từ chối được.

Long Dạ Tước nhìn vào đôi môi quyến rũ nhẹ nhàng mở ra của cô, anh bản năng cúi người xuống, muốn hôn cô ta, Tô Lạc Lạc hoảng lên, cúi đầu xuống muốn né tránh, nhưng đôi môi của người đàn ông, cũng chỉ có thể hôn trên nhân trung của cô ta.

Dưới đáy lòng của Long Dạ Tước có chút buồn nản, người phụ nữ này vẫn chưa có thể chấp nhận anh sao?

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, đợi khi em nghĩ thông suốt, dù cho em có nhận hay không nhận, anh đều ở bên em.” Long Dạ Tước nói xong, chỉ có thể ép buộc ôm cô ta vào trong lòng, không cho cô ta suy nghĩ lung tung.

Trong lòng Tô Lạc Lạc rất loạn, cô ta luôn vương mắt về thân thể của bản thân, không ngờ là đột nhiên đã hiện ra trước mặt như vậy.

“Vậy tạm thời em sẽ không nhận! Nếu như có thời gian, em có thể ở cùng Đôn phu nhân, hẹn đi ra uống trà.” Tô Lạc Lạc quyết định tạm thời không nhìn nhận.

“Được!” Long Dạ Tước cho cô quyết định, anh nhìn vào thời gian nói, “Anh nhờ ba sáu giờ đưa bọn trẻ về đây, cho bọn trẻ ở cùng em, thì em không có thời gian suy nghĩ lung tung rồi.”

Đúng đó, nghĩ đến một đôi con cái, tâm trạng của Tô Lạc Lạc đột nhiên thấy vui lên, hiện nay cô chỉ cần biết ba mẹ vẫn còn mạnh khỏe là được rồi, có nhìn nhận hay không cũng không quan trọng.

Đúng sáu giờ, thì nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng xe truyền đến, Tô Lạc Lạc không đợi được liền bước ra phòng khách, rất nhanh đã nhìn thấy hai đứa con chạy qua đây, “Ba, mami, chúng con về rồi nè!”

Tô Lạc Lạc và Long Dạ Tước mỗi người ôm một đứa con, Long Dạ Tước bồng đứa con gái, hôn một cái trên gương mặt đầy thịt, “Ở nhà của ông bà nội chơi có vui không?”

“Ừm! Rất vui đó, nhưng chúng con cũng nhớ ba và mami rồi.” Tô Tiểu Hình lớn tiếng nói.

Tô Tiểu Sâm đứng bên cạnh của Tô Lạc Lạc, đôi mắt to tròn nhấp nháy sự thương nhớ, Long Sở Hùng xuống xe nhìn họ, “Ở nhà ngoan ngoãn nghe lời, ông nội sẽ đón qua chơi nữa.”

“Ba, có muốn ăn cơm xong mới về không?” Long Dạ Tước giữ ba ở lại.

“Không cần đâu, các con có thời gian thì về nhà họ Long ăn cơm! Mẹ và bà của con đang nhớ đó!”

“Được! Có thời gian con sẽ dẫn họ quay về.”

Bên cạnh Tô Lạc Lạc có chút đỏ mặt, họ trong lời nói của anh ta, đương nhiên là chỉ cô, Tô Lạc Lạc vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng đi gặp người nhà của anh đó!

Tô Tiểu Sâm nhìn vào ba mẹ, đôi mắt to lướt qua một ý cười vui mừng, xem ra, không có sự làm phiền của họ, tình cảm của ba và mami đã thăng tiến rất nhanh đó! Xem ra, tham gia ngày kết hôn của họ không còn chờ đợi lâu nữa. Con đang đợi đó! Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217

21217.

Mấy ngày tiếp theo, những ngày tháng có hai đứa con ở nhà, giống như một giây phút cũng không thể yên lặng xuống, họ luôn có thể tìm một số chuyện gì đó để thu hút sự chú ý của người lớn, gần đây Tô Tiểu Hinh đối với vẽ tranh rất có hứng thú, bé gái cầm theo cuốn tập vẽ kéo theo anh hai, ngồi trên bãi cỏ, nhìn vào bông hoa nhỏ ở đó vẽ không xong.

Tô Lạc Lạc đối với vấn đề thân thể của bản thân, cô cũng mở rộng lòng ra, cô ở trên mạng tìm một số thông tin về nhà họ Đôn, nhà họ Đôn tuy là đại gia của ngành trang sức, nhưng mà đối với từ thiện cũng rất nhiệt tình, còn có mấy bộ phận khác đăng tải thông tin Đôn lão gia hành thiện tích đức, hơn nữa, trên toàn quốc còn có những trường học mà nhà họ Đôn quyên góp, hơn nữa trong bài báo, luôn nhắc đến đứa con gái độc nhất của họ, thiên kim của nhà họ Đôn, hơn nữa, sự nghiệp của nhà họ Đôn đang dần dần chuyển giao cho người thừa kế duy nhất này.

Tô Lạc Lạc không hề ngưỡng mộ Đôn Doanh có tiền bạc và địa vị như vậy, cô chỉ có chút thất vọng vì không thể đi nhìn nhận ba mẹ, cô biết, một gia đình, hòa thuận là quan trọng nhất, nếu như Đôn Doanh không thích cô, dù cho cô có quay về đó, cũng chỉ là phá hoại sự yên tĩnh của gia đình đó mà thôi.

Nghĩ thông suốt điểm này, tâm trạng của Tô Lạc Lạc đã tốt hơn nhiều, mấy ngày tiếp theo, Long Dạ Tước dẫn theo cô và bọn trẻ đến khu vui chơi, còn đi những nơi gần đó vui chơi, thời gian cũng trải qua rất nhanh.

Chớp mắt đã đến kỳ khai giảng, trước mấy ngày khai giảng, Long Dạ Tước nhận được điện thoại của mẹ, lần này, Tường Ân đã hạ lệnh chết đối với đứa con trai, cũng lâu như vậy rồi, bà ta muốn Long Dạ Tước nhất định phải dẫn Tô Lạc Lạc về nhà họ Long ăn buổi cơm.

Nếu như là quan hệ trước đây của Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc, anh nhất định không bảo đảm sẽ dẫn cô về đó, nhưng hiện nay, anh đương nhiên nhận lời, bảo đảm đêm nay dẫn cô về nhà họ Long ăn một buổi cơm tối.

Thừa lúc hai đứa nhỏ đang chơi đùa bên ngoài, Long Dạ Tước chặn lại Tô Lạc Lạc đang từ trên lầu bước xuống.

Trong tay của Tô Lạc Lạc đang cầm cái ipad, chuẩn bị ra ngoài chụp cho hai đứa con mấy tấm hình, không ngờ là bị người đàn ông này chặn lại, cô chớp chớp mắt, “Anh làm gì đó!”

“Đêm nay anh đã nhận lời ba mẹ, sẽ dẫn em về nhà ăn cơm, đêm nay cùng anh về nhà họ Long.” Ánh mắt mong chờ của Long Dạ Tước nhìn vào cô.

Trong nội tâm của Tô Lạc Lạc đương nhiên không có ý kiến, nhưng mà, trên bề ngoài vẫn chưa muốn đồng ý nhanh như vậy.

“Em suy nghĩ một lát.” Nói xong, thì cô từ bên cạnh anh rời đi.

Long Dạ Tước ngay lập tức dùng cánh tay mạnh khỏe ôm lại cô ta, để trên cạnh lang thang, “Không được, em nhất định phải trả lời anh ngay bây giờ.”

Tô Lạc Lạc nhìn lại một chút ý cười, neho mày nhìn anh ta, “Anh là đang uy hiếp em sao?”

Long Dạ Tước lập tức giơ tay, nhẹ nhàng giúp cô chỉnh trang lại những tóc vụn bên tai, có chút đáng thương nhìn vào cô, “Anh đây là đang cầu xin em đó.”

Tô Lạc Lạc bị ánh mắt dịu dàng của anh, làm đến không biết phải làm sao, mặt cô có chút đỏ, “Được thôi! Em đồng ý với anh là được rồi, mau buông em ra, đừng cho con nhìn thấy.”

Long Dạ Tước cười nhẹ, nhanh chóng hôn một cái trên môi nhỏ của cô, khoe môi mím lên cười, “Con dâu xấu xí cuối cùng cũng phải gặp ba mẹ chồng

thời.”

Tô Lạc Lạc nghe vào, lập tức giờ tay đầm nhẹ vào ngực của anh ta, “Anh nói ai xấu xí, anh còn nói nữa, em không đi đó.”

Long Dạ Tước giữ lại bàn tay của cô, “Xấu xí, cũng là phụ nữ mà anh thích.”

Những lời ngọt ngào như vậy, vẫn đúng là có chút muốn bị đánh đó, Tô Lạc Lạc chỉ có thể đẩy anh ta ra, nhanh chóng chạy đi giúp con chụp hình.

Một mạch chạy ra ngoài, trái tim của Tô Lạc Lạc vẫn còn đập thình thịch và rồi lên, cô cũng quên đi bản thân trước đây đã ghét người đàn ông này như thế nào, hiện nay, cô đây là bị sao vậy?

Tô Lạc Lạc cầm theo ipad, tùy ý ở bên cạnh chụp những khoảnh khắc của con, khuôn mặt vốn dĩ xin xắn đáng yêu, chụp như thế nào, đều đẹp hết, Tô Lạc Lạc vừa đang chụp, thì nhìn thấy Long Dạ Tước từ trong sảnh lớn bước ra.

Mặc trên người một bộ áo thun giản màu xám, bộ dạng cao lớn chân dài, dưới ánh nắng, bóng lưng thoát ra một hơi thở ấm áp nheo nhẽ của người đàn ông ấm áp, Tô Lạc Lạc cầm theo ipad, lén lén từ trong camera nhìn lên mấy cái, sau đó, bấm vào nút chụp ảnh, giúp người đàn ông này chụp được hai tấm hình.

Long Dạ Tước bước đến bên cạnh bọn trẻ, nhìn vào đứa con gái đang nghiêm túc vẽ tranh, khỏe môi của anh ta mọc lên một sự khen ngợi, Tô Lạc Lạc đưa ipad cho anh, “Giúp em và con chụp tấm hình.”

Long Dạ Tước giúp họ chụp hình, nói với con tối nay phải đến nhà họ Long ăn cơm tối, hai đứa nhóc cũng rất vui mừng. Tô Tiểu Hình tính là cầm theo bức tranh hôm nay vẽ tặng cho ông bà nội. Năm giờ chiều xuất phát, Tô Lạc Lạc sửa soạn cho hai đứa con trông vô cùng đáng yêu, Tô Tiểu Hình mặc trên người một chiếc đầm công chúa màu tím lợt, trên đầu thắt hai sợi bím, cài lên một cái kẹp tóc đáng yêu, còn Tô Tiểu Sâm ở bên cạnh thì mặc một chiếc áo thun màu đen và quần jean, giày thể thao, giống như một tiểu minh tinh soái ca vậy.

Long Dạ Tước lái chiếc xe chuyên chở trẻ con và có chiếc ghế ngồi an toàn, chia ra cho hai đứa ngồi vào trong ghế an toàn, Tô Lạc Lạc ngồi bên ghế phụ, gia đình bốn người lái xe đến nhà họ Long.

Tô Lạc Lạc lần đầu tiên gặp mặt cha mẹ của Long Dạ Tước, trong nội tâm đương nhiên có chút khản trương, thêm vào đó Tô Ngữ Phù ở trước mặt của họ, không biết đã nói những lời khó nghe như thế nào, mặc dù sau đó Long Dạ Tước giúp cô ta đính chính lại, cô ta cũng không đảm bảo bản thân sẽ được gia đình này yêu thích.

Cửa lớn nhà họ Long, được xây dựng bởi tám cây cột La Mã hùng vĩ, một lối vào cánh cửa như cung điện, bên trong có phong cảnh giống như khuôn viên của hoàng gia, hai đứa con đã vô cùng quen thuộc nơi đây, không cần ai dẫn đường, đã nắm tay nhau chạy vào trước.

Tô Lạc Lạc khản trương theo sau Long Dạ Tước mấy bước, anh dừng lại bước chân, bàn tay lớn tự nhiên nắm lại bàn tay nhỏ của cô, nắm chặt vào, dẫn theo cô bước vào hướng sảnh lớn.

Long Dạ Tước từ việc cô không ngừng nắm chặt vào lòng bàn tay, có thể cảm nhận được sự bất an và khản trương, anh tự nhiên nhẹ giọng an ủi một tiếng, “Đừng sợ, gia đình anh đối với em đã thay đổi nhiều rồi, họ rất hoan nghênh em đến nhà đó.”

Tô Lạc Lạc nhớ lại năm năm trước, Tô Ngữ Phù luôn ở đây, cô vẫn cảm nhận được có chút cổ tình đó.

“Ông nội, bà nội, bà cố.” Chúng con đến rồi.

Trong sảnh lớn, nghe thấy giọng nói non nớt mà véo von của Tô Tiểu Hình đang gọi.

“Tiểu Hình, Tiểu Sâm, các con đến rồi sao?” Một giọng nói dịu dàng mà ngạc nhiên, nhưng rất nhanh, thì thấy bóng dáng của Tường Ân dẫn theo bọn trẻ bước ra, tiếp đón đứa con gái bị con trai nắm tay dắt vào, bà ta trước đây đã xem qua hình ảnh của Tô Lạc Lạc, không ngờ người thật lại đẹp như vậy.

“Con chính là Lạc Lạc đó à! Bác là mẹ của Dạ Tước, đến đây, vào trong, mau vào trong.” Tường Ân nhiệt tình tiếp đón Tô Lạc Lạc vào trong.

Tô Lạc Lạc nhìn thấy sự nhiệt tình của Long phu nhân này, trong giây lát, quả nhiên có chút ý thấy ngại, cô ta mỉm cười bước vào trong sảnh lớn.

Long Sở Hùng từ cầu thang trên lầu hai bước xuống, “Về rồi sao?”

“Ông nội, hôm nay cháu muốn tặng ông một phần quà.” Tô Tiểu Hình giấu thứ gì đó ở sau lưng. Long Sở Hùng đã từng là một nhân vật truyền kỳ trong giới kinh doanh, bình thường cũng là người có khí thế uy nghiêm, nhưng giờ đây, đối mặt với hai đứa cháu đáng yêu như vậy, khí thế uy nghiêm trên mặt của ông ta không biết đã đi đâu rồi? Toàn bộ chỉ còn lộ ra nét mặt vui vẻ thân thiện đối với hai đứa cháu này, ông ta lập tức hiếu kỳ cúi người xuống nhìn sang đứa cháu gái, “Được đó! Muốn tặng cho ông nội quà gì đây?” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 218

21218.

“Teng teng!” Tô Tiểu Hinh lấy ra bức tranh hôm nay vẽ cùng anh hai, “Đây là cháu cùng anh hai vẽ đó, ông có thích không?”

Long Sở Hùng lập tức nhận lấy, mở ra xem, ông ta vui mừng gật đầu, “Ông nội thích đó, ông nội đem bức tranh để vào cái khung hình, treo trong thư phòng của ông có được không?”

“Được đó!” Hai đứa nhóc vui mừng đồng ý.

“Vậy bây giờ chúng ta đến thư phòng dùng cái khung hình gắn lên nha!” Long Sở Hùng nói.

Hai đứa nhóc đã không đợi được muốn đi cùng ông nội.

Tô Lạc Lạc nhìn thấy cảnh yêu thương nhau của ông cháu, không kìm được cong môi lên cười, hiện nay cô đã không còn bận lòng việc đưa con về nhà họ Long, bởi vì những thứ bọn trẻ cần không chỉ là tình mẹ, tình cha, còn có tình yêu của trường bối, như thế này mới có thể bồi dưỡng được tính cách lành mạnh.

Giờ đây, từ cánh cửa bên cạnh khu vườn, người hầu đang đẩy xe lăn của Long lão phu nhân qua đây, đầu tóc trắng xóa, nhưng tinh thần linh lợi, bà đeo một cặp mắt kính lão, không nhìn thấy Tô Lạc Lạc đang ngồi trên ghế sofa, bà nói với con dâu, “Tiểu Ân à! Đưa con đó đến rồi sao?”

Tường Ân nhìn sang mẹ chồng, cười lên, “Mẹ, Lạc Lạc đến rồi, mẹ xem.”

Tô Lạc Lạc ngồi trên ghế sofa lập tức đứng dậy, nhìn sang bà lão đó, cô nhất thời không biết nên xưng hô như thế nào, Long Dạ Tước cảm nhận được sự lo lắng của cô, trầm ấm cười, “Theo anh gọi bà là được rồi!”

Tô Lạc Lạc cúi người chào hỏi bà lão, “Xin chào bà nội!”

Long lão phu nhân lập tức đẩy cao cặp mắt kính lão, “Ồ! Nha đầu này rất xinh đẹp đó.”

Long lão phu nhân nhìn vào khuôn mặt căng tròn và đầy đặn của Tô Lạc Lạc, hoàn toàn không giống bộ dạng những yêu tinh thẩm mỹ ngày nay, bà nhìn là thích ngay. Giờ đây Long lão phu nhân cũng hối hận trước đây đã tin lời của người bên nhà họ Tô, mang hình tượng lần đầu của cô gái này nghĩ đến xấu như vậy, hiện nay, khi hai đứa cháu chắt ở đây, tâm trạng mỗi ngày của bà đều cực kỳ tốt, trong nhà tràn ngập những tiếng cười của trẻ con, trong đáy lòng của bà cũng thấy vui mừng mãn nguyện.

“Lạc Lạc, xin lỗi, trước đây bác và bà nội có chút hiểu lầm về con, con đừng để trong lòng nha!” Tường Ân nói xin lỗi với Lạc Lạc.

Tô Lạc Lạc ngờ ngác mấy giây, không ngờ người nhà họ Long quả nhiên vì chuyện này mà xin lỗi cô, hơn nữa khẩu khí chân thành, khiến lòng của cô có một sự ấm áp và cảm động, cô vội vàng lắc đầu, “Con không có để trong lòng, bác gái, bà nội, hai người không nên tự trách.”

Long lão phu nhân vui mừng nhìn vào cô, cảm thấy đứa con gái trước mắt này còn thuận mắt hơn so với Tô Ngữ Phù, bà vội vàng hô lên, “Dạ Tước, chiêu đãi tốt Lạc Lạc đó, sau này chúng ta là người một nhà đó!”

Câu nói này, khiến trên mặt của Tô Lạc Lạc có chút đỏ lên, câu nói này, người đàn ông bên cạnh lại cực kỳ thích nghe.

“Bà nội, con dẫn Lạc Lạc đi dạo trong vườn hoa.” Long Dạ Tước cũng không hy vọng cô cảm thấy bó buộc trong nhà, dẫn cô ra ngoài đi dạo, có thể thả lỏng một chút.

Long Dạ Tước nắm lại bàn tay của cô đi theo hướng vườn hoa, phía sau, Tường Ân nhìn sang mẹ chồng, “Mẹ, mẹ xem hai đứa quá xứng đôi đó! Xem ra, nhà họ Long gần đây của chúng ta sắp có hỷ sự rồi đó.”

“Được, lần này, mẹ tuyệt đối sẽ không phản đối nữa.” Long lão phu nhân cũng cười khà khà.

Trong vườn hoa, Tô Lạc Lạc luôn im lặng, bên cạnh cô, Long Dạ Tước có chút lo lắng nhìn vào cô, “Đang suy nghĩ gì đó?”

Tô Lạc Lạc đang nghĩ, trước đây cô không quan tâm sau này Long Dạ Tước sẽ cưới một phụ nữ như thế nào, hiện nay, cô thực sự để ý rồi đó, nếu như anh cưới người phụ nữ khác về đây, vậy bọn trẻ phải làm sao đây?

“Nếu như em không gả cho anh, anh sẽ cưới người phụ nữ khác về nhà chứ?” Tô Lạc Lạc ngẩng đầu lên nhìn anh ta, ngu ngốc hỏi một câu.

Long Dạ Tước nghe xong, ánh mắt híp lại mấy phân, “Ý của em là, cả đời này sẽ không kết hôn sao?”

Tô Lạc Lạc trong giây lát không thể trả lời được, Long Dạ Tước đột nhiên ôm lấy cô, đôi môi mỏng hôn trên khuôn mặt ngây ngơ của cô, “Tốt, vậy thì cả đời này cũng đừng kết hôn.”

Tô Lạc Lạc phản ứng lại, trên mặt lập tức đỏ lên nhìn vào anh, “Anh... Anh cũng cả đời này không kết hôn sao?”

“Nếu như em sợ kết hôn, vậy chúng ta cứ như vậy sống hết suốt cuộc đời cũng được, dù sao tờ giấy đó có hay không cũng được, cũng không quan trọng.” Ánh mắt tình cảm sâu nặng của Long Dạ Tước nhìn vào cô.

Đột nhiên trái tim của Tô Lạc Lạc, thỉnh thoảng đập loạn lên, cô xấu hổ né tránh ánh mắt của anh, “Ai nói em không kết hôn thì phải sống với anh cả đời chứ!”

“Không cùng anh sống hết cả cuộc đời, em muốn cùng ai sống hết cả đời chứ?” Ánh mắt của Long Dạ Tước đột nhiên tình anh nhấp nháy, giống như lập tức muốn đánh nhau với người khác vậy.

Tô Lạc Lạc nhếch môi cười, “Em cùng bản thân em sống hết cả đời.”

Long Dạ Tước nghe xong, xem như cũng hài lòng quẹt qua sống mũi của cô, “Vậy anh không chê cùng em sống hết cả đời.”

Trong đáy lòng của Tô Lạc Lạc không nhìn được lộ ra một chút ít ngọt ngào, cô ngược đầu lên nhìn anh nói, “Được thôi, nếu như anh thực sự muốn cùng em sống hết suốt cuộc đời, vậy anh phải bảo đảm, cả đời này ngoại trừ em, không được yêu người phụ nữ khác.”

“Trái tim của anh rất nhỏ, chỉ có thể chứa đựng một người, mà người đó chính là em.” Long Dạ Tước nói xong, ôm lại eo của cô, nụ hôn nóng rực áp lên.

Tô Lạc Lạc muốn điên lên, người đàn ông này có thể chú ý trường hợp hay không, lỡ như bị người khác nhìn thấy, cô mới đến nhà họ Long, danh tiếng này không thể hủy được.

Nhìn thấy cô nghiêm túc vùng vẫy như vậy, Long Dạ Tước vẫn buông cô ra, Tô Lạc Lạc tức giận nhìn vào anh, “Ban ngày không được làm vậy.”

Người đàn ông nào đó lập tức lý giải sai lầm, anh ta mồm môi cười, “Được thôi, ban ngày không được làm vậy, vậy ban đêm thì có thể làm vậy.”

“Anh... Ban đêm cũng không cho phép.” Tô Lạc Lạc tức giận bổ sung một câu.

Long Dạ Tước không còn cách đối với cô, híp lại đôi mắt nhìn vào khuôn mặt bướng bỉnh của cô, “Vậy anh sẽ kiên nhẫn chờ đợi khi em cầu xin anh làm vậy đó!”

“Sẽ không có ngày đó đâu.” Tô Lạc Lạc cắn vào môi hứ một tiếng.

Long Dạ Tước thì không tin, dù sao khi anh và cô thân mật với nhau, phản hồi của người phụ nữ này cũng rất mãnh liệt, chỉ cần không lâu sau, người phụ nữ này nhất định chủ động muốn anh làm vậy đó.

Tô Lạc Lạc nhìn thấy quy mô của nhà họ Long, đột nhiên hiểu được vì sao Tô Ngữ Phù liều mạng muốn gả vào đây, nhà họ Long được xem như là hào môn thật đó, không giống như những người khác đánh sưng mặt lên giả vờ làm người mập, nhưng mà, Tô Lạc Lạc đối với tiền tài của nhà họ Long không có chút cảm giác động lòng, bởi vì cô không phải là người yêu tiền bạc.

Tô Lạc Lạc đột nhiên nghĩ đến một người, Dạ Trạch Hạo, tuy rằng hai tháng không có liên hệ với anh, nhưng mà, anh cũng là con cháu của nhà họ Long, hiện nay, tình trạng của cô và anh lại giống nhau rồi, rõ ràng biết được người thân đang ở đây, nhưng không dám nhìn nhận. Tô Lạc Lạc cũng lo lắng người đàn ông bên cạnh, còn có gia tộc vô cùng âm áp ôn hòa như vậy, nếu như thân thể của Dạ Trạch Hạo bị vạch trần, Long phu nhân lúc này, còn có Long Dạ Tước bên cạnh này, họ sẽ nhận được sự tôn trọng như thế nào chứ! Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 219

21219.

Hiện nay có rất nhiều chuyện, Tô Lạc Lạc cũng không dám nghĩ sâu vào trong, ở nhà họ Long ăn cơm tối rất vui vẻ, sau khi giải tỏa những hiểu lầm của trước đây, sự hiềm khích trong đáy lòng của Tô Lạc Lạc đã biến mất, cô ta nhìn thấy được là sự thân thiện và nhiệt tình của nhà họ Long, còn có sự chiều chuộng vô bờ bến đối với những đứa nhỏ.

Những thứ này, đều là những tình thân mà bọn trẻ cần đến, chỉ là, sau khi ăn xong cơm tối, hai đứa trẻ đột nhiên quyết định ở lại nhà họ Long, trước khi khai giảng, tiếp tục ở đây chơi thêm mấy ngày.

Tô Lạc Lạc cũng không thể phủi đi tâm ý của bọn trẻ, chỉ là, vì dao trong nụ cười của bọn trẻ, lại có chút ý xảo quyệt vậy!

Giống như hai đứa trẻ này có tình để lại chút không gian riêng tư cho cô và Long Dạ Tước ở bên nhau vậy.

Tô Lạc Lạc đột nhiên có một cảm giác như bị đưa con trai bán đứng vậy, nhưng mà, điểm này, lại là ngọt ngào đó, bởi vì càng đi sâu vào trong hiểu được người đàn ông này, trái tim chống đối với anh cũng từ từ biến mất, không tự giác đã bị người đàn ông này bắt giữ lại.

Khi Long Dạ Tước bước ra ngoài cửa, nắm lại tay của cô bước đến phía trước xe, sau khi vẫy tay chào tạm biệt với người nhà, dẫn theo Tô Lạc Lạc rời đi.

Trên đường quay về, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, cảnh tượng bên ngoài đẹp như hoa, Long Dạ Tước thấy thời gian còn sớm, thì mời cô đến bãi biển gần đó tản bộ, thời gian này, trên bãi biển có quán nước và quán bar băng cao cấp, có thể ngắm nhìn phong cảnh, cũng có thể đi dạo.

Tô Lạc Lạc đương nhiên đồng ý, hiện nay cô, cảm thấy cả người nhẹ nhõm vô cùng, không có một chút buồn ngủ, giống như có người đàn ông như thế này dẫn theo cô đến đâu, cô ta đều có cảm giác bất lực không thể từ chối.

Chiếc xe của Long Dạ Tước đậu ngay bãi đậu xe, anh ta dẫn theo Tô Lạc Lạc đi dọc theo con đường chuyên dành cho người đi bộ đi dạo bên cạnh bờ biển, hai người giờ đây chỉ muốn đi dạo.

Tô Lạc Lạc bước đến phía trước, người đàn ông cao to bên cạnh, giống như có một bức tường kiên cố an toàn bảo vệ lại cô, đột nhiên, ngón tay của cô bị bàn tay lớn nắm lại, nắm chặt lại mười ngón tay.

Có khi cũng gặp được người đi đường, thì Long Dạ Tước ôm cô vào trong lòng, không cho người đi đường đụng vào cô, Tô Lạc Lạc đang hưởng thụ sự bảo vệ chu đáo của người đàn ông này, cuối cùng đi đến trước một lang cang, cô không muốn đi nữa, bởi vì từ đây ngắm nhìn trên mặt biển, cảnh tượng quá tuyệt đẹp, cô ta muốn yên tĩnh đứng đây một lát.

Phía sau, Long Dạ Tước ôm lại eo của cô, thân thể cường tráng chặt chẽ đè lên, thần kinh của Tô Lạc Lạc đột nhiên giật một cái, cô đối với cử chỉ quá thân mật của người đàn ông này, trong đáy lòng cũng còn cảm giác bài xích.

Long Dạ Tước cảm nhận được, chỉ là nhẹ nhàng đè lên cô không động đậy, chiếc cằm gọi cảm của anh nhẹ nhàng kê trên đôi vai của cô, hơi thở xoa bên tai, bốc lên một nhiệt độ nóng bỏng.

Tô Lạc Lạc thấy có chút nhột muốn né tránh hơi thở của anh, vừa quay đầu, đôi môi đỏ của cô lướt qua bên mặt của người đàn ông, cô lập tức đỏ mặt lên, người đàn ông này sẽ không nghĩ là cô chủ động hôn anh chứ!

Những đèn đường bên cạnh giống như vì những đôi tình nhân mà thiết kê đó, ánh đèn thuộc dạng đèn tối, khiến cho con đường phía sau cũng không nhìn rõ động tác của họ, trái lại khiến cho không ít cặp tình nhân, ở nơi đây dám to gan lên.

Long Dạ Tước bị cử chỉ đôi môi lúc nãy lướt qua, làm cho trong lòng có chút nhột, anh giữ lại đôi vai của cô, quay ngược cô qua, Tô Lạc Lạc có chút xấu hổ quay người qua, chiếc cằm bị người đàn ông này nắm lại, mà phía sau đầu cũng thích đáng giữ lại một bàn tay lớn.

Chiếc cằm của cô ngược lên, chiếc môi nóng bỏng của người đàn ông liền trực tiếp phong tỏa lại, hút lại hai đôi môi non mịn của cô, hôn nồng thắm ở bên bờ biển.

Khuôn mặt nhỏ của Tô Lạc Lạc đỏ ửng lên, phía sau còn có người đi đường đang đi ngang qua đó! Người đàn ông này quả nhiên ở đây cưỡng hôn cô.

Nhưng mà, cô ngoại trừ thấy khấn trương và kích thích, quả nhiên cảm thấy không chán ghét, trái lại, bị nụ hôn của người đàn ông này, làm cho tim đập tăng tốc.

Còn may, Long Dạ Tước không tiếp tục chìm sâu vào, anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, hôn nhẹ trên mái tóc của cô, có một câu nói anh muốn ngay lập tức cầu xin cô, nhưng mà, anh vẫn là nhịn lại, những chuyện câu hôn, sao có thể tùy tiện như vậy chứ?

Anh nhất định phải chuẩn bị một chút, mới cầu hôn với người con gái này.

“Đi thôi! Chúng ta quay về thôi! Nơi đây có chút lạnh đó.” Long Dạ Tước nghĩ đến cô đang ăn mặc mỏng manh, ở bên bờ biển nhiệt độ sẽ thay đổi nhiều.

Tô Lạc Lạc ừ một tiếng, vòng lại eo của anh từng bước từng bước quay về.

Đêm nay, Long Dạ Tước làm việc rất khuya, Tô Lạc Lạc đã ngủ, anh mới kết thúc.

Buổi sáng, Tô Lạc Lạc mở ra đôi mắt, không thấy lạ khi bên cạnh đang nằm một thân hình cao lớn, mà một chiếc đùi của cô vẫn còn kẹp ngay giữa đùi của anh, đây khiến cho cô xấu hổ nhanh chóng muốn rút ra, đây cũng làm thức tỉnh người đàn ông bên cạnh, khoé môi của anh mồm lên, “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng!” Gương mặt của Tô Lạc Lạc có chút nóng lên, cô ta đứng dậy nói, “Em xuống dưới lầu chuẩn bị thức ăn buổi sáng, một lát nữa anh thức dậy xuống lầu nhé!”

“Được!” Long Dạ Tước ở ngay chỗ cô nằm qua, có chút tham lam ngửi vào đó.

Tô Lạc Lạc rửa mặt xong xuống lầu nấu cháo, giờ đây thời gian đã tám giờ rồi, đột nhiên, điện thoại cô để trên sofa reo lên, cô bước qua đó lấy lên xem,

chỉ nhìn thấy tên Đôn phu nhân hiển thị trên màn hình, cô cứ nghĩ bản thân nhìn lầm, dùng sức chớp mắt hai cái, vẫn không nhìn lầm.

Là Đôn phu nhân gọi cho cô, người phu nhân này chính là mẹ ruột của cô.

Khoé mắt của cô ướt át, cô vội vàng nghe máy, “Alo!”

“Alo! Tô tiểu thư đó sao? Di họ Đôn, còn nhớ di chứ?” Bên kia giọng nói của Đôn phu nhân dịu dàng nghe rất hay.

“Nhớ, đương nhiên nhớ, xin chào, Đôn phu nhân.” Tô Lạc Lạc cố nén lại cảm xúc kích động, không muốn làm bà sợ.

“Ồ! Là như thế này, đêm nay đi có một buổi tiệc từ thiện, muốn mời con và bạn của con cùng nhau tham gia, không biết có thời gian qua đây không?”

Tô Lạc Lạc biết ba mẹ đều là những nhà từ thiện nổi tiếng, cô vội gật đầu nói, “Có... Con có thời gian, con sẽ qua đó.”

“Được! Gọi luôn bạn của con, thiệp mời thì di không gửi cho con nữa, con đi đến trước cửa khách sạn Tôn Duyệt ngay trung tâm thành phố gọi điện thoại cho di, di sẽ nhờ trợ lý của di đến đón con.”

“Ừm! Được, con nhất định sẽ đến.” Tô Lạc Lạc kích động trả lời một tiếng, có thời gian bên nhau với ba mẹ như thế này, sao cô có thể bỏ qua được chứ?

Dù cho đứng trước mặt họ, họ không nhận ra bản thân, nhưng chỉ cần có thể im lặng ở bên cạnh họ, nhìn họ nhiều lần, thì cô đã thấy mãn nguyện rồi.

“Vậy được, di mong chờ con và bạn con đến đó.” Bên kia Đôn phu nhân cũng vô cùng vui mừng vì cô có thể đến.

“Được! Con nhất định đến đúng giờ.” Tô Lạc Lạc nghiêm túc trả lời.

Sau khi cúp máy, Tô Lạc Lạc kích động ôm lại chiếc điện thoại được một lát, mà giờ đây, phía sau người không biết từ khi nào đã đứng một người đàn ông.

Long Dạ Tước cũng nghe được những lời lúc này của cô, chỉ là không biết ai mời cô làm gì đó, khiến cho cô kích động như vậy.

“Sao vậy? Đêm nay em phải ra ngoài sao?” Long Dạ Tước hí hóp đôi mắt lại hỏi. “Là buổi tiệc từ thiện bên nhà họ Đôn, Đôn phu nhân mời em cùng bạn của em cùng đi, em đã nhận lời, em nhất định phải đi.” Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220

21220.

“Còn gọi Đôn phu nhân? Bà là mẹ của em đó.” Long Dạ Tước thương yêu mà nhìn cô.

Lòng của Tô Lạc Lạc cũng chéch lên cảm giác chua xót, đúng rồi! Cô nên kêu là mẹ, nhưng mà, cô lại không biết nên gọi bà như thế nào.

“Được, em gọi điện cho bạn đi! Đi chơi cho thật vui vào.” Long Dạ Tước hí hóp mắt cười.

Tô Lạc Lạc cầm lấy điện thoại đi vào trong nhà bếp, gọi cho Hạ Thắm, Hạ Thắm nghe nói có chuyện tốt như vậy, cô đương nhiên đồng ý tham gia, xem xem thế giới ngoài kia.

Long Dạ Tước rảo bước vào trong thư phòng của anh, anh gọi thông điện thoại cho trợ lý Tổng Nhã, hỏi thăm cô ta một tiếng, “Xem xem tôi gần đây trong những tấm thiệp mời, có nhận được phản thiệp mời của nhà họ Đôn về việc buổi tiệc từ thiện đêm nay.”

“Có ạ, Long tổng, ngài muốn tham dự không?”

“Ừ! Muốn!”

“Được ạ! Tôi lập tức trả lời bên nhà họ Đôn.”

Long Dạ Tước bỏ điện thoại xuống, ra ngoài đại sảnh, Tô Lạc Lạc dùng bao tay chống nóng bụng một nồi cháo hải sản tươi mới dinh dưỡng ra, Long Dạ Tước ngửi thấy mùi thơm, anh đã cảm thấy ngon miệng rồi.

Tô Lạc Lạc thay anh múc một chén, thay bản thân cũng múc một chén, sau khi ngồi xuống, cô cắn chừa đôi đũa, nghĩ đến gì đó, đôi mắt lớn hí hóp lại, vừa

nhìn không được vui lên.

“Có phải là đang trông chờ buổi tiệc tối nay?”

“Uhm! Thiết mong chờ nè!” Tô Lạc Lạc gật đầu, đúng, cô đang trông chờ sự kiện này, cô thật hi vọng hôm nay cả ngày trôi qua không quá lâu, nhanh chút đi, như vậy, cô càng nhanh gặp ba mẹ rồi.

“Được, tối nay cùng bạn em trang điểm cho tốt vào, chơi cho thật vui.” Long Dạ Tước cũng không muốn phá hoại một đêm tươi đẹp của cô ấy và bạn mình.

Tô Lạc Lạc gật đầu, “Uhm!”

“Anh sẽ đề trợ lý anh dẫn mọi người đi tiệm lễ phục, chọn một chiếc đầm dạ hội mà hai người mặc vào tối đêm nay.” Long Dạ Tước hi vọng người cô gái của mình tối nay thật xinh đẹp.

Tô Lạc Lạc cảm kích mà nhìn anh, “Long Dạ Tước, cảm ơn anh.”

“Ngốc à, cảm ơn cái gì? Trong lòng của em, không lẽ anh là người ngoài?” Long Dạ Tước có chút không vui nhìn cô.

Tô Lạc Lạc nhoen môi, tuy là bị trách móc rồi, nhưng mà trong lòng vẫn là ngọt ngào lắm.

“Được, em không nói là được chứ gì.” Tô Lạc Lạc cười lên.

Buổi trưa, Long Dạ Tước phải đi công ty, Tô Lạc Lạc thì đi tìm Hạ Thấm, hai người tìm đến một quán cà phê, trước tiên xem lại thời gian, mong chờ bốn giờ chiều nhanh đến, như vậy, bọn họ có thể đi tiệm lễ phục, chọn một bộ đầm dạ hội thật đẹp, tối nay đi tham gia buổi tiệc từ thiện.

Nhà họ Đôn tổ chức tiệc từ thiện, đã trở thành một buổi tiệc cao cấp của giới hào môn, nhà họ Đôn vốn dĩ là đại gia về ngành trang sức, phú quý một phurong, mà thông qua tham gia tiệc từ thiện của nhà họ Đôn, cũng là một chứng nhận về việc tượng trưng cho thân phận cao quý. Tiệc tối nay, nhân viên công tác đã bố trí tốt địa điểm, lúc này, trong một căn phòng hào hoa của nhà họ Đôn, Đôn Doanh ngồi trên ghế sofa, cầm lấy điện thoại gọi điện thoại cho trợ lý của mẹ, bên này dò hỏi một tiếng, “Thay tôi tra một cái tối nay có tên của Long Dạ Tước, anh ta có đến không.” “Oh! Đôn tiểu thư, sáng sớm nay, chúng tôi nhận được hồi phúc của trợ lý ngài Long, ngài ấy tối nay sẽ qua đây.”

Đôn Doanh lập tức vui mừng đứng dậy nói, “Cái gì, anh ta sẽ qua đây? Khẳng định không?”

“Rất khẳng định.”

Nghe thấy đáp án này, Đôn Doanh lập tức nhẹ nhàng che ngực, kích động mà đứng dậy, không ngờ tới Long Dạ Tước tối nay lại đến, mà cô thân là con gái của bên chủ trì, cũng là tiểu thư nhà họ Đôn, cô tối nay cũng đủ làm mọi người chú ý rồi.

Quá tốt rồi, nói không chừng tối nay Long Dạ Tước sẽ chú ý đến cô, cô là đại tiểu thư của nhà họ Đôn, người đàn ông mà cô để ý đến, ai còn dám qua đây giành với cô?

Đôn Doanh nhẹ nhàng hít chặt mắt, lần này cô đã có chuẩn bị trước, cô lần này ra nước ngoài từ nước ngoài đem về một bộ đầm dạ hội tuyệt đẹp, cô nhất định sẽ trở thành nhân vật tiêu điểm tối nay.

Đôn phu nhân từ ngoài gõ cửa một hồi đi vào, nhìn thấy con gái đang trầm tư gì đó, bà hiếu kỳ hỏi, “Con đang nghĩ gì vậy?”

“Mẹ, tối nay có thể để con làm người nói lời mở tiệc không? Giao sân khấu tối nay cho con được không?” Đôn Doanh cầu xin mẹ, cô tối nay nhất định phải thuận lợi toả sáng mới được.

Đôn phu nhân nghĩ một hồi, sau này tất cả của nhà họ Đôn đều giao cho con gái rồi, bà gật đầu nói, “Được thôi! Vậy con học thuộc cho tốt bản thảo lời mở tiệc, đừng để gây ra sai sót gì đó.”

“Yên tâm đi! Mẹ, con nhất định không để mẹ thất vọng.” Đôn Doanh cười lên.

Đôn phu nhân nhìn nụ cười của con gái, bà nhất thời đỏ hết mặt, làm Đôn Doanh lập tức kinh ngạc mà ôm lấy bà, “Mẹ, mẹ khóc gì vậy! Mẹ có chuyện đau lòng à?”

“Tiểu Doanh, con có biết không? Con vốn là còn có người em gái đó.”

Nhưng mà, Đôn phu nhân nghĩ là cô chỉ là sốc thôi, bà gật đầu, “Đúng, lúc mẹ mang thai con, là một cặp thai sinh đôi, hai đứa đều là con gái ta, con sinh ra trước vài phút, mà em gái con sinh sau.”

Sắc mặt Đôn Doanh bỗng chốc trở nên khó coi, nghĩ đến người con gái tương tá giống cô, lòng cô thắt chặt, làm cô có chút hít thở không kịp, “Mẹ, vậy em gái con đang ở đâu?”

“Không còn trên thế gian này rồi, em gái con sinh ra không có hơi thở.” Đôn phu nhân than một hồi, đem sự thật nói cho con.

Đon Doanh lập tức mở to mắt, cái gai trong lòng như được gỡ ra, “Em gái con mất rồi? Mẹ, mẹ xác định nó lúc đó đã mất rồi không?”

Đon phu nhân nhất thời cảm xúc bị thương, nhìn không ra cảm giác lo lắng bất an của con gái, bà gạt đầu, “Đúng rồi, bác sĩ cấp cứu qua nó rồi, xác định nó đã không còn có hơi thở, bác sĩ đã ôm nó đi rồi.”

Đon Doanh nghe đến đây, cuối cùng thật sự đã yên tâm rồi, nói như vậy, cái cô gái tướng mạo giống cô, cùng bản thân không có liên quan một chút gì, quá tốt rồi, tất cả của nhà họ Đon vẫn là của mình cô.

“Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ thay em gái chăm sóc mẹ mà.” Đon Doanh ôm lấy mẹ, trong mắt lại không hề có một chút bi thương gì.

Đon phu nhân vỗ vào vai của cô, “Tối nay trang điểm đẹp một chút, con tuổi cũng không còn nhỏ nữa, để ý công tử nhà nào, con có thể chủ động theo đuổi hạnh phúc của bản thân.”

Tối nay Đon Doanh đã có mục tiêu rồi, mà mục tiêu rất là chính xác, đó chính là Long Dạ Tước, người đàn ông xuất sắc, đã trở thành vật trong tay cô rồi, “Mẹ, mẹ yên tâm đi! Nếu như gặp phải người con thích, con nhất định nhiệt tình mà theo đuổi.”

Đon phu nhân cũng quên đề cập việc bà vô tình mời hai cô gái đó rồi, kỳ thật bà cũng muốn nói cho con gái nghe, nhưng mà, sợ con sẽ sinh ra cảm xúc phản cảm, rốt cuộc, bà mời Tô Lạc Lạc, chẳng qua chính là vì cô gái này tướng mạo giống Đon Doanh, vì vậy, bà mới hy vọng cô có thể đến tham gia. “Được, con trưởng thành rồi, chuyện con muốn làm, ba mẹ đều ủng hộ con.” Đon phu nhân cười mở mà nhìn con gái, trong đầu lại nghĩ đến cái cô Tô Lạc Lạc, thật quá giống á! Nếu như con gái bà còn sống, nó chính là một đôi con gái đẹp đẽ. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221

21221.

Bốn giờ chiều nhận được điện thoại của Tống Nhã, Tô Lạc Lạc và Hạ Thâm đi đến một cửa tiệm bán đầm dạ hội cao cấp, nhân viên đó rất nhiệt tình đối với cô, vì Tô Lạc Lạc là lần thứ hai đến đây, thêm vào đó cô là bạn gái của Long Dạ Tước, đây xem như là khách hàng lâu dài, đương nhiên tiếp đãi khác nhau rồi. Hạ Thâm là nhà thiết kế trang phục, đối với sự phối hợp của đầm dạ hội cũng có chút hiểu biết, cô đã chọn một chiếc váy ngắn giản dị màu xanh lục, thân hình cô tiêu chuẩn, cũng là đáng người tiêu chuẩn để thiết kế, Tô Lạc Lạc lại chọn một chiếc đầm dạ hội màu vàng kim một bên vai, trước ngực có khoét lỗ hoa lá, trang nhã tự nhiên, lộ ra một sự quyến rũ của thời trang.

Hai người từ cửa tiệm đầm dạ hội bước ra, thời gian bắt gác đã gần đến năm giờ rưỡi, khoảng sáu giờ khách mời đã dần dần vào buổi tiệc, buổi tiệc từ thiện lớn như vậy, khách mời đều không đến trễ, đây là sự tôn trọng đối với chủ nhân.

Tô Lạc Lạc và Hạ Thâm đến trước cửa tiệm của nhà hàng, Tô Lạc Lạc lấy điện thoại ra gọi cho số điện thoại của Đon phu nhân, bên kia nghe máy là trợ lý của di ấy, trợ lý cũng nhiệt tình, nhờ họ đợi một lát, cô lập tức xuống dưới đón họ.

“Lạc Lạc, ba mẹ của cậu đúng là tài giỏi đó.” Hạ Thâm khen ngợi một tiếng.

Tô Lạc Lạc nhếch môi cười, ba mẹ đúng là người kinh doanh thành đạt, chỉ là, đêm nay, cô chỉ có thể lấy thân phận khách mời đứng trước mặt họ. Ngay trước cửa vào, có một cô tiếp viên đưa cho họ một bộ sổ tay có những món đồ mà đêm nay sẽ bán từ thiện, là mười món bảo bối quyền góp sẽ được đấu giá, đây là một tiết mục quan trọng của buổi từ thiện đêm nay, đây cũng biểu dương tiền tài của khách mời và sự nhiệt tình đối với từ thiện, còn số tiền quyền góp được, toàn bộ góp vào trong việc làm từ thiện, Tô Lạc Lạc và Hạ Thâm đang lật xem mười món đồ của buổi đấu giá đêm nay, đều là hàng cao cấp, vô cùng có giá trị sưu tầm đó, mà bên trong có ba món đồ trang sức dành cho phụ nữ, Tô Lạc Lạc nhắm trúng một sợi dây chuyền ngọc trai bên trong, khi cô nhìn kỹ người quyền góp ở phía dưới, cô kinh ngạc phát hiện, đây là món đồ mà mẹ quyền góp, hơn nữa sợi dây chuyền này giá thị trường hiện nay đã vượt giá một triệu, Tô Lạc Lạc đúng là nể phục sự quan tâm mà ba mẹ đối với từ thiện, khiến cho cô cảm thấy tự hào.

Một lát sau, một trợ lý trang điểm vô cùng xinh xắn bước đến phía trước, cô sớm đã biết khách mời lần này tiếp đón là một cô gái có gương mặt rất giống với Đon tiểu thư, nhưng khi cô nhìn kỹ, đây đâu chỉ là giống nhau! Đây rõ ràng là giống nhau như đúc mà!

“Tô tiểu thư, Hạ tiểu thư, tôi là trợ lý riêng của Đon phu nhân, hai người theo tôi vào trong nhé!”

“Được! Cảm ơn.”

“Tôi họ Trình, hai người có thể gọi tôi là trợ lý Trình, đêm nay có chuyện gì, có thể trực tiếp tìm tôi.”

“Được đó, trợ lý Trình.” Tô Lạc Lạc gạt đầu mỉm cười, trợ lý Trình quay đầu qua nhìn cô, sự ngạc nhiên trong nội tâm cũng nâng cấp lên, vị tiểu thư này không chỉ giống với Đon phu nhân, quả nhiên cảm giác cho người ta so với Đon tiểu thư, còn hơn mấy phần xinh đẹp nữa, có thể là do khí chất khác biệt giữa hai người đó!

Trên người của Đơn Doanh có khí chất kiêu ngạo бурong bình từ nhỏ sống trong hào môn, mà cô gái trước mắt này, ánh mắt của cô thanh khiết linh động, giống như rất có sức mạnh thân thiện.

Trong nội tâm của Hạ Thấm cũng kích động, cô tuy là cũng bị công ty cử đi tham gia những buổi tiệc, nhưng mà, giống như loại cao cấp như vậy, cô vẫn là lần đầu tiên tham gia, đúng là nhờ phúc của chị em tốt này.

Sau khi Tô Lạc Lạc và Hạ Thấm đi theo trợ lý bước vào trong, vừa đến cửa vào, thì có một phu nhân xinh đẹp nhìn chăm chú vào Tô Lạc Lạc, ngạc nhiên chào hỏi, “Ồ! Tiểu Doanh, đêm nay con rất xinh đẹp đó!”

Tô Lạc Lạc ngẩng người ra, không ngờ là lại gây nên sự ngại ngùng như vậy, cô vội vàng lắc tay cười, “Xin lỗi, bà nhận lầm người rồi, tôi không phải là Đơn tiểu thư, tôi họ Tô.”

Vị phu nhân này lập tức kinh ngạc nhìn vào cô, “Cái gì? Cô không phải là Đơn Doanh? Trời ơi! Quá giống đó.”

Những khách mới bên cạnh đều gấp qua Đơn Doanh, giờ đây nhìn vào cô, cũng không biểu lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, nhẹ giọng than một tiếng, quá giống đó.

Giờ đây, Tô Lạc Lạc đột nhiên cảm thấy có chút khó xử, cô không ngờ đến khi đến đây, sẽ xảy ra tình cảnh khó xử như vậy, bị mọi người xem như là Đơn Doanh. Mà Đơn Doanh thật cũng đã đến nơi, cô ở trong một phòng nghỉ ngơi trên lầu hai, hôm nay cô sẽ thay mẹ nói lời mở tiệc, đây khiến cho cô phải nghỉ ngơi tốt, hơn nữa cố gắng ghi nhớ những lời mở tiệc của đêm nay, hôm nay cô mặc bộ đầm màu đỏ vô cùng xinh đẹp, khí thế toàn bộ lộ ra hết, mái tóc dài màu đỏ đỏ xoắn thành những kiểu sóng lớn, cách trang điểm trong sự tinh tế cũng lộ ra vẻ đẹp lạnh lợi, giống như ánh sáng của châu báu vậy, có chút tính xâm lược, tuyệt đối thu hút được toàn bộ ánh mắt.

Nhưng giờ đây, một cô chị em tốt gõ cửa bước vào trong, thần thái của cô có chút nôn nóng nhìn vào Đơn Doanh, “Tiểu Doanh, không tốt rồi.”

“Xảy ra chuyện gì rồi sao?” Đơn Doanh ngẩng đầu lên nhìn cô, không lý giải hỏi.

“Xảy ra chuyện lớn rồi, cậu còn nhớ cô gái mà có gương mặt giống với cậu không? Hôm nay cô ta cũng đến, đang ở dưới lầu đó! Hiện nay có rất nhiều người cũng nhận lầm cô là cậu đó.” Cô chị em tốt này xem tí cũng nhìn lầm đó.

Đơn Doanh ngay lập tức đứng lên, “Cái gì? Cô ta cũng đến sao? Ai cho cô ta đến vậy? Trên danh sách của tớ không có tên của người phụ nữ này.” Nói xong, trái tim của Đơn Doanh thắt chặt một cái, chẳng lẽ cô là theo Long Dạ Tước đến sao?

“Cô ta là theo ai đến vậy? Là Long Dạ Tước sao?”

“Không phải, lúc nãy tớ nhìn thấy trợ lý Trình dẫn theo cô ta và một bạn nữ khác vào trong đó, Long thiếu gia vẫn chưa đến mà!”

“Gọi trợ lý Trình qua cho tớ.” Sắc mặt của Đơn Doanh lập tức có chút giận dữ, đêm nay cô không hy vọng có cô gái giống y như cô xuất hiện tại đây, như vậy, phong thái của cô chắc chắn bị cướp mất một nửa.

Giờ đây, Đơn phu nhân đẩy cửa vào trong, bởi vì bây giờ là phải nói lời mở tiệc, bà ta muốn xem thử con gái có chuẩn bị tốt chưa.

Nhìn thấy mẹ, Đơn Doanh lập tức hoảng hốt lên, nói không chừng đêm nay mẹ sẽ quen biết Tô Lạc Lạc đó, lỡ như mẹ cũng tốt với cô thì phải làm sao?

“Tiểu Doanh, con bị sao vậy?” Đơn phu nhân hiếu kỳ nhìn vào biểu tình suy tư chăm chú của con gái.

Mà trợ lý Trình rất nhanh đã bị gọi vào trong, cô bước lên phía trước cúi người chào Đơn Doanh, “Đơn tiểu thư, cô gọi tôi.”

“Tôi hỏi cô, lúc nãy cô đã dẫn người nào đó vào đây? Ai cho phép cô tự ý dẫn khách mời vào đây vậy?” Khẩu khí của Đơn Doanh vô cùng không vui trách mắng cô, cứ nghĩ là Tô Lạc Lạc đó đã mua chuộc quan hệ với trợ lý này, tự ý dẫn vào đây đó.

Trợ lý Trình ngay lập tức sùng sờ một lát, cô nhìn sang Đơn phu nhân ở bên cạnh.

Sắc mặt của Đơn phu nhân trái lại là dịu dàng, hỏi cô ta, “Họ đã đến rồi sao?”

“Đến rồi, phu nhân, đang ở sảnh lớn dưới lầu.”

“Được rồi, ở đây không còn chuyện của cô, cô ra ngoài trước đi!” Đơn phu nhân cho cô ra ngoài, “Mẹ, mẹ không biết cô ta đã làm gì rồi, cô ta quả nhiên tự ý dẫn người đến tham gia buổi tiệc của chúng ta đó.” Đơn Doanh vô cùng giận dữ liếc vào cô trợ lý Trình rồi đi. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 222

21222.

Đon phu nhân lập tức an ủi nói, “Được rồi, tiểu Doanh, không phải lỗi của trợ lý Trình, hai người khách đó là mẹ mời đến đó, nói ra cũng đúng là có duyên phận đó! Bên trong có một vị tiểu thư giống với con y như đúc vậy đó.”

Đôi mắt xinh đẹp của Đon Doanh lập tức mở to lên mấy phân, rất là giận nói, “Cái gì? Mẹ? Tô Lạc Lạc đó là mẹ mời đến sao? Vì sao mẹ phải mời người như thế này đến tham gia buổi tiệc của chúng ta chứ?”

Đon phu nhân lập tức có chút ngạc nhiên nhìn sang Đon Doanh, “Tiểu Doanh, người đến là khách, sao con có thể nói như vậy chứ?”

“Mẹ, con không thích người con gái đó giống con, làm sao mẹ quen biết được cô ấy vậy? Có phải cô ta ở trước mặt mẹ cố tình giả dạng thành con, sau đó, để lấy sự đồng tình và tình cảm tốt của mẹ không?”

Đon phu nhân lập tức lắc đầu, “Không phải như vậy đâu, là mẹ có hứng thú đối với cô ta, không biết vì sao, mẹ chính là đối với cô ta có một tình cảm tốt, cho nên, mẹ mới mời cô ta đêm nay qua đây chơi.” Đây Đon Doanh mới hiểu, thì ra là mẹ mời Tô Lạc Lạc đến đây, cô lập tức dậm chân một cái, “Mẹ, sao mẹ có thể cho cô ta vào đây chứ, hiện nay, dưới lầu có rất nhiều người cũng tưởng cô ta là con, cô ta đã giết hết đầu ngọn gió của con rồi đó, hơn nữa, phẩm chất của cô ta kém như vậy, cô ta đúng là đang làm con mất mặt mà.”

“Im miệng, tiểu Doanh, mẹ dạy con như thế nào vậy, sao con có thể có lòng háo thắng giành giật như vậy, làm người phải khiêm tốn, phẩm hạnh phải đoan trang.” Đon phu nhân không nhịn được mở miệng dạy dỗ cho con gái, “Cô ta là khách của mẹ, không cho phép con nói cô ta như vậy.”

Đon Doanh lập tức cắn vào môi, ánh mắt oán hận đã không che giấu được, cô đúng là hận đó! Hận một cô gái có gương mặt giống với cô giành hết đầu ngọn gió của cô.

“Được rồi, con nhanh chóng chuẩn bị một lát, chuẩn bị xong rồi, chúng ta cũng nên bắt đầu rồi, mẹ xuống dưới tiếp đón khách đây.” Đon phu nhân nhìn vào con gái, đẩy cửa ra ngoài.

Chị em tốt của Đon Doanh ở bên cạnh an ủi, “Được rồi tiểu Doanh đừng giận nữa, đừng lo cô gái đó có đến hay không, cô ta không thể sánh với cậu, một lát nữa sự xuất hiện của cậu nhất định sẽ chấn động toàn bộ người.”

Đon Doanh dưới sự an ủi của chị em tốt, tâm trạng xem như đỡ hơn nhiều, không sai, Tô Lạc Lạc chính là phiên bản thấp kém của cô, mà cô là phiên bản cao cấp, cô giống với cô ta, chỉ là sự bi thương của cô.

Dưới lầu, Tô Lạc Lạc đúng là không muốn giải thích nữa, cô và Hạ Thâm bước vào trong sảnh món ăn tự chọn, bụng theo thức ăn tìm đến một góc nào đó ngồi xuống, cô có chút khát nước.

“Có giống như vậy không chứ? Tớ và Đon Doanh thì không có chỗ nào có khác biệt sao?” Tô Lạc Lạc nhăn lại chân mày.

“Sinh đôi sao có thể không giống được chứ?”

Tô Lạc Lạc buồn bực uống một ngụm nước ép, mà chính ngay lúc này, chỉ nhìn thấy một người đàn ông trung niên trầm nặng bước qua đây, ánh mắt của ông ta dịu dàng nhìn vào cô, đầu óc của Tô Lạc Lạc bị nổ tung đến trống rỗng nãy giây, là ba.

Người đang đi hướng về cô chính là ba Đon Chí Hoà đó, cô lập tức kích động đứng lên, ánh mắt nhìn sang người ba ruột, khoé mắt của cô trực tiếp đã ướt cả rồi.

“Tiểu Doanh, sao con lại ở đây? Hôm nay không phải con phải phát biểu lời mở tiệc sao?” Đon phụ quả nhiên cũng nhìn lầm.

Trái tim của Tô Lạc Lạc vẫn kích động đập thành nhịp y như cũ vậy, giờ đây giọng nói của cô là khàn đó, cô không thể từ chối ba ruột như từ chối những khách mời vậy, từ chối thân phận của Đon Doanh.

Trái lại là Hạ Thâm nhìn thấy vậy, nhìn sang cô liếc mắt ra ý một cái, Tô Lạc Lạc mới hít sâu một hơi, nhìn sang người ba ruột đứng trước mắt nói, “Xin lỗi, ông đã nhận lầm người rồi, tôi không phải con gái của ông Đon Doanh đâu.”

Không, cô là con gái của ông, chính là đứa con gái sớm đã mất đi hồi thờ vào hai mươi bốn năm trước.

Giờ đây, Đon Chí Hoà lập tức ngạc nhiên nhìn vào cô, sau đó nhớ ra gì đó nói, “Cô là vị tiểu thư họ Tô đó! Quả nhiên giống như phu nhân tôi nói vậy, cô và con gái của tôi thực sự rất giống đó, đến nỗi người làm cha như tôi cũng nhận lầm đó.”

Ông thấy ngại cười một cái, “Được rồi, hai người từ từ ăn.”

Nhìn vào dáng quay đi của ba, trong lòng của Tô Lạc Lạc đã không nhịn được nữa lập tức gọi lên tiếng, “Ba ơi.”

Khoé mắt của cô trực tiếp ướt hết, nước nước tí tách rơi xuống, Hạ Thâm ở bên cạnh lấy tấm khăn giấy cho cô, Tô Lạc Lạc nhận lấy, lau đi nước mắt, nhưng mà khoé mắt vẫn luôn ướt.

Hạ Thắm có chút đau lòng nhìn vào cô, “Lạc Lạc, vì sao cậu không nhìn nhận họ luôn cho xong chứ? Cậu nhận lại họ, họ sẽ càng vui đó, tuyên đối không trách cậu đâu.”

“Không, tớ không phải vì họ không chấp nhận tớ mà nhận lại họ, tớ là vì...” Tô Lạc Lạc ngẩng cao đầu lên, thì nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ chói mắt đang bước qua từ bên kia, hôm nay Đơn Doanh ăn mặc như một cô công chúa vậy, cô đến cùng hai chị em tốt, tìm đến cô đó.

Trái tim của Tô Lạc Lạc thắt chặt một cái, cô cảm thấy ý đến của Đơn Doanh không tốt đó, cô muốn nói với Hạ Thắm, đây chính là nguyên nhân cô không nhìn nhận, bởi vì Đơn Doanh không thích cô. Đơn Doanh nhìn thấy Tô Lạc Lạc ngồi đó, sắc mặt đã rất khó coi rồi, thậm chí có chút ý giễu cợt, cô mồm môi cười, gờ đây trong nhà hàng ít người, bốn phía không có nhiều khách mời, Đơn Doanh đi đến bên cạnh của Tô Lạc Lạc, mồm môi cười lạnh một tiếng, “Hôm nay cô giả dạng thành tôi, giả vờ rất vui phải không? Rõ ràng không phải là tôi, nhưng lại hưởng thụ thân phận và vinh hạnh của tôi, cô đúng là không biết xấu hổ đó.”

Khuôn mặt nhỏ bé của Tô Lạc Lạc tái nhợt, cô lắc đầu nói, “Tôi chưa nghĩ qua muốn giả dạng làm cô, có thể chúng ta đúng là rất giống mà thôi.”

Đơn Doanh hừ một tiếng, “Đúng đó! Cô có một gương mặt giống với tôi, cho nên, cô chính là ý vào điểm này, dám đến tham gia buổi tiệc của gia đình tôi, cô có thể dụ được mẹ tôi thích cô, tôi thì không thích cô đó, càng không thích cô đến đây, cho nên, cô nên biết điều một tí, nhanh chóng rời khỏi nơi này.”

Hạ Thắm ở bên cạnh lập tức nổi giận, “Chúng tôi là mẹ cô mời đến đó, muốn đuổi cũng phải là bà ta đuổi chứ!”

Cô có thể đi, nhưng Tô Lạc Lạc vốn dĩ chính là con gái của nhà họ Đơn, cô ta thì nhất định có tư cách ở lại đây.

Tô Lạc Lạc than một hơi, cô trầm tư mấy giây, “Được, tôi đồng ý rời khỏi, sẽ không ở đây làm phiền cô đâu.”

“Vậy thì còn xem được, sau này, những nơi có tôi xuất hiện, thì cô tuyệt đối không thể xuất hiện, không thôi, đừng trách tôi không khách sáo đó.” Đơn Doanh trực tiếp cảnh cáo.

Sắc mặt của Tô Lạc Lạc trực tiếp trở nên tái nhợt, cô nhìn vào người chị sinh đôi này, trong trái tim của cô vô cùng chua chát.

“Muốn đi thì nhanh chóng đó, một lát nữa tôi còn phải lên sân khấu, tôi không hy vọng nhìn thấy cô dưới sân khấu, hơn nữa, đến khi đó, mọi người đều biết tôi chính là Đơn tiểu thư thực sự, mặt mũi của cô để vào đâu chứ?” Đơn Doanh nói xong, cười lạnh quay lưng rời đi.

Hạ Thắm nắm chặt lại nắm đấm, thấy không đáng cho Tô Lạc Lạc, cô nhìn vào dáng lưng của Đơn Doanh, nói với Tô Lạc Lạc, “Như vậy cậu cũng có thể chịu đựng sao! Cậu hoàn toàn có thể nói với cô ta, cậu cũng là người nhà họ Đơn, bằng thứ gì mà đuổi cậu chứ?” Tô Lạc Lạc lập tức vội vàng xuyt một tiếng với cô, “Nhỏ tiếng chút, tớ không muốn để lộ thân phận của mình, cậu cũng nhìn thấy Đơn Doanh không thích tớ rồi đó, nếu như tớ nói ra thân phận của tớ, cậu cảm thấy nhà họ Đơn còn yên ổn hay sao?” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 223

21223.

“Nhưng mà...” Hạ Thắm vẫn là thay Tô Lạc Lạc cảm thấy đau lòng, Tô Lạc Lạc vì nghĩ cho nhà họ Đơn, nhưng mà, cô như vậy là đang uất ức cho bản thân đó.

Rõ ràng ba mẹ là ngay trước mắt, mà cô lại không được nhìn nhận.

“Tiểu Thắm, cùng tớ đi chào hỏi với Đơn phu nhân, thì chúng mình nói có việc cần phải quay về!” Tô Lạc Lạc nói với Hạ Thắm.

“Tớ quay về không có gì cả, nhưng mà, cậu đúng là có tư cách ở lại đây mà.”

“Thôi đi, một lát chúng mình ra ngoài tìm một nơi nào đó ngồi.” Tô Lạc Lạc nói xong, cùng cô bước ra ngoài khu tự chọn, trong sảnh lớn khách mời đã đến đông đúc, một phong cách của giới thượng lưu, đây khiến cho trái tim của Hạ Thắm và Tô Lạc Lạc cũng có chút thấy không thích hợp, bởi vì những người đến nay đến đây không giàu cũng sang.

Tô Lạc Lạc và Hạ Thắm bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Đơn phu nhân, người quá đông, muốn tìm được, cũng không dễ dàng, đợi đến khi vị phu nhân lúc nãy gặp được Tô Lạc Lạc, bà lập tức cười lên, “Dì lúc nãy mới chào hỏi với mẹ con đó! Đêm nay con đúng là xinh đẹp đó tiểu Doanh.”

“Bà ta ở đâu?” Tô Lạc Lạc chỉ có thể hỏi thăm vị phu nhân này.

“Bà ta ở bên đó.” Phu nhân chỉ tay qua đó, chỉ nhìn thấy đêm nay Đôn phu nhân mặc trên người một bộ sườn xám cáo quý, trên cánh tay khoác vào một chiếc khăn tơ lụa đại biểu cho sự phú quý và giàu sang, đứng trước mặt một nhóm phu nhân giàu sang, bà không có phần kém cỏi, nhìn vào người mẹ cao quý và nho nhã như vậy, trong lòng của Tô Lạc Lạc thực sự rất vui mừng đó.

Mẹ nhất định là con cái của gia đình danh giá có tiếng đó!

“Đi thôi, chúng mình qua đó.” Tô Lạc Lạc kéo theo Hạ Thấm đến bên cạnh của Đôn phu nhân, Đôn phu nhân lập tức chú ý đến cô, bà bất ngờ bước qua đó, nắm lại tay của Tô Lạc Lạc, “Tô tiểu thư, hai người đến rồi, di lúc nãy mới đi tìm hai người, không tìm thấy.”

“Chúng con ở bên khu món ăn tự chọn.” Tô Lạc Lạc nhìn vào mẹ, nhếch môi cười.

“Ồ! Món tự chọn của đêm nay có ngon không?”

“Rất phong phú đó.”

“Ừm! Vậy hai đứa nhất định phải chơi vui về nhé.” Một cặp mắt hé ra nụ cười của Đôn phu nhân đang đánh giá trên người của Tô Lạc Lạc, bà thực sự hy vọng cô chính là đứa con gái mất đi của bà, nhưng mà, đây sao có thể được chứ? Hy vọng của bà không thể trở thành hiện thực được.

“Xin lỗi, Đôn phu nhân, chúng con mới gặp được chuyện gấp, chúng con có thể phải quay về trước.”

“Cái gì? Hiện nay thì hai đứa muốn quay về sao? Không chơi thêm một lát nữa?” Đôn phu nhân hiển nhiên không muốn họ quay về.

Tô Lạc Lạc nhìn thấy tâm ý này của mẹ, cô đã miễn cưỡng, tuy rằng không thể thừa nhận là con gái của bà, nhưng sự dịu dàng và hiền từ trong ánh mắt của bà đã khiến cô thấy miễn cưỡng rồi đó.

“Không đâu, trong nhà bạn con còn có chuyện gấp, chúng con quay về trước đây, cảm ơn dì đã mời chúng con tham gia.” Hạ Thấm tiếp tục nói.

Đôn phu nhân đương nhiên không nỡ, nhưng khoảnh khắc này, cũng chỉ có thể gạt đầu thôi, “Vậy được thôi! Hai đứa đi về cẩn thận đó, có thời gian liên hệ nữa nhé!” Nói xong, bà có phần không nỡ nhìn vào Tô Lạc Lạc, nắm lại tay của cô, “Liên lạc nhiều nhé!”

“Được! Con sẽ làm như vậy.” Tô Lạc Lạc nhếch môi cười, trong khóe mắt của cô đã ướt nhoè, nếu cô còn không rời khỏi, thì nhất định sẽ khóc ra đó.

Cô nắm lại tay của Hạ Thấm bước sang hướng cửa ra, bước ra cửa lớn, bước sang hướng thang máy, khi đó, khách mời cũng đã đến hết, cho nên trong hành lang rất rộng rãi, đứng đó đợi thang máy, nét mặt của Tô Lạc Lạc có chút thất vọng, cô thực sự rất muốn ở lại đó.

Nếu như Đôn Doanh không đuổi cô đi, cô có thể đứng vào trong một góc nào đó nhìn vào ba mẹ cũng được.

Hạ Thấm nhìn thấu tâm tư của cô, nói với cô, “Không thôi, chúng mình ở lại thêm một lát? Cho cậu xem ba mẹ cậu cũng tốt? Dù cho Đôn Doanh đuổi đi, cũng không sao, chúng mình là được mẹ cô ta mời đến mà.”

Tô Lạc Lạc nghĩ đến ánh mắt không thích của Đôn Doanh đối với cô, cô lắc đầu nói, “Thôi đi, chúng ta vẫn là quay về thôi!”

Chính ngay lúc này, thang máy teng một tiếng mở ra, ánh mắt của Tô Lạc Lạc vốn dĩ đã có chút ngây người hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn vào người đàn ông cao quý mẽ người trong thang máy, cô lập tức trở mặt lên, Long Dạ Tước, sao anh đến đây vậy?

Long Dạ Tước mặc trên người một bộ áo vest áo màu đen, kiểu tóc soái ca bảnh bao, thêm vào ngũ quan lập thể sắc nét, trên người toát ra một khí thế mạnh mẽ của người thượng lưu, dù là anh chỉ đơn độc đứng trong thang máy, thì có một sự cao quý khiến người khác phải ngược nhìn.

“Sao... Sao anh cũng đến đây vậy?” Tô Lạc Lạc kinh ngạc mở miệng ra hỏi.

Long Dạ Tước nhìn vào họ đang đứng kế bên đợi thang máy, anh hí nhệ đôi mắt, “Sao vậy? Hai người mới đến thì muốn quay về rồi sao?”

Hạ Thấm đột nhiên mừng thay cho Tô Lạc Lạc, giờ đây, Long Dạ Tước ở đây, cô nhất định có thể ở lại đây, cô không chịu được liền nói với Long Dạ Tước, “Chúng tôi vốn dĩ cũng không muốn quay về, nhưng không có cách, Đôn Doanh không thích chúng tôi, đuổi chúng tôi quay về.”

“Tiểu Thấm, đừng nói nữa...” Tô Lạc Lạc nhẹ nhàng nhìn sang bạn thân, không hy vọng Long Dạ Tước biết được chuyện đã xảy ra.

“Sự thật chính là sự thật mà! Chẳng lẽ tớ có nói sai sao?” Hạ Thấm nhìn sang cô, sau đó, cô nói với Long Dạ Tước, “Anh Long, Lạc Lạc không hề muốn quay về, anh dẫn lại cô ta vào trong đi! Tôi nhớ ra trong phòng làm việc còn chút chuyện chưa hoàn thành, tôi về trước đây.”

Hạ Thấm đúng là biết điều đó! Những trường hợp như vậy, bên cạnh của Lạc Lạc, có người đàn ông như Long Dạ Tước ở bên cạnh là tốt rồi đó, cô vẫn là không nên làm bóng đèn cản trở họ.

Tô Lạc Lạc nhìn sang bạn thân, có chút không nói lên lời, khi Long Dạ Tước bước ra ngoài, Hạ Thấm đẩy nhẹ một cái, Tô Lạc Lạc có chút đứng không vững, cả con người liền rơi vào trong vòng tay của Long Dạ Tước, Hạ Thấm lập tức chạy vào trong thang máy, cười hí hí vẫy tay chào tạm biệt với cô, bấm vào nút thang máy.

Cửa thang máy đóng lại, Tô Lạc Lạc đứng dậy từ trong lòng của Long Dạ Tước, cô ngẩng đầu lên nói với anh, “Sao anh không nói cho em biết, anh sẽ

đến tham gia chứ?”

“Anh vốn dĩ đã từ chối rồi đó, nếu như em muốn đến đây, vậy anh chỉ có thể theo qua thôi.” Long Dạ Tước sâu sắc nhìn vào cô, sau đó, nắm lại bàn tay nhỏ của cô, “Đêm nay em là bạn gái của anh, anh muốn xem thử ai dám đuổi em đi.”

Tô Lạc Lạc mỉm cười, nhưng mà trong đáy lòng lại là chua chát đó, cô đúng là không muốn chống đối với Đôn Doanh, nhưng mà, cô biết đêm nay người đàn ông này chắc chắn sẽ không cho cô rời khỏi đâu.

“Không thôi, chúng ta quay về đi!” Tô Lạc Lạc nhỏ tiếng hỏi một câu.

Lúc này Long Dạ Tước nghe thấy Hạ Thâm nói Đôn Doanh đuổi cô đi, anh đã rất tức giận rồi đó, những lúc này, sao anh có thể cho cô quay về được chứ? Anh muốn cô đứng bên cạnh của anh, mặc dù không phải lấy thân phận người nhà họ Đôn bước vào trong buổi tiệc này, cũng phải lấy thân phận là người phụ nữ của anh bước vào đây.

“Không được, đêm nay nhất định phải ở lại đây, hơn nữa, anh còn có việc muốn làm nữa.”

“Cái gì?”

“Anh nhầm trúng một món đồ, anh muốn đấu giá.” Long Dạ Tước nói xong, nắm lại bàn tay của cô, thì bước theo hướng sảnh lớn của buổi tiệc. Giờ này, cửa trong sảnh lớn đã đóng lại, hai người phục vụ thấy họ nắm tay nhau bước qua đây, lập tức đẩy ra hai bên cửa lớn, cũng kính chào đón hai người bước vào. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 224

21224.

Long Dạ Tước nắm lại bàn tay của Tô Lạc Lạc, từng bước từng bước bước vào trong, thân hình của anh thẳng đứng, mà bên cạnh của anh, đang nắm lại một cô gái, khoảnh khắc đó, một lần nữa trở thành tâm điểm của mọi người, không đơn giản chỉ vì cô giống với Đôn Doanh, hơn nữa, bởi vì cô đứng bên cạnh của người đàn ông này, hơn nữa cùng anh nắm chặt tay lại.

Những khách mời hiện nay trong buổi tiệc, đều biết có một cô gái rất giống với Đôn Doanh từng xuất hiện qua, cũng có chút ngạc nhiên về thân phận và lai lịch của cô, giây phút này, giống như một lần nữa Tô Lạc Lạc quay trở lại sân khấu vậy, cho người ta từ đầu quen biết lại cô.

Ồ! Thì ra là bạn gái của Long Dạ Tước đó! Thì ra người con gái giống với Đôn Doanh, thân phận cũng không đơn giản đó! Đôn phu nhân ở nơi không xa đó nhìn thấy Long Dạ Tước nắm lại tay của Tô Lạc Lạc một lần nữa bước vào trong, sắc mặt của bà vui mừng, không tự chủ bước đến phía trước, trước tiên là vô cùng khách sáo chào hỏi Tô Lạc Lạc, “Ngài Long, ngài đến rồi sao, mời vào mời vào.” Nói xong, lại cười dịu dàng với Tô Lạc Lạc, “Lạc Lạc, dĩ thực sự không muốn con đi đâu.”

“Xin chào Đôn phu nhân, đây là bạn nữ đồng hành đêm nay đi cùng tôi, cũng là bạn gái của tôi Tô tiểu thư.” Long Dạ Tước giới thiệu thân phận của cô.

Đôn phu nhân ngạc nhiên vui mừng nhìn vào Tô Lạc Lạc, không ngờ bạn trai của cô lại là thái tử gia của tập đoàn Long thị, bà là trong đáy lòng hy vọng cô gái này có thể có được hạnh phúc đó.

“Đúng là xứng đôi đó!”

Ở trên lang thang lâu hai, Đôn Doanh đã chuẩn bị sẵn sàng bước xuống lầu, nhưng mà, cô không ngờ đến, quả nhiên nhìn thấy màn này, cô lúc này mới đuổi Tô Lạc Lạc đi, đột nhiên lại xuất hiện, hơn nữa còn là thân mật nắm lại tay của Long Dạ Tước xuất hiện nữa.

Giờ đây, ánh sáng của cô đúng là không thể thắng nổi Tô Lạc Lạc, dù cho cô là tiểu thư của nhà họ Đôn, nhưng so với thân phận bạn gái của Long Dạ Tước, giống như đã thua rồi.

Nhưng mà, khoe mẽ của Đôn Doanh mọc lên một nụ cười lạnh, nếu như người đàn ông này thích gương mặt của Tô Lạc Lạc, vậy cô giống với cô ta như vậy, có phải đêm nay Long Dạ Tước cũng sẽ thích cô hay sao? Cô đang mong chờ sự gặp gỡ lãng mạn đêm nay với Long Dạ Tước.

Giờ đây, người chủ trì đã lên sân khấu, anh trước tiên là cảm ơn sự có mặt hôm nay của quan khách, sau đó lại trân trọng nói lời mở màn, tiếp theo, anh ta lấy giọng điệu vô cùng phấn khởi nói, “Sau đây, chúng tôi xin mời cô Đôn tiểu thư để nói lời mở tiệc của đêm nay với chúng tôi.” Trong tiếng âm nhạc, Đôn Doanh nhắc vào góc chiếc đầm, từng bước từng bước cao quý bước xuống, ánh đèn chiếu trên người của cô, khiến cho cả con người toát ra ánh sáng chói lóa, đẹp đến khiến người ta phải nín thở, đến Tô Lạc Lạc nhìn vào cũng ngỡ người ra mây giấy, cô và Đôn Doanh giống nhau như vậy, nhìn vào cô, thì giống như đang nhìn vào bản thân vậy.

Cô đột nhiên có chút lo lắng, quay đầu qua nhìn vào ánh mắt của Long Dạ Tước, bất ngờ phát hiện ánh mắt của người đàn ông này quả nhiên đang cúi đầu nhìn vào cô? Cô có chút khó xử, hơn nữa rõ ràng, tâm tư giờ đây của cô đã bị người đàn ông này nhìn xuyên thấu hết cả rồi.

Cô rũ đôi mắt xuống, lúc này vì cảm ly rượu mà buông ra tay của anh, đột nhiên lại bị người đàn ông này nắm chặt lại, nắm chặt lại lòng bàn tay, hơi ẩm thuộc về anh truyền qua đây, khoé môi của Tô Lạc Lạc cong lên một nụ cười ngọt ngào.

Thì ra do cô suy nghĩ nhiều, Đôn Doanh giống với cô, thì cô lo lắng anh sẽ thích cô ta, bởi vì anh cũng thích gương mặt của cô, nhưng khoảnh khắc này, hiển nhiên không phải như vậy.

Cô cũng giả thiết tí mĩ suy nghĩ, chẳng lẽ đột nhiên xuất hiện một người đàn ông có gương mặt giống với anh, thì cô sẽ đột nhiên thích rồi hay sao? Đôn Thuần chỉ vì giống nhau mà yêu thích hay sao? Cô có thể khẳng định là không thể nào.

Ánh mắt của Đôn Doanh ung dung trầm tĩnh lọt trên người của khách mời, sau đó, ánh mắt của cô lọt trên mặt bên trái của Long Dạ Tước, cô cong môi quyến rũ cười, sau đó bước đến trước micro, giọng nói thanh ngọt vang lên, “Cảm ơn sự có mặt của quý vị quan khách, ủng hộ cho sự việc từ thiện công ích của nhà họ Đôn.”

Tiếp theo đó, Đôn Doanh không có lấy lời dẫn chương trình, mà là rất lưu loát nói ra lời mở tiệc của đêm nay, có được sự cổ vũ của dưới sân khấu, trong nội tâm của Tô Lạc Lạc đột nhiên thấy ngưỡng mộ, nếu như cho cô lên sân khấu, thì cô có thể không có can đảm như vậy.

Mà Đôn Doanh từ nhỏ đã được bồi dưỡng trong nhà họ Đôn, khí chất và cách ăn nói của cô đều được huấn luyện, nhưng cử chỉ tự nhiên toát ra một phong thái của tiểu thư nhà giàu.

Nói xong lời mở tiệc, thì Đôn Doanh cầm theo ly rượu bước xuống sân khấu, cô vừa mời rượu vừa bước qua đây, sau đó, cô bước đến ngay trước mặt nhân vật chính của đêm nay, là Long Dạ Tước.

Mà giây phút này, thì Tô Lạc Lạc đứng bên cạnh anh, những người bên cạnh nhìn vào hai người con gái giống nhau như vậy, đều hô lên có phải là sinh đôi hay không vậy! Nhưng mà cách nghĩ như vậy, họ chỉ có thể nén lại trong lòng, không dám biểu lộ ra.

Dù sao Đôn phu nhân chỉ có một đứa con gái, ở đâu mà xuất hiện cặp song sinh chứ?

Đôn Doanh đối với Tô Lạc Lạc cũng trực tiếp giấu đi bộ mặt lúc này, cười rất tự nhiên, “Xem ra cô với tôi đúng là giống lắm đó! Đến ba mẹ của tôi cũng thấy giống.” Nói xong, Đôn Doanh vui mừng cười với Long Dạ Tước, “Anh Long cảm thấy như thế nào? Cảm thấy chúng tôi có giống nhau hay không?”

“Không giống!” Giọng nói trầm ấm của Long Dạ Tước trực tiếp trả lời cô.

Đôn Doanh lập tức ngẩng người ra mấy giây, sau đó, tiếp tục cười và hỏi, “Sao lại không giống được chứ? Những người gặp qua chúng tôi đều nói chúng tôi giống đó!”

“Bề ngoài giống nhau, nhưng mà linh hồn lại không giống.” Long Dạ Tước hờ hững trả lời một tiếng.

Đôn Doanh rõ ràng đã nghe hiểu, Long Dạ Tước đang có ý phân biệt ra cô và Tô Lạc Lạc, cô cười lên, “Anh Long không hiểu biết về tôi, sao lại biết được tôi là một người như thế nào chứ?”

“Cô rất đẹp, đẹp như viên kim cương vậy, còn cô ta, đẹp như viên ngọc trai vậy.” Long Dạ Tước trầm giọng lên tiếng, cũng không để dài cho Đôn Doanh.

Đôn Doanh nghe vào, Long Dạ Tước quả nhiên xem cô như là một viên kim cương, vậy có thể nói rõ cô thực sự rất đẹp đó, cô không tự chủ hiểu kỳ cười hỏi, “Vậy anh Long thích kim cương hay là ngọc trai đây?”

Trái tim của Tô Lạc Lạc ở bên cạnh cũng căng thẳng lên mấy phần, rõ ràng Đôn Doanh là thích Long Dạ Tước, cho nên mới chẳng tha chẳng thứ gì cả trò chuyện với anh, giây phút này, cô cũng đang mong chờ anh sẽ trả lời như thế nào?

Long Dạ Tước cười nhẹ một cái, “Những món đồ đêm nay đều giả, có một xâu ngọc trai do mẹ cô quyên góp đó, tôi chính là vì đó mà đến đây, tôi sẽ không tiếc cái giá phải trả mà đầu giá được xâu ngọc trai này đến trong tay, bởi vì tôi thích đó!”

Câu nói này đã chính xác rõ ràng biểu đạt được sự yêu thích của anh, anh thích ngọc trai, hơn nữa, còn là yêu thích không tiếc bằng mọi giá.

Dù cho Đôn Doanh được thí dụ như kim cương, nhưng trong mắt của anh, cũng không đẹp bằng ngọc trai, Tô Lạc Lạc không ngờ đến, người đàn ông này có thể mang lời yêu nói đến ngọt ngào như vậy, khiến cho trái tim đang căng thẳng của cô trực tiếp thả lỏng xuống.

Sắc mặt của Đôn Doanh cũng rất khó coi, những lời này của Long Dạ Tước, khiến cho cô không còn cơ hội nào nữa, nói trắng ra, dù cho cô có giống Tô Lạc Lạc, Long Dạ Tước cũng sẽ không thích.

Cô thực sự không biết trên người của Tô Lạc Lạc có điểm nào đáng để được anh yêu thích? Rõ ràng có gương mặt giống nhau, hơn nữa, cô tự tin rằng linh hồn của bản thân chắc chắn còn thú vị hơn so với Tô Lạc Lạc, vì sao Long Dạ Tước trực tiếp xem cô không ra gì vậy chứ? Đôn phu nhân ở bên cạnh cũng mang những chuyện này xem vào trong mắt, bà cuối cùng đã hiểu được mục tiêu đêm nay của con gái là ai rồi, quả nhiên là Long Dạ Tước, mà anh, lại là bạn trai của Tô Lạc Lạc đó! Đây khiến cho trong lòng của bà nổi lên một sự lo lắng đó. Xem thêm...

Chương 225

21225.

Còn hơn nữa tiếng sắp đến buổi đầu giá, lúc này, quan khách đều sẽ cùng đi đến khu tiệc món tự chọn, hưởng thụ một bữa dạ tiệc phong phú ngon miệng. Long Dạ Tước cũng dẫn theo Tô Lạc Lạc đến một vị trí yên tĩnh, Tô Lạc Lạc lúc này trong lòng có chút không tin được, cô lúc trước cứ cảm thấy Long Dạ Tước thích, có lẽ là do ngoại hình của cô? Mà bây giờ, cô mới hiểu rằng, người đàn ông này thích, không chỉ ngoại hình cô, mà là nội tâm của cô.

Không có gì có thể so với câu nói này, càng làm người ta có cảm giác an toàn.

Nhưng mà, như vậy cũng có ý nghĩa là cô đã đắc tội với Đơn Doanh, đó là người chị sinh đôi của cô.

“Anh thật sự vì râu ngọc trai mà đến sao?” Tô Lạc Lạc hiếu kỳ mà nhìn người đàn ông dò hỏi.

Long Dạ Tước gật đầu, “Đúng, vì đó là của mẹ em, anh nghĩ em nhất định sẽ rất thích.”

“Anh đầu giá về, là vì muốn tặng cho em?” Tô Lạc Lạc có chút kinh ngạc mà nhìn anh ta.

“Đương nhiên, anh tới nay vốn dĩ là vì em mà đến mà.” Đôi mắt sâu sắc của Long Dạ Tước có chút tình ý sâu nặng, “Nếu như buổi tiệc này không có em, đối với anh mà nói, sẽ không có hứng thú.”

Lòng của Tô Lạc Lạc nhảy gấp hai cái, mà bên má, cũng không biết lúc nào đã chớm đỏ, cô vui đầu im lặng mà ăn thức ăn trong khay.

Mà trong căn phòng trên lầu hai, Đơn phu nhân đề trợ lý kêu con gái vào, mà Đơn Doanh đi vào, nhìn thấy ánh mắt của mẹ biểu cảm nghiêm túc, cô bắt giác sốc, cười cái, “Mẹ, mẹ tìm con có chuyện gì không?” Đơn phu nhân nhìn cô, khẩu khí ngược lại không phải dùng hình thức tức giận mà biểu đạt, mà khẩu khí rất là bình thường ôn hòa, “Tiểu Doanh, còn nhớ Tướng thiếu gia không? Các con lúc còn nhỏ còn học cùng chỗ đó, hôm nay cậu ta cũng đến, mẹ không ngờ đến, nó trở nên anh tuấn đẹp trai rồi, nghe nói cũng kế thừa gia nghiệp, cũng rất là tốt đó.”

Đơn Doanh nghe vậy, đương nhiên biết cái tên Tướng thiếu gia rồi, chẳng qua, chính là công tử thiếu gia mở một công ty lên sàn chứng khoán, nhưng đối với cô mà nói, gia thế còn xa mới bằng nhà cô đó! Cô một khuôn mặt hứng thú nhặt nhẻo nói, “Mẹ, mẹ nói với con về anh ta làm gì? Con đối với anh ta lại không có cảm giác gì!”

Đơn phu nhân tiếp tục nói, “Vây hiếu đồng gia của tập đoàn Vương thị cũng không tệ á! Hoặc là thiếu niên trẻ tuổi tập đoàn Chánh Khai, bọn họ đều là những thanh niên trẻ tuổi tài cao, con nên giao lưu tiếp xúc nhiều với bọn họ, đó đối với con sau này tiếp nhận công ty có rất nhiều ích lợi.”

Đơn Doanh nhìn mẹ không ngại tổn sức mà giới thiệu những người đàn ông cô không có hứng thú, sắc mặt của cô có chút thấy phiền phức rồi, “Mẹ, sao mẹ cứ nói mấy người đó á! Con đối với bọn họ một chút cảm giác cũng không có, nếu như mẹ không còn việc gì nữa, vậy con ra ngoài trước đây.”

Đơn phu nhân gấp gấp kêu cô lại, “Tiểu Doanh, con đợi chút.”

Đơn Doanh nghiêng môi, đứng ở một bên đợi xem mẹ còn muốn nói cái gì.

“Vừa rồi lúc con và Long thiếu gia nói chuyện, mẹ đều nhìn thấy hết rồi, có phải là mục tiêu trong mắt con là Long thiếu gia chứ!” Đơn phu nhân trực tiếp dò hỏi.

Ánh mắt Đơn Doanh nở rộ một màu sắc, cô lập tức nhếch lông mày nói, “Đúng á! Người đàn ông giống như anh ta, con mới để ý đó!”

Sắc mặt của Đơn phu nhân lập tức nghiêm khắc mấy phần, “Không được, anh ta là bạn trai của Tô tiểu thư, mẹ không cho phép con làm ra loại việc giành bạn trai của người khác.”

“Chỉ là bạn trai thôi mà! Lại chưa kết hôn, chỉ cần bọn họ chưa kết hôn, chúng con thuộc về bình đẳng ứng chiến á!” Đơn Doanh rất có lý do nói.

Sắc mặt Đơn phu nhân tức đến từ từ trắng bệch ra, “Con... không được là không được, mẹ không cho phép con nảy sinh ra cái suy nghĩ như vậy, tóm lại, con thích công tử nhà nào cũng được, chính là không được phép đi giành của Tô tiểu thư.”

“Mẹ, rốt cuộc cô ta là con mẹ, hay là con mới là con của mẹ, trong mắt mẹ tại sao cứ chỉ bảo vệ chó cô ta?” Đơn Doanh tức giận mà nhìn mẹ, cô bây giờ nổi oán hận đối với Tô Lạc Lạc càng mạnh mẽ hơn rồi.

Đơn phu nhân sốc đi mấy giây, nhìn cảm xúc trên khuôn mặt con gái rất là phiền phức đáng ghét, bà nhẹ than một tiếng, “Đương nhiên con là con gái mẹ,

chính vì là con gái mẹ, mẹ mới không muốn con làm chuyện ngốc nghếch.”

“Mẹ, mẹ nói, con có chỗ nào không bằng cái cô Tô Lạc Lạc, tại sao trong mắt Long Dạ Tước chỉ có cô ta? Con không phải giống cô ấy sao? Anh ta đáng lẽ cũng sẽ thích con á!” Đôn Doanh than oán với mẹ.

Đôn phu nhân lúc này cảm thấy sự việc nghiêm trọng rồi, con gái đã mê một đối với Long Dạ Tước rồi.

“Bất luận như thế nào, con không được làm loạn, nghe rõ chưa.” Đôn phu nhân chỉ có thể ra lệnh cách cưỡng chế thôi.

Đôn Doanh mới không nghe lời mẹ nói đó! Cô chu đôi môi đỏ, “Con đi xuống tiếp khách trước đây.”

Đôn phu nhân thật hết cách với cô, chỉ có thể than khổ một tiếng.

Đôn Doanh sau khi xuống lầu, mục tiêu vẫn là tìm kiếm Long Dạ Tước, tối nay đến nơi này, cũng có không ít thiếu niên anh tuấn tài giỏi, nhưng không có ai có thể so sánh với Long Dạ Tước, luận tiền tài thực lực đến quyền thế, anh ta mới đúng là người đàn ông đứng đầu. Đôn Doanh thăm dò một chút, thì biết Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc ở bên phòng ăn, cô nhanh chóng qua đó, cầm lấy cái khay mà gấp gấp chọn chút đồ ăn, liền tạo dáng mà đi đến hướng ghế ngồi của Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc, cô giả vờ nói, “Xin lỗi, mọi chỗ đều đầy khách rồi, tôi có thể ngồi ở chỗ này không?”

Ánh mắt Long Dạ Tước nhìn sang Tô Lạc Lạc, Tô Lạc Lạc gật đầu mấy cái, Đôn Doanh liền ngồi vào phía bên trái của cô, đôi mắt của Đôn Doanh cứ gửi tín hiệu đến mắt của Long Dạ Tước, cô cầm lấy ly rượu vang đỏ, nói với Long Dạ Tước, “Ngài Long, tôi mời ngài một ly.”

“Tôi không uống rượu.” Long Dạ Tước đơn điệu nói.

“Nhưng mà trên bàn anh không phải có rượu sao?” Đôn Doanh không muốn để anh ta cự tuyệt.

Long Dạ Tước híp mắt, nhưng không hề cảm ly rượu lên, ly rượu của Đôn Doanh cứ thế mà giờ lên nửa ngày trời, cô lại bỏ xuống, sau đó, xoay đầu đánh giá Tô Lạc Lạc, cô thật đang muốn học tập Tô Lạc Lạc một chút, rốt cuộc cô ta lợi dụng phần nào trên cơ thể mà hấp dẫn được Long Dạ Tước.

“Chiều mai đi rước bọn trẻ.” Long Dạ Tước đột nhiên nói với Tô Lạc Lạc.

Tô Lạc Lạc sốc mấy giây, sau đó gật đầu nói, “Được!”

Cái câu nói này đối với Đôn Doanh, là một tin tức có thể nói là rất lớn, cô kinh ngạc mà mở to đôi mắt, nhìn bọn họ một lúc, “Hai người... giữa hai người đã có con rồi?”

Tô Lạc Lạc cũng vì muốn đánh tan ý đồ của Đôn Doanh với Long Dạ Tước, cô gật đầu trả lời một tiếng, “Đúng, chúng tôi đã có một đôi trai gái rồi, cũng sắp bốn tuổi rưỡi rồi.”

Trong lòng của Đôn Doanh bị đá kích rất lớn, cô không ngờ đến, Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc lại có con bốn tuổi rồi, nói như vậy, năm năm trước, bọn họ đã thân mật qua rồi sao?

Sao có thể?

“Tô tiểu thư, chúng ta giống nhau như vậy, cô có nghĩ qua, chúng ta có thể trở thành bạn bè không?” Đôn Doanh nói với Tô Lạc Lạc có chút giả tạo mà dò hỏi.

Tô Lạc Lạc cũng không muốn làm tình cảm với cô gậy cứng như vậy, cô cười nói, “Tôi không dám với cao với Đôn tiểu thư như cô.” Đôn Doanh nhoen miệng cười, “Vậy Tô tiểu thư đồng ý làm bạn của tôi không?” Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226

21226.

Long Dạ Tước nhìn thấy nụ cười tràn đầy tâm tư của Đôn Doanh, anh nói với Tô Lạc Lạc, “Ăn no chưa? Ăn no chúng ta vào trong sảnh lớn, buổi đầu giá bắt đầu rồi đó.”

Tô Lạc Lạc vội gật đầu, “Em ăn no rồi.”

“Được, vậy chúng ta đi thôi!” Long Dạ Tước nói xong, cách lại chiếc bàn thì đưa tay ra, bàn tay của Tô Lạc Lạc cũng kê lên đó, bị anh ta dùng sức nắm lại, Tô Lạc Lạc nói với Đôn Doanh, “Thất lễ trước đây.” Nói xong, hai người nắm lại tay từ lối đi bên cạnh rồi đi.

Mà Đôn Doanh lại thấy ngại có chút không biết phải làm như thế nào, cô cắn vào môi, trong ánh mắt thoáng qua một hơi sắc oán hận, Tô Lạc Lạc quả nhiên đến bạn cũng không muốn làm với cô sao? Đôn Doanh như cô khi nào đã hạ thấp người xuống cầu xin một người làm bạn chứ?

Xem ra Tô Lạc Lạc này đúng là không mang cô để trong mắt rồi đó!

“Có gì tài giỏi chứ! Không phải cũng ỷ vào sự yêu thích của Long Dạ Tước sao?” Đôn Doanh buồn phiền uống một ly rượu, nhưng giờ đây, có một đàn ông đến bên cạnh cô, nhưng bị cô lạnh mắt nhìn một cái, cô trước tiên rời đi. Trong sảnh lớn, tiết mục đấu giá quan trọng của buổi tiệc đêm nay sắp được bắt đầu rồi đó, hôm nay Đôn Doanh rất tức Tô Lạc Lạc, cô không tự chủ gọi một chị em tốt ra giá với cô, nếu như Long Dạ Tước thích xâu ngọc trai đó, như vậy, cô cũng không muốn anh dễ dàng có được, trái lại cô muốn xem thử, người đàn ông này vì Tô Lạc Lạc có thể ra giá bao nhiêu, đối với cô mà nói, dù cho người của cô có ra giá cao bao nhiêu, cuối cùng, ở trong công ty từ thiện của gia đình chuyển tiền một lần thì được rồi, đối để quá cô làm sổ sách giá là được rồi.

Nhưng cô tuyệt đối không cho Long Dạ Tước dễ dàng có được xâu ngọc trai đó. Những khách mời cũng kết thúc buổi tiệc tối, dần dần đi đến trong sảnh lớn, Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc ngồi vào bàn đầu, Tô Lạc Lạc cúi đầu nhìn vào sổ tay tuyên truyền, lật đến trang có hình xâu ngọc trai đó, đây đúng là xâu ngọc trai hoàn mỹ trên thế gian khó mà thấy được, những hạt ngọc trai to tròn có độ sáng, hơn nữa, bên trong chính giữa còn cách một viên kim cương hồng, còn toát ra một hơi sắc thời trang.

Tô Lạc Lạc thực sự rất thích xâu ngọc trai này, đây là vật lưu tâm của mẹ. Được thôi, khoảnh khắc buổi đấu giá cũng đang khẩn trương tiến hành, người chủ trì ở trên sân khấu, trước tiên là giới thiệu mười món báu vật này, mỗi một phần đều có giá trị đặc biệt của nó, mà trong những khách mời đêm nay, cũng có không ít người là vì những báu vật này mà đến đây đó, món đầu tiên bắt đầu, cao gấp ba giá ban đầu bán đi rồi.

Đôn phu nhân ngồi trên một bàn khác cũng rất vui, bởi vì ở đây có được một đồng tiền nào, bà đều dùng trên việc từ thiện, đây có ý nghĩa là, công ty của bà có thể giúp được càng nhiều người hơn.

Liên tiếp ba món, đều bán được với giá tốt, tiếp theo đó, thì đến món đồ mà Đôn phu nhân quyên góp, đó là một xâu ngọc trai vô cùng quý hiếm, lần này trong những khách mời nữ, thì có người để mắt đến rồi đó, quyết định bằng giá cao mua vào.

Khi người chủ trì bắt đầu gọi giá, giờ đây giá lên xuống, đều là một trăm ngàn, năm chục ngàn thêm vào đó, cũng có thêm một lần năm trăm ngàn, tóm lại, một sợi dây chuyền ngọc trai có giá một triệu, chớp mắt đã đến giá ba triệu, sau đó, ba triệu vẫn chưa dừng lại, còn có người tiếp tục ra giá.

Long Dạ Tước ở bên cạnh Tô Lạc Lạc vẫn chưa mở miệng, anh đang đợi người ra giá cao xuất hiện, sau đó, anh lấy giá tuyệt đối áp đảo có được, chủ yếu, nhưng chuyện thú vị như vậy cũng là một chuyện vui trong buổi đấu giá, anh cũng không muốn phá hoại.

“Năm triệu...” Một khách nữ nhún nhún, thì ra giá.

“Được! Năm triệu lần đầu tiên.”

“Năm triệu lần thứ hai...”

“Mười triệu!” Một giọng nói trầm ấm vang lên.

“Được! Bên đây chúng ta ra giá mười triệu đó! Là ngài Long, còn ai có giá cao hơn giá này không?”

“Mười một triệu!” Bên cạnh có một cô gái giơ tay.

Chính là bạn nữ mà Đôn Doanh sắp xếp đó.

Ánh mắt của Long Dạ Tước quét qua đứa con gái ra giá này, anh ta trực tiếp ra giá, “Năm mươi triệu!”

Đứa con gái giơ tay lập tức bị làm đến giật mình, mà những tiếng oa lên trong sảnh lớn không ngừng vang lên, trời ơi! người nhà họ Long có thể ai này đều biết, vị Long thiếu gia này cũng quá xa hoa đó rồi! Một dây chuyền chỉ cần một triệu, quả nhiên bị kêu giá lên đến giá năm mươi triệu.

Đứa con gái này đang do dự có nên tiếp tục ra giá hay không? Ánh mắt của Đôn Doanh ở xa trở lên nhìn vào cô, đứa con gái này chỉ có thể nhẹ tiếng ra giá thêm một lần, “Năm mươi năm triệu.”

“Tám mươi triệu!” Giọng nói của Long Dạ Tước trực tiếp đè qua đứa con gái này.

Trên mặt của cô gái này đỏ lên, trực tiếp không thể lên tiếng, dù cho Đôn Doanh ở xa kia luôn dùng ánh mắt ra hiệu, cô cũng không dám ra giá nữa, lỡ như ra giá đến xảy ra chuyện thì sao?

Tô Lạc Lạc cũng bị làm đến ngây ngô, người đàn ông này có cần ra giá cao như vậy không? Dù cho anh mua vì cô, nhưng mà gọi đến giá này, đã quá cao rồi đó, cô cũng có tâm lý từ bỏ muốn có được sợi dây chuyền này rồi đó.

Đôn phu nhân hoàn toàn cũng là lần đầu tiên gặp được chuyện như vậy, mà bà hiển nhiên biết được cái giá này, chính là bạn của con gái, hoàn toàn vì muốn nâng giá cao lên.

“Tám mươi triệu lần đầu tiên, tám mươi triệu lần thứ hai, tám mươi triệu lần thứ ba...” Người chủ trì đập búa định giá.

Đon phu nhân nhìn sang Long Dạ Tước, có chút có lỗi than một hơi, bà tính là một lát nữa sẽ đơn độc nói chuyện với anh, đây quả bất ngờ rồi đó.

Tiết mục đấu giá kết thúc, chỉ cần thời gian nữa tiếng, mười món đồ đã bán được giá tốt, nhưng bên trong chính là giá của dây chuyền ngọc trai đó có giá cao nhất, đến nỗi những thời gian còn lại, khách mời đều đang bàn tán về chuyện này.

Đon phu nhân bước đến trước mặt của Long Dạ Tước, lịch sự nói với anh, “Ngài Long, tôi có thể nói chuyện với anh một lát được không?”

Long Dạ Tước lập tức kéo theo Tô Lạc Lạc đứng lên, “Tôi có thể dẫn theo cô ta không?”

“Được!” Đon phu nhân đương nhiên vui mừng.

Theo sau Đon phu nhân đến một căn phòng yên tĩnh, Đon phu nhân trước tiên ngay thẳng xin lỗi, “Xin lỗi, ngài Long, lúc này khi đấu giá, con gái tôi có tình nằng giá lên, cho nên, sợi dây chuyền ngọc trai này tôi quyết định lấy giá năm triệu giao dịch với anh, anh thấy như thế nào?” Tô Lạc Lạc nhìn vào tâm ý này của mẹ, trong lòng đúng là nể phục đó, nhưng mà Long Dạ Tước bên cạnh cô chỉ hờ hững cười một tiếng, “Đon phu nhân, tôi tình nguyện ra giá này, hơn nữa, tôi đối với chuyện từ thiện cũng rất nhiệt tình, càng ủng hộ sự nghiệp này của nhà họ Đon, cho nên, duy trì giá ban đầu!”

Đon phu nhân lắc đầu, “Đây... cái giá này quá cao rồi đó, sợi dây chuyền đó không đáng giá cao như vậy.”

Long Dạ Tước híp mắt cười, nhìn sang người con gái bên cạnh, “Đây là quà tôi tặng cho cô ta, tôi tin là đối với sợi dây chuyền này của bà mà nói, tuyệt đối đáng cái giá này, cô ta cũng thích.”

Giờ đây Đon phu nhân, mới cảm nhận được tình cảm mà Long Dạ Tước đối với Tô Lạc Lạc, nghĩ lại con gái ngu ngốc của bản thân còn suy nghĩ bấy bả, đúng là không lượng sức mà.

Bà ta có chút ngạc nhiên với ý nghĩa của câu nói này, bà nhìn sang Tô Lạc Lạc, “Tô tiểu thư, cô rất thích sợi dây chuyền này sao? Sợi dây chuyền này đối với cô mà nói, có ý nghĩa đặc biệt trân trọng như thế nào vậy?” Trái tim của Tô Lạc Lạc căng thẳng lên mấy phần, cô đương nhiên không thể nói với mẹ, ý nghĩa ở đâu rồi, cô gật đầu, “Đúng, con rất thích sợi dây chuyền này.” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 227

21227.

Tiếp theo sau của buổi yến tiệc, còn có tiết mục khiêu vũ, sau khi trải qua một ven khăn trương đấu giá, bầu không khí của cả buổi yến tiệc lại trở nên tốt đẹp hơn, mà còn rất có tình cảm, Đon Doanh giận đến một mình buồn bực trong phòng trên lầu hai, Long Dạ Tước quả nhiên không quan tâm đến tiền bạc, anh cũng muốn đấu giá được sợi dây chuyền ngọc trai đó tặng cho Tô Lạc Lạc, đó là đồ vật của mẹ đó, Tô Lạc Lạc vì sao muốn lấy chứ?

Tám mươi triệu, đây xem như là một cái giá trên trời đó.

Hơn nữa, Đon Doanh cũng có chút tức giận, giữa Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc quả nhiên cũng có con rồi, chẳng lẽ Long Dạ Tước thích cô, chính vì cô đã sinh con của anh sao?

Cửa phòng của cô được đẩy ra, chị em tốt của cô bước đến phía trước, nói với cô, “Tiểu Doanh tiệc khiêu vũ sắp bắt đầu rồi đó, cậu có muốn đi xuống không?”

Đon Doanh hứ một tiếng, “Tớ không có hứng thú, những người đàn ông đó tớ nhìn vào cũng thấy chán.”

“Tớ biết cậu chỉ thích Long Dạ Tước thôi! Nhưng mà người ta đã có bạn gái rồi, nhưng mà, cậu là Đon tiểu thư, là phía chủ nhà của buổi tiệc này, chỉ cần cậu chủ động mời anh ta nhảy một điệu múa, tớ nghĩ anh ta dù thế nào đi nữa, cũng không từ chối cậu đâu, nhiều khách mời ở đây đều đang nhìn đó!”

Ánh mắt của Đon Doanh sáng lên, ngược đầu lên nhìn vào chị em tốt, “Cậu nói là sự thật chứ? Tớ mời anh ta, anh ta đúng là sẽ đồng ý chứ?”

“Đây là vấn đề lịch sự, Long Dạ Tước cũng là quý công tử của gia đình giàu có, anh ta chắc chắn không đến nỗi không biết phép tắc mà từ chối cậu đâu!”

“Cậu nói rất đúng, nếu như anh ta là một quý ông, anh ta nhất định sẽ không từ chối tớ, hơn nữa, anh cũng không thể nào cả đêm đều nhảy cùng Tô Lạc Lạc mà.” Tự tin của Đon Doanh đã trở lại, cô nghĩ, Long Dạ Tước không chú ý đến cô, chính vì anh chưa hiểu rõ về cô.

Chỉ cần anh hiểu được mặt tốt đẹp của cô, cô nhất định mạnh hơn Tô Lạc Lạc gấp mười lần. Trong sân nhảy, Tô Lạc Lạc có chút khăn trương, bởi vì cô

nhảy múa thực sự rất tệ, nhớ lại lần trước nhảy múa cùng anh, cô cố tình đập vào chân anh, nhảy đến một nửa thì rời đi, mà đêm nay, tâm trạng của cô đã không còn là hồi lúc mới quen biết với anh rồi, cô đứng là phải rất nghiêm túc đảm nhận vai trò là bạn nhảy của anh.

“Thực tình em không biết khiêu vũ mà.” Tô Lạc Lạc chích ngừa với anh ta trước.

Long Dạ Tước ôm lại eo của cô, mang cô sát gần với bản thân một chút, “Anh sẽ dạy cho em” “Ồ! Được thôi!” Tô Lạc Lạc chỉ còn cách gật đầu, Long Dạ Tước đưa tay ra, ôm lại chiếc eo của cô, xoay chuyển cơ thể liền bước vào trong sàn nhảy, đây là một âm nhạc có bốn tiết tấu chậm, những khách mời trong sàn nhảy, đều nhảy rất tuyệt đẹp, Tô Lạc Lạc theo bước nhảy của Long Dạ Tước, từ từ lắc lư chiếc eo, chiếc eo thon mảnh mai, bàn tay của người đàn ông tuyệt vời ôm lại, cảm nhận sự dịu dàng chiếc eo thon của cô, trong ánh mắt sâu sắc của Long Dạ Tước thêm vào chút ý nóng bỏng.

Tô Lạc Lạc có chút xấu hổ không dám nhìn ánh mắt của anh, cô rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng có thể làm con người tan chảy trong mắt của anh, đột nhiên, bàn tay lớn của Long Dạ Tước lọt vào phía sau đầu của cô, nhẹ nhàng ấn một cái, khuôn mặt nhỏ của Tô Lạc Lạc liền sát vào trước ngực của anh, chôn sâu vào trong.

Giờ đây, cô đứng là có chút ngại không dám nhìn ánh mắt của những người xung quanh, cô dứt khoát thả trở thành con đà điểu, ôm sát trước ngực của anh, từ từ nhảy múa, trong khi hô hấp, toàn là hơi thở thanh thoát rất dễ chịu của người đàn ông này.

Nơi u ám bên cạnh, trong ánh mắt của Đơn Doanh chiếu ra một ánh mắt đổ kỵ, cô cắn vào môi, đợi đến lúc điệu nhảy này kết thúc, cô phải tìm một cơ hội thích hợp nhảy múa cùng Long Dạ Tước.

Cuối cùng, một bản nhạc đã kết thúc, âm nhạc đổi thành bản nhạc thoải mái, khách mời đều ở bên cạnh nghỉ ngơi, thưởng thức rượu ngon, Đơn Doanh đã nhắm chuẩn cơ hội, một bộ đầm dạ hội màu đỏ thu hút tầm nhìn, khi cô đi ngang qua, có được rất nhiều sự chú ý và mong đợi của nam tính, hy vọng có cơ hội nhảy múa cùng cô.

Sau đó, họ chỉ có thể mở to mắt lên nhìn vào Đơn Doanh bước ngang qua họ, bước đến bên cạnh của Long Dạ Tước, Đơn Doanh dùng giọng điệu trong trẻo mở lời, “Anh Long, tôi có thể cùng anh nhảy một điệu nhảy không?”

Tô Lạc Lạc đang ở bên cạnh uống nước, trái tim của cô nín lại một cái, cô thực sự là không thích Đơn Doanh quá gần Long Dạ Tước, cô nhìn sang Long Dạ Tước, đang nghĩ anh sẽ làm như thế nào.

“Xin lỗi, tôi mệt rồi.” Long Dạ Tước trực tiếp lạnh lùng từ chối.

Sắc mặt của Đơn Doanh có chút thay đổi, Long Dạ Tước quả nhiên lấy lý do mệt mỏi từ chối cô hay sao? Đương nhiên, cô sẽ không cam tâm như vậy, cô nhếch môi cười, “Không sao cả! Tôi có thể đợi anh nghỉ ngơi một lát.”

“Đêm nay, toàn bộ thời gian của tôi đều thuộc về cô ta rồi.” Ánh mắt của Long Dạ Tước lọt trên người của Tô Lạc Lạc, tình cảm chiều chuộng trong đôi mắt, người bên cạnh đã nhìn thấy hết. Sắc mặt của Đơn Doanh có chút không chịu đựng được nữa, cô cắn vào môi, không ngờ là Long Dạ Tước quả nhiên một lần cơ hội cũng không cho cô, mà mọi thứ này, cũng chỉ vì Tô Lạc Lạc đó, cũng không biết đã cho người đàn ông này uống thuốc mê gì rồi, khiến trong ánh mắt của anh chỉ nhìn thấy người phụ nữ này thôi, những người con gái khác lại xem như không nhìn thấy.

“Tôi tiểu thư, tôi mời bạn trai của cô nhảy một điệu múa, cô không có ý kiến mà!” Đơn Doanh chỉ có thể mở lời với Tô Lạc Lạc, cô nghĩ, nếu như Tô Lạc Lạc từ chối cô, vậy sau này thì cô có lý do giận cô ta rồi đó.

Tô Lạc Lạc có chút sùng người ra, cô ta vẫn là không chịu bỏ cuộc, cô nhếch môi cười, “Tôi không làm chủ được, cô vẫn là hỏi anh ta đi!”

Cô mang trái banh đá lại cho Long Dạ Tước, sắc mặt của Long Dạ Tước lộ ra chút ý bài xích, đây khiến cho Đơn Doanh đã không còn can đảm hỏi thêm một lần nữa, cô cắn vào môi nói, “Vậy thất lễ rồi.”

Khi quay lưng, khóe mắt của Đơn Doanh đã uất ức đỏ lên, cô muốn khóc ra rồi đó, mà lúc này, khi cô bước qua đây, nhiều người như vậy nhìn vào cô, hiện nay, những người đó nhìn cô bị Long Dạ Tước từ chối rồi đó.

Cô xưa nay tính tình hơi kiêu ngạo, đương nhiên không chịu được uất ức như vậy, cô che môi lại chạy theo hướng phòng vệ sinh, Đơn phu nhân ở gần đó nhìn thấy cảnh này, chỉ có thể than một tiếng.

Buổi khiêu vũ kết thúc, khách mời dần dần cũng quay về, Tô Lạc Lạc muốn tìm cơ hội chào tạm biệt với ba mẹ, cô cũng không nhìn thấy ba nhiều, ông giống như đang tiếp đón những khách mời có tuổi tác, cô không tìm thấy Đơn phu nhân, cô hỏi một nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ chỉ tay vào hướng lầu hai, “Cô lên lầu hai tìm thử xem! Đó là phòng nghỉ ngơi mà Đơn phu nhân thường hay sử dụng đó.”

“Được!” Tô Lạc Lạc gật đầu, quay đầu nhìn sang Long Dạ Tước, “Vậy em lên đó nha! Anh ở đây đợi em nhé.”

“Được!” Long Dạ Tước nhẹ giọng nhận lời.

Tô Lạc Lạc từng bước từng bước bước lên lầu hai, cô đang tìm kiếm, thì nghe thấy bên trong một phòng nghỉ ngơi truyền đến một tiếng la mắng tràn đầy oán hận, “Cô ta là thứ gì chứ? Cô ta bằng cái gì mà có được anh ta chứ?”

Trong lòng của Tô Lạc Lạc ngậy ra, giọng nói là của Đơn Doanh, cô đứng trước cửa, thì nghe thấy Đơn Doanh đang khóc lóc và la mắng với chị em tốt, “Cô ta cứ nghĩ là có gương mặt giống tớ, thì sẽ có được sự để ý của ba mẹ, cô quá tự tin rồi đó, tớ mới là con gái của nhà họ Đơn, cô là thứ gì chứ? Cô

ta thứ gì cũng không phải, nói không chừng cô ta chính là loại con hoang của người nào đó sinh ra.” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228

21228.

Trái tim của Tô Lạc Lạc giật mạnh một cái, đây đã không chỉ là đang la mắng cô, mà là đến ba mẹ cũng bị lôi kéo vào la mắng cùng lúc, cô tuy rằng có thể nhiều lần nhẫn nhịn, nhưng mà câu nói này, cô thực sự không thể nhịn được nữa.

Cô không tự chủ đẩy cửa vào, nói với Đơn Doanh đang ngồi trên ghế sofa, “Xin cô nói chuyện khách sáo một chút, cô là tiểu thư của nhà họ Đơn, sẽ không có người giành giật với cô, cô còn có gì không mãn nguyện chứ?”

Đơn Doanh không ngờ là cô quả nhiên đứng ở ngoài nghe lén, cô cười lạnh một tiếng, “Cô quả nhiên dám nghe lén tôi nói chuyện sao?”

“Tôi không phải nghe lén, tôi là đến tìm ba mẹ cô chào tạm biệt đó, chỉ là tình cờ nghe thấy thôi.”

“Đó là ba tôi, mẹ tôi, cô thân mật nhích gần quá làm gì chứ? Cô không biết xấu hổ hay sao?” Đơn Doanh lập tức la mắng.

“Cô...” Tô Lạc Lạc tức muốn điên lên.

“Tôi như thế nào hả? Chẳng lẽ cô muốn đợi khi, với ba mẹ tôi làm tốt quan hệ, để nhận làm ba mẹ nuôi gì đó hay sao? Cô còn muốn ý vào việc có gương mặt giống tôi, muốn có lợi ích từ nhà họ Đơn sao?” Đơn Doanh cười lạnh ra tiếng.

Tô Lạc Lạc cắn vào môi, cô đứng thực là muốn trực tiếp nói với cô, cô không cần thiết làm như vậy, cô cũng là người của nhà họ Đơn.

Nhưng mà, Đơn Doanh còn chế những lời cô nói lúc này không đủ kích thích cô, tiếp tục lớn tiếng nói, “Cũng không nhìn thử mình là loại hàng gì, con chó con mèo giống như cô vậy cũng muốn tiếp cận ba mẹ của tôi, giả vờ ngoan hiền trước mặt ba mẹ tôi, cô đây là không biết xấu hổ, có phải không?”

Sắc mặt của Tô Lạc Lạc tái nhợt, cô giận dữ quá đột nhiên cười ngược lại, cuối cùng cô không muốn nhịn nữa, sau khi cô cười, hít một hơi sâu và nói, “Tôi không phải chó mèo gì cả, tôi là em gái của cô.”

Trên mặt chế giễu của Đơn Doanh chấn động ngạc nhiên nhìn vào cô, “Cô nói cái gì?”

Mà chính ngay lúc này, cánh cửa phía sau đẩy vào, vợ chồng Đơn phu nhân bước vào trong, nhưng mà, họ không nghe thấy những lời mà Tô Lạc Lạc nói lúc này. Tô Lạc Lạc quay đầu qua nhìn ba mẹ bước vào, khóe mắt của cô đột nhiên đỏ lên, nhưng Đơn Doanh càng cười chế nhạo hơn, “Cô quả nhiên còn dám tự xưng là em gái của tôi sao, quá nực cười rồi đó, cô rốt cuộc muốn làm gì đây? Cô đứng là muốn thay thế địa vị của tôi trong nhà họ Đơn hay sao? Tôi chính xác là có một người em gái sinh đôi, nhưng em ấy khi sinh ra đã thì đã chết rồi.”

Đơn phu nhân thấy con gái nói chuyện khó nghe như vậy, bà vội trách mắng, “Tiểu Doanh, con nói bậy gì, sao con có thể nói chuyện với Tô tiểu thư như vậy chứ?”

Trước cửa, đang đứng một dáng người cao to, lúc này Long Dạ Tước đã có chút lo lắng cho Tô Lạc Lạc, giờ đây, anh đứng ngay trước cửa, đúng lúc nghe thấy câu nói này của Đơn Doanh, thân hình thon dài của anh đã bước vào trong. Tô Lạc Lạc nhìn thấy anh bước vào trong, sự uất ức của cô trong vô tình càng mãnh liệt hơn, khóe mắt cô đỏ lên, Long Dạ Tước bước qua đây, dịu dàng ôm vai của cô vào trong lòng, Long Dạ Tước quay đầu qua nhìn sang Đơn Doanh đang hung hăng bên cạnh, “Lạc Lạc luôn nhường nhịn không ảnh hưởng đến cuộc sống của cô, mà giấu lại chân tướng, nhưng quả nhiên cô một lần đến một lần ép buộc, cô rõ ràng không xứng đáng làm chị gái của cô ta.”

Đơn phu nhân là người đầu tiên ngạc nhiên, bà vội nhìn sang Long Dạ Tước, “Ngài Long, ngài đang nói gì đó?”

Long Dạ Tước nhìn vào vợ chồng nhà họ Đơn, ánh mắt bình tĩnh nói, “Lạc Lạc là đứa con khác của hai người, cô ta không có chết, cô vẫn còn sống.”

“Cái gì?” Đơn phu nhân ngạc nhiên che miệng lại, không dám tin vào nhìn sang Tô Lạc Lạc, “Con... Con là đứa con gái khác của di sao? Sao có thể được chứ?”

“Nhưng mà đứa con gái nhỏ của chúng tôi sớm ngay lúc sinh ra thì...” Đơn chí Hòa nói.

“Đích thực, cô ta là con gái của hai người.” Long Dạ Tước vô cùng khẳng định nói.

“Ba, mẹ, hai người đừng bị cô ta lừa gạt, cô ta mới không phải.” Đơn Doanh hỗn hển nói.

Tô Lạc Lạc cắn vào môi phản bác lại, “Dù cho cô có tin hay không, nhưng tôi chính là em gái của cô.”

“Lạc Lạc, Con... Sao con có thể khẳng định như vậy, nói là con gái của dì vậy?”

“Lần trước bạn con có xin đi một cọng tóc đi còn nhớ không? Con đã tự ý đi xét nghiệm ADN, hiển thị ra con và dì là quan hệ mẹ con, lúc đó con cũng không dám tin vào, nhưng mà, chân tướng lại là vô cùng chính xác đó.” Tô Lạc Lạc kích động nhìn sang mẹ, nói ra chuyện này.

Nước mắt của Đơn phu nhân đột nhiên rơi ra từ khóe mắt, bà liền ôm lại Tô Lạc Lạc, “Con là con gái của mẹ, con đúng là con gái của mẹ, quá tốt rồi, quá tốt rồi.”

“Đây khiến người không thể tin được... Sao con có thể vẫn còn sống chứ?” Đơn chí Hòa vui mừng ngạc nhiên chen lẫn với nhau.

“Con không biết năm đó như thế nào con có thể sống sót được nữa, có thể năm xưa mẹ con ở đó lượm con về đó!” Tô Lạc Lạc cũng chỉ có thể nói như vậy, chuyện đã qua hai mươi mấy năm rồi, ai còn có thể nói rõ chứ?

“Mẹ của con?” Ánh mắt của Đơn phu nhân tràn đầy cảm kích.

“Mẹ nuôi của con.” Tô Lạc Lạc thút thút.

Đơn Doanh ở bên cạnh trở mặt to lên, giây phút này, trên mặt của cô nóng rất, giống như vô tình bị người khác dùng sức tát mấy bàn tay vào mặt, trong lòng của cô hoảng hốt, sợ hãi, chuyện cô sợ nhất, quả nhiên thành sự thật rồi đó, Tô Lạc Lạc đúng là em gái của cô.

“Trời ơi! Đứa con của tôi, đứa con của tôi còn sống trên đời này.” Khoảnh khắc này Đơn phu nhân, đối mặt với đứa con gái còn sống, trong lòng tràn đầy sự áy náy và tự trách.

Khóe mắt của Tô Lạc Lạc cũng ướt mờ đi, nước mắt đã thấm ra, cô giấu quá mệt mỏi rồi đó, cô đúng là rất muốn quay trở lại bên cạnh của ba mẹ, họ tốt như vậy, thân thiết như vậy, cô đúng là không muốn rời xa họ.

“Mẹ...” Tô Lạc Lạc nhẹ tiếng hô lên, ập vào trong lòng của Đơn phu nhân.

“Con ơi...” Đơn phu nhân ôm lại Tô Lạc Lạc ngạc nhiên vui mừng khóc lên.

Long Dạ Tuyết cũng thờ phào một hơi, nhìn thấy Tô Lạc Lạc từ đầu quay về nhà họ Đơn, anh đúng là mừng thay cho cô, như thế này, trái tim của cô sẽ không cô đơn nữa.

Mà bên cạnh, còn đang đứng mấy chị em tốt của Đơn Doanh, cũng đều oa một tiếng trong lòng, em gái sinh đôi của Đơn Doanh quả nhiên đã sống lại rồi đó, thì đang đứng trước mặt họ, sau này, ngày tháng của Đơn Doanh không dễ sống rồi đó.

Khoảnh khắc này Đơn Doanh đang nắm chặt lại nắm đấm, cô thực ra cũng đang hy vọng đây là một giấc mơ, đợi sau khi cô tỉnh dậy, cô vẫn là đứa con duy nhất của nhà họ Đơn.

Nhưng mà, chuyện này lại không đơn giản như vậy, cô biết đó đã là sự thật rồi.

Lại nhìn vào ánh mắt kích động mà áy náy của ba mẹ nhìn vào Tô Lạc Lạc, cô biết được, sau này, Tô Lạc Lạc sẽ trở thành đứa con mà họ yêu thương trong lòng nhất, còn cô, sẽ bị để sang một bên.

Tô Lạc Lạc và Đơn phu nhân công khai chuyện này, Đơn phu nhân sờ trên mặt của cô, “Con ơi, con sống có tốt không? Những năm qua, con sống có tốt không?”

“Tốt, con sống rất tốt.” Tô Lạc Lạc nhếch môi cười, đối mặt với ba mẹ, cô tuyệt đối không thể biểu hiện ra uất ức nào cả.

Dù là nghe được cô nói như vậy, Đơn phu nhân vẫn là rất đau lòng đó, bà lập tức muốn bồi thường lại tình yêu của hai mươi mấy năm qua, muốn mang tất cả những gì bà có đều giao hết cho cô.

“Tiểu Doanh, mau, mau qua đây làm quen một cái, đây là em gái con đó, em gái ruột đó.” Đơn phu nhân giới thiệu với con gái.

Đơn Doanh nhìn vào Tô Lạc Lạc, trong mắt rõ ràng không có chút vui mừng, cô lạnh mặt lại, khoanh lại đôi tay, hừ nhẹ một tiếng, “Ai biết có phải là thật không đây.”

Tô Lạc Lạc nghe được câu nói này, cô trực tiếp nói, “Tôi có thể làm thêm một lần ADN” Đơn phu nhân ở bên cạnh vội vàng nói, “Không cần xét nghiệm nữa, mẹ tin con.” Không quan tâm thật hay là giả, bà cũng kiên định tin vào đây là đứa con nhỏ mất đi của bà. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229

21229.

Đon phu nhân luôn nắm lại tay của Tô Lạc Lạc, cũng không chịu buông ra, bà cứ như vậy nhìn vào đứa con gái út của mình, trong ánh mắt toàn là áy náy và tự trách, năm đó sao bà có thể cứ nghĩ là đứa con gái đó đã không được cứu chứ?

Vậy sau đó làm sao mà sống sót được chứ, cô chỉ là trẻ sơ sinh, rốt cuộc là đắc tội với ai vậy chứ? Đon phu nhân nhớ mại mại khi sinh đứa con thứ hai, chỉ có hơn bốn cân, nhỏ bé đến nỗi bà cũng thấy đau lòng muốn chết, khi nghe được không có hơi thở, cả con người bà cũng suy sụp.

Hiện nay, bà đúng là không dám tin vào đứa con gái thì không bị tổn thương tí nào, đã trưởng thành đứng trước mặt bà, bà đúng là quá kích động rồi đó, quá kích động đó.

Đon Doanh thấy ba mẹ luôn nhìn vào Tô Lạc Lạc, cô đột nhiên có chút tức giận cầm lên cái túi xách trên ghế sofa, “Ba, mẹ, con về trước.”

Trong khẩu khí rõ ràng là giận dữ mà, Tô Lạc Lạc nhìn vào dáng quay lưng của Đon Doanh, trái tim níu chặt lại, cô biết, sự trở lại của cô, tuyệt đối sẽ ảnh hưởng đến Đon Doanh.

Đon phu nhân phát hiện ánh mắt của cô lo lắng nhìn vào Đon Doanh, bà vội an ủi nói, “Lạc Lạc, đừng lo lắng, chị con có thể chỉ là nhất thời chưa chấp nhận được con, sau này chúng ta sẽ cùng cô ta sống hoà thuận với nhau.”

“Ba, mẹ... Xin lỗi...” Tô Lạc Lạc xin lỗi, bởi vì cô sớm đã biết được chân tướng, nhưng đến hiện nay mới chịu nói ra.

“Con ngốc quá đi, người nên xin lỗi là ba mẹ mới đúng, năm xưa do ba mẹ quá sợ ý, không phát hiện con vẫn còn sống.” Đon Chí Hoà nhìn vào con gái, cũng không nhịn được chảy rơi nước mắt.

“Đúng đó, con làm sao mà sống được vậy chứ, ba mẹ đúng là rất hối hận không đi nhìn thêm con một lần.” “Không thể trách mẹ được, sau khi mẹ con sinh con, đột nhiên xuất huyết nhiều, ở lại trong bệnh viện hơn nửa tháng mới khỏe, mà lúc đó con là được ý tá bông đi, ba biết trong mỗi bệnh viện, đều có một nơi để giữ lại những đứa trẻ đã qua đời, ba đúng là không nghĩ đến con vẫn còn sống đó.” Đon Chí Hoà nắm lại nắm đấm, vô cùng tự trách.

Tô Lạc Lạc đại khái có thể nghĩ đến, vì sao mẹ lại tìm được bản thân rồi, có thể năm đó đứa con mà mẹ sinh ra cũng mới qua đời, cho nên, mẹ tận tay đưa đến phòng trẻ sơ sinh đó, sau đó, mới tìm thấy bản thân năm đó vẫn còn hơi thở.

Có thể khi cô sinh ra không có hơi thở, nhưng sau đó đã đột nhiên hồi phục lại sức sống.

“Con không có trách ba mẹ, con biết ba mẹ là người tốt, nếu như ba mẹ biết được, chắc chắn sẽ không bỏ rơi con.” Tô Lạc Lạc đỏ lên khoé mắt cười lên.

“Được rồi, con ơi, con quay về thì tốt rồi, ba mẹ sau này tuyệt đối không để con chịu khổ nữa đâu.” Đon Chí Hoà nhìn vào Tô Lạc Lạc, trong ánh mắt tràn đầy tình yêu thương của cha.

Nước mắt của Tô Lạc Lạc một lần nữa tràn ra, từ nhỏ đến lớn, cô chưa hề cảm nhận được một chút ít tình yêu thương từ ba, chỉ có lạnh lùng vô tình, nhưng hiện nay, cuối cùng cô cảm nhận được, ánh mắt dịu dàng mà hiền từ của ba, khiến cô cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp.

“Bác trai Đon, bác gái Đon, đêm nay Lạc Lạc cũng mệt rồi, con dẫn cô ta về trước, ngày mai con sẽ dẫn cô ta đến nhà họ Đon gặp mặt với hai bác.” Long Dạ Tước thấy trời đã tối rồi, dù sau đã nhìn nhận rồi, sau này thời gian vẫn còn dài, không gấp gáp giây phút này.

Đon phu nhân lau đi nước mắt, đột nhiên bà hiểu rồi, “Hèn chi con nói sợi dây truyền ngọc trai đó của mẹ đối với con mà nói, ý nghĩa lớn như vậy, thì ra ý nghĩa quả nhiên ở đây, cực cho con quá.”

Tô Lạc Lạc gật đầu, “Đúng vậy, bởi vì đó là của mẹ, cho nên, con rất thích.”

“Mẹ nên tặng đó cho con.”

“Không, bác gái, đây cũng là con công hiến vì từ thiện.” Long Dạ Tước mở lời.

“Cám ơn Dạ Tước chăm sóc cho Lạc Lạc, hai con có kết hôn chưa?” Đon phu nhân hiếu kỳ hỏi.

Long Dạ Tước nhìn sang Tô Lạc Lạc, cười nhẹ một cái, “Con thì rất muốn đó! Nhưng cô ta vẫn chưa đồng ý.”

Giờ đây Tô Lạc Lạc, cũng cảm thấy có chút xấu hổ, cô nhếch mép môi không nói chuyện.

“Dạ Tước đối với con đúng là tốt đó, Lạc Lạc, đừng bỏ lỡ đó.” Đon phu nhân cười dặn dò con gái.

“Chúng con đã có hai đứa con bốn tuổi rồi đó.” Long Dạ Tước một lần nữa mở lời.

“Cái gì? Chúng con có con rồi sao?” Vợ chồng nhà họ Đon một lần nữa bị chấn động, đến con cũng có rồi sao, còn là bốn tuổi rồi sao?

Tô Lạc Lạc gật đầu, “Ừm, một cặp thai long phụng đó.”

Tin tức này khiến cho vợ chồng nhà họ Đôn vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, không ngờ là con gái đã có con của nhà họ Long, xem ra hôn nhân này chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

“Ba, mẹ, ba mẹ khuyên Đôn Doanh cho tốt nha! Con nghĩ đêm nay chị ấy có thể bị đả kích quá lớn rồi đó.” Tô Lạc Lạc cũng không hy vọng làm đến gia đình không vui vẻ.

“Đưa con đó từ nhỏ đến lớn lớn lên bên cạnh ba mẹ, đã nuôi dưỡng bản tính ngang bướng, lúc này Dạ Tước nói, con luôn lo nghĩ đến cảm nhận của nó, mới không nhìn nhận ba mẹ, Lạc Lạc, lòng dạ của con đúng là tốt đó.” Đôn phu nhân vui mừng lại đau lòng.

Tô Lạc Lạc được sự khen ngợi của mẹ, trái lại cô thấy có chút ngại, Long Dạ Tước nắm lại tay của cô nói, “Đi thôi! Chúng ta về nhà, ngày mai anh đưa em đến nhà họ Đôn.”

“Được! Vậy chúng con quay về trước đi! Nghỉ ngơi sớm, ngày mai gặp.”

“Ừm, ngày mai gặp.” Tô Lạc Lạc vẫy tay chào tạm biệt với ba mẹ, cùng Long Dạ Tước bước ra phòng nghỉ ngơi.

Phía sau người, vợ chồng nhà họ Đôn luôn cười, sự vướng mắt nhiều năm trong lòng cuối cùng cũng được buông xuống. Khi bước ra sảnh lớn, nhân viên lễ nghi đã đợi ở đó, họ mang sợi dây chuyền mà hôm nay Long Dạ Tước đấu giá được giao cho họ, Long Dạ Tước cầm trên tay, đưa đến trước mặt của Tô Lạc Lạc, “Tặng cho em đó, anh cũng chưa tặng qua quà cho em, đây là món quà đầu tiên đó, sau này, em thích quà gì, anh sẽ không tiếc gì mà mua cho em.”

Phản quả tám mươi triệu, thật tình khiến Tô Lạc Lạc khó mà chấp nhận được, nhưng mà, đây là đồ vật của mẹ, cô lại vô cùng muốn có được, cô đưa tay nhẹ nhàng nhận lấy, ngẩng đầu lên, chạm với ánh mắt sâu sắc của người đàn ông này, trái tim của cô lập tức nhảy lên mấy cái.

Long Dạ Tước nhìn vào những sắc màu dưới đáy mắt của cô, anh móc môi cười, chỉ cần có được sự yêu thích của cô, muốn anh làm gì cũng được.

Ngồi vào trong xe, Tô Lạc Lạc mở cái hộp ra, lấy ra sợi dây chuyền đó, dù cho đã có những ánh sáng lung linh, nhưng sợi dây chuyền này vẫn trắng sáng tinh khiết, giống như toát ra những ánh sáng nhẹ nhàng, vô cùng quý hiếm.

“Long Dạ Tước...Cám ơn anh.” Tô Lạc Lạc nhìn sang cảm kích người đàn ông ở kế bên.

Long Dạ Tước híp lại đôi mắt nói, “Em mới gọi anh là gì đó?”

“Long...” Tô Lạc Lạc lập tức phát hiện, quả nhiên gọi anh ta bằng họ tên luôn, đây giống như không lịch sự cho lắm!

“Bỏ họ đi, gọi lại lần nữa.” Long Dạ Tước bá đạo yêu cầu.

Tô Lạc Lạc ngay lập tức nhếch môi lại, nhẹ nhàng gọi lên một tiếng, “Dạ Tước.”

“Gọi thêm lần nữa, anh không có nghe rõ.” Long Dạ Tước cười và yêu cầu.

Tô Lạc Lạc biết anh đã nghe thấy, nhưng cô vẫn là thanh giọng một cái, nói với anh “Dạ Tước.”

Long Dạ Tước nghe thấy giọng nói véo von của cô gọi tên của bản thân, trước ngực có chút đập dòn, vô cùng hưởng thụ. Sau khi Tô Lạc Lạc gọi xong cũng có chút xấu hổ, khuôn mặt nhỏ liền nóng lên nhìn sang ngoài cửa sổ, bầu không khí tiếp theo, không tự chủ trở nên có chút mờ ám tình tề. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230

21230.

Chiếc xe chạy thẳng về biệt thự, dừng xe lại, Tô Lạc Lạc đẩy cửa xe ra bước về hướng sảnh lớn, đột nhiên có một bóng đen lướt qua, Tô Lạc Lạc giật hết cả mình á lên một tiếng, quay lưng lại thì ôm chặt vào thắt lưng của người đàn ông theo phía sau, một khuôn mặt nhỏ vùi vào trước ngực của anh.

Sau khi Long Dạ Tước nhìn thấy cái bóng đen đó, không tự chủ cười nhẹ vỗ vào cô, “Đừng sợ, chỉ là một con chim cú mèo lạc đường thôi.”

Tô Lạc Lạc lúc này đột nhiên bị làm giật hết cả mình, giờ đây trái tim cô còn hoảng sợ, cô từ trong lòng của anh ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy trên một

cành cây, đôi mắt tỏa sáng với ánh sáng màu xanh, cô vẫn còn sợ nhanh chóng chôn lại vào trước ngực của anh, “Rất đáng sợ đó.”

Long Dạ Tước nhìn thấy cô thật tình sợ hãi rồi, anh lập tức cúi người xuống, bế ngang cô lên đi về hướng sảnh lớn, Tô Lạc Lạc chưa từng nhìn qua đôi mắt kỳ lạ như vậy, giống như âm hồn vậy đó, Long Dạ Tước bế cô bước vào trong sảnh lớn, đèn thủy tinh cảm ứng giọng nói lập tức sáng lên.

Long Dạ Tước đặt cô vào ghế sofa, nhìn thấy khuôn mặt của cô vẫn còn chút tái nhợt, đáng thương lại đáng yêu, anh cười trầm nhẹ, “Còn sợ sao?”

“Ừ!” Tô Lạc Lạc gật đầu, dưới đáy mắt lướt qua chút hoảng loạn.

“Vậy anh di chuyển sự chú ý của em nhé! Không thôi, đêm nay em có thể không ngủ được đó.”

“Hả? Anh sẽ hát cho em nghe sao?” Tô Lạc Lạc đang suy nghĩ anh sẽ dùng cách nào để trêu chọc cô đây!

Nhưng mà, đàn ông cười nhẹ nói, “Anh không biết hát, nhưng mà anh biết...” Giây phút sau, anh nâng nhẹ chiếc cằm của cô lên, khiến cho cô ngước đầu lên, và đôi môi nóng rực của anh liền hôn xuống.

Đôi mắt của Tô Lạc Lạc mở to lên, đây chính là phương thức mà anh nói muốn di chuyển sự chú ý của cô hay sao? Trên mặt của cô lúc này còn tái nhợt, giờ đây trực tiếp phình đỏ lên, nụ hôn của người đàn ông vừa đặt xuống môi cô dịu dàng lại quyến luyến, khiến cô không thể từ chối được, chỉ có thể không kìm lòng nổi mà chấp nhận.

Dưới đáy mắt của Long Dạ Tước thoáng qua một hơi sắc tình dục mãnh liệt, đêm nay, anh thực sự vô cùng khao khát cô, cho nên, nụ hôn của anh, cũng trở nên nóng rực mà mãnh liệt, có ý đồ khiêu dâm phản ứng của cô.

Đôi mắt của Tô Lạc Lạc lơ mơ, cô cũng biết bản thân không thể từ chối người đàn ông này được nữa, nhưng mà, cô cũng đang thử theo bước của anh, thả lỏng người ra, dựa vào người anh.

Cảm nhận được sự phản hồi của cô, dưới đáy mắt của Long Dạ Tước thoáng qua một ý vui mừng, anh dùng sức đè cô xuống dưới ghế sofa...

Sau đó, kết quả vẫn là Tô Lạc Lạc mãnh liệt từ chối mà kết thúc.

Tô Lạc Lạc che mặt lại, có chút tự trách nói, “Xin lỗi, em...em vẫn chưa chuẩn bị tốt...”

Long Dạ Tước biết là lần đó vào năm năm trước, đã để lại một ám ảnh dữ dội trong lòng của cô, nhưng giờ đây, anh cũng chỉ có thể tiếp tục nhẫn chịu, dù sao anh cũng không muốn tổn thương đến cô.

“Được! Anh tiếp tục đợi em chuẩn bị, Lạc Lạc, đời này anh đã khẳng định lấy em rồi đó, chỉ muốn em thôi, cho nên, đừng cho anh đợi quá lâu.” Long Dạ Tước nhẹ tiếng nói ra.

Tô Lạc Lạc cắn vào môi, trong lòng có chút khó chịu, cô không biết cả đời này còn có thể chấp nhận anh được nữa không.

Đêm nay không có chia nhau ra ngủ, Long Dạ Tước sợ rằng cô sẽ sợ hãi đôi mắt của chim cú mèo, anh bồng cô lên ngủ trên giường của anh, nhưng đêm nay không làm gì cả, chỉ có là hôn trên mái tóc của cô, ôm cô lại thật chặt.

Sáng sớm.

Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc ăn sáng xong, thì đưa cô về nhà họ Đôn, mà vợ chồng bên nhà họ Đôn đã không còn đợi được muốn gặp con gái thêm lần nữa, đêm qua Đôn Doanh một đêm không có quay về, họ cũng rất lo lắng. Tô Lạc Lạc lần đầu tiên đến nhà họ Đôn, đây là một căn biệt thự trung cấp, vị trí vô cùng tốt, trang trí theo phong cách cổ điển tao nhã, vô cùng phù hợp khí chất của vợ chồng nhà họ Đôn. Khi Tô Lạc Lạc bước vào trong, Đôn phu nhân bước đến phía trước nắm tay cô, “Con ơi, đây là nhà của con, sau này, nơi đây có phòng ngủ của con, con có thể tùy ý quay về đây ở, ba mẹ hoan nghênh con quay về.”

Tô Lạc Lạc đánh giá nhà thực sự của mình, khoe mắt của cô ươn ướt, bước từng bước lên lầu, bước đến căn phòng mà ba mẹ chuẩn bị cho cô, ngập tràn màu tím nhạt, là màu sắc mà cô yêu thích, dọn dẹp cũng rất gọn gàng ấm cúng.

“Đôn Doanh đâu? Chị ấy không có ở nhà sao?” Tô Lạc Lạc nhìn mẹ và hỏi.

Cô không hy vọng việc cô quay về khiến Đôn Doanh tức giận ra đi.

“Ba mẹ cũng gọi nhiều lần điện thoại cho chị ấy, nhưng mà, chị ấy không có nghe máy, ba mẹ cũng rất lo lắng, không biết chị con đã đi đâu rồi.” Đôn phu nhân thở dài một tiếng, bà đúng là cảm nhận được rồi đó, có thêm được một đứa con gái, nhưng giống như với một đứa con gái kia lại càng xa cách hơn.

Loại cảm giác này với người làm cha mẹ mà nói thì thật sự rất khổ, cũng là một chuyện rất xót xa.

“Mẹ, xin lỗi nhất định nguyên nhân là vì con.” Tô Lạc Lạc cũng rất áy náy.

“Con khờ quá, không liên quan đến con, chỉ là tiểu Doanh luôn kiêu ngạo, hơn nữa vô cùng ngang ngược, thêm vào đó lại có chút thích Dạ Tước.” Đôn phu nhân than một hơi, “Mẹ thực sự rất muốn nhìn thấy hai chị em con ở chung với nhau.”

“Nếu như chị quay về, con sẽ sống tốt với chị, đó là chị của con.” Tô Lạc Lạc thật lòng hy vọng có thể sống tốt với Đơn Doanh, hơn nữa, bởi vì ngoài việc sinh sống, khoảnh khắc này, cô ở trước mặt của Đơn Doanh, cô có thể chịu thiệt một chút để lo cho đại cuộc.

Đơn phu nhân nhìn vào tâm tư này của cô, bà đúng là đau lòng vô cùng, bà ôm cô vào lòng, “Lạc Lạc, con đừng tự trách, con quay về là chuyện tốt đối với ba mẹ, dù cho Tiểu Doanh có ý kiến, ba mẹ cũng tuyệt đối hoan nghênh con.”

Tô Lạc Lạc gật đầu, có thể hiểu được tâm tư của mẹ.

Buổi trưa, họ ở nhà họ Đơn ăn cơm trưa, vẫn không nhìn thấy Đơn Doanh quay về, gọi điện thoại cho bạn cô, nghe nói đêm qua Đơn Doanh tự mình lái xe rồi đi, họ cũng không liên lạc được cô.

“Luôn không gọi được điện thoại, trước đây còn gọi được, hiện nay, trực tiếp khóa máy.” Đơn Chí Hòa có chút lo lắng.

“Tiểu Doanh có thể nào đi nữa, cũng sẽ không khờ đến khóa máy, con nó chắc không xảy ra chuyện gì chứ?” Đơn phu nhân cũng bắt đầu lo lắng.

Tô Lạc Lạc ngược đầu lên nhìn sang Long Dạ Tước, “Anh có thể giúp đỡ tìm chị ấy không?”

“Không thể được, báo cảnh sát thôi! Sức mạnh của cảnh sát lớn hơn.” Long Dạ Tước đề nghị.

“Được, bây giờ bác sẽ báo cảnh sát.” Đơn Chí Hòa cũng đồng ý, dù cho là có báo tin giả, cũng tốt hơn hiện nay không biết tung tích của con gái.

Trong lòng Tô Lạc Lạc cũng lo lắng, Đơn Doanh không thích cô thế nào đi nữa, cũng không thể không quay về nhà đâu! Chị ấy đi đâu rồi chứ?

Đơn Chí Hòa trực tiếp báo cảnh sát, vì là chuyện thiên kim của nhà họ Đơn bị mất tích, phía cảnh sát cũng vô cùng xem trọng, lập tức triển khai hoạt động tìm kiếm, Đơn Chí Hòa cũng huy động những người bên cạnh, hy vọng đêm qua có ai gặp được Đơn Doanh, có thể cho họ tin tức.

Trong lòng của Đơn phu nhân có một suy nghĩ bất an, nhưng mà, bà đè nén lại không biểu hiện ra, nhưng bà tuyệt đối tin tưởng, dù cho con gái có không chịu chấp nhận sự thật còn có đứa em gái thế nào đi nữa thì cũng tuyệt đối sẽ không biến mất không tìm thấy. Nhưng tiếp theo sau, thì là đợi tin tức, Tô Lạc Lạc cũng từ từ có mấy phần tự trách, cô không ngờ là sự quay về của bản thân khiến Đơn Doanh không thích như vậy, quả nhiên biến mất luôn. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 231

21231.

Đơn Doanh từ sau khi bước ra từ buổi yến tiệc, thì giống như đã biến mất vậy đó, một hai ngày cũng không tìm thấy cô, sau khi cảnh sát nhập cuộc, cũng điều tra qua xuất nhập cảnh, cũng không phát hiện cô có xuất cảnh, cho nên, sự mất tích của Đơn Doanh giống như là câu đố vậy.

Mà người nhà họ Đơn cũng khẩn trương lo lắng, Tô Lạc Lạc cũng có phần lo lắng, cô luôn tự trách, có phải vì sự xuất hiện của cô, Đơn Doanh mới biến mất không?

Nhưng mà, vợ chồng nhà họ Đơn một chút cũng không trách cô, họ chưa từng nghĩ qua như vậy, họ đối với Tô Lạc Lạc chỉ có sự áy náy và yêu thương, rõ ràng sẽ không trách cô.

Dù cho là Long Dạ Tước của giờ đây, cũng cảm thấy Đơn Doanh mất tích là chuyện không đơn giản, chẳng lẽ cô đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Cuối cùng khoảng ba ngày sau, cảnh sát ở bên cạnh bờ sông phát hiện một dấu vết vỏ xe lái xuống bờ sông, vì camera của một đoạn quốc lộ bị hư hỏng, đang duy trì trạng thái sửa chữa, cho nên, đoạn đường này cảnh sát không thể tỉ mỉ kiểm tra, cho đến khi cảnh sát dọc theo con đường điều tra kỹ lưỡng mà Đơn Doanh đâm đổ lái chiếc xe, mới phát hiện một vết vỏ xe lớn không rõ ràng này.

Điều ra thông tin khi Đơn Doanh bước ra từ buổi tiệc, thì phát hiện trong tay cô đang cầm một chai rượu mạnh vừa lái xe vừa uống, tinh thần vô cùng điên cuồng, cũng may đoạn đường mà cô lái xe không có nhiều xe qua lại, mới không xảy ra tai nạn gì, nhưng mà, dấu vết vỏ này đã cho phát hiện lớn.

Những tin tức mà dấu vết xe này hé lộ ra, đúng là dấu vết chiếc xe Ferrari của Đơn Doanh, mà chiếc xe này đã đâm thẳng vào bờ sông, nếu như khi đó Đơn Doanh đang ở trong xe, như vậy, cô và chiếc siêu xe của cô cùng chìm xuống bờ sông.

Có được tin ác to lớn thế này, vợ chồng nhà họ Đơn chạy thẳng đến hiện trường, Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc cũng nhanh chóng chạy qua đó, Tô Lạc Lạc nhìn vào những thợ lặn mà cảnh sát tìm đến, cô trực tiếp khẩn trương run rẩy, cô biết bao hy vọng người chị sinh đôi này có thể không xảy ra chuyện gì, dù cho cô không thích cô ta, cô cũng không hy vọng chị ấy xảy ra tai nạn gì cả, Đơn phu nhân ở bên cạnh luôn che môi lại, luôn nén chịu lại sự đau thương, Đơn Chí Hòa cũng đỏ lên khóe mắt, khẩn trương đợi chờ tin tức.

Nhưng mà, cảnh sát đối với chuyện này không lạc quan cho lắm, cũng muốn cho họ chuẩn bị sẵn tâm lý.

Long Dạ Tước cũng hoàn toàn không dự đoán được chuyện này, nhưng mà những chuyện thiên tai nhân họa, cũng không tránh được, nếu như đúng thực là đã xảy ra, cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Đêm đó, cảm xúc của Đơn Doanh kích động như vậy, vừa lái xe vừa uống rượu, rõ ràng là tình trạng lành ít dữ nhiều.

Cuối cùng sau nửa tiếng thợ lặn tìm kiếm, đã nổi lên mặt nước, hướng về phía bờ làm một động tác, hiển nhiên đã tìm được chiếc siêu xe chìm xuống bờ sông, xe cầu giờ qua đó, chuẩn bị kéo lên bờ.

Sau khi thợ lặn chuẩn bị sẵn sàng, xe cầu giờ cao lên, chỉ nhìn thấy nước tung lên ra tứ phía, từ từ mang chiếc xe chìm xuống sông kéo lên bờ, chiếc siêu xe màu đỏ lọt vào trong mắt của mọi người, Đơn phu nhân trực tiếp đau thương khóc òa lên, xem tí đã ngất xỉu đi. Chiếc siêu xe được kéo lên bờ, Tô Lạc Lạc không dám nhìn thẳng vào những tình hình bên trong, Long Dạ Tước ôm chặt mặt cô lại trước ngực, không cho cô nhìn vào, cảnh sát bước lên phía trước, kéo cửa xe ra, chỉ nhìn thấy bên trong ghế tài xế, Đơn Doanh yên tĩnh ngồi trên ghế tài xế, còn cài lại dây an toàn, cả con người nhìn vào đã chết đi mấy ngày rồi.

Vợ chồng nhà họ Đơn không dám nhìn thẳng bộ dạng qua đời của con gái, vô cùng đau thương, ông trời đối với họ quá tàn nhẫn, họ mới vừa tìm lại được một đứa con gái, nhưng đột nhiên lại mất đi một đứa con gái, những đã kích như thế này, đúng là quá thâm độc.

Tô Lạc Lạc cũng khóc lên, Long Dạ Tước ôm lại đầu của cô, không cho cô nhìn cảnh tượng chết của Đơn Doanh, Đơn Doanh được khiêng kên, đặt trên một tấm vải trắng.

“Ba, mẹ, con xin lỗi, xin lỗi...” Tô Lạc Lạc nhìn vào ba mẹ đang bị thương nói lời xin lỗi.

Đơn phu nhân ngay lập tức ôm cô vào trong lòng, “Không, không phải lỗi của con, không phải lỗi của con...con đừng tự trách!”

Đây không phải là lỗi của ai cả, đây đơn giản chỉ là tai nạn thôi, bản thân Đơn Doanh tự đi lên trên con đường hoàng tuyền, cô nên bình tĩnh chấp nhận sự xuất hiện của em gái, mà không phải dùng hành vi vô cùng không chịu trách nhiệm này, dù cho đêm đó cô không uống rượu rồi lái xe, cũng không gây nên tai nạn như vậy.

Đơn Doanh bị khiêng đi, tất cả đều cho thấy đây chỉ là một vụ tai nạn, mà cảnh sát cũng đang cố gắng thu thập những chứng cứ để chứng minh là không phải bị giết hại.

Tin tức Đơn Doanh bị tai nạn qua đời, cũng không biết giới truyền thông từ đâu biết được chân tướng mà đăng tải thông tin lên mạng, nhưng mà, giới truyền thông cũng tung một tin khác, đứa con gái mà nhà họ Đơn mất đi nhiều năm đã quay trở lại.

Sau khi xử lý xong chuyện hậu sự của Đơn Doanh, đã là ba ngày sau rồi, vợ chồng nhà họ Đơn luôn chìm trong sự đau khổ, Tô Lạc Lạc ở bên cạnh họ, nhìn thấy Tô Lạc Lạc, trái tim của họ giống như có được an ủi.

Một tuần sau, Tô Lạc Lạc dẫn theo hai đứa nhóc chưa báo danh tính đến nhà họ Đơn, ở bên cạnh vợ chồng nhà họ Đơn cùng họ trải qua những ngày tháng u ám nặng nề này, sự ra đi của Đơn Doanh, khiến cho họ rất đau thương, mà tính cách của Đơn Doanh chính là nguyên nhân thực sự gây nên tai nạn của lần này.

Cô quá kiêu ngạo hiếu thắng, cô không thể chấp nhận sự tồn tại của Tô Lạc Lạc, cô không muốn ở bên cạnh có thêm một đứa em gái giành giật đồ với cô, điểm này, là Đơn phu nhân nhìn thấy trong những kỷ lục trò chuyện của cô với bạn bè. Tuy rằng khi đó chưa nhìn nhận Tô Lạc Lạc về nhà họ Đơn, nhưng mà bạn bè có hỏi trong khi trò chuyện trong nhóm, lỡ như Tô Lạc Lạc là em gái của cô thì như thế nào? Trả lời của Đơn Doanh tràn đầy sự bất mãn và oán hận, thậm chí các loại châm chọc khiêu khích, đây khiến cho Đơn phu nhân nhìn thấy được một mặt khác của con, đây khiến cho bà rất đau lòng.

Dưới sự vui đùa của hai đứa nhóc bên cạnh, tâm trạng của hai người già dần dần tốt lên, Tô Lạc Lạc từ đầu thay thế Đơn Doanh ở bên cạnh họ, mà từ hôm nay trở đi, Tô Lạc Lạc lại trở thành đứa con gái duy nhất sống trên đời này của họ.

Tô Lạc Lạc cũng tự trách, Long Dạ Tước lặng lẽ ở bên cạnh và chăm sóc khiến cho cô thấy cảm kích và ấm áp, tuy rằng sự qua đời của Đơn Doanh khiến cô cảm thấy đáng tiếc và đau khổ, ngoại trừ chấp nhận và ở lại bên cạnh của ba mẹ, cô không còn cách nghĩ khác.

Trong khoảng thời gian này, tình cảm của Tô Lạc Lạc và Long Dạ Tước đã thăng tiến lên không ít, giống như tình nhân vậy, nếu như không phải thời cơ không thích hợp, Long Dạ Tước đã tính là cầu hôn với cô rồi đó.

Cách với thời gian Đơn Doanh qua đời, chớp mắt đã gần một tháng trôi qua, chỉ nghe thấy phía sau người truyền đến âm thanh của chiếc siêu xe quen thuộc, cô tự nhiên quay đầu, chỉ nhìn thấy Dạ Trạch Hạo đang lái chiếc siêu xe màu xanh qua đây, Tô Lạc Lạc dừng chân lại, chiếc siêu xe ngay lập tức cũng dừng bên cạnh của cô, cửa sổ xe hạ xuống, khuôn mặt tuấn tú của Dạ Trạch Hạo đã lộ ra.

Hai người cũng rất lâu không gặp mặt rồi đó, Tô Lạc Lạc nhìn sang anh, cười và chào hỏi, “Đã lâu không gặp, anh đi đâu rồi vậy?” Dạ Trạch Hạo từ trên xe bước xuống, đối với đứa con gái này, hiện nay anh chỉ có thể xem như bạn bè, anh nhếch môi cười, “Còn có thể làm gì nữa, đóng phim đó.” Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 232

21232.

“Xem ra anh cũng rất bận đó.” Tô Lạc Lạc cười, nhìn anh dường như càng lúc càng trưởng thành hơn rồi.

Dạ Trạch Hạo hí hóp mắt nhìn cô, “Cô gần đây sống tốt không?”

“Cũng được!”

“Ồ cùng anh ta à?” Dạ Trạch Hạo có ý ám chỉ.

Tô Lạc Lạc cũng không giấu diếm gì, cô gật đầu, “Uhm! Ở cùng nhau rồi.”

“Chúc mừng.” Dạ Trạch Hạo nhoen miệng cười, “Lúc cô kết hôn, tôi nhất định tặng một phần quà lớn.”

“VẬY còn anh? Có bao giờ nghĩ đến...” Tô Lạc Lạc có thể hiểu rõ người thân còn trên thế gian, sự khốn khổ và chán nản khi không thể nhận nhau.

Dạ Trạch Hạo than một tiếng, “Tùy duyên thôi! Nếu như ông trời muốn tôi và anh ta nhận nhau, tôi sẽ không cự tuyệt, nếu như ông trời không cho tôi cơ hội, tôi cũng không sao hết.” Dạ Trạch Hạo suy nghĩ thoáng mà nói.

Tô Lạc Lạc cũng không thể nói gì, nếu như Dạ Trạch Hạo quay về, vậy Long Dạ Tước và mẹ của anh ta, sẽ rất đau lòng, bây giờ, cô không muốn người đàn ông này chịu tổn thương.

“Có thời gian dẫn bọn trẻ qua nhà tôi chơi.” Dạ Trạch Hạo nói xong, chui vào trong xe, tính rời khỏi.

Tô Lạc Lạc vẫy tay với anh, “Tạm biệt!”

Tô Lạc Lạc về đến biệt thự, Long Dạ Tước đi công ty xử lý công việc rồi, cô bây giờ cũng xem nhiều sách để bổ sung năng lực, hơn nữa, ý của ba mẹ đã rất rõ ràng, toàn bộ trong nhà họ Đơn chỉ có mình cô là người kế thừa, đợi bọn họ về hưu, tất cả sản nghiệp đều giao cho cô lo liệu.

Vì vậy, Tô Lạc Lạc bây giờ thực sự không thể lười biếng nữa, cô nhất định phải học lại một chút kiến thức mới, đương nhiên, kể bên có một Long Dạ Tước, cô không cần phải lo lắng quá.

Buổi chiều khoảng bốn giờ, xe của Long Dạ Tước đã chạy vào vườn hoa, Tô Lạc Lạc nghe thấy tiếng xe, cô cười nhẹ đi ra ngoài, dưới ánh mặt trời, cô mặc trên người bộ váy đơn giản, đẹp tao nhã, làm ánh mắt người đàn ông bước xuống xe lướt qua một màu sắc tuyệt vời.

Anh cảm thấy sự quyến rũ từ trên người con gái này càng lúc càng mê hoặc người khác, nó làm anh có chút lo lắng rồi.

“Về rồi à!” Tô Lạc Lạc cười đơn giản đi đến bên cạnh anh, Long Dạ Tước nắm lấy tay cô, cánh tay vòng vào eo nhỏ của cô, kéo cho cô gần vào bản thân, tim của Tô Lạc Lạc đập nhanh, tuy là cùng người đàn ông này đủ thân mật rồi, nhưng còn một lớp quan hệ cuối cùng chưa tiếp cận đến.

Long Dạ Tước cũng không gấp, anh dự định cưới xong mới yêu cầu, có lẽ, chỉ có một buổi hôn lễ tuyệt đẹp, mới có thể khiến cô bỏ xuống cảnh giác với anh, hoàn toàn dâng hiến tất cả cho anh,

“Nên đi rước bọn trẻ rồi.” Tô Lạc Lạc trong ánh mắt nóng bỏng của anh, có chút khẩn trương.

Long Dạ Tước cười nhẹ bèn phong ấn lại đôi môi thơm ngọt của cô, hôn ở trong vườn hoa, Tô Lạc Lạc có chút khẩn trương mà đeo lên vai anh, còn quá non theo bước của anh.

Một nụ hôn nồng cháy, làm bên má Tô Lạc Lạc đỏ hồng, đẩy anh ra, “Đi thôi!”

Long Dạ Tước cười nắm lấy tay cô, “Cùng anh tản bộ qua đó đón các con.”

“Uhm! Em cũng cần vận động một chút rồi, mấy ngày ở nhà, muốn lười rồi.” Tô Lạc Lạc cũng rất thích quá trình tản bộ như vậy, do trường học cách nhà cũng không phải xa, đi bộ như vậy, giúp người khỏe hơn.

Long Dạ Tước nắm tay cô, tản bộ ra đến cửa, đi đến trường học của bọn trẻ, đúng lúc gặp lúc bọn trẻ ra về, đón được hai đứa trẻ dễ thương, đi dọc theo con đường về nhà còn có thể đi trong bóng mát của cây cối, nhìn thân hình như những tiểu tinh linh của bọn chúng, cảm thấy mãn nguyện lắm.

Trên đường trở về nhà, bèn nhận được điện thoại ăn cơm tối của nhà họ Long, Long Dạ Tước dẫn ba mẹ con họ chạy nhanh qua đó, vừa kịp hưởng thụ

bữa tối.

Trên bàn ăn, Tô Lạc Lạc đang ăn, đột nhiên điện thoại cô reo lên, cô cầm lên xem, là chị Mai rất lâu rồi không liên lạc, cô hơi sốc chút, chị Mai sao lại gọi điện thoại cho cô chứ?

Cô đi nhanh qua một bên nghe điện, “Alo, chị Mai.”

“Alo, Lạc Lạc, Trạch Hạo xảy ra chuyện rồi!” Bên kia âm thanh của chị Mai kinh hoàng mà loạn lên.

“Anh ta xảy ra chuyện gì rồi?” Tim của Tô Lạc Lạc cũng gấp đến muốn nhảy ra ngoài rồi, hôm nay cô vẫn thấy anh ta bình thường mà.

“Anh ta bị tai nạn xe rồi, bây giờ người đang ở trong bệnh viện, cần phải hiến máu, nhưng mà, máu của anh ta là loại hiếm thấy loại Hr âm tính, chỉ có người thân mới có thể hiến cho, cô có thể kêu Long Dạ Tước qua đó cứu anh ta? Cầu xin cô đó, nếu anh ta như không có loại máu này, anh ta sẽ mất mạng đó.”

Trong đầu Tô Lạc Lạc như muốn nổ tung rồi, sắc mặt cô trắng toát, điện thoại trong tay xém chút làm rơi, Long Dạ Tước thấy biểu cảm của cô như vậy, anh kinh ngạc mấy giây, “Lạc Lạc, em làm sao rồi?”

“Cho em hỏi anh là loại máu Hr âm tính phải không?” Tô Lạc Lạc quay đầu sang anh ta, gấp gấp dò hỏi.

Long Dạ Tước kinh ngạc mấy giây, gật đầu, “Anh đúng là vậy, làm sao rồi?”

“Em có người bạn xảy ra tai nạn giao thông mất nhiều máu, cần gấp loại máu này, anh có thể theo em đi không? Anh ta cần máu, nếu không, anh ta sẽ mất mạng đó.”

Long Sở Hùng ở kế bên cũng nghe thấy rồi, ông nhanh nói, “Bác cũng là loại máu đó, cứu người bạn nào? Bác đi cùng các con.”

Tô Lạc Lạc nhìn một đôi cha con, cô thật rất lo lắng đến nước mắt muốn rơi rồi, xảy ra chuyện là Dạ Trạch Hạo á! Cô không muốn giương mắt mà nhìn anh ta rồi đi, cô đã chịu không nổi cảnh bạn bè rời khỏi rồi.

“Được, bác trai, con mời bác cũng cùng đi qua đó.”

Long Dạ Tước thấy cô bị sợ đến bộ dạng như vậy, bất luận là cứu người nào, anh cũng không phản đối rồi, để bọn trẻ ở lại nhà họ Long, Long Dạ Tước lái xe, chở cô và cha mình đi thẳng đến bệnh viện, ở cửa phòng cấp cứu, Tô Lạc Lạc dẫn cha con nhà họ Long kịp thời đến, chị Mai thấy vậy, sốc đứng cả người.

Mà chính lúc đó, Tô Lạc Lạc cũng nhìn thấy một vị phu nhân xinh đẹp cứ đứng đợi ở cửa phòng cấp cứu, khi ánh mắt của bà nhìn thấy hai cha con chạy đến, ánh mắt bà sốc lắm, bà không ngờ đã hai mươi lăm năm không gặp qua ông ta, cũng đã đến rồi.

Lúc Long Dạ Tước nhìn thấy chị Mai, thì đã biết người cần được cứu là ai rồi, anh quay đầu nhìn Tô Lạc Lạc, “Người bị tai nạn là Dạ Trạch Hạo?”

Tô Lạc Lạc trên đường đến không dám nói cho anh biết, lúc này, anh lại đoán ra rồi, cô gật đầu, “Đúng, là anh ta! Anh đồng ý cứu anh ta không?”

Long Dạ Tước bây giờ hoàn toàn không còn hiểu lầm nữa rồi, anh gật đầu một cái, “Anh đương nhiên đồng ý cứu người.”

Mà lúc này, Long Sở Hùng nhìn thấy người phụ nữ ngồi trên ghế, sắc mặt ông bỗng chốc đỏ ra, ông nhìn thấy người phụ nữ này, lại nghĩ đến người bị thương đang chờ làm phẫu thuật, ông đoán ra rồi, thân thể của ông lúc đó cũng run rẩy.

“Là con của cô bị thương à?” Ông hỏi người phụ nhân.

Dạ phu nhân nhìn ông, gật đầu, “Đúng, là con của tôi bị thương rồi.”

“Nhóm máu của nó là Hr âm tính à?”

Khóe mắt Dạ phu nhân lập tức ướt đẫm, cũng nhanh đỏ lên, “Đúng...”

Long Sở Hùng bỗng chốc hiểu rõ được cái gì đó, ông không dám tin mà nhìn vị phu nhân này, dường như quay trở về một sai lầm lúc còn trẻ, đồng thời, ông cũng biết một kết quả, thì ra, ông ở trên thế giới này, còn có một đứa con khác nữa.

“Y tá, nhanh chóng lấy máu của tôi, lấy bao nhiêu cũng không sao hết, chỉ cần cứu lấy đứa trẻ này.” Long Sở Hùng kéo tay áo lên và nói chuyện với y tá. “Thưa ngài, chúng tôi nhiều nhất chỉ có thể vì ngài lấy bốn trăm cc máu thôi.” Y tá nghiêm túc mà nói. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 233

21233.

Bên cạnh, Long Dạ Tước nghe thấy lời vừa rồi của ba, anh cũng sốc mấy giây, anh nhú mồm nói, "Có thể lấy thêm máu của tôi, tôi còn trẻ, ứng phó được."

Tiếp sau đó, là hai cha con cùng hiến máu, sự hiến máu của bọn họ khiến Dạ Trạch Hạo thân đang nằm trong phòng bệnh mất máu nhiều được ổn định mà cứu chữa.

Tô Lạc Lạc ngồi ở bên cạnh Dạ phu nhân, cô nhìn sự ôn hòa của vị phu nhân này, có chút không thể tin được đó là người thứ ba, có lẽ, năm đó nhất định có phát sinh chuyện gì đó, nhưng mà may mắn thay, bà không hề quấy rầy cuộc sống của Long phu nhân.

Long Sở Hùng sau khi lấy máu, dù gì cũng đã lớn tuổi, ông ngồi xuống chiếc ghế đối diện, tinh thần mang đầy nỗi bất rút và giằng xé, dưới tình hình như vậy, ông đột nhiên được biết mình còn có một đứa con, đây tuyệt đối là một chuyện khiến ông trở tay không kịp.

Dạ phu nhân đột nhiên ngăn lệ tự trách mà nhìn ông, vạ phần hối hận mà xin lỗi, "Thật xin lỗi!"

Trên mặt Long Sở Hùng lướt qua một màu sắc bi thương, ông lắc đầu nói, có chút đau đớn mà than một hơi, "Em tại sao lại không nói cho anh chuyện này."

Kế bên, Long Dạ Tước vừa mới ngồi xuống, thì nghe thấy lời của ba mình và vị phu nhân kia, tâm tư mẫn cảm của anh, khuôn mặt thoáng chốc biến sắc, anh nhìn cha, lại nhìn vị phu nhân người vốn không quen biết, trong mắt anh có chút màu sắc bị sốc.

Tô Lạc Lạc cũng lo nhìn Long Dạ Tước, cô không nghĩ đến Long Sở Hùng lại biết thân phận của Dạ Trạch Hạo, cô bây giờ lo lắng nhất chính là cảm xúc của Long Dạ Tước.

"Ba, chuyện này là sao?" Giọng của Long Dạ Tước lập tức biến đổi lạnh tanh.

"Đây là sai lầm mà ta phạm phải lúc còn trẻ, một sai lầm mà ta chưa từng nói với mẹ con." Long Sở Hùng mất đồ hết, muôn phần tự trách và hối hận, đối diện với sự chất vấn của con trai, ông cũng chỉ có thể chân thành mà nhận sai.

Long Dạ Tước sắc mặt bỗng chốc khó coi, Dạ phu nhân kế bên nhìn anh, xin lỗi anh nói, "Xin lỗi, đừng trách cha cậu, là lỗi của tôi! Là tôi lúc đó còn quá trẻ, tôi có lỗi với mẹ con hai người."

Long Dạ Tước bỗng chốc phần nộ mà đứng dậy, "Vì vậy, bây giờ người đàn ông nằm trong giường, là em cùng cha khác mẹ của tôi sao?"

Anh giận dữ nhìn sang cha, Long Sở Hùng mặc định mà gật đầu, trong mắt toàn là tự trách và hối hận, "Xin lỗi, Dạ Tước, ta có lỗi với mẹ của con."

"Tôi và cha cậu năm đó ở buổi tiệc rượu mà quen biết, cha cậu uống say rồi, ông ta cái gì cũng không biết, đừng trách ông ta." Dạ phu nhân gấp rút giải thích, "Cậu có hận thì hận tôi đi!"

"Mẹ tôi cũng biết chuyện này?" Long Dạ Tước lúc này tức giận mà nhìn sang hướng vị phu nhân.

"Không...bà ta không biết, đêm đó chúng tôi không còn liên lạc gì với nhau nữa rồi, cũng không gặp mặt nhau nữa, cho đến bây giờ." Dạ phu nhân vạ phần tự trách, cái chuyện này, bà cứ sống trong áp lực. "Xin lỗi, là lỗi của tôi! Là tôi tưởng nhầm bà thành phu nhân của tôi, tổn thương bà." Long Sở Hùng lúc đó tuy say, nhưng nhớ rất rõ ràng, lúc đó ông và phu nhân phát sinh mâu thuẫn hiểu nhầm, sự rời khỏi của bà, làm ông say xin, vì vậy, mới sai lầm khi người phụ nữ đưa ông về phòng, tưởng nhầm là vợ của ông.

Long Dạ Tước nhìn biểu cảm tự trách của cha, thân là đàn ông, anh có thể hiểu một người đàn ông say rượu, cho dù xảy ra chuyện gì, đó cũng không liên quan gì đến tình cảm, chỉ là nhất thời rung động, nhưng lúc này, anh không có cách nào để bình tĩnh.

Anh đột nhiên ánh mắt nhìn sang hướng Tô Lạc Lạc, anh có chút sốc, "Em có phải sớm đã biết trước quan hệ của anh ta và anh?"

Tô Lạc Lạc có chút sợ hãi khi ánh mắt tiếp xúc với anh, nhưng cô thừa nhận mà gật đầu, "Đúng, em biết."

Long Dạ Tước đột nhiên thấy đau ở ngực, anh bước dài rời khỏi, phía sau lưng, Tô Lạc Lạc chạy theo, "Dạ Tước, xin lỗi, em không phải cố ý không nói cho anh biết... xin lỗi..."

Long Dạ Tước lập tức đi ra khỏi cửa, anh bước nhanh ra ngoài màn đêm, sau lưng, Tô Lạc Lạc lo lắng đuổi theo sau, nhưng mà, cô quá gấp gấp rồi, lại không biết ra cửa có một đoạn bậc thang, chân cô bước lên phía trước, trực tiếp bước hụt vào hư không, bất giác phát ra một tiếng kinh hãi hô hoảng, "Á..."

Tiếp sau đó, cả người cô từ vị trí năm bậc thang mà ngã xuống.

Long Dạ Tước vừa tức giận rời khỏi, nghe thấy tiếng hô hoảng phía sau lưng, lúc anh xoay người thì đã không kịp nữa, cả người Tô Lạc Lạc đã lăn xuống.

"Lạc Lạc!" Long Dạ Tước nhanh chân tiến đến, ôm lấy cô gái bị lăn xuống vào trong lòng, trên trán của Tô Lạc Lạc hiện lên một vết sưng đỏ, chân cũng trật làm sắc mặt cô trắng toát, nhưng mà, cô không lo mình đau, cô nhanh tay nắm chặt lấy cổ của anh "Xin lỗi...em xin lỗi!"

Long Dạ Tước bắt gặp thờ một hơi dài, "Cái câu nói này cũng không đến phiên em nói với anh, em chỉ là không nói cho anh biết thôi, không liên quan gì đến em."

"Em biết anh lúc này nhất định rất hận Dạ Trạch Hạo, nhưng mà, em hi vọng anh có thể bình tĩnh trở lại." Tô Lạc Lạc thật không hi vọng trong lòng anh chứa đầy ý hận, vì cô yêu anh, cũng rất thương anh.

Long Dạ Tước bế cô lên, quan tâm mà hỏi, "Bị thương chỗ nào rồi?"

Tô Lạc Lạc không muốn lúc này rồi còn làm anh phải lo lắng, bèn nhịn chỗ chân bị sưng, lắc đầu nói, "Chỉ là đụng vào trán, cũng không đau!"

"Ngốc nè!" Long Dạ Tước la nhẹ một tiếng, "Tại sao không nhìn đường cẩn thận?"

Nói xong, liền bế cô đi đến ghế ngồi nghỉ ngơi ở bên cạnh ngồi xuống, anh tỉ mỉ mà kiểm tra vết thương trên trán của cô, Tô Lạc Lạc dùng đôi mắt to long lanh nhìn anh, giống như hóa thành ánh sáng mặt trời, soi rọi nỗi hận thù trong lòng anh, khiến chúng đều bốc hơi cả.

Long Dạ Tước nhìn thấy biểu cảm của cô như vậy, chỉ có thể sờ vào đầu cô nói, "Bây giờ, em biết gì thì nói anh nghe đi! Nếu như đã xảy ra rồi, anh sẽ thử tiếp nhận chuyện này."

Long Dạ Tước không phải loại người lòng dạ hẹp hòi đến nỗi không bao dung người khác, hơn nữa người phạm phải sai lầm là ba anh, cũng giống như sai lầm anh từng phạm phải vậy, quan trọng nhất là không hi vọng mẹ anh biết được chuyện này. "Dạ Trạch Hạo sớm đã biết ba của anh chính là cha ruột của mình, nhưng mà, anh ta cứ không có dũng khí để nhận nhau, vừa rồi nhìn thấy mẹ của anh ta, em nghĩ, là vì mẹ của anh ta cứ ra lệnh cho anh ta, không được quấy rầy cuộc sống của gia đình anh rồi! Vì vậy anh ta cứ kiên quyết không nói cái bí mật này ra, nhưng mà em biết, anh ta rất khát vọng có một người cha, cũng giống như lúc bọn trẻ sau khi biết đến sự tồn tại của anh, không lo nghĩ gì mà đi tìm kiếm anh." Tô Lạc Lạc nói xong, nhẹ nhàng thờ ra một hơi nói, "Em hôm nay gặp anh ta rồi, anh ấy nói với em, nhận hay không nhận cha, anh ấy sẽ xem sự sắp đặt của ông trời, nếu như ông trời cho anh ấy cơ hội, anh ấy sẽ nhận lại, nếu như không cho anh ấy cơ hội, anh ấy sẽ không nhận, sau đó, buổi tối thì anh ta xảy ra chuyện rồi, em không biết đây có phải là ông trời đang cho anh ấy một cơ hội hay không."

Long Dạ Tước chau mày, thì ra, người cứ giành người con gái của anh, lại là đứa em cùng cha khác mẹ, cái cảm giác phức tạp này làm lòng anh rối loạn. "Xin anh đừng hận anh ta được không? Anh ta cũng chỉ là vô tình mà đến thế giới này, anh ta cũng là người rất tội nghiệp." Tô Lạc Lạc nhẹ giọng nói. Xem thêm..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234

21234.

Long Dạ Tước lúc này sao nói được là hận hay không? Bây giờ, anh cũng cũng hiểu sự hối hận của cha mình, lúc này, cha mới là đau khổ nhất! Ông ở bên ngoài có thêm một đứa con, nhưng mà đến giờ cũng không biết.

"Chúng ta quay về thôi!" nói xong, Long Dạ Tước muốn dắt cô đi bộ.

"Suýt..." Chân của Tô Lạc Lạc đau đến không cách nào đi lại được, cô chỉ còn cách đứng lại tại chỗ, tội nghiệp mà nhìn anh, cười khổ một cái, "Chân hình như bị trật rồi."

"Ngốc nghếch!" một tiếng la nặng nề đem theo sự phiền não, Long Dạ Tước lập tức từ nguyên chỗ đó để ngang mà bế cô lên, nhanh chóng đưa đến phòng băng bó của bệnh viện, dưới ánh đèn, nhìn thấy một cái chân sưng đỏ của cô, mà vừa rồi cô lại không nói, Long Dạ Tước thật muốn mắng cô mấy câu.

Tô Lạc Lạc tỏ vẻ vô tội, thật sự, vừa rồi cô vì để ý cảm xúc của anh, mà không phải là tình hình vết thương của bản thân.

Đội Tô Lạc Lạc băng bó xong đi ra, cô đi bộ cũng chịu ảnh hưởng, Long Dạ Tước bèn cho cô ngồi ở phòng nghỉ kế bên, đầu cũng không được đi, mà anh phải về đi nói với cha vài câu.

Ánh mắt Tô Lạc Lạc khẩn cầu mà tiễn anh đi, Long Dạ Tước quay đầu nhìn cô, nhẹ thờ dài một tiếng, nghĩ đến thân thể phức tạp của cô, nghĩ rằng cô đối với tình trạng của Dạ Trạch Hạo bây giờ, mới có chút đồng tình rồi!

Long Dạ Tước lúc quay lại, Long Sở Hùng cũng lo lắng mà đứng dậy, nghĩ rằng con trai nhất định sẽ thù ghét bản thân, rất hận bản thân.

Dạ phu nhân cũng đã chuẩn bị xong tiếp nhận trừng phạt, lúc này bà đồng ý mọi tội lỗi đều tính lên đầu bà, không để liên lụy đến con bà.

“Con chỉ có một yêu cầu, chuyện này nhất định không được để mẹ con biết.” Long Dạ Tước bình tĩnh mà nhìn cha, còn cả Dạ phu nhân.

“Cậu yên tâm! Từ bắt đầu đến giờ tôi đều không hề muốn phá hoại hạnh phúc của mẹ cậu, tôi sẽ bảo mật đến chết.” Dạ phu nhân gật đầu đồng ý.

Long Sở Hùng cũng cảm kích mà nhìn con trai, ông không nghĩ con trai có thể dễ dàng mà tha thứ cho bản thân.

Nói xong câu này, trong lòng của Long Dạ Tước cũng thấy nhẹ nhõm đi không ít, vô duyên vô cớ có thêm một đứa em trai, đây là một chuyện ngoài dự liệu của anh, anh chỉ hi vọng mẹ cả đời này đều không bị chuyện này làm cho tổn thương, chỉ cần bà hạnh phúc là được.

Từ bệnh viện về nhà họ Long, Long Sở Hùng trong lòng cứ cảm thấy tội lỗi và cắn rứt, ông có lỗi đối với vợ, cũng có lỗi với cái đứa con từ nhỏ không ở bên cạnh ông lớn lên.

Tối hôm đó, có người mất ngủ. Long Sở Hùng ngủ không được, ông ngồi ở lan can hút thuốc, ông không phải là người thích trốn tránh, mà Tường Ân vì tội nay mà cảm thấy tâm trạng của chồng không được tốt, vì bà cũng rất lo cho ông, lúc bà thức tỉnh, nhìn thấy vị trí bên cạnh trống không, bà bất giác khoác một cái áo đi ra, nhìn thấy chồng mình ở lan can hút thuốc, bà có chút kinh ngạc.

Đã rất lâu không nhìn thấy chồng với một tâm trạng đầy tâm sự trùng trùng như vậy rồi.

“Có chuyện gì rồi sao? Tại sao lại không ngủ?” Tường Ân ngồi kế bên ông, lo lắng mà dò hỏi.

“Không có gì, bà ngủ trước đi!” Long Sở Hùng gượng cười, vươn tay kéo áo ngủ của bà chặt lại chút.

“Ông đừng giấu tôi, ông có chuyện hay không không lẽ tôi nhìn không ra sao?” Tường Ân hiểu chồng như nắm trong lòng bàn tay.

Long Sở Hùng tuy rằng đồng ý với con không nói, nhưng mà, ông không cách nào thật sự giải thích chuyện này, ông lại nặng nề mà hút một hơi thuốc, Tường Ân nhìn bộ dạng của chồng, bất giác đau lòng nói, “Ông có chuyện thì nói, đừng hút thuốc nữa, bất luận là chuyện gì, tôi cũng có thể tiếp nhận.”

“Tiểu Ân, còn nhớ năm đó chuyện chúng ta từng gây gổ qua không? Lần đó, bà xem chút bỏ nhà ra đi.”

“Tôi đương nhiên nhớ, lúc đó tôi quá nhẫn tâm rồi, sao vậy? Cũng là chuyện qua lâu rồi.”

“Lần đó tôi có một tiệc rượu quan trọng, tôi đi tham gia, vì tâm trạng không tốt, tôi đã uống rất nhiều rượu, tôi ở hành lang nghiêng ngã mà đi, có một vị tiểu thư tốt bụng dìu tôi về phòng.”

Tường Ân đột nhiên sốc mấy giây, nhìn chằm chằm chồng, lo lắng hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó ... tôi tưởng nhầm cô ta là bà ... tôi đã phạm phải một sai lầm.”

Tường Ân sắc mặt trắng bệch, “Bà ta là ai?”

“Sau đêm đó, tôi cũng không nhớ được nữa, bà ta cũng không còn xuất hiện trước mặt tôi nữa, cho đến tối nay...”

“Người mà ông đi hiến máu tối nay chính là đứa con của bà ta?” Tường Ân trực tiếp suy đoán ra.

“Xin lỗi tiểu Ân, tôi đồng ý với con trai không nói cho bà biết, nhưng mà trong lòng tôi thật sự rất khó chịu, tôi cả đời này chưa từng giấu diếm bà chuyện gì, trong lòng tôi rất đau khổ.”

Khóe mắt của Tường Ân vẫn là tức đỏ rồi, “Ông thật sự không hề gặp qua bà ta nữa chứ?”

“Không hề có! Tôi có thể thề thốt.” Long Sở Hùng giơ tay lên bảo đảm.

Tường Ân liếc nhìn một cái, bà nhất thời không thể tiêu hóa được chuyện này, nhưng mà, bà tin tưởng chồng mình rất trung thực trong tình cảm.

“Bà nếu như muốn hận tôi, chửi tôi, đều được, đừng để trong lòng mà buồn đau, điều tôi không hi vọng nhất là tạo vết thương lòng cho bà.”

Tường Ân ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt và ánh mắt lo lắng của chồng, bà thở một hơi dài sâu, “Tôi không trách ông, chúng ta là vợ chồng cũng gần hai mươi tám năm rồi, tôi lúc nào cũng tin ông, cho dù ông một lần làm một chuyện có lỗi với tôi, nhưng tim ông vẫn ở bên tôi, tôi biết chứ.”

“Tiểu Ân...”

“Đừng nói nữa, tôi biết ông chắc chắn đều thấy tội lỗi với cả hai bên, thấy tội lỗi với đứa trẻ đó, cũng thấy tội lỗi với tôi, tim của ông không tốt, đừng nghĩ nhiều nữa.” Tường Ân nói xong, Long Sở Hùng ôm lấy bà vào trong lòng, “Tiểu Ân, cảm ơn bà đã tha thứ cho tôi!”

Tường Ân thật sự là người nghĩ thoáng, bà hít một hơi nói, “Chuyện này tôi sẽ nói với mẹ, chỉ ít để mẹ biết được, bà bên ngoài, còn có một đứa cháu, bà sẽ rất là vui.”

“Tiểu Ân. . .tôi thật chẳng có mặt mũi nào nhìn bà.”

Tường Ân nghe chồng mình nói câu này, cho dù còn có một chút ý hận, cũng tiêu tan hết.

Tối nay, ở bên cạnh Tô Lạc Lạc cùng Long Dạ Tước, ngủ thêm hai đứa nhóc, Tô Lạc Lạc ngủ không được, Long Dạ Tước cũng vậy, hai người nằm trên giường mà nhìn nhau, im lặng mà nhìn nhau như vậy.

Long Dạ Tước cầm lấy tay cô, chỉ mệnh lệnh một tiếng, “Không cho phép thức đêm, nhanh chóng ngủ đi!”

Tô Lạc Lạc chỉ còn cách nhắm mắt lại.

Sáng sớm, Long Dạ Tước nhận được điện thoại của mẹ, Tường Ân cũng không hi vọng chuyện này làm trong lòng con trai cảm thấy khó chịu, bà chủ động đem chuyện tối qua tha thứ cho chồng nói hết ra, làm cho Long Dạ Tước sốc một hồi, anh đã thấy được tính bao dung vĩ đại của mẹ.

“Con có rảnh thì đi xem xem đứa trẻ bị thương đi! Cũng là người có cùng quan hệ huyết thống với con.”

“Được, con biết rồi.” Long Dạ Tước trả lời một tiếng, bên kia đã cúp điện thoại.

Lúc này, vừa mới đưa hai đứa trẻ đến trường, Long Dạ Tước nhìn qua Tô Lạc Lạc ở kế bên, “Đi thăm Dạ Trạch Hạo đi!”

Tô Lạc Lạc nhoeo miệng gật đầu, “Được!”

Dạ Trạch Hạo lần này bị tai nạn là do một bên kia tạo nên, trên ngực anh bị đồ sắc bén cắt một dao, xém chút mất mạng, cũng may, kịp thời hiến máu để anh lấy lại được mạng sống, mà anh tỉnh lại biết lai lịch hai người hiến máu, anh sốc lắm. Lại là cha mình và người anh em cùng cha khác mẹ của mình. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cung Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235

21235.

Không ngờ chỉ trong một đêm, tâm nguyện nhiều năm của anh hoàn thành rồi, cha anh biết sự tồn tại của anh, còn không tiếc tất cả mà hiến máu cho anh.

Lúc này, Dạ Trạch Hạo lần thứ hai tỉnh dậy, khuôn mặt trắng bệch yếu ớt, nhưng mà, vết thương đã ổn định rồi, chỉ cần sau này tiếp tục dưỡng thương.

Ngoài phòng bệnh, có người nhẹ nhàng gõ cửa phòng, Dạ phu nhân lên trước mở ra, chỉ thấy ngoài cửa Tô Lạc Lạc cầm một lẵng hoa đứng ngoài cửa, còn có Long Dạ Tước.

Long Dạ Tước nhìn thấy Dạ Trạch Hạo nằm trên giường, hai cặp mắt nhìn nhau, Dạ Trạch Hạo nhất thời không biết nói gì, mà Long Dạ Tước cũng nhất thời không biết nói gì.

Long Dạ Tước xoay đầu nói với Dạ phu nhân, "Cha tôi đã nói hết mọi chuyện với mẹ tôi rồi, mẹ tôi tha thứ cho bà rồi."

Khỏe mắt Dạ phu nhân hơi ướt, bà đã vì sai lầm năm xưa mà chịu đựng nhiều rồi, cũng rất hối hận, giờ đây, lại còn có thể được Long phu nhân tha thứ, bà thật sự có chút không biết giấu mặt đi đâu được.

Ánh mắt Dạ Trạch Hạo nhìn sang hướng Tô Lạc Lạc, lộ ra một sự cảm kích, anh biết, thân thể của bản thân được thừa nhận, đau khổ của mẹ bị tiêu trừ, nhất định có liên quan đến sự giúp đỡ của cô gái này.

Tô Lạc Lạc nhoeo miệng cười với anh, "Cậu nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng thương cho tốt mới là quan trọng."

"Cảm ơn cô!" Dạ Trạch Hạo nói xong, ánh mắt quay sang Long Dạ Tước, cũng cùng một câu, "Cũng cảm ơn anh đã cứu tôi."

Long Dạ Tước lúc trước coi anh ta là tình địch, bây giờ, anh đã không còn cảm giác đó nữa, anh đơn điệu mà trả lời một tiếng, "Tôi không nghĩ ba tôi đem toàn bộ số máu lấy ra để cứu anh, vì vậy, tôi nhất định phải thay ông nhận một phần trách nhiệm."

Trong lòng của Dạ Trạch Hạo đột nhiên ảm áp, thì ra tối qua cha ruột của anh đồng ý mạo hiểm tính mạng nguy hiểm mà cứu anh, mà Long Dạ Tước nói như vậy, nhưng anh nghe ra được, anh ta đã thừa nhận sự tồn tại của anh rồi.

Người vui nhất không ai khác chính là Tô Lạc Lạc rồi, cô nói chung có thể nhẹ nhõm thở dài một hơi rồi, lúc này, vấn đề giữa hai anh em cũng đã giải

quyết.

Từ bệnh viện đi ra, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt tươi cười của Tô Lạc Lạc, Long Dạ Tước đột nhiên cảm thấy có một chuyện anh nên làm, nhà họ Long đã lâu rồi không có hỷ sự, nên cử hành một hỷ sự để thay đổi hoàn cảnh rồi.

Anh vươn tay gọi điện cho trợ lý, lúc Tô Lạc Lạc ngồi vào trong xe, anh ở kế bên dặn dò trợ lý một tiếng, "Đi đến chỗ bàn làm việc gần kéo bên trái, đem cái hộp nhẫn gửi qua cho tôi, đồng thời đặt một phòng lãng mạn cho tôi."

"Được ạ! Ông chủ, ngài bây giờ đang ở đâu?"

"Tôi sẽ đến tiệm cơm Ánh Tôn ăn cơm, nhanh lên nhé." Long Dạ Tước dặn dò xong, mở cửa ghế lái mà ngồi vào.

Tô Lạc Lạc quay đầu nhìn anh, hiếu kì hỏi, "Chuyện công ty anh rất bận không?"

"Không bận!" Long Dạ Tước nói xong, vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, lấy ngón tay anh để ước lượng vòng ngón tay, tưởng tượng xem có tương thích không.

Tô Lạc Lạc cười lên, "Làm sao vậy?"

"Anh đặt một nhà hàng, chúng ta đi ăn cơm."

Tâm trạng của Tô Lạc Lạc hôm nay cũng rất tốt, có thể để Dạ Trạch Hạo nhận về nhà họ Long, cô cũng rất vui, cô gật đầu, "Uhm! Được!" Xe chạy một mạch đến tiệm cơm, mà lúc này, một gian phòng được chuẩn bị sẵn cho bọn họ, đã bố trí rất là lãng mạn ấm áp, trên bàn một hình trái tim xếp từ socola cao cấp, còn có tách chú gấu thủy tinh hình trái tim đại diện cho tình yêu, một bó hoa hồng tươi mới nở mùi hương thơm ngát, lúc Tô Lạc Lạc bị Long Dạ Tước dẫn vào, bất giác mà đỏ hết vài giây.

Cái nhà hàng này lại chuẩn bị cho các cặp tình nhân nhiều thứ đến vậy sao?

Long Dạ Tước nói với cô, "Em ở đây đợi anh một chút." Anh quay người đẩy cửa đi ra, còn trợ lý đã ở trước cửa đợi sẵn, hai tay đem hộp trang sức màu vàng dâng lên, Tống Nhã cười nói, "Long tổng, chúc ngài cầu hôn thành công."

Long Dạ Tước nhẹ nhàng kéo cà vạt, hỏi cô một câu, "Cô cảm thấy tôi sẽ thành công không?"

"Long tổng đẹp trai có dáng như vậy, nhất định thành công."

"Được, mượn cô lời chúc tốt." Long Dạ Tước nhướn miệng cười, trong tay cầm lấy cái hộp nhẫn kim cương hướng về phía phòng.

Tô Lạc Lạc đang ngồi ở ghế sofa đợi Long Dạ Tước, tất cả bố trí ở đây làm cô cảm thấy ấm áp, ý vị của tình yêu tuôn chảy.

Mà chính lúc này, cửa bị đẩy ra, Long Dạ Tước thân hình cao to mà bước vào, một tay của anh giấu ra phía sau, Tô Lạc Lạc bất giác hiếu kì cười hỏi, "Giấu cái gì vậy?"

"Em đoán đi?" Long Dạ Tước cười nhìn cô.

Tô Lạc Lạc nghiêng đầu suy nghĩ hỏi, "Nhất định rất là ngon rồi." nói xong, cô liền muốn đứng dậy qua đó tra xem.

Long Dạ Tước lập tức một tay ấn cô xuống ghế sofa lại, sau đó, anh một đầu gối quỳ dưới đất, đưa cái hộp nhẫn kim cương phía sau lưng giờ lên trước mặt cô, "Lạc Lạc, gả cho anh!"

Tô Lạc Lạc mở to con mắt, khóe mắt phồng lên một lớp ý cười vui mừng, dường như trong dự liệu, chỉ là nghĩ nhanh hơn chút, cô vươn tay nhẹ nhàng mà lấy hộp nhẫn qua, sau đó, một giây sau, cô ôm lấy anh, khuôn mặt nhỏ vui vào cổ anh, cười trả lời tiếng, "Được!"

Một tháng sau, một hôn lễ hào hoa cực lớn cử hành ở thành phố A, cô dâu là con gái đại phú châu bá Đôn Lạc Lạc, chú rể là thái tử gia tập đoàn Long thị, hôn lễ trở thành tâm điểm chú ý, khiến người khác kinh ngạc thán phục. Sau lễ thành hôn thật náo nhiệt, trong biệt thự tân hôn, đã là khoảng mười giờ tối, Tô Lạc Lạc vừa tẩy trang xong, đẹp động lòng người, trên người còn mặc một bộ đồ ngủ màu vàng đỏ, mà hôm nay chú rể trong tiệc rượu đã uống mấy ly rượu, đã có ý vị rồi, lại nhìn thấy cô dâu đang ngồi trên giường đợi anh, con mắt của Long Dạ Tước dường như đã mê say rất sâu, rượu không làm người say người tự say.

Tô Lạc Lạc đã trở về nhà họ Đôn, đổi tên Đôn Lạc Lạc, thân phận cao quý, lần này hai nhà thành hôn, rất được xem trọng.

Long Dạ Tước bước rất vững vàng mà đến bên cạnh giường, anh ngồi xuống, vươn tay nhẹ nhàng vén mái tóc dài rũ xuống của cô lên tai, lộ ra một khuôn mặt ngại ngùng của cô gái, tối nay, Đôn Lạc Lạc biết bản thân cũng không chạy thoát được rồi, cô là người của anh rồi, cả đời cũng là người của anh.

Vì vậy, tối nay, cho dù là chuyện đáng sợ, cũng không còn đường thoái lui nữa.

"Lạc Lạc, em thật đẹp." Long Dạ Tước cười nhẹ, nhẹ nhàng nâng cái hàm tình tế của cô, đôi môi nồng ấm sớm đã đợi không được mà đặt nụ hôn lên môi cô.

Một đêm nồng cháy, trở thành một đôi vợ chồng hoàn mỹ, nỗi ám ảnh năm năm trước dưới sự dịu dàng như ngọn lửa ấm áp của anh khiến cô như hóa thành nước, không còn e sợ khi đến gần nữa, ngược lại, đến lúc cuối, đã đến mức không chết thì sẽ không dừng lại luôn.

Tô Lạc Lạc từ không biết, đến lúc yêu một người, thì là yêu hết toàn bộ của anh ta, yêu đến có thể khắc phục tất cả nỗi sợ hãi trong lòng, còn gì có thể so sánh với sự tuyệt vời khi yêu một người toàn tâm toàn ý chứ!

Cô nghĩ, cả đời này, trừ người đàn ông này ra, cô sẽ không yêu bất kì người nào khác, anh cho cô tất cả những gì cô cần.

Còn đối với Long Dạ Tước mà nói, tất cả chờ đợi đều đáng giá hết, tại vì cái đẹp của cô đáng để làm anh hao tổn lòng nhẫn nại.

Sáng sớm.

Lúc hai người nắm tay đi đến vườn hoa, chỉ thấy dưới ánh mặt trời, hai đứa trẻ xinh đẹp rất vui, nhanh bỏ đồ chơi trong tay ra, từ trên thảm cỏ tung tăng chạy qua, "Ba à, mami.." Long Dạ Tước và Tô Lạc Lạc mỗi người ôm một đứa, hai đôi mắt nhìn nhau, hạnh phúc tràn đầy. Xem thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Con Cưng Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.